गोपाल तत्व रक्षामणिः, अभिनवव्यासः, कुलपतिः,
अभिनवशुकब्रह्म, ज्यौतिषिकः

कडलङ्गुडि नटेशशास्त्री

व्याकरण वेदान्तशास्त्र पारङ्गतः, भागवत भगवद्गीतोपन्यासकः
ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यादि वेदान्तग्रन्थानां, बृहज्जातकादि ज्योतिर्ग्रन्थानां,
श्रीमद्भागवतस्य च द्रामिड भाषानुवादसम्पादकः,
आर्यमतसंवर्द्धनी पत्रिका सम्पादकश्च ॥

॥ श्रीमते कृष्णाय परस्मै ब्रह्मणे नमः ॥

MADURAI UNIVERSITY
MADURAI-625021

श्रीमद्भागवते

प्रथम द्वितीय स्कन्धौ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

முதலாவது இரண்டாவது ஸ்கந்தங்கள்.

தமிழுரையுடன்.

இச்சிறந்த உரை
மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்கானுடு ப்ரம்ஹஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள்
அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த
சாஸ்திரபாரங்கதரும், பாகவதபகவத்கீதோபன்யாஸகரும்,
சோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானும் 'ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ'
பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் இயற்றி

தமது ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ அச்சு இயந்திரசாலையில்
அச்சியற்றி சென்னையில் பிரசுரஞ்
செய்யப்பட்டது.

காபிரைட்.] 1935. [விலை ரூ. 3-8-0.

ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ பிரஸ்,
72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

32974
Q22;223
3166·1

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY
MADURAI-625021.

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

முதல் ஸ்கந்தம்.

முகவுரை.

மனிதனுக்கு இன்பந்தருவதும் மனந்தான். துன்பம் தருவவதும் மனந்தான். அது புலன் வழிப்போந்து ஆங்காங்குள்ள பொருளை நாடி அதை யடையமுயலுங்கால் நாடியபொருள் கைகூடின் தனதிருப்பிடம் வந்து வெகு அடக்கமுள்ள மகன்போல அவ்விடம் விட்டுப் பெயராது நிற்கும். அச்சமயம் மனிதன் இன்னதெனச் சொல்லவியலாத இன்பத்தில் மூழ்கிறான். நாடிய பொருள் கைகூடாவிடின் அது படும்பாடும், படுத்தும் பாடும் சிவ! சிவ! சொல்லத்தரமாமோ? அதனால் மனிதன் சொல்லொணாத் துன்பக்கடலில் மூழ்கிறான். இவ்விதம் மனோமூலம் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருப்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். ஆயினும் மனிதனுக்குத் துன்பமணமே யில்லாத இன்பப்பெருக்கே இடையறாது பொங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத் துக்கோ அளவில்லை. ஆயினும், இவனது மனம் மேன்மேலும் துன்பந்தரும் காரியத்திலேயே ஈடுபட்டு நிற்கிறது. இப்படி இருப்பினும் இடையில் ஏதோ ஆண்டவனருளால் அற்பம் இன்ப மேற்படினும் அதுவும் முடிவில் துன்பமாகவே தான் முடிவுபெறுகிறது. இதையே பதஞ்ஜலி பகவானும்* "**परिणामतापसंस्कारदु:खैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दु:खमेव सर्वं विवेकिन:**" என்றதால் தமது யோகசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே ஒவ்வொரு மனி

---

* இந்தச் சூத்திரத்தின் பொருளை நமது பாதஞ்ஜலயோக சூத்திர மொழிபெயர்ப்பில் 119-வது பக்கத்திற் காண்க.

தனும் தான் கோறினபடி துன்பத்தில் முடியாத, அல்லது துன்பக் கலப்பில்லாத இன்பந்தரும் காரியத்தையே செய்யக்கடமைப்பட்டவனாக வாகிறான். அவ்விதம் கடமைபெற்ற இவன் துன்பத்தில் முடியாத, அல்லது துன்பக்கலப்பில்லாத இன்பம் எது? அதைத் தருவது எது? அதற்குத் தான் செய்யவேண்டுவது யாது? எனவறிந்து கொள்ளவேண்டுவது அவஶ்யமாகவாகிறது.

ஶ்ருதியோ "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् ஆனந்த (இன்ப) மென்பது ப்ரம்ஹந்தான் என வறிந்துகொள்ளவேண்டும்" எனச் சொல்லுகிறது. புலனுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள சேர்க்கைமூல மனுபவிக்கப்படும் இன்பமோ ப்ரம்ஹாநந்தத்தின் லேசமேயாகும் என "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" என்றதாற் சுருதியே வேறிடத்தில் சொல்லியுமிருக்கிறது. ஆகவே துன்பக் கலப்பில்லாத, அல்லது துன்பத்தில் முடியாத இன்பம் ஆனந்த ரூபமான ப்ரம்ஹமே என்பது தெளிவாகிறது. அந்தப் பேரின்ப ரூபமான ப்ரம்ஹத்தை யடைவதற்கு "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुश्श्रद्धावित्तो भूत्वा=சமம், தமம், விடல், ஸஹித்தல், ஸமாதானம், சிரத்தை என்ற இவ்வாறுமே ஸாதனங்களாகவாகும்" என்பதும் ஶ்ருதி மூலமே அறியக்கிடக்கிறது. அத்தகைய ஸாதன நிறைவுபெற்றவன் இடையறாது ப்ரம்ஹஸ்வரூபபோதகமான சாஸ்திர ஶ்ரவணம் செய்தல் வேண்டும் என்பது "श्रोतव्यः ஶ்ரவணஞ் செய்தல் வேண்டும்" என்ற ஶ்ருதியினாலும், சுருதமான அதையே இடையறாது சிந்தித்தல் வேண்டும் என்பது

आसुप्तेरामृतेः कालं नयेद्वेदान्तचिन्तया ।
दद्यान्नावसरं किञ्चित्कामादीनां मनागपि ॥

காமாதிகளுக்கு அற்பமும் இடந்தராது ஸமாதியேற்படும் வரையிலும், அல்லது மரணம் ஏற்படும் வரையிலும் வேதத்தின் முடிந்த பொருளான ப்ரம்ஹத்தைச் சிந்திக்கக்கடவன்" என்ற ஸ்மிருதியினாலும் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலிருந்து நிலைத்த இன்பம்—ப்ரம்ஹமே என்பதும், அதையடைதற்குற்ற ஸாதனம்—சமம் தமம் விடல் ஸஹித்தல், ஸமா

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY. ★ MADURAI-625021. ★

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

முதலாவது ஸ்கந்தம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 1.

ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகையிலுள்ள ஸ்லோகங்கள் 2

जन्माद्यस्य यत: என்ற ஸ்ரீபாகவத முதல் ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம் 5

இந்த முதல் ஸ்லோகத்தினல் ப்ரம்ஹத்தின் தடஸ்தலக்ஷணமும் ஸ்வரூபலக்ஷணமும் கூறப்படுகின்றதென்பதை விளக்குதல் 7

முதல் ஸ்லோகத்திலுள்ள விசேஷணபதங்களுக்கு ப்ரயோஜனம் கூறுதல் ... 9

धर्म: प्रोज्झितकैतव: என்ற இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம் ... 10

निगमकल्पतरो: என்ற மூன்றுவது ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம்... 12

ஷை ஸ்லோகத்திலுள்ள பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை அனுஸரித்து அர்த்தவிசேஷங்கூறுதல் ... 13

நைமிசாரண்யத்தில் ஸத்திரம் என்ற யாகத்தில் தீக்ஷைபெற்றவர்களான சௌனகர் முதலிய மஹருஷிகள் அங்கு வந்திருக்கும் ஸூதபௌராணிகரிடம் ஆறுவிதமான ப்ரச்னங்களைச் செய்தல். அவற்றுள் तत्र तत्राञ्जसाऽऽयुष्मन् என்ற ஒன்பதாவது ஸ்லோகத்தினல் "புருஷர்களுக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸை நிஸ்சிதமாய்த்தரக்கூடியது எது?" என்ற முதல் ப்ரச்னம். अत: साधोऽत्रयत्सारम् என்ற பதினொன்ருவது ஸ்லோகத்தினல் "எல்லா சாஸ்திரார்த்தஸாரம் எது?" என்ற இரண்டாவது

[பக்கம்.

ப்ரம்னம். सूत जानासि भद्रं ते என்ற பன்னிரண்டாவது ஸ்லோகத்தினால் "பகவான் தேவகியினிடத்தில் எதற்காக அவதரித்தார்?" என்ற மூன்றாவது ப்ரம்னம் 15

तस्य कर्माण्युदाराणि என்ற பதினேழாவது ஸ்லோகத்தினால் "ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சிறந்த சரித்திரங்கள் எவை?" என்ற நான்காவது ப்ரம்னம் ... 16

अथाख्याहि हरेः ब्रह्मन् என்ற 18-வது ஸ்லோகத்தினால் பகவானுடைய மத்ஸ்யாதி அவதாரங்களைப்பற்றிய ஐந்தாவது ப்ரம்னம் ... 17

ब्रूहि योगेश्वरे कृष्णे என்ற 23-வது ஸ்லோகத்தினால் "கிருஷ்ணன் பரந்தாமாவுக்கு விஜயம் செய்தபிறகு தர்மம் யாரைச் சரணமடைந்தது" என்ற ஆறாவது ப்ரம்னம்... 18

அத்தியாயம் 2. 19

ஸூதபௌராணிகர் சுகாசாரியர் முதலியவர்களை நமஸ்கரித்து சௌனகர் முதலியோரால் செய்யப்பட்ட ப்ரம்னத்தைப் புகழுதல் ... „

सवै पुंसां परो धर्मः "பகவத்பக்தியைத்தருகின்ற தர்மம்தான் சிறந்தது" என்ற 6-வது ஸ்லோகத்தினால் முதல் ப்ரம்னத்துக்குப் பதிலளித்தல் ... 20

मुमुक्षवो घोररूपान् "பகவத்பஜனம்தான் எல்லாச் சாஸ்திரங்களாலும் முக்கியமாய் உபதேசிக்கப்பட்டதாகும்" என்ற 26-வது முதல் 4 ஸ்லோகங்களினால் இரண்டாவது ப்ரம்னத்துக்குப் பதிலளித்தல் 26

भावयन्नेष सत्त्वेन "எல்லாவிதமான பகவதவதாரங்களுக்கும் லோகஸம்ரக்ஷணம்தான் பிரயோஜனமாகும்" என்ற 34-வது ஸ்லோகத்தினால் 3-வது ப்ரம்னத்துக்கும், स एवेदं ससर्जाग्रे "ஜகத்ஸிருஷ்டி முதலியவைகள்தான் பகவானுடைய சிறந்த கர்மங்களாகும்" என்ற 30-வது ஸ்லோகத்தினால் நான்காவது ப்ரம்னத்துக்கும் பதிலளித்தல் ... 27

பக்கம்.

அத்தியாயம் 3. 29

जगृहे पौरुषं रूपम् "பகவான் பௌருஷாதி ரூபங்களைக் கிரஹித்தார்" என்றதாதி ஸ்லோகங்களினால் ஐந்தாவது ப்ரஸ்னத்துக்குப் பதிலளித்தல் ... ,,

एते चांशकला: पुंस: कृष्णस्तु भगवान् स्वयम् என்றதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரம் பூர்ணாவதாரம் என்று நிரூபித்தல் ... 34

कृष्णे स्वधामोपगते "தர்மமானது புராணஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீபாகவதத்தைச் சரணமடைந்தது" என்ற ஸ்லோகத்தினால் 6-வது ப்ரஸ்னத்துக்குப் பதிலளித்தல் 39

அத்தியாயம் 4. 40

ஸ்ரீவியாஸமுனிவர் பாகவதம் செய்ததற்குக் காரணத்தையும், அவர் எந்தத் தேசத்தில், எந்தக் காலத்தில் செய்தார் என்பதையும், சுகர் பரீக்ஷித் இவர்களுக்கு ஸமாகமம் நேர்ந்தவிதத்தையும், பரீக்ஷித் ப்ராயோபவேசம் செய்ததற்குக் காரணத்தையும் சௌனகர் ஸூதரிடம் ப்ரஸ்னம் செய்தல் ... 40

दृष्ट्वानुयान्तम् என்ற ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம் ... 41

ஸூதர் சௌனகரது ப்ரஸ்னத்துக்குப்பதிலளிக்க ஆரம்பித்தல். ஒருஸமயம் ஸரஸ்வதீநதியின் கரையிலுட்கார்ந்திருக்கின்ற வியாஸர், தான் வேதங்களைப் பிரித்தும் பாரதத்தைச்செய்தும் இருந்தபோதிலும், தான்செய்த காரியம் போதுமென்ற எண்ணத்தையடையாமலும், ஆனதுபற்றியேமனத்தெளிவையடையாமலும் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நாரதர் அவரது ஸமீபம் வருதல் ... 43

அத்தியாயம் 5. ... 47

ஸ்ரீவியாஸர் தான் ஸந்தோஷமடையாமைக்குக் காரணம் யாது என்று நாரதரிடம் ப்ரச்னம் செய்தல் 48

முக்யமாய் பகவானுடைய சரித்திரத்தைமட்டும் நிரூபிக்கின்ற கிரந்தத்தைச் செய்யாமையே அதன் காரணம்

*

பக்கம்.

என்றும், அத்தகையக் கிரந்தத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றும் நாரதர் உபதேசித்தல் ... 49

பகவத் கதாஸ்ரவணம் முதலியது பரமபுருஷார்த்தஸாதனமாகிறது என்ற விஷயத்தில் தன்னையே ஸாக்ஷியாக செய்யவேண்டி நாரதர் தனது முந்திய ஜன்ம சரித்திரத்தை வியாஸருக்குக் கூறல் 55

நாரதர் யோகிகளுக்கு சுஸ்ரூஷை செய்தல் ... ,,

யோகிகளால் சொல்லப்பட்ட பகவத்கதையைக்கேட்டு பகவானிடம் பக்தியையடைதல், யோகிகள் நாரதருக்கு ஞானோபதேசம் செய்தல் 57

அத்தியாயம் 6. 60

நாரதருடைய தாயார் மரணமடைதல், பிறகு அவர் காட்டையடைந்து யோகிகளிடமிருந்து கேட்ட முறைப்படி பகவத்ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்தல், அவர் பகவானை நேரில் ஹ்ருதயத்தில் காணல், கொஞ்ச நேரம் சென்றதும் அந்த பகவத்ரூபம் மறைதல், அதை மறுபடியும் காண்பதற்காக நாரதர் முயர்ச்சித்தல், அடுத்த ஜன்மத்தில் தான் இனி எனது தர்சனமுண்டாகும் என்று அசரீர வாக்குண்டாகுதல், கொஞ்சகாலத்துக்குப்பிறகு அந்தச்சரீரம் சென்றதும் நாரதர் என்ற பெயருடன் ப்ரம்ஹ குமாரராகப் பிறத்தல், இவ்விதம் தனது கதையைச்சொல்லி நாரதர் செல்லுதல் முதலியன .... ,,

அத்தியாயம் 7. ... 68

ஸ்ரீவியாஸமுனிவர் நாரதருடைய உபதேசப்படி ஸ்ரீமத்பாகவதத்தைச்செய்து தனது புத்திரரான சுகருக்குக் கற்பித்தல் ... 70

பரீக்ஷித்தின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லவேண்டி பாரதயுத்தத்தில் நடந்த அஸ்வத்தாமாவின் விருத்தாந்தத்தை முகவுரையாகக் கூற ஆரம்பித்தல் 71

பக்கம்.

பீமஸேனனால் அடிக்கப்பட்ட துர்யோதனனின் ப்ரியத்துக்காகக்கூடாரத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாண்டவ குமாரர்களைக்கொன்றவனான அஸ்வத்தாமாவைப் பிடிப்பதற்காக அர்ஜுனன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து ஓடுதல் ... 72

ப்ராண ஸங்கடத்தையடைந்த அஸ்வத்தாமா அர்ஜுனனை வதஞ் செய்யவேண்டி ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்தல் ... 73

அஸ்வத்தாமாவினுடைய ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தைத் தடுக்க வேண்டி அர்ஜுனனும் ப்ரமஹாஸ்திரப் பிரயோகம் செய்தல் ... 75

இரண்டு அஸ்திரமும் ஒன்று சேருவதாலுண்டான தேஜஸ்வினால் ப்ரஜைகள் பீடிக்கப்படுவதைக்கண்டு அர்ஜுனன் இரண்டு அஸ்திரங்களையும் உபஸம்ஹாரஞ்செய்தல் ,,

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அஸ்வத்தாமாவை வதஞ்செய்யும்படி அர்ஜுனனைத் தூண்டல் ... 76

குருவின் புத்திரனாக இருப்பதால் அவனை அர்ஜுனன் வதம் செய்யவிரும்பாதிருத்தல், திரௌபதியின் ஸமீபத்திக்கு அவனை அழைத்துச் செல்லுதல் ... 77

திரௌபதி அஸ்வத்தாமாவைக் கொல்லக்கூடாதென்றும், கட்டிலிருந்து அவிழ்த்துவிடவேண்டும் என்றும் அர்ஜுனனிடம் ப்ரார்த்தனைசெய்தல் 78

திரௌபதி சொல்லுவதையே தர்மபுத்திராதிகள் அனுமோதனம் செய்தல், பீமஸேனன்மட்டும் அதை அங்கீகரிக்காது அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று கூறல் ... 79

பிறகு பகவானின் உபதேசப்படி அர்ஜுனன் அஸ்வத்தாமாவின் தலையிலிருந்த மணியைமட்டும் எடுத்துவிட்டு அவனை வெளியில் விரட்டிவிடல், பிறகு பந்துக்களுக்கு உத்தரக்ரியையைச் செய்தல் ... 80

அத்தியாயம் 8. 81

தர்மபுத்திராதிகள் இறந்த பந்துக்களுக்குக் கங்கையில் தர்ப்பணாதிகளைச் செய்தல் ... ,,

பக்கம்.

திருதராஷ்டிரரையும், காந்தாரியையும் தத்வோபதேசங்களால் ஸமாதானம் செய்தல், யுதிஷ்டிராருக்குப் பட்டாபிஷேகம்செய்து மூன்று அஸ்வமேதங்களை நடத்திவைத்து, பிறகு பகவான் த்வாரகைக்குச் செல்லப் புறப்படுதல் 82

அஸ்வத்தாமாவினால் விடப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட உத்தரையானவள் பகவானைச் சரணமடைதல் ... 83

பகவான் தனது யோகமாயையினால் கர்ப்பத்தைச்சுற்றி அந்த அஸ்திரத்தினின்றும் காப்பாற்றுதல் ... 84

பகவான் துவாரகைக்குச் செல்லத் தயாராக இருக்கும்பொழுது குந்தியம்மாள் ஸ்தோத்திரம் செய்தல் .... „

குந்தீ ஸ்துதி. ... „

विपदः सन्तु नः शश्वत् என்ற ஸ்லோகம் 86

பகவான் அவதரித்ததின் பிரயோஜனத்தை குந்தியம்மாள் ஸ்தோத்திர வியாஜமாய் நிர்ணயித்தல் ... 89

பகவான் துவாரகைக்குச் செல்லுவதை ஸ்திரீகளும், தர்மபுத்திரரும் தடுத்தல் 92

பகவானும், வியாஸாதிகளும் எவ்வளவுதூரம் உபதேசித்தும் மனத்தெளிவையடையாது தர்மபுத்திரர் தன்னால் கொல்லப்பட்ட பந்துக்களை நினைத்துத் துக்கமடைதல் 93

அஸ்வமேதாதி கர்மங்களாலும் இந்தப் பாபம் விலகாதென்றும் யுதிஷ்டிரர் கூறுதல் ... 94

அத்தியாயம் 9. ... 95

தர்மபுத்திரர் பகவான் முதலியவர்களுடன் தர்மதத்துவத்தை அறிவதற்காகப் பீஷ்ம ஸமீபம் செல்லல் ... „

இதே ஸமயத்தில் தேவர்ஷிகள், ராஜர்ஷிகள், ப்ரம்ஹர்ஷிகள் ஆகியயாவரும் பீஷ்மரிருக்குமிடத்துக்கு வருதல்... 96

பாண்டவர்களுக்கு முன்னர் நேர்ந்த கஷ்டங்களை நினைத்து பீஷ்மர் வருத்தமடைதல் ... 97

பக்கம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தான் ஸாக்ஷாத்நாராயணனென்றும், அவரது உபதேசப்படி ப்ரஜைகளைக்காப்பாற்றும்படியும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தல் ... 98

ப்ராண நிர்யாணகாலத்தில் எனக்கு தர்சனம் கொடுத்து அனுக்கிரஹிக்கவேண்டியே இங்கு வந்திருப்பதாய் சொல்லி, தனது நிர்யாணம் நேரும்வரை பகவான் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்றும் பீஷ்மர் ப்ரார்த்தித்தல் 99

யுதிஷ்டிரரால் ப்ரஶ்னம் செய்யப்பட்ட பலவிதமான தர்மங்களைப் பீஷ்மர் விரிவாய் உபதேசித்ததாய்க் கூறல் ... 100

பீஷ்ம ஸ்துதி.

பீஷ்மர் உத்தராயணகாலம் வந்ததும் சரீரத்தை விடப் போகின்றவராய் பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி ஸ்தோத்திரம் செய்ய ஆரம்பித்தல் ... 102

स्वनिगममपहाय என்ற ஶ்லோகத்துக்கு விசேஷமான அர்த்தம் 104

विजयरथकुटुंबे என்ற ஶ்லோகத்துக்கு விசேஷமான அர்த்தம்.. 105

பீஷ்மர் பகவத் ஸ்வரூபத்துடன் கலந்துவிடல் ... 108

பீஷ்ம நிர்யாணத்தைப் புகழ்ந்து தேவர்கள் பூமாரியைப் பொழிதல் ... 109

அத்தியாயம் 10. ... 110

தர்மபுத்திரர் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்த ஸமயத்தில் தேசத்திற்கிருந்த செழிப்பைக் கூறுதல் 111

பகவான் துவாரகைக்குப் புறப்படுதல், அதை பந்துக்கள் ஸஹிக்காதிருத்தல் 112

பகவத் ப்ரயாணகாலத்தில் நேர்ந்த சிறப்புகளை வர்ணித்தல்... 113

பகவன்மஹிமையை ஹஸ்தினபட்டினத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் வர்ணித்தல் ... 114

வெகுதூரம் தொடர்ந்துவந்த பந்துக்களை பகவான் திருப்பி விடுதல் 118

பக்கம்.

அத்தியாயம் 11. ... 119

துவாரகையையடைந்த பகவானை அங்குள்ள ப்ரஜைகள் யாவரும் எதிர்கொண்டுவருதல் ... 120

துவாரகா வாஸிகளான ஜனங்கள் பகவானை ஸ்துதித்தல் 121

துவாரகா வர்ணனம் ... 122

வஸுதேவாதிகள் பகவானை எதிர்கொண்டுவருதல் ... 123

பகவான் பட்டினத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குத் தகுந்தபடி மர்யாதை செய்தல் 124

பகவான் தேவகீ வஸுதேவர்களை நமஸ்கரித்தல் ... 125

பகவான் தனது கிருஹத்தையடைதல் 126

பகவானுடைய மஹிஷிகள் பகவானைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைதல் ... 127

ஸ்திரீகள் தங்களுடைய சேஷ்டைகளால் பகவானை உண்மையில் வசப்படுத்தமுடியவில்லை என்பது 128

அத்தியாயம் 12. ... 129

பரீக்ஷித் பிறந்தவிதத்தை வர்ணிக்கவேண்டுமென்று சௌனகர் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... „

உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருக்கின்ற குழந்தையைரக்ஷிப்பதற்காக பகவான் எடுத்துக்கொண்ட ரூபத்தைவர்ணித்தல் . 130

பரீக்ஷித்தின் பிறவி, அவருக்கு ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச் செய்தல் 131

அவருக்கு விஷ்ணுராதர் என்ற பெயர் வைத்தல் ... 132

ப்ராம்ஹணர்கள், பிறந்த அந்தக் குழந்தையினுடைய வருங்கால நிலையை ஜாதகமூலம் சுருக்கமாக வர்ணித்தல் 133

அந்தக் குழந்தைக்குப் பரீக்ஷித் என்று பெயர் வந்ததின் காரணம் கூறுதல் ... 135

மறுபடியும் தர்மபுத்திரர் மூன்று அஶ்வமேத யாகங்களைச் செய்தல், பகவான் கொஞ்சகாலம் ஹஸ்தினு பட்டினத்தில் வஸித்துப் பிறகு அர்ஜுனனுடன் துவாரகைக்குச் செல்லுதல் ... 136

பக்கம்.

அத்தியாயம் 13. ... 137

விதுரர் தீர்த்தயாத்திரை செய்து திரும்பிவருதல், பாண்டவாதிகள் எதிர்கொண்டு செல்லுதல் முதலியன .... „

தர்மபுத்திரர், தீர்த்தயாத்திரை செய்த விஷயமாய் விதுரரிடம் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 138

யமதர்மராஜனே சாபத்தினால் விதுரராக அவதரித்திருப்பதாய்க் கூறல் 139

யமதர்மராஜனுக்குச் சாபம் நேர்ந்ததற்குக் காரணங்கூறல் .... „

வடக்கு திசையையடைந்து பகவானைப் பஜிக்கும்படி விதுரர் திருதராஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தல் 140

திருதராஷ்டிரர், ஒருவருமறியாவண்ணம் இரவில் காந்தாரி, விதுரர் இவர்களுடன் கிளம்பி ஹிமாலயத்தையடைதல், காலையில் தர்மபுத்திரர் அவர்களைக் காணாமல் வருந்தி ஸஞ்ஜயனிடம் வினவுதல் ... 142

ஸஞ்ஜயனும் அவர்கள் போனவிடம் தெரியாதென்று பதிலளித்தல், இந்தஸமயத்தில் நாரதர் அங்குவந்து சேருதல்.. 143

திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி இவர்கள் சென்றவிடத்தைப்பற்றி நாரதரிடம் தர்மபுத்திரர் கேட்டல், நாரதர் தத்வோபதேசம்செய்து அவருக்கிருந்த துக்கத்தை விலக்கி அவர் சென்றிருக்குமிடத்தையும், அவர் தவம்செய்து வருவதையும், இன்று முதல் ஐந்தாவது தினத்தில் சரீரத்தை விடப்போவதையும், காந்தாரி அநுமரணம் செய்யப்போவதையும், விதுரர் இவ்வாஶ்சரியத்தைக் கண்ணுற்று மறுபடியும் தீர்த்தயாத்திரை செய்யப் போவதையுமுபதேசித்துச் செல்லல் முதலியன 144

அத்தியாயம் 14. ... 149

அர்ஜுனன் த்வாரகையிலிருந்து திரும்பிவராது தாமதித்தல், லோகத்திலும், ஜனங்களின் ஸ்வபாவத்திலும் நேர்ந்துள்ள மாறுபாட்டைக் கண்டு சங்கைகொண்டு தர்மபுத்திரர் பீமனைப் பார்த்துச் சொல்லல் .... „

பக்கம்.

பலவிதமாய் நேர்ந்துள்ள அபசகுனங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பித்து கிருஷ்ணன் பரந்தாமாவுக்கு விஜயம் செய்துவிட்டாரோ என்று தர்மபுத்திரர் கவலைகொள்ளல் 150

இந்த ஸமயத்தில் அர்ஜுனன் திரும்பிவந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் தர்மபுத்திரருடைய சரணங்களில் நமஸ்கரித்தல் 152

துவாரகையிலுள்ள ப்ரதான புருஷர் ஒவ்வொருவரையும் குறிப்பிட்டு குசல ப்ரஶ்னம் செய்து முடிவில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய க்ஷேமத்தைப்பற்றித் தர்மபுத்திரர் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 153

துக்கம், சோபையற்றுவிடல் இவற்றுக்குக் காரணங்களான பல விஷயங்களைக்குறிப்பிட்டு, எது உனக்கு நேர்ந்ததென்று அர்ஜுனனிடம் தர்மபுத்திரர் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 155

அத்தியாயம் 15. ... 156

ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் தங்களுக்கு செய்யப்பட்ட பலவிதமான உபகாரங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பித்து அத்தகைய பகவானால் நாம் வஞ்சிக்கப்பட்டுவிட்டதாயும், யாதவர்கள் மத்யபானம் செய்து ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு இறந்துவிட்டதாயும், பகவான் பரந்தாமாவுக்கு விஜயம் செய்துவிட்டதாயும் அர்ஜுனன் தர்மபுத்திரரிடம் கூறுதல் ... 157

தர்மபுத்திரர் கலி ப்ரவேசித்துவிட்டதைக்கண்டு அரண்யம் செல்ல விரும்பினவராய் பரீக்ஷித்துக்குத் தனது ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்து, ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் செய்து வெளிக்கிளம்புதல் 167

அவரது தம்பிகளும் வைராக்யமடைந்து அவரைப்பின்தொடர்ந்து செல்லுதல் ... 168

பிறகு பாண்டவர்களும், திரௌபதியும், விதுரரும் நற்கதியடைதல் 169

பக்கம்.

அத்தியாயம் 16. ... 170

பரீக்ஷித்ராஜன் இராவதியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு ஜனமேஜயன் முதலிய நான்கு குமாரர்களையடைதல் ... „

பரீக்ஷித்ராஜன் கலியை நிக்ரஹம் செய்ததற்குக் காரணம் யாது என்று சௌனகர் ஸூதரிடம் ப்ரஶ்னம் செய்தல் 171

ஸூதர் பின்வருமாறு பதிலளித்தல். பரீக்ஷித்ராஜன் தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட இடத்தில் கலிபுருஷன் வியாபித்திருப்பதைக்கேட்டு அவனை நிக்ரஹிப்பதற்காக வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுதல் ... 172

ஆங்காங்கு தனது பாட்டன்மார்களுடையவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடையவும் புகழைக்கேட்டுக் களிப்படைதல் ... 173

ஓரிடத்தில் விருஷபரூபமெடுத்த தர்மமும், பசுரூபமெடுத்த பூமியும் செய்துகொள்ளும் ஸம்பாஷணையைப் பரீக்ஷித்ராஜன் கேட்டல். தர்மமானது துக்கமடைகின்ற பூதேவியைப்பார்த்து துக்க காரணங்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிட்டு எதன்மூலம் நீ துக்கமடைகின்றாய் என்று ப்ரஶ்னம் செய்தல் 174

பூதேவி பகவானிடமுள்ள நற்குணங்களைக் குறிப்பிடுதல் ... 175

நற்குணங்களுக்கிருப்பிடமான பகவான் இவ்வுலகைப் பரித்யாகம் செய்ததையும், கலியினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருப்பதையும், உன்னையும், தேவாதிகளையும் நினைத்துவருந்துவதாய்ப் பூதேவி பதிலளித்தல் ... 177

அத்தியாயம் 17. ... 179

ராஜவேஷம்தரித்த சூத்திரனொருவன் கோமிதுனத்தை ஹிம்ஸிப்பதைப்பரீக்ஷித்ராஜன் கண்டு அவனை நீயார் என்று கேட்டல் .... „

விருஷபத்தையும், பசுவையும் பார்த்து துக்ககாரணம் யாது என்று ராஜன் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 180

பசுவை வதம்செய்கின்ற புருஷனைக்கொல்லுவதாக அரசன் சொல்லுதல் ... 181

துக்கத்துக்குக்காரணமாக சாஸ்திரங்கள் பலவற்றைக் கூறுவதால், அவற்றுள் எது உண்மை என்பதை நீயே நிஶ்சயித்துக்கொள்ளு என்று தர்மம் பதிலளித்தல் ... 182

பக்கம்.

விருஷரூபமெடுத்தது தர்மமென்றும், பசு ரூபமெடுத்தது பூமி என்றும் ராஜன் அறிந்து கொள்ளல் ... 183

யுகந்தோறும் தர்மபாதங்கள் குறைகிறது என்பதின் கருத்து .. 184

ராஜன் கலிபுருஷனை வதம் செய்யப்போகுதல், அவன் இவனது காலில் விழுந்து காப்பாற்றும்படி யாசித்தல், தனது தேசத்தில் வஸிக்கக்கூடாதென்று கலிக்கு ராஜன் உத்திரவிடல் ... 185

தாங்கள் குறிப்பிடுமிடத்தில் மட்டும் வஸிப்பதாய் கலிபுருஷன் வேண்டிக் கொள்ளல் ... 186

சூதாட்டம், மத்யபானம், விலைமாதர்கள், ஸுவர்ணம் இவை வஸிக்குமிடத்தைக் கலிக்கு வாஸஸ்தானமாகப் பரீக்ஷித்ராஜன் கொடுத்தல். தர்மத்தினுடைய மூன்று பாதங்களையுமுண்டாகும்படி செய்து அவர்களை ஸமாதானம் செய்து அனுப்புதல் ... 187

அத்தியாயம் 18. 189

பிறகுள்ள பரீக்ஷித்தின் சரித்திரத்தை ஸூதர் சுருக்கமாயுபதேசித்தல் ... ,,

கலியின் சிறப்பைக் கூறுதல் 190

மேலுள்ள பரீக்ஷித்தின் சரித்திரத்தை விரிவாய்க்கூறும்படி ருஷிகள் ப்ரச்னம் செய்தல் 191

பாகவதனான பரீக்ஷித்தின் சரித்திரத்தை விரிவாய்க் கூறும்படி ப்ரச்னம் செய்ததற்காக ஸூதபௌராணிகர் அவர்களைப் புகழுதல் ... 193

பரீக்ஷித்ராஜன் வேட்டையாடுவதற்காக வனஞ்சென்று களைப்பையடைந்து சமீகரின் ஆஶ்ரமம்சென்று அங்கு நிஷ்டையை அடைந்த முனிவரைக் காணுதல் ... 194

அவரிடம் தீர்த்தத்தை யாசித்தும் அடையாமையினால் மாறான எண்ணம்கொண்டு முனிவரின் கழுத்தில் இறந்த ஸர்ப்பத்தை எடுத்துப்போட்டு ராஜன் செல்லுதல் ... 195

அந்த ருஷியின் குமாரனான ஶ்ருங்கி இந்த ஸமாசாரத்தையறிந்து "இன்று முதல் 7-வது தினத்தில் தக்ஷகன் கடிக்கக்கடவது" என்று ராஜனைச்சபித்துப் பிதாவின் ஸமீபம் வந்து பார்த்து ப்ரலாபம் செய்தல் 196

பக்கம்.

சமீகர் ஸமாதியினின்றும் எழுந்து, தனது புத்திரன் சாபம் கொடுத்தவிஷயமாய் மிகவும் வருந்துதல், ராஜன் உலகுக்கு அவஶ்யமிருந்தே தீரவேண்டுமென்பது 197

தனது புத்திரன் செய்த அபராதத்தைப் பகவான் பொருத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தனை செய்தல் ... 198

அத்தியாயம் 19. 199

பரீக்ஷித்ராஜன் தான் செய்தகாரியத்தைப்பற்றி பஶ்சாத்தாபமடைதல். அதே ஸமயத்தில் ருஷிகுமாரன் சபித்ததையும் கேட்டல் ... 200

ராஜன் வைராக்கியமடைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண சரணஸேவை செய்யப் போகின்றவனுய் கங்கையின் கறையை அடைந்து ப்ராயோபவேசம் செய்தல், அங்கு பலரிஷிகள் வருதல் ... 201

வந்த ருஷிகளின் பெயர்கள் ... 202

ராஜன் ருஷிகளிடம் ஸ்ரீகிருஷ்ண சரித்திரத்தைக் கானம் செய்யும்படி ப்ரார்த்தனைசெய்தல் 203

ராஜனுடைய தீர்மானத்தைப் புகழ்ந்து புஷ்பவர்ஷங்களும், துந்துபி வாத்யகோஷங்களும் ஏற்படுதல் ... 204

ருஷிகள் யாவரும், ராஜனுடைய மரணம் வரையில் அங்கேயே இருப்பதாகக் கூறல் அந்த முனிவர்களிடம் "மரிக்கும் ஸமயத்திலுள்ள மனிதர்களால் செய்யக் கூடியது யாது" என்று ராஜன் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 205

அந்த ஸமயத்தில் சுகாசாரியர் அங்கு வருதல், ராஜன் அவரை நமஸ்கரித்தல் 206

சுகர் அச்சமயம் அங்கு வந்ததைப்பற்றி ராஜன் புகழுதல் ... 208

அவரிடம் மரிக்கும் ஸமயத்திலுள்ள மனிதர்களால் அவஶ்யமாய்ச் செய்யவேண்டியது யாது? என்று பரீக்ஷித்ராஜன் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 209

ப்ரதம ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹரூபமான நாராயணீயம் முதல் தசகம் ... 210

ஷை இரண்டாவது தசகம் ... 221

ஷை மூன்றுவது தசகம் ... 231

முதலாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

பக்கம்.

இரண்டாவது ஸ்கந்தம்.

அத்தியாயம் 1. ... 241
சுகாசாரியர் ராஜனுடைய ப்ரச்னத்தைப் புகழுதல் ... 242
ஹரியான பகவானே எல்லாவிதத்திலும் ஸேவிக்கத்தக்கவர் என்பது ... 243
பகவத்குணம், பாகவதம் இவற்றின் சிறப்பு 244
பகவத்பஜனம் செய்து நற்கதியையடைவதற்கு ஸ்வல்ப காலமே போதுமென்பதற்கு கட்வாங்கராஜனைத்திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டல் ... 245
அந்தகாலத்தில் பகவத்ரூபத்தை ஸ்மரிக்கவேண்டிய முறை... 247
தாரணைக்குவேண்டி பகவானுடைய விராட்ரூப உபதேசம் ... 249
அத்தியாயம் 2. ... 253
வைராக்யமடைந்தவன் பிறருடைய உதவியை எதிர்பாருமலே ஜீவிக்கலாமென்பதை உபதேசித்தல் 255
ஹிருதயகுஹையின் மத்தியில் தியானிக்கவேண்டிய பகவத்ரூபத்தை யுபதேசித்தல் ... 256
ஹிருதயகுஹையில் பகவத்ரூபத்தைத்யானிக்கச் சத்தியற்றவன் पातालमेतस्य हि என்றதாதியால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்தூலமான பகவத்ரூபத்தைத் தியானிக்க வேண்டும் என்பது ... 258
ஸத்யோமுக்தியில் விருப்பமுள்ள யோகியானவன் சரீராதிகளைவிட வேண்டியமுறையை யுபதேசித்தல் ... „
க்ரமமுக்தியில் விருப்பமுள்ள யோகி சரீராதிகளைவிடவேண்டிய முறை ... 261
க்ரமமுக்தியை யடையவிருப்ப முள்ளவன் அடைகின்ற ஸ்தானங்களை உபதேசித்தல் 262
பிருதிவீமுதலிய 8 ஆவரணங்களைக்கடக்கும் முறை ... 264
ஹரிபஜனம்தான் எல்லா ஸாதனங்களிலும் ஸாரமானது ... 267
1, 2-வது அத்தியாயார்த்த ஸங்கிரஹரூபமான நாராயணீயம்.. 268
அத்தியாயம். 3 ... „
இன்னின்னபலனில் விருப்பமுள்ளவன் இன்னின்ன தேவதையை உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது ... 279

பக்கம்.

ஹரியைப் பஜிப்பவன் எல்லாவிதமான பலனையுமடையலாம். 280
மற்றதேவதா பஜனத்துக்கும் ஹரிபக்தியேதான் முக்கிய பலனாகும் என்பது ... 281
சௌனகர் பரீக்ஷித்தையும், சுகாசாரியரையும் புகழுதல் ... ,,
பகவத்குணத்தில் ஈடுபடாதவனுடைய ஜன்மம் வீணே 282
பகவத் குணத்திலீடுபடாதவனுடைய இந்திரியங்களும் வீணே 283

அத்தியாயம் 4. 284

பகவான் ஜகத்ஸிருஷ்ட்யாதிகளை எவ்விதம் செய்கிறார் என்றும் எந்தெந்தவிதமான ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு எந்தெந்த விதமான க்ரீடைகளைச் செய்கிறார் என்றும் பரீக்ஷித்ராஜன் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... 285
ஸ்ரீசுகாசாரியர் பகவத் சரித்திரத்தை வர்ணிக்க ஆரம்பிக்குமுன் பகவானுக்கும், ஆசார்யருக்கும் நமஸ்காரம்செய்தல். 286
நாரதருக்கும் ப்ரம்ஹதேவனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை வர்ணித்தலை முன்னிட்டு ராஜனுடைய ப்ரஶ்னங்களுக்கு ஸ்ரீசுகாசாரியர் பதிலளிக்க ஆரம்பித்தல் 290

அத்தியாயம் 5. 291

நாரதர் ப்ரம்ஹதேவனிடம் ப்ரபஞ்சஸிருஷ்ட்யாதி விஷயமாய் ப்ரஶ்னம் செய்தல் .... ,,
ப்ரம்ஹதேவன் நாராயணாதீனமாய்த்தான் ஸிருஷ்யாதிகள் நடைபெறுகின்றனவென பதிலளித்தல் ... 295
மஹதாதிக்கிரமமாய் ப்ரபஞ்ச ஸிருஷ்டியுண்டான முறை ... 297
மஹாபூத ஸிருஷ்டியை யுபதேசித்தல் ... 298
ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுடையவும், அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளுடையவும் ஸிருஷ்டி க்ரமம் 299
விராட் புருஷாவதாரம், பூராதிலோகங்களில் பகவத்பாதாத்யவயவகல்பனை 300

அத்தியாயம் 6. ... 303

அந்த விராட்புருஷனுடைய இன்னின்ன அவயவத்தினின்றும், இன்னின்ன பொருளுண்டாயின என்பது ... ,,
पुरुष एवेदꣳसर्वम् என்ற ஶ்ருதியின் வியாக்கியானம் ... 306

பக்கம்.

उतामृतत्वस्येशानः। एतावानस्य महिमा என்ற ஶ்ருதியின் வியாக்யானம் ... 307

पादोऽस्य विश्वा भूतानि। त्रिपादस्यामृतं दिवि। ततो विष्वङ्व्य क्रामत्। साशनानशने अभि। என்ற ஶ்ருத்யர்த்தம் ... 308

அந்த விராட் புருஷனுடைய நாபி கமலத்தினின்றும் ப்ரம்ஹதேவனின் உத்பத்தி ... 309

அவர் விராட்புருஷனுடைய அவயவங்களாலேயே யாகஸம்பாரங்களை ஸம்பாதித்து யாகம் செய்தல் ... 310

பகவன்மஹிமையை முற்றிலுமறியவியலாதென்பது ... 312

விராட், ப்ரம்ஹா, ருத்திரன், லோகபாலர்கள் முதலிய யாவரும் பகவத் விபூதிகளேயாவர் என்பது ... 314

அத்தியாயம் 7. ... 316

வராஹாவதாரம், யஞ்ஞாவதாரம், கபிலாவதாரம் இவற்றையும், சுருக்கமாக அவற்றின் சரித்திரத்தையும் வர்ணித்தல் „

தத்தாத்ரேயாவதாரம், ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனத்குமாரர், ஸனத்ஸுஜாதர் என்ற அவதாரம், நரநாரயணவதாரம் இவையும், அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் 317

ருத்திரன் காமனை ஜயித்ததற்கும், நரநாராயணவதாரத்தில் பகவான் காமனை ஜயித்ததற்குமுள்ள வித்தியாஸத்தைக்கூறல். த்ருவனை அனுக்கிரஹிப்பதற்காக எடுத்த அவதாரம், ப்ருதுவின் அவதாரம் இவையும் அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 318

ருஷபாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் இவையும், அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 319

மத்ஸ்யாவதாரம், கூர்மாவதாரம், ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் இவையும், இவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 320

ஹரி என்ற அவதாரம், வாமனவதாரம் இவையும், அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 321

ஹம்ஸாவதாரம், மன்வந்தராவதாரம் இவையும், அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் 322

தன்வந்தரியின் அவதாரம், பரசுராமாவதாரம், ஸ்ரீராமாவதாரம் இவையும், அவற்றின் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 323

பக்கம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமும், அதன் சரித்திரச் சுருக்கமும் 325

வியாஸாவதாரமும், அதன் சரித்திரச் சுருக்கமும் ... 328

புத்தாவதாரமும், அதன் சரித்திரச் சுருக்கமும், கல்க்யவதாரம் ஏற்படும் காலம், ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார காலங்களிலுள்ள பகவத் விபூதிகள் இவைகள் ... 329

பகவத் சக்தியை முற்றிலும் எவனும் அறியவியலாது ... 330

பகவானுடைய மாயையை அவரது அருளால்தான் தாண்ட முடியும் என்பதையும், பகவன்மாயையை இன்னின்னாரறிவரென்பதையும், கூறல் ... 331

பகவத் பக்தர்களுடைய சிக்ஷையையடைந்த ஸாதாரண ஜனங்களும் முக்தியை யடைகின்றனர் என்பது ... 332

அத்தியாயம் 8. 335

பரீக்ஷித்ராஜன், ஈஶ்வரன் ஜீவன் இவர்களுக்கு ஒரேமாதிரியான தேஹஸம்பந்தத்தை ஆக்ஷேபிக்கின்றவராய் அறியவிரும்பப்பட்ட வெகுபுராணார்த்தங்களைச் சுகாசாரியரிடம் ப்ரஶ்னம் செய்தல் ... ,,

அத்தியாயம் 9. ... 341

பந்தமானது பகவன்மாயாதீனமென்பது .... ,,

ஜீவனுக்கு மீஶ்வரனுக்குமுள்ள பேதத்தை நிரூபித்தல் ... 342

ப்ரம்ஹதேவன் ஜகத்ஸிருஷ்டி செய்யவேண்டிய முறையை யறியாதிருத்தல், அச்சமயம் தப, தப என்றதைக் கேட்டு தேவவருஷத்தில் 1000 வருஷம் தபஞ்செய்தல் 343

பகவான் ப்ரம்ஹதேவனுக்கு வைகுண்டலோகத்தைக்காண்பித்தல், வைகுண்டலோக வர்ணனம் ... 344

அங்குள்ள பகவானின் திவ்யமூர்த்தியை வர்ணித்தல், அவரைக்கண்டு ப்ரம்ஹதேவன் வணங்குதல் 346

பகவான் ஸந்தோஷமடைதல், தவஞ்செய்யும்படி தூண்டினவன் நானே என்றுரைத்தல் ... 347

ஸிருஷ்ட்யாதி விஷயமான ஞானத்தையும், மாயிகமான பதார்த்தங்களால் தனக்கு பந்தம்நேராதிருப்பதையும் ப்ரம்ஹதேவன் பகவானிடம் ப்ரார்த்தித்தல் ... 348

பக்கம்.

பகவான் அவ்விதமே உண்டாகட்டும் என்று அனுக்கிரஹித்தல் ... चतु:श्लोकी भागवतम् ... 349

மாயாஸ்வரூப நிரூபணம் ... 350

பகவான் மறைந்துவிடுதல், ப்ரம்ஹதேவன் ஸிருஷ்டி செய்தல் 351

விஷ்ணுவின் மாயையையறியவிரும்பி ப்ரஸ்னம்செய்த நாரதருக்கு ப்ரம்ஹதேவன் எந்தப் பாகவதத்தை உபதேசித்தாரோ அதையே நாரதர் வியாஸருக்கு உபதேசித்தார். அதையே உனது ப்ரஸ்னத்துக்குப் பதில் சொல்லவேண்டி நான் உனக்கு உபதேசிக்கிறேன் என்று ஸ்ரீசுகாசாரியர் சொல்லுதல் 352

அத்தியாயம் 10. ... 353

ஸர்க்காதிகளான 10 விஷபங்கள் பாகவதத்தில் வர்ணிக்கப்படுவதாய்க் கூறல் ... „

ஸர்க்காதி 10 விஷயங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்தல் 354

ஜலஸிருஷ்டி அத்யாத்மாதி விபாகம் ... 357

விராட் புருஷனுடைய அவயவங்களுண்டாகும் முறை ... „

ப்ரம்ஹரூபியான பகவானே யாவையும் ஸிருஷ்டிக்கிறார் ... 362

அந்தப் பகவானே பலவித அவதாரங்களைச் செய்து பாலனத்தையும், ருத்திர ரூபியாய் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறார் என்பது 364

பாத்மகல்பத்தை வியாக்கியானம் செய்வதை முன்னிட்டு காலாதி பரிமாணத்தை உபதேசிக்கப்போவதாய்க் கூறல். மைத்ரேயருக்கும், விதுரருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப்பற்றி சௌனகர் ப்ரஸ்னம் செய்தல் ... 365

மூன்றுவது அத்தியாயம் முதல் 10-வது அத்தியாயம் முடியவுள்ள அத்தியாயங்களின் அர்த்த ஸங்கிரஹ ரூபமான நாராயணீயத்தில் ஐந்தாவது தசகம் ... 367

ஷெ ஆறுவது தசகம் ... 375

ஷெ ஏழாவது தசகம் ... 381

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

श्रीमद्भागवत पठनोपक्रमानुसंधेयक्रमः ॥

गजानन नमस्क्रिया ॥

वागीशाद्यास्सुमनसस्सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्यास्स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥
शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् ।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ २ ॥

विष्वक्सेन नमस्क्रिया ॥

यस्य द्विरदवक्त्राद्याः पारिषद्याः परश्शतम् ।
विघ्नं निघ्नन्ति सततं विष्वक्सेनं तमाश्रये ॥ ३ ॥

सरस्वती प्रार्थना ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिस्स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।
भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानासमाना
सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ४ ॥

श्रीवेदव्यास नमस्क्रिया ॥

व्यासं वसिष्ठनप्तारं शक्तेः पौत्रमकल्मषम् ।
पराशरात्मजं वन्दे शुकतातं तपोनिधिम् ॥ ५ ॥

अभ्रश्यामः पिङ्गजटाबद्धकलापः
प्रांशुर्दण्डी कृष्णमृगत्वक्परिधानः ।
साक्षाल्लोकान् पावयमानः
कविमुख्यः पाराशर्यः पर्वसु रूपं विवृणोतु ॥ ६ ॥

अचतुर्वदनो ब्रह्मा द्विबाहुरपरो हरिः ।
अफाललोचनश्शंभुर्भगवान् बादरायणः ॥ ७ ॥

श्रीशुकाचार्य नमस्क्रिया ॥

यं प्रव्रजन्तमनुपेतमपेतकृत्यं द्वैपायनो विरहकातर आजुहाव। पुत्रेति तन्मयतया तरवोऽभिनेदुस्तं सर्वभूतहृदयं मुनिमानतोऽस्मि॥ ८॥ यः स्वानुभावमखिलश्रुतिसारमेकमध्यात्मदीपमतितितीर्षतां तमोऽन्धम्। संसारिणां करुणयाऽऽह पुराणगुह्यं तं व्याससूनुमुपयामि गुरुं मुनीनाम् ॥९॥ स्वसुखनिभृतचेतास्तद्व्युदस्तान्यभावोऽप्यजितरुचिरलीलाकृष्टसारस्तदीयम्। व्यतनुत कृपया यस्तत्त्वदीपं पुराणं तमखिलवृजिनघ्नं व्याससूनुं नतोऽस्मि॥ १०॥ योगीन्द्राय नमस्तस्मै शुकाय ब्रह्मरूपिणे। संसार सर्पदष्टं यो विष्णुरातममूमुचत्॥ ११॥

श्रीभागवत ग्रन्थप्रार्थना ॥

धर्मः प्रोज्झितकैतवोऽत्र परमो निर्मत्सराणां सतां वेद्यं वास्तवमत्र वस्तु शिवदं तापत्रयोन्मूलनम्। श्रीमद्भागवते महामुनिकृते किं वा परैरीश्वर स्सद्यो हृद्यवरुध्यतेऽत्र कृतिभिः शुश्रूषुभिस्तत्क्षणात्॥ १२॥ निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंमितम्। पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः॥ १३॥ श्रीमद्भागवतं पुराणममलं यद्वैष्णवानां प्रियं यस्मिन्पारमहंस्यमेतदखिलं ज्ञानं परं गीयते। यत्र ज्ञानविरागभक्तिसहितैर्नैष्कर्म्यमाविष्कृतं तच्छृण्वन्विपठन्विचारणपरो भक्त्या विमुच्येन्नरः॥१४॥ कस्मै येन विभासितोऽयमतुलज्ञानप्रदीपः पुरा तद्रूपेण च नारदाय मुनये कृष्णाय तद्रूपिणा। योगीन्द्राय तदात्मना च भगवद्राताय कारुण्यतस्तच्छुद्धं विमलं विशोकममृतं सत्यं परं धीमहि॥ १५॥ नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम्। देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत्॥ १६॥

श्रीपरमपुरुष ध्यानश्लोकाः ॥

जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराट् तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरयः। तेजोवारिमृदां यथा विनिमयो यत्र त्रिसर्गो मृषा धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकं सत्यं परं धीमहि॥ १७॥

नमो भगवते तस्मै वासुदेवाय साक्षिणे। य इदं कृपया कस्मै व्याचचक्षे मुमुक्षवे ॥ १८ ॥ यं ब्रह्मा वरुणेन्द्ररुद्रमरुतः स्तुन्वन्ति दिव्यैस्तवै र्वेदैस्साङ्गपदक्रमोपनिषदैर्गायन्ति यं सामगाः। ध्यानावस्थिततद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो यस्यान्तं न विदुस्सुरासुरगणा देवाय तस्मै नमः॥१९॥ अविस्मृतिः कृष्णपदारविन्दयोः क्षिणोत्यभद्राणि च शं तनोति। सत्वस्य शुद्धिं परमां च भक्तिं ज्ञानं च विज्ञानविरक्तियुक्तम् ॥ २० ॥ तमहमजमनन्तमात्मतत्त्वं जगदुदयस्थितिसंयमात्मशक्तिम्। द्युपतिभिरजशक्रशङ्कराद्यैर्दुरवसितस्तवमच्युतं नतोऽस्मि ॥ २१ ॥ उपचितनवशक्तिभिः स्व आत्मन्युपरचितस्थिरजङ्गमालयाय। भगवत उपलब्धिमात्रधाम्ने सुर ऋषभाय नमस्सनातनाय ॥ २२ ॥ स्वच्छन्दोपात्तदेहाय विशुद्धज्ञानमूर्तये। सर्वस्मै सर्वबीजाय सर्वभूतात्मने नमः॥ २३ ॥

अथ यथाशक्ति नैवेद्यान्ता पूजा श्रीकोशोपरि पठितृभिः कर्तव्या ॥

सर्वानुसंधेयः समापनक्रमः ॥

एवमेतद्भागवतमाख्यानं भद्रमस्तु वः। प्रत्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥ लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः। येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः॥ २॥ काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी। देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः॥ ३ ॥ कावेरीवर्धतां काले काले वर्षतु वासवः। श्रीरङ्गनाथो जयतां श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥ स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः। गोब्राह्मणेभ्यश्शुभमस्तु नित्यं लोकास्समस्तास्सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥ मङ्गळं यादवेन्द्राय महनीयगुणाब्धये। वसुदेवतनूजाय वासुदेवाय मङ्गळम् ॥ ६ ॥ वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामळमूर्तये। पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गळम् ॥ ७ ॥ किरीटकुण्डलभ्राजदलकैजन्मुखश्रिये। श्रीवत्सकौस्तुभोद्भासिवक्षसे चास्तु मङ्गळम् ॥ ८ ॥ नीलांबुदनिकाशाय विद्युत्सदृशवाससे। देवकीवसुदेवाभ्यां संस्तुतायास्तु मङ्गळम् ॥ ९ ॥ ताभ्यां संप्रार्थितायाथ प्राकृतार्भकरूपिणे। यशोदाया गृहं पित्रा प्रापिता-

यास्तु मङ्गळम् ॥ १० ॥ पूतनासुपयःपानपेशलायासुरारिणे। शकटासुरविध्वंसिपादपद्माय मङ्गळम् ॥ ११ ॥ यशोदाऽऽलोकिते स्वास्ये विश्वरूपप्रदर्शिने। मायामानुषरूपाय माधवायास्तु मङ्गळम् ॥ १२ ॥ तृणावर्ताख्यदनुजहारिणे शुभकारिणे। वत्सासुरप्रभेत्त्रे च वत्सपालाय मङ्गळम् ॥ १३ ॥ दामोदराय वीराय यमळार्जुनपातिने। धात्राहृतानां वत्सानां रूपधर्त्रेऽस्तु मङ्गळम् ॥ १४ ॥ ब्रह्मस्तुताय कृष्णाय काळीयफणनृत्यते। दावाग्निरक्षिताशेषगोगोपालाय मङ्गळम् ॥ १५ ॥ गोवर्धनाचलोद्धर्त्रे गोपीक्रीडाभिलाषिणे। अङ्गल्याहृतवस्त्राणां सुप्रीतायास्तु मङ्गळम् ॥ १६ ॥ सुदर्शनाख्यगन्धर्वशापमोक्षणकारिणे। शङ्खचूडशिरोहर्त्रे वृषभघ्नाय मङ्गळम् ॥ १७ ॥ गान्दिनीसुतसन्दृष्टदिव्यरूपाय शौरिणे। त्रिवक्रया प्रार्थिताय सुन्दराङ्गाय मङ्गळम् ॥ १८ ॥ गन्धमाल्यांबराढ्याय गजराजविमर्दिने। चाणूरमुष्टिकप्राणहारिणे चास्तु मङ्गळम् ॥१९॥ कंसहन्त्रे जरासन्धबलमर्दनकारिणे। मधुरापुरवासाय महाधीराय मङ्गळम् ॥ २० ॥ मुचुकुन्दमहानन्ददायिने परमात्मने। रुक्मिणीपरिणेत्रे च सबलायास्तु मङ्गळम् ॥ २१ ॥ द्वारकापुरवासाय हारनूपुरधारिणे। सत्यभामासमेताय नरकघ्नाय मङ्गळम् ॥ २२ ॥ बाणासुरकरच्छेत्रे भूतनाथस्तुताय च। धर्माहूताय यागार्थं शर्मदायास्तु मङ्गळम् ॥ २४ ॥ चैद्यतेजोऽपहर्त्रे च पाण्डवप्रियकारिणे। कुचेलाय महाभाग्यदायिने तेऽस्तु मङ्गळम् ॥ २५ ॥ देव्यष्टकसमेताय पुत्रपौत्रयुताय च। षोडशस्त्रीसहस्रैस्तु संस्तुतायास्तु मङ्गळम् ॥ २६ ॥

यश्शिष्टरक्षणपरः करुणांबुराशिर्दुष्टासुरांश्चनृपतीन् विनिगृह्य शूरान्।
कष्टांदशामपनुदत्तरसा पृथिव्याः पुष्टिन्ददातु स हरिःकुलदैवतं नः ॥

वंशीविभूषितकरान्नवनीरदाभात्
पीतांबरादरुणबिंबफलाधरोष्ठात्।
पूर्णेन्दुसुन्दरमुखादरविन्दनेत्रात्
कृष्णात्परं किमपि तत्त्वमहं न जाने ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

प्रथमस्कन्धः प्रारभ्यते ॥

श्रीधरीयव्याख्यानावतरणिकास्थाः श्लोकादयः ॥

श्रीगणेशाय नमः। श्रीसरस्वत्यै नमः॥

ॐ नमः परमहंसास्वादितचरणकमलचिन्मकरन्दाय

भक्तजनमानसनिवासाय श्रीरामचन्द्राय ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

முதலாவது ஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை—ஸ்ரீகணேசனுக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீஸரஸ்வதிக்கு நமஸ்காரம். பரமஹம்ஸர்களினால் (நாரதாதிகளினால்) ருசிபார்த்து அனுபவிக்கப்பட்டதும், சரணாரவிந்தங்களிலுள்ளதுமான சைதன்யமாகிற மகரந்தத்தை (தேனை) யுடையவரும், பக்தஜனங்களின் மானஸத்தைத் தனது வாஸஸ்தானமாகவுடையவரும், ப்ரணவத்தின் பொருளுமான ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு நமஸ்காரம்.

वागीशा यस्य वदने लक्ष्मीर्यस्य च वक्षसि ।
यस्यास्ते हृदये संवित्तं नृसिह्ममहं भजे ॥ १ ॥
विश्वसर्गविसर्गादिनवलक्षणलक्षितम् ।
श्रीकृष्णाख्यं परं धाम जगद्धाम नमाम तत् ॥ २ ॥

எவருடைய வாயில் ஸரஸ்வதி வஸிக்கின்ருளோ, எவருடைய மார்பில் லக்ஷ்மி வஸிக்கின்ருளோ, எவருடைய ஹிருதயத்தில் **संवित्** (பரவித்யை) வஸிக்கின்றதோ அந்த ந்ருஸிம்ஹனை நான் பஜிக்கிறேன். (1) விஸ்வ (ப்ரபஞ்ச) த்தினுடைய *ஸர்க்கம், விஸர்க்கம் முதலிய ஒன்பது லக்ஷணங்களினுல் லக்ஷிதமும் (காண்பிக்கப்பட்டதும்,) ஸர்வஜகத்துக்கும் ஆஸ்ரயமானதும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்ற பெயரையுடையதுமான அந்தப் பரந்தாமாவை நமஸ்கரிக்கின்ருேம். (2) ஸர்வஸித்திகளேயும் தருகின்றவர்களும், பரஸ்

---

* सर्गः, विसर्गः, स्थानं, पोषणं, ऊतिः, मन्वन्तरं, ईशानुकथा, निरोधः,मुक्तिः,आश्रयः (ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், ஸ்தானம், போஷணம், ஊதி, மன்வந்தரம், ஈசானுகதை, நிரோதம், முக்தி, ஆச்ரயம்.) என ஸ்ரீமத்பாகவதத்துக்குப் பத்துலக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஸர்க்கம் முதல் முக்திமுடிய உள்ள ஒன்பதும் லக்ஷணங்களாகவும், பத்தாவதான ஆச்ரயம் லக்ஷ்யமாகவுமாகும். ஆகவே ஸர்க்கம் முதல் முக்தி முடியவுள்ள ஒன்பது லக்ஷணங்களுக்கு லக்ஷ்யபூதரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கின்ருேம் என இதனுல் சொல்லப்பட்டது.

சங்கை—ஸர்க்கம் முதல் ஆச்ரயம் முடியவுள்ள பத்தும் பாகவத லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு லக்ஷணமாக அவை எவ்விதமாகும் எனின்?

உத்தரம்—கூறுவாம். इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् । என்றும், तेनेयं वाङ्मयी मूर्तिः श्रीकृष्णस्य न संशयः ॥ என்றுமான வசனங்களினுல் ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்வரூபமேதான் ஸ்ரீமத்பாகவதம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பாகவதத்தின் லக்ஷணம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் பொருந்தும் என்று கொள்ளவும். ஸர்க்கம் முதல் முக்திவரையுள்ள லக்ஷணங்களின் ஸ்வரூபத்தை இரண்டாவது ஸ்கந்தம் 10-வது அத்தியாயம் 3-வது சுலோகம் முதல் 7-வது சுலோகம் முடியவுள்ள 5 சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பில் காண்க.

माधवोमाधवावीशौ सर्वसिद्धिविधायिनौ ।
वन्दे परस्परात्मानौ परस्परनुतिप्रियौ ॥ ३ ॥

संप्रदायानुरोधेन पौर्वापर्यानुरोधत:।
श्रीभागवतभावार्थदीपिकेयं प्रतन्यते ॥ ४ ॥

काहं मन्दमति: क्वेदं मंथनं क्षीरवारिधे:।
किन्तत्र परमाणुर्वै यत्र मज्जति मन्दर:॥ ५ ॥

பரபேத(*)மற்றவர்களும், பரஸ்பரஸ்[*]தோத்திரத்தினுல் பரஸ்பர ப்ரீதியை யடைகின்றவர்களும், ஈஸ்வரர்களுமான லக்ஷ்மீகாந்த உமாகாந்தர்களை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். (3) ஸம்ப்ரதாயத்தை= (பாகவத † வியாக்கியானமுறையை) ஒட்டியும் முன்பின்னுள்ளதை யனுஸரித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீபாகவதபாவார்த்ததீபிகை என்ற இந்த வியாக்கியானமானது செய்யப்படுகிறது. (4) மந்த புத்தியுள்ள நான் எங்கே? க்ஷீரஸமுத்திரத்தைக் கடைதல் என்பது எங்கே? எந்த க்ஷீரஸமுத்திரத்தில் மந்தரமென்ற மலையே முழுகிவிடுகிறதோ

(*) यो हरिस्स शिवस्साक्षाद्यश्शिवस्स हरि: स्मृत:। मम रुद्रस्य य: कश्चिदन्तरं परिकल्पयेत् । तस्य पुण्यक्रिया: सर्वा: निष्फला: स्युर्न संशय: என்றதினுல் பாத்மபுராணத்தில் சிவன் விஷ்ணு இவர்களுக்கு எவ்விதபேதமுமில்லை எனச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [*] शिवो भूत्वा नमेद्विष्णुं तेन शम्भु: प्रसीदति । वैष्णवश्चेन्नमेच्छम्भुं तेन विष्णु: प्रसीदति ॥ என்ற வசனத்தினுல் சிவனை நமஸ்கரிப்பதனுல் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவை நமஸ்கரிப்பதனுல் சிவனும் ப்ரஸாதத்தைச் செய்கின்றனர் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயம் இதே பாகவதம் 12-வது ஸ்கந்தம் 10-வது அத்தியாயத்திற்சொல்லிய மார்க்கண்டேயோபாக்கியானத்தில் न ते मय्यच्युतेऽजे च भिदामणवपि चक्षते என்ற சுலோகத்தினுல் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டுமிருக்கிறது.

† ப்ரம்ஹதேவன் நாரதரைப் பார்த்து त्वमेतद्विपुलीकुरु என்று தொடங்கி "यथा हरौ भगवति नृणां भक्तिर्भविष्यति । सर्वात्मन्यखिलाधारे इति संकल्प्य वर्णय ॥ பாகவதத்தில் ஆங்காங்கு தத்துவங்களைச் சொல்லியிருந்த போதிலுங்கூட பகவத்பக்தியேற்படும் முறையில் அவற்றை யுபதேசிக்க வேண்டும்" என்று கூறிய முறைக்கு விரோதம் வராமல் இந்த வியாக்கியானஞ்செய்யப்படுகிறது என்பது கருத்து.

मूकं करोति वाचालं पङ्गुं लङ्घयते गिरिम्।
यत्कृपा तमहं वन्दे परमानन्दमाधवम् ॥ ६ ॥

श्रीमद्भागवताभिधस्सुरतरुस्तारांकुरस्सज्जनि-
स्स्कंधैर्द्वादशभिस्ततः प्रविलसद्भक्त्यालवालोदयः।
द्वात्रिंशत्त्रिशतञ्च यस्य विलसच्छाखाः सहस्राण्यलं
पर्वाण्यष्टदशेष्टदोऽतिसुलभो वर्वर्ति सर्वोपरि ॥ ७ ॥

अथ नानापुराणशास्त्रप्रबंधैश्चित्तप्रसत्तिमलभमानस्तत्र तत्रापरितुष्य-न्नारदोपदेशतः श्रीमद्भगवद्गुणानुवर्णनप्रधानं भागवतशास्त्रं प्रारिप्सुर्वेद-

---

அந்த ஸமுத்திரத்தில் பரமாணு எம்மட்டு? (மஹான்களான பெரியோர்களாலேயே இதன் பொருள் காணமுடியாதிருக்கும்பொழுது அற்பபுத்தியுள்ள என்னல் அதன்பொருள் எவ்விதம் காணமுடியப் போகிறது என்பதுகருத்து.)(5) எவருடைய கிருபையானது ஊமையனையும் பேசும் திறமையுடையவனுகச் செய்யுமோ, நொண்டியையும் மலையிலேறும்படி செய்யுமோ, பரமானந்தரூபியான அந்த மாதவனை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். (6) எந்த ஸ்ரீமத்பாகவதமெனப் பெயரிய கல்பகவிருக்ஷமானது ப்ரணவவாச்யமான ப்ரம்ஹத்தை முளையாகக் கொண்டதாகவும், ஸாதுக்களாகிற பூமியிலிருந்து உத்பத்தியை யுடைதாகவும், பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகிற பெரியகிளைகளினுல் விரிந்ததாகவும், மிக்கமிக்கப்ரகாசிக்கின்ற பக்தியாகிற பாத்தியில் விருத்தியை அடைந்ததாகவும் இருக்கின்றதோ, எதற்கு முன்னூற்று ‡முப்பத்திரண்டு எண்ணுள்ள சிறிய கிளைகளும், பதினெட்டாயிரம் இலைகளும் (சுலோகங்களும்,) இருக்கின்றனவோ மிக்கச்சுலபமானதும், இஷ்டத்தைத் தருகின்றதுமான அந்தப் பாகவதகல்பக விருக்ஷமானது எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதாக ப்ரகாசிக்கின்றது. (7) பலதறப்பட்ட புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள் இவற்றின் ரசனைகளினுலும் சித்தத்தெளிவை யடையாதவரும் ஆனது பற்றியே அந்தந்தக் கிரந்தங்களில் பரிதோஷத்தை=(அந்தந்தக் கிரந்தங்கள் செய்ததே போதும் என்ற எண்ணத்தை) அடையாதவரும்,

---

‡ 332 என்று சொல்லியிருந்த போதிலும் 335 அத்தியாயங்கள் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

व्यासस्तत्प्रत्यूहनिवृत्यादिसिद्धये तत्प्रतिपाद्यपरदेवतानुस्मरणलक्षणं मङ्गळमाचरति जन्माद्यस्येति ॥

श्रीमद्भागवतप्रारंभः ॥

जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराट्
तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरयः ।
तेजोवारिमृदां यथा विनिमयो यत्र त्रिसर्गोमृषा
धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकं सत्यं परं धीमहि ॥ १ ॥

நாரதோபதேசமூலம் ஸ்ரீமத்பகவத்குணவர்ணனத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட பாகவத சாஸ்திரத்தை வெளியிட வெண்ணங்கொண்டவருமான வேதவ்யாஸர் அவ்விஷயத்தில் நேரும் இடையூறு முதலியவற்றின் நிவிருத்தியேற்படவேண்டி அந்தப் பாகவத ப்ரதிபாத்யமான பரதேவதையின் அனுஸ்மரணரூபமான மங்களாசரணத்தை இந்த முதல் சுலோகத்தினுல் செய்கிருர்—

முதலாவது சுலோகம்.

(பதவுரை) * **अन्वयात्**=அன்வயவ்யாப்த்தியுடனும், **इतरतश्च**= வியதிரேகவ்யாப்த்தியுடனும் கூடின [**सावयवत्वात्** = அவயவங்களு

---

* "पर्वतो वह्निमान् धूमात् மலை நெருப்புள்ளது புகையிருப்பதால்" என்ற விடத்தில் மலை பக்ஷமென்றும், நெருப்பு ஸாத்யமென்றும், புகை ஹேதுவென்றும் செல்லப்படுகிறது. இங்கு ஹேதுவான புகைக்கும் ஸாத்யமான நெருப்புக்கும் உள்ளவ்யாப்த்தியானது அன்வயவ்யாப்த்தி எனப்படுகிறது. அதாவது:—பலவிடங்களில் ஹேதுவும் ஸாத்யமும் சேர்ந்திருத்தலைக் காண்பதன்மூலம் "यत्र यत्र धूमः तत्र तत्र वह्निः எங்கு எங்கு புகையிருக்கிறதோ அங்கு அங்கு நெருப்பு இருக்கிறது" என்று கல்பிக்கப்படும் ஸாஹசர்யநியமம் அன்வயவ்யாப்தி எனப்படும் என்றும். ஸாத்யாபாவத்துக்கும் ஹேதுவின் அபாவத்துக்கும் உள்ள வ்யாப்த்தியானது வியதிரேகவ்யாப்த்தி எனப்படுகிறது அதாவது:—यत्र यत्र वह्न्यभावः तत्र तत्र धूमाभावः=எங்கு எங்கு நெருப்பு இல்லையோ அங்கு அங்கு புகையில்லை என்பதாய்க் கல்பிக்கப்படும் ஸாஹசர்ய நியமம் வியதிரேக வியாப்த்தி எனப்படும் என்றும். அதுபோலவே இவ்விடத்தில் अयं प्रपञ्चः उत्पत्तिमान् सावयवत्वात्=இந்த ப்ரபஞ்சமானது உத்பத்தியுள்ளது

டன் கூடியிருப்பதால் என்ற ஹேதுவைக்கொண்டு] अस्य=இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு यत्=யாதொரு जन्मादि=ஜன்மாதியானது (உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள்) [निश्चीयते=நிஸ்சயிக்கப்படுகின்றதோ तत्=அந்த ஜன்மாதியானது] यतः=எவரிடமிருந்து ஏற்படுகிறதோ, यः=எவர் अर्थेषु = ஆகாசாதிபதார்த்தங்களில் अभिज्ञः=ஸர்வக்ஞரும், स्वराट्= இயற்கையிலமைந்த க்ஞானமுள்ளவருமோ, यत्=எந்த வேதத்தைக் குறித்து सूरयः=வித்வான்களுங்கூட मुह्यन्ति=மயக்கத்தை யடைகின்றனரோ (तत्=அந்த) ब्रह्म=வேதத்தை यः=எவர், आदिकवये=ப்ரம்ஹதேவனுக்கு हृदा=ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் तेने=ப்ரகாசப்படுத்தினரோ, तेजोवारिमृदाम्=† தேஜஸ், ஜலம், மண் இவற்றுக்கு विनिमयः=மாறுபாடானது (ஒன்றில் மற்றொன்றின் தோற்றமானது) यथा=எவ்விதமோ [तथैव=அவ்விதமே] यत्र=எவரிடத்தில், त्रिसर्गः– त्रि=தமஸ், ரஜஸ், ஸத்வம் என்ற முக்குணஸ்வரூபமான மாயையினுடைய सर्गः=ஆகாசாதி மஹாபூதங்கள், சக்ஷுராதி இந்திரியங்கள் அவற்றின் அபிமானிதேவதைகள் ஆகிய இவற்றின் ஸிருஷ்டியானது मृषा=பொய்யாகவே தோற்றத்தை யடைகிறதோ, स्वेन= ஸ்வரூபபூதமான धाम्ना=தேஜஸ்ஸினால் सदा=முக்காலத்திலும், निरस्तकुहकम्—निरस्त=போக்கப்பட்ட कुहकम्=மாயை, அதன் காரியம் இவற்றை யுடையவரும் सत्यम्=முக்காலத்திலு மழிவற்றவரு

ஸாவயவமாக இருப்பதால் என்ற அனுமானத்தில், ப்ரபஞ்சம் பக்ஷமாயும், உத்பத்தியானது ஸாத்யமாயும், ஸாவயவத்வம் ஹேதுவாயுமாகிறது. ஆகவே 'எது எது ஸாவயவமோ அது அது உத்பத்தியுள்ளதேயாகும், குடம் போலவாம்' என்ற அன்வயவ்யாப்த்தியும், 'எது எது உத்பத்தியற்றதோ அது அது அவயவமற்றது ஆத்மாபோலவாம்' என்ற வ்யதிரேகவ்யாப்த்தியும் இருக்கிறது. ஆகவே सावयवत्वात्=என்ற ஹேதுவானது அன்வயவ்யாப்த்தியும் வ்யதிரேகவ்யாப்த்தியு முள்ளதாக வாயிற்று என்று கொள்ளவும்.

†தேஜஸ்ஸில் ஜலபுத்தியாவது:—கானலில் ஏற்படும் ஜலபுத்தியாம். ஸமுத்திரத்தில் வேகுதூரமிருந்து பார்க்கும்பொழுது ஏற்படும் இந்திரநீலமென்ற புத்தியும், தர்மபுத்திருடைய ஸபையில் துரியோதனனுக்கு மணிகளில் ஏற்பட்ட ஜலபுத்தியும் ஜலத்தில் ஸ்தலம் என்ற புத்திக்கு உதாஹரணமாகும்.

மான **तम्**=அந்த **परम्**=பரமேஸ்வரனை **धीमहि**=தியானஞ் செய்வோமாக. (1) (எ—று)

(தா—ம்) **परं धीमहि**=பரமேஸ்வரனைத் தியானிப்போமாக எனவுபதேசித்து அந்தப் பரமேஸ்வரனுக்கே இந்த ஸ்லோகத்தினால் தடஸ்தலக்ஷணமும், ஸ்வரூபலக்ஷணமும் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் தடஸ்தலக்ஷணமாவது:—எது லக்ஷ்யஸ்வரூபத்தில் சேராததாக இருந்துகொண்டு லக்ஷ்யத்தைப் பிறவற்றினின்றும் விலக்கிக் காட்டுகிறதோ அது தடஸ்தலக்ஷணமாமவாகும். அதாவது:— தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீரைத் தேடிக்கொண்டு காட்டில் அலையும் புருஷனால் "இந்தக் காட்டில் நதி எங்கிருக்கிறது" எனக்கேட்கப்பட்ட எதிரில் வரும் புருஷன் ஸமீபத்தில் பள்ளமானவிடத்திலிருக்கின்ற நதியை நேரில் காட்டமுடியாதவனாய் நதியின் கரையிலிருக்கின்ற மரத்தைக்காட்டி "எங்கு இந்த அரசமரமிருக்கிறதோ அதுதான் நதி" எனவே அதைக்கேட்ட தாஹமுள்ள புருஷன் அம்மரத்தின் அருகிற்சென்று நதியைக்காண்கிறான். இந்தவிடத்தில் மரமானது நதியுடன் ஸம்பந்தத்தையடையாவிடினுங்கூட நதியின் தடத்தில் (கரையில்) இருப்பதுபற்றி நதியைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு உபாயமாகவாவதால் நதிக்கு லக்ஷணமாகவாகிறது. ஆகவே நதியின் தடத்தில் (கரையில்) இருக்கும் மரமானது நதிக்குத் தடஸ்தலக்ஷணமாகவாயிற்று.

சங்கை—மரமானது நேரில் நதியுடன் ஸம்பந்தப்படாவிடினுங்கூட, நதியின் ஸம்பந்தம்பெற்ற கரையுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதாலும், நதிக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதாலும், அது நதிக்கு லக்ஷணமாகவாகலாம். ப்ரம்ஹமோ அஸங்கமா (ஒன்றுடனும் ஸம்பந்தத்தையடையாததா) கையாலும், ஸமீபஸ்திதி என்பதும் கிடையாதாகையாலும் ஜகத்காரணத்துவமானது ப்ரம்ஹத்தின் லக்ஷணமாக எவ்விதமாகமுடியும் எனின்?

உத்தரம்—கூறுவாம். ஜகத்காரணத்துவத்துக்கும் ப்ரம்ஹத்துக்கும் உண்மையான ஸம்பந்தமில்லாவிடினுங்கூட கல்பிதமான ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஜகத்காரணத்துவமானது ப்ரம்ஹத்தின் லக்ஷணமாகவாகலாமென்கிறோம். அது எவ்விதமெனின்? கூறு

வாம். மரங்களடர்ந்தவிடத்திலுள்ளவொருவன் இரண்டாம்பிறைச் சந்திரனைக் காணவெண்ணினவனாய் அருகிலுள்ள ஒரு மனிதனைப் பார்த்து இரண்டாம்பிறைச் சந்திரனைக் காட்டும்படி கேட்கவே அம்மனிதன் "கிளையின் நுனியில் சந்திரன்" என்கிறான். இங்கு சந்திரனுக்கும் கிளைக்கும் உண்மையில் ஸம்பந்தமில்லாவிடினுங்கூட ஸம்பந்தத்தைக் கல்பித்து அவன் உபதேசிக்கவே இவனும் சந்திரனைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். இவ்விடத்தில் கல்பித ஸம்பந்தமானது நேரில் சந்திரனைக் காண்பதற்கு ஹேதுவாகவாவதை எவ்விதம் அனுபவத்தில் காண்கிறோமோ இவ்விதமே ஜகத்காரணத்துவத்துக்கும் ப்ரம்ஹத்துக்கும் ஸம்பந்தமானது கல்பிதமாயினுங்கூட அது ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஹேதுவாகவாகலாம் என்பதில் யாதுமாக்ஷேபமில்லை.

ஸ்வரூபலக்ஷணமாவது:—எது ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாக இருந்துகொண்டு பிறவற்றினின்றும் வஸ்துவை விலக்கிக் காட்டுகிறதோ அதுவாம். அதாவது:—"प्रकृष्टप्रकाशस्सूर्य: சிறந்த ப்ரகாசமுள்ளவன் ஸூரியன்" என்றவிடத்தில் சிறந்த ப்ரகாசஸ்வரூபனாகவே ஸூரியனிருந்தபோதிலுங்கூட சிறந்த ப்ரகாசமுள்ளவன் என்ற லக்ஷணமானது அத்தகைய ப்ரகாசமற்ற பொருளினின்றும் ஸூரியனைப் பிரித்துக் காண்பிப்பது போலவாம் ஆகவே ஶ்ருதியில் ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபலக்ஷணம் கூறுமிடத்து "सत्यं ज्ञानमानन्दं ब्रह्म உண்மை, யறிவு, ஆனந்தம் இவற்றின் ஸ்வரூபம் ப்ரம்ஹம்" என்று கூறியதிலிருந்து ப்ரம்ஹமானது முக்காலத்திலுமழியுமியல்பையுடைய பொருளைவிட வேறுபட்டதும், முக்காலத்திலும் அழிவற்றதுமாகும் என்பது सत्यम् (ஸத்யம்) என்ற பதத்தினாலும், தன்னை ப்ரகாசப்படுத்தப் பிறவற்றின் ப்ரகாசத்தை எதிர்பார்க்கும் பொருளைவிட வேறுபட்டதும் தான் ப்ரகாசவடிவமுமாகும் என்பது ज्ञानम् (க்ஞானம்) என்ற பதத்தினாலும், துக்கரூபமானபொருளைவிட வேறுபட்டதும் தான் சுகஸ்வரூபமுமாகும் என்பது आनन्दम् (ஆனந்தம்) என்ற பதத்தினாலும் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. ஆகவே ப்ரம்ஹமானது அம்ருத ஜடதுக்காத்மகமான பொருளைவிட வேறுபட்டதும் உண்மையறிவானந்த ஸ்வரூபமானதுமாகும் என்பது பெறப்பட்டது. மூலத்திலுள்ள सत्यं परं धीमहि என்பதால் ஸ்வரூப

லக்ஷணமும், जन्माद्यस्य यतः என்றதாதியால் தடஸ்தலக்ஷணமும் ப்ரம்ஹத்துக்குச் சொல்லப்பட்டதாக ஏற்பட்டது. மேலும், अन्वयात् इतरतश्च என்றதனுல் அன்வயவ்யாப்த்தியும், வியதிரேகவ்யாப்த்தியும் உள்ள सावयवत्वात् என்ற ஹேதுவைக்கொண்டு अस्य=இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு யாதொரு ஜன்மாதிகள் (ஸிருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள்) நிஸ்சயிக்கப்படுகின்றனவோ அத்தகைய ஜன்மாதியானது எவரிடமிருந்து ஏற்படுகிறதோ அது ப்ரம்ஹமாகும் என்றதிலிருந்து அனுமான ப்ரமாணத்தாலும் ப்ரம்ஹமே ஜகத்துக்குக் காரணம் என்பது உபதேசிக்கப்பட்டதாயாகிறது. यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीवन्ति। यत्प्रायन्त्यभि संविशन्तीति என்றதாதி ஸ்ருதிகளோ ப்ரம்ஹத்துக்கே ஜகத்காரணத்வத்தைத் தெளிவாயுபதேசித்துமிருக்கின்றன.

சங்கை—உம்மால் ஜகத்காரணமாயொப்பப்படும் வஸ்துவானது கபிலர், பதஞ்ஜலி முதலியோரால் ஜகத்காரணமாயொப்பப்படும் ப்ரதானமென்ற ப்ரகிருதியாகவாகக் கூடாதோவெனின்?

உத்தரம்—அதை மறுப்பதற்குவேண்டியே ஸ்லோகத்தில் अर्थेष्वभिज्ञः என்றபதமானது போடப்பட்டது. இதனுல் காரணீபூதமான ப்ரம்ஹத்துக்கு ஸர்வபதார்த்தவிஷயகமான க்ஞானம் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து ஸாங்கியர்களால் ப்ரபஞ்சகாரணமாக ஒப்பப்படும் ப்ரதானம ஜடமானதுபற்றி சேதனத்தினிடம் ஸம்பவிக்கக் கூடிய ஞானம் அதற்கு ஸம்பவிக்காதாகையால் ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாகவாகமாட்டாது என்பது ஸித்திக்கிறது.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் ஜீவன் சேதனனுகையால் அவனே ஜகத்ஜன்மாதிகாரணனுகிருன், அவனது த்யானந்தான் விதிக்கவும் படுகிறது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—அதை மறுப்பதற்குவேண்டியே மூலத்தில் "स्वराट् இயற்கையிலமைந்துள்ள க்ஞானமுள்ளவர்" எனக் காரணவஸ்துவைச்சொல்லியிருக்கிருர். இதிலிருந்து இந்திரியாதீன க்ஞானமுள்ள ஜீவன் த்யேயன் அன்று என்பது உபதேசிக்கப்பட்டதாயாகிறது.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् என்ற ஸ்ருதியினுல் உபதேசிக்கப்படும் ஹிரண்யகர்ப்பரை தயானஞ்செய்யலாமே எனின்?

धर्मः प्रोज्झितकैतवोऽत्र परमो निर्मत्सराणां सतां
वेद्यं वास्तवमत्र वस्तु शिवदं तापत्रयोन्मूलनम्।
श्रीमद्भागवते महामुनिकृते किंवा परैरीश्वरः
सद्यो हृद्यवरुध्यतेऽत्र कृतिभिः शुश्रूषुभिस्तत्क्षणात्॥ २॥

உத்தரம்—"**तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये** எவர் ஸ்வஸங்கல்பமாத்திரத்தினுல் ஆதிகவியான ப்ரம்ஹதேவனுக்குங்கூட வேதத்தையுபதேசித்தாரோ அவரை த்யானிக்கிரும்" என்றதிலிருந்து புத்திவிருத்தி ப்ரவர்த்தகரும், காயத்ரியின் பொருளும் எவரோ அவரே த்யானிக்கத் தக்கவர் என்பது பெறப்படுகிறது. இதிலிருந்து ஹிரண்யகர்ப்பர் ஈஸ்வரானுக்கிரஹத்தாற் கிடைத்த க்ஞானமுள்ளவராக வாவதுபற்றி அவருக்குத் த்யேயத்வம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை என்பது நிஸ்சிதமாகிறது. மேலும், பரமார்த்த ஸத்யரும், ஸர்வக்ஞராக இருப்பதுபற்றி மாயாஸம்பந்தமற்றவரும் எவரோ அவரை **धीमहि** தியானிக்கிருேம் என்றதிலிருந்து காயத்ரீ எனப்பெயரிய ப்ரம்ஹவித்யாரூபம் இந்தப் புராணம் என்பதும் பெறப்படுகிறது. (1) (எ–று)

இரண்டாவது சுலோகம்.

(அ—கை) இப்பொழுது ஸ்ரோதாக்களுக்கு ருசியையுண்டு பண்ணவேண்டி கர்ம, பக்தி, க்ஞானரூபங்களான மூன்றுகாண்டங்களையும் விஷயமாகக் கொண்ட எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் விட இந்தப் பாகவதமானது சிறந்தது என்பதை இந்த ஸ்லோகத்தினுல் உபதேசிக்கிருர்—

(ப—ரை) **महामुनिकृते**=முனிஸ்ரேஷ்டரான நாராயணரால் செய்யப்பட்ட **अत्र**=இந்த **श्रीमद्भागवते**=அழகுபொருந்தின பாகவதத்தில் **प्रोज्झितकैतवः**—***प्रोज्झित**=நிஸ்சிதமாகவிடப்பட்ட **कैतवः**=பலாபிஸந்திரூபமான கபடத்தையுடையதும், **परमः**= மிக்கமேலானதுமான,

* प्रोज्झित=என்ற விடத்திலுள்ள प्र=என்றதால் மோக்ஷேச்சைகூட விடப்பட்டது என்பது பெறப்படுகிறது. இந்தப் பாகவதத்தில் கேவலம் ஈசுவர ஆராதனரூபமான தர்மம் மட்டும் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

धर्मः=தர்மமானது निर्मत्सराणाम्=(*)பொருமை முதலிய தோஷமற்றவர்களான, सताम् = ஸாதுக்களுக்குவேண்டி, [उक्तः=சொல்லப்பட்டிருக்கிறது] वास्तवम्=பரமார்த்த பூதமானதும்=அதாவது:—முக்காலத்திலு மழிவற்றதாகவுள்ளதும் என்ரும். वेद्यम्=அறியத்தக்கதும், शिवदम्=மேலான சுகத்தைத் தரக்கூடியதும், तापत्रयोन्मूलनम्=ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்ற தாபத்ரயத்தையும் போக்கக்கூடியதுமான वस्तु=ப்ரம்ஹமானது [उक्तम्=[*]சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] அல்லது, वास्तवम्=வஸ்துவின் அம்சர்களான ஜீவர்களும் வஸ்துவின் சக்தியான மாயையும், வஸ்துவின் காரியமான ஜகத்தும் ஆகியயாவும் वस्तु=உண்மையில் ப்ரம்ஹமேயொழிய அதைவிட வேறில்லை என वेद्यम्=அறியத்தக்கது எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. †परैः=இதைவிட வேருன சாஸ்திரங்களினுலோ, அவற்றிற்சொன்ன ஸாதனங்களினுலோ, ईश्वरः=ஈச்வரன் सद्यः=அப்பொழுதே (கேட்கும்பொழுதே) हृदि=மனதில் अवरुध्यते किम्=ஸ்திரமாக்கப்படுகின்ருரா என்ன. अत्र तु=இந்தப் பாகவதத்திலோ வெனில் कृतिभिः= புண்ணியஞ்செய்தவர்களும், शुश्रूषुभिः=ச்ரவணேச்சையுள்ளவர்களுமான ஸாதுக்களினுல் तत्क्षणात्=ச்ரவணஞ்செய்யும் க்ஷணத்திலேயே हृदि=மனஸ்ஸில் ஈச்வரன் अवरुध्यते=நிலைக்கும்படி செய்யப்படுகிருர். ஆகவே இந்தப் பாகவதத்தில் கர்மகாண்ட தேவதாகாண்ட (பக்திகாண்ட) ப்ரம்ஹகாண்டரூபமான காண்டத்ரயங்களிலுமுள்ள அர்த்தமானது உள்ளபடி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இதுவே எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும்

(*) இதனுல் அதிகாரியை யொட்டியும் தர்மத்தின் பரமத்துவமானது (மேலான நிலையானது) சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. இதிலிருந்து கர்மகாண்டத்தை விஷயமாகக் கொண்ட சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீபாகவதத்துக்கு மேன்மை சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது.

[*] இதனுல் ஞானகாண்டத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையானது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது.

† இவ்விதம் சொன்னதிலிருந்து எவ்வித யத்தினமுமின்றியே இந்தப் பாகவத மூலம் ஈசுவரன் அறிந்து கொள்ளப்படுகிருர் என்ற பொருள் ஸித்திக்கிறது என ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।
पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः॥ ३ ॥

விட ஶ்ரேஷ்டமாக வாகிறது. ஆகவே யாவராலும் ஶ்ரவணம் செய்யத்தக்கது என்பது கருத்து. (2) (எ—று)

மூன்றுவது சுலோகம்.

(அ—கை) ஸர்வசாஸ்திரங்களையும் விட ஶ்ரேஷ்டமாக இருப்பதைக் கொண்டுமட்டும் இந்தப் பாகவதத்தின் ஶ்ரவணம் விதிக்கப் படவில்லை. பின்னையோவெனில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களுடையவும் பலரூபமாக விருப்பதுபற்றியும் இதுவே மேலான ஆதரவுடன் ஶ்ரவணஞ் செய்யத்தக்கது என்பதை இந்த ஶ்லோகத்தினுலுப தேசிக்கிருர்—

(ப—ரை) निगमकल्पतरोः—निगम=வேதமாகிற कल्पतरोः=கல்ப விருக்ஷத்தினுடைய फलम्=பழமாகவுள்ளதும், भागवतम्=பாகவதம் என்ற பெயருள்ளதும், [वैकुण्ठगतम्=வைகுண்டத்திலிருந்ததுப், नारदेन=நாரதமஹருஷியினுல் ततः=அங்கிருந்து आनीय=கொண்டுவந்து मह्यम्=என்னிடம் दत्तम्=கொடுக்கப்பட்டதும், मया=என்னுல் शुकस्य=சுகருடைய मुखे=முகத்தில், निहितम्=வைக்கப்பட்டதும், பிறகு] शुकमुखात्=சுகருடைய முகத்தினின்றும் भुवि=பூமியில் गलितम्=நழுவிவந்து சேர்ந்ததும் அதாவது:—சிஷ்யர் அவரதுசிஷ்யர் ஆகிய இலைகளில் விழுந்து மெள்ளமெள்ள சிதருபலே பூமியில் வந்து சேர்ந்ததும், என்பது கருத்து. अमृतद्रवसंयुतम्=அமிருதரூபமான சாருடன் கூடினதுமான रसम्=ரஸத்தை भावुकाः!=ரஸவிசேஷத்தையறியும் திறமைவாய்ந்த हे रसिकाः!=ஹேரஸிகர்காள், आलयम्=முக்திவரும்வரை पिबत=பானஞ்செய்வீர்களாக. (3) (எ—று)

குறிப்பு—மரத்தின் நுனியிலுள்ளதும் எவராலும் அனுபவிக்க வேண்டுமான ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டதுமான பழத்தையே கினியானது கொத்தும் என்பதும், கிளிகொத்தின பழம் ஏனைய பழங்களைவிட மிகச் சிறந்ததாகவே இருக்கும் என்பதும் மிக்க ப்ர ஸித்தமாகவுள்ளது. ஸ்ரீமத்பாகவதமென்ற இந்தப்பழமானது வேத மாகிற கல்பவிருக்ஷத்தின் நுனியில் (ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்) முதலில்

இருந்தது. அங்கிருந்து ஸ்ரீமன் நாரதர் கொண்டுவந்து வியாஸருக்கு உபதேசித்தார். வியாஸர் சுகருக்கு உபதேசித்தார். பிறகு அவரது சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாக பூமியில் வந்தது. இவ்விதம் நிவிருத்தி நிஷ்டரான சுகாசாரியரால் அனுபவிக்கவும், உபதேசிக்கவும் பட்டிருப்பதால் இது மிக்கச் சிறப்புடையது என்பது பெறப்படுகிறது. மேலும், "शुकमुखाद्गलितम्=அந்தச் சுகாசாரியரின் முகத்தினின்றும் நழுவிவந்தது" என்றதிலிருந்து உயரத்திலிருந்து பூமியில் விழும்பழம் உடைந்து சிதறுண்டு போவதுபோல் அல்லாது அவரது சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாகிற இலைகளில் மெதுவாய்ப் புரண்டு மெள்ளமெள்ள பூமியில் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதும் ஆதிரஸத்தில் அற்பமும் குறைவற்றது என்பதும் பெறப்படுகிறது. மேலும், ஆனால் நாரதர் வியாஸருக்கும், வியாஸர் சுகருக்கும் உபதேசிப்பதானது பின்னரே சொல்லப்படப்போவதாக இருப்பினுங்கூட முன்னரே நடந்ததுபோலவே வைத்து உபதேசிக்கப்பட்டது. பின்னர்வரும் பொருளை முன்னரே உபதேசிக்கும் முறைமையொட்டியே அதாவது:—अनागताख्यानेनैव=அனாதியாக இருத்தல் மூலமாகவே இந்தப்பாகவத சாஸ்திரத்தின் ப்ரவிருத்தி இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—இந்தப் பாகவதம் வேதமானதுபோல நித்யமாகையாலும், வியாஸாசாரியர் இதை வெளியிட்டவராக மட்டும் கொள்ளப்படுகிறாரேயொழிய இதைச் செய்தவராக ஒப்பப்படவில்லையாதலாலும் இது நித்யமாகவாகிறது. ஆகவே பின்னர் வருவதை முன்னரே சொல்லுவதில் தவறு எதுவுமில்லை என்றும். மேலும் अमृतद्रवसंयुतम्=என்றதனால் பரமானந்தரூபமான ரஸமே இதிலுபதேசிக்கப்படுவதால் முக்தி சாஸ்திரமாகவாகிறது என்பதும், रसिकाः भावुकाः என்றதனால் மஹாரஸிகர்களான முமுக்ஷுக்கள் இதில் அதிகாரிகள் என்பதும் फलम्=என்றதனால் இதுதான் மனித ஜன்மமெடுத்ததற்குச் சிறந்த பயனாகவுள்ளது என்பதும் பெறப்பட்டது. மேலும், பழத்தில் தோலையும் கொட்டையையும் தள்ள வேண்டி வருவதுபோல இந்தப் பாகவதத்தில் விலக்கவேண்டிய அம்சம் அணுவும் சொல்லப்படவில்லையென்பதும் रसम् என்ற பதத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகவாகிறது. (எ—று)

नैमिशेऽनिमिषक्षेत्र ऋषयः शौनकादयः। सत्रं स्वर्गायलोकाय सहस्रसममासत ॥ ४ ॥ त एकदा तु मुनयः प्रातर्हुतहुताग्नयः। सत्कृतं सूतमासीनं पप्रच्छुरिदमादरात् ॥५॥ ऋषय ऊचुः—त्वया खलु पुराणानि सेतिहासानि चानघ। आख्यातान्यप्यधीतानि धर्मशास्त्राणि यान्युत ॥६॥ यानि वेदविदां श्रेष्ठो भगवान्बादरायणः। अन्ये च मुनयः सूत परावर-

‡அநிமிஷனுன பகவானுடைய க்ஷேத்திரமான நைமிசத்தில் சௌனகாதிகளான முனிகள் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளவர்களாலும்கொண்டாடப்படுகின்றவரும், பக்தர்களுக்கு இருப்பிடமானவருமான பகவானுடைய ப்ராப்த்திக்குவேண்டி ஆயிரம் ஆண்டுகள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஸத்திரம் என்ற யாகத்தை அனுஷ்டித்தனர். (4) ப்ராத:காலத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவைகளான அக்னிகளிலேயே மாலையிலும் ஹோமஞ்செய்கின்றவர்களும், முனிகளுமான அவர்கள் ஒருஸமயம் பூஜைசெய்யப்பட்டவரும், ஆஸனத்திலுட்கார்ந்தவருமான ஸூதபௌராணிகரைப்பார்த்து ஆதரவுடன் பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்டனர். (5) ருஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—ஹே அனக! உம்மாலோ இதிஹாஸத்துடன் கூடின புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்கள் எவைகளுண்டோ (அவைகளும்) அத்யயனஞ் செய்யப்பட்டும், பிறர்க்கு உபதேசிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. (6) ஹே ஸூத! ஸௌம்ய! வித்வான்களுக்குள் ப்ரேஷ்டரும், பகவா

‡ निमिशक्षेत्रे=என்று பாடங்கொண்டு "ப்ரப்ஹதேவன், தவஞ் செய்வதற்குற்ற தேசத்தை முனிகளுக்கு நேரில் காண்பிக்கவேண்டி மனோமயமான சக்கிராயுதத்தை அனுப்பி அதன் கூர் எங்கு முறிகிறதோ அதே தவத்துக்குரிய தேசமாகும் என்று சொன்னர். அதன்படி निमियिन्=(மனோமயமான ப்ரப்ஹதேவனுடைய சக்கிரத்தின்,) கூருனது இங்கு முறிந்தது ஆனதுபற்றி இது निमिशமாகும். ஆகவே நிமிசக்ஷேத்திரமான நைமிசாரண்யத்தில்" என்று ஸ்ரீதரீயத்தில் வேறு பொருளும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது नैमिषक्षेत्रे=என வேறு பாடங்கொண்டு ஒரு நிமிஷத்துக்குள் அஸுரர்கள் இங்கு அழிக்கப்பட்டனர். ஆனதுபற்றி இது நைமிஷ க்ஷேத்திரமாகும் என்று வேறு பொருளும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. अनिमिषक्षेत्रे என்று பாடங் கொண்டு மொழிபெயர்ப்பில் பொருள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

विदो विदुः॥ ७ ॥ वेत्थ त्वं सौम्य तत्सर्वं तत्त्वतस्तदनुग्रहात्। ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गुह्यमप्युत ॥ ८ ॥ तत्र तत्राञ्जसायुष्मन्भवता यद्विनिश्चितम्। पुंसामेकान्ततः श्रेयस्तन्नः शंसितुमर्हसि ॥ ९ ॥ प्रायेणाल्पायुषः सभ्य कलावस्मिन्युगे जनाः। मन्दाः सुमन्दमतयो मन्दभाग्या ह्युपद्रुताः॥१०॥ भूरीणि भूरिकर्माणि श्रोतव्यानि विभागशः। अतः साधोऽत्र यत्सारं समुद्धृत्य मनीषया। ब्रूहि नः श्रद्दधानानां येनात्मा संप्रसीदति ॥११॥ सूत जानासि भद्रं ते भगवान्सात्वतां पतिः। देवक्यां वसुदेवस्य जातो

னுமான வியாஸர் எவற்றையறிவாரோ, ஸகுண நிர்க்குண ப்ரப்ஹத்தையறிந்தவர்களான மற்றுமுள்ள ருஷிகள் எவற்றையறிவார்களோ, அவையாவையும் அவர்களின் அனுக்கிரஹத்தினுல் உண்மையாக நீர் அறிவீர். குருக்கள், பக்தியுள்ள சிஷ்யனுக்கு மிக்க ரஹஸ்யமானவற்றையுங்கூட உபதேசிப்பரன்றோ? (7–8) ஹே ஆயுஷ்மன்! அவ்வவற்றுள் ஜீவர்களுக்கு நிஸ்சிதமாக ஸ்ரேயஸ்ஸைத் தரக்கூடியதாக எது உம்மால் நிஸ்சயிக்கப்பட்டதோ அதை எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (9) ஹே ஸப்ய! இந்தக் கலியுகத்திலுள்ள ஜனங்கள் பெரும்பாலும் அற்பமான ஆயுளுள்ளவர்களாகவும், மந்தர் (சோம்பேறி) களாகவும், அத்துடன் மிக்க மந்தபுத்தியுள்ளவர்களாகவும், அத்துடன் அற்பமான பாக்கியமுள்ளவர்களாகவும், (வெகு இடையூறுள்ளவர்களாகவும்) ரோகாதிகளினுல் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். (10) பலதரப்பட்ட கர்மங்களையுபதேசிக்கின்ற வெகுசாஸ்திரங்கள் வெவ்வேருக அத்தியயனஞ்செய்ய வேண்டியனவாக இருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி ஹே ஸாதோ! இந்தச் சாஸ்திரங்களுள் எது ஸாரமானதோ, எதனுல் புத்தியானது தெளியுமோ அதைச் சொந்தப் புத்தியினுல் தெரிந்தெடுத்து அவ்விஷயத்தில் ஸ்ரத்தையுள்ளவர்களான எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக.

*ஹே ஸூத! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. பக்தஸம்ரக்ஷகனுன பகவான் எந்த அர்த்தவிசேஷத்தைச்செய்யவிருப்பங்கொண்டு வஸுதேவருடைய பாரியையான தேவகியினிடம் ஜனித்தாரோ, எவரு

---

* இதுமுதல் ஐந்துசுலோகங்களினுல் வேறுகேள்வியைக் கேட்கின்றனர்.

यस्य चिकीर्षया ॥१२॥ तन्नः शुश्रूषमाणानामर्हस्यङ्गानुवर्णितुम् । यस्याव-
तारो भूतानां क्षेमाय च भवाय च ॥ १३ ॥ आपन्नः संसृतिं घोरां यन्नाम
विवशो गृणन् । ततः सद्यो विमुच्येत यद्बिभेति स्वयं भयम् ॥ १४ ॥
यत्पादसंश्रयाः सूत मुनयः प्रशमायनाः । सद्यः पुनन्त्युपस्पृष्टाः स्वर्धुन्या-
पोऽनुसेवया ॥१५॥ को वा भगवतस्तस्य पुण्यश्लोकेड्यकर्मणः । शुद्धिकामो
न शृणुयाद्यशः कलिमलापहम् ॥ १६ ॥ तस्य कर्माण्युदाराणि परिगीतानि

டைய அவதாரமானது ப்ராணிகளின் பாலனத்துக்குவேண்டியும் விருத்திக்குவேண்டியும் ஏற்பட்டதோ, எந்த நாமத்தினால் பயாபிமானிதேவதைகூட பயத்தையடையுமோ அந்த எவரது நாமத்தைக்கொடூரமான ஸம்ஸாரத்தையடைந்த ஜீவன், விவசனாக இருந்துகொண்டு சொல்லி அந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து அப்பொழுதே முக்தியையடைவானோ, ஹேஸூத! எவருடைய சரணத்தை யாஸ்ரயித்தவர்களும், சாந்திமார்க்கத்தையவலம்பித்தவர்களுமான முனிகள் ஸன்னிதிமாத்திரத்தினால் ஸேவிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு அந்தக்ஷணத்திலேயே பரிசுத்தமாக்குவரேயன்றி (*)எவரது பாதஸம்பந்தம்பெற்றதாயினுங்கூட கங்காதீர்த்தமானது அடிக்கடி ஸேவையினாலேயே பரிசுத்தமாக்குமேயொழிய அப்பொழுதே பரிசுத்தமாக்காதோ அவரையும் நீர் அறிந்திருக்கிறீர். ஆனதுபற்றி ஹே அங்க! கேட்க விருப்பமுள்ள எங்களுக்கு அதை அடிக்கடி வர்ணிப்பீராக. (12-15) புண்ணியமான கீர்த்தியுள்ளவர்களாலும் ஸ்துதிக்கத்தக்க கர்மங்களை யுடையவரான அந்தப் பகவானுடைய, கலிமலத்தை (ஸம்ஸாரதுக்கத்தை) ப்போக்குகின்ற யசஸ்ஸை, விருத்தியில் விருப்பமுள்ள எவன்தான் கேட்காதிருப்பான். (16) ஆகவே லீலையினால் கலைகளை (ப்ரம்ஹருத்ராதி மூர்த்திகளை) த்தரிக்கின்ற அவருடைய,

---

(*) கங்கையானது அவருடைய பாதத்தினின்றும் பெருகினபோதிலும் அவரது சரணத்திலேயே அசையாது நிற்பதில்லை. ஆகவே அவருடைய பாதஸம்பந்தம் பெற்றதன்மூலம் அதுசுத்தியைத் தரும்தானாயினும் அடிக்கடி ஸேவிப்பதாற்றான் அப்பலனுண்டாகும். ஸாதுக்களோ எப்பொழுதுமே பகவத்சரணத்யானத்துடனிருப்பதால் அப்பொழுதே பரிசுத்தமாக்குகின்றனர் என்பது கருத்து.

सूरिभिः। ब्रूहि नः श्रद्दधानानां लीलया दधतः कलाः॥ १७॥ अथाख्याहि हरेर्धीमन्नवतारकथाः शुभाः। लीला विदधतः स्वैरमीश्वरस्यात्ममायया॥ १८॥ वयं तु न वितृप्याम उत्तमश्लोकविक्रमे। यच्छृण्वतां रसज्ञानां स्वादुस्वादु पदे पदे॥ १९॥ कृतवान्किल वीर्याणि सह रामेण केशवः। अतिमर्त्यानि भगवान्गूढः कपटमानुषः॥ २०॥ कलिमागतमा-

---

நாரதாதி ஸூரிகளினல் பலவழியிலும் கானஞ்செய்யப்பட்ட ப்ரபஞ்சஸிருஷ்டி முதலிய கர்மங்களை அவற்றில் ஶ்ரத்தையுள்ள எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (17)

ஹே புத்திமன்! [*]மேலும், தனது மாயையினல் ஸ்வச்சந்தமாக லீலைகளைச் செய்கின்றவரும், ஈஶ்வரனுமான ஹரியினுடைய சுபங்களான மத்ஸ்யாதி அவதாரங்களின் கதைகளையும் சொல்லுவீராக. (18) †எந்த விக்ரமமானது ரஸமறிந்தஶ்ரோதாக்களுக்கு அடிக்கடி ருசியுள்ளவற்றைக் காட்டிலுங்கூட அதிகம் ருசியுள்ளதாக இருக்கிறதோ, உத்தம ஶ்லோகனன பகவானுடைய அந்த விக்ரம (லீலா)விஷயத்தில் நாங்கள் திருப்தியை (கேட்டது போதுமென்ற எண்ணத்தை) அடைகின்றோமில்லை. (19) கபட மானுஷனும், (மாயையினல்) தன்னை மறைத்துக் கொண்டவனும் பகவானுமான கேசவன் பலராமனுடன் கூட மனிதர்களிடத்தில் ஸம்பவிக்கமுடியாத கோவர்த்தனோத்தரணம் முதலிய காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றாரன்றோ?. (20) ‡கலிவந்ததை யறிந்துகொண்டு அதன்மூலமுண்டான பயத்தினல் விஷ்ணுபதத்தையடைய வெண்ணங்கொண்டு தீர்க்கஸத்திரம் என்ற நிமித்தத்தினல் இந்த வைஷ்ண

---

[*] மூலத்திலுள்ள அத என்ற பதத்தினல் இது வேறுகேள்வி என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

† திரும்பவும் ஆவல்கொண்டு அவருடைய சரித்திரங்களையே கேட்க விருப்பங் கொண்டவர்களாய் அதில் தங்களுக்குப் போதுமென்ற எண்ணமுண்டாகவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றனர்.

‡ யாஜனம், அத்யாபனம் முதலிய காரியத்திலீடுபட்ட உங்களுக்குக் கதாசிரவணத்தில் அவகாசம் எது எனின்? அதற்கு இதனல் பதில் சொல்லுகின்றனர்.

ज्ञाय क्षेत्रेऽस्मिन्वैष्णवे वयम्। आसीना दीर्घसत्त्रेण कथायां सक्षणा हरेः ॥ २१ ॥ त्वं नः संदर्शितो धात्रा दुस्तरं निस्तितीर्षताम्। कलिं सत्त्वहरं पुंसां कर्णधार इवार्णवम् ॥ २२ ॥ ब्रूहि योगेश्वरे कृष्णे ब्रह्मण्ये धर्मवर्मणि। स्वां काष्ठामधुनोपेते धर्मः कं शरणं गतः ॥ २३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां प्रथमस्कन्धे
नैमिषेयोपाख्यान निरूपणं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

க்ஷேத்திரத்தில் இருக்கின்ற நாங்கள் ஹரியின் கதையைக் கேட்கும் விஷயத்தில் அவகாச முள்ளவர்களாக இருக்கின்றோம். (21) *ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட வெண்ணமுள்ளவனுக்குக் கப்பலோட்டுபவன்போல, ஜீவர்களின் ஸத்வகுணத்தை யபஹரிக்கின்றதும், தாண்டுவதற்கரிதானதுமான கலியைத் தாண்டவிரும்பின எங்களுக்கு ஈஸ்வரனாலேயே நீர் காண்பிக்கப்பட்டீர். (22) யோகேஸ்வரனும், ப்ராஹ்மண ப்ரியனும், தர்மத்தைக் கவசமாகக் கொண்டவனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொந்த ஸ்வரூபத்தை யடைந்த பிறகு இப்பொழுது தர்மமானது யாரைச்சரணமாக அடைந்திருக்கிறது என்றனர். (23) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
நைமிஷேயோபாக்கியானத்தில் முதலாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) तदेवं प्रथमाध्याये षट्प्रश्ना मुनिभिः कृताः।
द्वितीये तूत्तरं सूतश्चतुर्णामाह तेष्वथ ॥ १ ॥

(க—ரை) இவ்விதம் முதலாவது அத்தியாயத்தில் "पुंसामेकान्ततः श्रेयः" என்றதால் ஸாதனவிஷயமான ப்ரஶ்னமும் (1) "ब्रूहि नः

---

* இந்த ஸமயத்தில் உம்முடைய தரிசனமானது ஈசுவரானுக்கிரஹத்தினாலேயே எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது எனத் தெரிவிக்கின்றனர்.

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

व्यास उवाच—इति संप्रश्नसंहृष्टो विप्राणां रौमहर्षणिः। प्रतिपूज्य वचस्तेषां प्रवक्तुमुपचक्रमे ॥ १ ॥ सूत उवाच—यं प्रव्रजन्तमनुपेतमपेतकृत्यं द्वैपायनो विरहकातर आजुहाव। पुत्रेति तन्मयतया तरवोऽभिनेदुस्तं

श्रद्दधानानां येनात्मा संप्रसीदति" என்றதால் ஸர்வசாஸ்திர ஸாரவிஷயமான ப்ரஶ்னமும் (2) "तन्नः शुश्रूषमाणानामर्हस्यङ्गानुवर्णितुम्" என்றதால் தேவகியினிடக்கில் அவதரித்தகாரண விஷயமான ப்ரஶ்னமும் (3) ब्रूहि नः श्रद्दधानां लीलया दधतः कलाः" என்றதால் அவருடைய கர்மவிஷயமான ப்ரஶ்னமும் (4) "अथाख्याहि हरेर्धीमन्नवतारकथाः शुभाः" என்றதால் பகவதவதார கதைகளைப்பற்றிய ப்ரஶ்னமும் (5) "ब्रूहि योगेश्वरे कृष्णे ब्रह्मण्ये धर्मवर्मणि। स्वाङ्कांष्ठामधुनोपेते धर्मः कं शरणं गतः॥" என்றதால் பகவதந்தர்த்தானத்துக்குப் பிறகு தர்ம ரக்ஷணம் செய்தது யார் என்ற ப்ரஶ்னமுமாக (6) ஆறு ப்ரஶ்னங்கள் மஹருஷிகளால் செய்யப்பட்டன. இந்த இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அவற்றுள் முறையே நான்கு கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

வியாஸர் சொல்லலுற்றார்—ப்ராம்ஹணர்களின் இம்மாதிரியான சிறந்தப்ரஶ்னங்களினால் நன்கு ஸந்தோஷத்தை யடைந்த ரோமஹர்ஷணரின் புத்திரரான உக்ரஶ்ரவஸ்ஸானவர் அவர்களின் வார்த்தையைப்புகழ்ந்து பதில் சொல்ல வாரம்பித்தார். (1) (*)ஸன்யாஸஞ்செய்துகொண்டு செல்லுகின்றவரும், உபநயனத்துக்கு வேண்டி ஆசாரியரையடையாதவரும், அல்லது अनुपेतम्=ஒருவராலும் பின்தொடரப்படாதவரும், நைஷ்டிகராக இருப்பதுபற்றி கர்ம மார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்திக்காதவருமான எவரை வியாஸர் விரஹத்தினால் பயந்தவராய்க் கொண்டு "ஹே புத்திரா!" என்பதாய் ப்லுத

(*) கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவாரம்பித்தல் எனபது குரு, தேவதை இவர்களின் நமஸ்காரந்தான் என இதுமுதல் மூன்று சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார். அவற்றுள் தனது குருவான சுகாசாரியருடைய ஐசுவரியத்தை அவருடைய சரித்திரமூலமே காண்பிக்கவேண்டி முதலாவது சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது.

सर्वभूतहृदयं मुनिमानतोऽस्मि ॥ २ ॥ यः स्वानुभावमखिलश्रुतिसारमेक-
मध्यात्मदीपमतितितीर्षतां तमोऽन्धम् । संसारिणां करुणयाऽऽह पुराणगुह्यं
तं व्याससूनुमुपयामि गुरुं मुनीनाम् ॥ ३ ॥ नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव
नरोत्तमम् । देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥४॥ मुनयः साधु
पृष्टोऽहं भवद्भिर्लोकमङ्गलम् । यत्कृतः कृष्णसंप्रश्नो येनात्मा सुप्रसीदति
॥ ५ ॥ स वै पुंसां परो धर्मो यतो भक्तिरधोक्षजे । अहैतुक्यप्रतिहता

ஸ்வரத்தினல் அழைக்க, அப்பொழுது தன்மயமாக (சுகரூபமாக) இருப்பதன்மூலம் மரங்கள் பதில் [*]வார்த்தை சொல்லிற்றோ அத்தகைய மஹிமைவாய்ந்தவரும், ஸர்வப்ராணிகளுடைய ஹிருதயத்தையும் தனது யோகபலத்தினல் அடைந்தவரும், முனியுமான அந்தச் சுகாசாரியரை நான் வணங்கினவனுக இருக்கிறேன்.(2) †தேஹேந்திரியாதிகளையாஸ்ரயித்திருக்கின்ற ஆத்மதத்துவத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றதும், தன்னிடத்தில் மட்டுமமைந்துள்ள பெருமையையுடையதும், எல்லா ஸ்ருதிகளுடையவும் ஸாரமாகவுள்ளதும், ஒப்பற்றதும், புராணங்களுக்குள் ரஹஸ்யமாகவுள்ளதுமான பாகவதத்தை எவர் ஸம்ஸாரமெனப்பெயரிய அந்த தமஸ்ஸை(அடர்ந்த இருளை)க்கடக்க வெண்ணங்கொண்ட ஸம்ஸாரிகளுக்குவேண்டி கருணையினல் உபதேசித்தாரோ முனிகளுக்கெல்லாம் குருவான அந்த வியாஸகுமாரரைச் சரணமாகவடைகிறேன்.(3) புருஷோத்தமமான நாராயணரையும், ‡நரனையும் ஸரஸ்வதீ தேவியையும், வியாஸரையும் நமஸ்கரித்துப் பின்னரே ஸம்ஸாரஜயத்தைத்தருகின்ற பாகவதத்தைச்சொல்ல வேண்டும்.* (4)

ஹே முனிகாள்! உங்களால் நான் நன்கு கேட்கப்பட்டேன். எதனுல் ஆத்மா (மனது) நன்கு தெளிவையடையுமோ அத்தகைய கிருஷ்ண விஷயமான கேள்வியானது யாதுகாரணம்பற்றி கேட்கப்

---

[*] பிதாவினது ஸ்னேஹரூபமான அனுபந்தத்தைப் போக்க வேண்டி எவர் விருக்ஷரூபத்தினல் பதில்சொன்னரோ என்பது பொருள்.
† சுகாசாரியரிடமுள்ள கிருபையை விளக்கவேண்டி இந்தச் சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. ‡ இவர் பகவதம்சம்வாய்ந்த ஒரு ரிஷியாவர்.
* ஸூதபௌராணிகர் ஸ்வயம் அவ்விதம் அனுஷ்டித்துப் பிறரையும் அவ்விதமே அனுஷ்டிக்கச்செய்கிறுர்.

ययात्मा संप्रसीदति ॥ ६ ॥ वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः। जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यत्तदहैतुकम् ॥ ७ ॥ धर्मः स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेनकथासु यः। नोत्पादयेद्यदि रतिं श्रम एव हि केवलम् ॥ ८ ॥

பட்டதோ அக்காரணம்பற்றி இக்கேள்வி உலகுக்கு மங்களகரமாக வன்றோ இருக்கின்றது. (5) (*)எந்த மேலான தர்மத்தினால் அதோக்ஷஜனான பகவானிடத்தில் பலானுஸந்தானமற்றதும், இடையூறுகளினால் போக்கப்படாததுமான பக்தியானது உண்டாகுமோ, எந்தப் பக்தியினால் மனதானது தெளியுமோ, அதுவே ஜீவர்களுக்கு மேலான தர்மமாகும்.[*] (6) †பகவானான வாஸுதேவனிடத்தில் செய்யப்பட்ட பக்தியோகமானது விரைவில் வைராக்கியத்தையுண்டாக்கி அஹைதுகமான=(வாட்டுத்தர்க்கம் முதலியவற்றுக்கு விஷயமாகவாகாத) ஔபநிஷதமான யாதொரு க்ஞானமுண்டோ அதையுமுண்டாக்குகிறது. (7) தர்மமென்பது யாதுண்டோ அது விஷ்வக்ஸேனனான பகவானுடைய கதைகளில் புருஷர்களுக்கு ஆசையையுண்டாக்காதிருக்குமானால் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாக இருப்பினுங்கூட பயனற்ற வெரும் ப்ரமமென்றே அறியத்தக்கது. (ஸ்வர்க்காதி சுகத்தைத்தராதோ எனின்? அது அழியக்கூடியதாக இருப்பதால் அது பலனாகாது என்பது கருத்து.) (8)

(*) ஸர்வசாஸ்திரார்த்த ஸாரவிஷயான எந்தக்கேள்வி முதலில் கேட்கப்பட்டதோ அதற்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

[*] ஸ்வர்க்காதிகளை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் தர்மமானது அபரம்—தாழ்ந்ததென்றும், அதுவே ப்ரவிருத்திதர்மமென்றும் சொல்லப்படும். எதனால் பகவத்குணசிரவணாதிரூபமான பக்தியுண்டாகுமோ அதுவே மேலான தர்மமென்றும், அதுவே நிவிருத்தி தர்மமென்றும் சொல்லப்படும். அதுதான் அழியாத சிரேயஸ்ஸாகவுமாகும் என்பது கருத்து.

† तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन என்ற சுருதியினால் தர்மமானது க்ஞானத்துக்கு அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க அதைப் பக்திக்கு அங்கமாகச் சொன்னது எங்ஙனமெனின்? அந்தத் தர்மமானது பக்தித்வாராவாக க்ஞானத்தை யுண்டாக்குகிறது என இதனாலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

धर्मस्य ह्यापवर्ग्यस्य नार्थोऽर्थायोपकल्पते। नार्थस्य धर्मैकान्तस्य कामो लाभाय हि स्मृत:॥ ९॥ कामस्य नेन्द्रियप्रीतिर्लाभो जीवेत यावता। जीवस्य तत्त्वजिज्ञासा नार्थो यश्चेह कर्मभि:॥ १०॥ वदन्ति तत्तत्त्वविद-स्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्वयम्। ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते॥ ११॥

---

‡இதுவரை சொன்ன நியாயத்தையொட்டி அபவர்க்கத்தை (முக்தியை) முடிவான பலனுகவுடைய தர்மத்துக்கு அர்த்தமானது பலனுகவாகத் தகுதியுடையதன்று. இம்மாதிரியான தர்மத்துக்கு முறண்படாத அர்த்தத்துக்கு, காமமானது பலனுக முனிகளினல் எண்ணப்படவுமில்லையன்ருே? காமத்துக்கு (விஷயானுபவத்துக்கு) இந்திரிய ப்ரீதியானது பலனுகவாகமாட்டாது. எவ்வளவு விஷய போகத்தினுல் உயிர் வாழக்கூடுமோ அவ்வளவேதான் அதன் பலனுகவாகும்.* உயிர் வாழ்வதற்கோவெனில் கர்மானுஷ்டானம் வாயிலாகக் கர்மங்களினுல் யாதொரு பலன் பரவித்தமோ அது பயனுகவாகமாட்டாது. பின்னையோவெனில் தத்துவவிசாரஞ்செய்தலே ஜீவனத்தின் பலனுகவாகும்.(9–10) (*)அத்வயமான (தன்னை விட இரண்டாவது பொருளற்ற) க்ஞானமானது யாதுண்டோ அதையே தத்துவமெனத் தத்துவமறிந்த பெரியார் சொல்லுகின்றனர். அந்தத் தத்துவமோ உபநிஷத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டவர்களினுல் ப்ரம்ஹமென்றும், ஹிரண்யகர்ப்போபாஸகர்களினுல் பரமாத்மாவென்றும், ஸத்துவகுணம் நிறைந்தபக்தர்களினுல் பகவா

---

‡ ஹரிபக்தியை யுண்டாக்கி அதற்குப் புறம்பானவற்றில் வைராக்கியத்தையும், ஆத்மக்ஞானத்தையும் தருவது எதுவோ அதுவே மேலான தர்மமென்பதுபெறப்பட்டது. வேறுசிலரோ "धर्मादर्थश्च कामश्च स किमर्थं न सेव्यते என்ற வசனத்தினுல் தர்மத்துக்கு அர்த்தம் பலன், அர்த்தத்துக்குக் காமம் பலன், காமத்துக்கு இந்திரியப்ரீதி பலன், ப்ரீதியிலிருந்து திரும்பவும் தர்மார்த்தங்களின் பரம்பரை யேற்படுகிறது" என்கின்றனர். அவ்விதம் அவர்கள் சொல்லுவதை இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினுல் மறுக்கிருர். * உயிர்வாழ்வதற்குரிய விஷயபோகம் மட்டுமே ஸேவிக்கத்தக்கது என்பது கருத்து. (*) தத்துவவிசாரமாவது தர்மவிசாரந்தான். தர்மமே தான் தத்துவமாகவாகும் எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்; அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு பதில் சொல்லப்படுகிறது.

तच्छ्रद्दधाना मुनयो ज्ञानवैराग्ययुक्तया। पश्यन्त्यात्मनि चात्मानं भक्त्या श्रुतगृहीतया ॥ १२ ॥ अतः पुम्भिर्द्विजश्रेष्ठा वर्णाश्रमविभागशः। स्वनुष्ठितस्य धर्मस्य संसिद्धिर्हरितोषणम् ॥ १३ ॥ तस्मादेकेन मनसा भगवान् सात्वतां पतिः। श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च ध्येयः पूज्यश्च नित्यदा ॥ १४ ॥ यदनुध्यासिना युक्ताः कर्म ग्रन्थिनिबन्धनम्। छिन्दन्ति कोविदास्तस्य को न कुर्यात्कथारतिम् ॥ १५ ॥ शुश्रूषोः श्रद्दधानस्य वासुदेवकथारुचिः।

னென்றுமாகச் சொல்லப்படுகிறது. (11) அந்தத் தத்துவத்தை, குரு, சாஸ்திரம் இவற்றில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களான முனிகள், [*]க்ஞானம், வைராக்கியம் இவற்றுடன் கூடினதும், வேதாந்தாதி ஶ்ரவணத்தினுல் அடையப்பட்டதுமான பக்தியினுல் தனது ஆத்மாவினிடத்தில் (க்ஷேத்திரக்ஞனிடத்தில்) ப்ரகாசிக்கும் ஆத்மாவாக (ப்ரத்யகாத்மாவாக) ப்பார்க்கின்றனர். (12) †ஆகவே ஹே த்விஜ ஶ்ரேஷ்டர்காள்! புருஷர்களினுல் வர்ணுஶ்ரமவிபாகமூலம் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மத்துக்கு ஹரியினுராதனமொன்றே தான் பலனுகவாகும். (13) ‡ஆனதுபற்றி ஏகாக்ரமான மனஸ்ஸினுல் பாகவதர்களுக்குப் பதியான பகவானே நித்யம் ஶ்ரவணஞ்செய்யத் தக்கவராகவும், கீர்த்தனஞ்செய்யத்தக்கவராகவும், தியானஞ்செய்யத் தக்கவராகவும், பூஜிக்கத்தக்கவராகவும் ஆகிறுர். (14) பக்தியோகத்திலீடுபட்ட விவேகிகள் சரீராதிகளில் அஹங்காரத்தை நிலைக்கச் செய்கின்ற கர்மத்தை எவருடைய அனுத்யானமாகிற கத்தியினுல் வெட்டியெறிகின்றனரோ அந்தப் பகவானுடைய கதையில் ஆசையை எவன்தான் அடையாதிருப்பான். (15)

*ஹே ப்ராம்ஹணர்காள்! புண்ணியமான கங்கா தீர்த்தத்தை ஸேவித்தல் மூலம் பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டவனுக்கு மஹான்

---

[*] இந்த க்ஞானம் பரோக்ஷமாகும். † தர்மத்துக்குப் பலன் பக்தியேயொழிய அர்த்தகாமங்களன்று என்பதை விளக்கி முடிவுகூறுகிறுர். ‡யாதுகாரணத்தால் பக்திஹீனமான தர்மமானது கேவலம் சிரமத்தையும் பொருட்டே ஆகுமோ அக்காரணத்தால் பக்திப்ரதானமான தர்மமே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது எனவுபதேசிக்கிறுர். *ஹரிகதையானது கர்மாவை மூலத்துடன் தொலைக்கும் என்பது உண்மைதான். ஆயினும் அதில் ருசியுண்டாகவில்லையே யாதுசெய்வோமெனின்? அவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறுர்.

स्यान्महत्सेवया विप्राः पुण्यतीर्थनिषेवणात् ॥१६॥ शृण्वतां स्वकथां कृष्णः पुण्यश्रवणकीर्तनः। हृद्यन्तःस्थो ह्यभद्राणि विधुनोति सुहृत्सताम् ॥ १७ ॥ नष्टप्रायेष्वभद्रेषु नित्यं भागवतसेवया। भगवत्युत्तमश्लोके भक्तिर्भवति नैष्ठिकी ॥ १८ ॥ तदा रजस्तमोभावाः कामलोभादयश्च ये। चेत एतैरनाविद्धं स्थितं सत्त्वे प्रसीदति ॥ १९ ॥

एवं प्रसन्नमनसो भगवद्भक्तियोगतः। भगवत्तत्त्वविज्ञानं मुक्तसङ्गस्य जायते ॥ २० ॥ भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य

களின் ஸேவை ஏற்படும். அதனால் அவர்களனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தில் ஶ்ரத்தையுண்டாகும். அதனால் பகவத்குண ஶ்ரவணேச்சையுண்டாகும். அதனால் ருசியுண்டாகிவிடும்.(16) புண்ணியங்களான ஶ்ரவண கீர்த்தனங்களையுடையவரும், ஸாதுக்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்கின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனது கதையைக்கேட்பவர்களின் ஹிருதயத்தினுள்ளிலிருந்துகொண்டு அவர்களின் மனத்திலுள்ள காமாதி வாஸனைகளைத்(*)தேய்த்துவிடுகிறார். (17) இடையறாது பாகவதர்களின், அல்லது பாகவத சாஸ்திரத்தின், ஸேவையினால் அமங்களங்கள் (காமாதி வாஸனைகள்) பெரும்பாலும் நாசமடைந்ததும் உத்தம ஶ்லோகனான பகவானிடத்தில் நிலைத்த பக்தியானது உண்டாகிறது. (18) அப்பொழுது ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மூலமுண்டான காமம் லோபம் முதலியன எவையுண்டோ இவற்றினால் சித்தமானது கெடுக்கப்படாததாகவாகி ஸத்துவகுணத்தில் நிலைத்துத் தெளிந்து (வைராக்கியத்தையடைந்து) விடுகிறது. (19) பகவத்பக்தியோகத்தினால் இவ்விதம் தெளிந்த மனதுள்ளவனும், ஆனதுபற்றியே எதிலும் பற்றற்றவனுமான அதிகாரிக்குப் பகவானாகிற தத்துவத்தின் விஜ்ஞானமானது (அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரமானது) உண்டாகிவிடு

(*) विधुनोति என்பதுமூலம். இதற்குத் தேய்த்து விடுகிறார் என்று பொருள் கூறப்பட்டது. கதாசிரவணமூலம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பகவன் மூர்த்தியானது மனஸ்ஸில் நிலக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு காமாதிவாஸனையும் தேய்ந்து கொண்டேவரும் என்றேற்பட்டது. ஆகவே. மீதமின்றி காமாதி வாஸனா நிவிருத்தியில் விருப்பமுள்ளவர் அடிக்கடி பகவத்கதாசிரவணம் செய்தல் அவசியம் என்பது பெறப்பட்டது.

कर्माणि दृष्ट एवात्मनीश्वरे ॥ २१ ॥ अतो वै कवयो नित्यं भक्तिं परमया मुदा । वासुदेवे भगवति कुर्वन्त्यात्मप्रसादनीम् ॥ २२॥ सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणास्तैर्युक्तः परः पुरुष एक इहास्य धत्ते । स्थित्यादये हरिविरिञ्चिहरेति संज्ञाः श्रेयांसि तत्र खलु सत्त्वतनोर्नृणां स्युः॥ २३ ॥ पार्थिवाद्दारुणो

கிறது. (20) ஆத்மஸ்வரூபபூதனான ஈச்வரனுடைய ஸாக்ஷாத்காரமானது ஏற்பட்டதும் இந்த ஜீவனுடைய ஹ்ருதயமாகிற முடிச்சானது (சேதனாசேதன ஸம்பந்தரூபமான அஹங்காரமானது) நாசத்தையடைகிறது. எல்லாவித ஸந்தேஹங்களும் நாசத்தையடைகின்றன. ப்ராரப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறான கர்மங்கள் யாவும் தேய்ந்துவிடுகின்றன. (21) [*]ஆனதுபற்றியே தான் கவிகளான மஹான்கள் பகவானான வாஸுதேவனிடத்தில் சித்தசுத்தியைத்தருகின்ற பக்தியை மேலான ஸந்தோஷத்துடன் எப்பொழுதும் செய்துவருகின்றனர். (22) †ஸத்வமென்றும், ரஜஸ் என்றும், தமஸ் என்றுமாக ப்ரகிருதிக்கு மூன்று குணங்களுண்டு. அவற்றுடன் கூடின பரமபுருஷனொருவனே இதுபோழ்து இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்திதி (ரக்ஷணம்) ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் இவற்றுக்கு வேண்டி ஹரி என்றும், ப்ரம்ஹதேவன் என்றும், ஹரன் என்றுமான பெயர்களைத் தரிக்கின்றார். ஆயினும், அம்மூன்று மூர்த்திகளுள் மனிதர்களுக்கு ஸத்த்வமூர்த்தியான பகவானிடத்திலிருந்து தான் ஶ்ரேயஸ்ஸுகளுண்டாகின்றன. (23) ‡இயற்கையில் ப்ரவிருத்தி, ப்ரகாசம் இவையற்றதும் பார்த்திவமுமான அரணிக்கட்டையிலிருந்து ப்ரவிருத்தி ஸ்வபாவமுள்ளதும், அற்பம் சர்மஸம்பந்தமுள்ளதுமான புகையும், அந்தப் புகையிலிருந்து நேரில் கர்மஸாதனமாக இருப்பதுபற்றி மூன்றுவேதஸ்வரூபமானதும்,

---

[*] இவ்விஷத்தில் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைப் பிரமாணமாகக்காட்டுகிறார். †முந்தின ஶ்லோகத்தில் வாஸுதேவே என்றதால்பஜனீயன் இன்னார் எனவுபதேசிக்கப்பட்டது. அதை விளக்கவேண்டி ப்ரம்ஹாதி மும்மூர்த்திகளுக்கும் ஏகாத்மகத்வமானது இருந்தபோதிலுங்கூட வாஸுதேவனுக்கு ஆதிக்யம் இதனாலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

‡ ஒரே பகவானுக்கு ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இவைகள் உபாதிகளாக இருந்தபோதிலுங்கூட உபாதிபேதத்தையொட்டி பலனிலும் பேதமுண்டு என்பதைத் திருஷ்டாந்தமூலம் விளக்குகிறார்.

धूमस्तस्मादग्निस्त्रयीमयः। तमसस्तु रजस्तस्मात्सत्त्वं यद्ब्रह्मदर्शनम् ॥२४॥
भेजिरे मुनयोऽथाग्रे भगवन्तमधोक्षजम्। सत्त्वं विशुद्धं क्षेमाय कल्पन्ते
येऽनु तानिह ॥ २५ ॥ मुमुक्षवो घोररूपान्हित्वा भूतपतीनथ। नारायण-
कलाः शान्ता भजन्ति ह्यनसूयवः ॥ २६ ॥ रजस्तमःप्रकृतयः समशीला
भजन्ति वै। पितृभूतप्रजेशादीन् श्रियैश्वर्यप्रजेप्सवः॥ २७ ॥ वासुदेवपरा

ஆனதுபற்றியே ப்ரவிருத்திஸ்வபாவமுள்ளதுமான அக்னியும் உண்டாவதுபோல தமோகுணத்திலிருந்து ஸ்வல்பம் ப்ரம்ஹப்ரகாசகமான ரஜோகுணமும், அந்த ரஜோகுணத்திலிருந்து நேரில் ப்ரம்ஹஜ்ஞானஹேதுவான யாதொரு ஸத்துவகுணமுண்டோ அதுவுமுண்டாகிறது. (ஆகவே அத்தகைய குணங்களை யுபாதியாகக் கொண்ட ப்ரம்ஹாதிமூர்த்திகளுக்குப் ஒன்றைவிட மற்றொன்றுக்கு மேன்மையானது ஏற்படுகிறது.) (24) * ஆனதுபற்றியேதான் முன்னருள்ள முனிகள் விசுத்தஸத்வமூர்த்தியுள்ளவரும் அதோக்ஷஜனுமான பகவானைப் பஜித்தனர். ஆனதுபற்றி அந்தப் பகவதுபாஸகர்களை எவர்கள் அனுஸரிக்கின்றனரோ அவர்களே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மோக்ஷத்தையடைய யோக்கியர்களாக வாகின்றனர்.(25) மோக்ஷத்தையடைய விருப்பமுள்ளவர்கள் கோரமான ரூபமுள்ளவர்களான பூதபதிகளைவிட்டும், தேவதாந்தர நிந்தைசெய்யாதவர்களாய்க் கொண்டும், சாந்தங்களான நாராயணகலைகளைப் பஜிக்கின்றனர். (26) ரஜோகுண தமோகுணங்களை ஸ்வபாவத்திலுடையவர்களும் பிதிருபூதாதிகளுக்கு ஸமமான சீலமுள்ளவர்களுமான ஜனங்களே ஸ்ரீயுடன்கூட ஐஸ்வரியம், ப்ரஜை இவற்றில் விருப்பமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டு பிதிருக்கள், பூதங்கள் ப்ரஜேசர்கள் இவர்களைப் பஜிக்கின்றனர். (27)

(*)வேதங்கள் வாஸுதேவனையே முக்யதாத்பர்ய விஷயமாகவுடையன. யாகங்கள் வாஸுதேவாராதனரூபங்களேயாகும். யோக

---

* வாஸுதேவனிடம் பக்திசெய்யும் விஷயத்தில் பூர்வாசாரத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார்.

(*) மோக்ஷ ப்ரதனுக இருப்பதுபற்றி வாஸுதேவனைப் பஜிக்க வேண்டும் என முன்னர் சொல்லப்பட்டது. ஸர்வசாஸ்திரங்களுடையவும் தாத்பரியவிஷயனுக இருப்பதுபற்றியும் அவரையே பஜிக்கவேண்டும் என இந்த இரண்டு சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

वेदा वासुदेवपरा मखाः। वासुदेवपरा योगा वासुदेवपराः क्रियाः॥२८॥ वासुदेवपरं ज्ञानं वासुदेवपरं तपः। वासुदेवपरो धर्मो वासुदेवपरा गतिः॥२९॥ स एवेदं ससर्जाग्रे भगवानात्ममायया। सदसद्रूपया चासौ गुणमय्याऽगुणो विभुः॥ ३०॥ तया विलसितेष्वेषु गुणेषु गुणवानिव। अन्तःप्रविष्ट आभाति विज्ञानेन विजृम्भितः॥ ३१॥ यथा ह्यवहितो

சாஸ்திரங்களும் வாஸுதேவ ப்ராப்திக்குவேண்டியே ஏற்பட்டன வாகும். ஏனைய க்ரியைகளும் வாஸுதேவப்ரீதிக்குவேண்டியே செய்யப்படுவனவாகும். (28) வேதாந்தசாஸ்திரமும் வாஸுதேவனையே முக்கிய தாத்பர்யவிஷயமாகக்கொண்டதாக இருக்கிறது. க்ஞானமாகிற தபஸ்ஸும் வாஸுதேவனையே விஷமாகக்கொண்டதாகவாகும். தானம், விரதம் முதலியவற்றைச் சொல்லும் தர்மசாஸ்திரமும் வாசுதேவனையே விஷயமாகக் கொண்டதாகவும். ஸ்வர்க்காதிபான பலனும் வாஸுதேவனையே [*]பரமாகக் கொண்டதாகவுமாகும். (29) †ஸ்வபாவத்தில் எவ்வித குணஸம்பந்தமு மற்றவராயினுங்கூட ப்ரபுவும் பகவானுமான அந்த இந்த வாஸுதேவனே ஆதியில் காரியகாரண ரூபமுள்ளதும், முக்குணவடிவமுமான தனது மாயையினல் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டித்தார் (30) எக்காரணம்பற்றி சித்சக்தியினல் நிலைத்தவரோ அக்காரணம்பற்றி அந்தமாயையினல் உண்டு பண்ணப்பட்ட ஆகாசாதிகளில் உள்ளில் ப்ரவேசித்தவராய்க் கொண்டும் "இவை என்னை யாச்ரயித்தவை" என்ற அபிமானமுள்ளவர்போலும், தோற்றத்தையடைகிருர் (உண்மையிலோ அவ்விதமில்லை.) (31) தன்னை ப்ரகாசப்படுத்தும் கட்டைகளில் வைக்கப்

---

[*] "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" என்ற சுருதியின் மூலம் ஸ்வர்க்காதிஸுகம் யாவும் ஆனந்தரூபியான வாஸுதேவனுடைய அம்சமாகவாகின்றமைபற்றி இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது என்ரும்.

† ஜகத்தின் ஸிருஷ்டி ப்ரவேசம் நியமனம் முதலிய லீலையுடன் கூடின வஸ்துவினிடத்திலேயே ஸர்வ சாஸ்திரங்களுக்கும் ஸமன்வயமானது காணப்படுவதால் அவற்றுக்கு வாஸுதேவபரத்துவம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்ற ஆசங்கையை இதுமுதல் நான்கு சுலோகங்களினல் போக்குகிருர். இதிலிருந்து "அவருடைய உதாரமான கர்மங்களைச் சொல்லும்" என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டதாகவுமாகிறது.

वह्निर्दारुष्वेकः स्वयोनिषु। नानेव भाति विश्वात्मा भूतेषु च तथा पुमान् ॥ ३२ ॥ असौ गुणमयैर्भावैर्भूतसूक्ष्मेन्द्रियात्मभिः। स्वनिर्मितेषु निर्विष्टो भुङ्क्ते भूतेषु तद्गुणान् ॥ ३३ ॥ भावयत्येष सत्त्वेन लोकान्वै लोकभावनः। लीलावतारानुरतो देवतिर्यङ्नरादिषु ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

பட்ட நெருப்பானது எவ்விதமோ இவ்விதமே விஸ்வாத்மாவும் ஏகனுமான புருஷன்=(பரமேஸ்வரன்) ப்ராணிகளிடங்களில் வெவ்வேறானவன்போலத் தோற்றத்தையடைகிறான். (32) இந்த ஹரியானவர், குணமயங்களும், பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்கள், இந்திரியங்கள், மனஸ், இவைரூபமுமான பதார்த்தங்கள் மூலம் தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்குவிதங்களான ப்ராணிகளிலும் ப்ரவேசித்தவராய் அந்தந்தவிஷயங்களை யனுபவிக்கிறார். (33) லோகபர்த்தாவான இந்தப் புருஷோத்தமன் தேவர், பசு, மனிதர் முதலியவற்றில் லீலையினால் செய்யப்படும் அவதாரங்களில் பற்றுள்ளவராய்க் கொண்டு ஸத்வகுணத்தினால் உலகங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்கிறார். (34) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अवतारकथाप्रश्ने तृतीये तूत्तराभिधा। पुरुषाद्यवतारोक्त्या तत्तच्चारित्रवर्णनैः ॥ १ ॥

(க—ரை) இந்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தில், அந்தந்த அவதார சரித்திரங்களை வர்ணித்தலைமுன்னிட்டு புருஷாத்யவதாரங்களை நிரூபிக்கும் வாயிலாக அவதாரகதாப்ரஸ்னத்துக்குப் பதிலானது சொல்லப்படுகிறது. "ஹேரீமன்! சுபங்களான ஹரியின் அவதார கதைகளைச் சொல்லும்'' என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டி அவதாரங்களைச் சொல்லப் போ

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—जगृहे पौरुषं रूपं भगवान्महदादिभिः । संभूतं षोडशकलमादौ लोकसिसृक्षया ॥ १ ॥ यस्याम्भसि शयानस्य योगनिद्रां वितन्वतः । नाभिहृदाम्बुजादासीद्ब्रह्मा विश्वसृजां पतिः ॥ २ ॥ यस्यावयवसंस्थानैः कल्पितो लोकविस्तरः । तद्वै भगवतो रूपं विशुद्धं सत्त्वमूर्जितम् ॥ ३ ॥ पश्यन्त्यदो रूपमदभ्रचक्षुषा सहस्रपादोरुभुजाननाद्भुतम् ।

கின்றவராய்க் கொண்டு முதலில் புருஷாவதாரத்தை ஐந்து சுலோகங்களினல் சொல்லத் தொடங்குகிருர். (1) (எ—று)

சூதர் சொல்லலுற்ருர்—ப்ரளயஜலத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருப்பவரும், யோக நித்திரையை (ஸமாதிரூபமான நித்திரையை) செய்கின்றவருமான எவருடைய உந்தியாகிற மடுவிலிருக்கின்ற தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து உலகத்தை விருஷ்டிப்பவர்களுக்கெல்லாம் பதியான ப்ரம்ஹதேவன் உண்டானரோ அந்தப் பகவான் ஆதியில் மஹத், அங்காரம், பஞ்சதன்மாத்திரைகள் இவற்றுடன் கூடினதும், பதினெரு இந்திரியங்கள் பஞ்சமஹாபூதங்கள் ஆகிய பதினறுகலைகளை=(அம்சங்களை) உடையதுமான ‡பௌருஷரூபத்தை லோகத்தை ஸிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கிரஹித்தார். (1–2) எவருடைய அவயவ அமைப்புகளினல் உலகின் விஸ்தாரமானது கல்பிக்கப்பட்டதோ அந்தப் பகவானுடைய அந்த ஸ்வரூபமோவெனில் விசுத்தமும்=(ரஜோகுண தமோகுணங்களின் ஸம்பந்தம் பெருததும்) ஆனதுபற்றியே ஊர்ஜிதமும் (ஒப்புயர்வற்றதுமான) ஸத்துவமயமாகவாகும். (3) ஆயிரக்கணக்கான பாதங்கள், தொடைகள், தோள்கள், முகங்கள் இவற்ருல் ஆம்சரியம் வாய்ந்ததும், ஆயிரக்கணக்கான தலைகள், காதுகள், கண்கள், மூக்குகள் இவற்றையுடையதும், ஆயிரக்கணக்கான கிரீடங்கள் வஸ்திரங்

---

‡ பகவானுடைய விக்ரஹமானது, மஹத்தத்துவம் தொடங்கி பஞ்சமஹாபூதமீருகவுள்ள ப்ராகிருத பதார்த்தங்களால் அமைக்கப் பட்டதில்லை தானுயினும், விராட்ஜீவாந்தர்யாமியான பகவானை விராட்ரூபத்தாலுபாஸனம் செய்யவேண்டி இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டதெனக் கண்டு கொள்ளவேண்டும்.

सहस्रमूर्धश्रवणाक्षिनासिकं सहस्रमौल्यम्बरकुण्डलोल्लसत् ॥ ४ ॥ एतन्ना-
नावतारणां निधानं बीजमव्ययम्। यस्यांशांशेन सृज्यन्ते देवतिर्यङ्नरा-
दयः ॥ ५ ॥ स एव प्रथमं देवः कौमारं सर्गमास्थितः। चचार दुश्चरं
ब्रह्मा ब्रह्मचर्यमखण्डितम् ॥ ६ ॥ द्वितीयं तु भवायास्य रसातलगतां महीम्।
उद्धरिष्यन्नुपादत्त यज्ञेशः सौकरं वपुः ॥ ७ ॥ तृतीयमृषिसर्गं च देवर्षि-

---

கள், குண்டலங்கள் இவற்றால் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான இந்த ரூபத்தைச் சிறந்ததான ஞானமாகிறகண்ணினால் (யோகிகள்) பார்க்கின்றனர். (4) ஆதியிலுள்ள நாராயணனுடைய இந்த ஸ்வரூபமானது பலவிதமான அவதாரங்கள் *ஒடுங்குமிடமாகவும், அந்த அவதாரங்களுக்கு (*)விதையாகவும், ஆயினும் அழிவற்றதாகவும் ஆகும். இந்தப் பகவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய அம்சமான ப்ரம்ஹதேவன், ப்ரம்ஹதேவனுடைய அம்சர்களான மரீசி முதலியோர் ஆகிய இவர்களாலேயே தேவர், பசு, மனிதர் முதலியோர் ஸிருஷ்டிக்கப்படுகின்றனர். (5) [*]அந்தத் தேவனே முதலாவதான கௌமாரமெனப் பெரிய ஸிருஷ்டியை யடைந்து ப்ராம்ஹணராகவாகி செய்தற்கரிதானதும், அகண்டிதமுமான ப்ரம்ஹசரியத்தை யனுஷ்டித்தார். (6) இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய உத்பத்திக்கு வேண்டி பாதளத்திலிருந்து பூமியை உயரெடுக்கப்போகின்றவராய் யக்ஞேஸ்வரனான பகவான் இரண்டாவதான வாராஹசரீரத்தை யடைந்தார். (7)

அவர் தேவர்ஷித்வரூபமான மூன்றாவதான ருஷிஸர்க்கத்தை யடைந்து எந்தத் தந்திரத்திலிருந்து கர்மங்களுக்கே மோசகத்துவ

---

* அந்தந்த அவதாரங்களின் காரியங்கள் முடிந்ததும் அந்த அவதாரங்கள்யாவும் இந்தப் பகவத்ஸ்வரூபத்திலேயே ஒடுங்கிவிடுகின்றன என்பது கருத்து.

(*) அவையாவும் இந்தப் பகவத்ஸ்வரூபத்திலிருந்தே உண்டாவதால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

[*] இதுமுதல் ஸனத்குமாராதிகளின் அவதாரத்தையும், அவற்றின் சரித்திரத்தையும் உபதேசிக்கிறார். மேலும், இதுமுதலுள்ள சுலோகங்களில் ஸர்க்கத்தை முதலாவது, இரண்டாவது என்று சொல்லுவதானது இங்கு சொல்லும் முறையையொட்டியே எனக் கொள்ளவேண்டும்.

त्वमुपेत्य सः। तन्त्रं सात्वतमाचष्ट नैष्कर्म्यं कर्मणां यतः॥ ८॥ तुर्ये धर्मकलासर्गे नरनारायणावृषी। भूत्वात्मोपशमोपेतमकरोद्दुश्चरं तपः॥९॥ पञ्चमः कपिलो नाम सिद्धेशः कालविप्लुतम्। प्रोवाचासुरये साङ्ख्यं तत्त्वग्रामविनिर्णयम्॥ १०॥ षष्ठे अत्रेरपत्यत्वं वृतः प्राप्तोऽनसूयया। आन्वीक्षिकीमलर्काय प्रह्लादादिभ्य ऊचिवान्॥ ११॥ ततः सप्तम आकूत्यां रुचेर्यज्ञोऽभ्यजायत। स यामाद्यैः सुरगणैरपात्स्वायंभुवान्तरम्॥ १२॥ अष्टमे मेरुदेव्यां तु नाभेर्जात उरुक्रमः। दर्शयन्वर्त्म धीराणां सर्वाश्रमनम-

---

மேற்படுமோ அத்தகைய ஸாத்வத தந்திரத்தை (பஞ்சராத்திராகமத்தை) உபதேசித்தார். (8) தர்மன் என்ற மஹருஷியின் கலையின் (பாரியையின்) ஸிருஷ்டியான நான்காவது அவதாரத்தில் நரனென்றும், நாராயணனென்றுமான ருஷிகளாகவாகி மனத்தின் சாந்தியுடன் கூடினதும், பிறரால் செய்தற்கரிதானதுமான தபஸ்ஸைச் செய்தார். (9) ஸித்தர்களுக்கு ஈசரான பகவான் ஐந்தாவது அவதாரத்தில் கபிலரெனப் பெயருள்ளவராக அவதரித்து காலத்தினுல் அழிந்துபோனதும், தத்துவங்களின் கூட்டத்தை நிஸ்சயித்துத் தருவதுமான ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தை ஆசுரி என்ற ப்ராம்ஹணருக்கு உபதேசித்தார். (10) ஆறுவதான அவதாரத்தில் அத்ரியினுல் வரிக்கப்பட்டவராய்க் கெண்டு "எனக்கு ஸமானமான புத்திரன் வேண்டும், என்ற வியாஜமாக என்னையே புத்திரனுக இவர் வரிக்கிறுர்" என அவரிடம் அஸூயைப்படாமல் அவருக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்து அலர்க்கன் என்ற அரசனுக்குப், ப்ரஹ்லாதன், யது, கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் முதலியோருக்கும் ஆத்மவித்யையையுபதேசித்தார்†. (11) பிறகு ஏழாவது அவதாரத்தில் ருசி என்ற ப்ரஜாபதிக்கு ஆகூதி என்ற பத்நியினிடத்தில் யக்ஞனுக அவதரித்தார். அவர் யாமர் என்றத் தனது புத்திரர்களான தேவர்களை ஆதியாகக்கொண்ட தேவக்கூட்டங்களுடன் கூட ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்தைக் காப்பாற்றினுர்‡. (12) எட்டாவதான அவதாரத்தில்

---

† இதனுல் தத்தாத்ரேயாவதாரம் சொல்லப்பட்டது.

‡ அதாவது:—இத்யக்ஞனே இந்திரனுக இருந்தார் என்பது பொருள்.

स्कृतम् ॥ १३ ॥ ऋषिभिर्याचितो भेजे नवमं पार्थिवं वपुः। दुग्धेमामौष-
धीर्विप्रास्तेनायं स उशत्तमः ॥ १४ ॥ रूपं स जगृहे मात्स्यं चाक्षुषोद-
धिसंप्लवे। नाव्यारोप्य महीमय्यामपाद्वैवस्वतं मनुम् ॥ १५ ॥ सुरासुरा-
णामुदधिं मथ्नतां मन्दराचलम्। दध्रे कमठरूपेण पृष्ठ एकादशे विभुः॥१६॥
धान्वन्तरं द्वादशमं त्रयोदशममेव च। अपाययत्सुरानन्यान्मोहिन्या मोह-
यन्स्त्रिया ॥ १७ ॥

எல்லா ஆஶ்ரமங்களினுலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட பரமஹம்ஸாஶ்ரம வழியைத் தீரர்களுக்குக் காட்டவெண்ணங்கொண்டவராய் உருக்கிரமனுன பகவான் நாபி என்ற ஆக்னீத்ர புத்திரருக்கு மேரு என்ற தேவியினிடத்தில்(ரிஷபன் என்றபெயருடன்)பிறந்தார் (13) ருஷிகளினுல் யாசிக்கப்பட்டவராய் ஒன்பதாவதான பிருதுசக்கிரவர்த்திரூபமான ராஜதேஹத்தையடைந்தார். ஹேவிப்ரர்காள்! (அந்த அவதாரத்தில்) இந்தப் பூமியிலுள்ள ஒஷதிகள் முதலிய யாவையும் கறந்தார். அக்காரணம் பற்றி அந்த அவதாரமானது மிக்க விரும்பத்தக்கதாகவாகிறது. (14) சாக்ஷுஷம் என்ற மன்வந்தரகாலத்தில் *ஸமுத்திரங்கள் எல்லாம் ஒன்றுடன் மற்றென்று கலந்தபொழுது அந்தப் பகவான் மீனுருவத்தையெடுத்தார். பூமிரூபமான ஒடத்தில் (*)வைவஸ்வதமனுவை யேற்றிவைத்து ரக்ஷித்தார் (15) விபுவான பகவான் பதினென்றுவது அவதாரத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸமுத்திரத்தைக் கடையும்பொழுது ஆமையினுருவமெடுத்து முதுகில் மந்தரமலையைச் சுமந்தார். (16) தன்வந்தரியின் ஸ்வரூபம் பன்னிரண்டாவதாகும். பதிமூன்றுவது அவதாரமெடுத்து மோஹினீ என்ற ஸ்திரீ ரூபத்தினுல் அஸுரர்களை மோஹிக்கச் செய்து தேவர்களுக்கு அமிர்தபானஞ் செய்துவைத்தார். (17)

---

* ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்தின் முடிவிலும் ப்ரளயம் கிடையாது. ஆயினும் மார்க்கண்டேயருக்குத் திடீரென ப்ரளயமானது எவ்விதம் காண்பிக்கப்பட்டதோ இவ்விதமே ஸத்யவ்ரதன் என்ற அரசனுக்கும் வேடிக்கையாக ப்ரளயமானது மாயையினுல் காண்பிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவும். (*) இந்த ஸத்யவ்ரதரே பின்னர் வைவஸ்வதமனுவாக ஆகப்போவதால் பின்னர்வரும் பெயரை முன்னரே வைத்து வைவஸ்வதமனு எனவுபதேசிக்கப்பட்டது.

चतुर्दशं नारसिंह्मं बिभ्रद्दैत्येन्द्रमूर्जितम्। ददार करजैर्वक्षस्येरकां कटकृद्यथा ॥ १८ ॥ पञ्चदशं वामनकं कृत्वाऽगादध्वरं बलेः। पदत्रयं याचमानः प्रत्यादित्सुस्त्रिविष्टपम् ॥ १९ ॥ अवतारे षोडशमे पश्यन् ब्रह्मद्रुहो नृपान्। त्रिःसप्तकृत्वः कुपितो निःक्षत्रामकरोन्महीम् ॥ २० ॥ ततः सप्तदशे जातः सत्यवत्यां पराशरात्। चक्रे वेदतरोः शाखा दृष्ट्वा पुंसोऽल्पमेधसः ॥ २१ ॥ नरदेवत्वमापन्नः सुरकार्यचिकीर्षया। समुद्रनिग्रहादीनि चक्रे वीर्याण्यतः परम् ॥ २२ ॥ एकोनविंशे विंशतिमे वृष्णिषु प्राप्य जन्मनी। रामकृष्णाविति भुवो भगवानहरद्भरम् ॥ २३ ॥ ततः कलौ

பதினான்காவதான நரஸிம்ஹரூபத்தை எடுத்து மிக்கவலுப் பெற்ற அஸுரராஜனான ஹிரண்யகசிபுவை பாய்மொடைகின்றவன் கழிக்கோரையைப்போல நகங்களினால் மார்பில் பிளந்தார்.(18) பதினைந்தாவதான வாமனரூபத்தை எடுத்து ஸ்வர்க்கத்தைத் திருப்பிப்பெறும் நோக்குள்ளவராய் மூன்றடிமண்ணை யாசிக்கவேண்டி பலிசக்கிரவர்த்தியின் யாகத்தையடைந்தார். (19) பதினாறுவதான அவதாரத்தில் அரசர்கள் ப்ராம்ஹண த்ரோஹஞ்செய்வதைக்கண்டு கோபங்கொண்டவராய் இருபத்தோருதடவை பூமியை (ச்சுற்றி வந்து) க்ஷத்திரியர்களற்றதாகச்செய்தார்[*]. (20) பிறகு பதினேழாவது அவதாரத்தில் பராசரருக்கு ஸத்தியவதியினிடத்தில் ஜனித்து (உலகில்) புருஷர்கள் அற்பஞானமுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்ணுற்று வேதமாகிற மரத்துக்குப் பலகிளைகளைச் செய்தருளினார்†. (21) ‡இதற்குப் பிறகு (பதினெட்டாவது அவதாரத்தில்) தேவகாரியத்தைச் செய்யும் நோக்குக் கொண்டு நரதேவனாக (தசரதகுமாரனாக) இருத்தலை யடைந்து ஸமுத்திர நிக்ரஹம் முதலிய காரியங்களைச் செய்தார். (22) *பத்தொன்பதும், இருபதுமான அவதாரங்களில் யாதவர்களிடத்தில் ராமகிருஷ்ணர்கள் என்ற பெயரையடைந்து பகவான் பூமியின் சுமையைப் போக்கினார்.(23) பிறகு கலியானது நன்கு பரவ ஆரம்பித்ததும், அஸுரர்களை நன்கு

---

[*] இதனால் பரசுராமாவதாரம் சொல்லப்பட்டது. † இதனால் வியாஸாவதாரம் சொல்லப்பட்டது. ‡ ராமாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது * ராமகிருஷ்ணவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

संप्रवृत्ते सम्मोहाय सुरद्विषाम्। बुद्धो नाम्नाऽजनसुतः कीकटेषु भवि-
ष्यति ॥ २४ ॥ अथासौ युगसन्ध्यायां दस्युप्रायेषु राजसु। जनिता विष्णु-
यशसो नाम्ना कल्किर्जगत्पतिः ॥ २५ ॥ अवतारा ह्यसङ्ख्येया हरेः सत्त्व-
निधेर्द्विजाः। यथाऽविदासिनः कुल्याः सरसः स्युः सहस्रशः ॥ २६ ॥
ऋषयो मनवो देवा मनुपुत्रा महौजसः। कलाः सर्वे हरेरेव सप्रजापतय-
स्तथा ॥ २७ ॥ एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान्स्वयम्। इन्द्रारि-

---

மயக்கவேண்டி (*)கீகடதேசத்தில் புத்தன் என்ற பெயருடன் அஜனன் என்பவரின் புத்திரனுக அவதரிக்கப்போகிருர். (24) பிறகு ஜகத்பதியான இந்த பகவான் கலியுகத்தின் ஸந்தியில் (முடிவில்) அரசர்கள் திருடர்களுக்கு ஒப்பாக ஆனபொழுது கல்கீ என்ற பெயருடன் விஷ்ணுயசஸ் என்ற ப்ராம்ஹணனிடமிருந்து ஜனிக்கப்போகிருர். (25) ஹே த்விஜர்காள்! வற்ருத பெரியகுளத்திலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான சிறு ஊற்றுகள் வருவதுபோல ஸத்வ குணத்துக்கு இருப்பிடமான ஹரியினிடமிருந்து எண்ணவியலாத அவதாரங்கள் ஏற்படுகின்றன. (26) ருஷிகளும், மனுக்களும், தேவர்களும், அதுபோல பிரஜாபதிகளுடன் கூடினவர்களும், அதிகம் சக்திவாய்ந்தவர்களுமான மனுவின் புத்திரர்களும் ஆகியயாவரும் ஹரியின் அம்சங்களே யாவர். (27) இவர்கள் புருஷனுன பரமேஸ்வரனுடைய அம்சபூதர்களும், விபூதிகளுமாவர். [*]கிருஷ்

(*) कीकटेषु என்பது மூலம். இதற்கு கீகடதேசத்தின் நடுவிலுள்ள கயாப்ரதேசத்தில் என ஸ்ரீதரர் பொருள் கூறிஇருக்கிருர். அங்கம், வங்கம், கலிங்கம், ஸௌராஷ்ட்ரம், மகதம் இவை கீகடதேசமெனப்படும்.

[*] एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान् स्वयम् என்பது மூலம். இதுவரை சொல்லப்பட்ட பகவானின் அவதாரங்களுள் சிலவற்றை அம்சாவதாரமாகவும், சிலவற்றை விபூத்யவதாரமாகவும், கிருஷ்ணனைப்பூர்ணவதாரமாகவும் கொள்ளவேண்டும். அவற்றுள் மத்ஸ்யாத்வதாரங்களுக்கு ஸர்வக்ஞத்வம், ஸர்வசக்திமத்வம் இவ்விரண்டு மிருந்தபோதிலும் அவ்விருசக்திகளும் தேவைக்குத்தக்கபடி வெளிப்படுமே யல்லாது எப்பொழுதும் வெளிப்படுவதில்லை. மேலும் ஸனத்குமாரர் நாரதர் முதலிய ஆதிகாரிக புருஷாவதாரங்களில் தேவைக்குத்தக்கபடி பகவதம்சத்துக்கும்,

व्याकुलं लोकं मृडयन्ति युगे युगे ॥ २८ ॥ जन्म गुह्यं भगवतो य एतत्प्रयतो नरः । सायं प्रातर्गृणन्भक्त्या दुःखग्रामाद्विमुच्यते ॥ २९ ॥ एतद्रूपं भगवतो ह्यरूपस्य चिदात्मनः । मायागुणैर्विरचितं महदादिभिरात्मनि ॥ ३० ॥ यथा नभसि मेघौघो रेणुर्वा पार्थिवोऽनिले । एवं द्रष्टरि दृश्यत्व-

---

ணனே ஸ்வயம் பகவானேயாவர். இவர்கள் ஒவ்வொருயுகம்தோறும் இந்திரனுடைய சத்துருவான அஸுரர்களால் பீடிக்கப்பட்ட வுலகை ஸுகப்படுத்துகின்றனர். (28) எந்த மனிதன் பரிசுத்தனாக இருந்துகொண்டு மாலையிலும் காலையிலும் பக்தியுடன் ரஹஸ்யமான இந்தப் பகவதவதாரத்தைச் சொல்லுவானே அவன் துக்க ஸமுதாய ரூபமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். (29)

† உண்மையில் எவ்விதரூபமுமற்றவனும் சித்ரூபியுமான ஜீவனுக்கு இந்தஸ்தூலரூப (சரீர) மானது பகவானை ஆச்ரயித்துள்ள மாயையின் காரியங்களான மஹத்தத்வம் முதலியவற்றால் தன்விஷயத்தில் செய்யப்பட்டதாகவாகிறது. (30) (வாயுவை ஆச்ரயித்த) மேகக்கூட்டமானது ஆகாசத்தில் அக்ஞர்களாலாரோபிக்கப்படுவது எவ்விதமோ, பார்த்திவமான பொடியும், அதை யாச்ரயித்துள்ள

பகவத்விபூதிக்கு மாவேசமேற்படுகிறது. அதாவது:—ஸனத்குமாரர், நாரதர் இவர்களிடத்தில் பகவானிடமுள்ள ஞானத்துக்கு ஆவேசமும், பிருதுசக்கிரவர்த்தி முதலியோரிடத்தில் பகவானிடமுள்ள சக்திக்கு ஆவேசமுமேற்படுகிறது என்றும். கிருஷ்ணனிடத்திலோ எல்லாக்குணங்களுக்கும் எப்பொழுதும் பிரகாசமிருப்பதால் அவர் ஸாக்ஷாத்நாராயணனேயாவர்.

† முந்தினசுலோகத்தில் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுகிறான் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான இரண்டு தேஹங்களின் ஸம்பந்தம் தொடர்ந்து இருக்கும்பொழுது அதனின்றும் எவ்விதம் விடுபடமுடியும் என்ற ஆசங்கை ஏற்படவே, முற்கூறிய தேஹங்களின் ஸம்பந்தமானது பகவன்மாயாகாரியமான அவித்யாமூலமேற்படுவதால், பகவதவதார ச்ரவணத்தாலுண்டான வித்யையினால் அவித்யாநிவிருத்தி ஏற்படவே, அவித்யைகாரணமாயேற்பட்ட இருதேஹங்களின் நிவிருத்தியும் தானே ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை இதுமுதல் 5 சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார்.

मारोपितमबुद्धिभिः॥३१॥ अतः परं यदव्यक्तमव्यूढगुणव्यूहितम्। अदृष्टा-
श्रुतवस्तुत्वात्स जीवो यत्पुनर्भवः॥ ३२॥ यत्रेमे सदसद्रूपे प्रतिषिद्धे
स्वसंविदा। अविद्ययात्मनि कृते इति तद्ब्रह्म दर्शनम्॥ ३३॥ यद्येषोपरता
देवी माया वैशारदी मतिः। संपन्न एवेति विदुर्महिम्नि स्वे महीयते॥३४॥

அழுக்கும் காற்றில் ஆலோபிக்கப்படுவது எவ்விதமோ, இவ்விதமே த்ரஷ்டாவான ஆத்மாவினிடத்தில் திருஸ்யத்வமானது (திருஸ்யத்வாதிதர்மமுள்ள சரீரமானது) அவிவேகிகளினால் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (31) மேலும் இந்த ஸ்தூலரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதும், அவ்யக்த (ஸூக்ஷ்ம) மானதும், அதிருஷ்டமாயும் (கண்ணால் பார்க்கப்பட்ட நம்போன்ற சரீரங்களுக்கு மாறுபட்டதாயும்) அஸ்ருதமாயும் (காதால் கேட்கப்பட்ட இந்திராதி சரீரங்களுக்கு மாறுபட்டதாயும்) இருக்கின்ற வஸ்துவாக இருப்பதுபற்றி கைகால் முதலியனவாக பரிணமத்தை (மாறுதலை) யடையாதகுணங்களினால் செய்யப்பட்டதுமான யாதொரு ஸூக்ஷ்மசரீரமுண்டோ இதுவும் அவிவேகிகளினால் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸூக்ஷ்மசரீரமானது ஜீவனுக்கு உபாதியாக கல்பிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸூக்ஷ்மசரீரம் காரணமாகவே மறுபிறப்பு முதலியனவும் ஏற்படுகின்றது. (32) ‡ எப்பொழுது இந்த ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபங்கள் ஸ்ரவணமனனதியாலும் பக்தியாலுமுண்டான ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரத்தினால், அவித்யையினால் ஆத்மாவினிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்டன என்பதுபற்றி போக்கப்பட்டனவாகவாகின்றனவோ, அப்பொழுது ஜீவன் ஞானஸ்வரூபமான ப்ரம்ஹமாக வாகிறான். (33) *எப்பொழுது வித்யையானதுண்டாகிறதோ, அப்பொழுது ஸர்வக்ஞனை பகவானை ஆஸ்ரயித்ததும் ஸம்ஸாரசக்கிரத்தில் விளையாடுகின்றதுமான இந்த மாயை

---

‡ இவ்விதம் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவனது இரண்டு உபாதிகளை நிரூபித்து அவற்றின் நிவிருத்திமூலம் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் ப்ரம்ஹபாவத்தை உபதேசிக்கிறார்.

* ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான பகவன்மாயையானது விலகாத்ததாக இருப்பதால் ஜீவனுக்கு ப்ரம்ஹத்வம் எங்ஙனம் என்ற ஆசங்கைக்கு இதனால் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

एवं जन्मानि कर्माणि ह्यकर्तुरजनस्य च। वर्णयन्ति स्म कवयो वेदगुह्यानि हृत्पते:॥ ३५॥ स वा इदं विश्वममोघलील: सृजत्यवत्यत्ति न सज्जतेऽस्मिन्। भूतेषु चान्तर्हित आत्मतन्त्र: षाड्वर्गिकं जिघ्रति षड्गुणेश:॥ ३६॥ न चास्य कश्चिन्निपुणेन धातुरवैति जन्तु: कुमनीष ऊती:। नामानि रूपाणि मनोवचोभि: संतन्वतो नटचर्यामिवाज्ञ:॥ ३७॥ स वेद

யானது உபரதமாக (நிவிருத்தமாக) ஆகிவிடுவதுபற்றி ஜீவனை ஸம்பன்னன் என்றே (ப்ரம்ஹத்துடன் கலந்தவனென்றே) தத்வமறிந்தவர்கள் எண்ணுகின்றனர். இவ்விதம் தனது பரமானந்த ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெற்றவனாகவாகிறான். (34) (*)இவ்விதமே கவிகள் அந்தர்யாமியும், அகர்த்தாவும், ஜனனமற்றவருமான பகவானுக்கு வேதங்களால் ரஹஸ்யமாக உபதேசிக்கப்பட்ட ஜன்மங்களையும் கர்மங்களையும் வர்ணிக்கின்றனர். (35) [*]அமோகமான (பயன்தரத்தக்க) லீலையையுடையவரும், ஸ்வதந்திரரும், ஆறு இந்திரியங்களை அடக்கி யாளுபவருமான அந்த ஈப்ஸ்வரனே இந்த ஜகத்தை ஸிருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும், அழிக்கவும் செய்கிறார். ஆயினும் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் பற்றையடைவதில்லை. தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ராணிகளில் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஆறு இந்திரியங்களின் விஷயத்தை வெகுதூரத்திலிருந்து வாஸனையை முகருவதுபோல க்ரஹிக்கின்றாரே யொழிய அதில் ஸங்கத்தை (பற்றை) அடைவதில்லை. (36) மனத்தினால் ரூபங்களையும், வார்த்தைகளினால் (சுருதிகளினால்) பெயர்களையும் நன்கு விஸ்தாரப்படுத்துகின்றவரும், ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாவுமான இந்த ஈப்ஸ்வரனுடைய லீலைகளை, நடனுடைய காரியங்களை மூடஜனமானது போல கெட்டபுத்தியுள்ள எந்த ஜந்துவும் (ஜீவனும்) தர்க்காதிகளிலுள்ள திறமையைக் கொ

(*) ஜீவனுக்கு ஜன்மாதிகள் மாயாமூலம் எவ்விதமேற்படுகின்றனவோ அவ்விதமே ஈச்வரனுக்கும் மாயாமூலமே ஜன்மங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

[*] அங்ஙனமாயின் ஜீவனைவிட ஈச்வரனுக்கு என்ன விசேஷமெனின்? ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை. ஈசுவரனுக்கு ஸ்வாதந்திரியமிருக்கின்றது. இது தான் விசேஷம் என வுபதேசிக்கிறார்.

धातुः पदवीं परस्य दुरन्तवीर्यस्य रथाङ्गपाणेः। योऽमायया संततयानुवृत्त्या भजेत तत्पादसरोजगन्धम्॥ ३८॥ अथेह धन्या भगवन्त इत्थं यद्वासुदेवेऽखिललोकनाथे। कुर्वन्ति सर्वात्मकमात्मभावं न यत्र भूयः परिवर्त उग्रः॥३९॥ इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम्। उत्तमश्लोक-

---

ண்டு அறியவியலாது. (37) †எவன் கபடமற்றதும், தொடர்ந்துள்ளதுமான அனுவிருத்தியினல் (ஆனுகூலமான காரியத்தினல்) அவருடைய சரணரவிந்தங்களின் மணத்தைஸேவிப்பானே அவனே முடிவற்ற பராக்கிரமமுடையவரும், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவும், பரமாத்மாவுமான சக்கிரபாணியினுடைய(ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய)ஸ்வரூபத்தை யறிவான். (38) ‡எக்காரணம் பற்றி இம்மாதிரியான ப்ராஸ்னங்களினல் அகிலலோகநாதனன இந்த வாஸுதேவனிடத்தில் நிலைத்த மனோவிருத்தியைச் சேய்கின்றீர்களோ, எந்த மனோவிருத்தியானது ஏற்பட்டதும் உக்ரமான(கர்ப்பவாஸாதி துக்கரூபமான) பரிவர்த்தமானது (ஜன்மமரணதிரூபமான சுழலானது) மருபடியுமுண்டாகமாட்டாதோ, அக்காரணம் பற்றி பூஜ்யர்களான நீங்களே கிருதகிருத்யர்களாகவாகின்றீர்கள். (39) *பாகவதமென்ற பெயருள்ளதும், (*)ப்ரம்ஹரூபியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குத் துல்லியமானதும், உத்தமப்ஸ்லோகனன பகவானுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவதும், ஸர்வ புருஷார்த்தத்தையும் தருவதும், ஸர்வ மங்களத்தையு முண்டுபண்ணுவதும், சிறந்ததுமான இந்தப் புராணத்தைப் பகவானன வியாஸ மஹருஷியானவர் லோகத்துக்கு மோக்ஷம் ஏற்படவேண்டி செய்தருளினர். அந்த இந்தப் பாகவத புராணத்தை மனோஜப முள்ளவர்களுள் சிறந்தவரான புத்திர

---

† பக்தனேதான் அவருடைய ஸ்வரூபத்தை யறிவான் என வுபதேசிக்கிறர். ‡ எக்காரணம்பற்றி பக்தனே பகவத்தத்துவத்தை யறிவானே அக்காரணம் பற்றி பக்திமார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்தித்த ருஷிகளைக் கொண்டாடுகிறர். * ஹே ஸூத! நீர் சொல்லும் இத்தகைய அபூர்வசாஸ்திரம் எது எனின்? அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறர்.

(*) ब्रह्मसंमितम्=என்பதுமூலம். இதற்கு सर्वज्ञतुल्यम्=என ஸ்ரீதரர் பொருள் கூறியிருக்கிறர். இதற்கு வம்சீதரீயத்தில் सर्वज्ञ=வேதத்துக்கு तुल्यम्=ஒப்பானது, அல்லது सर्वज्ञனன ஸ்ரீகோபாலனுக்குத் துல்லியமானது என இரண்டு விதமான பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

चरितं चकार भगवानृषिः ॥ ४० ॥ निःश्रेयसाय लोकस्य धन्यं स्वस्त्ययनं महत्। तदिदं ग्राहयामास सुतमात्मवतां वरम् ॥४१॥ सर्ववेदेतिहासानां सारं सारं समुद्धृतम्। स तु संश्रावयामास महाराजं परीक्षितम् ॥४२॥ प्रायोपविष्टं गङ्गायां परीतं परमर्षिभिः। तत्र कीर्तयतो विप्रा विप्रर्षेर्भूरितेजसः॥ ४३ ॥ अहं चाध्यगमं तत्र निविष्टस्तदनुग्रहात्। सोऽहं वः श्रावयिष्यामि यथाऽधीतं यथामति ॥ ४४ ॥ कृष्णे स्वधामोपगते धर्मज्ञानादिभिः सह। कलौ नष्टदृशामेष पुराणार्कोऽधुनोदितः ॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे भगवदवतारादिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

(சுக) ருக்கு அத்தியயனஞ் செய்துவைத்தார். (40–41) அந்தச் சுகரோ ஸர்வவேதங்கள், இதிஹாஸங்கள், இவற்றினின்றும் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட மிக்க மிக்கஸாரபூதமான (இந்தப் புராணத்தை) கங்கைக்கறையில் உயிர்போகும் வரை ஆஹாரமின்றி படுத்திருப்பவரும், சிறந்தருஷிகளினல் சூழப்பட்டவரும், மஹாராஜனுமான பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசித்தார். ஹே விப்ரர்காள்! அதிகமான தேஜஸ் ஸுள்ளவரும்,ப்ரம்ஹருஷியுமான அந்தச் சுகர் உபதேசிக்குங்கால் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நானும் அந்தச் சுகருடைய அனுக்கிரஹத்தினல் (இந்தப் பாகவதத்தை) அறிந்துகொண்டேன். அந்த நான் அறிந்துகொண்டபடியே எனது புத்திக்கெட்டியவளவு உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன். (42–44) ஸ்ரீகிருஷ்ணன், தர்மம், க்ஞானம் முதலியவற்றுடன்கூட சொந்தமான ஸ்தானத்தையடைந்ததும், கலியில் நஷ்டமான ஞானக்கண்ணையுடையவர்களான ஜனங்களுக்குவேண்டி இந்தப் புராணமாகிற ஸூரியன் இதுபோழ்து உதயமாகி இருக்கிறது[*]. (45) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் பகவதவதாராதி வர்ணனமென்ற மூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

[*] பகவானை நேரில் பார்க்கும்பொழுது அவரிடமுள்ள எந்த தர்ம க்ஞானதிகளை ஜீவன் நேரில் கண்டுகொள்ளக்கூடுமோ அவற்றைப் பகவான் தனது ஸ்ரீமூர்த்தியை மறைத்துக்கொண்ட காலத்திலுங்கூட இந்தப் பாகவத சாஸ்திரமூலம் தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளக்கூடுமாதலால் இந்தப் புராணமானது பகவானுக்கு ப்ரதிநிதியாகவாகிறது என்பது கருத்து.

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

व्यास उवाच—इति ब्रुवाणं संस्तूय मुनीनां दीर्घसत्रिणाम्। वृद्धः कुलपतिः सूतं बह्वृचः शौनकोऽब्रवीत् ॥ १ ॥ शौनक उवाच—सूत सूत महाभाग वद नो वदतां वर। कथां भागवतीं पुण्यां यदाह भगवाञ्छुकः ॥ २ ॥ कस्मिन्युगे प्रवृत्तेयं स्थाने वा केन हेतुना। कुतः सञ्चोदितः कृष्णः कृतवान्संहितां मुनिः॥ ३ ॥ तस्य पुत्रो महायोगी समदृङ्निर्विकल्पकः। एकान्तमतिरुन्निद्रो गूढो मूढ इवेयते ॥ ४ ॥ दृष्ट्वाऽनुयान्तमृषि-

---

நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) तुर्ये भागवतारंभकारणत्वेन वर्ण्यते ।
व्यासस्यापरितोषस्तु तपस्संयमनादिभिः॥ १ ॥

(க—ரை) இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் வியாஸாசாரியருக்கு தவம், ஸம்யமனம் முதலியவற்ருலும் அபரிதோஷமானது (லோகோபகாரமாகத்தான் செய்தகாரியம் போதாது என்ற எண்ணமானது) உண்டாயிற்று என்பது ஸ்ரீமத் பாகவதாரம்பத்துக்குக் காரணம் கூறவேண்டி வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

வியாஸர் சொல்லுற்ருர்—இவ்விதம் சொல்லுகின்ற ஸூத பௌராணிகரைப் புகழ்ந்து, நீண்டகாலம் ஸத்ரயாகத்தைச் செய்கின்ற முனிகளுக்குள் வயதுமுதிர்ந்தவரும், குலபதியும், சிறந்த குணமுள்ளவரும், ருக்வேதமறிந்தவருமான சௌனகர் சொல்லலுற்ருர். (1) சௌனகர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ஸூத! ஹே ஸூத! ஹே மஹாபாக! பேசுபவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! பகவானுன சுகாசாரியர் எந்தக்கதையைச் சொன்ருரோ அந்தப்புண்ணியமான பாகவத கதையை எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (2) எந்த யுகத்தில் எந்த ஸ்தானத்தில் எந்தக் காரணத்தினுல் இந்தக் கதையானது ஆரம்பமாயிற்று. எவரால் கேட்கப்பட்டு முனியான வியாஸர் இந்தப்பாகவத ஸம்ஹிதையைச் சொன்னுர். (3) மேலும், அவருடைய புத்திரரான சுகாசாரியரோ மஹாயோகியும், ஸமமான ப்ரம்ஹத்தையறிந்தவரும், ஆனதுபற்றியே பேதத்தோற்றமற்றவரும், ஒன்றிலேயே முடிவையடைந்த (நிலைத்த) புத்தியையுடையவரும்,

मात्मजमप्यनग्नं देव्यो ह्रिया परिदधुर्न सुतस्य चित्रम्। तद्वीक्ष्य पृच्छति मुनौ जगदुस्तवास्ति स्त्रीपुंभिदा न तु सुतस्य विविक्तदृष्टेः॥ ५ ॥ कथमालक्षितः पौरैः संप्राप्तः कुरुजाङ्गलान्। उन्मत्तमूकजडवद्विचरन् गजसाह्वये ॥ ६ ॥ कथं वा पाण्डवेयस्य राजर्षेर्मुनिना सह। संवादः समभूत्तात यत्रैषा सात्वती श्रुतिः॥ ७ ॥ स गोदोहनमात्रं हि गृहेषु गृहमेधि-

---

மாயாரூபமான சயனத்தினின்றும் எழுந்தவரும், ஆனதுபற்றியே வெளிப்படையாகக் காணமுடியாதவரும், மூடன்போன்றவருமாக வன்றோ காணப்படுபவராகிறார். (4) இடையில் வஸ்திரமற்றவரும் தனது புத்திரருமான சுகரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்ற வரும், இடையில் வஸ்திரமணிந்தவருமான விபாஸ மஹருஷியைக் கண்டு, ஜலக்ரீடை செய்கின்ற அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள் வெட்கத்தினால் இடையில் தமதுவஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டனரேயன்றி இடை யில் வஸ்திரமின்றி முன்னர் செல்லுகின்ற அவரது புத்திரரைக் கண்டு வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டனரில்லை. அந்த ஆச்சரி யத்தைக் கண்டு வியாஸ மஹருஷியானவர் அதன் காரணத்தை ஸ்திரீகளிடம் கேட்கும்பொழுது "உமக்கு இவள் ஸ்திரீ, இவன் புருஷன்" என்ற பேதக்ஞானமிருக்கிறது. பரிசுத்தமான திருஷ்டி யையுடைய உமது புத்திரனுக்கோ அவ்விதமில்லை (அதனாற்றான் இவ்விதம் செய்தோம்) என்றனர். (5) †முதலில் குருதேசங்களை யும் ஜாங்கலதேசங்களையும் அடைந்தவரும், பிறகு கஜத்துடன் கூடின பெயரையுடைய அதாவது:—ஹஸ்தி என்ற அரசனால் நிர் மானஞ்செய்யப்பட்டதுபற்றி ஹாஸ்தினம் என்ற பெயரையுடைய, பட்டினத்தில் பித்தன்போலும், ஊமைபோலும், மூடன்போலும் ஸஞ்சரிக்கின்றவருமான அவர் பட்டினத்து ஜனங்களால் எவ்விதம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார். (6) ஹே தாத! பாண்டுவின் வம்சத்திற் பிறந்த ராஜருஷியான பரீக்ஷித்துக்கு, முனியான சுகருடன்கூட இந் தப் பாகவதஸம்ஹிதை ஏற்படக்கூடிய ஸம்வாதமானது எவ்விதம் நிகழ்ந்தது. (7) அந்த மஹாபாகரான சுகரோ கிருஹஸ்தர்களின் கிருஹங்களில் அவர்களது அந்த கிருஹங்களைப்பரிசுத்தமாக்கவெண்

---

† இவ்விதமுள்ள இவரை க்ஞானி என எவ்விதம் கண்டு கொண்ட னர் எனக்கேட்கிறார்.

नाम्। अवेक्षते महाभागस्तीर्थीकुर्वंस्तदाश्रमम् ॥ ८ ॥ अभिमन्युसुतं सूत प्राहुर्भागवतोत्तमम्। तस्य जन्म महाश्चर्यं कर्माणि च गृणीहि नः॥ ९ ॥ स सम्राट् कस्य वा हेतोः पाण्डूनां मानवर्धनः। प्रायोपविष्टो गङ्गायामनादृत्याधिराट्श्रियम् ॥ १० ॥ नमन्ति यत्पादनिकेतमात्मनः शिवाय हानीय धनानि शत्रवः। कथं स वीरः श्रियमङ्ग दुस्त्यजां युवैषतोत्स्रष्टुमहो सहासुभिः॥ ११ ॥ शिवाय लोकस्य भवाय भूतये य उत्तमश्लोकपरायणा जनाः। जीवन्ति नात्मार्थमसौ पराश्रयं मुमोच निर्विद्य कुतः कलेबरम्

ணங்கொண்டு பசுகறப்பதற்குப் பிடிக்கும் காலம் எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் மட்டும் தானே தங்கியிருப்பார். (8) ஹே ஸூத! அபிமன்யுவின் புத்திரரை(பரீக்ஷித்தை)பாகவதோத்தமனுகச் சொல்லுகின்றனர். மிக்கவாஶ்சரியம் வாய்ந்த அவருடைய பிறவியையும், அவரது கர்மங்களையும் எங்களுக்குச்சொல்லுவீராக. (9) பாண்டுக்களின் கௌரவத்தை வளர்ப்பவரும், சக்கிரவர்த்தியுமான அந்தப் பரீக்ஷித்தானவர் சக்கிரவர்த்திகளுக்குரிய ஐஶ்வரியத்தை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டு என்னகாரணத்துக்காக கங்கைக்கரையில் ப்ராயோபவேசம் செய்தார்.(10) சத்துருக்கள் தங்களது க்ஷேமத்துக்கு வேண்டி தனங்களைக் கொண்டுவந்துவைத்து எவருடைய சரண பீடத்தை நிஶ்சிதமாக வணங்குகின்றனரோ, யுவாவும் வீரனுமான அந்தப் பரீக்ஷித்தானவர் விடுதற்கரிதான ஐஶ்வரியத்தை ப்ராணன்களுடன்கூட விடுவதற்கு இச்சிக்கக் காரணமென்ன. இது வெகு ஆஶ்சரியமன்றோ? (11) உத்தமஶ்லோகனுன பகவானை மேலான புகலிடமாகக்கொண்ட ஜனங்கள் எவர்களோ அவர்கள் உலகத்தின் சுகத்துக்குவேண்டியும், ஸமிருத்திக்குவேண்டியும், ஐஶ்வரியத்துக்கு வேண்டியும் ஜீவிக்கின்றனரே அன்றி தமக்குவேண்டியன்று. இவ்விதமிருக்க இந்தப் பரீக்ஷித்தானவர் வைராக்கியத்தையடைந்து பிறர்க்கு ஆஶ்ரயமான (சொந்தமான) சரீரத்தை என்ன காரணம் பற்றி விடத்துணிந்தார்‡. (12) இவ்விஷயமாக எங்களால் ஏதோ சிலவற்றைப்பற்றி கேட்கப்பட்டபோதிலும் கூட அவையாவற்றை

---

‡ பரோபஜீவனமான பொருளை தான் விடுவது பொருந்துமோ? என்பது பொருள்.

॥ १२ ॥ तत्सर्वं नः समाचक्ष्व पृष्टो यदिह किञ्चन । मन्ये त्वां विषये वाचां स्नातमन्यत्र छान्दसात् ॥ १३ ॥

सूत उवाच—द्वापरे समनुप्राप्ते तृतीये युगपर्यये । जातः पराशराद्योगी वासव्यां कलया हरेः ॥ १४ ॥ स कदाचित्सरस्वत्या उपस्पृश्य जलं शुचि । विविक्तदेश आसीन उदिते रविमण्डले ॥ १५ ॥ परावरज्ञः स ऋषिः कालेनाव्यक्तरंहसा । युगधर्मव्यतिकरं प्राप्तं भुवि युगे युगे ॥ १६ ॥ भौतिकानां च भावानां शक्तिह्रासं च तत्कृतम् । अश्रद्दधानान्निःसत्त्वा-

---

யும் எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. *வேதவாக்கைத்தவிர்த்து மீதமுள்ள வாக்விஷயத்தில் ஸமர்த்தராக நான் உம்மை எண்ணுகிறேன் என்றார். (13)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—(*) மூன்றாவதான துவாபரயுகமானது ப்ராப்தமானபொழுது அதன் கடசிபாகத்தில் உபரிசரவஸுவின் வீரியத்தினின்றும் பிறந்தவளான வாஸவி(ஸத்யவதி)யினிடத்தில் பராசரரிடமிருந்து ஹரியின் அம்சத்தினால் யோகி (ஞ்ஞானி)யான வியாஸர் அவதரித்தார். (14) அவர் ஒருஸமயம் ஸரஸ்வதி நதியின் சுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்னானதிகளைச் செய்துமுடித்து ஸூரியமண்டலம் உதயமானபொழுது பரிசுத்தமான தேசத்தில் (பதரிகாஸ்ரமத்தில்) உட்கார்ந்துகொண்டவராக இருந்தார். (15) சென்றதையும், வரப்போவதையும் அறிந்தவரான அந்த ருஷி எவராலுமறியவியலாத வேகத்தையுடைய காலத்தினால் யுகதர்மங்களுக்கேற்படும் மாறுபாட்டையும், அவ்விதமே பூமியில் ஒவ்வொரு யுகந்தோறும் அந்தக் காலத்தினால் செய்யப்பட்ட பௌதிகமான பொருள்களின் (சரீராதிகளின்) சக்திக்குறைவையும், அவ்விதமே ஶ்ரத்தையற்றவர்களும், தைரியமற்றவர்களும், மந்தபுத்தியுள்ளவர்களும்,

---

*अत्रैवर्णिकत्वात्=ப்ராம்ஹண க்ஷத்திரிய வைசியஜாதியிற்சேராது ப்ரதிலோம ஜாதியிற்பிறந்தவராக இருப்பதுபற்றி வேதோச்சாரணத்துக்கு உமக்கு அதிகாரமில்லை என்பது கருத்து என்று स्नातमन्यत्र छान्दसात् என்றதற்கு ஸ்ரீதரர் உரை செய்திருக்கிறார்.

(*) "எந்தயுகத்தில் ஏற்பட்டது" என்றதாதிகேள்விகளுக்கு வியாஸோத்பத்தியைச் சொல்லுதல் மூலம் பதில் சொல்லுகிறார்.

न्दुर्मेधान्ह्रसितायुषः ॥ १७ ॥ दुर्भगांश्च जनान्वीक्ष्य मुनिर्दिव्येन चक्षुषा।
सर्ववर्णाश्रमाणां यद्दध्यौ हितममोघदृक् ॥ १८ ॥ चातुर्होत्रं कर्म शुद्धं
प्रजानां वीक्ष्य वैदिकम्। व्यदधाद्यज्ञसन्तत्यै वेदमेकं चतुर्विधम् ॥ १९ ॥
ऋग्यजुःसामाथर्वाख्या वेदाश्चत्वार उद्धृताः। इतिहासपुराणं च पञ्चमो
वेद उच्यते ॥ २० ॥ तत्रर्ग्वेदधरः पैलः सामगो जैमिनिः कविः।
वैशम्पायन एवैको निष्णातो यजुषामुत ॥ २१ ॥ अथर्वाङ्गिरसामासी-

குறைந்த ஆயுளுள்ளவர்களும், மந்தமான பாக்கியமுள்ளவர்களுமான ஜனங்களையும் வீண்போகாத க்ஞானமுள்ள முனியானவர் தவத்தாலுண்டான யோகதிருஷ்டியினால் கண்டு எல்லாவர்ணங்களுக்கும், எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கும் எது ஹிதமோ அதைத் தியானித்தார்.(16–18) [*]சாதுர்ஹோத்ரமான வைதிககர்மாவே ப்ரஜைகளுக்குச் சுத்தியை (சித்த சுத்தியைத்) தரக்கூடியது எனக்கண்டு யக்ஞவிச்சேதம் வராதிருக்கவேண்டி ஒரேவேதத்தை நான்குவிதமாகப் பிரித்தார். (19) அதாவது:—வேதங்கள் ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வம் என நான்குகளாகப்பிரிக்கப்பட்டன என்றும். †இதிஹாஸ ‡புராணங்கள் ஐந்தாவது வேதமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. (20) அவற்றுள் பைலர் ருக்வேதத்தைக் கற்றார். கவியான (பூர்வமீமாம்ஸையைச் செய்தவரான) ஜைமினியானவர் ஸாமவேதத்தைக் கானஞ்செய்தார். வைசப்பாயனர் ஒருவரே யஜுர்வேதத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவராகவானார். அபிசாராதிகளைச் செய்வதுபற்றி கொடூரரரயான ஸுமந்து என்ற முனியானவர் அதர்வவேதங்கள்

---

[*] ருக்வேதமறிந்தவர் ஹோதாவெனப் படுவர். அவரை உபலக்ஷணமாகக்கொண்ட—அவர்கொண்டு அறியப்படுகின்ற,நான்கு ருத்விக்குகள் சதுர்ஹோதாக்களாவர். அந்நால்வராலும் செய்யப்படும் கர்மம் சாதுர்ஹோத்ரம் எனப்படும்.

† आर्षादि बहुधाख्यानं देवर्षिचरिताश्रयम्। इति हासमितिप्रोक्तं भविष्यद्भूतधर्मयुक् ॥ अथवा—धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितम्। पूर्ववृत्तकथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ என்ற லக்ஷணமுள்ளது இதிஹாஸமெனப்படும்,

‡ वर्ण्यन्ते यत्र सर्गाद्याः पञ्च वा दश वा च तत्। पुराणं प्रोच्यते वेदखिलार्थानां प्रपूरणात् ॥ என்ற லக்ஷணமுள்ளது புராணமெனப்படும்.

त्सुमन्तुर्दारुणो मुनिः। इतिहासपुराणानां पिता मे रोमहर्षणः॥ २२ ॥ त एत ऋषयो वेदं स्वं स्वं व्यस्यन्ननेकधा। शिष्यैः प्रशिष्यैस्तच्छिष्यैर्वेदास्ते शाखिनोऽभवन्॥ २३ ॥ त एव वेदा दुर्मेधैर्धार्यन्ते पुरुषैर्यथा। एवं चकार भगवान्व्यासः कृपणवत्सलः॥ २४ ॥ स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा। कर्मश्रेयसि मूढानां श्रेय एवं भवेदिह। इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृतम्॥ २५ ॥

एवं प्रवृत्तस्य सदा भूतानां श्रेयसि द्विजाः। सर्वात्मकेनापि यदा नातुष्यद्धृदयं ततः॥ २६ ॥ नातिप्रसीदद्धृदयः सरस्वत्यास्तटे शुचौ।

விஷயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவராகவானுர். எனது பிதாவான ரோமஹர்ஷணர் இதிஹாஸ புராணவிஷயத்தில் தேர்ச்சிபெற்றவராகவானுர். (21–22) அந்த இந்த ருஷிகள் தத்தமது வேதத்தைப் பலவாருகப் பிரித்தனர். பிரிக்கப்பட்ட அந்த வேதங்கள் சிஷ்யர்களாலும், அவர்களுடைய சிஷ்யர்களாலும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களாலும் சாகைகள் (பிரிவுகள்) உள்ளனவாகவாயின. (23)

தீனர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவரும், பகவானுமான வியாஸர் முன்னர் அதிமேதாவிகளால் எந்த வேதங்கள் தரிக்கப்பட்டனவோ அந்த வேதங்களே மூடர்களான புருஷர்களாலும் எவ்விதம் தரிக்கப்படுமோ அவ்விதம் செய்தார். (24) மேலும், ஸ்திரீகள், சூத்திரர்கள், *த்விஜபந்துக்கள் இவர்களின் காதில் வேதம் கேட்கலாகாது ஆயினும் கர்மரூபமான ஶ்ரேயஸ் ஸாதனவிஷயத்தில் மூடர்களான அவர்களுக்கு இம்முறைப்படியே ஶ்ரேயஸ்ஸானது உண்டாகட்டும் எனக் கருதியேதான் முனியான வியாஸரால் பாரதம் என்ற ஆக்யானமானது செய்யப்பட்டது. அதாவது:—முனியானவர் வேதார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்தெடுத்து பாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிருர் என்றும். ஹே த்விஜர்காள்! இவ்விதம் ஸர்வவிதமான கர்மத்தினுலும் ப்ராணிகளின் ஶ்ரேயஸ்ஸில் (நன்மையில்) ப்ரவிருத்தித்தவரான வியாஸருடைய மனதானது தான் செய்தது போதுமென்று எப்பொழுது நினைக்கவில்லையோ அப்பொழுது தர்மமறிந்த

---

* ப்ராம்ஹண க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்குள் அதமர்கள் த்விஜ பந்துக்களெனப்படுவர்.

वितर्कयन्विविक्तस्थ इदं प्रोवाच धर्मवित् ॥२७॥ धृतव्रतेन हि मया छन्दांसि गुरवोऽग्नय: । मानिता निर्व्यलीकेन गृहीतं चानुशासनम् ॥ २८ ॥ भारतव्यपदेशेन ह्याम्नायार्थश्च दर्शित: । दृश्यते यत्र धर्मादि स्त्रीशूद्रादिभिरप्युत ॥ २९ ॥ तथापि बत मे दैह्यो ह्यात्मा चैवात्मना विभु: । असंपन्न इवाभाति ब्रह्मवर्चस्यसत्तम: ॥ ३० ॥ किंवा भागवता धर्मा न प्रायेण

வரான அவர் மிக்கத்தெளிவற்ற ஹிருதயமுள்ளவராய்ச் சுத்தமான ஸரஸ்வதி நதியின் கரையில் தனித்து இருந்து கொண்டு பலவாறு எண்ணுகின்றவராய்ப் பின்வருமாறு தன்னுள்ளில் சொல்லிக் கொண்டார். (25–27) விரதங்களை யனுஷ்டித்த என்னால் கபட மற்ற புத்தியுடன் வேதங்களும், குருக்களும், அக்னிகளும் பூஜிக் கப்பட்டன. அவர்களின் கட்டளையும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. (28) எதில் ஸ்திரீ சூத்திராதிகளாலுங்கூட தர்மாதியானது காணப்படு மோ, அந்தப் பாரதம் என்ற வியாஜமாக, வேதார்த்தமானது நிரூ பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (29) இவ்விதம் ப்ராணிகளின் நன்மையில் ப்ரவிருத்தித்த வனாயினுங்கூட என்னுடைய தேகத்திலுள்ளதும், உண்மையில் விபுவும், (*)ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸுள்ளவர்களுக்குள் மிக் கச் சிறந்ததுமான ஆத்மா (ஜீவன்) ஸ்வரூபத்தினால் வேறுபட்டவன் போலத் தோற்றத்தை யடைகிறான். (30) பரம ஹம்ஸர்களுக்கு= பக்தர்களுக்கு, ப்ரியங்களாகவுள்ள பாகவத தர்மங்கள் அதிகமாய் நிரூபணஞ் செய்யப்படவில்லையா என்னே? அவைகளேயன்றோ

(*) ब्रह्मवर्चस्यसत्तम:=ब्रह्मवर्चसम्=वेदश्रवणाध्यापनोत्कर्षजं तेज:, तत्र साधव:= ब्रह्मवर्चस्या:, तेषु सत्तम:=अतिश्रेष्ठोऽपि வேதஶ்ரவணம், அதன் அத்யாபனம் இவற்றின் மேன்மையினாலுண்டான தேஜஸ், ப்ரம்ஹவர்ச்சஸம் எனப் படும். அதில் ஸாதுக்கள்–சிறந்தவர்கள், எவர்களோ அவர்கள் ப்ரம்ஹ வர்ச்சஸ்யர்களாவர். அவர்களுக்குள் சிறந்தவனாயினுங்கூட என்பது பொருள். அல்லது ब्रह्मवर्चसी=ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸுள்ளவனாயினுங்கூட असत्तम इव உபயோகமற்ற பொருள் போலத்தோற்றுகிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது ब्रह्मवर्चस्युशत्तम: என்ற பாடப்படி ब्रह्मवर्चसी=ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸுள்ளதாகவும்,उशत्तम:=உண்மையில் ஆனந்த ரூபமானதுபற்றி ஆசைப்படத்தக்கதாகவுமிருந்தபோதிலுங்கூட என் வேறு பொருளும் கொள்ளலாம்.

निरूपिताः । प्रियाः परमहंसानां त एव ह्यच्युतप्रियाः ॥ ३१ ॥ तस्यैवं खिलमात्मानं मन्यमानस्य खिद्यतः । कृष्णस्य नारदोऽभ्यागादाश्रमं प्रागुदाहृतम् ॥ ३२ ॥ तमभिज्ञाय सहसा प्रत्युत्थायागतं मुनिः । पूजयामास विधिवन्नारदं सुरपूजितम् ॥ ३३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे व्यासनिर्वेदनिरूपणं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—अथ तं सुखमासीनं उपासीनो बृहच्छ्रवाः । देवर्षिः प्राह विप्रर्षिं वीणापाणिः स्मयन्निव ॥ १ ॥ नारद उवाच—पाराशर्य महा-

---

அச்யுதனுக்கு (பக்தர்களைக் கைசோறவிடாத ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு) ப்ரியங்களாகவாகும். (31) இவ்விதம் தன்னைக் குறைவுள்ளவனாக எண்ணுகின்றவரும், அனதுபற்றியே கஷ்டத்தை யடைந்தவருமான அந்த வியாஸருடைய, முன்னர் கூறப்பட்ட ஆஸ்ரமத்துக்கு நாரதர் வந்தார். (32) முனியான வியாஸர் அதையறிந்து உடனே ஆஸனத்தினின்று மெழுந்து யாவராலும் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவரும் தனதருகில் வந்தவருமான அந்த நாரதரை முறைப்படி பூஜித்தார். (33) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
வியாஸநிர்வேத நிரூபணமென்ற நான்காவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) पञ्चमे सर्वधर्मेभ्यो हरिकीर्तनगौरवम् ।
व्यासचित्तप्रसादाय नारदेनोपदिश्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) வியாஸருடைய சித்தத்துக்குத் தெளிவு உண்டாக வேண்டி எல்லா தர்மத்தைக் காட்டிலும் ஹரிகீர்த்தனத்தின் மஹிமையானது நாரதராலுபதேசிக்கப்படுகிறது என இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ—று)

भाग भवतः कच्चिदात्मना। परितुष्यति शारीर आत्मा मानस एव वा। जिज्ञासितं सुसंपन्नमपि ते महदद्भुतम्। कृतवान्भारतं यस्त्वं सर्वार्थपरिबृंहितम्॥ ३॥ जिज्ञासितमधीतं च यत्तद्ब्रह्म सनातनम्। अथापि शोचस्यात्मानमकृतार्थ इव प्रभो॥ ४॥ व्यास उवाच—अस्त्येव मे सर्वमिदं त्वयोक्तं तथापि नात्मा परितुष्यते मे। तन्मूलमव्यक्तमगाधबोधं पृच्छामहे

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—பிறகு ஸுகமாக உட்கார்ந்திருப்பவரும் ப்ரம்ஹருஷியுமான அந்த வியாஸரைப் பார்த்து அவரது அருகிலுட்கார்ந்தவரும், பெரியகீர்த்தியையுடையவரும், வீணையைக் கையிலுடையவருமான தேவருஷியான நாரதர் கொஞ்சம் சிரிக்கின்றவர்போலவாகிச் சொல்லத்தொடங்கினர். நாரதர் சொல்லலுற்றார்—மஹாபாகரும் பராசரகுமாரருமான ஹே வ்யாஸரே! சரீராபிமானியான ஆத்மாவானது அந்தச் [*]சரீரத்தினால் ஸந்தோஷத்தை யடைகின்றதா?. மனோபிமானியான ஆத்மாவானது அந்த †மனத்தினால் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறதா? (2) உம்மால் அறியவிரும்பப்பட்ட யாதொரு தர்மாதியுண்டோ அவையாவும் நன்கு அறியப்பட்டே இருக்கவேண்டும். ஏன்? யாதொரு நீர் ஸர்வார்த்தங்களும் (தர்மம் அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களும்) நிறைந்ததும், பெரிதும் அத்புதமுமான பாரதத்தை யன்றோ செய்திருக்கின்றீர். (3) மேலும், ஸனாதன (நித்ய) மான யாதொரு பரம்ப்ரம்ஹமுண்டோ அது நன்கு விசாரிக்கப்பட்டும், அனுபவிக்கப்பட்டு மன்றோ இருக்கின்றது. அவ்விதமிருந்தும் ஹே ப்ரபோ! அகிருதார்த்தன் (கர்மபத்த ஜீவன்) போல ஆத்மாவைக் குறித்துச் சோகப்படுகின்றீரே? அதன் காரணம் யாது? என்றார். (4) வியாஸர் சொல்லலுற்றார்—உம்மால் சொல்லப்பட்ட இவையாவும் எனக்கு இருக்கவேதான் செய்கிறது. ஆயினும் எனது ஆத்மா (மனது) அவை போதுமென்ற எண்ணத்தையடையாதிருக்கின்றது. ஆகவே தெளிவுபடாத காரணம் யாதென்பதை, ப்ரம்ஹதேவனுடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டான

---

[*] சரீரத்தில் வியாதி முதலியன இல்லாதிருக்கின்றனவா?

† மனத்தில் வேறுகவலை முதலியன இல்லாதிருக்கின்றனவா? என்பது கருத்து.

त्वात्मभवात्मभूतम् ॥ ५ ॥ स वै भवान्वेद समस्तगुह्यमुपासितो यत्पुरुषः पुराणः। परावरेशो मनसैव विश्वं सृजत्यवत्यत्ति गुणैरसङ्गः॥ ६ ॥ त्वं पर्यटन्नर्क इव त्रिलोकीमन्तश्चरो वायुरिवात्मसाक्षी। परावरे ब्रह्मणि धर्मतो व्रतैः स्नातस्य मे न्यूनमलं विचक्ष्व ॥ ७ ॥

श्रीनारद उवाच—भवतानुदितप्रायं यशो भगवतोऽमलम्। येनैवासौ न तुष्येत मन्ये तद्दर्शनं खिलम्॥ ८ ॥ यथा धर्मादयश्चार्था मुनिवर्यानु-

---

வரும் ஆனதுபற்றியே ஆழ்ந்த அறிவையுடையவருமான உம்மைக் கேட்கின்றேன். (5) பராவரேசனும் (காரியகாரண நியந்தாவும்) புராண புருஷனும், அஸங்கனுமான எந்தப் பகவான் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினுலேயே ஸத்வாதிகுணங்களைக்கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டிக்கவும் காக்கவும் அழிக்கவும் செய்கின்றுரோ அவர் எக்காரணம்பற்றி உம்மாலுபாஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றுரோ அக்காரணம் பற்றி அந்த நீரே ஸகல ரஹஸ்யத்தையுமறிவீர். (6) மேலும், நீர் மூவ்வுலகிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றவராய் ஸூரியன் போல எல்லாவற்றையும் நேரில் காண்பவராகவும், யோகபலத்தினுல் ப்ராணவாயு போல எல்லாப்ராணிகளுடையவும் உள்ளில் ஸஞ்சரிக்கின்றவராய்க் கொண்டு மனத்திலுள்ள எண்ணங்கள் யாவையும் அறிகின்றவராகவும் இருக்கின்றீர். ஆனதுபற்றி பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் தர்மத்தினுல் (யோகத்தினுல்) நன்கு ஈடுபட்டவனும், அவரப்ரம்ஹமான வேதத்தில் ப்ரம்ஹசர்ய நியமங்களினுல் ஈடுபட்டவனுமான எனக்கு நேர்ந்துள்ள ‡குறைவை இன்னதெனத் தெளிவாகச் சொல்லுவீராக என்றுர். (7)

நாரதர் சொல்லலுற்றுர்—உம்மால் பகவானுடைய நிர்த்துஷ்டமான யசஸ்ஸானது பெரும்பாலும் சொல்லப்படாததாக இருக்கிறது. எந்த தர்மக்ஞானதிகளைக்கொண்டு மட்டும் இந்தப் பகவான் திருப்த்தியையடையமாட்டாரோ அந்த தர்மக்ஞானதிகளைக் குறைவுடைய

---

‡ न्यूनमलं विचक्ष्व என்பது மூலம். இதிலிருந்து தனது அவதார ப்ரயோஜன ரூபமான காரியத்தில் ஏதோ குறைவு இருப்பதாக மட்டும் எண்ணிக் கவலைப்பட்டாரேயொழிய வேறு எவ்வழியிலும் அவருக்குச் சோகாதிகளில்லை என்பது பெறப்பட்டது.

कीर्तिताः। न तथा वासुदेवस्य महिमा ह्यनुवर्णितः॥ ९ ॥ न यद्वचश्चित्रपदं हरेर्यशो जगत्पवित्रं प्रगृणीत कर्हिचित्। तद्वायसं तीर्थमुशन्ति मानसा न यत्र हंसा निरमन्त्युशिक्क्षयाः॥ १० ॥ तद्वाग्विसर्गो जनताघविप्लवो यस्मिन्प्रतिश्लोकमबद्धवत्यपि। नामान्यनन्तस्य यशोऽङ्कितानि यच्छृण्वन्ति

னவென்றே நான் எண்ணுகிறேன். (8) *ஹே முனிவர்ய! தர்மாதிகளும், அர்த்தங்களும் (அவற்றின் ஸாதனங்களும்) உம்மால் எவ்விதம் வர்ணிக்கப்பட்டனவோ அவ்விதம் வாஸுதேவனுடைய மஹிமையானது வர்ணிக்கப்படவில்லையன்றோ? (9) (*)விசித்திரங்களான பதங்களையுடையதாயினுங்கூட எந்த வாக்கானது ஜகத்துக்குப் பரிசுத்தியைத்தருகின்ற ஹரியினுடைய யசஸ்ஸை ஒருவிடத்திலும் வர்ணிக்காதிருக்கின்றதோ அதை வாயஸமான தீர்த்தமாக (காக்கைக்கொப்பான காமிகளுக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தரக்கூடியதாக) ப்பெரியார் எண்ணுகின்றனர். ஏன்? யாவராலுமாவலுடன் விரும்பப்படும் ப்ரம்ஹத்தில் வஸிப்பவர்களும், ஸத்துவகுணப்ரதானமான மனத்திலிருப்பவர்களுமான துறவிகள் இந்த வாக்கில் ஒருபொழுதும் ரமிக்காதிருப்பதாலென்க (உலகப்ரஸித்தங்களான ஹம்ஸங்கள் மானஸமென்ற ஸரஸ்ஸில் ஸஞ்சரிக்கின்றவைகளாகவும், அழகிய தாமரையில் வஸிப்பவைகளாகவும் இருக்கும்பொழுது விசித்திரமான அன்னம் முதலியன அற்றதும், காக்கையின் விளையாட்டுக்கு இடமுமான எச்சில் குழியில் விழமாட்டாவன்றோ!)(10) [*]எவற்றை ஸாதுக்கள் உபதேசிப்பவர் கிடைக்கும்பொழுது அவரிடமிருந்து கேட்பரோ, கேட்பவர் இருக்கும் பொழுது அவருக்கு

---

* பகவானுடைய யசஸ்ஸை ஆங்காங்கு வர்ணித்திருக்கின்றேனே என்பீரேல் அவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறேன் கேளும் என்று பதில் சொல்லுகிறார்.

(*) ஸ்ரீவாஸுதேவனைவிட வேறுபட்ட விஷயத்தைப்பற்றின ஞானமானது எவ்விதம் வீணோ அவ்விதமே வேறு விஷயங்களைச் சொல்லும் வாக்சாதுரியமும் வீணேயாகும் என இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

[*] பதங்களில் சாதுர்யமில்லாவிடினுங்கூட பகவத் யசோவர்ணப்ரதானமான வாக்கானது மிக்கப் பரிசுத்தமேயாகும் என இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

गायन्ति गृणन्ति साधवः॥ ११ ॥ नैष्कर्म्यमप्यच्युतभाववर्जितं न शोभते ज्ञानमलं निरञ्जनम्। कुतः पुनः शश्वदभद्रमीश्वरे न चार्पितं कर्म यदप्यकारणम्॥ १२ ॥ अथो महाभाग भवानमोघदृक्शुचिश्रवाः सत्यरतो धृतव्रतः। उरुक्रमस्याखिलबन्धमुक्तये समाधिनानुस्मर तद्विचेष्टितम्॥१३॥ ततोऽन्यथा किंचन यद्विवक्षतः पृथग्दृशस्तत्कृतरूपनामभिः। न कुत्र-

---

உபதேசிப்பரோ, இவ்விதம் நேராதபொழுது தாங்களே கானஞ் செய்வரோ, அத்தகையனவும், அனந்தனுடைய கீர்த்தியுடன் கூடினவுமான நாமாக்கள் தப்பானசப்தாதிகளுடன் கூடினதாயினுங்கூட எந்த வாக்ப்ரயோகத்தில் ஒவ்வொரு சுலோகந்தோறும் இருக்கின்றனவோ அந்த வாக்ப்ரயோகந்தான் ஜன ஸமூஹத்தின் பாபத்தைப்போக்குவதாகவாகும். (11) †நைஷ்கர்மியமும் (எவ்வித கர்மஸம்பந்தமுமற்ற ப்ரம்ஹாகாரமாகவானதும்) நிரஞ்ஜனமும் (உபாதிநிவர்தகமும்) ஆன க்ஞானமே அச்யுதனுன பகவானுடைய பக்தியில்லாதிருக்குமாயின் மிக்க‡சோபையை யடைவதில்லை. இவ்விதமிருக்க ஸாதனகாலத்திலும் பலகாலத்திலும் அபத்ரமான (துக்கரூபமான) காம்யகர்மம் யாதுண்டோ அதுவும், அகாரணமான (பலனற்ற) நிஷ்காமகர்மம் யாதுண்டோ அதுவும், ஈஶ்வரனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யப்படாவிடில் எங்கிருந்து சோபையை யடையப்போகிறது. (பஹிர்முகமாக இருப்பதுபற்றி சித்தசுத்தியைத் தரவேமாட்டாது என்பது கருத்து.) (12) ஆகவே ஹே மஹாபாக! நீர் உண்மையான புத்தியையுடையவரும், சுத்தமான யசஸ்ஸையுடையவரும், ஸத்யத்தில் பற்றுள்ளவரும், விரதங்களைத் தரித்த (அனுஷ்டித்த) வருமாக இருக்கின்றீர். அந்த நீர் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் பந்த நிவிருத்தியேற்படவேண்டி உருக்கிரமனுன பகவானுடைய அந்த லீலையை சித்தைகாக்ரியத்தினுல் த்யானித்து அவ்விதமே வர்ணிப்பீராக. (13) அந்த உருக்கிரம சேஷ்டிதத்தைவிட வேறொன்றில் திருஷ்டியையுடையவனும், ஆனதுபற்றியே வேறுமுறையினுல் ஏதோவொரு

---

† பகவத் பக்தியற்ற க்ஞானமே பயனற்றதாக வாகும்பொழுது பக்திஹீனமான கர்மம் எவ்விதம் பயன்படப் போகிறது என இதனுலுபதேசிக்கிருர். ‡ அபரோக்ஷானுபவத்தைத் தருவதில்லை என்பது கருத்து.

चित्कापि च दुःस्थिता मतिर्लतेत वाताहतनौरिवास्पदम् ॥ १४ ॥ जुगुप्सितं धर्मकृतेऽनुशासतः स्वभावरक्तस्य महान्व्यतिक्रमः। यद्वाक्यतो धर्म इतीतरः स्थितो न मन्यते तस्य निवारणं जनः॥१५॥ विचक्षणोऽस्यार्हति वेदितुं विभोरनन्तपारस्य निवृत्तितः सुखम्। प्रवर्तमानस्य गुणैरनात्मन-

---

பொருளைச் சொல்லவிருப்பங்கொண்டவனும் ஆன மனிதனுடைய புத்தியானது, அவ்விருப்பங்காரணமாகத் தோற்றத்தை யடைந்த ரூபங்களினாலும் பெயர்களினாலும் நிலைபெறாததாய்க் கொண்டு பெரும் காற்றிலடிபட்ட கப்பலானது போல ஒருபொழுதும் ஒரு விஷயத்திலும் நிலைபெறாததாகவாகிவிடுகிறது.* (14) (*)இயற்கையிலேயே ராகமுள்ள (விஷயப்பற்றுள்ள) புருஷனுக்கு, தர்மத்துக்கு வேண்டி நிந்த்யமானகாம்யகர்மாதிகளை நீர் உபதேசித்தது பெருத்த அன்னியாயமாகும். ஏன்? எந்த உமதுவாக்யத்தைக் கொண்டு "இது முக்கியமான தர்மமாகும்" என வெண்ணங்கொண்ட ப்ராகிருத (மூட) ஜனமானது தத்துவமறிந்தவர்களால் செய்யப்படும் காம்யகர்மாதிகளின் நிவாரணத்தை உண்மையென நம்பாததாகவாகிவிடுவதாலென்க. (15) [*]ஸமர்த்தனாகவுள்ள ஒருவனே ஸர்வகர்ம நிவிருத்திமூலம் விபுவும், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றவருமான பரமாத்மாவினுடைய நிர்விகல்பக சுகாத்மகமான ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாகவாகின்

---

* இவ்விதமே கீதையிலும் व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन। बहुशाखाह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥ என்றதாலுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(*) இவ்விதம் பாரதாதிகளில் ஹரியின் யசஸ்ஸை விடுத்து தர்மாதிகளை வர்ணித்ததானதுபயனற்றது என முன்னர் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தினால் அவ்விதம் செய்தது விருத்தமாகவே ஆகிவிட்டது எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது.

[*] இவ்விதம் ப்ரவிருத்திமார்க்கமானது நிந்திக்கப்படுமாயின் நிவிருத்திமார்க்கத்தை யடைந்து எல்லாக் கர்மங்களையும் தியாகஞ்செய்தல் வாயிலாகவே பரமேசுவரனுடைய சுகஸ்வரூபத்தின் அனுபவமானது ஏற்பட்டுவிடலாமானதால் அவருடைய லீலைகளை வர்ணிக்கவேண்டிய அவசியமென்னை எனின்? அதற்கு இந்தச் சுலோகத்தினால் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

स्ततो भवान्दर्शय चेष्टितं विभो ॥ १६ ॥ त्यक्त्वा स्वधर्मं चरणाम्बुजं हरेर्भजन्नपक्वोऽथ पतेत्ततो यदि । यत्र क्व वाऽभद्रमभूदमुष्य किं कोवार्थ आप्तोऽभजतां स्वधर्मतः ॥ १७ ॥

तस्यैव हेतोः प्रयतेत कोविदो न लभ्यते यद्भ्रमतामुपर्यधः । तल्लभ्यते दुःखवदन्यतः सुखं कालेन सर्वत्र गभीररंहसा ॥ १८ ॥ न वै जनो जातु

ருனே யொழிய ப்ரவிருத்திஸ்வபாவமுள்ள மூடன் தகுதியுள்ளவனு யாகான். ஆகவே ஹே விபோ! தேஹாதிகளில் அபிமானமுள்ள வனும், ஆனதுபற்றியே ஸத்துவாதிகுணங்கள் மூலம் ப்ரவிருத்திக் கின்றவனுமான ஜனத்துக்குவேண்டி நீர் பகவத் லீலையை உபதே சிப்பீராக. (16) †ஸ்வதர்மத்தை விடுத்து ஹரியின் சரணுரவிந்த பஜனஞ்செய்பவர் பக்தியின் பரிபாகத்தினுல் கிருதார்த்தராக ஆவ ரேயானுல் அவர் விஷயத்தில் எவ்வித சிந்தைக்குமிடமில்லை. அவ் விதமின்றிப் பக்திபரிபாகமில்லாதவன் அந்தப் பஜனத்திலிருந்து நழுவினுலும், அல்லது மரணத்தை யடைந்தாலும் அப்பொழுதும் பக்திரஸிகனுன மனிதனுக்கு கர்மாவில் அதிகாரமில்லாமைபற்றி அனர்த்த சங்கைக்கே இடமில்லை. அனர்த்தம் வருவதாக சங்கை யேற்பட்டபோதிலுங்கூட இந்தப் பக்திரஸிகனுன மனிதனுக்கு யாதேனும் நீசயோனியில் பிறவியேற்பட்ட போதிலுங்கூட அப் பிறவியிலும் பக்திவாஸனை இவனைவிட்டு விலகாதிருப்பதால் அமங் களம் உண்டாகுமோ? (உண்டாகமாட்டாது)பகவத்பஜனமே செய் யாதவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தினுல் மட்டும் என்ன புருஷார்த்தம் அடையப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. (17) ‡மேலுள்ள ப்ரம்ஹ

---

† காம்யமான தர்மாதிகள் அனர்த்த ஹேதுவாக இருப்பன பற்றி அவற்றை விடுத்து ஹரியின் லீலையே வர்ணிக்கத்தக்கது என முன்னரு பதேசிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது நித்யநைமித்திகரூபமான ஸ்வதர்ம நிஷ்டையிலுள்ள பற்றையும் கூட குறைத்துக் கொண்டு ஹரிபக்தி ஒன்றே உபதேசிக்கத்தக்கது எனச் சொல்லப்படுகிறது.

‡"கர்மத்தினுல் பிதிருலோகத்தை யடைகிருன்" எனச் சுருதியிருப் பதன் மூலம் ஸ்வதர்மானுஷ்டான மாத்திரத்தினுல் பிதிருலோக ப்ராப்த் திரூபமான பலன் இருக்கின்றதன்ரே எனின்? அவ்விஷயத்தில் சொல் லப்படுகிறது.

कथञ्चनाव्रजेन्मुकुन्दसेव्यन्यवदङ्ग संसृतिम्। स्मरन्मुकुन्दाङ्घ्र्युपगूहनं पुनर्विहातुमिच्छेन्न रसग्रहो यतः॥ १९ ॥ इदं हि विश्वं भगवानिवेतरो यतो जगत्स्थाननिरोधसंभवाः। तद्धि स्वयं वेद भवांस्तथापि वै प्रादेशमात्रं

தேவஜன்மம் வரையிலும், கீழிலுள்ள ஸ்தாவரஜன்மம் வரையிலும் பிறந்து பிறந்து சுற்றுகின்ற ஜீவர்களால் எதானது(ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரத்தை முன்னிட்ட பரமானந்தசுகமோ, பகவத் விக்ரஹத்யானுதிகளினுலுண்டாகும் பக்திசுகமோ) அடையமுடியாததோ அதற்கு வேண்டியே புத்திமானுகவுள்ளவன் முயற்சிக்கவேண்டும். விஷயமூலமுண்டாகும் அந்தச் சுகமோவெனில் வேறு ப்ராசீனகர்மத்தினுல் எங்கும் (நரகம் முதலிய விடங்களிலும்) கூட *துக்கமானதுபோல இவனது முயற்சியின்றித் தானுகவே மிக்கவேகமுள்ள காலத்தினுல் கிடைத்துவிடக் கூடுமன்றோ? (18)

ஹே அனக! முகுந்தனைஸேவிக்கும் ஜனமானது, கேவலகர்மநிஷ்டன்போல கெட்டயோனியில் பிறந்திருந்த போதிலுங்கூட திரும்பவும் ஒருபொழுதும் ஸம்ஸார (கர்மபலபோக) த்தைபடையமாட்டாது. ஏன்? எக்காரணம்பற்றி இவன் ரஸனீயனுன பகவானிடத்தில் ஆக்ரஹமுள்ளவனுக இருக்கின்றுனே அக்காரணம்பற்றி முகுந்தனுன பகவானுடைய சரணங்களின் ஆலிங்கனத்தைத் திரும்பவும் நினைத்துக்கொண்டு அதைவிடுவதற்கு விரும்பாதவனுக இருப்பதாலென்க. (19) (*) இந்த ப்ரபஞ்சமானது பகவானேயாகும். அவரோ இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவரேயாவார். [*]ஏன்? இந்த ஈஶ்வரனிடமிருந்து ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள் ஏற்படுவதே அதன் காரணமாகும். அவ்விஷயத்தையோ

---

* अप्रार्थितानि दुःखानि यथैवायान्ति देहिनाम्। सुखान्यपि तथा मन्ये दैन्यमत्रातिरिच्यते॥ என்றபடி இவனது ப்ரயத்னமின்றியே துக்கமானது எவ்விதமுண்டாகின்றதோ அவ்விதமே விஷயசுகமும் தானுகவே உண்டாகிவிடலாமானதால் அதற்காக இவன் முயற்சிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது கருத்து. (*) பகவத் லீலையை வர்ணிக்கவேண்டுமென வுபதேசித்து இந்தச் சுலோகத்தினுல் அந்தப் பகவானையும், அவரது லீலைகளையுமுபதேசிக்கிருர். [*] ஈசுவரனைக் காட்டிலும் ப்ரபஞ்சம் வேறில்லை. ஈசுவரனே ப்ரபஞ்சத்தைவிட வேறுபட்டவர் என்பது கருத்து.

भवतः प्रदर्शितम् ॥ २० ॥ त्वमात्मनात्मानमवेह्यमोघदृक्परस्य पुंसः परमात्मनः कलाम्। अजं प्रजातं जगतः शिवाय तन्महानुभावाभ्युदयोऽधिगण्यताम् ॥ २१ ॥ इदं हि पुंसस्तपसः श्रुतस्य वा स्विष्टस्य सूक्तस्य च बुद्धिदत्तयोः। अविच्युतोऽर्थः कविभिर्निरूपितो यदुत्तमश्लोकगुणानुवर्णनम् ॥ २२ ॥ अहं पुरातीतभवेऽभवं मुने दास्यास्तु कस्याश्चन वेदवादिनाम्। निरूपितो बालक एव योगिनां शुश्रूषणे प्रावृषि निर्विविक्षताम् ॥ २३ ॥ ते मय्यपेताखिलचापलेऽर्भके दान्तेऽधृतक्रीडनकेऽनुवर्तिनि।

ஸ்வயமாகவே நீர் அறிவீர். அவரது ஸ்வரூபத்தின் ஏகதேசம் மட்டுமே உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. (20) வீண்போகாத அறிவையுடைய ஹே வியாஸரே! நீர் உம்மை அஜனாகவும், புருஷசப்தவாச்யனான பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாகவும், ஜகத்தின் க்ஷேமத்துக்குவேண்டி அவதரித்தவராகவும் அறிந்துகொள்ளும். ஆகவே (கவலையையொழித்து) மஹானுபாவனான ஹரியினுடைய அப்யுதய (பராக்கிரம) மானது (உம்மால்) அதிகமாக நிரூபிக்கப்படட்டும். (21) †உத்தமஸ்லோகனான பகவானுடையகுணங்களை அடிக்கடி வர்ணித்தல் என்பது யாதுண்டோ இதுவேயன்றோ ஜீவனது தபஸ்ஸுக்கும், சாஸ்திரக்ஞானத்துக்கும், சிறந்தமுறையில் செய்த யாகத்துக்கும், சிறந்தமுறையில் செய்த வேதாத்யயனத்துக்கும், க்ஞானம், தானம் இவற்றுக்கும், நித்யமானபலன் என மஹான்களால் நிஸ்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (22)

‡ஹே முனே! நானே முந்தின கல்பத்தில் முந்தினபிறவியில் வேதவாதிகளான ப்ராம்ஹணர்களின் வேலைக்காரியான ஒரு ஸ்திரீயினிடமிருந்து பிறந்தேன். சாதுர்மாஸ்யகாலத்தில் ஒரே இடத்தில் வஸிக்க விருப்பங்கொண்டவர்களான யோகிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யும் விஷயத்தில் குழந்தைப் பருவத்திலிருக்கும் பொ

---

† இதனாற்றான் உம்முடைய தபஸ் முதலியன ஸபலமாகும் எனவுபதேசிக்கிறார்.

‡ ஸாதுஸங்கத்தினால் ஹரிகதாசிரவணநிரூபமான பலமானது வித்திக்கிறது என்பதற்குத் தனது விருத்தாந்தத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்.

चक्रुः कृपां यद्यपि तुल्यदर्शनाः शुश्रूषमाणे मुनयोऽल्पभाषिणि ॥ २४ ॥ उच्छिष्टलेपाननुमोदितो द्विजैः सकृत्स्म भुञ्जे तदपास्तकिल्बिषः। एवं प्रवृत्तस्य विशुद्धचेतसस्तद्धर्म एवात्मरुचिः प्रजायते ॥ २५ ॥ तत्रान्वहं कृष्णकथाः प्रगायतामनुग्रहेणा श्रृणवं मनोहराः। ताः श्रद्धया मेऽनुपदं विश्रृण्वतः प्रियश्रवस्यङ्ग ममाभवद्रुचिः ॥ २६ ॥ तस्मिंस्तदा लब्धरुचेर्महामुने प्रियश्रवस्यस्खलिता मतिर्मम। ययाहमेतत्सदसत्स्वमायया पश्ये मयि ब्रह्मणि कल्पितं परे ॥ २७ ॥ इत्थं शरत्प्रावृषिकावृतू हरेर्विश्रृण्वतो

மூதே நான் ஏவப்பட்டேன். (23) அந்தமுனிகள் யாவரிடத்திலும் ஒரேமாதிரியான எண்ணமுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட அற்பமான வார்த்தை பேசுகின்றவனும் (மழலைச் சொல்மாறுத வனும்) குழந்தைக்குரிய சாபல்யமெதுவுமற்றவனும், இளம்பிராயத் திலுள்ளவனும், இந்திரியங்களை யடக்கினவனும், விளையாட்டுக் குரிய ஸாதனங்களில் பற்றில்லாதவனும், அனுகூலனாக இருந்து கைங்கரியஞ் செய்கின்றவனுமான என்னிடத்தில் கிருபையைச் செய்தனர். (24) ப்ராம்ஹணர்களினால் அனுமோதிக்கப்பட்ட வனாய்க் கொண்டு அவர்கள் சாப்பிட்ட பாத்திரத்தில் ஒட்டின பருக்கைகளை ஒரேதடவை சாப்பிட்டேன். அதனால் போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவனாக ஆனேன். இவ்விதம் ப்ரவிருத்தித்தவனும் மிக்கச்சுத்தமான சித்தமுள்ளவனுமான எனக்கு அவர்கள் செய்யும் பரமேஸ்வர பஜனரூபமான தர்மத்தில் மனத்துக்குப் பற்று ஏற்பட்டு விட்டது. (25) ஹே அங்க! அப்பொழுது ப்ரதிதினமும் கானஞ்செய்கின்ற அவர்களின் அனுக்கிரஹத்தினால் மனோஹரங் களான கிருஷ்ண கதைகளைக் கேட்டேன். இயற்கையிலேற்பட்ட ஸ்ரத்தையினால் அடிக்கடி ஸ்ரவணஞ்செய்கின்ற எனக்கு ப்ரியமான கீர்த்தியையுடைய பகவானிடத்தில் ருசியானது (மனப்பற்றானது) உண்டாகிவிட்டது. (26) ஹே மஹாமுனே! எந்த புத்தியினால் ப்ரபஞ்சாதீதமும், ப்ரம்ஹஸ்வரூபமுமான என்னிடத்தில் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான இந்தச்சரீரமானது ஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தமான மாயையினால் கல்பிதமேயொழிய உண்மையில் கிடையாது என அந்தக்ஷணத்திலேயே கண்டுகொள்ளுவேனோ அந்தப் புத்தியானது,

मेऽनुसवं यशोऽमलम्। सङ्कीर्त्यमानं मुनिभिर्महात्मभिर्भक्तिः प्रवृत्ताऽऽत्म-रजस्तमोपहा ॥ २८ ॥

तस्यैवं मेऽनुरक्तस्य प्रश्रितस्य हतैनसः। श्रद्दधानस्य बालस्य दान्तस्यानुचरस्य च ॥ २९ ॥ ज्ञानं गुह्यतमं यत्तत्साक्षाद्भगवतोदितम्। अन्ववोचन्गमिष्यन्तः कृपया दीनवत्सलाः ॥ ३० ॥ येनैवाहं भगवतो वासुदेवस्य वेधसः। मायानुभावमविदं येन गच्छन्ति तत्पदम् ॥ ३१ ॥ एतत्संसूचितं

ப்ரியமான கீர்த்தியையுடைய அந்தப் பகவானிடத்தில் அடையப்பட்ட ருசி (பக்தி) யையுடைய எனக்கு நிலைத்ததாக வுண்டாயிற்று. (27) இவ்விதம் சரத்ருது, வர்ஷருது இவைமுழுதும் மூன்று காலங்களிலும் மஹாத்மாக்களான முனிகளினல் நன்கு வர்ணிக்கப்படுகின்ற ஹரியின் நிர்மலமான யசஸ்ஸை ப்ரவணஞ் செய்கின்ற எனக்கு மனத்திலுள்ள ரஜஸ்தமோகுணங்களைப் போக்குகின்ற பக்தியானது ஏற்பட்டுவிட்டது. (28)

இவ்விதம் பக்தியோகத்தை யடைந்தவனும், வணக்கமுள்ளவனும், பாபமற்றவனும், ப்ரத்தையுள்ளவனும், இந்திரிய ஜயமுள்ளவனும், கைங்கரியபரனும், பாலனும், அறியப்பட்ட த்வம்பதார்த்தனுமான எனக்கு, வேறிடம் செல்லப்போகின்றவர்களும், தீனவத்ஸலர்களுமான அந்த ப்ராம்ஹணர்கள், எந்த க்ஞானத்தினல், வாஸுதேவனும், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவுமான பகவானுடைய மாயையின் வைபவத்தை நான் அறிந்தேனே, எந்தக்ஞானத்தினல் மஹான்கள் அவரது ஸ்வரூபத்தை யடைகின்றரோ அத்தகைய மஹிமைவாய்ந்ததும், பகவானுலுபதேசிக்கப்பட்டதும், *மிக்க மிக்க ரஹஸ்யமுமான யாதொரு ஈப்ஸ்வரதத்துவக்ஞானமுண்டோ அதை (பகவத்தத்துவ ஸாக்ஷாத்காரத்தையுண்டாக்குகிற சாஸ்திரத்தை) கிருபையினல் நேரிலுபதேசித்தனர். (29-31) (*)ஹே ப்ரம்ஹன்! ஈப்ஸ்வரனும்

---

* गुह्यतमम्=என்பது மூலம். ஸாதன பூதமான தர்மதத்துவக்ஞானம் குஹ்யமாகும். அதன்மூலமேற்படும் உபாதிவிவிக்த ஆத்மக்ஞானம் குஹ்யதரமாகும். அதனல் அடையக்கூடிய ஈச்வரஸ்வரூபக்ஞானம் குஹ்யதமமாகும் என ஸ்ரீதரீயத்தில் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (*)இவ்விதம் பகவத்தத்துவக்ஞானத்தையுபதேசித்து அதற்கு ஸாதனமான தர்மரஹஸ்யத்தையுமுபதேசித்தனர் என இதனல் சொல்லுகிருர்.

ब्रह्मं स्तापत्रयचिकित्सितम्। यदीश्वरे भगवति कर्म ब्रह्मणि भावितम्॥३२॥ आमयो यश्च भूतानां जायते येन सुव्रत। तदेव ह्यामयं द्रव्यं न पुनाति चिकित्सितम्॥३३॥ एवं नृणां क्रियायोगाः सर्वे संसृतिहेतवः। त एवात्मविनाशाय कल्पन्ते कल्पिताः परे॥३४॥ यदत्र क्रियते कर्म भगवत्परितोषणम्। ज्ञानं यत्तदधीनं हि भक्तियोगसमन्वितम्॥३५॥ कुर्वाणा

ஸர்வநியந்தாவும், ப்ரம்ஹமும் (குறைவற்ற பூர்ண ஸ்வரூபத்தை யுடையவரும்) ஆன பகவானிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யப் பட்டதாய்க் கொண்டு எந்தக் கர்மமானது ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதை விகம், ஆதிபௌதிகம் ஆகிய தாபத்ரயத்தைப் போக்குமோ இது வும் நன்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. (32) [*]ஹே ஸுவ்ரத! ப்ரா ணிகளுக்கு எந்தப் பொருளினால் எந்த வியாதியானது உண்டாகு மோ அந்தத்ரவியமே †வேறுதிரவியங்களினால் சுத்தஞ்செய்யப்பட் டதாய்க் கொண்டு அதேவியாதியைப் போக்கிவிடவில்லையோ? இவ் விதமே எந்தக் கர்மயோகங்கள் யாவும் மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரத் தைத் தரக்கூடியனவோ அவைகளே பரமேஸ்வரனிடத்தில் அர்ப்ப ணஞ்செய்யப்பட்டனவாய்க்கொண்டு ஆத்மவினாசத்தை (கர்மநாசத் தைச்) செய்கின்றனவாக வாகின்றன. (33–34) ‡பக்தியோகத் துடன் கூடின க்ஞானமானது யாதுண்டோ அது, பகவத்ப்ரீதிக்கு

---

[*] ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமானது தாபத்ரய நிவர்த்தக மாகவாவது எங்ஙனமெனில்? ஸாதனபேதத்தை யொட்டி அவ்விதமாகி றது என இரண்டு சுலோகங்களினா லுபதேசிக்கிறார்.

†"ज्वरमरणकार्ययोरपि दधिविषयोः शर्करामन्त्रसंयुक्तयोः ज्वरमरणनिवर्तकत्वदर्शनात्" தயிர் ஜ்வரத்தையும் விஷம் மரணத்தையும் தருவனவாயினும், சர்க்கரை யுடன் கலந்த தயிர் ஜ்வரநிவிருத்தியையும், அபிமந்த்ரணம் செய்யப்பட்ட விஷம் மரண நிவிருத்தியையும் செய்வதை அனுபவத்தில் காண்கிறோம். என சங்கரபகவத்பாதாசாரிய பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‡ ஞானத்தினால் அக்ஞானப்ராப்தமான கர்மநாசமேற்படுகிறது. அந்தக்ஞானமோ பக்தியோகத்தினாலேற்படுகிறது என்ற க்ரமமிருக்கி றது. ஆகவே கர்மத்தினால் கர்மநாசமேற்படுவது எப்படி எனின்? இதற்கு இந்தச் சுலோகத்தினால் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

यत्र कर्माणि भगवच्छिक्षयाऽसकृत्। गृणन्ति गुणनामानि कृष्णस्यानुस्मरन्ति च ॥ ३६ ॥ नमो भगवते तुभ्यं वासुदेवाय धीमहि। प्रद्युम्नायानिरुद्धाय नमः सङ्कर्षणाय च ॥३७॥ इति मूर्त्यभिधानेन मन्त्रमूर्तिममूर्तिकम्। यजते यज्ञपुरुषं स सम्यग्दर्शनः पुमान् ॥ ३८ ॥ इमं स्वनिगमं ब्रह्मन्नवेत्य मदनुष्ठितम्। अदान्मे ज्ञानमैश्वर्यं स्वस्मिन्भावं च केशवः ॥ ३९ ॥ त्व-

---

வேண்டி யாதொரு கர்மமானது இங்கு செய்யப்படுகிறதோ அதை பொட்டியன்றோ ஏற்படுகிறது. (35)

*எப்பொழுது பகவானுடைய உபதேசத்தையொட்டி கர்மங்களைச் செய்கின்றனரோ அப்பொழுது அடிக்கடி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய குணநாமங்களை உச்சரிப்பதுடன், ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் ஸ்மரிக்கின்றனர். (36) (*)பகவானான உமக்கு நமஸ்காரம். வாஸுதேவனும், ப்ரத்யும்னனும், அநிருத்தனும், ஸங்கர்ஷணனுமான உமக்கு மனஸ்ஸினால் நமஸ்காரத்தைச்செய்கிறோம். என பகவன் மூர்த்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு மந்திரமயமான மூர்த்தியை யுடையவரும், மந்திரங்களிற் சொல்லிய மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறு மூர்த்தியற்றவருமான யக்ஞபுருஷனை எவன் பூஜிக்கிறானோ அந்தப் புருஷன் ஸம்யக்ஞானமுள்ளவனாகவாகிறான். (37-38) ஹே ப்ரம்ஹன்! ஸ்ரீநாராயணன், இவ்விதமான தனது உபதேசம் என்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகவறிந்து முதலில் ஸ்வானுபவரூபமான க்ஞானத்தையும், பிறகு அணிமாதிரூபமான ஐச்வரியத்தையும் (அவற்றில் எனக்குப் பற்றில்லாதிருப்பதைக்கண்டு) தன்னிடத்தில் பக்தியையும் எனக்குக் கொடுத்தார். (39) அதிகமான கீர்த்தியுள்ள ஹே வியாஸரே! எந்த பகவத்கீர்த்தியையறிந்ததனால் வித்வான்களுக்குப் பிறவற்றை அறிவதில் இச்சையானது முடிந்துவிடுகிறதோ, துக்கங்களினால் அடிக்கடி பீடிக்கப்பட்ட மனதுள்ளவர்களின் [*]க்லேசத்தைப் போக்கக்கூடியது இந்தக் கீர்த்தியே

---

*பகவதர்ப்பணஞ்செய்யப்படும் கர்மமானது பக்தியோகத்தைத் தருகிறது என்பதில் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைத் தெரிவிக்கிறார். (*) கர்மங்களுக்கு கீர்த்தனஸ்மரணரூபமான பக்தி ஹேதுத்வத்தைச் சொல்லிப் பிறகு இரண்டு சுலோகங்களினால் ஞானஹேதுத்வத்தை யுபதேசிக்கிறார். [*] அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் இவ்

32974

मच्चदभ्रश्रुत विश्रुतं विभोः समाप्यते येन विदां बुभुत्सितम्। प्रख्याहि दुःखैर्मुहुरर्दितात्मनां संक्लेशनिर्वाणमुशन्ति नान्यथा ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे व्यासनारदसंवादो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—एवं निशम्य भगवान्देवर्षेर्जन्म कर्म च। भूयः पप्रच्छ तं ब्रह्मन्व्यासः सत्यवतीसुतः॥ १ ॥ व्यास उवाच—भिक्षुभिर्विप्रवसिते

யொழிய பிறவன்று எனப் பெரியார் எதை யுபதேசிக்கின்றனரோ, அந்தப் பகவத்கீர்த்தியை நீரும் விரிவுபடுத்துவீராக என்றார். (40)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
வியாஸ நாரதஸம்வாதம் என்ற ஐந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) व्यासस्य प्रत्ययार्थं च षष्ठे प्राग्जन्मसंभवम्।
स्वभाग्यं नारदः प्राह कृष्णसङ्कथनोद्भवम् ॥ १ ॥

(க—ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணகீர்த்தன மூலமேற்பட்டதும் முந்தின பிறவியில் நிகழ்ந்ததுமான தனது பாக்கியத்தை நாரதர், வியாஸருக்கு விஸ்வாஸமுண்டாக்கவேண்டி இந்த ஆறாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கிறார். (1) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ப்ரம்ஹன்! சௌனக! ஸத்யவதியின் புத்திரரும் பகவானுமான வியாஸர், தேவர்ஷியான நாரதருடைய பிறவியையும், கர்மத்தையும் கேட்டுத் திரும்பவும் அந்த நாரதரைக் கேட்கத்தொடங்கினார். (1) வியாஸர் சொல்லலுற்றார்—

வைந்தும் கிலேசமெனப்படும். இவற்றின் பொருளை நமது பாதஞ்ஜல யோகஸூத்திர மொழிபெயர்ப்பில் கண்டுகொள்க.

विज्ञानादेष्टृभिस्तव। वर्तमानो वयस्याद्ये ततः किमकरोद्भवान् ॥ २ ॥ स्वायंभुव कया वृत्त्या वर्तितं ते परं वयः। कथं चेदमुदस्राक्षीः काले प्राप्ते कलेबरम् ॥ ३ ॥ प्राक्कल्पविषयामेतां स्मृतिं ते सुरसत्तम। न ह्येष व्यवधात्काल एष सर्वनिराकृतिः॥ ४ ॥ नारद उवाच—भिक्षुभिर्विप्रवसिते विज्ञानादेष्टृभिर्मम। वर्तमानो वयस्याद्ये तत एतदकारषम् ॥ ५ ॥ एकात्मजा मे जननी योषिन्मूढा च किङ्करी। मय्यात्मजेऽनन्यगतौ चक्रे स्नेहानुबन्धनम् ॥ ६ ॥ साऽस्वतन्त्रा न कल्पाऽसीद्योगक्षेमं ममेच्छती।

---

†உமக்கு விக்ஞானத்தை யுபதேசித்தவர்களான ஸன்யாஸிகள் வேறிடஞ்சென்றதும் அதன்பிறகு இளம்வயதிலிருந்த நீர் என்ன செய்தீர். (2) ப்ரம்ஹகுமாரரான ஹே நாரத! பின்னுள்ள வயஸ்ஸானது உம்மால் எத்தகைய ஜீவனோபாயத்தினல் கழிக்கப்பட்டது. காலமானது ப்ராப்தமானபொழுது தாஸீபுத்திரனைகப் பிறந்த இந்தச் சரீரத்தை எப்படிவிட்டீர். (3) ஹே ஸுரஸத்தம! வேறுகல்பரூபமான இந்தக் காலமானது முந்தின கல்பத்தில் நிகழ்ந்ததை விஷயமாகக் கொண்ட உமது நினைவை தடுக்காதிருப்பது எப்படி?. இந்தக் காலமானது ஸர்வத்தையும் அழிக்கக்கூடியதாக வன்றோ இருக்கின்றது என்றார். (4) நாரதர் சொல்லலுற்றார்— எனக்குத் தத்துவக்ஞானத்தை யுபதேசித்தவர்களான ஸன்னியாஸிகள் வேறுதேசம் சென்றதும், அதன் பிறகு இளம்வயதிலிருந்த நான் பின்வருமாறு செய்தேன். (5) ஒரே புத்திரனையுடையவளும், வேலைக்காரியும், மூடையும், ‡ஸ்திரீயுமான எனது தாயானவள் வேறுகதியற்றவனும் புத்திரனுமான என்னிடத்தில் அதிகம் ஸ்னேஹபந்தத்தைச் செய்தாள். (6) எனது *யோக (*)க்ஷேமத்தில் விருப்பமுள்ளவளும் ஆயினும் பரதந்திரையுமான அவள்

---

† தானும் அவ்விதமே செய்யவெண்ணங்கொண்டவராய் உபதேசத்துக்குப் பிறகு நடந்த அவரது சரித்திரத்தை வியாஸர் கேட்கிறார்.

‡ மூடர்களுக்கே புத்திராதிகளிடத்தில் ஸ்னேஹ பந்தமேற்படுவது இயற்கை. அதிலும் ஸ்திரீயாகவுள்ள ஜீவன் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ ? என்பது கருத்து.

* கிடைக்காததின் லாபம் யோகமெனப்படும். (*) கிடைத்ததைக் காற்றல் க்ஷேமமெனப்படும்.

ईशस्य हि वशे लोको योषा दारुमयी यथा ॥ ७ ॥ अहं च तद्ब्रह्मकुल ऊषिवांस्तदवेक्षया। दिग्देशकालाव्युत्पन्नो बालकः पञ्चहायनः॥ ८ ॥ एकदा निर्गतां गेहाद्दुहन्तीं निशि गां पथि। सर्पोऽदशत्पदा स्पृष्टः कृपणां कालचोदितः॥ ९ ॥ तदा तदहमीशस्य भक्तानां शमभीप्सतः। अनुग्रहं मन्यमानः प्रातिष्ठं दिशमुत्तराम्॥ १० ॥ स्फीताञ्जनपदांस्तत्र

அதைச் செய்யச் சக்தியற்றவளாக விருந்தாள். மரத்தாற் செய்யப் பட்ட பெண்பொம்மையானது ஆட்டுபவனுக்கதீனமாக இருப்பது போல உலகமானது ஈசனுடைய வசத்திலன்றோ இருக்கின்றது.(7) ஐந்துவயதுள்ளவனும், திக்கு தேசம் காலம் இவற்றில் தேற்சி பெறுதவனும் பாலகனுமான நானும் அந்த அன்னையின் ஸ்னேஹ பந்தமொழியும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அந்த ப்ராம் ஹண கிருஹத்திலேயே வஸித்துவந்தேன். (8)

ஒருநாள் இரவில் மாடுகறக்கவேண்டி வீட்டிலிருந்து வெளியில் மார்க்கத்தில் வந்தவளும் துக்கிக்கத் தக்கவளுமான அவளைக் காலத் தினலேவப்பட்டதும், ஆனதுபற்றியே காலால் சிறிது மிதிக்கப் பட்டதுமான பாம்பானது கடித்து விட்டது. (9) அப்பொழுது நான் அந்த மாதாவின் மரணத்தைப் பக்தர்களுக்கு க்ஷேமத்தை விரும்புகின்ற ஈஶ்வரனுடைய அனுக்கிரஹமாக வெண்ணிக் கொ ண்டு வடக்கு திக்கை நோக்கிக்கிளம்பினேன். (10) அந்தத் திக்கி லுள்ள விசாலமான தேசங்களையும், புரம், †கிராமம், இடைச்சேரி, பொன் விளையுமிடம் இவற்றையும், கேடங்களையும்=ஏர் ஓழுபவர் வஸிக்கும் கிராமங்களையும், ‡கர்வடங்களையும்=நதிமலைச்சார்பிலுள்

---

† विप्राश्च विप्रभृत्याश्च यत्र चैव वसन्ति ते। स तु ग्राम इतिप्रोक्तः शूद्राणां वास एव च ॥ என்ற ப்ருகுவசனப்படி ப்ராம்ஹணர்களும், அவர்களின் வே லைக்காரர்களும், எங்கு வஸிக்கின்றனரோ எங்கு சூத்திரர்களின் கிரஹ மிருக்கின்றதோ அது கிராமமெனப்படும்.

‡ एकतो यत्रतु ग्रामो नगरञ्चैकतः स्थितम्। मिश्रन्तु खर्वटं नाम नदीगिरिसमाश्रयम् ॥ என்ற ப்ருகுவசனப்படி ஒருபக்கத்தில் கிராமமும், ஒருபக்கத் தில் நகரமுமாகக் கலந்து நதிமலை இவற்றை யொட்டியுள்ள இடம் கர் வடமெனப்படும்.

पुरग्रामव्रजाकरान्। खेटखर्वटवाटीश्च वनान्युपवनानि च ॥ ११ ॥ चित्रधातुविचित्राद्रीनिभभग्नभुजद्रुमान्। जलाशयाञ्छिवजलान्नलिनीः सुरसेविताः॥ १२ ॥ चित्रस्वनैः पत्ररथैर्विभ्रमद्भ्रमरश्रियः। नलवेणुशरस्तम्बकुशकीचकगह्वरम् ॥ १३ ॥ एक एवातियातोऽहमद्राक्षं विपिनं महत्। घोरं प्रतिभयाकारं व्यालोलूकशिवाजिरम् ॥ १४ ॥ परिश्रान्तेन्द्रियात्माहं तृट्परीतो बुभुक्षितः। स्नात्वा पीत्वा ह्रदे नद्या उपस्पृष्टो गतश्रमः॥ १५ ॥ तस्मिन्निर्मनुजेऽरण्ये पिप्पलोपस्थ आस्थितः। आत्मनात्मानमात्मस्थं यथा श्रुतमचिन्तयम् ॥ १६ ॥ ध्यायतश्चरणाम्भोजं भावनिर्जितचेतसा। औत्क-

---

ளக் கிராமங்களையும், வாடிகளையும்=பாக்கு, புஷ்பம் இவை நிறைந்த இடங்களையும், தானாகவே முளைத்த மரங்களுள்ள வனங்களையும், தோட்டங்களையும், யானைகளினால் முறிக்கப்பட்ட கிளைகளையுடைய மரங்களையுடையனவும் சித்திரங்களான தாதுக்களினால் (பொன் வெள்ளிமுதலியவற்றால்) விசித்திரங்களுமான மலைகளையும், சுத்தமான ஜலத்தையுடைய மடுக்களையும், தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டனவும், அழகாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷிகளின் நாதங்களினால் விழித்துக்கொண்டு இங்கு மங்கும் அலைகின்ற வண்டுகளின் சோபையுள்ளனவுமான ஓடைகளையும் நான் ஒருவனாகவே தாண்டிக்கொண்டு நளம் என்ற புல், மூங்கில், நாணல் இவற்றின் கூட்டங்களினாலும் குசம், வண்டுதுளைத்த மூங்கில் இவற்றாலும் ப்ரவேசிக்கவியலாததும், கோரமானதும், பயங்கரமான ரூபமுள்ளதும், துஷ்டயானைகள் ஊமைக்கோட்டான் குள்ளநரி இவைகளின் விளையாடுமிடமுமான பெரிய காட்டைக் கண்டேன். (11–14)

மிகக்களைத்த இந்திரியங்கள், தேஹம் இவற்றை யுடையவனும், தாகம் மேலிட்டவனும், பசியுள்ளவனுமான நான் அங்குள்ள நதியின் மடுவில் கால்களை யலம்பிக்கொண்டு முதலில் ஆசமனஞ் செய்து பிறகு ஸ்னானஞ்செய்து ஜலத்தையும் குடித்து களைநீங்கினவனாகவாகி மனிதர்களற்ற அந்தக் காட்டிலுள்ள அரசமரத்தினடியிலுட்கார்ந்துகொண்டு ஹிருதயத்திலிருக்கின்ற பரமாத்மாவை முன்னர் பெரியாரிடமிருந்து கேட்டபடி புத்தியினால் தியானித்தேன். (15–16) பக்தியினால் வசப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்தினால்

ष्प्याश्रुकलाक्षस्य हृद्यासीन्मे शनैर्हरिः॥ १७॥ प्रेमातिभरनिर्भिन्नपुलकाङ्गोऽतिनिर्वृतः। आनन्दसंप्लवे लीनो नापश्यमुभयं मुने॥ १८॥ रूपं भगवतो यत्तन्मनःकान्तं शुचापहम्। अपश्यन्सहसोत्तस्थे वैक्लव्याद्दुर्मना इव॥ १९॥ दिदृक्षुस्तदहं भूयः प्रणिधाय मनो हृदि। वीक्षमाणोऽपि नापश्यमवितृप्त इवातुरः॥ २०॥

एवं यतन्तं विजने मामाहागोचरो गिराम्। गम्भीरश्लक्ष्णया वाचा शुचः प्रशमयन्निव॥ २१॥ हन्तास्मिञ्जन्मनि भवान्न मां द्रष्टुमिहार्हति। अविपक्वकषायाणां दुर्दर्शोऽहं कुयोगिनाम्॥ २२॥ सकृद्यद्दर्शितं रूपमे-

---

சரணாரவிந்தத்தைத் தியானிப்பவனும், பேராவலினுலுண்டான நீர் பெருக்குடன் கூடின கண்களையுடையவனுமான என்னுடைய ஹிருதயத்தில் ஹரியானவர் மெள்ள மெள்ள ஆவிர்பாவத்தை யடைந்தார். (17) அதிகப்ரேமையினுலுண்டான மயிர்கூச்சலை யுடைய அங்கங்களுள்ளவனும், மிகவும் ஸுகத்தையடைந்தவனும், ஆனந்தப் பெருக்கில் முழுகினவனுமான நான் தன்னையும் பிறவற் றையு மறிந்திலேன். (18) மனஸ்ஸுக்குப் பிடித்ததும், சோகத் தைப் போக்குகின்றதுமான பகவானுடைய யாதொருரூபமுண்டோ அதைக்காணுதவனுய் மனக்கலக்கத்தினுல் குழம்பினவன் போல உடனே ஸமாதியினின்று மெழுந்தேன். (19) திருப்தியையடை யாதவனும், திரும்பவும் அந்த ரூபத்தைக்காண வெண்ணங்கொண் டவனுமான நான் ஹிருதயத்தில் மனதை நிறுத்திப் பார்த்த போதிலுங்கூட அதைக் கண்டேனில்லை. அதுகாரணமாய் ஆது ரன்போலவுமானேன். (20) இவ்விதம் ஜனமற்ற காட்டில் முயற் சிக்கின்ற என்னைப் பார்த்து வாக்குக்கெட்டாத ஈஶ்வரன் சோகத் தைப் போக்க வெண்ணங்கொண்டவர்போல கம்பீரமாயும் (அர்த்த புஷ்டியுள்ளதாயும்) சிறிதாயுமிருக்கின்ற வாக்கினுல் சொல்லத் தொடங்கினுர். (21)

அப்பனே குழந்தாய்! பொசுக்கப்படாத காமாதிகளான கஷா யங்களை=மலங்களை, யுடையவர்களும், ஆனதுபற்றியே யோக நிஷ் பத்தியை யடையாதவர்களுமான ஜனங்களால் நான் காணக்கூடாத வன், ஆகையால் நீ இப்பிறவியில் என்னைக் காண்பதற்குத் தகுதி

तत्कामाय तेऽनघ । मत्कामः शनकैः साधुः सर्वान्मुञ्चति हृच्छयान् ॥२३॥ सत्सेवयाऽदीर्घया ते जाता मयि दृढा मतिः। हित्वाऽवद्यमिमं लोकं गन्ता मज्जनतामसि ॥ २४ ॥ मतिर्मयि निबद्धेयं न विपद्येत कर्हिचित्। प्रजासर्गनिरोधेऽपि स्मृतिश्च मदनुग्रहात् ॥ २५ ॥ एतावदुक्त्वोपरराम तन्महद्भूतं नभोलिङ्गमलिङ्गमीश्वरम्। अहं च तस्मै महतां महीयसे शीर्ष्णाऽवनामं विदधेऽनुकम्पितः॥ २६ ॥ नामान्यनन्तस्य हतत्रपः पठन्गुह्यानि भद्राणि कृतानि च स्मरन्। गां पर्यटंस्तुष्टमना गतस्पृहः कालं प्रतीक्षन्वि-

---

யுடையவனாகவில்லை. (22) ஹே அனக! ஒருதடவை என்னால் (எனது)ரூபம் காண்பிக்கப்பட்டது என்பதுயாதுண்டோ இது என்னிடத்தில் அனுராகத்தை (பக்தியை)யுண்டாக்கவேண்டியேயாகும். என்னிடத்தில் காமனை (பக்தி)யுள்ள ஸாதுவானவன் ஹிருதயத்திலுள்ள மற்றெல்லாக்காமனைகளையும் மெதுவாகப்போக்கிக்கொள்ளுகிறான்.(23) ஸ்வல்பகாலம் செய்தபோதிலுங்கூட ஸாதுக்களின் ஸேவையினால் உனக்கு என்னிடத்தில் நிலைத்த புத்தியானது உண்டாகியிருக்கிறது. ஆகவே நிந்தியமான இந்தத்தேஹத்தைவிட்டு எனது பார்ஷதனாக வாகப்போகின்றாய். (24) என்னிடத்தில் நன்கு ஊன்றின இந்தப் புத்தியும், நினைவும் ப்ரஜைகளின் ஸிருஷ்டிப்ரளயம் இவை நேர்ந்தபோதிலுங்கூட என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் ஒருபொழுதும் அழிந்துவிட மாட்டாது. (25) மஹத்தும்=ஸர்வ காரணமும், பூதமும்=நித்யமாகவுள்ளதும், ஆகாசத்தில் மூர்த்தியையுடையதும், அருகிலிருப்பினுங்கூட எளிதில் காணமுடியாததும், ஈஸ்வரமும்=ஸர்வ நியந்தாவுமான ரூபமானது இவ்வளவுதூரம் சொல்லிவிட்டு ஓய்வையடைந்தது. அந்தரூபத்தினால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட நானும் மஹத்துக்கெல்லாம் மஹத்தான அந்த ரூபத்துக்குத் தலையினால் நமஸ்காரத்தைச்செய்தேன். (26) நான் வெட்கத்தைவிட்டு ரஹஸ்யங்களும் மங்களகரங்களுமான அனந்தனுடைய நாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும், அவருடைய லீலைகளை ஸ்மரித்துக் கொண்டும், எதிலும் பற்றற்றவனாகவும், ஸந்துஷ்டமான (கிடைத்தது போதுமென்ற) மனதுள்ளவனும், பூமியில் சுற்றிக் கொண்டும், தேஹ நிர்யாண காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டும், மதமற்றவனாகவும், பொறாமையற்றவனாகவும் ஆனேன். (27)

मदो विमत्सरः॥ २७ ॥ एवं कृष्णमतेर्ब्रह्मन्नसक्तस्यामलात्मनः। कालः प्रादुरभूत्काले तडित्सौदामनी यथा॥ २८ ॥ प्रयुज्यमाने मयि तां शुद्धां भागवतीं तनुम्। आरब्धकर्मनिर्वाणो न्यपतत्पाञ्चभौतिकः॥२९॥ कल्पान्त इदमादाय शयानेऽम्भस्युदन्वतः। शिशयिषोरनुप्राणं विविशेऽन्तरहं विभोः॥ ३० ॥ सहस्रयुगपर्यन्त उत्थायेदं सिसृक्षतः। मरीचिमिश्रा ऋषयः प्राणेभ्योऽहं च जज्ञिरे॥ ३१ ॥ अन्तर्बहिश्च लोकांस्त्रीन्पर्येम्यस्क-

---

இவ்விதம் ஹே ப்ரம்ஹன்! நான் அழுக்கற்ற (காமங்களற்ற) சித்தமுள்ளவனாகவும், எதிலும் பற்றற்றவனாகவும், கிருஷ்ணனிடம் புத்தியையுடையவனுமாக இருக்குங்கால் மாலையின் வடிவமுள்ள மின்னலானதுபோல தனக்குரிய காலத்தில் மரணமானது ப்ராப்த்தமாயிற்று. (28) சுத்த *ஸத்வவடிவமான பகத்பார்ஷத சரீரத்தைக் குறித்து பகவானால் நானிழுக்கப்படும் பொழுது ப்ராரப்த்தகர்மத்தின் முடிவையுடைய பாஞ்சபௌதிக தேஹமானது கீழேவிழுந்துவிட்டது. (29) (*)கல்பத்தின் முடிவில் இந்த மூவ்வுலகையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொண்டு ப்ரளயஸமுத்திரத்தின் ஜலத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நாராயணனிடத்தில் சயனிக்க வெண்ணங்கொண்ட விபுவான ப்ரம்ஹதேவனுடைய உள்ளில் ப்ராண (மூச்சுக்காற்று) னுடன்கூட நான் ப்ரவேசத்தையடைந்தேன்.(30) ஆயிரம் நான்கு யுகங்களின் முடிவில் எழுந்து இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்புகின்ற ப்ரம்ஹதேவனுடைய இந்திரி

---

* शुद्धां भागवतीं तनुम् என்றதிலிருந்து பகவத்பார்ஷத சரீரமானது கர்மாவினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன்று என்பதும், சுத்த ஸத்துவமயமானது என்பதும், நித்யமென்பதும் பெறப்படுகிறது.

(*) நாரதருக்கு சுத்த ஸத்துவமயமானதும் நித்யமுமான பார்ஷத சரீரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயின் "उत्संगान्नारदो जज्ञे" ப்ரம்ஹதேவனுடைய மடியிலிருந்து ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்தில் நாரதர் அவதரித்தார் என்றுகூறியது எப்படிப்பொருந்தும் எனின்?. ஸ்ரீமந்நாராயணன் நித்யமான தனது ஸ்ரீமூர்த்தியை தேவகியின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்ததுபோல நாரதருக்கும் ப்ரம்ஹபுத்திரத்வ லீலைக்குவேண்டி முந்தின கல்பத்திலேயே ப்ரம்ஹதேவனுடைய சரீரப்ரவேசம் ஏற்பட்டது எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும்,

न्दितव्रतः। अनुग्रहान्महाविष्णोरविघातगतिः क्वचित् ॥ ३२ ॥ देवदत्तामिमां वीणां स्वरब्रह्मविभूषिताम्। मूर्च्छयित्वा हरिकथां गायमानश्चराम्यहम् ॥ ३३ ॥ प्रगायतः स्ववीर्याणि तीर्थपादः प्रियश्रवाः। आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि ॥३४॥ एतद्ध्यातुरचित्तानां मात्रास्पर्शेच्छया मुहुः। भवसिन्धुप्लवो दृष्टो हरिचर्यानुवर्णनम् ॥ ३५ ॥ यमादिभिर्योगपथैः कामलोभहतो मुहुः। मुकुन्दसेवया यद्वत्तथाऽऽत्माऽद्धा न शाम्यति ॥३६॥ सर्वं तदिदमाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वयाऽनघ। जन्मकर्मरहस्यं मे भवतश्चात्म-

---

யங்களிலிருந்து நானும்(நாரதரும்)மரீசி முதலிய ருஷிகளும் ஜனித்தோம். (31) நானே மஹாவிஷ்ணுவின் அனுக்கிரஹத்தினல் எங்கும் கதிக்குத்தடையில்லாதவனுகவும், குறைவுபடாத ப்ரம்ஹசர்ய விரதமுள்ளவனுகவும் கொண்டு மூன்று வுலகங்களிலும் உள்ளிலும் வெளியிலும் ஸஞ்சரித்துவருகின்றேன். (32) நான் ஈப்வரனல் கொடுக்கப்பட்டதும், நிஷாதம், ரிஷபம், காந்தாரம். ஷட்ஜம், மத்யமம், தைவதம் பஞ்சமம் என்ற ஸப்தஸ்வரங்களாகிற நாதப்ரம்ஹத்தினல் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான (மஹதீ என்ற) இந்த வீணையை மீட்டி ஹரிகதையைக் கானஞ்செய்துகொண்டு ஸஞ்சரித்து வருகின்றேன். (33)

கங்காதிதீர்த்தங்களுக்கிருப்பிடமான பாதங்களையுடையவரும், ப்ரியமான கீர்த்தியை யுடையவருமான பகவான் தனது லீலைகளைக் கானஞ்செய்கின்ற என்னுடைய சித்தத்தில் அழைக்கப்பட்டவர் போல தரிசனத்தைத் தருகிருர். (34) இந்த ஹரிலீலானுவர்ணனமே விஷயானுபவேச்சையினல் அடிக்கடி பீடிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களுக்கு, ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தின் ஓடமாக(சுருதி யுக்தி அனுபவம் இவைகள் மூலம்)அறியப்படுகிறது. (35) காமத்தாலும் பேராசையாலும் அடிக்கடி கெடுக்கப்பட்ட மனதானது முகுந்தனுடைய ஸேவையினல் எவ்விதம் தெளிகிறதோ அவ்விதம் யமம் முதலிய யோகமார்க்கங்களினல் சாந்தியையடைவதில்லை.(36) ஹே அனக! என்னுடைய ஜன்ம கர்மரஹஸ்யத்தைப் பற்றியும், உமக்குச் சித்தஸந்தோஷம் வரும் விதத்தைப்பற்றியும் உம்மால் எவ்விதம் நான் கேட்கப்பட்டேனே அவ்விதம் இவையாவும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுவிட்டன என்றுர். (37) ஸூதர் சொல்ல

तोषणम् ॥ ३७ ॥ सूत उवाच—एवं संभाष्य भगवान्नारदो वासवीसुतम् । आमन्त्र्य वीणां रणयन्ययौ याद‍ृच्छिको मुनिः ॥ ३८ ॥ अहो देवर्षिर्धन्योऽयं यत्कीर्तिं शार्ङ्गधन्वनः । गायन्माद्यन्निदं तन्त्र्या रमयत्यातुरं जगत् ॥ ३९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे व्यासनारदसंवादे नारदपूर्वजन्मोपाख्यानवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

—•◦•*•◦•—

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

शौनक उवाच—निर्गते नारदे सूत भगवान्बादरायणः । श्रुतवांस्तदभिप्रेतं ततः किमकरोद्विभुः ॥ १ ॥ सूत उवाच—ब्रह्मनद्यां सरस्वत्यामा-

---

ஆற்றூர்—தனது நலத்தைப் பற்றிய ஸங்கல்பமற்றவரும், பகவானுமான நாரதமுனியானவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு ஸத்யவதியின் குமாரரான வியாஸரிடம் விடைபெற்று வீணையை மீட்டிக்கொண்டு சென்று விட்டார். (38) சார்ங்கம் என்ற வில்லையுடைய ஸ்ரீநாராயணனுடைய கீர்த்தியைக் கானஞ் செய்துகொண்டும், தானும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்துகொண்டும் துக்கத்தினால் வருந்துகின்ற இந்த ஜகத்தை எவர் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாரோ இந்தத் தேவர்ஷியான நாரதரே மஹாபாக்கியசாலியாவார். (39) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் வியாஸநாரத ஸம்வாதத்தில் நாரதபூர்வஜன்மோபாக்கியான வர்ணனம் என்ற ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अथ भागवतश्रोतुर्जन्म वक्तुं परीक्षितः ।
सुप्तबालवधात् द्रौणेर्दण्डः सप्तम उच्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) பிறகு தூங்கும் பாலர்களை வதஞ்செய்ததற்காக த்ரோணகுமாரரான அஸ்வத்தாமாவுக்குச் செய்த சிக்ஷையானது பாகவதஸ்ரவணஞ்செய்த பரீக்ஷித்தின் பிறவியைச் சொல்லவேண்டி இந்த ஏழாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

श्रमः पश्चिमे तटे। शम्याप्रास इति प्रोक्त ऋषीणां सत्रवर्धनः॥ २॥
तस्मिन्स्व आश्रमे व्यासो बदरीषण्डमण्डिते। आसीनोऽप उपस्पृश्य प्रणि-
दध्यौ मनः स्वयम्॥ ३॥ भक्तियोगेन मनसि सम्यक्प्रणिहितेऽमले।
अपश्यत्पुरुषं पूर्वं मायां च तदुपाश्रयाम्॥ ४॥ यया संमोहितो जीव
आत्मानं त्रिगुणात्मकम्। परोऽपि मनुतेऽनर्थं तत्कृतं चाभिपद्यते॥ ५॥
अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगमधोक्षजे। लोकस्याजानतो विद्वांश्चक्रे सा-
त्वतसंहिताम्॥६॥ यस्यां वै श्रूयमाणायां कृष्णे परमपूरुषे। भक्तिरुत्पद्यते

சௌனகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ஸூத! நாரதர் வெளியேறினதும் அவருடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்ட பகவானும் விபுவுமான வியாஸர் பிறகு என்னசெய்தார் என்றார். (1) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாகவுடையதும், ப்ராம்ஹணர்களினால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதுமான ஸரஸ்வதி நதியின் மேல் கரையில் ருஷிகளின் ஸத்ரமென்ற கர்மத்தை விருத்திசெய்கின்றதும், சம்யாப்ராஸம் என்று சொல்லப்பட்டதுமான ஆஶ்ரமமொன்றுண்டு. (2) வியாஸர் இலந்தை மரக்கூட்டங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சொந்தமுமான அந்த ஆஶ்ரமத்தில் இருந்துகொண்டு தீர்த்தத்தை ஆசமனஞ்செய்து மனதைத் தியானத்தில் செலுத்தினார். (3) பக்தியோகத்தினால் சுத்தமான மனதானது நன்கு த்யானத்தில் செலுத்தப்பட்டபொழுது முதலில் புருஷசப்தவாச்யனான பகவானையும், பிறகு, உண்மையில் குணத்ரயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயினுங்கூட ஜீவன் எந்தப் பகவன்மாயையினால் நன்கு மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்டவனாய்க் கொண்டு தன்னை த்ரிகுணஸ்வரூபனாக வெண்ணுவதுடன் அத்தகைய அபிமான மூலமேற்பட்ட அனர்த்தத்தையுமடைகிறானோ, பகவானையாஶ்ரயித்துள்ள அந்த மாயையையும் கண்டார். (4–5) அதோக்ஷஜனான பகவானிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியோகமானது நேரில் அனர்த்தத்தை (ஸம்ஸாரபந்தத்தை) நிவிருத்திக்கும் என்பதைத் தானறிந்து, அவ்விதம் அறியாததான ஜனத்துக்குவேண்டி ஶ்ரீமத்பாகவதம் என்ற ஸாத்வஸம்ஹிதையைச் செய்தார்[*]. (6)

---

[*] 4, 5, 6 ஆகிய மூன்று சுலோகங்களினாலும் ஶ்ரீபாகவதத்தின் பொருளானது சுருக்கமாகவுபதேசிக்கப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:—

पुंसः शोकमोहभयापहा ॥ ७ ॥ स संहितां भागवतीं कृत्वाऽनुक्रम्य चात्मजम्। शुकमध्यापयामास निवृत्तिनिरतं मुनिः॥ ८ ॥ शौनक उवाच—स वै निवृत्तिनिरतः सर्वत्रोपेक्षको मुनिः। कस्य वा बृहतीमेतामात्मारामः समभ्यसत् ॥ ९ ॥

सूत उवाच—आत्मारामाश्च मुनयो निर्ग्रन्था अप्युरुक्रमे। कुर्वन्त्यहैतुकीं भक्तिमित्थंभूतगुणो हरिः॥ १० ॥ हरेर्गुणाक्षिप्तमतिर्भगवान्बादरा-

---

எந்த ஸாத்வதஸம்ஹிதையானது (பெரியோர்களிடமிருந்து) ஶ்ரவணஞ் செய்யய்யப்படும் பொழுது ஜீவனது சோகமோஹபயாதிகளைப் போக்கும் புருஷோத்தமனன ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகுமோ அந்தப்பாகவதஸம்ஹிதையை அந்தவியாஸமுனியானவர் செய்து பரீக்ஷை செய்தும் பார்த்து நிவிருத்தி நிஷ்டரும், புத்திரருமான சுகருக்கு அதை அத்யயனஞ் செய்தும் வைத்தார் என்றார். (7–8)

சௌனகர் சொல்லுற்றார்—நிவிருத்தி நிஷ்டரும், எதிலும் பற்றற்றவரும், ஆத்மாராமருமான அந்தச் சுகமுனியானவர் விஸ்தீர்ணமான இந்த ஸம்ஹிதையை எதற்காக அத்யயனஞ் செய்தார் என்றார். (9) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ஆத்மாராமர்களும், விலகின † ஹிருதய க்ரந்தியையுடையவர்களுமாக இருந்தபோதிலும்

ஈசுவரன் வித்யாசக்தியினல் மாயாநியந்தாவும், எப்பொழுதும் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த பரமானந்த ஸ்வரூபனும், ஸர்வக்ஞனும், ஸர்வசக்தனுமாகிறர். ஜீவனே அவருடைய மாயையினல் நன்கு மோஹத்தையடைந்தவனும், மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனும், ஈசுவரவிபரீத தர்மமுள்ளவனும்—(அற்பக்ஞனும் அற்பசக்தியுள்ளவனும்) ஆகிறன். ஈசுவரபக்தியினல் அடையப்பட்ட க்ஞானத்தினல் அவனுக்கு மோக்ஷமேற்படுகிறது என்றும். இவ்விதமே விஷ்ணுஸ்வாமி என்பவரும், "ह्लादिन्या संविदा श्लिष्टः सच्चिदानन्द ईश्वरः। स्वाविद्यासंवृतो जीवः संक्लेशनिकराकरः॥" "स ईशो यद्वशे माया स जीवो य स्तयार्दितः। स्वाविर्भूतपरानन्दः स्वाविर्भूतसुदुःखभूः। स्वादृगुत्थविपर्यासभवभेदजभीशुचः। यन्मायया जुषन्नास्ते तमिमं नृहरिं नुमः॥" என்றதால் சொல்லியுமிருக்கிறர்.

† निर्ग्रन्थाः என்பது மூலம். ग्रन्थिरेव—ग्रन्थः=निवृत्तहृदयग्रन्थय इत्यर्थः என்ற ஸ்ரீதர வியாக்கியானத்தையொட்டி உரை எழுதப்பட்டது. அல்

यणि:। अध्यगान्महदाख्यानं नित्यं विष्णुजनप्रिय:॥ ११ ॥ परीक्षितोऽथ राजर्षेर्जन्मकर्मविलायनम्। संस्थां च पाण्डुपुत्राणां वक्ष्ये कृष्णकथोदयम् ॥ १२ ॥ यदा मृधे कौरवसृञ्जयानां वीरेष्वथो वीरगतिं गतेषु। वृकोदराविद्धगदाभिमर्शभग्नोरुदण्डे धृतराष्ट्रपुत्रे ॥ १३ ॥ भर्तुः प्रियं द्रौणिरिति

கூட முனிகள் உருக்கிரமனான பகவானிடத்தில் காரணமற்றதான பக்தியைச் செய்கின்றனர். ஏன்? ஹரியானவர் ‡ஆத்மாராமர்களேயும் தன்வசப் படுத்தும் குணங்களுள்ளவராகவன்றோ இருக்கிறார். (10) *எப்பொழுதும் விஷ்ணுஜனங்களை=பகவத்பக்தர்களை, (*)ப்ரியர்களாகவுடையவரும், பகவானுமான சுகாசாரியர் ஹரியின் குணங்களினு லிழுக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவராய்க் கொண்டு இந்தப்பெரிய ஆக்யானத்தை (பாகவதத்தை) அத்யயனஞ் செய்தார். (11) இதற்குப் பிறகு ராஜர்ஷியான பரீக்ஷித்தினுடைய பிறப்பு, கர்மம், முக்தி இவற்றையும், பாண்டுபுத்திரர்களின் மஹாப்ரஸ்தான கமனத்தையும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கதை ஆங்காங்கு உதயமாகுமாறு உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன். (12)

[*]கௌரவர்களுடையவும்,ஸ்ருஞ்ஜய வம்சத்திற்பிறந்த திருஷ்டத்யும்னனை ஸேனதிபதியாகக்கொண்ட பாண்டவர்களுடையவும் வீரர்கள், போரில் வீரஸ்வர்க்கத்தை எப்பொழுது அடைந்தனரோ,

---

லது निर्ग्रन्था:—ग्रन्थेभ्यो निर्गता:=निर्ग्रन्था:=ஸர்வ சாஸ்திரக் கிரந்தங்களையும் விலக்கினவர்கள் என வேறு பொருளும் ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‡ ஸ்ரீ ஹரியின் குணங்கள் ஆத்மாராமர்களையும் தன்வசப் படுத்தும் பொழுது மற்றவர் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்பது கருத்து. * பக்தி செய்யட்டும். சுகர் இந்தச் சாஸ்திரத்தை அத்யயனஞ்செய்ததற்குக் காரணம் என்னை எனின்? அதற்கு இதனல் பதில் சொல்லப்படுகிறது. (*) பக்தர்களுக்கு பகவத்குணங்களையுபதேசிக்கும் வாயிலாக அவர்களின் ஸங்கத்தில் ஆவல் கொண்டார் என்பது கருத்து.

[*] பரீக்ஷித்தின் பிறவியைச் சொல்லப்போகின்றவராய் முதலில் கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுதே அச்வத்தாமாவின் ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தினின்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனல் காப்பாற்றப்பட்டார் என வுபதேசிக்கவேண்டிக் கதையைத் தொடங்குகிறார்.

स्म पश्यन्कृष्णासुतानां स्वपतां शिरांसि। उपाहरद्विप्रियमेव तस्य तज्जुगुप्सितं कर्म विगर्हयन्ति ॥१४॥ माता शिशूनां निधनं सुतानां निशम्य घोरं परितप्यमाना। तदाऽरुदद्बाष्पकलाकुलाक्षी तां सान्त्वयन्नाह किरीटमाली ॥ १५ ॥ तदा शुचस्ते प्रमृजामि भद्रे यद्ब्रह्मबन्धोः शिर आततायिनः। गाण्डीवमुक्तैर्विशिखैरुपाहरे त्वाक्रम्य यत्स्नास्यसि दग्धपुत्रा ॥ १६ ॥ इति प्रियां वल्गुविचित्रजल्पैः स सान्त्वयित्वाऽच्युतमित्रसूतः। अन्वाद्रवद्दंशित उग्रधन्वा कपिध्वजो गुरुपुत्रं रथेन ॥ १७ ॥ तमापतन्तं स विलक्ष्य दूरा-

---

திருதராஷ்ட்ரபுத்திரனான துரியோதனன் பீமஸேனனால் வீசப்பட்ட கதையின் அடியினால் முறிந்த துடை இலும்பையுடையவனாக எப்பொழுது ஆனானோ, துரோணாசாரியரின் குமாரரான அஸ்வத்தாமா தூங்குகின்றவர்களான திரௌபதி குமாரர்களின் தலைகளைப் பார்த்தாவான துரியோதனனுக்கு இவ்விதம் செய்தால் தன்னிடம் ப்ரியமுண்டாகும் என எண்ணிக்கொண்டு எப்பொழுது கொண்டுவந்தாரோ, உண்மையில் அது அந்தத்துரியோதனனுக்கு அப்ரியமாகவே இருந்தமையின் வெறுக்கத்தக்க அந்தக்காரியத்தை யாவரும் எப்பொழுது நிந்தித்தனரோ, அப்பொழுது தாயான திரௌபதியானவள் சிசுக்களான புத்திரர்களின் மரணத்தைக்கேட்டு அதிகம் தாபத்தையடைந்தவளாயும், கண்ணீர்த் திவிலைகளினால் கலங்கின கண்களையுடையவளாயும் கொண்டு கொடூரமாக இருக்கும்படி அழுதாள். கிரீடமாலியான அர்ஜுனன் அவளை ஸமாதானப்படுத்தவேண்டி ஹே பத்ரே! எப்பொழுது காண்டீவத்தினின்றும் விடப்பட்ட பாணங்களினால் ஆயுதம்தாங்கிப் புத்திரர்களைக்கொன்ற ப்ராம்ஹணாதமனான அஸ்வத்தாமாவினுடைய தலையை உனது அருகில் கொண்டுவருவேனோ, கொல்லப்பட்ட புத்திரர்களையுடையவளான நீ எந்தத் தலையை ஆஸனமாகச்செய்துகொண்டு எப்பொழுது ஸ்னானஞ்செய்யப்போகின்றனையோ அப்பொழுது உனது கண்ணீரைத் துடைக்கின்றேன் என ப்ரதிக்ஞை செய்தான். (13–16) இவ்விதம் உக்கிரமான வில்லையுடையவனும், அச்யுதனை மித்திரனாகவும் தேரோட்டுபவனாகவுமுடையவனும், வானரக்கொடியோனுமான அந்த அர்ஜுனன் அழகியவைகளும், விசித்திரங்களுமான வார்த்தைகளினால்

त्कुमारहोद्विग्नमना रथेन। पराद्रवत्प्राणपरीप्सुरुर्व्यां यावद्गमं रुद्रभयाद्यथा कः॥ १८॥ यदाऽशरणमात्मानमैक्षत श्रान्तवाजिनम्। अस्त्रं ब्रह्मशिरो मेन आत्मत्राणं द्विजात्मजः॥ १९॥ अथोपस्पृश्य सलिलं संदधे तत्समाहितः। अजानन्नुपसंहारं प्राणकृच्छ्र उपस्थिते॥ २०॥ ततः प्रादुष्कृतं तेजः प्रचण्डं सर्वतो दिशम्। प्राणापदमभिप्रेक्ष्य विष्णुं जिष्णुरुवाच ह॥

ப்ரியையான த்ரௌபதியை ஸமாதானப்படுத்திவிட்டுக் கவசமணிந்துகொண்டு தேரினால் குருபுத்திரனைப் பின்தொடர்ந்தோடினான். (17) குழந்தைகளைக்கொன்றவனான அந்த அஸ்வத்தாமாவானவர் வெகுதூரத்தில் அர்ஜுனன் ஓடிவருவதைக்கண்டு நடுங்கின மனமுடையவராயும், ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவராயும் கொண்டு, ருத்திரனிடமிருந்துண்டான பயத்தினால் ஓடும் †ப்ரம்ஹதேவன் போல, எவ்வளவு தூரமோடமுடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தேருடன் பூமியிலோடினார். (18) த்ரோணாசாரியரின் குமாரரான அஸ்வத்தாமாவானவர் களைத்த குதிரைகளையுடைய தன்னை வேறு ரக்ஷகனற்றவனாக எப்பொழுது கண்டுகொண்டாரோ அப்பொழுது ‡ப்ரம்ஹசிரஸ் என்ற அஸ்திரம் தான் தன்னைக் காப்பாற்றக்கூடியது எனவெண்ணினார். (19) பிறகு ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்துகொண்டும், தியானஞ்செய்துகொண்டும், உயிருக்கு ஆபத்துவந்தமைபற்றி உபஸம்ஹாரத்தை (திருப்பிப்பெறும் முறையை) அறியாதவராக இருந்தபோதிலுங்கூட அந்த ப்ரம்ஹசிரஸ் என்ற அஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தார். (20) அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து எல்லாத்திக்குகளிலும் பரவின கொடூரமான தேஜஸ்ஸை நாலாபக்கத்திலும் கண்டும் அதன்மூலம் உயிருக்கு ஆபத்து வந்திருப்பதைக்கண்டும் அர்ஜுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். (21)

---

† தனது பெண்ணைப் புணரவாரம்பித்த ப்ரம்ஹதேவனைக் கண்டு ருத்திரன் கோபங்கொள்ள அதுகண்டு ப்ரம்ஹதேவன் மானுருவமெடுத்துக்கொண்டு ஓடினார். அவரை ஸ்ரீருத்திரன் பின்தொடர்ந்து விரட்டினார் என்ற கதையை இங்கு கண்டுகொள்க.

‡ இதையே ப்ரம்ஹாஸ்திரமெனப் பின்னர் சொல்லவும் போகிறார்.

अर्जुन उवाच—कृष्ण कृष्ण महाभाग भक्तानामभयङ्कर। त्वमेको दह्यमानानामपवर्गोऽसि संसृतेः॥ २२॥ त्वमाद्यः पुरुषः साक्षादीश्वरः प्रकृतेः परः। मायां व्युदस्य चिच्छक्त्या कैवल्ये स्थित आत्मनि॥ २३॥ स एव जीवलोकस्य मायामोहितचेतसः। विधत्से स्वेन वीर्येण श्रेयो धर्मादिलक्षणम्॥ २४॥ तथायं चावतारस्ते भुवो भारजिहीर्षया। स्वानां चानन्यभावानामनुध्यानाय चासकृत्॥ २५॥ किमिदं स्वित्कुतो वेति देवदेव न वेद्म्यहम्। सर्वतोमुखमायाति तेजः परमदारुणम्॥ २६॥ श्रीभगवानुवाच—वेत्थेदं द्रोणपुत्रस्य ब्राह्ममस्त्रं प्रदर्शितम्। नैवासौ वेद

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்—*ஹே கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே மஹாபாக! பக்தர்களுக்கு அபயந்தருபவரே! ஸம்ஸாரம் காரணமாய் பொசுக்கப்படுகின்றவர்களுக்கு நீர் ஒருவரே அந்த ஸம்ஸார நாசகராக இருக்கின்றீர். (22) எக்காரணம்பற்றி நீர் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்யரோ (காரணபூதரோ) அக்காரணம் பற்றியே ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் பரனான(வேறுபட்ட)புருஷனும், ஆனது பற்றியே ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனுமாவீர். அவ்விதமாயினுங்கூட ஸ்வரூபபூதமான சைதன்னியத்தினால் மாயையைப் போக்கிக்கொண்டு கைவல்யரூபமான (அத்விதீயமான) ஆத்மாவில் (ஸ்வரூபத்தில்) இருக்கின்றீர். (23) அந்தநீரே மாயையினால் மோஹத்தை யடைந்த சித்தத்தையுடைய ஜீவலோகத்துக்குத் தர்மாதிரூபமான ஶ்ரேயஸ்ஸைச் சொந்தமானப்ரபாவத்தினால் செய்கின்றீர். (24) ஆகவே இந்த உமது அவதாரமானது பூமியின் பாரத்தைப்போக்கவேண்டியும், சொந்தக்ஞாதிகளுக்கும், ஏகாந்தபக்தர்களுக்கும் அடிக்கடி அனுத்யானத்துக்கு வேண்டியும் ஏற்பட்டதாக இருக்கிறது. (25) (*)ஹே தேவதேவ! மிகக்கொடூரமான இந்தத் தேஜஸ்ஸானது நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு எதிர்த்து வருகிறது. இது என்னே? எங்கிருந்து வருகிறது? என நான் அறிகின்றேனில்லை என்றான். (26) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—இது துரோண

---

* ப்ரகிருதஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டி முதலில் நான்கு சுலோகங்களினால் பகவானை ஸ்துதிக்கிறான்.

(*) இவ்விதம் ஸ்துதித்து ப்ரகிருதவிஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறான்.

संहारं प्राणबाध उपस्थिते ॥ २७ ॥ नह्यस्यान्यतमं किञ्चिदस्त्रं प्रत्यवकर्शनम् । जह्यस्त्रतेज उन्नद्धमस्त्रज्ञो ह्यस्त्रतेजसा ॥ २८ ॥ सूत उवाच—श्रुत्वा भगवता प्रोक्तं फाल्गुनः परवीरहा । स्पृष्ट्वाऽपस्तं परिक्रम्य ब्राह्मं ब्राह्माय सन्दधे ॥ २९ ॥ संहत्यान्योन्यमुभयोस्तेजसी शरसंवृते । आवृत्य रोदसी खं च ववृधातेऽर्कवह्निवत् ॥ ३० ॥ दृष्ट्वास्त्रतेजस्तु तयोस्त्रींल्लोकान्प्रदहन्महत् । दह्यमानाः प्रजाः सर्वाः सांवर्तकममंसत ॥ ३१ ॥ प्रजोपप्लवमालक्ष्य लोकव्यतिकरं च तम् । मतं च वासुदेवस्य सञ्जहारार्जुनो द्वयम् ॥ ३२ ॥

குமாரரான அஸ்வத்தாமாவினுடைய ப்ராம்ஹமான அஸ்திரமென்றும், ப்ராணனுக்கு ஆபத்துவந்தகாலத்தில் அவரால் அது வெளிக்காட்டப்பட்டதென்றும், இவர் அதன் உபஸம்ஹாரத்தை யறியமாட்டார் என்றும் அறிந்து கொள்ளு. (27) இந்த அஸ்திரத்தை நிவிருத்தி செய்யக்கூடிய அஸ்திரம் வேறு எதுவுமில்லையன்றோ?. விருத்தியடைந்த ப்ரம்ஹாஸ்திர தேஜஸ்ஸை உன்னிடமுள்ள ப்ரம்ஹாஸ்திரதேஜஸ்ஸினல் ஜயிப்பாயாக. நீ அதை [*] அறிந்தவனாகவன்றோ இருக்கின்றாய் என்றார். (28)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—சத்துருவீரர்களைக் கொல்லும் அர்ஜுனன், பகவானால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு சுத்தமான ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்து அந்தக் கிருஷ்ணனை வலம்வந்து ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தை நிவிருத்தி செய்யவேண்டி தன்னிடமுள்ள ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். (29) இரண்டு ப்ரம்ஹாஸ்திரங்களுடையவும் தேஜஸ்ஸுகள் அம்புகளாற் சூழப்பட்டும் ஒன்றுடன் ஒன்றுகலந்தும் த்யுலோக பூலோகங்களையும், ஆகாசத்தையும் மறைத்துக் கொண்டும் ப்ரளயகாலத்தில் ஸங்கர்ஷணமுகத்திலிருந்துண்டான அக்னியும் ஆகாசத்திலுள்ள சூரியனும் போல விருத்தியையடைந்தன. (30) மூவ்வுலகங்களையும் பொசுக்குகின்றதும், பெரிதுமான அர்ஜுன அஸ்வத்தாமாக்களின் அஸ்திர தேஜஸ்ஸைக் கண்டு, அதனால் பொசுக்கப்படுகின்ற எல்லாப்ரஜைகளும் அதை ப்ரளயாக்னியென வெண்ணினர். (31) அர்ஜுனன்,

---

[*] அதாவது:—உன்னால்விடப்பட்ட அஸ்திரமானது அதை உபஸம்ஹாரஞ் செய்துகொண்டு தானும் சாந்தமாகிவிடும் என்பது கருத்து.

तत आसाद्य तरसा दारुणं गौतमीसुतम्। बबन्धामर्षताम्राक्षः पशुं रशनया यथा ॥ ३३ ॥ शिबिराय निनीषन्तं दाम्ना बद्ध्वा रिपुं बलात्। प्राहार्जुनं प्रकुपितो भगवानम्बुजेक्षणः ॥ ३४ ॥ मैनं पार्थार्हसि त्रातुं ब्रह्मबन्धुमिमं जहि। योऽसावनागसः सुप्तानवधीन्निशि बालकान् ॥ ३५ ॥ मत्तं प्रमत्तमुन्मत्तं सुप्तं बालं स्त्रियं जडम्। प्रपन्नं विरथं भीतं न रिपुं हन्ति धर्मवित् ॥ ३६ ॥ स्वप्राणान्यः परप्राणैः प्रपुष्णात्यघृणः खलः।

ப்ரஜைகளின் பீடையையும், உலகங்களுக்கேற்படும் நாசத்தையும் வாஸுதேவனுடைய கருத்தையும் கண்டுகொண்டு அவ்விரண்டையும் உபஸம்ஹாரம் செய்தான். (தன்னிடம் திருப்பி வரவழைத்துக் கொண்டான்.) (32) பிறகு கோபத்தினல் சிவந்தகண்களையுடைய அர்ஜுனன் கொடூரனும், கௌதமியின் புத்திரனுமான அஸ்வத்தாமாவை வேகமாக அடைந்து யாகஞ்செய்பவன் கயிற்றினல் பசுவைக் கட்டுவதுபோலக் கட்டினன். (33) †சத்ருவான அஸ்வத்தாமாவைக்கயிற்றினல் வலுவாகக்கட்டிக் கூடாரத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்லவிருப்புகின்ற அர்ஜுனனைப் பார்த்து புண்டரீகாக்ஷனன பகவான் மிக்க கோபங்கொண்டவர் (போல) சொல்லலுற்றார். (34) ஹே பார்த்த! எந்த இவன் இரவில் தூங்குகின்றவர்களும், எவ்விதக்குற்றமு மற்றவர்களுமான குழந்தைகளைக் கொன்றானே இவனை உயிருடன் விடுவதற்கு நீ அர்ஹனல்லன். ப்ராம்ஹணதமனன இவனைக்கொல்லுவாயாக.(35) யுத்ததர்மமறிந்தவன், மத்யபானதிகளினல் மதங்கொண்டவனும், அஜாக்கிரதையாகவுள்ளவனும், கிரஹதோஷத்தாலோ, வாயுதோஷத்தாலோ சித்தஸ்வாதீனமற்றவனும், தூங்குகின்றவனும்,எவ்விதமுயற்சியும்செய்யாதவனும், சரணகதனும்,தோற்றவனும், பயந்தவனும் ஆகவுள்ள சத்ருவைக் கொல்லமாட்டான். (36) எந்தத் துஷ்டன் தயையில்லாதவனய்க் கொண்டு தனது உயிர்களைப் பிறரது உயிர்களைக்கொண்டு ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகின்றானே அவனைக் கொல்லுவதானது அவனுக்கே

---

† சோகம், பொறுமை இவற்றுடன் கூடினவனயினுங்கூட அர்ஜுனனுக்குத் தர்மத்திலுள்ள பற்றை ப்ரகாசப்படுத்தவேண்டி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லும் வார்த்தையானது இதுமுதல் ஆறு சுலோகங்களினல் சொல்லப்படுகிறது.

तद्वधस्तस्य हि श्रेयो यद्दोषाद्यात्यधः पुमान् ॥ ३७ ॥ प्रतिश्रुतं च भवता पाञ्चाल्यै शृण्वतो मम। आहरिष्ये शिरस्तस्य यस्ते मानिनि पुत्रहा ॥ ३८ ॥ तदसौ वध्यतां पाप आततायात्मबन्धुहा। भर्तुश्च विप्रियं वीर कृतवान्कुलपांसनः ॥ ३९ ॥ एवं परीक्षता धर्मं पार्थः कृष्णेन चोदितः। नैच्छद्धन्तुं गुरुसुतं यद्यप्यात्महनं महान् ॥ ४० ॥ अथोपेत्य स्वशिबिरं गोविन्दप्रियसारथिः। न्यवेदयत्तं प्रियायै शोचन्त्या आत्मजान्हतान् ॥ ४१ ॥ तथाहृतं पशुवत्पाशबद्धमवाङ्मुखं कर्मजुगुप्सितेन। निरीक्ष्य

ஸ்ரேயஸ்ஸாக=புருஷார்த்த ஸாதனமாகவாகிறது. தண்டரூபமான ப்ராயஸ்சித்தம் செய்துகொள்ளாத தோஷத்தினல் அந்தப் புருஷன் நரகத்தையன்றோ அடைவான். (37) மேலும், "ஹே மானினி! எவன் உனது புத்திரர்களைக்கொன்றவனே அவனுடைய தலையை அறுத்துக்கொண்டு வரப்போகிறேன்" என நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது திரௌபதிக்கு உன்னல் ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறதே? (38) ஆகவே ஹே வீர! பர்த்தாவுக்கும் (துரியோதனனுக்கும்) அப்ரியத்தைச் செய்தவனும், குலபாம்ஸனனும், பாபியும், அஸ்திரமெடுத்தவனும், ஆத்ம பந்துவான புத்திரனைக் கொன்றவனுமான இந்த அஸ்வத்தாமாவானவன் கொல்லப்படட்டும் என்றார். (39)

தர்மத்தைப் பரீக்ஷிக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனல் ஏவப்பட்டபோதிலுங்கூட பஹானன அர்ஜுனன், தனது புத்திரனைக் கொன்றவனக இருந்தபோதிலுங் கூட குரு புத்திரனக இருப்பதுபற்றி அஸ்வத்தாமாவைக் கொல்லுவதற்கு விரும்பவில்லை. (40) பிறகு கோவிந்தனை ப்ரியனகவும் தேர்பாகனுவுமுடைய அர்ஜுனன் தனது கூடாரத்துக்கு வந்து கொல்லப்பட்ட புத்திரர்களைக் குறித்துச் சோகிக்கின்றவளான திரௌபதியினிடத்தில் அந்த அஸ்வத்தாமாவைக் காண்பித்தான். (41) பசுவைப்போல கயிற்றல் கட்டப்பட்டவனும், அத்தகைய அவமானத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டவனும், கர்மதோஷத்தினல் (தான்செய்த கெட்டகாரிய நிமித்தம்) தலைகுனிந்தவனும், அபகாரியுமான குருவின் புத்திரனைத் திரௌபதியானவள் கிருபையுடன் பார்த்து நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளானது

कृष्णाऽपकृतं गुरोः सुतं वामस्वभावा कृपया ननाम च ॥ ४२ ॥ उवाच चासहन्त्यस्य बन्धनानयनं सती। मुच्यतां मुच्यतामेष ब्राह्मणो नितरां गुरुः॥ ४३ ॥ सरहस्यो धनुर्वेदः सविसर्गोपसंयमः। अस्त्रग्रामश्च भवता शिक्षितो यदनुग्रहात् ॥ ४४ ॥ स एष भगवान्द्रोणः प्रजारूपेण वर्तते। तस्यात्मनोऽर्धं पत्न्यास्ते नान्वगाद्वीरसूः कृपी ॥ ४५ ॥ तद्धर्मज्ञ महाभाग भवद्भिर्गौरवं कुलम्। वृजिनं नार्हति प्राप्तुं पूज्यं वन्द्यमभीक्ष्णशः॥ ४६ ॥ मा रोदीदस्य जननी गौतमी पतिदेवता। यथाहं मृतवत्सार्ता रोदिम्यश्रुमुखी मुहुः॥ ४७ ॥ यैः कोपितं ब्रह्मकुलं राजन्यैरकृतात्मभिः। तत्कुलं प्रदहत्याशु सानुबन्धं शुचार्पितम् ॥ ४८ ॥

பற்றி வணங்கினுள். (42) பதிவிரதையான திரௌபதியானவள் இவரை கட்டுடன் அழைத்துவந்ததைப் பொருக்காதவளாய் 'இவர் ப்ராம்ஹணர், அதிலும் முக்கியமான குரு, ஆனதுபற்றிவிட்டுவிடுங் கள். விட்டுவிடுங்கள் என்றும்' சொன்னுள்.(43) 'ரஹஸ்யமான மந் திரத்துடன் கூடின தனுர்வேதமும், விடுதல் திருப்பிப்பெறல் இவற் றுடன் கூடின அஸ்திரஸமூஹமும் எவரது அனுக்கிரஹத்தினுல் உம்மால் அப்யஸிக்கப்பட்டதோ பகவானுன அந்தத் துரோணுசாரி யரே புத்திரரூபத்துடன் இருக்கிருர். அவரது சரீரத்தின் பாதியும், பத்னியுமான கிருபியானவள். உயிருடனிருக்கிருள் வீரனுன புத்திர னைப் பெற்றவளானதுபற்றி அவருடன்கூட மரிக்காமலுமிருக்கி ருள்.(45) ஆனதுபற்றி ஹே தர்மக்ஞ! மஹாபாக! அடிக்கடி பூஜிக் கத்தக்கதும், நமஸ்கரிக்கத்தக்கதுமான குருவின் குலமானது உங்க ளால் துக்கத்தையடைய அர்ஹமன்று (46) இறந்த குழந்தைகளை யுடையவளும், ஆனதுபற்றியே துக்கத்தையடைந்தவளுமான நான் அடிக்கடி கண்ணீரை முகத்தில் வழியவிட்டுக்கொண்டு எவ்விதம் அழுகின்றேனே அவ்விதம் பதிவிரதையும் இவருடைய தாயுமான கௌதமியானவள் அழவேண்டாம்.(47) அசுத்தபுத்திகளான எந்த ராஜாக்களால் ப்ராம்ஹணகுலமானது கோபமூட்டப்பட்டதோ அந்த ராஜகுலத்தைச் சோகவியாப்தமான ப்ராம்ஹணகுலமானது பரிவா ரத்துடன் கூட நாசமாக்கிவிடும்' என்ருள். (48) ஸூதர் சொல்ல லுற்ருர்—ஹே த்விஜர்காள்! தர்மத்தைவிட்டு விலகாததும், நியாயம்

सूत उवाच—धर्म्यं न्याय्यं सकरुणं निर्व्यलीकं समं महत्। राजा धर्मसुतो राज्ञ्याः प्रत्यनन्दद्वचो द्विजाः॥ ४९ ॥ नकुलः सहदेवश्च युयुधानो धनञ्जयः। भगवान्देवकीपुत्रो ये चान्ये याश्च योषितः॥ ५० ॥ तत्राहामर्षितो भीमस्तस्य श्रेयान्वधः स्मृतः। न भर्तुर्नात्मनश्चार्थे योऽहन्सुप्ताञ्शिशून्वृथा ॥ ५१ ॥ निशम्य भीमगदितं द्रौपद्याश्च चतुर्भुजः। आलोक्य वदनं सख्युरिदमाह हसन्निव ॥ ५२ ॥ श्रीकृष्ण उवाच—ब्रह्मबन्धुर्न हन्तव्य

தவறுததும், கருணையுடன் கூடினதும், கபடமற்றதும், ஸமமானதும், பெரிதுமான ராணியான த்ரௌபதியினுடைய வார்த்தையைத் தர்மபுத்திரர் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். (49) நகுலனும், ஸஹதேவனும், யுயுதானனும் (ஸாத்யகியும்) அர்ஜுனனும், தேவகீபுத்திரனான பகவானும், மற்றுமுள்ள யாதொருபுருஷர்களும், யாதொரு ஸ்திரீகளுமுண்டோ அவர்களும் புகழ்ந்தனர். (50) அப்பொழுது கோபங்கொண்ட பீமஸேனன் மட்டும் எவன் பர்த்தாவான துரியோதனனுக்கும் தனக்கும் பயன்படாதபடி தூங்குகின்ற குழந்தைகளைக் கொன்றானோ, அவனைக் கொல்லுவதுதான் மேலானது என்றான். (51) ‡சதுர்புஜனான பகவான், பீமஸேனன் சொன்னதையும், த்ரௌபதி சொன்னதையும் கேட்டு ஸந்தேஹப்படுகின்ற ஸகாவான அர்ஜுனனுடைய முகத்தைப் பார்த்து சிரிக்கின்றவர் போல பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். (52)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—*ப்ரம்ஹபந்துவாயினும் அவன் கொல்லத்தகாதவன் என்றும், ஆததாயியாயின்=(தன்னைக் கொல்ல

---

‡ பீமஸேனன் அச்வத்தாமாவைக் கொல்லவும், த்ரௌபதி அதைத் தடுக்கவும் பிரவிருத்தித்தபொழுது அவ்விருவரையும் ஸமாதானப்படுத்த வேண்டித் தனது சதுர்புஜங்களை பகவான் வெளிக்காட்டினர் என்பது கருத்து.

* "न ब्राह्मणं हन्यात्" ப்ராம்ஹணனைக் கொல்லலாகாது என்றும், आततायिनमायान्तमपि वेदान्तपारगम्। जिघांसन्तं जियांसीयान्न तेन ब्रह्महा भवेत्॥ ஆததாயியானவன் வேதாந்தபாரமான ப்ரம்ஹத்தைக் கண்டவனாயினும் தன்னைக் கொல்லவிரும்புவானாயின் அவனைக் கொல்லலாம். அதனால் ப்ரம்ஹஹத்திதோஷம் ஸம்பவிக்காது என்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

आततायी वधार्हणः। मयैवोभयमाम्नातं परिपाह्यनुशासनम् ॥ ५३ ॥ कुरु प्रतिश्रुतं सत्यं यत्तत्सान्त्वयता प्रियाम्। प्रियं च भीमसेनस्य पाञ्चाल्या मह्यमेव च ॥ ५४ ॥ सूत उवाच—अर्जुनः सहसाऽऽज्ञाय हरेर्हार्दमथासिना। मणिं जहार मूर्धन्यं द्विजस्य सहमूर्धजम् ॥ ५५ ॥ विमुच्य रशनाबद्धं बालहत्याहतप्रभम्। तेजसा मणिना हीनं शिबिरान्निरयापयत् ॥ ५६ ॥ वपनं द्रविणादानं स्थानान्निर्यापणं तथा। एष हि ब्रह्मबन्धूनां वधो नान्योऽस्ति दैहिकः ॥ ५७ ॥ पुत्रशोकातुराः सर्वे पाण्डवाः सह कृष्णया। स्वानां मृतानां यत्कृत्यं चक्रुर्निर्हरणादिकम् ॥ ५८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे सुप्तबालहन्तृ द्रौणिनिग्रहो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

வந்தனுயின்) கொல்லத்தக்கவனே என்றும் என்னுலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அவ்விரு உபதேசத்தையும் காப்பாயாக. (53) ப்ரியையான திரௌபதியை ஸமாதானப்படுத்துகின்ற உன்னல் எந்த வதமானது ப்ரதிக்ஞைசெய்யப்பட்டதோ அதை ஸத்தியமாகச்செய். பீமஸேனனுக்கும், திரௌபதிக்கும், எனக்கும் எது ப்ரியமோ அதைச் செய்வாயாக. (அச்வத்தாமாவைக்கொன்றல் பீமஸேனனுக்கு ப்ரியமாகும். கொல்லாவிடில் திரௌபதிக்கு ப்ரியமாகும். கொல்லுவதும், கொல்லாதுவிடுதலும் எனக்கு ப்ரியமாகும் என்பது கருத்து) என்றார். (54) சூதர் சொல்லலுற்றார்— அர்ஜுனன் ஹரியினுடைய அபிப்ராயத்தை அப்பொழுதே அறிந்துகொண்டு(செய்பவியலாத இரண்டுகாரியத்தைக் கிருஷ்ணன் விதிக்கமாட்டார். ஆகவே அவரது அபிப்பிராயம் இவ்விதம் தானிருக்கவேண்டுமென உடனே அறிந்துகொண்டு) பிறகு கத்தியினுல் ப்ராம்ஹணனை அஸ்வத்தாமாவினுடைய தலையிலுள்ள மணியைத் தலைமயிருடன் கூட எடுத்தான். (55) கயிற்றுல் கட்டப்பட்டவனும், பாலஹத்தியினுல் அழிந்த காந்தியுள்ளவனும், ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸும், மணியுமற்றவனுமான அவனைக் கட்டினின்று அவிழ்த்துவிட்டுக் கூடாரத்தினின்றும் வெளியேறும்படி செய்தான். (56) தலைமயிரை எடுத்தலும், பொருளைப் பிடுங்குதலும், அவ்விதமே ஸ்தானத்தினின்றும் விரட்டுதலும்

अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—अथ ते संपरेतानां स्वानामुदकमिच्छताम्। दातुं सकृष्णा गङ्गायां पुरस्कृत्य ययुः स्त्रियः॥१॥ ते निनीयोदकं सर्वे विलप्य

ஆகிய இதுவே ப்ரம்ஹபந்துக்களின் வதமாகவாகுமே யொழிய வேறுவிதமாகத் தேஹத்துக்குச் செய்யக்கூடியவதமானது கிடையாதன்றோ? (57) புத்திர சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான எல்லாப் பாண்டவர்களும் திரௌபதியுடன்கூட இறந்தவர்களான பந்துக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய (*)நிர்ஹரணம் முதலிய காரியத்தைச் செய்தனர். (58) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் தூங்கின பாலர்களைக்கொன்ற அஶ்வத்தாம நிக்ரஹகதனமென்ற ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टमे कुपितात् द्रौणेरस्त्राद्रक्षा परीक्षितः।
श्रीकृष्णेन स्तुतिः कुन्त्या राज्ञः शोकश्च कीर्त्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) கோபங்கொண்ட அஶ்வத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்திலிருந்து பரீக்ஷித்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ரக்ஷித்தலும், குந்தியம்மாள் செய்த பகவத்ஸ்துதியும், ராஜாவான தர்மபுத்திரருக்குண்டான சோகமும் இந்த எட்டாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—நிர்ஹரணஞ்செய்த பிறகு திரௌபதியுடன் கூடின அந்தப் பாண்டவர்கள் மரித்தவர்களும், உதகத்தை இச்சிக்கின்றவர்களுமான பந்துக்களுக்கு கங்கையில் உதகத்தை (தர்ப்பணஜலத்தைக்) கொடுக்கவேண்டி அவரவர்களின் ஸ்திரீகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு சென்றனர். (1) அவர்கள் யாவரும்,

(*) நிர்ஹரணம்—பொசுக்கவேண்டிய இடத்துக்குக்கொண்டு போகுதல், ஆதி-என்றதால் தர்ப்பணம் செய்தல், பிண்டம்போடுதல் முதலியவற்றைக் கிரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

च भृशं पुनः। आप्लुता हरिपादाब्जरजःपूतसरिज्जले ॥ २ ॥ तत्रासीनं कुरुपतिं धृतराष्ट्रं सहानुजम्। गान्धारीं पुत्रशोकार्तां पृथां कृष्णां च माधवः॥३॥ सान्त्वयामास मुनिभिर्हतबन्धूञ्छुचार्पितान्। भूतेषु कालस्य गतिं दर्शयन्नप्रतिक्रियाम्॥ ४ ॥ साधयित्वाऽजातशत्रोः स्वं राज्यं कितवैर्हृतम्। घातयित्वाऽसतो राज्ञः कचस्पर्शक्षतायुषः॥ ५ ॥ याजयित्वाश्वमेधैस्तं त्रिभिरुत्तमकल्पकैः। तद्यशः पावनं दिक्षु शतमन्योरिवातनोत्॥६॥ आमन्त्र्य पाण्डुपुत्रांश्च शैनेयोद्धवसंयुतः। द्वैपायनादिभिर्विप्रैः पूजितैः प्रतिपूजितः॥ ७ ॥ गन्तुं कृतमतिर्ब्रह्मन्द्वारकां रथमास्थितः। उपलेभेऽभि-

---

உதகத்தை (தர்ப்பணஜலத்தைக்) கொடுத்துத் திரும்பவும் அதிகமாக அழுது ஹரியின் சரணாரவிந்த தூளிகளினால் பரிசுத்தமான கங்கா நதியின் ஜலத்தில் ஸ்னானஞ்செய்தனர்.(2) அந்தக் கங்கைகரையில் உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஸஹோதரர்களான பீமஸேனாதிகளுடன் கூடினவரும் குருபதியுமான தர்மபுத்திரரையும், திருதராஷ்டிரனையும், புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட காந்தாரியையும், குந்தியையும், திரௌபதியையும், கொல்லப்பட்ட பந்துக்களையுடையவர்களும் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமான மற்றவர்களையும், மாதவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முனிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ராணிகள் விஷயத்தில் தடுக்கவியலாத காலத்தின் கதியைக் காட்டுகின்றவராய் ஸமாதானப்படுத்தினார். (3–4) திரௌபதியின் கூந்தலைப் பிடித்ததன்மூலம் குறைந்த ஆயுளையுடையவர்களும், அஸாதுக்களுமான அரசர்களைக் கொன்று துஷ்டர்களால் பிடுங்கிக்கொள்ளப்பட்டதும் சொந்தமுமான ராஜ்யத்தை அஜாதசத்துருவான தர்மபுத்திரருக்கு ஸாதித்துக்கொடுத்தும், மூன்று அச்வமேதங்களை உயர்ந்த ருத்விக்குகளைக் கொண்டு அந்தத் தர்ம புத்திரருக்கு செய்துவைத்தும், இந்திரனுடையது போன்று பரிசுத்தமான அவருடைய யசஸ்ஸை திக்குகளில் பரவும்படி செய்தார். (5–6) ஹே ப்ரம்ஹன்! சினியின் பேரனான ஸாத்யகி, உத்தவர் இவர்களுடன் கூடினவரும், பூஜிக்கப்பட்டவர்களான வ்யாஸர் முதலிய ப்ராம்ஹணர்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு துவாரகையை யடையவெண்ணங்கொண்டவராய் தேரிலேறினவரு

धावन्तीमुत्तरां भयविह्वलाम् ॥ ८ ॥ उत्तरोवाच—पाहि पाहि महायोगिन्देवदेव जगत्पते। नान्यं त्वदभयं पश्ये यत्र मृत्युः परस्परम् ॥ ९ ॥ अभिद्रवति मामीश शरस्तप्तायसो विभो। कामं दहतु मां नाथ मा मे गर्भो निपात्यताम् ॥ १० ॥ सूत उवाच—उपधार्य वचस्तस्या भगवान्भक्तवत्सलः। अपाण्डवमिदं कर्तुं द्रौणेरस्त्रमबुध्यत ॥ ११ ॥ तर्ह्येवाथ मुनिश्रेष्ठ पाण्डवाः पञ्च सायकान्। आत्मनोऽभिमुखान्दीप्तानालक्ष्यास्त्राण्युपाददुः ॥ १२ ॥ व्यसनं वीक्ष्य तत्तेषामनन्यविषयात्मनाम्। सुदर्शनेन स्वास्त्रेण

மான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பயத்தினால் கலங்கி எதிரில் ஓடிவருகின்ற உத்தரையைக் கண்டார். (7–8) உத்தரை சொல்லலுற்றாள்—ஹே மஹாயோகின்! தேவதேவ! ஜகத்பதே! எந்தவுலகில் ஒவ்வொரு ப்ராணியும், ஒன்றுக்கொன்று மிருத்யுவாக விருக்கின்றதோ அந்தவுலகில் உம்மைத்தவிற வேறு எவரையும் பயத்தை விலக்குபவராக நான் காணவில்லை. (9) ஹே ஈஶ! விபோ! நாத! பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு மயமான கூரையுடைய பாணமானது என்னைக் குறித்து ஓடிவருகிறது. என்னை வேண்டுமானால் இஷ்டப்படி அது பொசுக்கட்டும். எனது கர்ப்பமானது அழியாதிருக்க வேண்டுவது அவசியமானது என்றாள். (10) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—பக்தவத்ஸலனான பகவான் அவளுடையவார்த்தையை மனதில் வாங்கிக் கவனித்து இவ்வுலகைப்பாண்டவர்களற்றதாகச் செய்யவேண்டி துரோணகுமாரரால் விடப்பட்ட அஸ்திரமாக அதையறிந்துகொண்டார். (11) பிறகு ஹே முனிஶ்ரேஷ்ட! அப்பொழுதே பஞ்சபாண்டவர்களும், தங்களுக்கெதிரில் வருகின்றனவும், ஜ்வலிக்கின்றனவுமான ஐந்துபாணங்களைக் கண்ணுற்று தாங்களும் அம்புகளைக் கையிலெடுத்தனர். (12) விபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன்னைத் தவிர்த்து வேறு எதையும் விஷயமாகக்கொள்ளாத மனஸ்ஸை யுடையவர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குண்டான வியஸனத்தைப் *பரிஹரிக்கவியலாததாகவறிந்து சொந்தமானஸுதர்சனஸ்திரத்தினால் தன்

---

* ப்ரம்ஹாஸ்திரமானது வேறு அஸ்திரங்களினால் நிவிருத்திக்கச் செய்யமுடியாதானதுபற்றி அவர்களுக்குண்டான வியஸனமானதுப் பிறரால் போக்கமுடியாதது எனவறிந்தார் என்பது கருத்து.

स्वानां रक्षां व्यधाद्विभुः ॥ १३ ॥ अन्तस्थः सर्वभूतानामात्मा योगेश्वरो हरिः। स्वमाययाऽवृणोद्गर्भं वैराट्याः कुरुतन्तवे ॥ १४ ॥ यद्यप्यस्त्रं ब्रह्मशिरस्त्वमोघं चाप्रतिक्रियम्। वैष्णवं तेज आसाद्य समशाम्यद्भृगूद्वह ॥ १५ ॥ मा मंस्था ह्येतदाश्चर्यं सर्वाश्चर्यमयेऽच्युते। य इदं मायया देव्या सृजत्यवति हन्त्यजः॥ १६ ॥ ब्रह्मतेजोविनिर्मुक्तैरात्मजैः सह कृष्णया। प्रयाणाभिमुखं कृष्णमिदमाह पृथा सती ॥ १७ ॥

कुन्त्युवाच—नमस्ये पुरुषं त्वाद्यमीश्वरं प्रकृतेः परम्। अलक्ष्यं सर्वभूतानामन्तर्बहिरवस्थितम् ॥ १८ ॥ मायाजवनिकाच्छन्नमज्ञाऽधोक्षज-

---

ளைச் சேர்ந்தவர்களான அவர்களுக்கு ரக்ஷையைச் செய்தார். (13) ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவும், யோகேஶ்வரனுமான ஹரியானவர் உத்தரையினுடைய உள்ளிலுமிருந்து கொண்டு குருவம்சத்தின் ஸந்தானத்துக்குவேண்டித் தனதுமாயையினால் கர்ப்பத்தை மறைத்தார். (14) ஹே ப்ருகூத்வஹ! ப்ரம்ஹஶிரஸ்ஸென்ற அஸ்திரமோ வீண்போகாததும், பதில் செய்யமுடியாததுமாக இருந்தபோதிலுங் கூட வைஷ்ணவமான தேஜஸ்ஸை யடைந்து நன்கு சாந்தமாகத் (தனதுசக்தியை இழந்ததாக) ஆகிவிட்டது. (15) அஜனான எவர் இந்த ஜகத்தை மாயையாகிற தேவியினால் ஸிருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும், அழிக்கவும் செய்கிறாரோ ஸர்வாஶ்சரியமயனான அந்த அச்யுதன் விஷயத்தில் ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தைச் சாந்தமாக்குதல் என்ற இந்தக் காரியத்தை ஆஶ்சரியமாக வெண்ணாதே. (16) பதிவ்ரதையான குந்தியானவள் ப்ரம்ஹாஸ்திர தேஜஸ்ஸினின்றும் விடுபட்டவர்களான புத்திரர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் கூடினவளாய் ஊருக்குச் செல்லுவதற்குத்தயாராக இருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள். (17)

(*)உலகம் படைக்கப்படுவதற்கு முன்னுள்ள புருஷனும், ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் பரனும், ஈஶ்வரனும், (அதாவது:—ப்ர

(*) இந்தப் பதினெட்டாவது சுலோகம் முதல் 43-வது சுலோகம் முடியவுள்ள 26-சுலோகங்களால் குந்தியம்மாள் செய்யும் பகவத் ஸ்துதியில் அடங்கியிருக்கும் பல அபூர்வார்த்தங்களை எனது சிற்றறிவுக்கெட்டியவரை இம்மொழிபெயர்ப்பில் எழுதியிருக்கின்றேனாயினும் பகவத் பக்தர்

मव्ययम्। न लक्ष्यसे मूढदृशा नटो नाट्यधरो यथा ॥ १९ ॥ तथा परमहंसानां मुनीनाममलात्मनाम्। भक्तियोगविधानार्थं कथं पश्येमहि स्त्रियः ॥ २० ॥ कृष्णाय वासुदेवाय देवकीनन्दनाय च। नन्दगोपकुमाराय गोविन्दाय नमो नमः॥ २१ ॥ नमः पङ्कजनाभाय नमः पङ்कजमालिने। नमः

கிருதிக்கும் நியந்தாவும்) ஆனதுபற்றியே ஸர்வபூதங்களுடைய உள்ளிலும் வெளியிலும் பூர்ணமாக இருப்பவரும், மாயையாகிற படுதாவினல் மறைக்கப்பட்டவரும், ஆனதுபற்றி எளிதில் காணமுடியாதவரும், அதோக்ஷஜரும்=இந்திரியஜன்யஞானத்துக்கு விஷயமாகாதவரும், அவ்யயரு (அபரிச்சின்னரு) மான உம்மை, பக்தியோகமறியாதவளான நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். நாட்டியதரனுன நடன் மூடமான அறிவுள்ளவனுல் எவ்விதம் அறியமுடியாதவனுக வாகிருனே அவ்விதமே தேஹாபிமானமுள்ள புருஷனுல் நீர் உள்ளபடி அறியப்படாதவராக வாகின்றீர். (18–19) மேலும், பரமஹம்ஸர்களும்=(ஆத்மாநாத்ம விவேகமுள்ளவர்களும்,) ஆனதுபற்றியே முனிகளும் (மனனஞ்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும்,) அதிலிருந்து அமலமான (ராகாதிகளற்ற) மனஸ்ஸுள்ளவர்களுமான மஹான்களுக்குக்கூட அத்தகைய மஹிமையுடன் காணமுடியாதவராகவாகின்றீர். ஆனதுபற்றி ஸ்திரீகளான நாங்கள் பக்தியோகத்தைச் செய்வதற்கு உம்மை எவ்விதம் அறிந்துகொள்ளுவோம். (20) [*]கிருஷ்ணனும், வசுதேவகுமாரனும், தேவகீநந்தனனும்,நந்தகோபகுமாரனும்,கோவிந்தனுமான உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (21) தாமரைப்புஷ்பத்தை உந்தியிலுடையவரான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப்புஷ்பங்களின் மாலையையுடையவ

கள் இந்த 26-சுலோகங்களையும் மனப்பாடம் செய்துகொண்டு பாகவத ஸம்ப்ரதாயமறிந்த மஹான்களிடம் காலக்ஷேபமுறையில் அவற்றின் பொருளைத்தெரிந்து கொள்ளுவார்களாக. மேலும், இந்த 26-சுலோகங்களையும் காலையிலும் மாலையிலும் பாராயணஞ் செய்பவர்களுக்கு ஸகலதுரிதங்களும் விலகி பரிபூர்ண பகவத்ப்ரஸாதமுண்டாகும் எனப்பெரியாருபதேசித்து அவ்விதமே நடந்த அனுபவமுமிருக்கிறது.

[*] ஞானயோக பக்தியோகங்களில் தனக்குள்ள சக்திக்குறைவைச் சொல்லித் திரும்பவும் இரண்டு சுலோகங்களினுல் நமஸ்கரிக்கிருள்.

पङ्कजनेत्राय नमस्ते पङ्कजाङ्घ्रये ॥ २२ ॥ यथा हृषीकेश खलेन देवकी कंसेन रुद्धाऽतिचिरं शुचार्पिता। विमोचिताहं च सहात्मजा विभो त्वयैव नाथेन मुहुर्विपद्गणात् ॥ २३ ॥ विषान्महाग्नेः पुरुषाददर्शनादसत्सभाया वनवासकृच्छ्रतः। मृधे मृधेऽनेकमहारथास्त्रतो द्रौण्यस्त्रतश्चास्म हरेऽभिरक्षिताः ॥ २४ ॥ विपदः सन्तु नः शश्वत्तत्र तत्र जगद्गुरो। भवतो दर्शनं यत्स्याद्

ரான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப் புஷ்பங்கள்போல ப்ரஸன்னங்களான நேத்திரங்களை யுடையவரான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப் புஷ்பங்கள் போன்ற சரணங்களையுடைய உமக்கு நமஸ்காரம். (22) ஹே ஹிருஷீகேச! ஹே விபோ! துஷ்டனான கம்ஸனால் வெகுகாலம் ஜயிலில் அடைக்கப்பட்டவளும், சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான தேவகியாவள் எவ்விதம் உம்மால் விடுவிக்கப்பட்டாளோ, அவ்விதமேயா நானும் †புத்திரர்களுடன் கூட ஆபத்கூட்டத்திலிருந்து அடிக்கடி நாதனான உம்மாலேயே விடுவிக்கப்பட்டேன். தேவகியை விடுவித்ததைவிட என்னை விடுவித்ததில் விசேஷமன்றோ இருக்கின்றது. (23) ‡ஹே ஹரே! விஷத்திலிருந்தும், (பீமனுக்கு விஷம் கலந்த மோதகத்தை கொடுத்ததிலிருந்தும்) அரக்குமாளிகையில் நேர்ந்த பெரியநெருப்பிலிருந்தும், புருஷர்களைச் சாப்பிடக்கூடிய ஹிடிம்பன் முதலிய ராக்ஷஸர்களின் தரிசனத்திலிருந்தும், அஸாதுக்கள் நிறைந்த சூதாடுமிடத்திலிருந்தும், வனவாஸத்தில் நேர்ந்த கஷ்டத்திலிருந்தும், ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் அனேகம் மஹாரதர்களின் அஸ்திரங்களிலிருந்தும், முடிவில் துரோண குமாரருடைய ப்ரம்ஹாஸ்திரத்திலிருந்தும் காக்கப்

---

† தேவகியானவள் வெகுகாலம் ஜயிலில் அடைக்கப்பட்டிருந்தபொழுது ஒரேதடவை விடுவிக்கப்பட்டாள். அவ்விதமாயினும் அவளுடைய புத்திரர்கள் ரக்ஷிக்கப்படாமல் சோகமடையும்படி செய்யப்பட்டாள். மேலும், அவளுக்கு வேறுநாதனும் இருந்தார். நானோ அனேகம் ஆபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கப்பட்டேன். அதிலும் அடிக்கடியும், வெகுசீக்கிரமாயும் புத்திரர்களுடனும், நாதனான உன்னாலேயே ரக்ஷிக்கப்பட்டேனன்றோ. ஆகவேதேவகியைக் காட்டிலும் என்னிடம் நீர் அதிகம் ப்ரேமைகாட்டியிருக்கிறீர் என்பது தெளிவாகிறது.

‡ தனக்கு நேர்ந்த ஆபத் கூட்டத்தை இதனால் தெரிவிக்கிறாள்.

पुनर्भवदर्शनम् ॥२५॥ जन्मैश्वर्यश्रुतिश्रीभिरेधमानमदः पुमान्। नैवार्हत्यभिधातुं वै त्वामकिंचनगोचरम् ॥२६॥ नमोऽकिंचनवित्ताय निवृत्तगुणवृत्तये। आत्मारामाय शान्ताय कैवल्यपतये नमः॥ २७ ॥ मन्ये त्वां कालमीशानमनादिनिधनं विभुम्। समं चरन्तं सर्वत्र भूतानां यन्मिथः कलिः॥ २८ ॥

பட்டவர்களாக இருக்கின்றோமன்றோ. (24) *ஹே ஜகத்குரோ! எந்த ஆபத்துகளில் திரும்பவும் பவத்தின் (பிறவியின்) தரிசனத்தைத் தராத உமது ஸ்ரீமூர்த்தியின் தரிசனமானது ஏற்படுமோ அத்தகைய ஆபத்துக்கள் அந்தந்த விஷயங்களில் எங்களுக்கு உண்டாகட்டும். (25) (*)நற்குடிப்பிறப்பு, ஐஸ்வரியம், சாஸ்திரக்ஞானம், பணம் இவற்றால் விருத்தியையடைந்த மதமுள்ளவனான புருஷன் (ஜீவன்) அகிஞ்சனர்களுக்கு=(எதிலும் பற்றற்ற பக்தர்களுக்கு,) விஷயபூதனான உம்மைச் சொல்லுவதற்கு (ஹே கிருஷ்ண! ஹே கோவிந்த! என்ற உனது திருநாமங்களைச் சொல்லுவதற்கு) க்கூட தகுதியுள்ளவனாக வாவதில்லை என்பது நிச்சயம். (26) அகிஞ்சனர்களான பக்தர்களையே வித்தமாக=ஸர்வஸ்வமாக, உடையவரும், தர்மார்த்தகாமரூபங்களான குணவிருத்திகளற்றவரும், ஏன்? ஆத்மாராமரும், ஏன்? ராகாதிகளற்றவரும், கைவல்யத்தை=மோக்ஷ சுகத்தைக் கொடுக்கச் சக்தியுள்ளவருமான உமக்குநமஸ்காரம்.(27) [*]உம்மை, ஈசானரும்=ஸர்வநியந்தாவும், ஆத்யந்தமற்றவரும், விபு

---

* பகவத் ஸ்மரணத்துக்கு விரோதியான ஸம்பத் பரம்பரையைவிட, பகவத் ஸ்மரணத்தைத்தரும் ஆபத்பரம்பரையே மேலானது என இதனால் சொல்லப்படுகிறது. இதிலிருந்து பாகவதோத்தமர்களின் பெருமையும் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. மேலும், ஜகத்குரோ! என்றதால் ஆபத்தைத்தருபவனும், அதைப்போக்குபவனும் நீயேயாகையால், எந்த ஆபத்துவந்தால் நீ ஓடிவரவேண்டியிருக்கும் என்பதை நீயே அறிந்துகொண்டு செய். உன்னை எங்களருகில் இழுக்கக்கூடிய ஆபத்தை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம். ஆபத்துக்கஞ்ஜோம். உம்மைக் காணாமைக்கே அஞ்சுவோம் என்பது கருத்து.

(*) ஸம்பத்துக்கள் சிரேயோமார்க்கத்துக்கு விரோதிகள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறாள்.

[*] தேவகீ புத்திரனான என்னை ஏன் இவ்விதம் ஸ்துதிக்கிறாய் என்பீரேல்? செல்லுகின்றேன் கேளும்.

न वेद कश्चिद्भगवंश्चिकीर्षितं तवेहमानस्य नृणां विडम्बनम्। न यस्य कश्चिद्दयितोऽस्ति कर्हिचिद्द्वेष्यश्च यस्मिन्विषमा मतिर्नृणाम् ॥ २९ ॥ जन्म कर्म च विश्वात्मन्नजस्याकर्तुरात्मनः। तिर्यङ्नृषिषु यादःसु तदत्यन्तविडम्बनम् ॥३०॥ गोप्याददे त्वयि कृतागसि दाम तावद्या ते दशाऽश्रुकलिलाञ्जनसंभ्रमाक्षम्। वक्त्रं निनीय भयभावनया स्थितस्य सा मां विमोहयति भीरपि यद्बिभेति ॥ ३१ ॥

வும், எல்லாவிடத்திலும் ஸமமாக இருக்கும்படி ஸஞ்சரிக்கின்றவருமான காலஸ்வரூபியாக எண்ணுகின்றேன். நிமித்தபூதரான உம்மிடமிருந்து ப்ராணிகளுக்குள் பரஸ்பரம் கலஹம் ஏற்படுகின்றதேயொழிய உம்மிடத்தில் வைஷம்யம் எதுவும் கிடையாது. (28) ஹே பகவன்! எவருக்கு வேண்டியவன் என ஒருவனும், வேண்டாதவன் என ஒருவனும் ஒருபொழுதும் கிடையாதோ? அவ்விதமிருந்தும் எவரிடத்தில் மனிதர்களுக்கு விஷமமான (அனுக்கிரஹ நிக்ரஹரூபமான) புத்தியானது ஏற்படுகிறதோ, மனிதர்களின் அனுகரணத்தைச் செய்கின்றவரான அந்த உம்முடைய ஸங்கல்பத்தை ஒருவனும் உள்ளபடி அறியவேமாட்டான். (29)

ஹே விஸ்வாத்மன்! அஜனும், அகர்த்தாவும், ஆத்மாவுமான உமக்கு விலங்கினங்களில் வராஹாதி ரூபத்தினாலும், மனிதர்களிடத்தில் ராமாதிரூபத்தினாலும், ருஷிகளிடத்தில் வாமனாதி ரூபத்தினாலும், ஜலஜந்துக்களிடத்தில் மத்ஸ்யாதி ரூபத்தினாலும் பிறப்பும், அவற்றுக்கேற்ற கர்மமும் யாதுண்டோ அது கேவலம் அனுகரணமே (அபிநயமே) யொழிய உண்மையானதன்று. (30) †நீர் தயிர் சட்டியையுடைத்தல் ரூபமான குற்றத்தைச் செய்தபொழுது யசோதையானவள் எவ்வளவுக்குள் கயிற்றை எடுத்தாளோ அவ்வளவுக்குள், கண்ணீருடன் கலந்த மையையுடையவைகளும், இங்குமங்

---

† அவற்றுள் நரவிடம்பனமானது வெகு ஆச்சரியகரமானது எனச் சொல்லுகிறாள். மேலும், இந்த 31-வது சுலோகத்தினால் குந்தியம்மாள் ஆண்டவனுடையலீலை, அவனது ஸ்ரீமுகம், அக்காலத்திய அபிநயம் இவற்றைத் தியானிக்கும் வாயிலாக ஆண்டவனுக்கு அடியாரிடமுள்ள அன்பையும், அனுஸந்திக்கிறாள்.

केचिदाहुरजं जातं पुण्यश्लोकस्य कीर्तये। यदोः प्रियस्यान्ववाये मलयस्येव चन्दनम् ॥ ३२ ॥ अपरे वसुदेवस्य देवक्यां याचितोऽभ्यगात्। अजस्त्वमस्य क्षेमाय वधाय च सुरद्विषाम् ॥ ३३ ॥ भारावतरणायान्ये भुवो नाव इवोदधौ। सीदन्त्या भूरिभारेण जातो ह्यात्मभुवार्थितः ॥ ३४ ॥ भवेऽस्मिन्क्लिश्यमानानामविद्याकामकर्मभिः। श्रवणस्मरणार्हाणि करिष्य-

---

கும் அசைகின்றவைகளுமான கண்களையுடைய முகத்தைக் கீழில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு அடிப்பாளோ என்ற பயாபிநயத்துடன் கூட நின்றவரும், எவரிடமிருந்து பயாபிமானிதேவதைகூட பயத்தையடைகிறதோ அத்தகைய மஹிமையுள்ளவருமான உம்முடைய நிலையானது யாதுண்டோ அது என்னை மிக்க மோஹிக்கச்செய்கின்றது. (31) ‡புண்ணியஶ்லோகனை தர்மபுத்திரனுடைய கீர்த்திக்கு வேண்டி, மலயபர்வதத்தின் மரபில் சந்தனமானதுபோல, ப்ரியனை யதுமஹாராஜனுடைய வம்சத்தில் பிறவியற்றவரான நீர் ஜனித்தீர் எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.(32) வேறு சிலர், பிறவியற்றவரான நீர் (முந்தின பிறவியில் சுதபஸ் என்றும் ப்ருஶ்னி என்றுமான தம்பதிகளினால்) யாசிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு இந்த ஜகத்தின் க்ஷேமத்துக்குவேண்டியும், அஸுரர்களின் வதத்துக்குவேண்டியும், வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் புத்திரத்தன்மையை அடைந்தீர் என்று சொல்லுகின்றனர். (33) மற்றுஞ்சிலர் ஸமுத்திரத்தில் கப்பல்போல அதிகமான சுமையினால் முழுகக்கூடிய நிலையையடைந்த பூமியினுடைய பாரத்தை இரக்கவேண்டி ப்ரம்ஹதேவனால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு நீர் அவதரித்தீர் என்கின்றனர். (34) வேறுசிலர் *அவித்யை, காமம் கர்மம் இவைமூலம் இந்தஸம்ஸாரத்தில் கிலேசத்தை யடைகின்ற ஜீவர்களுக்கு அவித்யாதிகளின் நிவி

---

‡ ஆகவே ஜகன்மோஹனமாக இருத்தல்பற்றி அறிய வியலாததாக இருப்பதாற்றான் உமது அவதாரத்தைப் பலர் பலவிதமாக வர்ணிக்கின்றனர் என நான்கு சுலோகங்களினால் தெரிவிக்கின்றாள்.

* பரமானந்தஸ்வரூப விஷயகமான அக்ஞானமானது அவித்யை எனப்படும். அந்த அவித்யாமூலமேற்படும் தேஹாத்யபிமானத்தினால் காமமேற்படுகிறது. அந்தக் காமத்திலிருந்து கர்மங்களேற்படுகின்றன. அவற்றினால் கிலேசமேற்படுகிறது என்பதுகருத்து.

न्निति केचन ॥३५॥ शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः। त एव पश्यन्त्यचिरेण तावकं भवप्रवाहोपरमं पदाम्बुजम् ॥ ३६ ॥ अप्यद्य नस्त्वं स्वकृतेहित प्रभो जिहाससि स्वित्सुहृदोऽनुजीविनः। येषां न चान्यद्भवतः पदाम्बुजात्परायणं राजसु योजितांहसाम् ॥ ३७ ॥ के वयं नामरूपाभ्यां यदुभिः सह पाण्डवाः। भवतोऽदर्शनं

ருத்தியேற்படவேண்டி ஶ்ரவணம் ஸ்மரணம் இவற்றுக்குத் தகுந்தவைகளான கர்மங்களைச் செய்யப்போகின்றவராய் அவதரித்தீர் என்கின்றனர்.(35) (*)எந்த ஜனங்கள் உம்முடைய சரித்திரத்தை, உபதேசிக்கின்ற பிறரிடமிருந்துக் கேட்கின்றனரோ, கேட்பவர் கிடைக்கும்பொழுது தாங்களே சொல்லுகின்றரோ, இவ்விதமில்லாத பொழுது தங்களுக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள்ளுகின்றனரோ, மனத்தினுல் அடிக்கடி ஸ்மரிக்கின்றனரோ, பிறர் சொல்லுவதைக் கொண்டாடுகின்றனரோ அவர்களே ஜன்மபரம்பரைக்கு ஓய்வைத் தருகின்ற உமது சரணாரவிந்தத்தைச் சீக்கிரமாகவே பார்க்கின்றனர்.

[*]ஹே ப்ரபோ! பக்தர்களின் அபேக்ஷிதத்தைப் பூர்த்தி செய்பவரே! அரசர்களிடம் துக்கத்தையுண்டுபண்ணினவர்களான எந்த எங்களுக்கு உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு புகலிடமானது கிடையாதோ அத்தகையவர்களும், மிகவும் ஸ்னேஹத்துக்குப் பாத்திரர்களும் பக்தர்களுமான எங்களைக்கூட இப்பொழுது நீர் விட்டுவிட விரும்புகின்றீரா என்னே? (37) †இந்திரியங்

(*) இந்தப் பக்ஷமானது ஸித்தாந்தமாகவுள்ளது என்பதை மனத்தில் கொண்டு ச்ரவணுதிகளின் பலனைத் தெரிவிக்கிருள்.

[*] நீர் எங்களைப் பரித்யாகஞ்செய்வது உசிதமன்று என இதுமுதல் நான்கு சுலோகங்களினுல் தெரிவிக்கிருள். அவற்றுள் முதலாவது சுலோகத்தினுல் எங்களுக்கு சுகமும் துக்கமும் உம்மைப் பார்ப்பதும் பார்க்காததுமே தானுகும். அவற்றுள் சுகஸமயம் கடந்துவிட்டது. இப்பொழுது துக்கஸமயமானது ப்ராப்த்தமாகி இருக்கிறது எனத் தெரிவிக்கிருள்.

† உனக்கு யாதவர்களோ பந்துக்கள், புத்திரர்களான பாண்டவர்களோ அதி சூரர்களும், ஸமர்த்தர்களுமாவர். அப்படியிருக்க ஏன் வீணில் கார்ப்பண்ணியத்தைக் காட்டுகின்றனே? எனின், அதற்குப் பதில் சொல்லுகிருன்.

यर्हि हृषीकाणामिवेशितुः॥ ३८ ॥ नेयं शोभिष्यते तत्र तथेदानीं गदाधर। त्वत्पदैरङ्किता भाति स्वलक्षणविलक्षितैः॥ ३९ ॥ इमे जनपदाः स्वृद्धाः सुपक्वौषधिवीरुधः। वनाद्रिनद्युदन्वन्तो ह्येधन्ते तव वीक्षितैः॥ ४० ॥ अथ विश्वेश विश्वात्मन्विश्वमूर्ते स्वकेषु मे। स्नेहपाशमिमं छिन्धि दृढं पाण्डुषु वृष्णिषु॥ ४१ ॥ त्वयि मेऽनन्यविषया मतिर्मधुपतेऽसकृत्। रति-

---

களுக்கு நியந்தாவான ஜீவனில்லாவிடில் தேஹத்திலுள்ள பெயரும் ரூபமும் எப்படியோ, அப்படியே எப்பொழுது உம்முடைய அதர்சனமானது ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது நாமாவினுலும்=புகழினுலும், ரூபத்தினுலும்=ஐஸ்வர்யத்தினுலும், யதுக்களுடன் கூடின பாண்டவர்களெனப் பெயரிய நாங்கள் எதற்குப் பயன்படுவோம். (உபயோகமற்றவர்களாகவே ஆகிவிடுவோம்.) (38) ஹே கதாதர! (எங்களால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற) இந்தப் பூமியானது இப்பொழுது, அதற்கு மட்டுமுரிய வஜ்ரம் அங்குசம் முதலிய லக்ஷணங்களினுல் அடையாளஞ் செய்யப்பட்டவைகளான உமது அடிவைப்புகளினுல் அடையாளம் செய்யப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு எவ்விதம் விளங்குகிறதோ அவ்விதம் நீர் இவ்விடம் விட்டுப்போனபொழுது சோபையை யடையப்போவதில்லை. (39) மேலும், இந்தத் தேசங்களும், நன்கு பழுத்த செடி கொடிகளும், காடு மலை ஆறு ஸமுத்திரம் இவைகளும் உமது கடாக்ஷங்களினுல் அன்றோ நன்கு ஸமிருத்தங்களாக இருந்துகொண்டு மேன்மேலும் விருத்தியை யடைகின்றன.(40) ‡ஹே விஸ்வேச! ஹே விஸ்வாத்மன்! ஹே விஸ்வமூர்த்தே! பந்துக்களான பாண்டவர்களிடத்திலும், யாதவர்களிலும் (எனக்கு) திருடமாக இருக்கின்ற இந்த ஸ்னேஹமாகிற பாசத்தை அறுத்தெறிவீராக*. (41) ஹே மதுபதே! கங்கையானது (எவ்

---

‡ பகவத்ப்ரயாணத்தினுல் பாண்டவர்களுக்கு அமங்களமும், துவாரகை போகாவிடில் யாதவர்களுக்கு அமங்களமுமுண்டாகிறது என இவ்விரண்டையுமாலோசித்துக் கலங்கின சித்தமுள்ளவளாய்க்கொண்டு யாதவர் பாண்டவர் இவர்களிடத்தில் தனக்கு ஸ்னேஹ நிவிருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிருள்.

* ஸர்வஜகத்துக்கும் ஈசுவரனும் கருணைக்கடலுமான நீர் உமது பக்தர்களான யாதவ பாண்டவர்களைக் காக்கத் தயாராகவிருக்கும் பொழுது அவர்களைப்பற்றின கவலை எனக்கு எதற்கு? என்பது கருத்து.

मुद्वहतादद्धा गङ्गेवौघमुदन्वति ॥ ४२ ॥ श्रीकृष्ण कृष्णसख वृष्ण्यृषभाव-
निध्रुग्राजन्यवंशदहनानपवर्गवीर्य । गोविन्द गोद्विजसुरार्तिहरावतार योगे-
श्वराखिलगुरो भगवन्नमस्ते ॥ ४३ ॥

सूत उवाच—पृथयेत्थं कलपदैः परिणूताखिलोदयः। मन्दं जहास
वैकुण्ठो मोहयन्निव मायया ॥ ४४ ॥ तां बाढमित्युपामन्त्र्य प्रविश्य गज-
साह्वयम्। स्त्रियश्च स्वपुरं यास्यन्प्रेम्णा राज्ञा निवारितः॥ ४५ ॥ व्या-
साद्यैरीश्वरेहाज्ञैः कृष्णेनाद्भुतकर्मणा। प्रबोधितोऽपीतिहासैर्नाबुध्यत शुचा-

---

வித இடையூறையும் பொருட்படுத்தாது) தனது ப்ரவாஹத்தை ஸமுத்திரத்தில் சேர்ப்பதுபோல, எனது புத்தியானது வேறுவிஷய மெதையும் தன்னுள் வாங்காததாய்க்கொண்டு உம்மிடத்தில் நிலைத்த ப்ரீதியை நேரில் அடையட்டும். (42) ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண! அர்ஜுனனுக்குத் தோழனே! ஹே யாதவஸ்ரேஷ்ட! பூமிக்கு த்ரோஹம் செய்கின்ற அரசர்களின் வம்சமாகிற வம்சத்துக்கு=மூங்கிலுக்கு, நெருப்பாக ஆனவனே! குறைவற்ற ப்ரபாவத்தை யுடையவனே! ஹே கோவிந்த! (காமதேனுவினால் கிடைத்த ஐஸ்வரிய முள்ளவனே!) பசுக்கள், ப்ராம்ஹணர், தேவர் இவர்களின் கஷ்டத்தைப் போக்கவேண்டி அவதரித்தவனே! ஹே யோகேஸ்வர! ஹே அகிலகுரோ! ஹே பகவன்! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றாள்.(43) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—குந்தியினால் இவ்விதம் இனிமையான பதங்களையுடைய வாக்கியங்களினால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட ஸகலமஹிமையையுடையவரான வைகுண்டன்=ஸ்ரீகோபாலன், சிரிப்பாகிற மாயையினால் மோஹிக்கச் செய்கின்றவர்போல மெதுவாகச் சிரித்தார். (44) நீ கேட்டுக்கொண்டபடி என்னிடத்தில் உனக்கு நிலைத்த பக்தியுண்டாகட்டும் என அனுக்கிரஹித்துவிட்டு தேர்நிற்குமிடத்திலிருந்து ஹஸ்தினபுரத்தையடைந்து பிறகு அந்தக் குந்தியையும், மற்றுமுள்ள ஸுபத்திரை முதலிய ஸ்திரீகளையும் அனுமதி தரும்படிசெய்துகொண்டு தனது பட்டினத்தைக் குறித்துச் சொல்லபோகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ரேமைமூலம் தர்மபுத்திரரால் தடுக்கப்பட்டார். (45)

पित:॥ ४६ ॥ आह राजा धर्मसुतश्चिन्तयन्सुहृदां वधम्। प्राकृतेनात्मना विप्रा: स्नेहमोहवशं गत:॥ ४७ ॥ अहो मे पश्यताज्ञानं हृदि रूढं दुरात्मन:। पारक्यस्यैव देहस्य बह्व्यो मेऽक्षौहिणीर्हता:॥ ४८ ॥ बालद्विज-

---

(*)ஈஶ்வரனுடைய [*]ஸங்கல்பத்தையறியாதவர்களான வியாஸாதிகளினாலும், †அத்புதமான கர்மத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலும் இதிஹாஸங்கள் மூலம் அறிவுறுத்தப்பட்ட போதிலுங்கூட சோகம் நிறைந்தவராகவே ஆகி தர்மபுத்திரர் விவேகத்தையடைந்தாரில்லை. (46) ஹே விப்ரர்காள்! அவிவேகம் நிறைந்த சித்தத்தினால் ஸ்னேஹம் மோஹம் இவற்றுக்கு வசப்பட்டவரும், அரசனுமான தர்மபுத்திரர் ஸுஹிருத்துக்களின் வதத்தைச் சிந்திக்கின்றவராய்க்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். (47) அந்தோ! துராத்மாவான என்னுடைய மனஸ்ஸில் வேரூன்றின அக்ஞானத்தைப் பாருங்கள். நாய் நரி முதலியவற்றுக்கு ஆஹாரமாக ஆகக்கூடிய தேஹத்துக்குவேண்டி என்னால் வெகு ‡அக்ஷௌஹிணிகள் கொல்லப்பட்டன. (48) பாலர், ப்ராம்ஹணர், சுஹிருத்துக்கள்=ஸம்

(*) பீஷ்மநிர்யாண கதையைச் சொல்லவேண்டி முன்னுரை கூறுகிறார். [*] தனது பக்தரான பீஷ்மாசாரியரின் நிர்யாண மஹோத்ஸவத்துக்குவேண்டி தர்மபுத்திரருடன் குருக்ஷேத்திரம் செல்லவேண்டும். அங்கு அவர் முகமாகவே இவருக்கு விவேகத்தை யுண்டாக்கவேண்டும் என்ற ஆண்டவனுடைய ஸங்கல்பமானது இரண்டுகாரியத்தை ஸாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது, அதை வியாஸாதிகளறியவில்லை என்பது கருத்து.

† अद्भुतकर्मणा=குருபாண்டவ ஸமாதானத்துக்குவேண்டி ஹஸ்திநாபட்டினஞ்சென்று அதற்கேற்றபடி பேசினவராக இருந்தபோதிலுங்கூட முடிவில் சண்டையையே எவ்விதம் திருடப்படுத்தினாரோ, அவ்விதமே இங்கும் விவேகத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டி உபதேசிக்கின்றவராய்க்கொண்டு அக்ஞான (அவிவேக) த்தையே திருடப்படுத்தினார் என்பது பொருள்.

‡ அக்ஷௌஹிணியாவது — 21870 தேர்கள். 21870 யானைகள் 65610 குதிரைகள். 109350 காலாள்கள். ஆகமொத்தம். 218700 கொண்டது அக்ஷௌஹிணியாகும் என மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

सुहृन्मित्रपितृभ्रातृगुरुद्रुहः। न मे स्यान्निरयान्मोक्षो ह्यपि वर्षायुतायुतैः॥ ४९ ॥ नैनो राज्ञः प्रजाभर्तुर्धर्मयुद्धे वधो द्विषाम्। इति मे न तु बोधाय कल्पते शासनं वचः॥ ५० ॥ स्त्रीणां मद्धतबन्धूनां द्रोहो योऽसाविहोत्थितः। कर्मभिर्गृहमेधीयैर्नाहं कल्पो व्यपोहितुम्॥ ५१ ॥ यथा पङ्केन पङ्काम्भः सुरया वा सुराकृतम्। भूतहत्यां तथैवैकां न यज्ञैर्मार्ष्टुमर्हति ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे कुन्तीस्तुतियुधिष्ठिरानुतापवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

பந்திகள், மித்திரர்கள், சிறியதகப்பன்மார்கள், ப்ராதாக்கள், குருக்கள் இவர்களைக் கொன்றவனான எனக்கு கோடிவருஷங்களான போதிலும் கூட நரகத்திலிருந்து மோக்ஷணம் ஸம்பவிக்கப் போவதில்லை. (49) "போர்க்களத்தில் சத்துருக்களின் வதமானது பாபமாகாது" எனயாதொருசிக்ஷாரூபமான வசனமுண்டோ அது ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கும் அரசனுக்குவேண்டி ஏற்பட்டதாக விருப்பதால் எனக்கு போதத்தை யுண்டுபண்ண=ஸமாதானத்தை யுண்டு பண்ண, போதுமானதன்று*. (50) மேலும், இந்தயுத்தத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்ட பந்துக்களையுடையவர்களான ஸ்திரீகளுக்கு எதிர்பாராவிடினும் யாதொரு துரோஹமானது உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிறதோ அந்தத்துரோகஹத்தைக் கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களினால் போக்கொள்ள நான் சக்தனல்லன். (51) (*)கெட்டியான சேற்றினால் சேறுள்ளஜலமும், ஸ்வ

---

* சொந்தமான ப்ரஜைகளுக்கு வேறு சத்துருக்களால் பீடையானது ப்ராப்த்தமாகவானபொழுது அந்தச் சத்துருக்களின் வதம் தோஷமன்று எனச் சாஸ்திரம் ஸம்மதிக்கிறது. துரியோதனனோ ப்ரஜைகளை நியாயமாகப் பாலனஞ் செய்யும்பொழுது நான் கேவலம் ராஜ்யத்தில் ஆசைகொண்டு அவர்களைக் கொன்றிருப்பதால் எனக்குப் பாபந்தான் ஸம்பவிக்கும் என்பது கருத்து.

(*) "सर्वं पाप्मानं तरति। तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य उचैनमेवं वेद" என்ற சுருதியினால் பாபமானது அசுவமேதயாகத்தினால் போகத்தான் செய்யுமென ஆசங்கித்து அவிவேக மூலம் வளர்ந்த ஹேதுவாதத்தைக் கொண்டு அதை நிராகரணஞ் செய்கிறார்.

अथ नवमोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—इति भीतः प्रजाद्रोहात्सर्वधर्मविवित्सया। ततो विनशनं प्रागाद्यत्र देवव्रतोऽपतत् ॥ १ ॥ तदा ते भ्रातरः सर्वे सदश्वैः स्वर्णभूषितैः। अन्वगच्छन्रथैर्विप्रा व्यासधौम्यादयस्तथा ॥ २ ॥ भगवानपि

ல்பமத்யத்தினல் செய்யப்பட்ட அசுத்தியானது அதிகமான மத்யத்தினலும் எவ்விதம் சுத்தஞ்செய்யமுடியாதோ, அவ்விதமே தவறுதலாக நேர்ந்த ஒரு ப்ராணிவததோஷத்தைப் புத்திபூர்வமாகச் செய்யப்படும் ப்ராணிஹிம்ஸாப்ராயங்களான யாகங்களினல் போக்கிக்கொள்ளவே முடியாது. (52) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் குந்தீ ஸ்துதி யுதிஷ்டிர அனுதாப வர்ணனமென்ற எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) युधिष्ठिराय भीष्मेण सर्वधर्मनिरूपणम्।
कृष्णस्तुतिश्च मुक्तिश्च नवमे तस्य वर्ण्यते ॥ १ ॥

(க — ரை) தர்மபுத்திரருக்குப் பீஷ்மாசாரியர் அவர்களால் செய்யப்பட்ட ஸர்வதர்மங்களின் நிரூபணமும், பீஷ்மர்செய்த கிருஷ்ணஸ்துதியும், பீஷ்மமுக்தியும் இந்த ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் ப்ரஜைகளுக்குச் செய்த துரோஹத்தினல் பயத்தையடைந்த தர்மபுத்திரர் எங்கு தேவவ்ரதரான பீஷ்மர் விழுந்து கிடக்கின்ருரோ அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தை ஹஸ்தினபட்டினத்திலிருந்து அடைந்தார்.(1) அப்பொழுது சிறந்த குதிரைகள் கட்டினவும், ஸ்வர்ணங்களினல் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான தேர்களிலேறிக்கொண்டு அந்த எல்லா ப்ராதாக்களும், அவ்விதமே வியாஸர் தௌம்யர் முதலிய ப்ராம்ஹணர்களும் சென்றனர். (2) ஹே விப்ரர்ஷே! பகவானன கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனுடன் கூடத் தேரிலேறிக்கொண்டு சென்ருர். அவர்களால்

विप्रर्षे रथेन सधनञ्जयः। स तैर्व्यरोचत नृपः कुबेर इव गुह्यकैः॥ ३॥ दृष्ट्वा निपतितं भूमौ दिवश्च्युतमिवामरम्। प्रणेमुः पाण्डवा भीष्मं सानुगाः सहचक्रिणा॥ ४॥ तत्र ब्रह्मर्षयः सर्वे देवर्षयश्च सत्तम। राजर्षयश्च तत्रासन्द्रष्टुं भरतपुङ्गवम्॥ ५॥ पर्वतो नारदो धौम्यो भगवान्बादरायणः। बृहदश्वो भरद्वाजः सशिष्यो रेणुकासुतः॥ ६॥ वसिष्ठ इन्द्रप्रमदस्त्रितो गृत्समदोऽसितः। कक्षीवान्गौतमोऽत्रिश्च कौशिकोऽथ सुदर्शनः॥ ७॥ अन्ये च मुनयो ब्रह्मन्ब्रह्मरातादयोऽमलाः। शिष्यैरुपेता आजग्मुः कश्यपाङ्गिरसादयः॥ ८॥ तान्समेतान्महाभागानुपलभ्य वसूत्तमः। पूजयामास धर्मज्ञो देशकालविभागवित्॥ ९॥ कृष्णं च तत्प्रभा-

---

சூழப்பட்ட அந்தத் தர்மபுதிரர், [*]குஹ்யகர்களினுல் சூழப்பட்ட குபேரன்போல விளங்கினுர். (3) பரிவாரங்களுடன் கூடின பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் கூட,ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில்விழுந்த தேவனைப்போலிருக்கின்றவரும்,சரதல்பத்தில் படுத்திருப்பவருமான பீஷ்மரைக்கண்டு வணங்கினர். (4) ஹே ஸத்தம! அப்பொழுது எல்லா ப்ரம்ஹருஷிகளும், தேவருஷிகளும் ராஜர்ஷிகளும், பரத ஶ்ரேஷ்டரான பீஷ்மரைக் காணவேண்டி அந்த க்ஷணத்திலேயே வந்துசேர்ந்தனர்.(5) ஹே ப்ரம்ஹன்! பர்வதர், நாரதர், தௌம்யர், பகவானுன வியாஸர், ப்ருஹதஶ்வர், பரத்வாஜர், சிஷ்யர்களுடன் கூடின பரசுராமர், வஸிஷ்டர், இந்த்ரப்ரமதர், த்ரிதர், கிருத்ஸமதர், அஸிதர், கக்ஷீவான், கௌதமர், அத்ரி, கௌசிகர் சுதர்சனர், இவர்களும், பரிசுத்தர்களான சுகர் முதலிய மற்றுமுள்ள முனிகளும், கஶ்யபர், அங்கிரஸ் முதலியோரும் சிஷ்யர்களுடன் கூடினவர்களாய் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். (6 -8) †தேசம் காலம் இவற்றின் பிரிவை யறிந்தவரும், தர்மமறிந்தவரும், வஸுஶ்ரேஷ்டருமான பீஷ்மர் மஹாபாகர்களான அவர்கள்வந்ததைக்கண்டு (அவர்களைப்) பூஜித்தார். (9) ஹிருதயத்திலிருப்பவரும், மாயையினுல் (ஸ்வ

---

[*] குபேரனின் பரிசாரகர்கள் குஹ்யகர் எனப்படுவர்.

† देशकालविभागवित्=என்றதால் அப்பொழுது எழுந்திருக்க முடியாதிருப்பதுபற்றி படுத்துக்கொண்டபடியே மனஸ்வினுலும் வாக்கினுலும் பூஜித்தாரென்பது பெறப்பட்டது.

वक्ष आसीनं जगदीश्वरम्। हृदिस्थं पूजयामास माययोपात्तविग्रहम् ॥१०॥ पाण्डुपुत्रानुपासीनान्प्रश्रयप्रेमसङ्गतान्। अभ्याचष्टानुरागास्रैरन्धीभूतेन चक्षुषा॥ ११ ॥

अहो कष्टमहोऽन्याय्यं यद्यूयं धर्मनन्दनाः। जीवितुं नार्हथ क्लिष्टं विप्रधर्माच्युताश्रयाः॥ १२ ॥ संस्थितेऽतिरथे पाण्डौ पृथा बालप्रजा वधूः। युष्मत्कृते बहून्क्लेशान्प्राप्ता तोकवती मुहुः॥ १३ ॥ सर्वं कालकृतं मन्ये भवतां च यदप्रियम्। सपालो यद्वशे लोको वायोरिव घनावलिः ॥ १४ ॥ यत्र धर्मसुतो राजा गदापाणिर्वृकोदरः। कृष्णोऽस्त्री गाण्डिवं

ஸங்கல்பத்தினல்) எடுத்துக்கொண்ட ஸ்ரீமூர்த்தியையுடையவராய்த் தனக்கு எதிரிலிருப்பவரும், ஜகதீஸ்வாருமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் அவரது மஹிமையை யறிந்தபீஷ்மர் பூஜித்தார். (10) அருகிலுட் கார்ந்தவர்களும், வணக்கம் ஸ்னேஹம் இவற்றுடன் கூடினவர்களு மான பாண்டு புத்திரர்களைப்பார்த்து ப்ரேமையினலுண்டான கண் ணீரினல் மறைக்கப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவராய்ச் சொல்ல வாரம்பித்தார். (11)

‡ஹே தார்மநந்தனர்களே! நீங்கள் வெகுகஷ்டப்பட்டு ஜீவிப் பதற்கே முடியாதவர்களாக இருக்கின்றீர்கள் என்பது யாதுண்டோ இது அந்தோ! வெறுக்கத்தக்கதே. அந்தோ இது அன்னியாயமுயா கும். ஏன்? (நீங்கள்) ப்ராம்ஹணர்களையும், தர்மங்களையும், அச்யு தனையும் ஆஸ்ரயித்தவர்களாயிற்றே? (12) அதிரதனன பாண்டு மரித்ததும் பாலர்களான புத்திரர்களையுடையவளும், ஸ்திரீயுமான குந்தியானவள் குழந்தைகளான உங்கள் நிமித்தமாக பலதடவை களில் வெகுகிலேசங்களை யடைந்திருக்கிருள். (13) உங்களுக்கும் அப்ரியம் (கஷ்டம்) முண்டாயிற்று என்பது யாதுண்டோ இவை யாவும், மேகக்கூட்டம் வாயுவின் அதீனமாக இருப்பதுபோல, பால கனுடன் கூடின உலகமானது எந்தக்காலத்தின் வசத்திலிருக்கின் றதோ அந்தக் காலத்தினலேயே செய்யப்பட்டது என எண்ணு

---

‡ இதுமுதல் 11சுலோகங்களினல் பீஷ்மருடைய வார்த்தை சொல் லப்படுகிறது.

चापं सुहृत्कृष्णस्ततो विपत् ॥ १५ ॥ न ह्यस्य कर्हिचिद्राजन्पुमान्वेद विधित्सितम् । यद्विजिज्ञासया युक्ता मुह्यन्ति कवयोऽपि हि ॥ १६ ॥ तस्मादिदं दैवतन्त्रं व्यवस्य भरतर्षभ । तस्यानुविहितोऽनाथा नाथ पाहि प्रजाः प्रभो ॥ १७ ॥ एष वै भगवान्साक्षादाद्यो नारायणः पुमान् । मोहयन्मायया लोकं गूढश्चरति वृष्णिषु ॥ १८ ॥ अस्यानुभावं भगवान्वेद गुह्यतमं शिवः ।

கிறேன். (14) *எந்தப் பக்ஷத்தில் தர்மபுத்திரன் அரசனாகவும், பீமஸேனன் கதையைக் கையிற்றாங்கினவனாகவும், அர்ஜுனர் வில்லாளியாகவும், காண்டீவம் வில்லாகவும், கிருஷ்ணன் ஸுஹிருத்தாகவும் இருக்கின்றனரோ அங்கும் ஆபத்துநேர்ந்திருக்கிறதே? (*) (15) [*]ஹே ராஜன்! கவிகளான=ஸர்வக்ஞர்களான, ப்ரம்ஹாதிகளுங்கூட எவரது காரியத்தையறியவேண்டுமென்ற ஆவலுடன்கூட முயற்சித்தபோதிலும் மோஹத்தையே அடைகின்றனரோ. அந்தக் கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்பின காரியத்தை ஒரு மனிதனும் எந்தக் காலத்திலும் அறியமாட்டான். (இவ்விதமிருக்க உன்னாலும் என்னாலும் அது எவ்விதமறியமுடியப்போகிறது என்பது கருத்து.) (16) ஆகவே ஹே பரதர்ஷப! ப்ரபோ! ஹே நாத! (குலபரம்பரையாக வந்த ஹே ஸ்வாமின்!) இந்தச்சுகமும் துக்கமும், தைவாதீனமென நிஸ்சயித்துக்கொண்டும், அந்த ஈஸ்வரனை யாஸ்ரயித்துக்கொண்டும் அனாதர்களான ப்ரஜைகளைக் காப்பீராக. (17) ஸாக்ஷாத் நாராயணனாக இருப்பதுபற்றி ஆத்யனான புமானும், ஆனதுபற்றியே பகவானும், ஸர்வேஸ்வரனும் ஆன இவரே தனது மாயையினால் உலகை மோஹிக்கச்செய்துகொண்டு யாதவர்களிடத்தில் மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறார். (18) எவரை நீ அம்மான் சேய் என்றும், ப்ரீதிக்கு விஷயனென்றும், ப்ரீதியைச்செய்பவனென்றும், பதிலுபகாரத்தை எதிர்

---

* பொருந்தாததையும் காலமானது பொருந்தும்படி செய்கிறது என இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

(*) புண்ணியம், சாரீரமானபலம், அஸ்திரம், ஸாமர்த்தியம், சஸ்திரம், தேவதை இவை நிறைந்திருந்த போதிலுங்கூட தீங்கானது விலக்கவியலாததாகவே இருக்கிறது என்பது பொருள்.

[*] காலமானது கிருஷ்ணனை எவ்விதம் அதிக்கிரமிக்கும் எனின்? அதற்கு இதனால் பதில் சொல்லுகிறார்.

देवर्षिर्नारदः साक्षाद्भगवान्कपिलो नृप ॥ १९ ॥ यं मन्यसे मातुलेयं प्रियं मित्रं सुहृत्तमम् । अकरोः सचिवं दूतं सौहृदादथ सारथिम् ॥ २० ॥ सर्वात्मनः समदृशो ह्यद्वयस्यानहङ्कृतेः । तत्कृतं मतिवैषम्यं निरवद्यस्य न क्वचित् ॥ २१ ॥ तथाप्येकान्तभक्तेषु पश्य भूपानुकम्पितम् । यन्मेऽसूंस्त्यजतः साक्षात्कृष्णो दर्शनमागतः ॥ २२ ॥ भक्त्यावेश्य मनो यस्मिन्वाचा यन्नाम कीर्तयन् । त्यजन्कलेवरं योगी मुच्यते कामकर्मभिः ॥ २३ ॥ स देवदेवो भगवान्प्रतीक्षतां कलेबरं यावदिदं हिनोम्यहम् । प्रसन्नहासारुणलोचनोल्लसन्मुखाम्बुजो ध्यानपथश्चतुर्भुजः ॥ २४ ॥

பாராமல் உபகாரம் செய்பவனென்றும், எண்ணுகின்றனேயோ, பின்னும் எவரை ஸ்னேஹத்தினல் மந்திரியாகவும், தூதனுகவும், தேரோட்டுபவனுகவும் செய்தனேயோ, ஹே ந்ருப! இவருடைய மிக்கமிக்க ரஹஸ்யமான ப்ரபாவத்தைப் பகவானுன சிவனும், தேவர்ஷியான நாரதரும், பகவானுன கபிலருமே அறிவர். (19–20)

நிரவத்யனும்=ராகாதிகளற்றவரும், ஆனதுபற்றியே அஹங்காரமற்றவரும், ஆனதுபற்றியே தனக்குஸமானமான வேறுபொருளற்றவரும், ஆனதுபற்றியே ஸமமான அறிவுடையவரும், ஆனதுபற்றியே ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவுமான பகவானுக்கு உயர்வு தாழ்வுள்ள கர்மங்களினுல் செய்யப்பட்ட புத்தி வைஷம்யமானது (இது யோக்யமானகாரியம், இது அயோக்கியமான காரியம் என்ற எண்ணமானது) ஒருபொழுதும் ஏற்படமாட்டாது. (21) அப்படி இருந்தபோதிலுங்கூட ஹே ராஜன்! ஏகாந்த பக்தர்கள் விஷயத்திலுள்ள அவரது தயவை ஆலோசித்துப்பார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உயிரை விடுகின்றவனுன எனக்கு நேரில் தரிசனத்தைத் தந்திருக்கின்றுரே. (22) பக்தியினுல் மனதை எவரிடத்தில் செலுத்தியும், வாக்கினுல் எவருடைய நாமத்தைச்சொல்லிக்கொண்டும் சரீரத்தை விடுகின்ற யோகியானவன் காமம் கர்மம் இவற்றினுல் விடுபடுகின்றுனே, தெளிந்த சிரிப்பினுலும், சிவந்த கண்களினுலும் ப்ரகாசிக்கின்ற முகாரவிந்தத்தையுடையவரும், தியானத்துக்கு விஷயமாகவுள்ளவரும், நான்கு கைகளையுடையவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுமான அந்தப் பகவான் நானிந்தச் சரீ

सूत उवाच—युधिष्ठिरस्तदाकर्ण्य शयानं शरपञ्जरे। अपृच्छद्विविधान्धर्मानृषीणां चानुशृण्वताम्॥ २५॥ पुरुषस्वभावविहितान्यथावर्णं यथाश्रमम्। वैराग्यरागोपाधिभ्यामाम्नातोभयलक्षणान्॥ २६॥ दानधर्मान्राजधर्मान्मोक्षधर्मान्विभागशः। स्त्रीधर्मान्भगवद्धर्मान्समासव्यासयोगतः॥ २७॥ धर्मार्थकाममोक्षांश्च सहोपायान्यथा मुने। नानाख्यानेतिहासेषु वर्णयामास तत्त्ववित्॥ २८॥ धर्मं प्रवदतस्तस्य स कालः प्रत्युपस्थितः। यो योगिनश्छन्दमृत्योर्वाञ्छितस्तूत्तरायणः॥ २९॥ तदोपसंहृत्य गिरः

ரத்தை விடும்வரை எதிரில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றார். (24)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—தர்மபுத்திரர் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ருஷிகளெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்குங்கால் சரதல்பத்தில் சயனித்திருக்கின்ற பீஷ்மாசாரியரிடம் பலதரப்பட்ட தர்மங்களைக் கேட்டார். (25) ஹே முனே! தத்துவத்தை யறிந்தவரான பீஷ்மாசாரியர், வைராக்கியம், ராகம் இவையாகிற உபாதிகளை முன்னிட்டுச் சொல்லப்பட்ட நிவிருத்தி ப்ரவிருத்தி இரண்டையும் லக்ஷணமாகக் கொண்டவைகளான வர்ணதர்மங்களையும், ஆஶ்ரமதர்மங்களையும், வெவ்வேறான தானதர்மங்களையும், ராஜதர்மங்களையும், மோக்ஷ தர்மங்களான சமதமாதிகளையும், ஸ்திரீ தர்மங்களையும், பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருகின்ற தர்மங்களையும், சுருக்கமும் விரிவுமான முறையை யொட்டி மனுஷ்யஜாதிக்குப் பொதுப்படையாகவுள்ளனவும் உபாய (ஸாதன) ங்களுடன் கூடினவுமான தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களையும், பலதறப்பட்ட கதைகளிலுள்ள பழைமையான சரித்திரங்களில் எவ்வித மிருக்கின்றனவோ அவ்வித முபதேசித்தார். (26–28) தர்மத்தையுபதேசிப்பவரும், தான் விரும்பும்பொழுது வரக்கூடிய மரணத்தையுடையவரும், யோகியுமான அந்தப் பீஷ்மாசாரியரால் விரும்பப்பட்ட யாதொரு உத்தராயண காலமுண்டோ அந்தக் காலமானது வந்தது. (29) அப்பொழுது, போரில் ஆயிரம் தேராளிகளை நடத்திச் சென்றவரான பீஷ்மாசாரியர், வாக்குகளை ஒடுக்கிக்கொண்டும் கண்களை †மூடாதவராகவே இருந்துகொண்டும்,

---

† अमीलितदृक्=என்பது மூலம். இதற்கு अमीलितदृगेव=என ஸ்ரீதராசாரியர் பொருள் கூறியிருப்பதன் கருத்து பின்வருமாறு—அம்மாதிரி

सहस्रणीर्विमुक्तसङ्गं मन आदिपूरुषे। कृष्णे लसत्पीतपटे चतुर्भुजे पुरःस्थितेऽमीलितदृग्व्यधारयत् ॥ ३० ॥ विशुद्धया धारणया हताशुभस्तदीक्षयैवाशु गतायुधव्यथः। निवृत्तसर्वेन्द्रियवृत्तिविभ्रमस्तुष्टाव जन्यं विसृजञ्जनार्दनम् ॥ ३१ ॥ श्रीभीष्म उवाच—

ஸங்கத்தை யொழித்த மனத்தை ஆதிபுருஷனும், ப்ரகாசிக்கின்றவைகளும் பொன்மயங்களுமான வஸ்திரங்களை யுடையவரும், நான்கு கைகளையுடையவரும், எதிரில் நிற்பவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் செலுத்தினர். (30) விசுத்தமான தாரணையினால் போக்கப்பட்ட அசுபத்தை யுடையவரும், அந்தப் பகவானுடைய கிருபையுடன் கூடின திருஷ்டியினாலேயே அப்பொழுதே விலகின ஆயுதப்ஸ்ரமத்தை யுடையவரும், எல்லா இந்திரிய விருத்திகளுடையவும் பலதறப்பட்ட வியாபாரங்களெதுவுமற்றவருமான பீஷ்மாசாரியர் சரீரத்தை விடப்போகின்றவராய்க்கொண்டு ஜனார்த்தனனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தார். (31)

‡பீஷ்மர் சொல்லலுற்றார்—ஸாத்வதர்களுக்குள் சிறந்தவரும், விபூமாவும்=எல்லாவற்றுக்கும் மேலானமஹத்துவம் வாய்ந்தவரும்,

---

யான காலத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டு உள்ளில் தியானிக்கவேண்டியவனான ஸ்ரீகோபாலன் நேரில்வந்து விட்டமையின் கண்களை மூடுவதில் பயனில்லை எனக்கருதி ஆண்டவனது நகம்தொடங்கி சிகைமுடியவுள்ள அவயவங்களைக் கண்ணாற்கண்டு களித்து அருமையான அவயவங்களையுடைய அவயியான ஆண்டவனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினர் என்றும். ‡என்னுடைய மரணகாலத்தில் தானாகவே எனதருகில் வந்த ப்ரபுவினிடம் ஏதேனுமுபாயனம் (காணிக்கை) ஸமர்ப்பிப்பது பொருத்தமானது. என்னிடமோ நான் என்றும், என்னுடையது என்றுமான எண்ணத்துக்கு விஷயமான பொருள்களுள் நல்லதாக ஒன்றுமில்லை. ஆகவே இந்தப் புத்தியையே ஆண்டவனிடம் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என இதனால் சொல்லுகிறார். 33 முதல் 42 முடியவுள்ள 10 சுலோகங்களால் பீஷ்மாசாரியர் ஸ்ரீகோபாலனை ஸ்துதிக்கிறார். அவற்றின் பொருளை இம்மொழிபெயர்ப்பு மூலம் அறிந்துகொண்டு அந்த 10 சுலோகங்களையும் மனப்பாடம் செய்து காலையிலும் மாலையிலும் பாராயணஞ் செய்பவர்க்குப் பகவத்ப்ரஸாதம் நிச்சயமாகவுண்டாகும் எனப்பெரியாருபதேசிக்கின்றனர்.

इति मतिरुपकल्पिता वितृष्णा भगवति सात्वतपुङ्गवे विभूम्नि ।
स्वसुखमुपगते क्वचिद्विहर्तुं प्रकृतिमुपेयुषि यद्भवप्रवाहः ॥ ३२ ॥
त्रिभुवनकमनं तमालवर्णं रविकरगौरवराम्बरं दधाने ।
वपुरलककुलावृताननाब्जं विजयसखे रतिरस्तु मेऽनवद्या ॥ ३३ ॥
युधि तुरगरजोविधूम्रविष्वक्चलुलितश्रमवार्यलङ्कृतास्ये ।
मम निशितशरैर्विभिद्यमानत्वचि विलसत्कवचेऽस्तु कृष्ण आत्मा ॥

ஸ்வரூபபூதமான சுகத்தைபடைந்தவராகவே (அதாவது:—ஸ்வரூப சுகானுபவத்துக்கு எவ்விதக்குறைவுமில்லாமலே என்றும்) இருப்பவரும் எந்த ப்ரகிருதியிலிருந்து பவப்ரவாஹமானது (ஸிருஷ்டிபரம்பரையானது) உண்டாகிறதோ அந்த ப்ரகிருதியை (யோகமாயையை) விளையாடுவதற்கு ஒருஸமயத்தில் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டவரும், பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் இவ்விதம்=பலதறப்பட்ட தர்மாதிகளாகிற ஸாதனங்கள் மூலம் காமனையையொழித்த, அல்லது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விஷயத்தில் திருப்தியை=போதுமென்ற எண்ணத்தை, படையாத, மதியானது=தாரணைரூபமான புத்திவிருத்தியானது (என்னால்) ஸமர்ப்பிக்கபட்டது.(32) *மூவ்வுலகிலுமுள்ள அழகுவாய்ந்த பொருள்களுக்கெல்லாம்மேலான அழகுவாய்ந்ததும், தமாலம் போன்று கருத்த நிறமுள்ளதும், விடியற்காலத்திலுள்ள ஸூரியனுடைய கிரணங்கள்போல இயற்கையாகவே பொன்னிறமுள்ளனவும் அழகுகற்றனவுமான இரண்டு வஸ்திரங்களை (பீதாம்பரங்களை) யுடையதும், அளககுலங்களினால்=சுருட்டைமயிர்களினால், மறைக்கப்பட்ட முகாரவிந்தத்தையுடையதுமான சரீரத்தைத் தரிப்பவரும், அர்ஜுனனுக்குத் தோழனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பலாபேக்ஷையற்றதான ப்ரீதியானது எனக்கு உண்டாகட்டும். (33) யுத்தத்தில்,

---

* இதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீமூர்த்தியை வர்ணிக்கின்றவராய் அதில் தனக்கு மனப்பற்றுண்டாக வேண்டும் என ப்ரார்த்திக்கிறார். 32-வது சுலோகத்தினால் பகவத்விஷயகமான தாரணையும், 33 வது சுலோகத்தினால் பகவத்விஷயகமான ரதியும், 34-வது சுலோத்தினால் மனதின் அர்ப்பணமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—ப்ரேமாத்மகமான பகவத் விஷயகதாரணை தியானம் ஸமாதி இவைகள் சொல்லப்பட்டன என்றேற்பட்டது.

सपदि सखिवचो निशम्य मध्ये निजपरयोर्बलयो रथं निवेश्य ।
स्थितवति परसैनिकायुरक्ष्णा हृतवति पार्थसखे रतिर्ममास्तु ॥३५॥
व्यवहितपृतनामुखं निरीक्ष्य स्वजनवधाद्विमुखस्य दोषबुद्ध्या ।
कुमतिमहरदात्मविद्यया यश्चरणरतिः परमस्य तस्य मेऽस्तु ॥३६॥

குதிரைகளின் குளம்புகளினு லுண்டுபண்ணப்பட்ட மண்பொடிகளினுல் அழுக்கேறினவும், இங்குமங்கு மசைகின்றனவுமான குந்தளங்களினுல் நாலாபக்கத்திலும் பரவின (பக்த வாத்ஸல்யத்தை வெளியிடுகின்ற) வியர்வை ஜலத்தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தையுடையவரும், என்னுடைய கூர்மைவாய்ந்த பாணங்களினுல் துளைக்கப்பட்ட தோலையுடையவரும், பாணங்களுடன் கூடவே விளங்குகின்றதும் உடைந்ததுமான கவசத்தையுடையவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் என்னுடைய மனதானது ரமிக்கட்டும். (34) மேலும், தோழனுன அர்ஜுனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பொழுதே தன்னுடையவும், சத்துருவான துரியோதனனுடையவுமான சைன்னியங்களின் நடுவில் தேரை நிறுத்தி நின்றவரும், சத்துருவான துரியோதனனுடைய சேனையிலுள்ள வீரர்களின் ஆயுளை ("இவர் துரோணர்" "இவர் பீஷ்மர்" "இவன் கர்ணன்" எனக் காட்டும் வியாஜமாக) காலதிருஷ்டியினுலேயே அபஹரித்து அர்ஜுனனுக்கு ஜயத்தை யுண்டுபண்ணினவரும், அர்ஜுனனுக்குத் தோழனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் எனக்கு ரதி (ப்ரீதி) யானது இருக்கட்டும். (35) (*)வெகுதூரத்திலிருந்த சேனையின் முகத்தை (முகம் போன்று எதிரில் நின்ற பீஷ்மதுரோணுதியரை) கண்டு தோஷபுத்தியினுல் ஸ்வஜனங்களின் வதத்திலிருந்து நிவிருத்தித்த அர்ஜுனனுடைய கெட்டபுத்தியை (நான் கொல்லுகின்றவன், அவர்கள் கொல்லப்படுகின்றவர்கள் என்ற எண்ணத்தை) எவர் ஆத்மவித்யோபதேசத்தினுல் போக்கினுரோ பரமேஸ்வரனுன அவருடைய சரணங்களில் ரதியானது எனக்கு இருக்கட்

(*) சத்துருக்களின் ஆயுளை அபஹரித்துமட்டும் அர்ஜுனனுக்கு ஜயத்தையுண்டுபண்ணினுர் என்பது இல்லை. பின்னையோவெனில்? அவித்யாஹரணத்தினுலும் ஜயத்தையுண்டாக்கினுர் என இதனுலுபதேசிக்கிருர்,

स्वनिगममपहाय मत्प्रतिज्ञामृतमधिकर्तुमवप्लुतो रथस्थः।
धृतरथचरणोऽभ्ययाच्चलद्गुर्हरिरिव हन்तुमिभं गतोत्तरीयः॥ ३७॥

டும். (36) [*] "சஸ்திரமில்லாமலே நான் உதவியைமட்டும் செய்யப்போகிறேன்" என்றதான தனது ப்ரதிக்ஞையைவிட்டு "ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அஸ்திரம் எடுக்கும்படி செய்கிறேன்" என்றதான எனது ப்ரதிக்ஞையை ஸத்யமாகவாகும்படியும், மேன்மையுள்ளதாகவாகும்படியும் செய்வதற்காக எவர் †தேரிலிருந்தபடியே ஓரேதாவ

---

[*] என் விஷயத்திலோ அதிகமான அனுக்கிரஹத்தைச்செய்திருக்கிருர் என இரண்டு சுலோகங்களினுல் தெரிவிக்கிருர்.

† இங்கு रथस्थ:=रथस्थस्सन् अवप्लुत:=தேரிலிருந்து கொண்டே பூமியில் குதித்தார் என்றதனுல் அச்சமயம் ஆண்டவன் தேரிலிருப்பதாக எண்ணினர்களேயொழிய அவர் குதித்ததை ஒருவரும் காணவில்லையாயினும் நான்மட்டும் கண்டுகொண்டேன் என்பது கருத்து. அல்லது அச்சமயம் இரண்டு ரூபமெடுத்து ஒருரூபத்தினுல் தேரிலிருந்துகொண்டு மற்றொரு ரூபத்தினுல் கீழேகுதித்தார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். अवप्लुतस्सन् अभ्ययात्=என்றதனுல் தேரிலிருந்து குதித்ததை மட்டும் சிலர் கண்டனரேயன்றி அவர் ஓடிவந்தது எவர்க்குந்தெரியாது, நான் மட்டும்தான் அதைகண்டு கொண்டேன் என்பது கருத்து. அல்லது ஒரு ரூபத்தினுல் குதித்து நின்று கொண்டு மற்றொரு ரூபத்தாலோடிவந்தாரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேலும், மூலத்தில் चलद्गु:=என்றதற்கு संरम्भेण मनुष्यनाट्यविस्मृतेः उदरस्थसर्वभूतभुवनभारेण प्रतिपदं चलती गौ:=पृथ्वी यस्मात् स: என ஸ்ரீதராசாரியர் பொருள் கூறியிருப்பதற்குப் பின்வருமாறு கருத்துகொள்ளவேண்டும்.

அதாவது:—பகவான் தனது ப்ரதிக்ஞையைவிட்டு விடுவதைக் கண்ட பூதேவியானவள் தனது பாரத்தை இரக்குவதாகச்செய்த ப்ரதிக்ஞையையும் விட்டுவிடுவார் போலிருக்கிறதே? என நடுங்கினுள். அவளைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகத் गतोत्तरीय:=தனது உத்தரீயத்தைப் பூமியில் போட்டு அதைத்தாண்டி ஹே பூமி, நீ பயப்படாதே "உன்பாரத்தை இரக்காமலிருக்கும்படி செய்கிறேன்" எனப் பீஷ்மர் நல்லவேளையாக ப்ரதிக்ஞை செய்யவில்லை. "என்னைத் தான் அஸ்திரமெடுக்கும்படி செய்கிறேன்" என ப்ரதிக்ஞை செய்தார். ஆகையால் உனது தலையில் அடித்து மறுபடியும் ப்ரதிக்ஞை செய்துதருவதற்காகவே இந்த

शितविशिखहतो विशीर्णदंशः क्षतजपरिप्लुत आततायिनो मे।
प्रसभमभिससार मद्वधार्थं स भवतु मे भगवान्गतिर्मुकुन्दः॥ ३८॥
विजयरथकुटुम्ब आत्ततोत्रे धृतहयरश्मिनि तच्छ्रियेक्षणीये।
भगवति रतिरस्तु मे मुमूर्षोर्यमिह निरीक्ष्य हता गताः सरूपम्॥

லாகத் தாவிக் குதித்து கையில் சக்கிரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டும், அப்பொழுதுண்டான அந்த வேகத்தினுல் தனது மானுஷ நாட்டியத்தை மறந்தமையின் வயிற்றிலுள்ள எல்லாப் பூதங்கள் எல்லா லோகங்கள் இவற்றின் சுமையினுல் தனது ஒவ்வொரு அடிவைப்பு தோறும் அசைகின்ற பூமியையுடைவரும், அதேவேகத்தினுல் வழியில் நழுவிவிழுந்த மேலுத்தரீயத்தை யுடையவருமாக யானையைக் கொல்ல சிங்கம் வருவதுபோல எனக்கெதிரிலோடிவந்தாரோ, இவ்விதம் வந்தபொழுது கர்வங்கொண்டவனும், ஆததாயியும் (வில்லாளியும்) ஆன என்னுடையகூர்மையான அம்புகளினுல் அடிக்கப்பட்டவராகவும், அதனுலேயே உடைந்தகவசத்தை யுடையவராகவும், ரக்தத்தினுல் நாலாபக்கத்தில் சூழப்பட்டவராகவும் கொண்டு பலாத்காரமாகத் தடுக்கும் அர்ஜுனனையும் கூடத் தள்ளிவிட்டு என்னைக் கொல்லவேண்டி எதிரில் ஓடிவந்தாரோ அந்தமுகுந்தனுன பகவான் எனக்குப் புகலிடமாகவாகட்டும். (37–38)

மேலும், அர்ஜுனனுடைய *தேரைக் குடும்பமாகவுடையவரும், (வலது கையினுல்) எடுக்கப்பட்ட குதிரையோட்டும் சாட்

உத்தரீயத்தை உன்மேல் போடுகிறேன் எனச் சொல்லுவான் கருதி தனது உத்தரீயத்தைப் பூமியில் போட்டார் என்று பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர். மேலும், 38-வது ஸ்லோகத்தில் प्रसभमभिससार=என்றதனுல் பகவான் தேரினின்றும் குதித்து ஓடுவதைக்கண்ட அர்ஜுனன் எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாமல் ஓடும்பொழுது அவரது உத்தரீயத்தைப் பிடித்திழுக்கவே அது பூமியில்விழ, அதையும் தாண்டி ஆண்டவன் ஓடினுன் என்றதிலிருந்து தனது மேல்வேஷ்டிபோனதைக் கூடக்கவனிக்காமல் பக்தப்ரதிக்ஞாரக்ஷணத்தில் எவன் ஈடுபட்டானே அவனையே யாவரும் ஆச்ரயிக்கவேண்டும் என்பதும் பெறப்பட்டது.

* वृद्धौ च मातापितरौ सती भार्या सुतश्शिशुः। अप्यकार्यशतं कृत्वा भर्तव्या मनुरब्रवीत्॥ வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையர்கள், பதிவிரதையான பாரி

யை, சிசுவான பிள்ளை இவர்களை ஆயிரம் தகாதகாரியங்களைச் செய்தா வது ரக்ஷிக்கக்கடவன்'' என்றதனால் மனுவானவர் குடும்பியாக உள்ளவன் குடும்பபரணவிஷயத்தில் தகாதகாரியஞ்செய்தலைக் கூட ஒருவாறு ஸம்ம தித்திருப்பதிலிருந்துகுடும்பவாத்ஸல்யம்அவச்யம்வேண்டுமென்றேற்படுவ தால், ஆண்டவனும் தனதுகுடும்பமாகவான அர்ஜுனனுடைய தேரைக் காப்பாற்றவேண்டி எவ்விதத்திலும் தனது பெருமைக்கொவ்வாத காரி யத்தையும் திருப்தியுடன் செய்து காட்டியிருப்பதிலிருந்து அவனது வாத்ஸல்யம் வெளியாகிறது. அதாவது:—சார்ங்கமென்ற மிகப் புண்ணி யமானவில்லைத் தாங்கவேண்டிய கையினால் வெகு அசுத்தமானதும் தோ லால் செய்யப்பட்டதுமான குதிரையின் கடிவாளத்தைத் தாங்கினான். இதிலிருந்து தனது சார்ங்கத்தினிடம் தனக்கிருந்த ப்ரீதியை விடத் தனதுபக்தனான அர்ஜுனனுக்குப் பணிவிடைசெய்வதிலும், சேதனனான குதிரையை அடக்கியாளுவதிலும், அசேதனமும் தோலாலானதுமான கடிவாளத்தைத் தரிப்பதிலும் அதிகம் ப்ரீதியேற்பட்டது. ஆகையாற் றான் இதைத் தனது திருக்கரத்தினால் தாங்கி மிகுந்தமகிழ்சியுடன் தேர் தட்டில் வீற்றிருந்தான். அச்சமயம் அவன் காட்டின மகிழ்சி அவனது திருமுகமண்டலத்தில் வழிந்தோடிற்று. அதைக் காண்பதற்கு இவ்விர ண்டுகண்களும் போதுமோ! ஆயிரம் கண்களிருந்தாலும் போதாதே! என்பது तच्छ्रिया ईक्षणिये என்றதால் சொல்லப்பட்டது. மேலும், போர்க்களத்தில் தனது பக்தவாத்ஸல்யத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நின்ற ஆண்டவனுடைய திருமுகமண்டலத்தை நானும் பார்த்துக் கொண்டே போர்புரிந்தேன். மற்றவர்களும் போர்புரிந்தனர். ஆயினும் அந்த முக மண்டலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அர்ஜுனபாணத் தினால் அடிக்கப்பட்டு உயிர் துறந்தவர்களே மஹாபாக்கியசாலிகளாவர். அவர்களோ அத்தகைய பாக்கியத்தினால் எனக்கு முந்தியே முக்தியை அடைந்துவிட்டனர். நானோ ஸ்வச்சந்தமிருத்யுவுள்ளவனாக இருந்த தோ ஷத்தினால் அந்தப் பாக்கியம் பெறாதவனாகவாகிவிட்டேன். அதை நினை த்து வருந்துவதால் பயனுண்டோ? ஆயினும் பக்தவாத்ஸல்ய நிதியான பகவானிடம் என்மனம் பற்றையடையட்டும் என இதுபோழ்து ப்ரார்த் திக்கிறேன் என்பது यमिह निरीक्ष्य हता गतास्सरूपम् என்றதால் சொல்லப் பட்டது.

மேலும், இந்தச் சுலோகத்திலுள்ள आत्ततोत्रे என்றதால் ஸர்வோத் தமமான சக்கிராயுதத்தைத் தாங்கும் வலதுகையினால் ஸர்வநிக்ருஷ் டமான குதிரையோட்டும் சாட்டைக் கொம்பைத் தாங்கினதாகவும்,

ललितगतिविलासवल्गुहासप्रणयनिरीक्षणकल्पितोरुमानाः।
कृतमनुकृतवत्य उन्मदान्धाः प्रकृतिमगन्किल यस्य गोपवध्वः ॥४०॥

டைக் கொம்புடையவரும், (இடது கையினுல்) பிடிக்கப்பட்ட குதிரையின் கடிவாளக் கயிற்றையுடையவரும், அந்த ஸாரத்ய சோபையினுல் திகட்டாதுப் பார்க்கத்தக்கவரும், இந்தப்போர்க்களத்தில் அடிபட்டவர்கள்யாவரும் எந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனை பார்த்துக்கொண்டு அவருக்குஸமானமான ரூபத்தை யடைந்திருக்கின்றரோ அத்தகைய மஹிமைவாய்ந்தவரும் பார்த்தஸாரதியுமான பகவானிடத்தில் மரிக்கவிரும்பும் எனக்கு ரதியானது (மனப்பற்றுனது) உண்டாகட்டும். (39) (*)அழகான நடையினுலும், விலாஸத்தினுலும், அழகான மந்தஹாஸத்தினுலும், (மனத்திலுள்ள எல்லாவிதமான எண்ணங்களையும் வெளியிடக்கூடிய) ப்ரீதிபூர்வகமான பார்வையினுலும், செய்யப்பட்ட அதிகமான பூஜையை யுடையவர்களும், ஆனதுபற்றியே அதிகமான மதத்தினுல் அந்தர்களும்=தன்னிலைபை இழந்தவர்களும், ஆனதுபற்றியே (அவரிடமீடுபட்ட சித்தமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றியே) அவரால் செய்யப்பட்ட கோவர்த்தனோத்தரணம் முதலிய காரியத்தைத் தாங்களும் [*]செய்து காட்டு

धृतहयरश्मिनि=என்றதால் ஸர்வோத்தமமான சார்ங்கமென்ற வில்லைத் தாங்கும் இடதுகையினுல் ஸர்வ நிகிருஷ்டமான குதிரைக்கடிவாளக்கயிற்றைத் தாங்கினதாகவும் கூறியதிலிருந்து பக்தஸம்ரக்ஷண விஷயத்தில் எத்தகைய இழிவான காரியத்தையும் செய்யப் பின் வாங்கமாட்டீரென்றும் அதிலிருந்தே உமக்கு பக்தர்களிடமுள்ள வாத்ஸல்யம் பூர்ணமாய் வெளியாகிறதென்றும் தெரிவித்ததாகக் கொள்ளவேண்டும்.

(*) க்ஷத்திரிய தர்மத்துடன் சண்டைசெய்தவர்கள் உமக்கு ஸமானமான ரூபத்தை யடைந்தனர் என்பது ஆச்சரியமன்று. மதத்தினுல் அறிவிழந்தவர்களுங்கூடவன்றோ உமது ஸாரூப்யத்தை யடைந்திருக்கின்றனர் என இதனுல் தெரிவிக்கிருர்.

[*] ஒருவன் செய்தகாரியத்தை மற்றவன் செய்தால் அது கோபத்தை யுண்டாக்குவதாக இருப்பதை உலகில் காண்கிறோம். உம்விஷயத்திலோ அதற்கு நேர்மாருக விருக்கிறது. அதாவது:—நீர் செய்தகாரியங்களையே செய்த கோபஸ்திரீகள் உமது ப்ரீதியை யடைந்ததுடன் உமது ஸ்வரூபத்தையும் அடைந்திருக்கின்றனர் என்ரும்.

मुनिगणनृपवर्यसंकुलेऽन्तःसदसि युधिष्ठिरराजसूय एषाम्।
अर्हणमुपपेद ईक्षणीयो मम दृशि गोचर एष आविरात्मा॥ ४१॥
तमिममहमजं शरीरभाजां हृदि हृदि धिष्ठितमात्मकल्पितानाम्।
प्रतिदृशमिव नैकधार्कमेकं समधिगतोऽस्मि विधूतभेदमोहः॥ ४२॥

सूत उवाच—कृष्ण एवं भगवति मनोवाग्दृष्टिवृत्तिभिः। आत्मन्यात्मानमावेश्य सोऽन्तःश्वास उपारमत्॥ ४३॥ संपद्यमानमाज्ञाय भीष्मं

கின்றவர்களுமான கோபஸ்திரீகள் எவருடைய ஸ்வரூபத்தை யடைந்தனர் என்பது ப்ரஸித்தமோ, அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் எனக்கு மனப்பற்று ஏற்படட்டும். (40) †முனிகணங்களினுலும், ராஜஶ்ரேஷ்டர்களினுலும், நிறையப்பெற்ற ஸபையின் நடுவில் தர்ம புத்திரருடைய ராஜஸூயயாகத்தில் இந்தமுனிகண ராஜஶ்ரேஷ்டர்களால் "என்ன ரூபம், என்ன மஹிமை" என ஆஶ்சரியத்துடன் பார்க்கக்கூடியவராக இருந்து கொண்டு எவர் அக்ரபூஜையைப் பெற்ருரோ ஜகத்துக்கு ஆத்மாவான இவர் எனது திருஷ்டிக்கு விஷயமாக இருந்துகொண்டு வெளிவந்திருக்கிருர். எனது பாக்கியம் தான் என்னேயோ? (41) ‡தன்னுல் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டவர்களான ப்ராணிகளுடைய ஒவ்வொரு ஹிருதயம் தோறும் அதிஷ்டாதாவாக இருப்பவரும், ஒரே ஸூரியன் ஸர்வ ப்ராணிகளுடையவும் ஒவ்வொரு கண்தோறும் வெவ்வேருகத் தோன்றுவதுபோல அதிஷ்டான பேதத்தை யொட்டிப் பலவாகத்தோற்றுகின்றவரும், உண்மையில் அஜனுப்=ஜனனமற்றவரும் ஆன அந்த இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனே பேதமூலமேற்பட்ட மோஹமற்றவனுய் நான் நன்கு அடைந்துவிட்டேன் என்ருர்.(42) ஸூதர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் பீஷ்மர், பகவானும் பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் மனஸ், வாக், திருஷ்டி இவற்றின் விருத்திகளுடன் தனது ஆத்மாவை லயிக்கச் செய்து உள்ளிலேயே ஒடுங்கின ஶ்வாஸத்தையுடையவராய்க்கொண்டு ஓய்ந்தார். (43) பீஷ்மர் நிருபாதிகமான

---

† பகவானிடமுள்ள ஜகத்பூஜ்யத்துவத்தை நினைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிருர். ‡ அந்த நான் கிருதார்த்தனுக வாகிவிட்டேன் என இதனுல் தெரிவிக்கிருர்.

ब्रह्मणि निष्कले। सर्वे बभूवुस्ते तूष्णीं वयांसीव दिनात्यये॥ ४४॥ तत्र दुन्दुभयो नेदुर्देवमानववादिताः। शशंसुः साधवो राज्ञां खात्पेतुः पुष्पवृष्टयः॥ ४५॥ तस्य निर्हरणादीनि संपरेतस्य भार्गव। युधिष्ठिरः कारयित्वा मुहूर्तं दुःखितोऽभवत्॥ ४६॥ तुष्टुवुर्मुनयो हृष्टाः कृष्णं तद्गुह्यनामभिः। ततस्ते कृष्णहृदयाः स्वाश्रमान्प्रययुः पुनः॥ ४७॥ ततो युधिष्ठिरो गत्वा सहकृष्णो गजाह्वयम्। पितरं सान्त्वयामास गान्धारीं च तपस्विनीम्॥ ४८॥ पित्रा चानुमतो राजा वासुदेवानुमोदितः। चकार राज्यं धर्मेण पितृपैतामहं विभुः॥ ४९॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे भीष्मनिर्याण युधिष्ठिरराज्य प्राप्तिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः॥ ९॥

ப்ரம்ஹத்தில் கலந்ததைக்கண்டு அவர்கள்யாவரும் மாலைப்பொழுதில் பறவைகள்போல மௌனமாக இருந்தனர். (44) அப்பொழுது தேவர்களாலும், மனிதர்களாலும் வாசிக்கப்பட்ட துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின. அங்குள்ள அரசர்களுக்குள் ஸாதுக்களாகவுள்ளவர்கள் கொண்டாடினர். ஆகாசத்திலிருந்து பூமாரிகள் பொழிந்தன. (45) ஹே பார்க்கவ! பீஷ்மர் முக்தராயினுங்கூட அவரது சரீரதாஹம் முதலிய காரியங்களைத் தர்மபுத்திரர் செய்து முடித்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் துக்கிதராக ஆனார். (46) முனிகள் ஸந்துஷ்டர்களாகவாகி ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அவருடைய ரஹஸ்ய நாமங்களைச் சொல்லி ஸ்துதித்தனர். பிறகு அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலேயே ஈடுபட்ட ஹிருதயமுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு அங்கிருந்து தத்தமது ஆஸ்ரமங்களைக் குறித்துச் சென்றனர். (47) தர்மபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் கூட அங்கிருந்து ஹஸ்தினபட்டினத்தையடைந்து பிதாவான திருதராஷ்டிரரையும், துக்கமுள்ளவளான காந்தாரியையும் ஸமாதானப்படுத்தினர். (48) விபுவான தர்மபுத்திரர் பிதாவான திருதராஷ்டிரரின் அனுமதி பெற்றும், வாஸுதேவனால் அனுமோதிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டும் தகப்பன், பாட்டன் பரம்பரையாய் கிடைத்தராஜ்யத்தைத் தர்மமாக ஆண்டுவந்தார் (49

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் பீஷ்மநிர்யாண யுதிஷ்டிரராஜ்யப்ராப்த்தி நிரூபணமென்ற ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ दशमोऽध्यायः ॥

शौनक उवाच—हत्वा स्वरिक्थस्पृध आततायिनो युधिष्ठिरो धर्मभृतां वरिष्ठः। सहानुजैः प्रत्यवरुद्धभोजनः कथं प्रवृत्तः किमकारषीत्ततः॥ १ ॥ सूत उवाच—वंशं कुरोर्वंशदवाग्निनिर्हृतं संरोहयित्वा भवभावनो हरिः। निवेशयित्वा निजराज्य ईश्वरो युधिष्ठिरं प्रीतमना बभूव ह। २ ॥ निशम्य भीष्मोक्तमथाच्युतोक्तं प्रवृत्तविज्ञानविधूतविभ्रमः।

பத்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) दशमे कृतकार्यस्य हस्तिनापुरतो हरेः।
स्त्रीभिः संस्तूयमानस्य वर्ण्यते द्वारकागमः ॥ १ ॥

(க-கை) யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ்யப்ராப்திவிஷயமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்துமுடித்தவரும், ஸ்த்ரீகளினால் நன்கு ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஹஸ்தினாபட்டினத்திலிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார் என்பது இந்தப் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

சௌனகர் சொல்லலுற்றார்—தர்மவான்களுக்குள் சிறந்தவரான தர்மபுத்திரர் தனது பொருள் விஷயத்தில் பொறாமை கொண்டவர்களும், தன்னைக் கொல்லவிருப்பங் கொண்டவர்களுமான சத்துருக்களைத் தம்பிகளுடன் கூடக் கொன்றுவிட்டு அடையப்பட்ட ராஜ்யபோகத்தை யுடையவராய்க் கொண்டு அல்லது ராஜ்ய போகத்தில் வெறுப்புக்கொண்டவராய்க்கொண்டு அதன் பிறகு என்ன செய்தார் என்றார். (1) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—*பக்தர்களுக்கு மேன்மேலும் விருத்தியைத் தருபவரும், க்ஷேமத்தை விருத்திசெய்பவரும், ஹரியுமான ஈச்வரன் வம்சமாகிற வம்சத்திலிருந்து (மூங்கிலிலிருந்து) உண்டான கோபமாகிற நெருப்பினால் பொசுக்கப்பட்ட குருவின் வம்சத்தைத் திரும்பவும் முளைக்கச்செய்தும், தர்மபுத்திரரைத் தனது ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்தியும் ஸந்தோ

---

* ராஜ்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ப்ரீதியுண்டாகும் என நினைத்து ராஜ்யத்தை ஏற்றார் என இதனால் பதில் சொல்லுகிறார்.

शशास गामिन्द्र इवाजिताश्रयः परिध्युपान्तामनुजानुवर्तितः॥ ३ ॥ कामं ववर्ष पर्जन्यः सर्वकामदुघा मही। सिषिचुः स्म व्रजान्गावः पयसोधस्वतीर्मुदा ॥ ४ ॥ नद्यः समुद्रा गिरयः सवनस्पतिवीरुधः। फलन्त्योषधयः सर्वाः काममन्वृतु तस्य वै ॥ ५ ॥ नाधयो व्याधयः क्लेशा दैवभूतात्महेतवः। अजातशत्रावभवञ्जन्तूनां राज्ञि कर्हिचित् ॥ ६ ॥ उषित्वा हास्तिनपुरे मासान्कतिपयान्हरिः। सुहृदां च विशोकाय स्वसुश्च प्रिय-

---

ஷமடைந்த மனதுள்ளவராகவானுர். (2) தர்மபுத்திரர் முதலில் பீஷ்மர் செய்த உபதேசத்தையும், பிறகு அச்யுதன் செய்த உபதேசத்தையும் கேட்டு உண்டான யாதொரு க்ஞானமுண்டோ (ஜகத்தானது பரமேஸ்வராதீனமேயொழிய ஸ்வதந்திரமன்று என்ற யாதொரு க்ஞானமுண்டோ) அதனுல் போக்கப்பட்ட நான் கர்த்தா என்ற மயக்கத்தை யுடையவராகவும், தம்பிகளினுல் பின்துடரப் பட்டவராகவும் ஆகி வெல்லவியலாத ஆண்டவனே ஆஸ்ரயித்தவராய்க்கொண்டு ஸமுத்திரத்தை எல்லேயாகக்கொண்ட பூமியை இந்திரன் போல ஆண்டுவந்தார் (3) மேகமானது வேண்டியவளவு வர்ஷித்தது. பூமியானது வேண்டின பொருளேத்தருவதாக இருந்தது. பெரிய மடிகளேயுடைய பசுக்கள் ஸந்தோஷத்துடன் தனது பாலினுல் கோகுலங்களே நனேத்தன (4) (*)ஆறுகள், [*]ஸமுத்திரங்கள், †மலேகள், மரத்துடன் கூடின செடிகள், கொடிகள் ஆகியயாவும் அந்தத் தர்மபுத்திரருக்கு ஒவ்வொரு ருதவிலும் பலித்தன. (5) அஜாதசத்ருவான தர்மபுத்திரர் அரசு புரியுங்கால் ஜந்துக்களுக்கு மனேவியாதிகளோ, தேஹவியாதிகளோ, ஆதிதைவிகங்களாகவோ, ஆதிபௌதிகங்களாகவோ ஆத்யாத்மிகங்களாகவோ உள்ளகிலேசங்களோ ஒருபொழுதமுண்டானதில்லே. (6) ஹரியானவர் ஸுஹ்ருத்துக்களுக்குச் சோகமுண்டாகாதிருக்கவேண்டியும், தங்கையான ஸுபத்திரைக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவிருப்பங்கொண்டும், பலமாதங்கள் ஹஸ்திஞபட்டினத்தில் வஸித்து "துவாரகைக்குச் செல்லுகிறேன்" எனச் சொல்லிக்கொண்டு விடைபெற்று அந்தத் தர்மபுத்தி

(*) ஆறுகள் சரியான காலத்தில் பெருகிபூமியை வளப்படுத்தியன. [*] ஸமுத்திரமானது சரியானகாலத்தில் நல்முத்து முதலியவற்றைத் தந்தது. † மலேகள் வேண்டின பொருளேத் தந்தன என்பது கருத்து.

काम्यया ॥ ७ ॥ आमन्त्र्य चाभ्यनुज्ञातः परिष्वज्याभिवाद्य तम्। आरु-रोह रथं कैश्चित्परिष्वक्तोऽभिवादितः॥ ८ ॥ सुभद्रा द्रौपदी कुन्ती विराट-तनया तथा। गान्धारी धृतराष्ट्रश्च युयुत्सुर्गौतमो यमौ ॥ ९ ॥ वृकोदरश्च धौम्यश्च स्त्रियो मत्स्यसुतादयः। न सेहिरे विमुह्यन्तो विरहं शार्ङ्गधन्वनः ॥ १० ॥ सत्सङ्गान्मुक्तदुःसङ्गो हातुं नोत्सहते बुधः। कीर्त्यमानं यशो यस्य सकृदाकर्ण्य रोचनम् ॥ ११ ॥ तस्मिन्न्यस्तधियः पार्थाः सहेरन्वि-

---

ரரைத் தழுவிக்கொண்டு நமஸ்கரித்தும், சிலரால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும் கொண்டு தேரிலேறினர். (7–8) ஸுபத்ரையும், த்ரௌபதியும், குந்தியும் அதுபோல உத்தரையும், காந்தாரியும், திருதராஷ்டிரரும், ‡யுயுத்ஸுவும், கிருபாசாரியரும், நகுல ஸஹதேவர்களும், பீமஸேனனும், தௌம்யரும், *விராடன் பெண்ணே ஆதியாகக்கொண்ட வேறுஸ்திரீகளும் மிக்கமோஹத்தையடைந்தவர்களாய்ச் சார்ங்கபாணியான கோபாலனுடைய பிரிவைப் பொருக்காதவர்களாகவாயினர். (9–10)

(*)ஸாதுஸங்கம் காரணமாக விடப்பட்ட புத்திராதி விஷயமான அபிமானத்தையுடையவரான வித்வானனவர் ஸாதுக்களினல் சொல்லப்படுவதும், ருசிகரமுமான எவருடைய யசஸ்ஸை ஓரேதடவை கேட்டபோதிலுங்கூட அதை விடுவதற்கு முடியாதவராகவிருக்கின்றரோ, அந்தக் கிருஷ்ணனிடத்தில் தரிசனத்தினலும், ஸ்பர்சனத்தினலும், வார்த்தையாடுவதனலும், கூடவுட்காருவதனலும், கூடச்சேர்ந்து போஜனம் செய்வதனலும் பதிந்துபோன புத்

---

‡ திருதராஷ்ட்ரருக்குத் தாஸியினிடத்தில் பிறந்தவர் யுயுத்ஸு எனப்படுவர்.

* முதலில் விராடதனயா என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பவும் மத்ஸ்ய-ஸுதா என்று சொன்னது தனது கர்ப்பரக்ஷகனை பகவானுடைய விரஹநிமித்தம் அவளுக்குண்டான மோஹாதிக்கியத்தைக் காட்டவேண்டி எனக் கண்டுகொள்ளவும். அல்லது மத்ஸ்யஸுதா=ஸத்யவதி என்று வேறுபொருள் கொள்ளலாமென ஸ்ரீதராசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

(*) அவர்களுக்குண்டான பிரிவாற்றாமை நியாயந்தான் எனச்சொல்லுகிறார்.

रहं कथम्। दर्शनस्पर्शसंलापशयनासनभोजनैः॥ १२ ॥ सर्वे तेऽनिमिषैरक्षैस्तमनुद्रुतचेतसः। वीक्षन्तः स्नेहसंबद्धा विचेलुस्तत्र तत्र ह ॥ १३ ॥

न्यरुन्धन्नुद्गलद्बाष्पमौत्कण्ठ्याद्देवकीसुते। निर्यात्यगारान्नोऽभद्रमिति स्याद्बान्धवस्त्रियः॥ १४ ॥ मृदङ्गशङ्खभेर्यश्च वीणापणवगोमुखाः। धुन्धुर्यानकघण्टाद्या नेदुर्दुन्दुभयस्तथा ॥ १५ ॥ प्रासादशिखरारूढाः कुरुनार्यो दिदृक्षया। ववृषुः कुसुमैः कृष्णे प्रेमव्रीडास्मितेक्षणाः॥ १६ ॥ सित तपत्रं जग्राह मुक्तादामविभूषितम्। रत्नदण्डं गुडाकेशः प्रियः प्रियतमस्य

தியையுடையவர்களான பார்த்தர்கள் (குந்தியின் புத்திரர்கள்) அவரது பிரிவை எவ்விதம் பொறுப்பர். (11-12) அவர்கள் யாவரும் ஸ்னேஹத்தினல் நன்கு கட்டப்பட்டவர்களாக இருந்தனராதலால் இமைக்கொட்டாத கண்களினல் அவரையே பார்க்கின்றவர்களாகவும், பூஜைக்குரிய பொருள்களைக்கொண்டு வரவேண்டி ஆங்காங்கு ஓடுகின்றவர்களாகவும், ஆனதுபற்றியே அவரைப்பின்பற்றின சித்தமுள்ளவர்களாகவும் ஆயினர். (13) தேவகியின் புத்திரனன ஸ்ரீகோபாலன் வீட்டிலிருந்து வெளியிற் செல்லும்பொழுது இவ்விதம் கண்ணீர் வடிப்பது நமக்கு அமங்களமென வெண்ணிக்கொண்டு பிரிவாற்றுமையினல் பொங்கிவழிகின்ற கண்ணீரை பந்துஸ்த்ரீகள் வெளிவராது அடக்கிக்கொண்டனர்.(14) மிருதங்கம், சங்கம், பேரீ, வீணை, பணவம், சொம்பு, துந்துரி, ஆனகம், மணி முதலியனவும், அதுபோல துந்துபி என்றவாத்தியங்களும் முழங்கின. (15) குருவம்சத்து ஸ்த்ரீகள் அவரைப் பார்க்குமெண்ணத்துடன் மாடியின் சிகரத்திலேறிக் கொண்டும், ப்ரேமை, வெட்கம், புன்சிரிப்பு இவற்றை முன்னிட்ட பார்வையை யுடையவர்களாய்க் கொண்டும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மேல் புஷ்பங்களினல் வர்ஷித்தனர். (16) ப்ரியனன ‡குடாகேசன் (அர்ஜுனன்) ப்ரியதமனன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முத்துமாலைகளினல் அலங்கரிக்கப் பட்டதும், ரத்தினமயமான கழியையுடையதுமான வெண்குடையைப் பிடித்தான். (17) உத்தவரும், ஸாத்யகியும் மிக்க அத்புதங்களான வெண்சாமரங்களை வீசி

---

‡ गुडाकेशः—गुडाकायाः=निद्रायाः ईशः जितनिद्रः = நித்திரையை ஜயித்தவன் என்பது பொருள்.

ह ॥ १७ ॥ उद्धवः सात्यकिश्चैव व्यजने परमाद्भुते। विकीर्यमाणः कुसुमै
रेजे मधुपतिः पथि ॥ १८ ॥ अश्रूयन्ताशिषः सत्यास्तत्र तत्र द्विजेरिताः।
नानुरूपानुरूपाश्च निर्गुणस्य गुणात्मनः॥ १९ ॥ अन्योन्यमासीत्संजल्प
उत्तमश्लोकचेतसाम्। कौरवेन्द्रपुरस्त्रीणां सर्वश्रुतिमनोहरः॥ २० ॥ स वै
किलायं पुरुषः पुरातनो य एक आसीदविशेष आत्मनि। अग्रे गुणेभ्यो
जगदात्मनीश्वरे निमीलितात्मन्निशि सुप्तशक्तिषु ॥ २१ ॥ स एव भूयो

னர். புஷ்பங்களினல் வர்ஷிக்கப்படுகின்ற மதுபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வழியில் அழகாக ப்ரகாசித்தார். (18) நிர்க்குணனுக (பரமானந்தரூபனுக) இருப்பதுபற்றிப் பொருத்தமற்றனவும், குணத்மகனுக (மனுஷ்யனுக) நடிப்பதுபற்றி பொருத்தமானவைகளும் ப்ராம்ஹணர்களால் சொல்லப்பட்டனவுமான "சுகீபவ கிருஷ்ண!" என்றதாதி ஆசீர்வாதங்கள் ஆங்காங்கு கேட்கப்பட்டன. (19) உத்தமச்லோகனுன ஸ்ரீகோபாலனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தினவர்களான தர்மபுத்திரருடைய பட்டினத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் ஒருவருக்கொருவர் போசிக்கொண்ட வார்த்தையானது †எல்லா ச்ருதிகளுடையவும் மனதைக்கவரத்தக்கதாக இருந்தது. (20)‡

ஸ்திரீகள் சொல்லலுற்றனர்—ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவோபாதிகளான ஸத்வாதிசக்திகள் ஸுப்தங்களாக=எவ்வித வியாபாரங்களுமற்றனவாக, இருக்குங்கால் ஜீவன் ஸர்வஜகத்துக்கும் ஆத்மாவான ஈச்வரனிடத்தில் ஒடுங்கின ஸ்வரூபமுள்ளவனுக இருக்க புராண புருஷனுன எவர் நிஷ்ப்ரபஞ்சமான தனது ஸ்வரூபத்தில் ஒருவராகவே இருந்தாரோ, அவரேதான் இவர் என்பது தக்கப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமாகவே இருக்கிறது. (21) *குறையாத ஸ்வரூப

---

† உபநிஷதபிமானி தேவதைகளுங் கூட மூர்த்திகளை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் பேசின வார்த்தையைக் கொண்டாடின என்பது கருத்து. ‡ பகவானிடமுள்ள தேஜஸ், ஸௌந்தரியம் முதலியவற்றினுல் ஆச்சரியத்தை அடைந்தவர்களான தோழிகளிடம் வேறு ஸ்திரீகள் "இவன் ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனுனதால் இதில் ஆச்சரியப்பட வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை" என நான்கு சுலோகங்களினுல் சொல்லுகின்றனர்.

* ஸிருஷ்டிக்கு முந்தியும் ப்ரளயத்துக்குப் பிந்தியும் நிஷ்ப்ரபஞ்சாவஸ்தானத்தைச்சொல்லி ஸிருஷ்டி ப்ரளயங்களுக்கு மத்தியில் ஸப்ரபஞ்சாவஸ்தானத்தைச் சொல்லுகின்றனர்.

निजवीर्यचोदितां स्वजीवमायां प्रकृतिं सिसृक्षतीम्। अनामरूपात्मनि रूपनामनी विधित्समानोऽनुससार शास्त्रकृत् ॥ २२ ॥ स वा अयं यत्पदमत्र सूरयो जितेन्द्रिया निर्जितमातरिश्वनः। पश्यन्ति भक्त्युत्कलितामलात्मना नन्वेष सत्वं परिमार्ष्टुमर्हति ॥२३॥ स वा अयं सख्यनुगीतसत्कथो वेदेषु गुह्येषु च गुह्यवादिभिः। य एक ईशो जगदात्मलीलया सृजत्यवत्यत्ति न तत्र सज्जते ॥ २४ ॥ यदा ह्यधर्मेण तमोधियो नृपा जीवन्ति तत्रैष हि

ஸ்திதியை யுடையவரான அவரே திரும்பவும், தனது வீரியமான காலசக்தியினல் ப்ரேரணை செய்யப்பட்டதும், தனது அம்சபூதர்களான ஜீவர்களுக்கு மோஹத்தைத் தருகின்றதும், ஆனதுபற்றியே ஸிருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளதுமான ப்ரகிருதியை, நாமங்களும் (பெயர்களும்) ரூபங்களும் (சரீரங்களும்) அற்ற ஜீவனிடத்தில் நாமரூபங்களை ஏற்படுத்த வெண்ணங்கொண்டு அனுஸரித்தார். வேதங்களாகிற சாஸ்திரங்களையும் வெளியிட்டார். (22) இவ்வுலகில் எவருடைய சரணத்தை=அல்லது ஸ்வரூபத்தை, ஜிதேந்திரியர்களும், ப்ராணவாயுவை அடக்கினவர்களுமான வித்வான்கள் பக்தியினல் பரிசுத்தமான மனத்தினல் பார்க்கின்றனரோ அவரே தான் இவர். ஆகவே ஹே ஸகி! இவரே புத்தியைச் சுத்தமாக்குவதற்குத் தக்கவரே அன்றி யோகாதிகளன்று. (23) ஹே ஸகி! வேதங்களிலும், ரஹஸ்யங்களான ஆகமங்களிலும், உள்ள ரஹஸ்யார்த்தவிசாரத்தில் ஸமர்த்தர்களான மஹான்களால் "ஒருவனுன ஈஶ்வரன் தனதுலீலையினுல் ஜகத்தை ஸிருஷ்டிக்கிறுர், காக்கிறுர், அழிக்கிறுர், ஆயினும் அவற்றில் பற்றையடைவதில்லை" என எவர் சொல்லப்பட்ட ஸத்யங்களான கதைகளை யுடையவரோ அவரே தான் இவர். (24) எப்பொழுது அரசர்கள், தமோகுணம் நிறைந்த புத்தியை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு அதர்மத்தினல் கேவலம் ப்ராணன்களைப் போஷித்துவருகின்றனரோ, அப்பொழுது இவரேயன்றோ உலகரக்ஷணத்துக்குவேண்டி விசுத்தமான ஸத்துவகுண மூலம் ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பக (ஐஶ்வர்ய) த்தையும், ஸத்யப்ரதிக்ஞைக இருத்தலையும், ருதத்தையும்=உண்மையையுபதேசிப்பவராக இருத்தலையும், பக்தர்களிடத்தில்

सत्त्वतः किल। धत्ते भगं सत्यमृतं दयां यशो भवाय रूपाणि दधद्युगे युगे॥ २५॥ अहो अलं श्लाघ्यतमं यदोः कुलमहो अलं पुण्यतमं मधोर्वनम्। यदेष पुंसामृषभः श्रियः पतिः स्वजन्मना चङ्क्रमणेन चाञ्चति॥२६॥ अहो बत स्वर्यशसस्तिरस्करी कुशस्थली पुण्ययशस्करी भुवः। पश्यन्ति नित्यं यदनुग्रहेषितस्मितावलोकं स्वपतिं स्म यत्प्रजाः॥ २७॥

கிருபையையும், அத்புத கர்மமுள்ளவராக இருத்தலையும் ப்ரகாசப் படுத்திக் காட்டுகிறார். (25) (*)யாதுகாரணத்தினால் புருஷோத்தமனும், ஸ்ரீயஃபதியுமான இவர் தனது அவதாரத்தினால் யதுகுலத்தைப் பூஜிக்கின்றாரோ (பெருமைப் படுத்துகின்றாரோ,) அக்காரணம்பற்றி அது வெகுசிலாக்கியமானதாகவாகும், யாதுகாரணத்தினால் மதுரையைப் பாதந்யாஸத்தினால் பெருமைப் படுத்துகிறாரோ அக்காரணம்பற்றி அதுவே வெகுசிலாக்கியமானதாகவாகும். அது வெகு ஆஶ்சரியமேயாகும். (26)

[*]எந்தத் துவாரகையிலிருக்கின்ற ப்ரஜைகள் †அனுக்கிரஹ ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரேரணஞ் செய்யப்பட்ட புன்சிரிப்பை முன்னிட்டுண்டான பார்வையையுடையவரும், தங்களது பதியுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யாதுகாரணத்தினால் எப்பொழுதும் பார்க்கின்றனரோ அக்காரணத்தினால் குசஸ்தலி(துவாரகை)யானது "ஸ்வர்க்கந்தான் மேலானது" என்பதாய் ஏற்பட்ட தேவலோகத்தின் கீர்த்தியை அவமதிப்பதாகவும், ‡பூமிக்குப் புண்ணியமான கீர்த்தியைத் தருவதாகவும் இருக்கிறது. இது வெகு ஆஶ்சரியமானதேயாகும். (27) ஹே ஸகி! இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய எந்த அதராம்ருதத்தில் சித்

(*) இதுமுதல் ஐந்துசுலோகங்களினால் கிருஷ்ணாவதார ஸௌபாக்கியத்தை வர்ணிக்கின்றனர்.

[*]இந்தச் சுலோகத்தினால் துவாரகையைக் கொண்டாடுகின்றனர்.

† अनुग्रहेषितस्मितावलोकम् என ஸமஸ்த பாடங்கொண்டு உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

‡ தேவலோகத்திலுள்ளவர்களும் பகவத்லீலையைப் பார்க்கவேண்டி துவாரகைக்கு வருவதாலும் துவாரகையானது பூமண்டலத்திலிருப்பதாலும் தேவலோகத்தைவிட பூமண்டலம் மேலானது என்பதுகருத்து.

नूनं व्रतस्नानहुतादिनेश्वर: समर्चितो ह्यस्य गृहीतपाणिभि:। पिबन्ति या: सख्यधरामृतं मुहुर्व्रजस्त्रिय: संमुमुहुर्यदाशया:॥ २८ ॥ या वीर्यशुल्केन हृता: स्वयंवरे प्रमथ्य चैद्यप्रमुखान्हि शुष्मिण:। प्रद्युम्नसा-

---

தத்தைச்செலுத்தி கோகுலத்திலுள்ள கோபிகைகள் அடிக்கடி நன்கு மோஹத்தை யடைகின்றனரோ அந்த அதராம்ருதத்தை எவர்கள் பானஞ் செய்கின்றனரோ அந்தக் கிருஷ்ணபத்னிகளினுல் ஜன்மாந்தரத்தில் வ்ரதம், ஸ்னனம், ஹோமம் முதலியவற்ருல் ஈஶ்வரனுன இவரே நன்கு அர்ச்சிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இது நிஶ்சயம். (28) ப்ரத்யும்னனைப் புத்திரனுகக் கொண்ட ருக்மிணியையும், ஸாம்பனைப் புத்திரனுகக் கொண்ட ஜாம்பவதியையும், அம்பன் என்பவனைப் புத்திரனுகக்கொண்ட நாக்னஜிதியையும் ஆதியாகக்கொண்ட ஸத்யபாமை முதலிய எந்த ஸ்திரீகள், பலிஷ்டர்களான சிசுபாலன் முதலியோரை ஸ்வயம்வரத்தில் ஜயித்து வீரியமாகிற சுல்கத்தினுல் (கன்னிகைக்காக கொடுக்கவேண்டிய பொருளினுல்) கொண்டுவரப்பட்டனரோ, நரகாஸுரனுடைய வதகாலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான (பதினுருயிரத்து நூறுபேர்களான) எந்த ஸ்திரீகள் கொண்டுவரப்பட்டனரோ, புண்டரீகாக்ஷனும் பதியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாரிஜாதம் முதலிய ப்ரியமான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தல் மூலம் மனத்தில் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஏவர்களின் (பதினுருயிரத்து நூற்றெட்டு ஸ்திரீகளின்) வீட்டிலிருந்து ஒருபொழுதும்கூட விலகாதவராகவே இருக்கின்ருரோ, இந்த ஸ்திரீகள், ஸ்வாதந்திரியமற்றதும், சுத்தத்தன்மையற்றதுமான கேவலம் ஸ்திரீதன்மையையே *சோபனமாகச் செய்கின்றனர். இது வெகு

---

*"न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ஸ்திரீகள் ஸ்வாதந்திரியமற்றவர்" என்றும், "स्त्रियोऽनृतमिति स्थितिः ஸ்திரீகள் அசுத்தமானவர்" என்றும் சாஸ்திரம் சொல்லியிருந்தபோதிலும், இந்தப் பதினுருயிரத்து நூற்றெட்டு ஸ்திரீகளுக்கும் ஆண்டவன் ஈடுபட்டு அவர்களின் வீட்டை விட்டு ஒருக்ஷணங்கூடப் பிரியாமலும், அவர்கள் வேண்டின பொருளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து அவர்களை ஆனந்தப்படுத்திக்கொண்டுமிருப்பதிலிருந்து ஸ்திரீகள் ஸ்வாதந்திரியமற்றவர்களென்பதும், சுத்தியற்றவர்களென்பதும் பொதுப்படையாகச் சொல்லப்பட்டதேயொழிய அது நியமமில்லை என்பதை

स्वाम्बसुतादयोऽपरा याश्चाहृता भौमवधे सहस्रशः॥ २९ ॥ एताः परं
स्त्रीत्वमपास्तपेशलं निरस्तशौचं बत साधु कुर्वते। यासां गृहात्पुष्कर-
लोचनः पतिर्न जात्वपैत्याहृतिभिर्हृदि स्पृशन् ॥३०॥ एवं विधा गदन्तीनां
स गिरः पुरयोषिताम्। निरीक्षणेनाभिनन्दन्सस्मितेन ययौ हरिः॥ ३१ ॥
अजातशत्रुः पृतनां गोपीथाय मधुद्विषः। परेभ्यः शङ्कितः स्नेहात्प्रायुङ्क्त
चतुरङ्गिणीम् ॥ ३२ ॥ अथ दूरागतान्शौरिः कौरवान्विरहातुरान्। सन्नि-
वर्त्य दृढं स्निग्धान्प्रायात्स्वनगरीं प्रियैः॥ ३३ ॥ कुरुजाङ्गलपाञ्चालान्शूर-

---

ஆஶ்சரியமானதன்றோ? (29-30) அந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகின்ற பட்டினத்து ஸ்திரீகளின் இது போன்ற விசித்திரங்களான வார்த்தைகளை மந்தஹாஸத்துடன் கூடின பார்வையினால் ஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு சென்றார். (31) அஜாதசத்துருவான தர்மபுத்திரர் சத்துருக்களிடமிருந்து சங்கையை யடைந்தவராய்க் கொண்டு ஸ்னேஹத்தை முன்னிட்டு (*) மதுவைக்கொன்ற பகவானுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டி சதுரங்கசேனையை அனுப்பினார். (32) பிறகு சௌரியானவர் தன்னிடத்தில் திருடமான ஸ்னேஹமுள்ளவர்களும், ஆனதுபற்றியே விட்டுப்பிரிதலினால் கஷ்டத்தையடைந்தவர்களும், ஆனதுபற்றியே வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து வந்தவர்களுமான பாண்டவர்களை வெகுஶ்ரமத்துடன் திருப்பியனுப்பிவிட்டு ப்ரியர்களான உத்தவாதிகளுடன் கூட தனது நகரத்தைக் குறித்துப் பயணப்பட்டார். (33) ஹே பார்க்கவ! விபுவான பகவான் [*]குருதேசம், ஜாங்கலதேசம், பாஞ்சாலதேசம், ஶூரஸேனதேசம், யாமுனதேசம் இவைகளையும், ப்ரம்ஹாவர்த்தத்தையும், குருக்ஷேத்

யும், ஸ்வாதந்திரியமும், சுத்தியும் உள்ள உத்தமஸ்திரீகள் உலகில் உண்டு என்பதையும் உலகத்தாருக்கு நிதர்சனமாகக் காண்பித்து விட்டனர் என்பது கருத்து.

(*) மது என்பவனைக் கொன்ற ஆண்டவனுக்கு சத்துருவினிடமிருந்து பயமுண்டாவதற்கு இடமுண்டோ? என்பது கருத்து.

[*] இங்கு சொல்லப்படும் தேசங்களின் கிரமத்தில் தாத்பரியமில்லை எனக்கொள்ளவும்.

सेनान्सयामुनान्। ब्रह्मावर्तं कुरुक्षेत्रं मत्स्यान्सारस्वतानथ ॥ ३४ ॥ मरुधन्वमतिक्रम्य सौवीराभीरयोः परान्। आनर्तान्भार्गवोपागाच्छ्रान्तवाहो मनाग्विभुः॥ ३५ ॥ तत्र तत्र ह तत्रत्यैर्हरिः प्रत्युद्यतार्हणः। सायं भेजे दिशं पश्चाद्गविष्ठो गां गतस्तदा ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—आनर्तान्स उपव्रज्य स्वृद्धाञ्जनपदान्स्वकान्। दध्मौ दरवरं तेषां विषादं शमयन्निव ॥ १ ॥ स उच्चकाशे धवलोदरो दरोऽप्यु-

---

திரம், மத்ஸ்யதேசம், ஸாரஸ்வததேசம் இவற்றையும், மரு (ஜல மற்ற) தேசத்தையும், கொஞ்சம் ஜலமுள்ள தேசத்தையும் தாண்டி கொஞ்சம் களைத்த குதிரைகளை யுடையவராய் ஸௌவீரம் ஆபீரம் இவற்றுக்கு அடுத்துள்ள ஆனர்த்ததேசத்தையடைந்தார். (34–35) ஹரியானவர் ஆங்காங்கு அங்குள்ளவர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட காணிக்கையையுடையவராய் மாலையில் மேற்கு திக்கையடைந்தார். அப்பொழுது ஆகாசத்திலுள்ள ஸூரியனும் ஜலத்தில் ப்ரவேசித்தான் (அஸ்தமனத்தையடைந்தான்.) அல்லது:—ஸாயங்காலம் ப்ராப்தமானபொழுது தேரிலிருந்து இரங்கி பூமியிலிருந்துகொண்டு அங்கிருந்து ஜலக்கரையை யடைந்தவராய் ஸாயம் ஸந்தியையை உபாஸித்தார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (36) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) आनर्तैः स्तूयमानस्य पुरीं निर्विश्य बन्धुभिः।
एकादशे रतिः सम्यग्यादवेन्द्रस्य वर्ण्यते ॥ १ ॥
उत्सवैरुच्चलत्पौरमुदञ्चद्ध्वजतोरणम्।
उल्लसद्रत्नदीपालि स्वपुरं प्रभुराविशत् ॥ २ ॥

रुक्मस्याधरशोणशोणिमा । दाध्मायमानः करकञ्जसंपुटे यथाब्जषण्डे कलहंस उत्स्वनः॥ २ ॥ तमुपश्रुत्य निनदं जगद्भयभयावहम् । प्रत्युद्ययुः प्रजाः सर्वा भर्तृदर्शनलालसाः॥ ३ ॥ तत्रोपनीतबलयो रवेर्दीपमिवादृताः। आत्मारामं पूर्णकामं निजलाभेन नित्यदा ॥ ४ ॥ प्रीत्युत्फुल्लमुखाः प्रोचुर्हर्ष-

---

(க—ரை) ஆனர்த்த தேசத்தவர்களால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவரும் யாதவர்களுக்குத் தலைவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு, பட்டினத்தில் நுழைந்து பந்துக்களுடன் கூடசேர்ந்துண்டான மஹத்தான ஸந்தோஷமானது இந்தப் பதினொன்றாவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) ஸந்தோஷங்களினால் இங்குமங்கும் ஓடுகின்றபட்டினத்து ஜனங்களையுடையதும், உயரத்தூக்கிக் கட்டப்பட்ட கொடிமரம் தோரணம் இவற்றையுடையதும், ப்ரகாசிக்கின்ற ரத்தினமயமான தீபக்கூட்டத்தை யுடையதுமான தனது பட்டினத்தில் ப்ரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ரவேசித்தார். (2) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—அவர் நன்கு ஸமிருத்தியையடைந்ததும் சொந்தமுமான ஆனர்த்த தேசத்தையடைந்து அத்தேசத்தவர்களின் துக்கத்தைச் சாந்தமாக்குபவர் போன்று சிறந்த சங்கத்தை ஊதினார். (1) ஸம்புடம் போன்ற கராரவிந்தத்திலிருக்கின்றதும், ஊதப்படுவதும், வெளுத்த உள்ப்ரதேசத்தையுடையதும் பகவானுடைய உதட்டின் சிவப்பினால் சிவந்ததுமான அந்தச் சங்கமானது, தாமரைப் பூவிலிருந்துகொண்டு உறத்து சப்திக்கின்ற கலஹம்ஸம் என்ற பறவைபோல விளங்கிற்று. (2) ஜகத்துக்குப் பயத்தைத் தருகின்ற அஸுரர்களுக்கும் பயத்தைத் தருகின்ற அந்தச் சங்கநாதத்தைக் கேட்டு ஜனங்கள் யாவரும் பர்த்தாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தர்சனத்தில் ஆவல்கொண்டவர்களாய் எதிர்கொண்டு ஓடிவந்தனர். (3) ஸூரியனுக்குத் தீபத்தைக் கொடுப்பதுபோல அந்தக் கிருஷ்ணனிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட காணிக்கைகளையுடையவர்களும், ப்ரீதியினால் மலர்ந்த முகத்தையுடையவர்களுமான அவர்கள், எல்லோருக்கும் ஸுஹிருத்தும், ரக்ஷகனும், எப்பொழுதும் பரமானந்தமான நிஜஸ்வரூபலாபத்தினாலேயே பூர்ணமான காமமுள்ளவரும், ஆனதுபற்றியே ஆத்மாராமனுமான அவரைப்பார்த்து ப்ரேமை நிரம்பினவர்களாய் குழந்தைகள் பிதா

गद्गदया गिरा। पितरं सर्वसुहृदमवितारमिवार्भकाः॥ ५॥ नताः स्म ते नाथ सदाङ्घ्रिपङ्कजं विरिञ्चवैरिञ्च्यसुरेन्द्रवन्दितम्। परायणं क्षेममिहेच्छतां परं न यत्र कालः प्रभवेत्परप्रभुः॥ ६॥ भवाय नस्त्वं भव विश्वभावन त्वमेव माताथ सुहृत्पतिः पिता। त्वं सद्गुरुर्नः परमं च दैवतं यस्यानुवृत्त्या कृतिनो बभूविम॥ ७॥ अहो सनाथा भवता स्म यद्वयं त्रैविष्टपानामपि दूरदर्शनम्। प्रेमस्मितस्निग्धनिरीक्षणाननं पश्येम रूपं तव सर्वसौभगम्॥ ८॥ यर्ह्यम्बुजाक्षापससार भो भवान्कुरून्मधून्वाऽथ सुहृद्दिदृक्षया। तत्राब्दकोटिप्रतिमः क्षणो भवेद्रविं विनाक्ष्णोरिव नस्तवाच्युत॥ ९॥

வினிடம்போல ஸந்தோஷத்தினல் தழதழத்தவார்த்தையுடன் சொல்லத் தொடங்கினர். (4–5) ஹே நாத! ப்ரம்ஹதேவனுலும், அவரது புத்திரர்களான ஸனகாதிகளினுலும், தேவேந்திரனுலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மேலான க்ஷேமத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்குச் சிறந்த ரக்ஷகமும், ப்ரம்ஹாதிகள் விஷயத்தில் ப்ரபுவான காலத்துக்குக்கூட வசப்படாததுமான உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தை எப்பொழுதும் நாங்கள் நமஸ்கரித்தவர்களாக இருக்கின்ருேம். (6) ஹே விஶ்வபாவன! நீரே மாதாவும், ஸுஹிருத்தும், ஆனதுபற்றிப் பதியும், பிதாவுமாக ஆகிறீர். நீரேஸத்குருவும், எவருடைய பக்தியினுல் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களாக ஆனேமோ அத்தகைய பரதைவதமாகவும் ஆகிறீர். ஆகவே எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைத் தருபவராக நீர் ஆவீராக. (7) ஸ்வர்க்கலோகவாஸிகளுக்குக்கூட வெகுதொலையிலுள்ள (எட்டாத) தரிசனத்தையுடையதும், ப்ரேமை நிரம்பின புன்சிரிப்புடன் கூடின அழகிய பார்வை வாய்ந்த முகத்தையுடையதும், எல்லா அங்கங்களிலும் அழகுபொருந்தினதுமான உம்முடைய ரூபத்தை யாதுகாரணத்தினுல் நாங்கள் பார்க்கின்ருேமோ அக்காரணத்தினுல் உம்மால் நாதன் (ரக்ஷகன்) உள்ளவர்களாகவே ஆகிவிட்டோம். இதுவெகு ஆஶ்சரியமாகும். (8) ஹே அம்புஜாக்ஷ! அச்யுத! நீர் எப்பொழுது எங்களை அலக்ஷியஞ் செய்துவிட்டு சுஹிருத்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் ஹஸ்தினுபுரத்துக்கோ, அல்லது மதுரைக்கோ போனீரோ அப்பொழுது சூரியன் மறைந்ததனுல் பொட்டை

इति चोदीरिता वाचः प्रजानां भक्तवत्सलः। शृण्वानोऽनुग्रहं दृष्ट्या वितन्वन्प्राविशत्पुरीम् ॥ १० ॥ मधुभोजदशार्हार्हकुकुरान्धकवृष्णिभिः। आत्मतुल्यबलैर्गुप्तां नागैर्भोगवतीमिव ॥ ११ ॥ सर्वर्तुसर्वविभवपुण्यवृक्षलताश्रमैः। उद्यानोपवनारामैर्वृतपद्माकरश्रियम् ॥ १२ ॥ गोपुरद्वारमार्गेषु कृतकौतुकतोरणाम्। चित्रध्वजपताकाग्रैरन्तःप्रतिहतातपाम् ॥१३॥ संमार्जितमहामार्गरथ्यापणकचत्वराम्। सिक्तां गन्धजलैरुप्तां फलपुष्पाक्षताङ्कुरैः॥ १४ ॥ द्वारि द्वारि गृहाणां च दध्यक्षतफलेक्षुभिः। अलंकृतां

யான கண்களுக்கு ஒரு க்ஷணமும் கூட கோடி வர்ஷங்களுக்கு ஒப்பாகவாவதுபோல உம்மைச் சார்ந்தவர்களான எங்களுக்கும் ஒரு க்ஷணமும் கோடி வர்ஷங்களுக்கொப்பாகவே ஆயிற்று என்றனர்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட ப்ரஜைகளின் வார்த்தைகளைப் பக்த வத்ஸலனை பகவான் கேட்டுக்கொண்டும், பார்வையினல் ப்ரஜை களுக்கு அனுக்கிரஹத்தைச் செய்துகொண்டும், நாகங்களினல் நாகலோகமான போகவதி என்ற பட்டினம்போலத் தனக்குத் துல் யமான பலமுள்ளவர்களான மது, போஜன், தசார்ஹன், அர்ஹன், குகுரன், அந்தகன், விருஷ்ணி இவர்களினல் ரக்ஷிக்கப்பட்டதும், எல்லா ருதுக்களிலும் எல்லாவிதமான புஷ்பாதிஸம்பத்தையுடைய புண்யவிருக்ஷங்களையும், கொடி மண்டபங்களையுமுடைய உத்யான (பழத்தை முக்கியமாகவுடைய தோட்ட) ங்களினலும், உபவன (புஷ்பத்தை முக்கியமாகவுடைய தோட்ட) ங்களினலும், ஆராம (விளையாட்டுக்காக அமைக்கப்பட்ட) இடங்களினலும் சூழப்பட்ட தடாகங்களின லேற்பட்ட சோபையையுடையதும், கோபுரத்தி லும் (ஆசாரவாயிலிலும்) த்வாரத்தி (வீட்டின் வாயிலி) லும், வழி யிலும் அமைக்கப்பட்ட மங்களார்த்தங்களான தோரணங்களை யுடையதும், சித்திரங்களான (கருடாதி பிம்பங்களமைக்கப்பட்ட) கொடிமரங்களின் நுனிகளினல் போக்கப்பட்ட உள்ளிலுள்ள வெப்பத்தையுடையதும், பெருக்கப்பட்ட ராஜமார்க்கங்கள், வேறு வழிகள், கடைவீதிகள், வீட்டிலுள்ள அங்கணங்கள் இவற்றையுடை யதும், மணமுள்ள ஜலங்களினல்(பன்னீரினல்)நனைக்கப்பட்டதும், பழம், புஷ்பம், அக்ஷதம் முளை இவற்றல் பரப்பப்பட்டதும், வீடு

पूर्णकुम्भैर्बलिभिर्धूपदीपकैः॥१५॥ निशम्य प्रेष्ठमायान्तं वसुदेवो महामनाः। अक्रूरश्चोग्रसेनश्च रामश्चाद्भुतविक्रमः॥ १६ ॥ प्रद्युम्नश्चारुदेष्णश्च साम्बो जाम्बवतीसुतः। प्रहर्षवेगोच्छ्वसितशयनासनभोजनाः॥ १७ ॥ वारणेन्द्रं पुरस्कृत्य ब्राह्मणैः ससुमङ्गलैः। शङ्खतूर्यनिनादेन ब्रह्मघोषेण चादृताः। प्रत्युज्जग्मू रथैर्हृष्टाः प्रणयागतसाध्वसाः॥ १८ ॥ वारमुख्याश्च शतशो यानैस्तद्दर्शनोत्सुकाः। लसत्कुण्डलनिर्भातकपोलवदनश्रियः॥ १९ ॥ नट-

---

களின் ஒவ்வொரு வாயிற்படியிலும் தயிர், அக்ஷதங்கள், பழங்கள், கரும்புக்கழிகள் இவற்றாலும், பூர்ண கும்பங்களினாலும், கோலமிடு தல் களினாலும், தூபம் தீபம் இவற்றினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது மான பட்டினத்தில் ப்ரவேசித்தார். (10–15) ப்ரேஷ்டனை= அந்தராத்மாவான, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வருவதைக் கேட்டு உண்டான ஸந்தோஷத்தின் வேகத்தினால் பரித்யாகம் செய்யப்பட்ட படுக்கை, ஆஸனம், போஜனம் இவற்றையுடையவர்களும், ப்ரீதியினால் உண் டான பரபரப்பையுடையவர்களும், ஹர்ஷத்தை = ஸந்தோஷத் தை, அடைந்தவர்களுமான மஹாமனஸ்வியான வஸுதேவர், அக் ரூரர், உக்ரஸேனன், அத்புதமான பராக்கிரமமுடைய பலராமன், ப்ரத்யும்னன், சாருதேஷ்ணன், ஜாம்பவதியின் புத்திரனான ஸாம் பன் இவர்களும், மின்னுகின்ற குண்டலங்களினால் ப்ரகாசிக்கின்ற கன்னங்கள் மூலம் முகத்தில் வீசுகின்ற சோபையையுடையவர்களும், பகவானுடைய தரிசனத்தில் ஆவல்கொண்டு தேரிலேறினவர்களு மான நூற்றுக்கணக்கான தாஸிகளும், (மங்களநிமித்தம்) பட்டத்து யானையை முன்விட்டுக்கொண்டு சோபனமான புஷ்பாதிகளைக் கை களில் தாங்கின ப்ராம்ஹணர்களுடனும், சங்கம் தூர்யம் இவற்றின் சப்தத்துடனும், வேதகோஷத்துடனும் ஸந்துஷ்டர்களாகவும், ஆத ரவுள்ளவர்களாகவும் தேரிலேறிக்கொண்டு அவரை எதிர்கொண்டு சென்றனர். (16–19)

*நடர் (*)நர்த்தகர், [*]கந்தர்வர் இவர்களும், †ஸூதர், ‡மாக தர், *வந்திகள் இவர்களும், உத்தமச்லோகனுடைய பக்தவாத்ஸல்

---

* நவரஸாபினயசதுரர். (*) தாளம் முதலியவற்றை யனுஸரித்து நர்த்தனம் செய்பவர். [*] கானஞ்செய்பவர். † புராணம் சொல்லுபவர். ‡ வம்சத்தைச் சொல்லுபவர். * அழுக்கற்ற ப்ரக்ஞையும் ப்ரகிருதத் துக்கேற்றபடி பேசும் திறமையுமுடையவர்.

नर्तकगन्धर्वाः सूतमागधबन्दिनः। गायन्ति चोत्तमश्लोकचरितान्यद्भुतानि च ॥ २० ॥ भगवांस्तत्र बन्धूनां पौराणामनुवर्तिनाम्। यथाविध्युपसङ्गम्य सर्वेषां मानमादधे ॥ २१ ॥ प्रह्वाभिवादनाश्लेषकरस्पर्शस्मितेक्षणैः। आश्वास्य चाश्वपाकेभ्यो वरैश्चाभिमतैर्विभुः॥ २२ ॥ स्वयं च गुरुभिर्विप्रैः सदारैः स्थविरैरपि। आशीर्भिर्युज्यमानोऽन्यैर्बन्दिभिश्चाविशत्पुरम् ॥२३॥

राजमार्गं गते कृष्णे द्वारकायाः कुलस्त्रियः। हर्म्याण्यारुरुहुर्विप्र तदीक्षणमहोत्सवाः॥ २४ ॥ नित्यं निरीक्षमाणानां यदपि द्वारकौकसाम्। न वितृप्यन्ति हि दृशः श्रियो धामाङ्गमच्युतम् ॥ २५ ॥ श्रियो निवासो

யம் முதலியதை வெளிக்காட்டும் அத்புதங்களான சரித்திரங்களைக் கானஞ்செய்தனர். (20) பகவானும் விபுவவுமான கிருஷ்ணன் அப்பொழுது, எவர்களுடன்கூட எவ்விதம் செய்வது உசிதமானதோ அவர்களுடன் அவ்விதம் சேர்க்கையையடைந்து, பந்துக்கள், பட்டினத்துஜனங்கள், பரிவாரஜனங்கள் ஆகிய யாவர்க்கும் சிலர்க்குத்தலையினால் வணங்குதல், சிலர்க்கு வாயினால் நமஸ்காரஞ்சொல்லல், சிலரைத் தழுவிக்கொள்ளுதல், சிலரின் கையைப்பிடித்தல், சிலரைப் பார்த்து மந்தஹாஸஞ்செய்தல், சிலரைக் கண்ணால் பார்த்தல் இவற்றாலும், ஆஸ்வாஸனஞ்செய்தலாலும், (அபயமளித்தலாலும்) சண்டாளன் முடியவுள்ள ஜனங்களுக்கு அவரவர் விரும்பின வரன்களைக் கொடுத்தலாலும் மரியாதை செய்தார். (21-22) தானும் (ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்) குருக்களினாலும், பத்நிகளுடன் கூடின ப்ராம்ஹணர்களினாலும், வயது முதிர்ந்தவர்களினாலும், மற்றும் நமஸ்கரிக்கத்தக்க பெரியோர்களினாலும் ஆசீர்வதிக்கப்படுகின்றவராய்க்கொண்டு பட்டினத்தில் ப்ரவேசித்தார். (23) ஹே விப்ர! ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ராஜமார்க்கத்தையடைந்தபொழுது துவாரகையிலுள்ள குலஸ்திரீகள் அவரைப் பார்ப்பதில் ஆவல் கொண்டவர்களாய் மாடிகளில் ஏறினர். (24) எவருடைய மார்பு லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமோ, எவருடைய முகம் எல்லாப்ராணிகளுடையவும் கண்களுக்கு ஸௌந்தர்யாம்ருத பானத்துக்குரிய பாத்திரமோ, எவருடைய கைகள் லோகபாலர்களுக்கு நிவாஸமோ, எவருடைய சரணாரவிந்தம் ஸாரபூதனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கானஞ்செய்கின்ற பக்தர்

यस्योरः पानपात्रं मुखं दृशाम्। बाहवो लोकपालानां सारङ्गाणां पदाम्बुजम्॥ २६॥ सितातपत्रव्यजनैरुपस्कृतः प्रसूनवर्षैरभिवर्षितः पथि। पिशङ्गवासा वनमालया बभौ घनो यथार्कोडुपचापवैद्युतैः॥२७॥ प्रविष्टस्तु गृहं पित्रोः परिष्वक्तः स्वमातृभिः। ववन्दे शिरसा सप्त देवकीप्रमुखा मुदा॥ २८॥ ताः पुत्रमङ्कमारोप्य स्नेहस्नुतपयोधराः। हर्षविह्वलितात्मानः

களுக்கு ஆஶ்ரயமோ சோபைக்கு ஸ்தானமான அங்கத்தையுடைய அந்த அச்யுதனை எப்பொழுதும் பார்க்கின்றவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட துவாரகாவாஸிகளின் நேத்திரங்கள் யாதுகாரணத்தினால் போதுமென்ற எண்ணத்தை யடையவில்லையோ அக்காரணத்தினாலேயே மாடிமீதேறினர்.(25–26) வெண்ணிறமான குடையினாலும் சாமரங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், வழியில் புஷ்பவர்ஷங்களினால் வர்ஷிக்கப்பட்டவரும், பொன்னிறமான வஸ்திரங்களையுடையவரும், வனமாலையுடன் கூடினவருமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் (*)ஸூரியன், நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடின சந்திரன், இந்திர தனுஸ், மின்னலின் ஒளி இவற்றுடன் கூடின மேகம்போல விளங்குகிறார்.

தாய் தந்தையர்களின் வீட்டில் பிரவேசித்தவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனே தனது தாய்மார்களினால் தழுவிக்கொள்ளப் பட்டவராய் தேவகீ முதலிய [*]ஏழுபேர்களை சந்தோஷத்துடன் தலையினால்

(*) இங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மேகத்துக்கும், ஸூரியன் குடைக்கும், நக்ஷத்திரங்கள் புஷ்பவர்ஷத்துக்கும், சந்திரன் வெண்சாமரங்களுக்கும், இந்திரதனுஸ் வனமாலைக்கும், மின்னலின் ஒளி பீதாம்பரத்துக்கும் உபமையாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—இது அபூதோபமையாகவாகும். நீருண்ட மேகத்துக்கு மேல் ஸூரியபிம்பமும், இருபக்கங்களிலும் இரண்டு சந்திரனும், நாலாபக்கங்களிலும் நக்ஷத்திரங்களும், நடுவில் சேர்ந்திருக்கின்ற இந்திர தனுஸ்ஸும், நிலைத்த மின்னலின் ஒளியும், ஸம்பவிக்குமானால் அந்த மேகமானது எவ்விதமிருக்குமோ அவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விளங்கினார் என்றும்.

[*] மாதாவின் தங்கைகளானதுபற்றி அவர்களிடம் அதிகம் ஆதரவு காட்டினார் என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டி ஏழுபேர்களை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆயினும் வஸுதேவரின் பாரியைகள் பதினெட்டுபேர்களையும் வணங்கினார் என்று கொள்ளவேண்டும்.

सिषिचुर्नेत्रजैर्जलैः॥२९॥ अथाविशत्स्वभवनं सर्वकाममनुत्तमम्। प्रासादा यत्र पत्नीनां सहस्राणि च षोडश ॥ ३० ॥ पत्न्यः पतिं प्रोष्य गृहानुपागतं विलोक्य सञ्जातमनोमहोत्सवाः। उत्तस्थुरारात्सहसाऽऽसनाशयात्साकं व्रतैर्व्रीडितलोचनाननाः॥ ३१ ॥ तमात्मजैर्दृष्टिभिरन्तरात्मना दुरन्तभावाः

நமஸ்கரித்தார். (28) அவர்கள் புத்திரனை மடியில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு ஸ்னேகத்தினால் பெருகின ஸ்தனங்களையுடையவர்களாகவும், ஸந்தோஷத்தினால் கலங்கின மனதுள்ளவர்களாகவும் ஆகி நேத்திரங்களினின்றுமுண்டான ஜலங்களினால் அவரை நனைத்தனர்.(29) மாதாபிதாக்களை நமஸ்கரித்த பிறகு எந்த வீட்டில் பத்நிகளின் பதினாறுயிரத்து நூற்றெட்டு மாடிகளிருக்கின்றனவோ, விரும்பின எல்லாப்பொருள்களையுமுடையதும், எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததுமான அந்தத் தனதுவீட்டில் ப்ரவேசித்தார்.(30) பத்நிகள், பதியான கிருஷ்ணன் தேசாந்தரத்தில் வசித்துவிட்டு வீட்டுக்குவந்ததை வெகுதூரத்தில் கண்டு மனத்திலுண்டான மஹோத்ஸவத்தை யுடையவர்களாகவும், கடைக்கண்களினால் பார்ப்பதாலும், தலைகுனிந்து நிற்பதாலுமறியப்படுகின்ற வெட்கத்துடன் கூடின கண், முகம் இவற்றை யுடையவர்களாகவுமாகி ஆஸனத்திலிருந்து தேஹத்தினாலும், †மனத்திலிருந்து ஆத்மாவினாலும், தாங்களனுஷ்டிக்கும் ‡விரதங்களுடன்கூட சீக்கிரமாக எழுந்தனர். (31) ஹே ப்ருகுவர்ய! இந்த ஆஶ்சரியத்தைக் கேளும். ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவர்களான அந்த ஸ்திரீகள் தங்களை நோக்கிவருகின்ற பர்த்தாவைக் கண்ணால் காண்பதற்கு முந்தி புத்தியினால் நினைத்து மனத்துக்குள் ஆலிங்கனஞ்

---

† ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் கூடத்தங்களுடைய ஆத்மாவைக் கலப்பதில் மனத்தினாலும்கூட மறைவை ஸஹிக்காதவர்களாகவாயினர் என்பது கருத்து. ‡ क्रीडां शरीरसंस्कारं समाजोत्सवदर्शनम्। हास्यं परगृहे वासं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥ பர்த்தா வெளிதேசம் சென்றிருக்கும்பொழுது விளையாடுதலையும், சரீரத்துக்கு அலங்காரம் செய்துகொள்ளுதலையும், கூட்டத்தையோ, உத்ஸவத்தையோ பார்ப்பதையும், ஹாஸ்யத்தையும், பிறர்வீட்டில் வஸித்தலையும், தனியாக வேறிடம் செல்லுதலையும் ஸ்திரீகள் விலக்கவேண்டும்" என யாக்ஞ்யவல்கியர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர்களனுஷ்டித்த அந்த விரதத்தை முடித்துக்கொண்டனர் என்பது கருத்து.

परिरेभिरे पतिम्। निरुद्धमप्यास्रवदम्बु नेत्रयोर्विलज्जतीनां भृगुवर्य वैक्लवात्
॥३२॥ यद्यप्यसौ पार्श्वगतो रहोगतस्तथापि तस्याङ्घ्रियुगं नवं नवम्। पदे पदे
का विरमेत तत्पदाच्चलापि यच्छ्रीर्न जहाति कर्हिचित् ॥३३॥ एवं नृपाणां
क्षितिभारजन्मनामक्षौहिणीभिः परिवृत्ततेजसाम्। विधाय वैरं श्वसनो
यथानलं मिथो वधेनोपरतो निरायुधः॥३४॥ स एष नरलोकेऽस्मिन्नवतीर्णः

செய்துகொண்டனர். பிறகு கண்களினால் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டனர். அருகில் வந்ததும் தமது புத்திரர்களின் இருகைகளையும் தாங்கள் பிடித்துக்கொண்டு அவருடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளச் செய்கின்றவர்கள்போலத் தாங்களும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டனர். அப்பொழுது மிக்க லஜ்ஜையை அடைந்தவர்களான அவர்களின் நேத்திரங்களில் கண்ணீரானது தடுக்கப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூடத் தங்களை மறந்திருப்பதன்மூலம் கொஞ்சம் வெளிவரவாரம்பித்தது. (32) ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிது புதிதான தோற்றத்தையுடைய எந்த இரண்டு சரணங்களை சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளவளாயினுங்கூட லக்ஷ்மியானவள் ஒருபொழுதும் விடாதிருக்கின்றளோ, இந்தப்பகவான் ஸமீபத்தில்தானிருக்கட்டும் ஏகாந்தத்தில்தானிருக்கட்டும் எவ்விதமிருந்தபோதிலும் அவனது அந்தச் சரணத்திலிருந்து எவள்தான் விராமத்தை (போதுமென்ற எண்ணத்தை) அடைவாள். ஒருபொழுதும் அடையமாட்டாள்.

*காற்ருனது மூங்கில்களை ஒன்றுக்கொன்று உறையச்செய்து நெருப்பையுண்டாக்கி மூங்கில்களை முழுதும் நாசமாக்கி எவ்விதம் சாந்தமாகவாகிறதோ, அவ்விதமே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பூமிக்குச் சுமையாகப் பிறவியையடைந்தவர்களும், அக்ஷௌஹிணிகளைக் கொண்டு எங்கும் பரவின தேஜஸ்ஸை (ப்ரபாவத்தை) யுடையவர்களுமான அரசர்களுக்குள் கலஹத்தையுண்டாக்கித் தான் ஆயுதமெடுக்காதவராகவே இருந்துகொண்டு ஒருவரையொருவர் வதஞ் செய்யும்படி செய்து ஓய்ந்துவிட்டார். (34) ஸ்வஸங்கல்பத்தினால் மனிதவுலகில் அவதரித்தவரான அந்த இந்தப் பகவான் ப்ரகிருதிவசப்பட்ட

---

* இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினல் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிருர்.

स्त्रमायया। रेमे स्त्रीरत्नकूटस्थो भगवान्प्राकृतो यथा ॥३५॥ उद्दामभावपिशु-
नामलवल्गुहासव्रीडावलोकनिहतो मदनोऽपि यासाम्। संमुह्य चापमजहा-
त्प्रमदोत्तमास्ता यस्येन्द्रियं विमथितुं कुहकैर्न शेकुः॥ ३६ ॥ तमयं मन्यते
लोको ह्यसङ्गमपि सङ्गिनम्। आत्मौपम्येन मनुजं व्यापृण्वानं यतोऽबुधः
॥३७॥ एतदीशनमीशस्य प्रकृतिस्थोऽपि तद्गुणैः। न युज्यतेऽसदात्मस्थैर्यथा
बुद्धिस्तदाश्रया ॥ ३८ ॥ तं मेनिरेऽबला मूढाः स्त्रैणं चानुव्रतं रहः। अप्र-
माणविदोभर्तुरीश्वरं मतयो यथा ॥ ३९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे श्रीकृष्णद्वारकाप्रवेशो
नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

ஜீவன்போல உத்தமஸ்திரீகளின் கூட்ட நடுவிலிருந்துகொண்டு ரமித்துவந்தார். (35) (*)ஸர்வலோகத்தையும் ஜயிக்கும் திறமை வாய்ந்த மன்மதனுங்கூட, எந்த ஸ்திரீகளின் ஆழ்ந்த அபிப்பிராயத்தை வெளிக்காட்டுகின்றதும் நிர்த்துஷ்டமுமான அழகிய சிரிப்பு, வெட்கத்துடன் கூடின பார்வை இவற்றினால் தாக்கப்படுவானாயின் மோஹங்கொண்டு தனது கையிலுள்ளவில்லை லஜ்ஜையினால் நழுவவிடுவானோ, அந்தச்சிறந்த ஸ்திரீகள் எவருடைய மனதைக் கபடங்களானலீலைகளினால் கலக்கத் திறமையற்றவர்களாகவாயினரோ, அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, உண்மையையறிந்து கொள்ளாமை காரணமாக இந்த ஜனமானது, தன்னையே திருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு எவ்வித ஸங்கமுமற்றவராயினும் ஸங்கமுள்ளவரென்றும், உலக வியாபாரத்தில் ப்ரவிருத்தித்திருப்பதுபற்றி மனிதனாகவும் அன்றோ நினைக்கிறது. (36–37) அஸத்தான தேஹத்திலிருக்கின்ற குணங்களுடன் அதையாஶ்ரயித்த புத்தியை உபாதியாகவுடைய ஜீவன் எவ்விதம் ஸம்பந்தத்தையடைகின்றானோ, இவ்விதம் ஆண்டவன் ப்ரகிருதியிலிருந்த போதிலுங்கூட அந்த ப்ரகிருதியின் குணங்களுடன் ஸம்பந்தத்தையடைவதில்லை என்பது யாதுண்டோ இதுவேயன்றோ ஈஶ்வர

(*) இவ்விதம் ஸ்திரீஸங்காதிகளினால் ஸம்ஸாரத்தோற்றமேற்படுவதால் பகவானே அவதரித்தார் என எவ்விதம் சொல்லமுடியுமெனின்? இதற்கு இரண்டு சுலோகங்களினால் பதில் சொல்லுகிறார்.

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

शौनक उवाच—अश्वत्थाम्नोपसृष्टेन ब्रह्मशीर्ष्णोरुतेजसा । उत्तराया हतो गर्भ ईशेनाजीवितः पुनः ॥ १ ॥ तस्य जन्म महाबुद्धेः कर्माणि च महात्मनः । निधनं च यथैवासीत्स प्रेत्य गतवान्यथा ॥ २ ॥ तदिदं श्रोतु-

---

னுடைய ஐஶ்வரியமாக (சக்தியாக)வாகும். (38) அவருடைய ப்ரமாணத்தை (மஹிமையை) அறியாதவர்களும், ஆனதுபற்றியே மூடர்களுமான ஸ்திரீகள் தங்களுடைய புத்திகல்பனைகள் எந்த எந்தவிதங்களாக வுண்டாகின்றனவோ அததற்கேற்ப அந்த ஈஶ்வரனை ஸ்திரீகளிடமீடுபட்ட வனென்றும், ரஹஸ்யத்தில் தங்களை யனுஸரித்தவனென்றும் எண்ணினர். (39) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
ஸ்ரீகிருஷ்ணத்துவாரகாப்ரவேசவர்ணனமென்ற
பதினொன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) पुरोक्तं यत्प्रसङ्गाय द्रौणिदण्डादि विस्तरात् ।
द्वादशे तु तदेवाथ परीक्षिज्जन्म वर्ण्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) எந்தப் பரீக்ஷித்தின் ஜன்மத்தைச் சொல்லவேண்டி அஶ்வத்தாமாவின் சிக்ஷைமுதலிய காரியமானது விரிவாக முன்னர் சொல்லப்பட்டதோ அதேபரீக்ஷித்தின் ஜன்மமானது இந்தப் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

சௌனகர் சொல்லலுற்றூர்—அஶ்வத்தாமாவினுல் விடப்பட்டதும், அதிகமான தேஜஸ்ஸுள்ளதுமான ப்ரம்ஹசிரஸ் என்ற அஸ்திரத்தினுல் கொல்லப்பட்ட உத்தரையின் கர்ப்பமானது திரும்பவும் ஈசனுன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் பிழைப்பிக்கப் பட்டது. (1) மஹா புத்தியுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான அந்தப் பரீக்ஷித்தினுடையஜன்மத்தையும்,கர்மங்களையும்,எவ்விதம் மரணமேற்பட்டதோ, தேஹத்தைவிட்ட பிறகு எவ்விதம் போனுரோ அந்தவிதத்தையும், அவருக்கு சுகர் ஞானுேபதேசம் செய்வதற்குரிய காரணத்தையும்,

मिच्छामि गदितुं यदि मन्यसे। ब्रूहि नः श्रद्दधानानां यस्य ज्ञानमदाच्छुकः ॥ ३ ॥ सूत उवाच—अपीपलद्धर्मराजः पितृवद्रञ्जयन्प्रजाः। निःस्पृहः सर्वकामेभ्यः कृष्णपादाब्जसेवया ॥ ४ ॥ संपदः क्रतवो विप्रा महिषी भ्रातरो मही। जम्बूद्वीपाधिपत्यं च यशश्च त्रिदिवं गतम् ॥ ५ ॥ किं ते कामाः सुरस्पार्हा मुकुन्दमनसो द्विजाः। अधिजह्रुर्मुदं राज्ञः क्षुधितस्य यथेतरे ॥ ६ ॥ मातुर्गर्भगतो वीरः स तदा भृगुनन्दन। ददर्श पुरुषं कञ्चिद्दह्यमानोऽस्त्रतेजसा ॥ ७ ॥ अङ्गुष्ठमात्रममलं स्फुरत्पुरटमौलिनम्। अपीच्यदर्शनं श्यामं तडिद्वाससमच्युतम् ॥ ८ ॥ श्रीमद्दीर्घचतुर्बाहुं तप्तकाञ्चन-

---

கேட்கவிரும்புகிறேன். சொல்லுவதற்கு விரும்புவீரேல் அவ்விஷயத்தில் ஶ்ரத்தையுள்ளவர்களான எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக என்றார். (2–3)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—தர்ம புத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ண சரண ஸேவையினால் எல்லாப் பொருள்களினின்றும் விலகின ஆசையை யுடையவராய் ப்ரஜைகளை திருப்திப்படும்படி செய்துகொண்டு பிதாவானவன்போல பரிபாலித்துவந்தார். (4) ஸம்பத்துக்களும், யாகங்களும், அவற்றால் கிடைக்கும் உலகங்களும், பத்நியும், ப்ராதாக்களும், பூமியும், ஜம்பூத்வீபாதிபத்யமும், ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்த கீர்த்தியும், தேவர்களாலும் ஆசைப்படத்தகுந்த அந்தந்தக் காமங்களும், அன்னத்திலாவல் கொண்டவனுக்கு மாலை சந்தனம் முதலியனபோல முகுந்தனிடத்திலேயே மனதைச்செலுத்தின அரசனை தர்மபுத்திரருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்குமோ? (கொடுக்கமாட்டா.) (5–6) ஹே ப்ருகுநந்தன! மாதாவின் கர்ப்பத்திலிருக்கின்ற அந்தவீரன் அப்பொழுது அஸ்திரதேஜஸ்ஸினால் பொசுக்கப்படுகின்றவனாய் ஒரு புருஷனைக்கண்டான். (7) *கட்டைவிரல் அளவுள்ளவரும், நிர்மலரும், ப்ரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான கிரீடத்தை யுடையவரும், அதிகம் சுந்தரமான ரூபத்தை யுடையவரும், நீலமேகஶ்யாமளரும், மின்னல் போன்றவஸ்திரங்களை யுடையவரும், அச்யுதனும் (எவ்வித விகாரமுமற்றவரும்) சோபைநிறைந்தனவும்

---

* கட்டைவிரல் அளவுள்ள ஹிருதயத்தில் காணப்படுவதுபற்றி ஈசுவரன் கட்டைவிரல் அளவுள்ளவராக ஆகிறார்.

कुण्डलम्। क्षतजाक्षं गदापाणिमात्मनः सर्वतोदिशम्। परिभ्रमन्तमुल्काभां भ्रामयन्तं गदां मुहुः ॥ ९ ॥ अस्त्रतेजः स्वगदया नीहारमिव गोपतिः। विधमन्तं सन्निकर्षे पर्यैक्षत क इत्यसौ ॥ १० ॥ विधूय तदमेयात्मा भगवान्धर्मगुब्विभुः। मिषतो दशमास्यस्य तत्रैवान्तर्दधे हरिः॥११॥ ततः सर्वगुणोदर्के सानुकूलग्रहोदये। जज्ञे वंशधरः पाण्डोर्भूयः पाण्डुरिवौजसा ॥१२॥ तस्य प्रीतमना राजा विप्रैर्धौम्यकृपादिभिः। जातकं कारयामास वाच-

---

நீண்டனவுமான நான்கு கைகளையுடையவரும், புடம்போட்ட தங்கமயங்களான குண்டல (கர்ணாபரண) ங்களை யுடையவரும், கோபத்தினால் ரக்தம்போலச் சிவந்த நேத்திரங்களையுடையவரும், (*)கதையைக்கையிலுடையவரும், கொள்ளிக்கட்டைக் கொப்பான காந்தியையுடைய கதையைத் தனக்குநாலாபக்கத்திலும் சுத்திக்கொண்டு இங்குமங்கும் சுற்றுகின்றவரும், ஸூரியன் பனியைப்போல ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தின் தேஜஸை நாசம் செய்கின்றவருமான பகவானை அருகில் கண்டான். பார்த்தபிறகு "இவர்யார்" என ஊஹித்தான். (8–10) அந்த அஸ்திர தேஜஸ்ஸையழித்து எவ்விதமழித்தாரென ஊஹிக்கவியலாத ஸ்வரூபமுள்ளவரும், தர்மஸம்ரக்ஷணம் செய்கின்ற அரசர்களுக்கும் விபுவும் (பாலகரும்) பகவானுமான ஹரியானவர் பத்துமாதம் பூர்ணமான குழந்தையானது பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எங்கு தோன்றினாரோ அங்கேயே மறைந்தார். (11) பகவான் மறைந்த பிறகு எல்லாக்குணங்களையும (நன்மைகளையும்) பின்வரும் பலனாகவுடையதும், அனுகூலங்களான வேறுகிரஹங்களுடன் கூடின சுபக்கிரஹங்களின் உதயத்தை யுடையதுமான லக்கினத்தில், திரும்பவும் சக்தியுடன் வந்த பாண்டு மஹாராஜன் போலிருக்கின்றவனும், பாண்டுவின் வம்சத்தைத்தரிப்பவனுமான புத்திரன் ஜனித்தான். (12) தர்மபுத்திரர்

(*) இங்கு भ्रामयन्तं गदां मुहुः=கதையை அடிக்கடி சுற்றினாரெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தசமஸ்கந்தம் 1-வது அத்தியாயம் 6-வது ஶ்லோகத்தில் "द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टमिदं मदङ्गं सन्तानबीजं कुरुपाण्डवानाम्। जुगोप कुक्षिगत आत्तचक्रः" என்றதால் சக்கிராயுதத்தைத் தாங்கினார் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அதற்கும் சக்கிராகாரமான கதையைத்தாங்கினார் என ஸம்ப்ரதாயமறிந்த பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர்.

यित्वा च मङ्गलम् ॥ १३ ॥ हिरण्यं गां महीं ग्रामान्हस्त्यश्वान्नृपतिर्वरान् । प्रादात्स्वन्नं च विप्रेभ्यः प्रजातीर्थे स तीर्थवित् ॥ १४ ॥ तमूचुर्ब्राह्मणास्तुष्टा राजानं प्रश्रयान्वितम् । एष ह्यस्मिन्प्रजातन्तौ पुरूणां पौरवर्षभ ॥ १५ ॥ दैवेनाप्रतिघातेन शुक्ले संस्थामुपेयुषि । रातो वोऽनुग्रहार्थाय विष्णुना प्रभविष्णुना ॥ १६ ॥ तस्मान्नाम्ना विष्णुरात इति लोके बृहच्छ्रवाः । भविष्यति न सन्देहो महाभागवतो महान् ॥ १७ ॥ युधिष्ठिर उवाच— अप्येष वंश्यान्राजर्षीन्पुण्यश्लोकान्महात्मनः । अनुवर्तिता स्विद्यशसा साधुवादेन सत्तमाः ॥ १८ ॥

சந்தோஷத்தையடைந்த மனதுள்ளவராய் தௌம்யர் கிருபர் முதலிய ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு புண்யாஹவாசனம் என்ற மங்களத்தைச் சொல்லச்செய்து அந்தக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் என்ற ஸம்ஸ்காரத்தையும் செய்துவைத்தார். (13) பரிசுத்தியைத் தெரிவிக்கும் காலத்தை யறிந்தவரும் அரசனுமான அந்தத் தர்மபுத்திரர் புத்திரோத்பத்திரூபமான புண்ணியகாலத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்வர்ணத்தையும், பசுவையும், பூமியையும், கிராமங்களையும், ஶ்ரேஷ்டங்களான யானை குதிரை இவைகளையும், சோபனமான [*]அன்னத்தையும் கொடுத்தார். (14)

"ஹே பௌரவர்ஷப! புருவம்சத்து அரசர்களின் சுத்தமான இந்த ப்ரஜாதந்துவானவன் (குழந்தையானவன்) தடுக்க முடியாத தைவத்தினால் நாசத்தையடைந்தபொழுது உங்களுடைய அனுக்கிரஹத்துக்குவேண்டிப்பலதறப்பட்ட ரூபமெடுக்கும் திறமையுடையவரான ஸ்ரீவிஷ்ணுவினால் எக்காரணம்பற்றி காக்கப்பட்டானோ அக்காரணம்பற்றி **விஷ்ணுராதன்** என்ற பெயருள்ளவனாகவும், பெரிய கீர்த்தியையுடையவனாகவும், மஹாபாகவதனாகவும் மஹானாகவும் ஆகப்போகிறான் இதில் ஸந்தேஹமில்லை" என வினயத்தினால் வணங்கின அந்த அரசனைப்பார்த்து ப்ராம்ஹணர்கள் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய்ச் சொல்லினர். (15–17) தர்மபுத்திரர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ஸத்தமர்காள்! இந்தக் குழந்தை எங்களு

---

[*] स्वन्नम्=என்பதற்கு அரிசியை என வேறுபொருளும் ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ब्राह्मणा ऊचुः—पार्थ प्रजाविता साक्षादिक्ष्वाकुरिव मानवः। ब्रह्मण्यः सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यथा ॥१९॥ एष दाता शरण्यश्च यथा ह्यौशीनरः शिबिः। यशो वितनिता स्वानां दौष्यन्तिरिव यज्वनाम् ॥२०॥ धन्विनामग्रणीरेष तुल्यश्चार्जुनयोर्द्वयोः। हुताश इव दुर्धर्षः समुद्र इव दुस्तरः॥२१॥ मृगेन्द्र इव विक्रान्तो निषेव्यो हिमवानिव। तितिक्षुर्वसुधेवासौ सहिष्णुः पितराविव ॥ २२ ॥ पितामहसमः साम्ये प्रसादे गिरिशोपमः। आश्रयः सर्वभूतानां यथा देवो रमाश्रयः ॥ २३ ॥ सर्वसद्गुणमाहात्म्य एष कृष्णम-

டைய வம்சத்திலுதித்தவர்களும், புண்ணிய கீர்த்தியுள்ளவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான ராஜருஷிகளை, நல்லவன் என்ற பெயரை அடைவதாலும் யசஸ்ஸினுலும் அனுஸரித்து நடப்பானு? என்றூர். (18) ப்ராம்ஹணர்கள் சொல்லலுற்றனர்—ஹே பார்த்த! இந்தக்குழந்தை மனுவின் புத்திரனுன ஸாக்ஷாத் இக்ஷ்வாகு போலவும், தசரதகுமாரனுன ராமன்போலவும் ப்ராம்ஹணபக்தியுள்ளவனுகவும், ஸத்யஸந்தனுகவும் இருந்துகொண்டு ப்ரஜைகளை ரக்ஷிப்பான். (19) இந்தக்குழந்தை உசீனரதேசாதிபதியான †சிபிசக்கிரவர்த்திபோல கொடையாளியாகவும், சரணுகதஸம்ரக்ஷனுகவும், க்ஞாதிகளுக்கும், யாகஞ்செய்பவர்களுக்கும் துஷ்யந்தகுமாரனுன பரதன்போல யசஸ்ஸை விஸ்தாரப்படுத்துபவனுகவும் இருப்பான். (20) இவன் வில்லாளிகளுக்குள் சிறந்தவனுகவும், பார்த்தன், கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் இருவர்க்கும் ஒப்பானவனுகவும், அக்னிபோலக் கிட்ட அண்டமுடியாதவனுகவும், ஸமுத்திரம் போலத் தாண்டமுடியாதவனுகவும், சிங்கம்போலப் பலசாலியாகவும், ஹிமவான்போல யாவராலும் ஸேவிக்கத்தக்கவனுகவும், பூமிபோலப் பொருமையுள்ளவனுகவும், தாய் தந்தையர்கள்போல ப்ரீதியினுல் ஸஹிப்புத்தன்மையுள்ளவனுகவும் இவனிருப்பான். (21–22) ஸமமாக நடக்கும் விஷயத்தில் ப்ரம்ஹதேவனுக் கொப்பானவனுகவும், அனுக்கிரஹம் செய்யும் விஷயத்தில் மஹாதேவனுக்கு ஒப்பாகவும், லக்ஷ்மீகாந்தனுன தேவன்போல ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆஶ்ரயபூதனுக

† சிபிசக்கிரவர்த்தியானவர் தனது மாம்ஸத்தை பருந்துக்குக் கொடுத்து தன்னைச் சரண்புகுந்த புருவைக்காப்பாற்றினுர் என்பது வேறு புராணங்களில் பிரஸித்தமாக இருக்கிறது.

मनुव्रतः । रन्तिदेव इवोदारो ययातिरिव धार्मिकः ॥ २४ ॥ धृत्या बलिसमः कृष्णे प्रह्लाद इव सद्ग्रहः । आहर्तैषोऽश्वमेधानां वृद्धानां पर्युपासकः ॥ २५ ॥ राजर्षीणां जनयिता शास्ता चोत्पथगामिनाम् । निग्रहीता कलेरेष भुवो धर्मस्य कारणात् ॥ २६ ॥ तक्षकादात्मनो मृत्युं द्विजपुत्रोपसर्जितात् । प्रपत्स्यत उपश्रुत्य मुक्तसङ्गः पदं हरेः ॥ २७ ॥ जिज्ञासितात्मयाथात्म्यो मुनेर्व्याससुतादसौ । हित्वेदं नृप गङ्गायां यास்யत्यद्धाऽकुतोभ-

---

வும் இருப்பான். (23) எல்லா நல்லகுணங்களிலும் மஹிமைபொருந்தினவனுக இருக்கும் விஷயத்தில் இவன் ஸ்ரீகிருஷ்ண துல்யனுகவும், ‡ரந்திதேவன்போல ஔதாரியத்துடன் கூடினவனுகவும், யயாதியானவன் போல தார்மிகனுகவும், இவனிருப்பான். (24) தைரியத்திஞல் பலிசக்கிரவர்த்திக்கு ஒப்பாகவும், ப்ரஹ்லாதன் போல ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் நல்ல பக்தியுள்ளவனுகவும், அஸ்வமேதங்களைச் செய்பவனுகவும், பெரியோர்களை நன்கு உபாஸிப்பவனுகவும், இவனிருப்பான். (25) ஜனமேஜயாதிகளான ராஜருஷிகளை உண்டுபண்ணுபவனுகவும், கெட்டவழி செல்லுபவர்களைச் சிக்ஷிப்பவனுகவும், பூமிக்கும், தர்மத்துக்கும வேண்டிக் கலியை நிக்ரஹம் செய்பவனுகவும் இவனிருப்பான். (26) சமீகர் என்ற ப்ராம்ஹணரின் புத்திரனுன சிருங்கி என்பவரால் ப்ரேரணம் செய்யப்பட்ட தக்ஷகன்மூலமாகத் தனக்கு நேர்ந்த மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஸங்கத்தை யொழித்து ஹரியின் சரணத்தைப் பஜிக்கப் போகிறுன். (27) ஹே நிருப ! இவன் வ்யாஸ குமாரரும் முனியுமான சுகாசாரியரிடமிருந்து விசாரித்தறிந்து கொண்ட ஆத்மாவின் உண்மையையுடையவனுய் இந்தச் சரீரத்தைக் கங்கையின் கரையில் விட்டுவிட்டு எங்கிருந்தும் பயமில்லாத பதத்தை நிஸ்சயமாக அடையப்போகிறுன்.(28) என ஜாதகமூலம் பின்வரும் பலனைச் சொல்லு

---

‡ ரந்திதேவன் என்ற ப்ராம்ஹணன் 48 நாள் ஆஹாரமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டு வருங்கால் தைவச்செயலாய் கிடைத்த ஆஹாரத்தை அதிதிகளுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு ஜலத்தையாவது குடிப்போம் என வாரம்பம் செய்யும்பொழுது அச்சமயம் தாஹம் மேலிட்டு வந்து ஒருவன் யாசிக்க அதையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான் என 9-வது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यम् ॥२८॥ इति राज्ञ उपादिश्य विप्रा जातककोविदाः। लब्धोपचितयः सर्वे प्रतिजग्मुः स्वकान्गृहान् ॥२९॥ स एष लोकविख्यातः परीक्षिदिति यत्प्रभुः। गर्भदृष्टमनुध्यायन्परीक्षेत नरेष्विह ॥ ३० ॥ स राजपुत्रो ववृध आशु शुक्ल इवोडुपः। आपूर्यमाणः पितृभिः काष्ठाभिरिव सोऽन्वहम् ॥ ३१ ॥ यक्ष्यमाणोऽश्वमेधेन ज्ञातिद्रोहजिहासया। राजाऽलब्धधनो दध्यावन्यत्र करदण्डयोः ॥ ३२ ॥ तदभिप्रेतमालक्ष्य भ्रातरोऽच्युतचोदिताः। धनं प्रहीणमाजह्रुरुदीच्यां दिशि भूरिशः ॥ ३३ ॥ तेन संभृतसंभारो धर्मपुत्रो

வதில் ஸமர்த்தர்களான ப்ராம்ஹணர் தர்மபுத்திரருக்கு உபதேசித்து விட்டு அவரிடமிருந்து வெகுமானங்களேயும் பெற்றுக் கொண்டு யாவரும் தங்கள்வீட்டுக்குத் திரும்பினர். (29) யாதுகாரணத்தினல் ப்ரபுவாக (ஸமர்த்தனுக) இருந்துகொண்டு தாயின் கர்ப்பத்தில் பார்க்கப்பட்ட புருஷனை இங்கு காணப்படுகின்ற மனிதர்களுக்குள் "கர்ப்பத்தில் காணப்பட்ட புருஷன் இவனுக இருக்கலாமா? அல்லது இருக்கமுடியாதா?" என விசாரித்தறிவானே அக்காரணம்பற்றி அந்த இவன் உலகில் பரீக்ஷித் என பிரஸித்தனுகவானன். (30) அந்த ராஜகுமாரன் சுக்கிலபக்ஷத்தில் பதினைந்து கலைகளினல் முறையே நிறைவுபெருகின்ற பிரஸித்தனன சந்திரன் போலப் பிதாக்களான தர்மபுத்திரர் முதலியோரால் வேண்டிய பொருள்களினுலும், அறுபத்து நான்கு கலைகளினுலும் ப்ரதிதினமும் நிறைவுபெறுகின்றவனுய் சீக்கிரமாக வளர்ந்துவந்தான். (31) ராஜாவான தர்மபுத்திரர் ஞாதித்ரோஹத்தால் நேர்ந்தபாபத்தைப் போக்கவெண்ணங்கொண்டு அஸ்வமேதத்தைச் செய்யப்போகின்றவராய் கப்பம், அபராதம் விதித்தல் இவ்விரண்டையும் தவிர்த்து வேறு வழியினல் கிடைக்காத தனமுள்ளவராய்க் கொண்டு ஆலோசிக்கத் தொடங்கினர். (32) ப்ராதாக்கள் அவரது அபிப்பிராயத்தை யறிந்து அச்யுதனன ஸ்ரீகிருஷ்ணனு லேவப்பட்டவர்களாய் வடக்கு திக்கில் மருத்தன் என்ற அரசனுடைய யாகத்தின் முடிவில் எறியப்பட்ட ஏராளமான ஸுவர்ணபாத்திரம் முதலியதனத்தைக் கொண்டுவந்தனர். (33) ஞாதி த்ரோஹத்தினின்றும் பயந்தவரும், தர்மபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அந்தத் தனத்தினல் யாகத்துக்குவேண்

युधिष्ठिरः। वाजिमेधैस्त्रिभिर्भीतो यज्ञैः समयजद्धरिम् ॥ ३४ ॥ आहूतो भगवान्राज्ञा याजयित्वा द्विजैर्नृपम्। उवास कतिचिन्मासान्सुहृदां प्रियकाम्यया ॥ ३५ ॥ ततो राज्ञाभ्यनुज्ञातः कृष्णया सह बन्धुभिः। ययौ द्वारवतीं ब्रह्मन्सार्जुनो यदुभिर्वृतः ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे परीक्षिज्जन्माद्युत्कर्षो नाम द्वादशोऽध्यायः॥ १२ ॥

டிய ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு மூன்று அச்வமேதயாகங்களினால் ஹரியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நன்கு ஆராதித்தார். (34) அரசனால் அழைக்கப்பட்ட பகவானான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு அரசனுக்கு யாகத்தைச் செய்துவைத்து ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யும் விருப்பத்துடன் சில மாதங்கள் அங்கு வஸித்தார். (35) ஹே ப்ரும்ஹன்! தர்மபுத்திரராலும், பந்துக்களுடன் கூடின திரௌபதியினாலும் விடையளிக்கப்பட்டவராய் அர்ஜுனனுடன்கூட யாதவர்கள் புடைசூழ அங்கிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். (36) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
பரீக்ஷித்ஜன்மாதி உத்கர்ஷவர்ணனமென்ற
பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ–ரை) निर्गमो धृतराष्ट्रस्य विदुरोक्त्या त्रयोदशे।
उक्तः पौत्राभिषेकेण वक्तुं राज्ञो महापथम् ॥ १ ॥

(க–ரை) இந்தப்பதிமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பேரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்து அரசன் மஹாப்ரஸ்தானத்தையடைந்தார் என்பதைச் சொல்லவேண்டி விதுரருடைய உபதேசத்தினால் திருதராஷ்டிரர் வெளியிற் சென்றவிதமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (1) (எ–று)

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—विदुरस्तीर्थयात्रायां मैत्रेयादात्मनो गतिम्। ज्ञात्वाऽगाद्धास्तिनपुरं तयावाप्तविवित्सितः॥ १ ॥ यावतः कृतवान्प्रश्नान्क्षत्ता कौषारवाग्रतः। जातैकभक्तिर्गोविन्दे तेभ्यश्चोपरराम ह ॥ २ ॥ तं बन्धुमागतं दृष्ट्वा धर्मपुत्रः सहानुजः। धृतराष्ट्रो युयुत्सुश्च सूतः शारद्वतः पृथा ॥३॥ गान्धारी द्रौपदी ब्रह्मन्सुभद्रा चोत्तरा कृपी। अन्याश्च जामयः पाण्डोर्ज्ञातयः ससुताः स्त्रियः॥ ४ ॥ प्रत्युज्जग्मुः प्रहर्षेण प्राणं तन्व इवागतम्। अभिसङ्गम्य विधिवत्परिष्वङ्गाभिवादनैः ॥५॥ मुमुचुः प्रेमबाष्पौघं विरहौत्कण्ठ्यकातराः राजा तमर्हयाञ्चक्रे कृतासनपरिग्रहम् ॥ ६ ॥ तं भुक्तवन्तमासीनं विश्रान्तं सुखमासने। प्रश्रयावनतो राजा प्राह तेषां च शृण्व-

---

ஸூதர் சொல்லலுற்ருர்—விதுரர் தீர்த்தயாத்திரை செய்யும் பொழுது மைத்திரேயரிடமிருந்து ஆத்மாவுக்குப்புகலிடம் விஷ்ணு என்பதை அறிந்துகொண்டு அந்த ஆத்மகதியான ஹரியினுல் அறிய விருப்பப்பட்டயாவையும் அடைந்தவராய் (இனி அடையவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை என்ற நிச்சயமுள்ளவராய்) ஹஸ்தினபட்டினம் வந்து சேர்ந்தார்.(1) க்ஷத்தாவான விதுரர் மைத்திரேயருக்கு முன்னிலையில் எத்துணையோ கேள்விகளைக்கேட்டு (அவற்றுள் சில ப்ரஸ்னங்களுக்கு விடை கிடைத்ததிலிருந்தே) கோவிந்தனிடமேற்பட்ட பக்தியையுடையவராய் (அதாவது:—கிருதார்த்தராய்) மீதமுள்ள கேள்விகளிலிருந்து ஓய்ந்தார் (அதற்குப் பிறகு எந்தக்கேள்விகளுக்கும் பதிலை எதிர்பார்க்க வில்லை.) (2) ஹே ப்ரம்ஹன் சௌனகரே! பந்துவான அவர்வந்ததைக் கண்டு தம்பிகளுடன் கூடின தர்மபுத்திரரும், திருதராஷ்டிரரும், யுயுத்ஸுவும், ஸஞ்ஜயரும், கிருபரும், குந்தியும், காந்தாரியும், திரௌபதியும், சுபத்திரையும் உத்தரையும், துரோணரின் பாரியையான கிருபியும், மற்றுமுள்ள ஞாதிஸ்திரீகளும், பாண்டுவின் ஞாதிகளும், புத்திரர்களுடன்கூடின மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளும் திரும்பிவந்த ப்ராணனைச் சரீரங்கள் போலச் சந்தோஷத்துடன் எதிர்கொண்டு சென்று, முறைப்படி ஆலிங்கனம் அபிவாதனம் இவற்ருல் மரியாதைசெய்து, பிரிவாற்ருமையினுல் பரவசப்பட்டவர்களாய் அன்புமயமான கண்ணீரை

ताम् ॥ ७ ॥ युधिष्ठिर उवाच—अपि स्मरथ नो युष्मत्पक्षच्छायासमेधितान्। विपद्गणाद्विषाग्न्यादेर्मोचिता यत्समातृकाः॥८॥ कया वृत्त्या वर्तितं वश्चरद्भिः क्षितिमण्डलम्। तीर्थानि क्षेत्रमुख्यानि सेवितानीह भूतले ॥९॥ भवद्विधा भागवतास्तीर्थीभूताः स्वयं विभो। तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थानि स्वान्तःस्थेन गदाभृता ॥ १० ॥ अपि नः सुहृदस्तात बान्धवाः कृष्णदेवताः। दृष्टाः श्रुता वा यदवः स्वपुर्यां सुखमासते ॥ ११ ॥ इत्युक्तो धर्मराजेन

வடியவிட்டனர். அரசரான தர்மபுத்திரர் ஆஸனத்திலுட்கார்ந்த அந்த விதுரரைப் பூஜித்தார். (3–6) போஜனஞ்செய்து சுகமாக ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து களைப்பாறின அவரைப்பார்த்து தர்மபுத்திரர் மிக்கவணக்கத்துடன் முற்கூறியவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சொல்லத்தொடங்கினர். (7)

யுதிஷ்டிரர் சொல்லலுற்றார்— தங்களுடைய *பக்ஷபாத நிழலினுல் நன்குவளர்க்கப்பட்டவர்களான எங்களை நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்களா?. நாங்கள் தாயுடன்கூட, துரியோதனனுல் கொடுக்கப்பட்டவிஷம், அரக்கு மாளிகையிலிட்ட நெருப்பு இவற்றை ஆதியாகக் கொண்ட ஆபத்துக் கூட்டத்திலிருந்து தாங்கள் காட்டின பக்ஷபாதத்தினுலன்றோ விடுவிக்கப்பட்டோம். (8) பூமண்டலத்தில் ஸஞ்சரித்தவர்களான உங்களால் எந்தக் காரியத்தினுல் தேஹமானது ரக்ஷிக்கப்பட்டது. இந்தப் பூமண்டலத்திலுள்ள க்ஷேத்திரங்களை முக்கியங்களாகவுடைய எந்தத் தீர்த்தங்கள் ஸேவிக்கப்பட்டன. (9) (*)ஹே விபோ! தங்களது உள்ளத்திலிருக்கின்ற கதாதரனுன பகவானுல் ஸ்வயம் தீர்த்தர்களான (இயர்க்கையில் பரிசுத்தர்களான) தங்கள்போன்ற பாகவதர்கள் பாபிகளான ஜனங்களின் ஸம்பந்தத்தினுல் அசுத்தங்களான தீர்த்தங்களையன்றோ பரிசுத்தப்படுத்துகின்றனர். (10) ஹே தாத! கிருஷ்ணனைத் தேவ

---

* பறவைகள் அதிகம் ஸ்னேஹத்தினுல் தங்கள் குழந்தைகளை இரக்கைகளின் நிழலினுல் எவ்விதம் காக்குமோ அவ்விதம் தங்களால் சாக்கப்பட்டோம் என்பது கருத்து.

(*) தாங்கள் தீர்த்தாடனஞ்செய்தது தங்களுக்காகவன்று. பின்னையோவெனில் தீர்த்தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தவேண்டியே என இதனுல் சொல்லுகிறுர்.

सर्वं तत्समवर्णयत्। यथानुभूतं क्रमशो विना यदुकुलक्षयम्॥ १२॥ नन्वप्रियं दुर्विषहं नृणां स्वयमुपस्थितम्। नावेदयत्सकरुणो दुःखिता-न्द्रष्टुमक्षमः॥ १३॥ कञ्चित्कालमथावात्सीत्सत्कृतो देववत्सुखम्। भ्रातु-र्ज्येष्ठस्य श्रेयस्कृत्सर्वेषां प्रीतिमावहन्॥ १४॥ अबिभ्रदर्यमा दण्डं यथाव-दघकारिषु। यावद्दधार शूद्रत्वं शापाद्वर्षशतं यमः॥ १५॥ युधिष्ठिरो लब्धराज्यो दृष्ट्वा पौत्रं कुलंधरम्। भ्रातृभिर्लोकपालाभैर्मुमुदे परया

தையாகக் கொண்டவர்களும், நமது பந்துக்களும், சுஹிருத்துக் களுமான யாதவர்கள் தங்களது பட்டினத்தில் சுகமாக இருக்கின்ற னரா? தங்களால் பார்க்கப்பட்டனரா? அல்லது கேட்கவாவது பட்ட னரா? என்றார்.(11) இவ்விதம் தர்மராஜனால் கேட்கப்பட்ட விதுரர் யாதவகுலத்தின் நாசத்தைத்தவிர்த்து தன்னால் எவ்விதமெல்லாம் அனுபவிக்கப்பட்டதோ அவ்விதமே அவையாவையும் முறையே வர் ணித்தார்.(12) [*] கருணையுடன் கூடினவனும், ஆனதுபற்றியே துக்க மடைந்தவர்களைக் கண்ணுற் காணப்பொறாதவனுமான மனிதன், மனிதர்களுக்கு எதிர்பாராது உண்டானதும் ஆயினும் பொருக்கவிய லாததுமான அப்ரியத்தைத் தெரிவிக்கத் துணியமாட்டானன்றோ?.

பிறகு தேவன் போலப் பூஜிக்கப்பட்டவராகவும், ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவான திருதராஷ்டிரருக்குத் தத்துவத்தை யுபதேசித்துக் கொண்டும், யாவருக்கும் ப்ரீதியை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டும் கொஞ்சகாலம் ஸுகமாக அங்குவஸித்துவந்தார் (14) மாண்டவ்ய ரென்ற மஹருஷியினுடைய †சாபத்தினால் யமன், நூறுக்கணக்

---

[*] யாதவகுல நாசத்தைச்சொல்லாததற்குக் காரணத்தை இதனால் சொல்லுகிறார். †ஒருஸமயம் திருடர்களை விரட்டிச்செல்லும் ராஜ ஸேவ கர்கள் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் மாண்டவ்ய மஹருஷியின் அருகில் வந்து அங்கு பதுங்கியிருந்த திருடர்களையும் அவர்களுடன்கூட மாண்டவ் யரையும் சேர்த்துக்கட்டி அரசனுடைய அருகில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி னர். உடனே அரசனது ஆக்ஞையினால் யாவரையும் தூக்குமரத்தி லேற்றினர். பிறகு அரசன் ருஷியை இன்னாரெனவறிந்துகொண்டு சூலத்தினின்றும் இரக்கித் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டினான். பிறகு முனி யமனுலகம் சென்று கோபத்துடன் "என்னையேன் சூலத்தி லேற்றினாய்?" என்று கேட்டார். அதற்கு யமன் "நீர் குழந்தையாக

श्रिया ॥ १६ ॥ एवं गृहेषु सक्तानां प्रमत्तानां तदीहया। अत्यक्रामदविज्ञातः कालः परमदुस्तरः॥ १७ ॥

विदुरस्तदभिप्रेत्य धृतराष्ट्रमभाषत। राजन्निर्गम्यतां शीघ्रं पश्येदं भयमागतम् ॥ १८ ॥ प्रतिक्रिया न यस्येह कुतश्चित्कर्हिचित्प्रभो। स एव भगवान्कालः सर्वेषां नः समागतः॥ १९ ॥ येन चैवाभिपन्नोऽयं प्राणैः प्रियतमैरपि। जनः सद्यो वियुज्येत किमुतान्यैर्धनादिभिः॥ २० ॥ पितृभ्रातृसुहृत्पुत्रा हतास्ते विगतं वयः। आत्मा च जरया ग्रस्तः परगेहमुपा-

---

காண வருஷங்களைத் தன்னுட்கொண்ட எத்துணை காலம் சூத்திரத்தன்மையை யடைந்திருந்தாரோ, அத்துணை காலம் பாபஞ் செய்த ஜனங்களுக்கு அர்யமா (ஸூரியன்) சிக்ஷையை விதித்து வந்தார். (15) ராஜ்யத்தை யடைந்த தர்மபுத்திரர் வம்சத்தை நிலை நிறுத்தும் பௌத்திரனைக் கண்டு லோகபாலர்களுக்கொப்பான ப்ராதாக்களுடனும், மேலான ஐஸ்வரியத்துடனும் கூடினவராய் ஸந்தோஷத்தையடைந்தார்.(16) இம்முறையாகக் குடும்பங்களிலீடு பட்டு குடும்ப ஸம்பந்தமான வியாபாரத்தினால் ஆத்ம ப்ரயோஜன விஷயத்தில் தவறினவர்களான பாண்டவர்களுக்கு மிக்கத் தாண்டு தற்கரிதான காலமானது அறியப்படாமலே கடந்துவிட்டது. (17)

விதுரர் அதையறிந்துகொண்டு திருதராஷ்டிரரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர். ஹே ராஜன்! சீக்கிரம் வெளியேறும். இதோ வந்திருக்கின்ற பயத்தைப்பாரும். (18) ஹே ப்ரபோ! எதற்கு ஒன்றினாலும் ஒருபொழுதும் பதில் செய்யவியலாதோ பகவானாகிற அதேகாலமானது நம்மெல்லோருக்கும் நெருங்கிவிட்டது. (19) இந்தக் காலத்தினால் விழுங்கப்பட்ட இந்த ஜனம் மிக்க ப்ரியங்களான ப்ராணங்களினால் கூட விடுபடும் பொழுது மற்றுமுள்ள தனம் முதலியவற்றினால் விடுபடுவதில்

இருக்குங்கால் தட்டாரப் பூச்சியைப் பிடித்து ஈர்க்கில் கோத்தீர் அதற்காகத்தான்" என்றான். அதைக்கேட்டு மாண்டவ்யர் "இளமையில் அறியாது செய்தபாபத்துக்காக இத்துணைகடுமையான சிக்ஷையை நீவிதித்தமையின் சூத்திர யோனியிற் பிறக்கக்கடவாய்" எனச் சபித்தார். அதனால் யமன் சூத்திரயோனியில் விதுரராகப் பிறந்தார். என்ற வேறு புராணக்கதையை இங்குகண்டுகொள்க.

सखे ॥२१॥ अहो महीयसी जन्तोर्जीविताशा यया भवान्। भीमेनावर्जितं पिण्डमादत्ते गृहपालवत् ॥ २२ ॥ अग्निर्निसृष्टो दत्तश्च गरो दाराश्च दूषिताः। हृतं क्षेत्रं धनं येषां तद्दत्तैरसुभिः कियत् ॥ २३ ॥ तस्यापि तव देहोऽयं कृपणस्य जिजीविषोः। परैत्यनिच्छतो जीर्णो जरया वाससी इव ॥ २४ ॥ गतस्वार्थमिमं देहं विरक्तो मुक्तबन्धनः। अविज्ञातगतिर्जह्यात्स वै धीर उदाहृतः॥ २५ ॥ यः स्वकात्परतो वेह जातनिर्वेद आत्मवान्। हृदि कृत्वा हरिं गेहात्प्रव्रजेत्स नरोत्तमः॥ २६ ॥ अथोदीचीं दिशं यातु स्वैरज्ञातगतिर्भवान्। इतोर्वाक्प्रायशः कालः पुंसां गुणविकर्षणः॥

சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது. (20) பிதா, ப்ராதா, மித்திரன் புத்திரர்கள்யாவரும் போய்விட்டனர். உமக்கோ வயதும் ஆகிவிட்டது. தேஹமோ ஜரையினுல் (முதுமையினுல்) விழுங்கப் பட்டுவிட்டது. வஸிப்பதோ பிறர்வீடு. (21) எந்தப் பீமஸேனனுல் உமது புத்திரர்கள் கொல்லப்பட்டனரோ அந்தப் பீமஸேனன் கொடுத்த பிண்டத்தை நாய்போல நீர் சாப்பிடுகின்றீர். ஆகவே ப்ராணிகளுக்கு ஜீவிதத்தில் ஆசையதிகம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இது வெகு ஆஸ்சரியம். (22) எவர்களுடைய அரக்குமாளிகையில் நெருப்பு மூட்டப்பட்டதோ, அன்னத்தில் விஷமும் கலக்கப்பட்ட தோ, பத்நியும் பலரறிய ஸபையில் மானபங்கம் செய்விக்கப்பட்டா ளோ, பூமியும் பணமும் கொள்ளையிடப்பட்டதோ, அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆயுளினுல் யாதுபயன்?. (23) இவ்விதம் நீர் கிடைத்ததைவிட மனமில்லாதவருகவும், உயிர்வாழ விரும்பினவருக வும் இருப்பினுங்கூட முதுமையினுல் மூப்பையடைந்த இந்தத் தேஹமானது விரும்பாவிடினுங்கூட வஸ்திரங்கள்போலத் தேய்ந்தே விடப்போகிறது. ஆகவே தீரனுக ஆவீராக. (24) எவன் தனம், புத்திரன் முதலியவர்களிடத்தில் அபிமானத்தைவிட்டு விரக்தனுகி பிறராலறியப்படாத அரண்யகமனத்தையுடையவனுய் யசஸ், தர்மம் முதலிய சொந்தமான பயனெதுவுமற்ற இந்தத்தேஹத்தை எவ்விடத் திலேனும் விடுவானே அவனே தீரனெனச்சொல்லப்படுகிருன்.(25) எவன் ஸ்வயமாகவோ, பிறருபதேசத்தாலோ இந்தத் தேஹத்தில் வைராக்கியத்தை யடைந்தவனுயும், மனோதைரியமுள்ளவனுயும்

एवं राजा विदुरेणानुजेन प्रज्ञाचक्षुर्बोधितो ह्याजमीढः। छित्त्वा स्वेषु स्नेहपाशान्द्रढिम्नो निश्चक्राम भ्रातृसंदर्शिताध्वा ॥ २८ ॥ पतिं प्रयान्तं सुबलस्य पुत्री पतिव्रता चानुजगाम साध्वी। हिमालयं न्यस्तदण्डप्रहर्षं मनस्विनामिव सत्संप्रहारः॥ २९ ॥ अजातशत्रुः कृतमैत्रो हुताग्निर्विप्रान्नत्वा तिलगोभूमिरुक्मैः। गृहं प्रविष्टो गुरुवन्दनाय न चापश्यत्पितरौ सौबलीं च ॥ ३० ॥ तत्र सञ्जयमासीनं पप्रच्छोद्विग्नमानसः। गावल्गणे क्व नस्तातो वृद्धो हीनश्च नेत्रयोः॥ अम्बा च हतपुत्रार्ता पितृव्यः क्व गतः

ஆகி ஹரியை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு துறவியாக வாகின்ருனே அவனே நரோத்தமனுக வாகிருன். (26) புருஷர்களின் தைரியம் தயை முதலியவற்றைப் பெரும்பாலும் நாசமாக்கக்கூடிய காலமானது தற்காலமிருந்து அருகில் வரப்போகிறது. ஆகவே நீர் சொந்த ஜனங்களாலறியப்படாத கதியையுடையவராய் வடதிக்கை நோக்கிச் செல்லும் என்ருர். (27) குருடனும், அஜமீடவம்சத்திற் பிறந்தவருமான திருதராஷ்டிர ராஜன் இவ்விதம் தம்பியான விதுரரா லுபதேசிக்கப்பட்டவராய்ச் சொந்த ஜனங்களிடத்தில் வேரூன்றின ஸ்னேஹபாசங்களைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ராதாவினுல் காண்பிக்கப்பட்ட வழியையுடையவராய் வெளிக்கிளம்பினுர். (28) தீரர்களுக்கு போரில் சூரர்களின் அடியானதுபோல, வைராக்கியத்தையடைந்தவர்களுக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தைத் தருகின்ற ஹிமாலயத்தைக்குறித்துச் செல்லுகின்ற பதியைப் பதிவ்ரதையும், ஸாத்வியுமான சுபல ராஜகுமாரியான காந்தாரியும் பின்தொடர்ந்தாள். (29) அஜாத சத்துருவான தர்மபுத்திரர் மித்ரதைவத்யமான ஸந்தியாவந்தனத்தைச் செய்துமுடித்துக்கொண்டும், அக்னிஹோத்திரத்தைச் செய்துமுடித்துக்கொண்டும், எள்ளு, பசு, பூமி, ஸுவர்ணம் இவற்றினுல் ப்ராம்ஹணர்களைப் பூஜித்து அவர்களை வணங்கியும், குருக்களை வந்தனம் செய்யவேண்டி கிருஹத்தில் ப்ரவேசித்தார். அங்கு விதுரர் திருதராஷ்டிரர் இவர்களையும், காந்தாரியையும் காணவில்லை. (30) அதனுல் கலங்கின மனதுள்ளவராய், அவ்விடத்திலுட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஸஞ்ஜயரைப் பார்த்து ஹே கவல்கணபுத்திரரான ஸஞ்ஜய! இரண்டு கண்களுமற்றவரும், வயது

सुहृत् ॥ ३१ ॥ अपि मय्यकृतप्रज्ञे हतबन्धुः स भार्यया। आशंसमानः शमलं गङ्गायां दुःखितोऽपतत् ॥३२॥ पितर्युपरते पाण्डौ सर्वान्नः सुहृदः शिशून्। अरक्षतां व्यसनतः पितृव्यौ क्व गतावितः ॥३३॥ सूत उवाच—कृपया स्नेहवैक्लव्यात्सूतो विरहकर्शितः। आत्मेश्वरमचक्षाणो न प्रत्याहातिपीडितः॥ ३४ ॥ विमृज्याश्रूणि पाणिभ्यां विष्टभ्यात्मानमात्मना। अजातशत्रुं प्रत्यूचे प्रभोः पादावनुस्मरन् ॥ ३५ ॥ सञ्जय उवाच—नाहं वेद व्यवसितं पित्रोर्वः कुलनन्दन। गान्धार्या वा महाबाहो मुषितोऽस्मि महात्मभिः॥ ३६ ॥ अथाजगाम भगवान्नारदः सहतुम्बुरुः। प्रत्युत्थायाभिवाद्याह सानुजोऽभ्यर्चयन्निव ॥ ३७ ॥

முதிர்ந்தவருமான எங்கள் பிதாவும், கொல்லப்பட்டுப்போன புத்திரர்களை யுடையவளும், ஆனதுபற்றியே பீடிதையுமான தாயாரும் (காந்தாரியும்) எங்கே? ஸுஹிருத்தான விதுரர் எங்கு சென்றார். அறிவை இழந்தவனான என்னிடத்தில் ஏதேனும் அபராதத்தைக்கண்டு (பொறுதவராய்) கொல்லப்பட்ட புத்திரன் முதலிய பந்துக்களையுடைய அவர் துக்கித்தவராய் பாரியையுடன் கூட கங்கையில் விழுந்துவிட்டாரா என்னே? (31–32) பாண்டுவான பிதாமரித்ததும் குழந்தைகளும், ஸுஹிருத்துக்களுமான எங்கள் யாவரையும் கஷ்டத்திலிருந்து எவர்கள் ரக்ஷித்தனரோ அந்தப் பிதிரு ஸஹோதரர்கள் இங்கிருந்து எங்குசென்றனர் என்றார். (33) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—கருணையினாலும், ஸ்னேஹத்தினாலேற்பட்ட மனத்தளர்ச்சியினாலும் மிக்கப் பீடிக்கப்பட்டவரும், தனது ஈசனான அரசனைக் காணாது விரஹத்தினால் களைத்தவருமான அந்த ஸஞ்ஜயர் பதில்சொல்லாதிருந்தார் (34) பிறகு கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டும், மனத்தைப் புத்தியினால் அடக்கிக்கொண்டும், ப்ரபுவான திருதராஷ்டிரருடைய சரணங்களை நினைத்துக்கொண்டும் தர்மபுத்திரருக்குப் பதில் சொல்ல வாரம்பித்தார். (35)

ஸஞ்ஜயர் சொல்லலுற்றார்—ஹே குலநந்தன! மஹாபாஹோ! உங்கள் பிதாக்களுடையவோ, காந்தாரியினுடையவோ முயர்ச்சியை நான் அறிந்திலேன். நான் மஹாத்மாக்களான அவர்களினால் ஏமாற்

युधिष्ठिर उवाच—नाहं वेद गतिं पित्रोर्भगवन्क गतावितः। अम्बा वा हतपुत्रार्ता क्व गता च तपस्विनी॥ कर्णधार इवापारे भगवान्पारदर्शकः॥ ३८ ॥ अथाबभाषे भगवान्नारदो मुनिसत्तमः। मा कञ्चन शुचो राजन्यदीश्वरवशं जगत्॥ ३९ ॥ लोकाः सपाला यस्येमे वहन्ति बलिमीशितुः। स संयुनक्ति भूतानि स एव वियुनक्ति च॥ ४० ॥ यथा गावो नसि प्रोतास्तन्त्यां बद्धाः स्वदामभिः। वाक्तन्त्यां नामभिर्बद्धा वहन्ति बलिमीशितुः॥ ४१ ॥ यथा क्रीडोपस्कराणां संयोगविगमाविह। इच्छया

றப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன் என்றார். (36) பிறகு பகவானான நாரதர் தும்புருவுடன் கூட அங்கு வந்தார். எழுந்து நமஸ்கரித்து தம்பிகளுடன் கூட தர்மபுத்திரர் அவரைப் ‡பூஜிப்பவர்போலச் சொல்லத்தொடங்கினார். (37) தர்மபுத்திரர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பகவன்! எனது பிதாக்கள் போனவழியை நான் அறிகிலேன். இங்கிருந்து எங்கு சென்றனர். புத்திரர்களை இழந்தவளும், ஆனதுபற்றியே துக்கிதையும், சோகிக்கத்தக்கவளுமான எனது அன்னையும் எங்கு சென்றிருக்கின்றாள். கறையற்ற ஸமுத்திரத்தில் கப்பலோட்டிபோல சோகமாகிற இந்தக்கடலின் கறையை பகவானான நீரேகாண்பிக்கக்கூடியவர். ஆனதுபற்றி எனக்குஇதைச் சொல்லவேண்டும் என்றார். (38) பிறகு முனிஸ்ரேஷ்டரும் பகவானுமான நாரதர் "ஹே ராஜன்! ஒருவரையும்பற்றி துக்கத்தையடையாதேயும். ஜகத்தானது ஈஸ்வரனுடைய வசத்திலன்றோ இருக்கின்றது. லோகபாலர்களுடன் கூடின இந்த ஜனங்கள் எந்த ஈஸ்வரனுக்குப் பூஜையைச்செலுத்துகின்றனவோ அவரே ப்ராணிகளைச் சேர்த்துவைக்கிறார். அவரே பிரித்தும் விடுகிறார். காளைமாடுகள் மூக்குக்குத்தி அதில் கயிறு கோக்கப்பட்டு பெரிய புணையல் கயிற்றில் தமது கயிற்றினால் கட்டப்பட்டனவாய்க் கொண்டு தமது எஜமானனது பலியை எவ்விதம் சுமக்கின்றனவோ, இவ்விதமே ஜீவர்கள் விதி நிஷேதரூபமான வேதவாக்காகிற கயிற்றினாலும், ப்ராமஹணன், ப்ரம்ஹசாரி என்றதாதி பெயர்களினாலும், கட்டப்பட்டனவாய்க்கொண்டு ஈசிதாவான பரமேஸ்வரனுக்குப்

---

‡ சோகவேகத்தினால் பூஜிப்பவர்போல்' பேசினாரேயொழிய பூஜிக்கவில்லை என்பது கருத்து.

क्रीडितुः स्यातां तथैवेशेच्छया नृणाम् ॥ ४२ ॥ यन्मन्यसे ध्रुवं लोकमध्रुवं वा नचोभयम् । सर्वथा हि न शोच्यास्ते स्नेहादन्यत्र मोहजात् ॥ ४३ ॥ तस्माज्जह्यङ्ग वैक्लव्यमज्ञानकृतमात्मनः । कथं त्वनाथाः कृपणा वर्तेरंस्ते च मां विना ॥ ४४ ॥ कालकर्मगुणाधीनो देहोऽयं पाञ्चभौतिकः । कथमन्यांस्तु गोपायेत्सर्पग्रस्तो यथा परम् ॥ ४५ ॥ अहस्तानि सहस्तानामपदानि

பலியைச் சுமக்கின்றனர். (39–41) விளையாட்டுக் கருவிகளின் சேர்க்கையும், பிரிவும் விளையாடுபவனுடைய இச்சையையொட்டி எவ்விதம் ஏற்படுகின்றனவோ, அவ்விதமே மனிதர்களின் சேர்க்கையும் பிரிவும் ஈஸ்வரேச்சையினாலேயே ஏற்படுகின்றன. (42) *இந்த ஜனத்தை ஜீவரூபத்தினால் நிலைத்ததென்றோ, தேஹரூபத்தினால் நிலையற்றதென்றோ, ப்ரம்ஹரூபத்தினாலோ அநிர்வசனீயத் தன்மையினாலோ நிலைத்ததுமன்று நிலையாததுமன்று என்றோ, சேதனாசேதனம்சத்தினால் நிலைத்ததாகவும், நிலையற்றதாகவு முள்ளது என்றோ எண்ணுவாயேயானால் எவ்வழியிலும் அவர்கள் சோகிக்கத் தகாதவர்களே ஆவர். நான் என்றும் என்னுடையது என்றுமான மோஹத்தாலுண்டான ஸ்னேஹத்தைத் தவிர்த்து சோகத்துக்குக் காரணமே கிடையாது. அந்த ஸ்னேஹமோ அக்ஞானத்தை மூலமாகவுடையது. (43) ஆகவே ஹே அங்க! நாதனற்றவர்களும், கிருபணர்களுமான அவர்கள் நானில்லாவிடில் எவ்விதம் ஜீவிப்பர் என அக்ஞானத்தினாற் செய்யப்பட்ட மனக்குழப்பத்தை விட்டுவிடுவீராக. (44)

ஐந்து பூதங்களின் காரியமான இந்தத் தேஹமானது, காலம் கர்மம் குணம் இவற்றுக்கு அதீனமாக இருப்பதால் மலைப்பாம்பினால் விழுங்கப்பட்டவன் பிறரைப் போல மற்றவர்களை எவ்விதம் காப்பாற்றும். ஒருபொழுதும் காப்பாற்றாது. (45) கையுடன் கூடின மனித ஜீவர்களுக்கு கையில்லாத பசுபக்ஷ்யாதி ஜீவன்கள் தேஹதாரணத்துக்கு நிமித்தங்களாகவாகின்றன. நாற்கால் ப்ராணிகளுக்குப் புல்முதலிய சரீரத்தையடைந்த ஜீவன்கள் தேஹதாரணத்

---

* ஈசுவராதீனமாக இருப்பதால் சோகப்படுவது பொருந்தாது என முன்னர் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது லோகதத்துவத்தை விசாரிக்குங்கால் சோகத்துக்கு விஷயமே கிடையாது என உபதேசிக்கிறார்.

चतुष्पदाम् । फल्गूनि तत्र महतां जीवो जीवस्य जीवनम् ॥ ४६ ॥ तदिदं भगवान्राजन्नेक आत्मात्मनां स्वदृक् । अन्तरोऽनन्तरो भाति पश्य तं मायायोरुधा ॥ ४७ ॥ सोऽयमद्य महाराज भगवान्भूतभावन: । कालरूपोऽवतीर्णोऽस्यामभावाय सुरद्विषाम् ॥ ४८ ॥ निष्पादितं देवकृत्यमवशेषं प्रतीक्षते । तावद्यूयमवेक्षध्वं भवेद्यावदिहेश्वर: ॥ ४९ ॥

धृतराष्ट्र: सह भ्रात्रा गान्धार्या च स्वभार्यया । दक्षिणेन हिमवत ऋषीणामाश्रमं गत: ॥ ५० ॥ स्रोतोभि: सप्तभिर्या वै स्वर्धुनी सप्तधा व्यधात् । सप्तानां प्रीतये नाना सप्तस्रोत: प्रचक्षते ॥ ५१ ॥ स्ना-

---

துக்கு நிமித்தங்களாகவாகின்றன. அவற்றுக்குள்ளும் பெரிய சரீரமுள்ள ஜீவன்களுக்குச் சிறியசரீரமுள்ள ஜீவன்கள் தேஹதாரணத்துக்கு நிமித்தங்களாகவாகின்றன. ஆகவே ஒரு ஜீவனுக்கு மற்றொருஜீவன் தேஹதாரணத்துக்கு நிமித்தமாகவாகிறது என்பது தெளிவாகிறது. (46) ஹே ராஜன்! ஸ்வப்ரகாசனும், எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவும், ஏகனுமான யாதொருபகவானுண்டோ அவரே கையற்றது, கையுள்ளது இவற்றை ஆதியாகவுடைய முற்கூறிய இந்த ஜகத்தாகவும், உள்ளிலும் வெளியிலுமிருப்பவராகவும்,மாயையினால் பலவாகவும் தோற்றுகிறார் என நீ கண்டுகொள்ளு (47) ஹே மஹாராஜ! பூதங்களை விருத்திசெய்பவரும், காலத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவருமான அந்த இந்தப் பகவான் இப்பொழுது அஸுரர்களை அழிக்கவேண்டி இந்தப் பூமியில் அவதரித்திருக்கிறார். (48) தேவர்களின் காரியமானது செய்துமுடிக்கப்பட்டு விட்டது. எஞ்ஜிய காரியத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். எதுவரை ஈஸ்வரன் இங்கு இருப்பாரோ அதுவரை நீங்களும் ஜீவனத்தை எதிர்பாருங்கள். (49)

திருதராஷ்டிரரோ ப்ராதாவான விதுரருடனும், தனது பாரியையான காந்தாரியுடனும் கூட ஹிமயமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள ருஷிகளின் ஆஸ்ரமத்தை யடைந்துவிட்டார். (50) ப்ரஸித்தி பெற்ற யாதொரு ஆகாசகங்கையுண்டோ அது ஸப்தருஷிகளின் ப்ரீதிக்குவேண்டி தனிப்பட்டதான ஏழுபிரவாஹங்களினால் தன்னை ஏழுவிதமாகச் செய்துகொண்டது. ஆனதுபற்றி அந்தத் தீர்த்

त्वानुसवनं तस्मिन्हुत्वा चाग्नीन्यथाविधि। अब्भक्ष उपशान्तात्मा स आस्ते विगतैषणः ॥ ५२ ॥ जितासनो जितश्वासः प्रत्याहृतषडिन्द्रियः। हरिभावनया ध्वस्तरजःसत्त्वतमोमलः ॥ ५३ ॥ विज्ञानात्मनि संयोज्य क्षेत्रज्ञे प्रविलाप्य तम्। ब्रह्मण्यात्मानमाधारे घटाम्बरमिवाम्बरे ॥ ५४ ॥ ध्वस्तमायागुणोदर्को निरुद्धकरणाशयः। निवर्तिताखिलाहार आस्ते स्थाणुरिवाचलः। तस्यान्तरायो मैवाभूः संन्यस्ताखिलकर्मणः॥ ५५ ॥ स वा अद्यतनाद्राजन्परतः पञ्चमेऽहनि। कलेबरं हास्यति स्वं तच्च भस्मी-

---

தத்தை ஸப்தஸ்ரோதஸ் என்கின்றனர். (51) அவர் அந்தத் தீர்த்தத்தில் காலே, மத்யான்ஹம், மாலே என்ற காலங்களில் ஸ்நானஞ் செய்தும், முறைப்படி அக்னிகளிலும் ஹோமஞ்செய்தும், ஜலத்தையே குடித்துக்கொண்டும், ஒடுங்கின மனதுள்ளவராகவும், புத்திராதி ஏஷணைகளை விட்டவராகவும் இருக்கிறார். (52) மேலும், ஆஸன ஜயமுள்ளவராகவும், ப்ராணனை ஜயித்தவராகவும், த்வக், சக்ஷுஸ், ஶ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வா, க்ராணம், மனஸ் என்ற ஆறு இந்திரியங்களை அததற்குரிய விஷயங்களினின்றும் இழுத்து அதனதன் ஸ்வரூபத்தில் மட்டும் நிறுத்தினவராகவும், ஹரியின் பாவனை (தாரணை) யினால் போக்கப்பட்ட ரஜஸ் ஸத்வம் தமஸ் என்ற மலங்களை யுடையவராகவும், அஹங்காரத்துக்கு நிமித்தமான மனதை ஸ்தூலதேஹத்திலிருந்து பிரித்து விக்ஞானத்மாவான புத்தியில் லயிக்கச்செய்தும், அந்த விக்ஞானத்மாவான புத்தியை திருஶ்யமான அசேதனம்சத்தினின்றும் பிரித்து த்ரஷ்டாவான க்ஷேத்ரக்ஞனுடன் ஒன்றுபடுத்தியும், அந்த க்ஷேத்திரக்ஞனை த்ரஷ்ட்ரம்சத்தினின்றும் பிரித்து குடாகாசத்தைப் பெரிய ஆகாசத்தில் போல ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயப்படுத்தியும், மாயாகுணங்களின் வாஸனையற்றவராகவும், கண் முதலிய இந்திரியங்களையும், மனதையும் அடக்கிக்கொண்டவராகவும், ஆனது பற்றியே இந்திரியங்களினால் விஷயங்களின் கிரஹணமற்றவராகவும், கட்டைபோல அசையாதவராகவுமிருக்கிறார். ஹே ராஜன்! ஸகல கர்மங்களையும் விட்டவரான அவருக்கு இடையூறு விளைவிப்பவராக ஆகாதீர். (53-55) அவரோ இதிலிருந்து மேலுள்ள ஐந்தாவது

भविष्यति ॥ ५६ ॥ दह्यमानेऽग्निभिर्देहे पत्युः पत्नी सहोटजे। बहिः स्थिता पतिं साध्वी तमग्निमनुवेक्ष्यति ॥५७॥ विदुरस्तु तदाश्चर्यं निशाम्य कुरुनन्दन। हर्षशोकयुतस्तस्माद्गन्ता तीर्थनिषेवकः ॥ ५८ ॥ इत्युक्त्वाथारुहत्स्वर्गं नारदः सहतुम्बुरुः। युधिष्ठिरो वचस्तस्य हृदि कृत्वाऽजहाच्छुचः ॥ ५९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे विदुरोपदेशेन धृतराष्ट्र मोक्षवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

நாளில் சொந்தமான சரீரத்தை விடப்போகிறார். அந்தச் சரீரமும் சாம்பலாக வாகப்போகிறது. (56) பர்ணசாலையுடன் கூடப் பர்த்தாவினுடைய தேஹமானது அக்னிகளினால் பொசுக்கப்படும் பொழுது வெளியிலிருக்கின்றவளும் பதிவிரதையும், பத்நியுமான காந்தாரியானவள் அந்த அக்னியில் பிரவேசிக்கப்போகிறாள் (57) ஹே குருநந்தன! விதுரர் அந்த ஆப்சரியத்தைக் கண்ணுற்று ஹர்ஷம் சோகம் இவற்றுடன் கூடினவராய் தீர்த்தங்களை ஸேவிக்க வெண்ணங்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பப்போகிறார். (58) என்று சொல்லிப் பிறகு நாரதர், தும்புரு என்பவருடன்கூட ஸ்வர்க்கத்தை (ஆகாசத்தை) அடைந்தார். தர்மபுத்திரர் அவருடைய வார்த்தையை மனத்தில் வாங்கிச் சோகத்தைவிட்டார். (59) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் விதுரரது உபதேசத்தினால் திருதராஷ்டிரர் மோக்ஷமடைந்ததை வர்ணித்தல் என்ற பதிமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुर्दशे त्वरिष्टानि दृष्ट्वा राजा विशङ्कितः।
अश्रृणोदर्जुनात्कृष्णतिराधानमितीर्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) அசுபக்குறிகளைக் கண்டு சங்கைகொண்ட அரசன் அர்ஜுனனிடமிருந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மறைந்ததைக் கேட்டார் என இந்தப் பதினான்காவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—संप्रस्थिते द्वारकायां जिष्णौ बन्धुदिदृक्षया। ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य कृष्णस्य च विचेष्टितम् ॥ १ ॥ व्यतीताः कतिचिन्मासास्तदा नायात्ततोऽर्जुनः। ददर्श घोररूपाणि निमित्तानि कुरूद्वहः ॥ २ ॥ कालस्य च गतिं रौद्रां विपर्यस्तर्तुधर्मिणः। पापीयसीं नृणां वार्तां क्रोधलोभानृतात्मनाम् ॥ ३ ॥ जिह्मप्रायं व्यवहृतं शाठ्यमिश्रं च सौहृदम्। पितृमातृसुहृद्भ्रातृदंपतीनां च कल्कनम् ॥ ४ ॥ निमित्तान्यत्यरिष्टानि काले त्वनुगते नृणाम्। लोभाद्यधर्मप्रकृतिं दृष्ट्वोवाचानुजं नृपः ॥ ५ ॥ युधिष्ठिर उवाच—संप्रेषितो द्वारकायां जिष्णुर्बन्धुदिदृक्षया। ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य कृष्णस्य च विचेष्टितम् ॥ ६ ॥ गताः

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்— பந்துக்களைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டும், புண்ணியச்லோகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதத்தையும் அபிப்பிராயத்தையும் அறியவேண்டியும் துவாரகைக்கு அர்ஜுனன் சென்று சிலமாதங்கள் கழிந்தன. அப்பொழுதும் அங்கிருந்து அர்ஜுனன் திரும்பி வரவில்லை. குருச்ரேஷ்டரான தர்மபுத்திரர் பயங்கரமான தோற்றத்தையுடைய அசுபக்குறிகளைக் கண்டார். (1–2) அரசனான தர்மபுத்திரர் ருதுக்களின் தர்மமாறுபாட்டையுடைய காலத்தின் பயங்கரமான கதியையும், ஜனங்கள் குரோதம், லோபம், பொய் இவற்றில் மனமுள்ளவர்களாய் செய்யும் பாபமான ஜீவிகையையும், அதிகம் கபடம் நிறைந்த வியவஹாரத்தையும், வஞ்சனம் கலந்தசினேஹத்தையும், பிதா, மாதா, ஸுஹ்ருத், ப்ராதா, தம்பதிகள் இவர்களுக்குத் புத்திராதிகளான தமது ஸம்பந்திகளுடன் நேர்ந்த கலஹத்தையும், அனுகூலமான காலத்திலுண்டான மிக்க கெடுதல்களான நிமித்தங்களையும், மனிதர்களுக்கு லோபம் முதலிய அதர்மமுள்ள ஸ்வபாவத்தையும் கண்டு பீமஸேனனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (3–5)

தர்மபுத்திரர் சொல்லலுற்றார்— பந்துக்களைப் பார்க்குமெண்ணத்துடனும், புண்ணியச்லோகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய காரியத்தையும் அபிப்பிராயத்தையும் அறியவேண்டியும் அர்ஜுனன் துவாரகைக்கு அனுப்பப்பட்டான். (6) ஹே பீமஸேன! இப்

सप्ताधुना मासा भीमसेन तवानुजः। नायाति कस्य वा हेतोर्नाहं वेदेदमञ्जसा ॥ ७ ॥ अपि देवर्षिणादिष्टः स कालोऽयमुपस्थितः। यदात्मनोऽङ्गमाक्रीडं भगवानुत्सिसृक्षति ॥ ८ ॥ यस्मान्नः संपदो राज्यं दाराः प्राणाः कुलं प्रजाः। आसन्सपत्नविजयो लोकाश्च यदनुग्रहात् ॥ ९ ॥ पश्योत्पातान्नरव्याघ्र दिव्यान्भौमान्सदैहिकान्। दारुणान् शंसतोऽदूराद्भयं नो बुद्धिमोहनम् ॥१०॥ ऊर्वक्षिबाहवो मह्यं स्फुरन्त्यङ्ग पुनः पुनः। वेपथुश्चापि हृदय आराद्दास्यन्ति विप्रियम् ॥११॥ शिवैषोद्यन्तमादित्यमभिरौत्यनलाननां। मामङ्ग सारमेयोऽयमभिरौति ह्यभीरुवत् ॥१२॥ शस्ताः कुर्वन्ति

பொழுதோ ஏழுமாதங்களாகிவிட்டன. உனது தம்பி என்ன காரணத்தினுல் திரும்பிவரவில்லை என்பதை நான் தெளிவாய் அறிய முடியாதவனுகவிருக்கிறேன் (7) எந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நிமித்தமாக நமக்கு ஸம்பத்துக்களும், ராஜ்யமும், பத்நியும், ப்ராணன்களும், குலமும், ப்ரஜைகளும், சத்துருஜயமும் ஏற்பட்டனவோ, எவருடைய அனுக்கிரஹத்தினுல் உலகங்களும் வசப்பட்டனவாகவாயினவோ அந்தப் பகவான் “தனது க்ரீடைக்கு ஸாதனமான அங்கத்தை(மனுஷ்ய நாட்டியத்தை)விட்டுவிட விரும்புகிறுர்” என எந்தக் காலமானது தேவருஷியான நாரதராலுபதேசிக்கப்பட்டதோ அந்தக்காலமானது (பகவான் சரீரத்தை மறைத்துக்கொள்ளும் காலமானது) அருகில்வந்துவிட்டதா என்னே? (8–9) ஹே நரவ்யாக்ர! புத்திக்கு மயக்கத்தைத் தரக்கூடியபயம் அருகிலிருக்கு என்பதைச் சொல்லுகின்றனவும், குரூரங்களும், ஆகாசத்திலுண்டானவைகளும், பூமியிலுண்டானவைகளும், தேஹத்திலுண்டான வைகளுமான அசுபக் குறிகளேப்பார். (10) அவற்றுள் ஹே அங்க! இடதுதொடை இடதுகண் இடதுகை இவைகள் அடிக்கடி துடிக்கின்றன. மனத்தில் நடுக்கமும் உண்டாகின்றது. இவை எனக்கு ஸமீபத்தில் கெடுதலேத் தரப்போகின்றன. (11) இந்தக் குள்ளநரியானது அக்னியை வாயினுல் கக்கிக்கொண்டு உதயமாகின்ற ஸூரியனை எதிரில் பார்த்துக்கொண்டு ஊளேயிடுகிறது. ஹே அங்க! இந்த நாயானது கொஞ்சமும் சங்கையில்லாமல் என்னேப் பார்த்து அழுதுகொண்டு குரைக்கின்றது. (12) புண்யங்களான பசு முதலியன என்னே

मां सव्यं दक्षिणं पशवोऽपरे । वाहांश्च पुरुषव्याघ्र लक्षये रुदतो मम ॥१३॥ मृत्युदूतः कपोतोऽयमुलूकः कम्पयन्मनः । प्रत्युलूकश्च कुह्वानैरनिद्रौ शून्यमिच्छतः ॥ १४ ॥ धूम्रा दिशः परिधयः कम्पते भूः सहाद्रिभिः । निर्घातश्च महानासीत्साकं च स्तनयित्नुभिः ॥ १५ ॥ वायुर्वाति खरस्पर्शो रजसा विसृजंस्तमः । असृग्वर्षन्ति जलदा बीभत्समिव सर्वतः ॥ १६ ॥ सूर्यं हतप्रभं पश्य ग्रहमर्दं मिथो दिवि । ससङ्कुलैर्भूतगणैर्ज्वलिते इव रोदसी ॥ १७ ॥ नद्यो नदाश्च क्षुभिताः सरांसि च मनांसि च । न ज्वलत्यग्निराज्येन कालोऽयं किं विधास्यति ॥ १८ ॥ न पिबन्ति स्तनं

இடமாகச் சுற்றிச் செல்லுகின்றன. மற்றுமுள்ள கழுதை முதலியன என்னைவலமாகச் சுற்றிச்செல்லுகின்றன. ஹே புருஷவ்யாக்ர! என்னுடைய குதிரைகள் அழுவதை நான் காண்கிறேன். (13)

இந்தக் கபோதமானது(மாடப்புறுவானது)மிருத்யுவைத் தெரிவிக்கிறது. மனதை நடுங்கும்படி செய்கின்ற இந்தக் கோட்டானும், அதன் சத்துருவான காக்கையும் தூங்காமல் கெட்ட சப்தங்களினால் ஜகத்தைச் சூன்யமாக்க விருப்புகின்றன. (14) திக்குகள் மங்கலாக விருக்கின்றன. கோட்டைகள் (உலகை மறைக்கின்றன.) மலைகளுடன் கூடப் பூமியானது ஆடுகிறது. மேகமில்லாமல் பெரிய இடிவிழுதலானது கர்ஜிதங்களுடன்கூட உண்டாகிறது. (15) காற்றானது கொடூரமான ஸ்பரிசத்தை யுடையதாய்க் கொண்டும், புழுதியினால் அதிகமாக இருளை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டும் வீசுகிறது. மேகங்கள் நாலாபக்கங்களிலும் வெறுக்கத் தக்கபடி ரக்தத்தை வர்ஷிக்கின்றன. (16) ஸூரியன் காந்தியற்றிருப்பதையும், ஆகாசத்தில் கிரஹங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிடுவதையும், மிக்கநெருக்கங்களாக இருக்கின்ற ருத்திரகணங்களினால் ஆகாசமும் பூமியும் ஜ்வலிப்பனப் போலிருப்பதையும் பாரு. (17) கிழக்கு நோக்கிச்செல்லும் நதிகளும், மேற்கு நோக்கிச்செல்லும் நதங்களும், பெரியஸரஸ்ஸுகளும், மனதுகளும் கலங்கி இருக்கின்றன. ஆஜ்யத்தினாலும் அக்னியானது ஜ்வலிப்பதில்லை ஆகவே இந்தக் காலமானது என்னசெய்யப்போகிறதோ? (18) கன்றுகள் தாயின் மடியில் ஊட்டுவதில்லை. தாய்ப்பசுக்களும் பாலைப்பெருக

वत्सा न दुह्यन्ति च मातरः। रुदन्त्यश्रुमुखा गावो न हृष्यन्त्यृषभा व्रजे॥ १९॥ दैवतानि रुदन्तीव स्विद्यन्ति ह्युच्चलन्ति च। इमे जनपदा ग्रामाः पुरोद्यानाकराश्रमाः। भ्रष्टश्रियो निरानन्दाः किमघं दर्शयन्ति नः ॥ २०॥ मन्य एतैर्महोत्पातैर्नूनं भगवतः पदैः। अनन्यपुरुषश्रीभिर्हीना भूर्हतसौभगा॥ २१॥ इति चिन्तयतस्तस्य दृष्टारिष्टेन चेतसा। राज्ञः प्रत्यागमद्ब्रह्मन्यदुपुर्याः कपिध्वजः॥ २२॥ तं पादयोर्निपतितमयथापूर्वं मातुरम्। अधोवदनमब्बिन्दून्मुञ्चन्तं नयनाब्जयोः॥ २३॥ विलोक्योद्विग्नहृदयो विच्छायमनुजं नृपः। पृच्छति स्म सुहृन्मध्ये संस्मरन्नारदेरितम्॥

விடுவதில்லை. பசுக்கள் கண்களில் ஜலத்தை வடியவிட்டுக்கொண்டு அழுகின்றன. கோகுலத்திலுள்ள காளைமாடுகள் ஸந்தோஷிப்ப தில்லை. (19) ஆலயங்களிலுள்ள பகவத்விக்ரஹங்கள் கண்ணீர் வடிப்பனபோல வியர்வையுள்ளனவாய்க்கொண்டு அசைகின்றன. இந்தத் தேசங்களும், கிராமங்களும், பட்டினம், உத்யானம், பொன் விளையுமிடம், ஆஶ்ரமம் இவைகளும் காந்தியற்றனவாகவும், ஆனந் தமற்றனவாகவும், இருந்துகொண்டு நமக்கு எம்மாதிரியான துக் கத்தைத் தெரிவிக்கின்றனவோ? (20) இந்தப் பெரிய அசுபக்குறி களைக் கொண்டு இந்தப் பூமியானது, வேறுபுருஷனிடம் ஸம்பவிக் காத வஜ்ரம் அங்குசம் முதலிய சோபையை யுடையவைகளான பகவானுடைய அடிவைப்புகளற்றதாகவும் ஆனதுபற்றியே போக் கப்பட்ட ஸௌபாக்கியத்தை யுடையதாகவும் ஆகிவிட்டது என நான் எண்ணுகிறேன். இது நிஶ்சயம். (21) ஹே ப்ரம்ஹன்! நேரில் காணப்பட்ட அரிஷ்டத்தையுடைய மனத்தினால் அந்த அரசன் இவ்விதம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குங்கால் கபித்வஜனான அர்ஜுனன் துவாரகையிலிருந்து திரும்பிவந்தான். (22) வழக் கம் போலில்லாது கால்களில் விழுந்தவனும், துக்கத்தையடைந்த வனும், முகத்தைக் கீழில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு கண்களினின் றும் ஜலத்துளிகளை வடிக்கின்றவனும், சரீரத்தில் சோபையற்றவனு மான தம்பியை (அர்ஜுனனை) அரசர் பார்த்து, நடுங்கின ஹ்ருதய முடையவராய் நாரதரால் சொல்லப்பட்டதை நினைத்துக்கொண்டு சுஹ்ருத்துக்களின் நடுவில் கேட்கத் தொடங்கினார். (23–24)

युधिष्ठिर उवाच—कच्चिदानर्तपुर्यां नः स्वजनाः सुखमासते। मधुभोजदशार्हार्हसात्वतान्धकवृष्णयः॥२५॥ शूरो मातामहः कच्चित्स्वस्त्यास्ते वाऽथ मारिषः। मातुलः सानुजः कच्चित्कुशल्यानकदुन्दुभिः॥२६॥ सप्त स्वसारस्तत्पत्न्यो मातुलान्यः सहात्मजाः। आसते सस्नुषाः क्षेमं देवकीप्रमुखाः स्वयम् ॥२७॥ कच्चिद्राजाऽऽहुको जीवत्यसत्पुत्रोऽस्य चानुजः। हृदीकः ससुतोऽक्रूरो जयन्तगदसारणाः ॥ २८ ॥ आसते कुशलं कच्चिद्ये च शत्रुजिदादयः। कच्चिदास्ते सुखं रामो भगवान्सात्वतां प्रभुः ॥ २९ ॥ प्रद्युम्नः सर्ववृष्णीनां सुखमास्ते महारथः। गम्भीररयोऽनिरुद्धो वर्धते भगवानुत ॥ ३० ॥ सुषेणश्चारुदेष्णश्च साम्बो जाम्बवतीसुतः। अन्ये च

யுதிஷ்டிரர் சொல்லலுற்றூர்—துவாரகையில் மதுக்கள், போஜர்கள், தசார்ஹர், அர்ஹர், ஸாத்வதர், அந்தகர், விருஷ்ணிகள் என்ற நமதுபந்துக்கள் யாவரும் ஸுகமாக இருக்கின்றனரா? (25) நமது மாதாமஹரும், பூஜ்யருமான *சூரர் ஸுகமாக இருக்கின்றூரா? அம்மானுன வஸுதேவர் தம்பியுடன்கூட சுகமாக இருக்கின்றூரா? (26) அவருடைய பத்னிகளும், நமது அம்மாமிகளும், ஸ்வயம் ஸஹோதரிகளுமான தேவகீ முதலிய ஏழுபேர்களும், புத்திரர்களுடன் கூடவும், நாட்டுப்பெண்களுடன் கூடவும், க்ஷேமமாக இருக்கின்றனரா?. (27) அஸாதுவான புத்திரனையுடைய ராஜாவான உக்கிரஸேனர் உயிருடனிருக்கின்றூரா? இவருடைய தம்பியான தேவகனும், புத்திரனுன கிருதவர்மாவுடன் கூடின ஹிருதீகரும், அக்ரூரரும், ஜயந்தன் கதன் ஸாரணன் இவர்களும், சத்துருஜித்தை ஆதியாகக்கொண்ட மற்றும் எவர்களுண்டோ அவர்களும் க்ஷேமமாக இருக்கின்றனரா? யாதவர்களுக்கு ப்ரபுவும், பகவானுமான பலராமன் சுகமாக இருக்கின்றூரா? (28–29) எல்லா யாதவர்களுக்குள்ளும் மஹாரதனுன ப்ரத்யும்னன் சுகமாக இருக்கின்றூரா? யுத்தத்தில் கம்பீரமான வேகத்தையுடைய பகவானுன அநிருத்தன் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றூரா?. (30) சுஷேணனும், சாருதேஷ்ணனும், ஜாம்பவதியின் புத்திரனுன ஸாம்பனும், கிருஷ்ணகுமாரர்களுக்குள் சிறந்தவர்களான மற்றவர்

---

* இவர் குந்தியின்பிதா.

कार्ष्णिप्रवराः सपुत्रा ऋषभादयः ॥ ३१ ॥ तथैवानुचराः शौरेः श्रुतदे-
वोद्धवादयः। सुनन्दनन्दशीर्षण्या ये चान्ये सात्वतर्षभाः॥३२॥ अपि स्व
स्त्यासते सर्वे रामकृष्णभुजाश्रयाः। अपि स्मरन्ति कुशलमस्माकं बद्ध-
सौहृदाः ॥ ३३ ॥ भगवानपि गोविन्दो ब्रह्मण्यो भक्तवत्सलः। कच्चित्पुरे
सुधर्मायां सुखमास्ते सुहृद्वृतः ॥ ३४ मङ्गलाय च लोकानां क्षेमाय च
भवाय च। आस्ते यदुकुलाम्भोधावाद्योऽनन्तसखः पुमान् ॥३५॥ यद्बाहु-
दण्डगुप्तायां स्वपुर्यां यदवोऽर्चिताः। क्रीडन्ति परमानन्दं महापौरुषिका
इव ॥ ३६ ॥ यत्पादशुश्रूषणमुख्यकर्मणा सत्यादयो द्व्यष्टसहस्रयोषितः।
निर्जित्य सङ्ख्ये त्रिदशांस्तदाशिषो हरन்ति वज्रायुधवल्लभोचिताः ॥ ३७ ॥

களும், புத்திரர்களுடன் கூடின ருஷபன் முதலியோரும், அவ்வி தமே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வேலைக்காரர்களான ஶ்ருததேவன் உத்தவர் முதலியோரும், ஸுநந்தனையும் நந்தனையும் தலைவர்களாகக் கொண்ட மற்றுமுள்ள யாதொரு யாதவ ஶ்ரேஷ்டர்களுண்டோ அவர்களும், ராமகிருஷ்ணர்களின் புஜங்களை யாஶ்ரயித்தவர்களான யாவரும் சுகமாக இருக்கின்றனரா? நம்மிடம் நிலைத்த ஸ்னேஹமுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு நமது க்ஷேமத்தை நினைக்கின்றனரா? (31–33) ஆத்யனான எந்தப் புருஷன் ஸஹாயபூதனான பலராமனுடன் கூட உலகங்களின் சுபத்துக்குவேண்டியும், கிடைத்ததைக் காப்பாற்றவேண்டியும், விருத்திக்குவேண்டியும் யதுகுலமாகிறஸமுத்திரத்தில் வஸித்து வருகின்றாரோ, எவருடைய பாகுதண்டத்தினால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட சொந்தமான பட்டினத்தில் யாதவர்கள் மற்றவர்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு வைகுண்டநாதனுடைய வேலைக்காரர்கள்போல மேலான ஆனந்தமுண்டாகும்படி விளையாடுகின்றனரோ, எவருடைய சரணகைங்கரியமாகிற சிறந்தகர்மத்தினால் ஸத்யபாமையை ஆதியாகவுடைய பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகள் யுத்தத்தில் தேவர்களை ஜயித்து இந்திரபத்நியான சசீதேவிக்கு யோக்கியங்களும் தேவபோக்கியங்களுமான பாரிஜாதம் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்தனரோ, எவருடைய புஜதண்டங்களின் மஹிமையை அண்டிப்பிழைக்கின்றவர்களான யதுவீரர்கள் எங்கிருந்தும் பயமற்றவர்களாய்க் கொண்டு பலாத்காரமாகக்

यद्बाहुदण्डाभ्युदयानुजीविनो यदुप्रवीरा ह्यकुतोभया मुहुः। अधिक्रमन्त्यङ्घ्रिभिराहृतां बलात्सभां सुधर्मां सुरसत्तमोचिताम् ॥ ३८ ॥

कच्चित्तेऽनामयं तात भ्रष्टतेजा विभासि मे। अलब्धमानोऽवज्ञातः किंवा तात चिरोषितः ॥ ३९ ॥ कच्चिन्नाभिहतोऽभावैः शब्दादिभिरमङ्गलैः। न दत्तमुक्तमर्थिभ्य आशया यत्प्रतिश्रुतम् ॥४०॥ कच्चित्त्वं ब्राह्मणं बालं गां वृद्धं रोगिणं स्त्रियम्। शरणोपसृतं सत्त्वं नात्याक्षीः शरणप्रदः ॥ ४१ ॥ कच्चित्त्वं नागमोऽगम्यां गम्यां वाऽसत्कृतां स्त्रियम्। पराजितो वाथ भवान्नोत्तमैर्नासमैः पथि ॥ ४२ ॥ अपिस्वित्पर्यभुङ्क्थास्त्वं संभो-

---

கொண்டு வரப்பட்டதும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு உசிதமானது மான சுதர்மை என்ற ஸபையில் தங்களுடைய கால்களினால் அடிக்கடி ஏறுகின்றனரோ, பக்தவத்ஸலனும் ப்ராம்ஹணப்ரியனும் பகவானுமான அந்தக்கோவிந்தனும் சுஹிருத்துக்களால் சூழப்பட்டவராய்த் தனதுபட்டினத்தில் சுதர்மை என்ற ஸபையில் சுகமாக வசித்து வருகின்றாரா?. (34-38)

ஹே தாத! நாசமடைந்த தேஜஸ்ஸுள்ளவனாக எனக்குத் தோற்றுகின்றனையே? உனது சரீரத்துக்கு ஆரோக்கியந்தானா? ஹே தாத! பந்துக்கள் வீட்டில் வெகுகாலம் வசித்தமைபற்றி அவர்களிடமிருந்து மரியாதையை யடையாதவனாய் அவமதிக்கப்பட்டனையா? அல்லது ப்ரேமையற்ற ஜனங்களால் கொடூரங்களான சப்தாதிகளினால் அடிபடாதிருக்கின்றனையா? அல்லது யாசித்தவர்களுக்குத் "தருகிறேன்" என வாக்கை அளிக்கவில்லையா? அல்லது எவ்விதம் ஆசையேற்படுகிறதோ அவ்விதம் தருகிறேன் என எது ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதோ அதை யாசகர்களுக்குக் கொடாதிருக்கின்றனையா? எவர்க்கும் அபயத்தைத் தருபவனான நீ, சரண்புகுந்த ப்ராம்ஹணனையும், பாலனையும், பசுவையும், கிழவனையும், ரோகியையும், ஸ்திரீயையும், அல்லது சரண்புகுந்த வேறு எந்த பராணியையும் பரித்யாகஞ் செய்யாதிருக்கின்றனையா? வேறுஸ்திரீயினிடமும், ரஜஸ்வலையான சொந்தஸ்திரீயினிடமும் நீ செல்லாதிருக்கின்றனையா? வழியில் ஸமமானவர்களினாலோ தாழ்ந்தவர்களினாலோ

ज्यान्वृद्धबालकान्। जुगुप्सितं कर्म किञ्चित्कृतवान्न यदक्षमम्॥ ४३॥
कच्चित्प्रेष्ठतमेनाथ हृदयेनात्मबन्धुना। शून्योऽस्मि रहितो नित्यं मन्यसे
तेऽन्यथा न रुक्॥ ४४॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे युधिष्ठिरवितर्ककाले
द्वारकातः अर्जुनागमनवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः॥ १४॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः॥

सूत उवाच—एवं कृष्णसखः कृष्णो भ्रात्रा राज्ञा विकल्पितः। नाना
शङ्कास्पदं रूपं कृष्णविश्लेषकर्शितः॥ १॥ शोकेन शुष्यद्वदनहृत्सरोजो

தோல்வியடையும்படி செய்யப்படாதிருக்கின்றனையா? அல்லது— போஜனம் செய்விக்கத்தக்கவர்களான குழந்தைகளையும் கிழவர்களையும் விலக்கிவிட்டு நீ சாப்பிட்டாயா? வெறுக்கத்தக்கதும், செய்யத்தகாததுமான கர்மம் எதுவோ அதை நீ செய்யாதிருக்கின்றனையா? எப்பொழுதும் ப்ரியதமனும், அந்தரங்கனும், ஆத்ம பந்துவுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டேன் என்றதால் சூன்யனாகிவிட்டதாய் எண்ணுகின்றாயா என்ன? இல்லாவிடில் உனக்கு (இத்தகைய) பீடையேற்படுவதற்கு இடமில்லை என்றார். (44) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
தர்மபுத்திரருக்குண்டான ஸந்தேஹகாலத்தில் துவாரகையிலிருந்து
அர்ஜுனனுடைய ஆகமனத்தை வர்ணித்தல் என்ற
பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) कलिप्रवेशमालक्ष्य धुरं न्यस्य परीक्षिति।
आरुरोह नृपः स्वर्गमिति पञ्चदशेऽब्रवीत्॥ १॥

(க—ரை) கலியின் ப்ரவேசத்தைக் கண்டு ராஜ்யபாரத்தைப் பரீக்ஷித்தினிடம் ஒப்புவித்து தர்மபுத்திரர் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தாரெனப் பதினைந்தாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

हतप्रभः। विभुं तमेवानुध्यायन्नाशक्नोत्प्रतिभाषितुम् ॥२॥ कृच्छ्रेण संस्तभ्य शुचः पाणिनाऽऽमृज्य नेत्रयोः। परोक्षेण समुन्नद्धप्रणयौत्कण्ठ्यकातरः ॥३॥ सख्यं मैत्रीं सौहृदं च सारथ्यादिषु संस्मरन्। नृपमग्रजमित्याह बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ४ ॥ अर्जुन उवाच—वञ्चितोऽहं महाराज हरिणा बन्धुरूपिणा। येन मेऽपहृतं तेजो देवविस्मापनं महत् ॥ ५ ॥ यस्य क्षणवियो-

---

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பிரிவினால் இளைத்தவனாகச் செய்யப்பட்டவனும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தோழனும், பலதறப்பட்ட சங்கைக்கு ஆஸ்பதமான ரூபத்தைக் கண்டு ப்ராதாவான தர்மபுத்திரரால் இவ்விதம் பலவிதமாக ஊஹித்துக் கேட்கப்பட்டவனுமான அர்ஜுனன், சோகத்தினால் வாடின முகம் ஹிருதயம் இவையாகிற தாமரஸபுஷ்பத்தையுடையவனாயும், காந்தியற்றவனாயுமாகி ப்ரபுவான அந்தக் கிருஷ்ணனையே அடிக்கடி தியானித்துக்கொண்டு பதில் சொல்லச்சக்தியற்றவனாகவானான். (1–2) கண்களினின்றும் வழிந்த யாதொரு சோகக்கண்ணீருண்டோ அவற்றைக் கண்களிலேயே கஷ்டப்பட்டு நிறுத்திக்கொண்டும், உடம்பில் வழிந்ததைக் கையினால் துடைத்துக்கொண்டும் கண்ணில் காணாதுமறைந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நிமித்தமாக ஏற்பட்ட அதிக ப்ரீதிபூர்வகமான பிரிவாற்றாமையினால் கலங்கினவனாய்க் கொண்டும், ஸாரத்யம் முதலியவற்றில் அவர் காட்டின ஸக்கியத்தையும், மைத்திரியையும் (உபகாரத்தையும்) பதிலுபகாரத்தை எதிர்பாராது இருத்தலையும் மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டும், கண்ணீரினால் தொண்டை யடைக்கப்பட்டமைபற்றித் தழதழத்த வார்த்தையுடன் தமையனான அரசனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். (3–4) அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்—ஹே மஹாராஜ! என்னை வஞ்சிக்கின்றவரான எவரால், தேவர்களையும் ஆஸ்சரியப்படும்படி செய்யக்கூடியதும் பெரிதுமான என்னுடைய சக்தியானது அபஹரிக்கப்பட்டதோ பந்துரூபியான அந்த ஹரியினால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டேன். (5) ப்ராணனற்ற இந்தப் பிதா முதலியோரின் தேஹமானது பிணம் என்று சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே எவருடைய க்ஷணவியோகத்தினால் இந்த உலகமானது

गेन लोको ह्यप्रियदर्शनः। उक्थेन रहितो ह्येष मृतकः प्रोच्यते यथा ॥ ६ ॥
यत्संश्रयाद्द्रुपदगेहमुपागतानां राज्ञां स्वयंवरमुखे स्मरदुर्मदानाम्। तेजो
हृतं खलु मयाभिहतश्च मत्स्यः सज्जीकृतेन धनुषाऽधिगता च कृष्णा ॥७॥
यत्सन्निधावहमु खाण्डवमग्नयेऽदामिन्द्रं च सामरगणं तरसा विजित्य।
लब्धा सभा मयकृताद्भुतशिल्पमाया दिग्भ्योऽहरन्नृपतयो बलिमध्वरे ते ॥८॥
यत्तेजसा नृपशिरोङ्घ्रिमहन्मखार्थे आर्योऽनुजस्तव गजायुतसत्त्ववीर्यः।
तेनाहृताः प्रमथनाथमखाय भूपा यन्मोचितास्तदनयन्बलिमध्वरे ते ॥ ९ ॥

அப்ரியமான பார்வையை யுடையதாகவாகிறதோ, *துருபதராஜனுடைய கிருஹத்தையடைந்தவர்களும், ஸ்வயம் வரத்தின் ஆரம்பத்தில் காமத்தினுல் அதிகம் மதங்கொண்டவர்களுமான அரசர்களுடைய ப்ரபாவமானது எவருடைய ஆஸ்ரயபலத்தினுல் வில்லை எடுத்ததிலிருந்தே போக்கப்பட்டதோ, பிறகு நாணேற்றின வில்லினுல் யந்திரத்துக்குமேல் சுத்துகின்ற மத்ஸ்யக்குறியானது என்னுல் அடிக்கப்பட்டதோ, திரௌபதியும் அடையப்பட்டாளோ, எவருடைய ஸன்னிதியில் நான் தேவக்கூட்டங்களுடன் கூடின இந்திரனைப் பலத்தினுல் ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக் கொடுத்தேனே, அத்புத சில்பரூபமான மாயையையுடையதும், மயனுல் செய்யப்பட்டதுமான ஸபையானது அடையப்பட்டதோ, உமது ராஜஸூயயாகத்தில் அரசர்கள் திக்களிலிருந்து கப்பத்தைத் தானே கொண்டுவந்தனரோ, (*)எவருடைய தேஜஸ்ஸினுல் உமது தம்பியும், பதினுயிரம் யானைக்கொப்பான உத்ஸாஹசக்தியையும், வலுவையும் உடையவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமான பீமஸேனன், அரசர்களின் தலையில் காலைவைத்த ஜராஸந்தனை ராஜஸூயத்துக்குவேண்டிக் கொன்ருரோ, அவனைக்கொன்று மஹாபைரவனைப் பூஜிக்கவேண்டி அந்த ஜராஸந்தனுல் கொண்டுவரப்பட்ட அரசர்கள் விடுவிக்கப்பட்டமையால் அவர்கள் உமது யாகத்தில் கப்பத்தைக்கொண்டு

---

* இது முதல் பத்துசுலோகங்களினுல் பகவானுல் செய்யப்பட்ட உபகாரங்களை ஸ்மரிக்கிருன்.

(*) இந்த 8-வதுசுலோகமானது விருத்தமாக இருப்பதாயும் ஆயினும் வியாக்கியானஞ் செய்வதாயும் ஸ்ரீதராசாரியர் சொல்லுகிருர்.

पत्न्यास्तवाधिमखक्लृप्तमहाभिषेकश्लाघिष्ठचारुकबरं कितवैः सभायाम्।
स्पृष्टं विकीर्य पदयोः पतिताश्रुमुख्या यैस्तत्स्त्रियोऽकृत हतेशविमुक्तकेशाः
॥ १० ॥ यो नो जुगोप वनमेत्य दुरन्तकृच्छ्राद्दुर्वाससोऽरिविहितादयुताग्र-

வந்தனரோ, ஸ்மரணத்தினல் அப்பொழுதே ப்ராப்த்தரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைவணங்கும்பொழுது அவருடைய கால்களில் முகத்தினின்றும் விழுந்தகண்ணீரையுடையவளான உமது பத்னியினுடைய, ராஜஸூய யாகத்தையொட்டிச் செய்யப்பட்ட மஹாபிஷேகத்தினல் வெகு சிலாக்கியமானதும், அழகு பொருந்தினதுமான தலைமுடியானது துஷ்டர்களான எந்ததுச்சாஸனன் முதலியோரால் அவிழ்க்கப்பட்டு இழுக்கப்பட்டதோ அந்தத் துச்சாஸனன் முதலியோரின் ஸ்திரீகள் தமது பர்த்தாக்கள் கொல்லப்பட்டமைபற்றி அவிழ்க்கப்பட்ட தலைமயிரையுடையவர்களாக (எவரது உதவியால்) நம்மால் செய்யப்பட்டனரோ, [*]பதினயிரம் சிஷ்யர்களுக்கு முந்திப் பங்க்தியில்

[1]பாரதத்தில் பின்வருமாறு கதைகாணப்படுகிறது—அதாவது:— ஒரு நாள் துரியோதனன் துர்வாஸமஹருஷிக்கு ஆதித்யம் செய்தான். அதனல் ஸந்தோஷித்த அம்முனி "வேண்டியவரனைக் கேட்டுக்கொள்" என்றார். துர்வாஸஸ்ஸின் சாபத்தினல் பாண்டவர்கள் நசித்துவிடுவர் என மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு அவரைப் பார்த்து "ஹேமுனே! தர்மபுத்திரர் எங்கள் குலத்தில் முக்கியமானவர், ஆனதுபற்றித் தாங்கள் இதே பதினயிரம் சிஷ்யர்களுடன் அவருக்கு அதிதியாகப் போக வேண்டும். ஆனல் திரௌபதி வாடாதபடி அவள் சாப்பிட்டபிறகே தாங்கள் போகவேண்டும்" என்றான். பிறகு அவ்விதமே துர்வாஸஸ் வந்ததும் தர்மபுத்திரர் மிக்க ஆதரவுடன் மாத்யான்ஹிகத்தைச் செய்து கொண்டு வாருங்கள் என்றார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட முனிக்கூட்டமானது அகமர்ஷண ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டி ஜலத்தில் முழுகிற்று. அப்பொழுது கவலைகொண்ட திரௌபதியினல் நினைக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனது மடியிலிருக்கின்ற ஸ்ரீருக்மிணியைக்கூடத் தள்ளிவிட்டு அதே க்ஷணத்தில் பக்தவாத்ஸல்யத்தினல் ஓடிவந்தார். திரௌபதி நடந்த ஸமாசாரத்தைச் சொன்னதும் "ஹே த்ரௌபதி! எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது. முதலில் எனக்குச் சாப்பாடுபோடு" என்றார். அதற்கு அவள் ஹே ஸ்வாமின்! ஸூரியன் கொடுத்த அக்ஷய பாத்திரத்தில் நான் சாப்பிடும்வரை அன்னம் வளர்ந்துவருமாயினும் எல்

भुग्य:। शाकान्नशिष्टमुपयुज्य यतस्त्रिलोकीं तृप्ताममंस्त सलिले विनिमग्न-
सङ्घ:॥ ११ ॥

यत्तेजसाथ भगवान्युधि शूलपाणिर्विस्मापित: स गिरिशोऽस्त्रमदा-
न्निजं मे। अन्येऽपि चाहममुनैव कलेवरेण प्राप्तो महेन्द्रभवने महदासना-
र्धम्॥ १२॥ तत्रैव मे विहरतो भुजदण्डयुग्मं गाण्डीवलक्षणमरातिवधाय
देवा:। सेन्द्रा: श्रिता यदनुभावितमाजमीढ तेनाहमद्य मुषित: पुरुषेण

புஜிக்கின்றவரான யாதொரு துர்வாஸஸ் உண்டோ அவர் நிமித்த மாக எவர் வனத்துக்குவந்து அக்ஷயபாத்திரத்தில் எஞ்ஜியுள்ள கீரையாகிற அன்னத்தை யுட்கொண்டு எதை யுட்கொண்டதனுல் ஜலத்தில் ஸ்னனத்துக்காக முழுகின ருஷிகளின் கூட்டமானது மூவ்வுலகையும் திருப்தியுள்ளதாக எண்ணிற்ருே அவ்விதம் செய்து சத்துருவான துரியோதனனுற் செய்யப்பட்ட தாண்டமுடியாத கஷ்டத்திலிருந்து நம்மை காப்பாற்றினரோ, மேலும், எவருடைய தேஜஸ்வினல் சூலபாணியான பகவான், யுத்தத்தில் பார்வதி யுடன்கூட ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவராய்க் கொண்டு தன்னுடைய பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்தாரோ, மற்றுமுள்ள லோக பாலர்களும் தமது அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனரோ, மஹேந்திரனு டைய வீட்டில் இதே சரீரத்துடன் இந்திரனுடைய பெரிய ஆஸனத் தின் பாதியை நான் அடைந்தேனே? ஹே ஆஜமீட=யுதிஷ்டிர! அந்த ஸ்வர்க்கத்திலேயே நான் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எவரால் சக்தியுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதும், காண்டீவத்தை அடையாளமாகவுடையதுமான எனது இரண்டு புஜங்களையும் இந் திரனுடன் கூடின தேவர்கள், நிவாதகவசர் முதலிய சத்துருக்களின்

லாருக்கும் போஜனமளித்து நான் சாப்பிட்டாகிவிட்டமையால் அதில் அன்னமில்லை என்ருள். அதுகேட்ட பகவான் வெகு நிர்ப்பந்தமாக அக்ஷயபாத்திரத்தைக் கொண்டுவரச்செய்து அதின் கழுத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் கீரையைச்சாப்பிட்டு "இதனுல் விச்வாத்மாவான பக வான் ப்ரீதியையடையட்டும்" என்ருர். பிறகு முனிக்கூட்டத்தைப் போஜனத்துக்கு அழைக்கும்படி பீமஸேனனை அனுப்பினர். அந்த முனிக் கூட்டமானது வீணில் பாகஞ்செய்யும்படி செய்தோமே அதனுல் என்ன வருமோ எனப்பயந்து ஓட்டம் பிடித்தது என்றும்.

भूम्ना ॥ १३ ॥ यद्वान्धवः कुरुबलाब्धिमनन्तपारमेको रथेन ततरेऽहमतीर्य-सत्त्वम्। प्रत्याहृतं बहु धनं च मया परेषां तेजास्पदं मणिमयं च हृतं शिरोभ्यः॥ १४ ॥ यो भीष्मकर्णगुरुशल्यचमूष्वदभ्रराजन्यवर्यरथमण्डल-मण्डितासु। अग्रेचरो मम विभो रथयूथपानामायुर्मनांसि च दृशा सह ओज आर्च्छत् ॥ १५ ॥ यद्दोष्षु मा प्रणिहितं गुरुभीष्मकर्णद्रौणित्रिगर्त-शलसैन्धवबाह्लिकाद्यैः। अस्त्राण्यमोघमहिमानि निरूपितानि नो पस्पृशुर्नृ-

---

வதத்துக்குவேண்டி ஆஶ்ரயித்தனரோ, எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளவரான அந்தப் புருஷனால் நானிப்பொழுது வஞ்சிக்கப்பட்டேன். (6–13) எந்தக் கிருஷ்ணனைப் பந்துவாகவுடைய நான் தாண்டுதற்கியலாத பீஷ்மாதிகளாகிற திமிங்கலாதிகளை யுடையதும், காம்பீரியத்தினாலும், தேசத்தினாலும் எல்லையற்றதுமான கௌரவ சேனையாகிற ஸமுத்திரத்தைத் தேரினால் ஒருவனாகவே தாண்டினேனோ, எவரைப் பந்துவாகக்கொண்ட என்னால் சத்துருக்களால் அபஹரிக்கப்பட்ட கோ (பசு) ரூபமான தனமானது திருப்பிக் கொண்டுவரப்பட்டதோ, சத்துருக்களின் தலைகளிலிருந்து அவர்களின் ப்ரபாவத்துக்குக் காரணமான முண்டாசும், வெகு தனமுள்ள மணிமயமான கிரீடமும் மோஹனாஸ்திரத்தினால் மோஹிக்கச் செய்து அபஹரிக்கப்பட்டதோ, ஹே விபோ! பீஷ்மர், கர்ணன், குருவான துரோணர், சல்யன் இவர்களின் சைன்னியங்கள் அனேகம் சிறந்த அரசர்களின் தேர்க் கூட்டங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவாக விருக்கும்பொழுது எந்தக் கிருஷ்ணன் எனக்கு முன்னால் தேர்ப்பாகனாக இருந்துகொண்டு தனது திருஷ்டியினாலேயே அந்த ரத யூதபர்களின் ஆயுளையும், மனதையும்=உத்ஸாஹ சக்தியையும், ஸஹஸ்ஸை (சரீரபலத்தை) யும், ஓஜஸ்ஸை (அஸ்திராதி ஸாமர்த்தியத்தை) யும் அபஹரித்தாரோ, எவருடைய புஜங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவனான என்னை, குருவான துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன், அஸ்வத்தாமா, த்ரிகர்த்ததேசாதிபதியான சுசர்மா, சல்யன், ஜயத்ரதன், சந்தனுவின் ப்ராதாவான பாஹ்லிகன், முதலியோரால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவும், வீண்போகாத மஹிமையை யுடையனவுமான அஸ்திரங்கள், நரஸிம்ஹ பக்தனான ப்ரஹலாதனை ஹிரண்யகசிபுவின் அஸ்திரங்கள்போலத் தொடாது

हरिदासमिवासुराणि ॥ १६ ॥ सौत्ये वृतः कुमतिनात्मद ईश्वरो मे यत्पाद-पद्ममभवाय भजन्ति भव्याः। मां श्रान्तवाहमरयो रथिनो भुविष्ठं न प्राह-रन्यदनुभावनिरस्तचित्ताः ॥ १७ ॥ नर्माण्युदाररुचिरस्मितशोभितानि हे पार्थ हेऽर्जुन सखे कुरुनन्दनेति। संजल्पितानि नरदेव हृदिस्पृशानि स्मर्तुर्लुठन्ति हृदयं मम माधवस्य ॥ १८ ॥ शय्यासनाटनविकत्थनभोजना-दिष्वैक्याद्वयस्य ऋतवानिति विप्रलब्धः। सख्युः सखेव पितृवत्तनयस्य

இருந்தனவோ, புருஷனும் பூமாவுமான அவரால் நான் வஞ்சிக்கப் பட்டேன். (14–16)

ஶ்ரேஷ்டர்கள் மோக்ஷத்துக்குவேண்டி எவருடைய சரணாரவிந்தத்தைப் பஜிக்கின்றனரோ, *ஜயத்ரதவதகாலத்தில் களைத்த குதிரைகளையுடையவனும், ஜலந்தேடவேண்டி தேரிலிருந்து பூமியில் வந்தவனுமான என்னைச் சத்துருக்களான ரதிகர்கள் எவரது மஹிமையினால் மயக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களாய் அடிக்காதிருந்தனரோ ஆத்மாவைக்கொடுத்தவரும், ஈஶ்வரனுமான அவர் கெட்ட புத்தியுள்ளவனான என்னால் தேரோட்டும் விஷயத்தில் வரிக்கப்பட்டாரே? இது பெருத்த குற்றமன்றோ? (17) ஹே நரதேவ! உதாரமாயும் (கம்பீரமாயும்) அழகுபொருந்தியதாயுமுள்ள புன்சிரிப்பினால் சோபிதங்களான மாதவனுடைய விளையாட்டுவார்த்தையும், அதுபோல வேறுகாரிய ஸமயங்களில் சொல்லப்பட்டனவும் தேனொழுகும் அக்ஷரங்களையுடையனவும், மனத்தைக் கவரக்கூடியனவுமான ஹே பார்த்த! ஹே அர்ஜுன! ஹே ஸகே! ஹே குருநந்தன! என்ற மாதவனின் வார்த்தைகள் நினைக்கும் என்னுடைய மனத்தைக்கலக்குகின்றனவே?. (18) படுக்கை, ஆஸனம், வெளியில் ஸஞ்சாரம், தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளல், சாப்பிடல் முதலியவற்றை நாங்களிருவரும் ஒன்றாயிருந்து செய்வது வழக்க

---

* ஜயத்ரதவதகாலத்தில் குதிரைகள் ஜலபானஞ் செய்யாது களைத்திருப்பதைக் கண்டு தேரிலிருந்து பூமியில் வந்து பாணங்களினால் பூமியைப் பிளந்து ஜலத்தை அர்ஜுனன் ஸம்பாதித்தான். அப்பொழுது சத்துருக்கள் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினால் மயங்கின புத்தியை யுடையவர்களாய் அர்ஜுனன்மீது அம்புபோடாதிருந்தனர்.

सर्वं सेहे महान्महितया कुमतेरघं मे ॥ १९ ॥ सोऽहं नृपेन्द्र रहितः पुरुषोत्तमेन सख्या प्रियेण सुहृदा हृदयेन शून्यः। अध्वन्युरुक्रमपरिग्रहमङ्ग रक्षन्गोपैरसद्भिरबलेव विनिर्जितोऽस्मि ॥ २० ॥ तद्वै धनुस्त इषवः स रथो हयास्ते सोऽहं रथी नृपतयो यत आनमन्ति। सर्वं क्षणेन तदभूदसदीशरिक्तं भस्मन्हुतं कुहकराद्धमिवोप्तमूष्याम् ॥ २१ ॥

राजंस्त्वयाभिपृष्टानां सुहृदां नः सुहृत्पुरे। विप्रशापविमूढानां निघ्नतां मुष्टिभिर्मिथः॥ २२ ॥ वारुणीं मदिरां पीत्वा मदोन्मथितचेतसाम्। अजान-

---

மாதலால் ஒருஸமயம் அதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தவறினதைக் கண்டு "ஹே தோழனான கிருஷ்ண! (*)நீ நிரம்பவும் ஸத்யத்துடன் கூடினவன்" என வக்ரமான வார்த்தையினால் இகழப்பட்டபோதிலுங்கூட அதிகம் ஐகமத்தியமிருந்ததையொட்டி மஹானான அவர் தோழனுடைய குற்றத்தைத் தோழன் பொருப்பதுபோலும், புத்திரனுடைய குற்றத்தைப் பிதாபொருப்பது போலும் கெட்டபுத்தியுள்ள என்னுடைய குற்றத்தைப் பொருத்தாரே?. (19) ஹே ந்ருபேந்திர! அந்த நான் ஸகாவும், ப்ரியனும், ஸுஹிருத்துமான புருஷோத்தமனை விட்டுப் பிரிந்தேன். அதனால் ஹிருதய சூன்யனாக (மூர்ச்சிதப்ராயனாக) ஆகிவிட்டேன். ஹே அங்க! உருக்கிரமனான பகவானுடைய பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளை ரக்ஷிக்கின்ற நான் நீசர்களான கோபாலர்களால் ஸ்திரீபோல் ஜயிக்கப்பட்டேன். (20) எவை என்னிடமிருப்பனபற்றி அரசர்கள் என்னை வணங்கினரோ அதே தனுஸ், அதே பாணங்கள், அதே தேர், அதே நான் தேராளி, அவையாவும் ஈசனான கிருஷ்ணனில்லாது போகவே நல்ல மந்திர விதானங்களுள்ளதாயினுங்கூட சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபோலும், அதிகம் ப்ரீதியுள்ளவனாயினுங்கூட மாயாவியான புருஷனிடமிருந்து அடையப்பட்ட பொருள் போலும், நன்கு உழுது செப்பனிட்டபோதிலும் களார் பூமியில் விதைக்கப்பட்ட விதைபோலும், அஸத்தாக=காரியத்துக்குப்பயன்படாததாக, வாகிவிட்டது. (21)

ஹே ராஜன்! ஸுஹிருத்தான கிருஷ்ணனுடைய பட்டினத்தில் (துவாரகையில்) உம்மால் கேட்கப்பட்டவர்களும், ப்ராம்ஹண

(*) பொய்த்துப் போனவனைப்பார்த்து நிரம்பவும் ஸத்யவான் என்று சொல்லுவது வக்ரோக்தியாகும்.

तामिवान्योन्यं चतुःपञ्चावशेषिताः॥ २३ ॥ प्रायेणैतद्भगवत ईश्वरस्य विचेष्टितम्। मिथो निघ्नन्ति भूतानि भावयन्ति च यन्मिथः॥ २४ ॥ जलौकसां जले यद्वन्महान्तोऽदन्त्यणीयसः। दुर्बलान्बलिनो राजन्महान्तो बलिनो मिथः॥ २५ ॥ एवं बलिष्ठैर्यदुभिर्महद्भिरितरान्विभुः। यदून्यदुभिरन्योन्यं भूभारान्संजहार ह॥ २६ ॥ देशकालार्थयुक्तानि हृत्तापोपशमानि च। हरन्ति स्मरतश्चित्तं गोविन्दाभिहितानि मे ॥२७॥ एवं चिन्तयतो जिष्णोः

சாபத்தினால் மதிமயக்கத்தை யடைந்தவர்களும், வருணனால் அனுப்பப்பட்ட மத்யத்தைக் குடித்து அதனாலேற்பட்ட மதத்தினால் அழிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களும் ஒருவரை யொருவர் அறியாதவர்கள்போல கழிக்கோரைகளினால் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக் கொண்டவர்களுமான நமது சுஹிருத்துக்களுக்குள் நாலோ, ஐந்தோ பேர்கள்தான் எஞ்ஜியிருக்கின்றனர். (22–23) ப்ராணிகள் ஒருவரை யொருவர் கொல்லுவதும், ஒருவரை யொருவர் காப்பதும் யாதுண்டோ இது பெரும்பாலும் ஈப்ஸ்வரனான பகவானுடைய சேஷ்டிதமே(செய்கையே)யாகும். (24) ஹே ராஜன்! ஜலத்தில் வஸிக்கும் மீன்களுக்குள் பெரிய மீன்கள் சிறிய மீன்களையும், வலுவுள்ளவர்கள் வலுவற்றவர்களையும், மஹான்களும் வலுவுள்ளவர்களும் ஒருவருக் கொருவரையும் எவ்விதம் அழிக்கின்றனரோ, இவ்விதமே விபுவான பகவான் பலிஷ்டர்களான பாண்டவர்களைக் கொண்டு துர்ப்பலர்களான துரியோதனன் ஜராஸந்தன் முதலியோரைக் கொன்றும், யாதவர்களைக் கொண்டு மற்றவர்களான சால்வன் முதலியோரைக் கொன்றும், யாதவர்களைக் கொண்டே யாதவர்களை பரஸ்பரம் கொன்றும் பூமியின் சுமையை இரக்கியிருக்கிறார். (25–26) தேசம் காலம் இவற்றுக்கேற்ற பொருளுள்ளனவும், மனத்திலுள்ள பீடையைச் சாந்தமாக்குகின்றனவுமான கோவிந்தனுடைய வசனங்கள் அவற்றை நினைக்கும் என்னுடைய மனதைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்றன. (27) [*]இவ்விதம் மிக்க ஆழ்ந்த ஸ்னேஹத்தினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணாரவிந்தத்தைச் சிந்திக்கின்ற அர்ஜுனனுடைய புத்தியானது சாந்தை

---

[*]இந்த 28-வது சுலோகம் முதல் சூதபௌராணிகர் சொல்லுவது.

कृष्णपादसरोरुहम् । सौहार्देनातिगाढेन शान्तासीद्विमला मतिः॥ २८ ॥ वासुदेवाङ्घ्र्यनुध्यानपरिबृंहितरंहसा । भक्त्या निर्मथिताशेषकषायधिषणोऽर्जुनः॥ २९ ॥ गीतं भगवता ज्ञानं यत्तत्संग्राममूर्धनि । कालकर्मतमोरुद्धं पुनरध्यगमत्प्रभुः॥ ३० ॥ विशोको ब्रह्मसंपत्त्या संछिन्नद्वैतसंशयः । लीनप्रकृतिनैर्गुण्यादलिङ्गत्वादसंभवः ॥ ३१ ॥ निशम्य भगवन्मार्गं संस्थां यदुकुलस्य च । स्वःपथाय मतिं चक्रे निभृतात्मा युधिष्ठिरः॥ ३२ ॥

யாயும் (சோகமற்றதாயும்) விமலையாயும் (வைராக்கியமுள்ளதாயும்) ஆகிவிட்டது. (28) வாஸுதேவனுடைய சரணங்களின் தியானத்தினால் விருத்திசெய்யப்பட்ட வேகத்தையுடைய பக்தியினால் வேருடன் களையப்பட்ட காமாதிஸமஸ்த வாஸனையையுமுள்ள புத்தியையுடையவனும், விபுவுமான அர்ஜுனன் யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் பகவானாலுபதேசிக்கப்பட்டதும், காலத்தினாலும், கர்மங்களினாலும் தமஸ்ஸினாலும் (போகாபி நிவேசத்தினாலும்) மறைக்கப்பட்டதுமான யாதொரு க்ஞானமுண்டோ அதைத் திரும்பவும் அடைந்துவிட்டான். (29–30) †ப்ரம்ஹ ஸம்பத்தியினால் (வேதாந்த ஶ்ரவணமூலம் ப்ரம்ஹமாக நானிருக்கிறேன் என்ற க்ஞானத்தினால்) ப்ரகிருதிலயமும் (அக்ஞான நாசமும்) அதுகாரணமாகவுண்டான குணங்களின் நிவிருத்தியும் உண்டானமையின் லிங்கசரீர நாசமேற்பட்டு அதனால் ஸ்தூலசரீரத்தோற்றமானது இல்லாதுபோகவே அதிலிருந்து த்வைதரூபமான ஸம்சயமானது அடியோடுவிலகிச் சோகமற்றவனாகவாகிவிட்டான். (31)

தர்மபுத்திரர் பகவானுடைய வழியைக் கண்டும் யாதவகுலத்தின் நாசத்தைக்கேட்டும், (நாரதராற் சொல்லப்பட்டதை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தும்) நிஶ்சலமான சித்தமுள்ளவராகவாகி ஸ்வர்

---

† ஞானத்தின் பலன் இதனாலுபதேசிக்கப்படுகிறது. சோகத்துக்குக் காரணம் த்வைதப்ரமம். அதற்குக் காரணம் தேஹம். அதற்குக் காரணம் லிங்கதேஹம். அதற்குக் காரணம் குணங்கள். அவற்றுக்குக் காரணம் அவித்யையாகும். ஆகவே ஞானத்தினால் அவித்யையாகிற அக்ஞானம் நாசமடைந்ததும் அவித்யையைக் காரணமாகக் கொண்ட குணங்கள் முதலியன முறையே நசித்துவிடுகின்றன எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது.

पृथाप्यनुश्रुत्य धनञ्जयोदितं नाशं यदूनां भगवद्गतिं च ताम्। एकान्त-
भक्त्या भगवत्यधोक्षजे निवेशितात्मोपरराम संसृतेः॥ ३३॥ यया हरद्भुवो
भारं तां तनुं विजहावजः। कण्टकं कण्टकेनेव द्वयं चापीशितुः समम्
॥ ३४॥ यथा मत्स्यादिरूपाणि धत्ते जह्याद्यथा नटः। भूभारः क्षपितो
येन जहौ तच्च कलेबरम् ॥ ३५ ॥

यदा मुकुन्दो भगवानिमां महीं जहौ स्वतन्वा श्रवणीयसत्कथः।
तदाऽहरेवाप्रतिबुद्धचेतसामधर्महेतुः कलिरन्ववर्तत ॥ ३६ ॥ युधिष्ठिर-

---

க்ககமனத்தையும் பொருட்டு புத்தியைச்செலுத்தினர். (32) குந்தியம்மாளும் அர்ஜுனனுற் சொல்லப்பட்ட யதுக்களின் நாசத்தையும், அறிதற்கியலாத பகவத்கதியையும் கேட்டு அதோக்ஷஜனை பகவானிடத்தில் நிலைத்தபக்தியினுல் செலுத்தப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையவளாய் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் ஓய்ந்தாள் (அதாவது:—தேஹத்தை விட்டாள்.) (33) ‡முள்ளினுல் முள்ளைப் போக்குவதுபோல அஜனன பகவான் எந்த யாதவரூபமான சரீரத்தினுல் பூமியின் பாரரூபமான மற்ற சரீரத்தையும் போக்கினுரோ, யாதவர்கள் ரூபமான சரீரமும், பூமிக்குப் பாரபூதர்களான அரசர்களின் சரீரமும் ஆகிய இரண்டும் அழிக்கும் விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு ஸமமானதேயாகும். (34) சொந்தமான ரூபத்துடனிருக்கும் நடன் வேறுரூபங்களை எடுப்பதும் அவற்றை மறைத்துக்கொள்ளுவதும் எவ்விதமோ, ஆண்டவன் மத்ஸ்யாதிரூபங்களை எடுத்துத் திரும்பவும் அவற்றை மறைத்துக் கொள்ளுவதும் எவ்விதமோ, அவ்விதமே எந்தச் சரீரத்தினுல் பூமியின் சுமையானது போக்கப்பட்டதோ அந்தச் சரீரத்தையும் மறைத்துக் கொண்டார். (35) ஶ்ரவணஞ் செய்யத்தக்கதும், சிறந்ததுமான, கதையையுடையவரும், பகவானுமான முகுந்தன் தனது ஸ்ரீமூர்த்தியுடன்கூட எப்பொழுது இந்தப் பூமியை விட்டாரோ (இந்தப் பூமியினின்றும்

---

‡ யாதவர்களைக் காட்டிலும் பகவானுக்கு வைலக்ஷண்யமானது அடிக்கடி சொல்லப்பட்டபோதிலுங்கூட அதை யறிந்து கொள்ளாமல் யாதவஸாம்யத்தைச் சொல்லுகின்ற மந்த புத்தியுள்ளவர்களைக் குறித்து வைலக்ஷண்யத்தை இரண்டு சுலோகங்களினுல் தெளிவுபடுத்துகிருர்.

स्तत्परिसर्पणं बुधः पुरे च राष्ट्रे च गृहे तदात्मनि। विभाव्य लोभानृतजिह्महिंसनाद्यधर्मचक्रं गमनाय पर्यधात्॥ ३७॥ स्वराट् पौत्रं विनयिनमात्मनः सुसमं गुणैः। तोयनीव्याः पतिं भूमेरभ्यषिञ्चद्गजाह्वये॥ ३८॥ मथुरायां तथा वज्रं शूरसेनपतिं ततः। प्राजापत्यां निरूप्येष्टिमग्नीनपिबदीश्वरः॥ ३९॥ विसृज्य तत्र तत्सर्वं दुकूलवलयादिकम्। निर्ममो निरहंकारः संछिन्नाशेषबन्धनः॥ ४०॥ वाचं जुहाव मनसि तत्प्राण इतरे

தனது ஸ்ரீமூர்த்தியை மறைத்துக்கொண்டாரோ) அதே தினத்தில் *அவிவேகிகளுக்கு அதர்ம ஹேதுவான கலியானது (*)பின்தொடர்ந்து வந்தது. (36) அப்பொழுது புத்திமானான யுதிஷ்டிரர், லோபம், பொய், கௌடில்யம், ஹிம்ஸை முதலிய அதர்மசக்கிரத்தையுடைய அந்தக் கலியின் ப்ரவிருத்தியைப் பட்டினத்திலும், ராஜ்யத்திலும், வீட்டிலும், தன்னிடத்திலும் கண்டுகொண்டு ஸ்வர்க்க கமனத்தையும்பொருட்டு நிஶ்சயம் செய்துகொண்டார். (37) ஸ்வராட்டான தர்மபுத்திரர் குணங்களால் தனக்கு மிக்க ஒத்தவனும், வணக்கமுள்ளவனுமான பௌத்திரனை நாலாபக்கங்களிலுமுள்ள ஸமுத்திர ஜலத்தையே நீவியாக (ஒட்டியாணமாக) உடைய பூமிக்குப் பதியாக ஹஸ்தினபட்டினத்தில் அபிஷேகம் செய்து வைத்தார். (38)

அதுபோல அநிருத்தனின் புத்திரனான வஜ்ரனையும் சூரஸேன தேசத்துக்குப் பதியாக மதுரையில் அபிஷேகம் செய்துவைத்தார். பிறகு எல்லாப் பொருளையும் பரித்யாகஞ்செய்வதில் ஸமர்த்தரான தர்மபுத்திரர் ப்ராஜாபத்யேஷ்டியைச் செய்து அக்னிகளை ஆத்ம ஸமாரோபணஞ் செய்துகொண்டார். (39) வெண்பட்டு பொன்வளை இவற்றை ஆதியாகவுடைய அவையாவையும் அவ்விடத்தில் விட்டு நன்கு போக்கப்பட்ட ஸகல உபாதிகளையு முடையவராயும், ஆனதுபற்றியே தேஹத்தில் நான் என்ற எண்ணத்தையும், வெளி

---

*அவிவேகிகளுக்குக் கலி ப்ரபுவேயன்றி விவேகிகளுக்கு ப்ரபுவன்று என்பது இதனால் பெறப்பட்டது. (*) முன்னரே அம்சமாக ப்ரவேசத்தை யடைந்த கலிக்குப் பகவான் மறைந்தபிறகு பூர்ணப்ரவேசம் ஏற்பட்டது என்பதுகருத்து.

च तम् । मृत्यावपानं सोत्सर्गं तं पञ्चत्वे ह्यजोहवीत् ॥ ४१ ॥ त्रित्वे हुत्वाथ पञ्चत्वं तच्चैकत्वेऽजुहोन्मुनिः । सर्वमात्मन्यजुहवीद्ब्रह्मण्यात्मानमव्यये ॥४२॥ चीरवासा निराहारो बद्धवाङ्मुक्तमूर्धजः । दर्शयन्नात्मनो रूपं जडोन्मत्त पिशाचवत् ॥ ४३ ॥ अनवेक्षमाणो निरगादश्रृण्वन्बधिरो यथा । उदीचीं प्रविवेशाशां गतपूर्वां महात्मभिः। हृदि ब्रह्म परं ध्यायन्नावर्तेत यतो गतः ॥ ४४ ॥ सर्वे तमनु निर्जग्मुर्भ्रातरः कृतनिश्चयाः । कलिनाऽधर्ममित्रेण

யிலுள்ளவற்றில் என்னுடையது என்ற எண்ணத்தையும் விட்டவராயும் கொண்டு, வாக்கையும் அதன் காரியமான சப்தத்தையும் மனஸ்ஸில் ஹோமஞ்செய்தார். மனதையும் அதன் காரியமான ஸங்கல்பத்தையும் ப்ராணனிலும், ப்ராணனையும் அதன் காரியமான பஹிர் கமனத்தையும் அபானனிலும், உத்ஸர்க்கமென்ற காரியத்துடன்கூடின அபானனை அதற்கு அபிமானி தேவதையான மிருத்யுவிலும், அந்த மிருத்யுவை பஞ்சபூதகாரியமான தேஹத்திலும் ஹோமஞ்செய்தார். தேஹத்துக்கு மரணமேயொழிய ஆத்மாவுக்கில்லையென வெண்ணினர். (40–41) முனியான தர்மபுத்திரர் பஞ்சபூதகாரியமான தேஹத்தை குணத்ரயத்தில் ஹோமஞ்செய்து பிறகு அம்மூன்று குணங்களையும் ஒன்றான அவித்யையில் ஹோமஞ்செய்து ஸர்வாரோபத்துக்கும் காரணமான அவித்யையை ஆத்மா (ப்ரத்யகாத்மா) வினிடத்திலும் அந்த ஆத்மாவை அவ்யயமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்திலும் ஹோமஞ் செய்தார். (42) மரயுரியை வஸ்திரமாகவுடையவராகவும், ஆஹாரமில்லாதவராகவும், மௌனியாகவும், தொங்கின தலைமயிரையுடையவராகவும், ஜடன் போலும், பித்தன்போலும், பிசாசம்போலும் தனது ரூபத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டும், தப்பி முதலியோரை எதிர்பாராதவராகவும், செவிடன் போல எதையும் காதில் வாங்காதவராகவும் வெளிக்கிளம்பி மனதில் பரம்ப்ரம்ஹத்தைத் தியானித்துக் கொண்டும், எந்தத்திக்கை யடைந்தவன் திரும்புவதில்லையோ அப்பேர்ப்பட்டதும் மஹாத்மாக்களினால் முன்னர் போகப்பட்டதுமான வடக்குதிக்கில் பிரவேசித்தார். (43–44)

அதர்மத்தை மித்திரனாகவுடைய கலியினால் பூமியிலுள்ளப்ரஜைகள் தொடப்பட்டதைக் கண்டு ஸ்வர்க்ககமனத்தில் செய்யப்

दृष्ट्वा स्पृष्टाः प्रजा भुवि ॥४५॥ ते साधुकृतसर्वार्था ज्ञात्वाऽऽत्यन्तिकमात्मनः। मनसा धारयामासुर्वैकुण्ठचरणाम्बुजम् ॥ ४६ ॥ तद्ध्यानोद्रिक्तया भक्त्या विशुद्धधिषणाः परे। तस्मिन्नारायणपद एकान्तमतयो गतिम् ॥ ४७ ॥ अवापुर्दुरवापां त असद्भिर्विषयात्मभिः। विधूतकल्मषाः स्थानं विरजेनात्मनैव हि ॥ ४८ ॥ विदुरोऽपि परित्यज्य प्रभासे देहमात्मवान्। कृष्णावेशेन तच्चित्तः पितृभिः स्वक्षयं ययौ ॥ ४९ ॥ द्रौपदी च तदाज्ञाय पतीनामनपेक्षताम्। वासुदेवे भगवति ह्येकान्तमतिराप तम् ॥ ५० ॥ यः

பட்ட நிஸ்சயத்தையுடையவர்களான எல்லா ப்ராதாக்களும் அந்தத் தர்மபுத்திரரைப் பின்தொடர்ந்தனர். (45) நன்கு அனுஷ்டிக்கப் பட்ட தர்மாதிகளான எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையு முடையவர் களான அவர்கள் வைகுண்டனை பகவானுடைய சரணாரவிந்தமே தான் ஆத்மாவுக்குச் சரணம் (ரக்ஷகம்) எனவறிந்து கொண்டு அதையே மனத்தினுல் தரித்தனர். (46) அந்தச் சரணாரவிந்தத் தியானத்தினுல் பெருக்கையடைந்த பக்தியினுல் விசுத்தமான புத்தி யை யுடையவர்களும், ஆனதுபற்றியே போக்கப்பட்ட கல்மஷத்தை யுடையவர்களுமான அவர்கள் மேலான அந்த நாராயண ஸ்வரூபத் தில், விஷயத்தில் செலுத்தின புத்தியை யுடையவர்களான அஸா துக்களால் அடைதற்கரிதானதும் சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்து டனே அவஸ்தான ரூபமானதுமான கதியை (இரண்டறக்கலத்தலை) அடைந்தனர். (47-48) மனோஜயமுள்ளவரான விதுரரும், தீர்த் தாடனஞ் செய்து கொண்டு ப்ரபாஸதீர்த்தத்தையடைந்து ஸ்ரீகிருஷ் ணனிடம் சித்தத்தை ப்ரவேசிக்கச்செய்து தன்மயமான சித்தமுள்ள வராய் தேஹத்தைப் பரித்யாகஞ்செய்து அப்பொழுது அழைத்துக் கொண்டு போகவந்தவர்களான பிதிருக்களுடன் கூட தனது அதி காரஸ்தானத்தை (யமபதவியை) அடைந்தார். (49) திரௌபதி யும் அப்பொழுது பதிகளுக்குத் தன்னைக் குறித்து விருப்பமில்லா திருத்தலை அறிந்து கொண்டு வாஸுதேவனை பகவானிடத்தில் நிலைத்த புத்தியையுடையவளாய் அவரையடைந்தாள். (50) எவன் மிக்கக்ஷேமத்தைத் தரக்கூடியதும், பரிசுத்தமுமான பகவத்ப்ரியர் களான பாண்டுபுத்திரர்களின் இம்மாதிரியான யாதொரு முக்தி

श्रद्धयैतद्भगवत्प्रियाणां पाण्डोः सुतानामिति संप्रयाणम् । शृणोत्यलं स्वस्त्ययनं पवित्रं लब्ध्वा हरौ भक्तिमुपैति सिद्धिम् ॥ ५१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे पाण्डवस्वर्गारोहणं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—ततः परीक्षिद्द्विजवर्यशिक्षया महीं महाभागवतः शशास ह । यथा हि सूत्यामभिजातकोविदाः समादिशन्विप्र महद्गुणस्तथा ॥ १ ॥ स उत्तरस्य तनयामुपयेम इरावतीम् । जनमेजयादींश्चतुर-

---

யுண்டோ இதை ஶ்ரத்தையுடன் ஶ்ரவணஞ் செய்கின்றனோ அவன் ஹரியினிடத்தில் பக்தியை அடைந்து முடிவில் முக்தியையும் அடைந்து விடுகிறான். (51) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
பாண்டவஸ்வர்க்காரோஹண நிரூபணமென்ற
பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततश्च षोडशे भूमिधर्मयोः कलिखिन्नयोः ।
संवादे वर्ण्यते प्राप्तिः पालकस्य परीक्षितः ॥ १ ॥

(க—ரை) பிறகு பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் கலியினால் பீடையையடைந்தவர்களான பூமி தர்மம் இவர்களின் ஸம்வாத காலத்தில் பூமி தர்மம் இவற்றைப் பரிபாலனஞ்செய்கின்ற பரீக்ஷித்தின் ப்ராப்த்தியானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ஹே விப்ர! பிறகு மஹாபாகவதரான பரீக்ஷித்து ஜாதகர்மஸமர்த்தர்கள் ஜனனகாலத்தில் எவ்விதமுபதேசித்தனரோ அத்தகைய சிறந்த குணங்களையுடையவராய்க் கொண்டு சிறந்த ப்ராம்ஹணர்களின் உபதேசப்படி பூமியை ஆண்டு

स्तस्यामुत्पादयत्सुतान् ॥ २ ॥ आजहाराश्वमेधांस्त्रीन्गङ्गायां भूरिदक्षिणान्। शारद्वतं गुरुं कृत्वा देवा यत्राक्षगोचराः॥ ३ ॥ निजग्राहौजसा वीरः कलिं दिग्विजये क्वचित्। नृपलिङ्गधरं शूद्रं घ्नन्तं गोमिथुनं पदा ॥४॥ शौनक उवाच—कस्य हेतोर्निजग्राह कलिं दिग्विजये नृपः। नृदेवचिह्नधृक् शूद्रः कोऽसौ गां यः पदाहनत् ॥ ५ ॥ तत्कथ्यतां महाभाग यदि कृष्णकथाश्रयम्। अथवास्य पदाम्भोजमकरन्दलिहां सताम् ॥६॥ किमन्यैरसदालापैरायुषो यदसद्व्ययः। क्षुद्रायुषां नृणामङ्ग मर्त्यानामृतमिच्छताम् ॥ ७ ॥ इहोपहूतो भगवान्मृत्युः शामित्रकर्मणि। न कश्चिन्म्रियते तावद्यावदास्त इहान्तकः॥ ८ ॥ एतदर्थं हि भगवानाहूतः परमर्षिभिः। अहो नृलोके

வந்தார். (1) அவர் உத்தரனுடைய பெண்ணான இராவதியை விவாஹஞ் செய்து கொண்டார். அவளிடம் ஜனமேஜயன் முதலிய நான்கு புத்திரர்களையுண்டுபண்ணினர். (2) எந்த யாகங்களில் தேவர்கள் கண்ணால் காணக்கூடியவர்களாக இருந்தனரோ அத்தகைய அதிகம் தக்ஷிணையையுடைய மூன்று அஸ்வமேதங்களை கிருபாசாரியரைக் குருவாகச் செய்துகொண்டு கங்கைக் கறையில் செய்துமுடித்தார் (3) ஒரு ஸமயம் திக்விஜயஞ்செய்யுங்காலத்தில் அரசருக்குரிய வேஷத்தைத் தரித்தவனும், ஆயினும் சூத்திரனும், கோமிதுனத்தைக் காலினாலுதைக்கின்றவனுமான கலியை தனது சக்தியினால் ஜயித்தார். (4) சௌனகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே மஹாபாக! திக்விஜயகாலத்தில் அரசன் என்ன காரணத்துக்காகக் கலியை அடக்கினார் காலினால் பசுவை எவன் உதைத்தானோ ராஜவேஷம் தரித்த அந்தச் சூத்திரன் யார்? (5) ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கதையையாஸ்ரயித்ததாகவோ, அல்லது இவரது சரணாரவிந்த மகரந்தபானஞ் செய்கின்ற ஸாதுக்களின் கதையை யாஸ்ரயித்ததாகவோ அது இருக்குமாயின் எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றார். (6) ஹே அங்க! எவற்றினால் ஆயுளுக்கு வீணானநாசமானது ஏற்படுமோ அந்த அஸத்துக்களைப் பற்றின வார்த்தைகளினால் அற்பமான ஆயுளையுடையவர்களும், மரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான மனிதர்களுக்கு என்ன பயன்? (7) இந்த ஸத்திரயாகத்தில் பசுஹிம்ஸனத்துக்கு

पीयेत हरिलीलामृतं वचः॥ ९ ॥ मन्दस्य मन्दप्रज्ञस्य वयो मन्दायुषश्च वै। निद्रया ह्रियते नक्तं दिवा च व्यर्थकर्मभिः॥ १० ॥ सूत उवाच—यदा परीक्षित्कुरुजाङ्गले वसन्कलिं प्रविष्टं निजचक्रवर्तिते। निशम्य वार्तामनतिप्रियां ततः शरासनं संयुगशौण्डिराददे॥ ११ ॥ स्वलंकृतं श्यामतुरङ्गयोजितं रथं मृगेन्द्रध्वजमाश्रितः पुरात्। वृतो रथाश्वद्विपपत्तियुक्तया स्वसेनया दिग्विजयाय निर्गतः॥ १२ ॥ भद्राश्वं केतुमालं च भारतं चोत्तरान्कुरून्। किं पुरुषादीनि वर्षाणि विजित्य जगृहे बलिम्॥ १३ ॥ तत्र तत्रोप

வேண்டி பகவானான யமன் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார். எதுவரை யமன் இங்கு வஸிக்கிறாரோ அதுவரை ஒருவரும் மரணத்தை யடையார். (8) ஹரியின் லீலையாகிற அமுதத்தையுடைய ஆஸ்சரியமான வார்த்தையானது மனிதவுலகில் பானஞ்செய்யப்படலாம் என்பதாய் இதற்குவேண்டியேயன்றோ பரமர்ஷிகளினால் யமபகவான் அழைக்கப்பட்டார். (9) (ஹரிலீலாமுதபானஞ்செய்யாவிடில் இவனுடைய ஜீவனமே பயனற்றது. ஏன்?) சோம்பேறியும், அற்பமான அறிவையுடையவனும், மந்தமான ஆயுளையுடையவனுமான மனிதனுக்கு இரவிலுள்ள ஆயுளானது தூக்கத்தினால் அபஹரிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. பகலிலுள்ள ஆயுளானது பயனற்ற கர்மங்களினால் அபஹரிக்கப்பட்டுவிடுகின்றதன்றோ என்றார். (10)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—யுத்தத்தில் சூரனான பரீக்ஷித்து தனது ஸேனையினால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட குருஜாங்கலதேசத்தில் வஸிக்கும்பொழுது கலி நுழைந்ததை எப்பொழுதுக் கேட்டாரோ அப்பொழுது *நிரம்பவும் பிரியமில்லாத அந்த ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு துஷ்டர்களையடக்குவதற்கு வேண்டி வில்லைக் கையிலெடுத்தார். (11) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கருத்த குதிரைகள் கட்டப்பட்டதும், சிங்கக்கொடியை யுடையதுமான தேரிலேறிக் கொண்டு தேர் குதிரை யானை காலாள் இவற்றுடன் கூடின தனது ஸேனையினால் சூழப்பட்டவராய் திக்விஜயத்துக்கு வேண்டி பட்டினத்திலிருந்து

---

* யுத்தம் நேர்ந்ததுபற்றி ஒருபக்கத்தில் ஸந்தோஷமும், கலிப்ரவேசித்ததிலிருந்து மற்றொருபக்கத்தில் அதிருப்தியும் அவருக்குண்டாயிற்று என்பது கருத்து.

शृण्वानः स्वपूर्वेषां महात्मनाम्। प्रगीयमानं च यशः कृष्णमाहात्म्यसूचकम्॥ १४॥ आत्मानं च परित्रातमश्वत्थाम्नोऽस्त्रतेजसः। स्नेहं च वृष्णिपार्थानां तेषां भक्तिं च केशवे॥ १५॥ तेभ्यः परमसंतुष्टः प्रीत्युज्जृम्भितलोचनः। महाधनानि वासांसि ददौ हारान्महामनाः॥ १६॥

सारथ्यपारषदसेवनसख्यदौत्यवीरासनानुगमनस्तवनप्रणामम्। स्निग्धेषु पाण्डुषु जगत्प्रणतिं च विष्णोर्भक्तिं करोति नृपतिश्चरणारविन्दे॥१७॥ तस्यैवं वर्तमानस्य पूर्वेषां वृत्तिमन्वहम्। नातिदूरे किलाश्चर्यं यदासीत्तन्निबोध मे॥ १८॥ धर्मः पदैकेन चरन्विच्छायामुपलभ्य गाम्। पृच्छति

கினம்பினர். (12) (*)பத்ராஶ்வவர்ஷத்தையும், கேதுமாலவர்ஷத்தையும், பாரதவர்ஷத்தையும், உத்தரகுருவர்ஷத்தையும், கிம்புருஷாதிகளானவர்ஷங்களேயும், ஜயித்துக் கப்பத்தைப் பெற்ருர். (13) ஆங்காங்குள்ளவர்களால் கானஞ் செய்யப்படுகின்றதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாஹாத்மியத்தைச் சூசிப்பிக்கின்றதுமான மஹாத்மாக்களான தனது பூர்வபுருஷர்களின் யசஸ்ஸைக் கேட்டுக்கொண்டும், அஶ்வத்தாமாவினுடைய அஸ்திரதேஜஸ்ஸிலிருந்து தான் காப்பாற்றப்பட்டதையும், யாதவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்குமுள்ள ஸ்னேஹத்தையும், அவ்விருவர்க்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலிருந்த பக்தியையும் கேட்டுக் கொண்டும், பெரிய மனஸ்ஸையுடைய பரீக்ஷித்து பரமஸந்துஷ்டராகவும், ப்ரீதியினல் மலர்ந்த கண்களேயுடையவராகவுமாகி அந்த ஜனங்களுக்கு மிக்கவிலேயுயர்ந்த வஸ்திரங்களேயும், முக்தாஹாரங்களேயும் கொடுத்தார். (14–16) மேலும், அன்பர்களான பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் விஷ்ணுவான பகவான் செய்த ஸாரத்தியம், ஸபாத்யக்ஷனுகவிருத்தல், கைங்கரியம், ஸக்யம், தூதுசெல்லுதல், வீராஸனம், (இரவில் கையில் கத்திதாங்கி விழித்துக்கொண்டு நிற்றல்) பின்பற்றிச்செல்லல், ஸ்துதி, நமஸ்காரம் இவற்றையும், பகவத்விஷயத்தில் உலகத்தவர் செய்யும் நமஸ்காரத்தையும் கேட்டு பரீக்ஷித்ராஜன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சரணரவிந்தத்தில்

(*) ஸமுத்திரத்தை யொட்டி கிழக்கிலுள்ள வர்ஷம் பத்ராச்வமென்றும், மேற்கிலுள்ளது கேதுமாலம் என்றும், தெற்கிலுள்ளது பாரதம் என்றும், வடக்கிலுள்ளது உத்தரகுரு என்றும் சொல்லப்படும்.

स्माश्रुवदनां विवत्सामिव मातरम् ॥ १९ ॥ धर्म उवाच—कच्चिद्भद्रेऽनाम-
यमात्मनस्ते विच्छायासि म्लायतेषन्मुखेन। आलक्षये भवतीमन्तराधिं
दूरेबन्धुं शोचसि कञ्चनाम्ब ॥ २० ॥ पादैर्न्यूनं शोचसि मैकपादमात्मानं
वा वृषलैर्भोक्ष्यमाणाम्। अहो सुरादीन्हृतयज्ञभागान्प्रजा उतस्विन्मघव-
त्यवर्षति ॥ २१ ॥ अरक्ष्यमाणाः स्त्रिय उर्वि बालान् शोचस्यथो पुरुषादै-
रिवार्तान्। वाचं देवीं ब्रह्मकुले कुकर्मण्य ब्रह्मण्ये राजकुले कुलाग्र्यान् ॥२२॥
किं क्षत्रबन्धून्कलिनोपसृष्टान्राष्ट्राणि वा तैरवरोपितानि। इतस्ततो वाशन-

---

பக்தியைச் செய்தார். (17) அந்த அரசன் இவ்விதம் முன்னோர்களின் நடத்தையை ஒவ்வொரு தினமும் பின்பற்றி நடக்குங்கால் ஸமீபகாலத்தில் எந்த ஆஸ்சரியம் நிகழ்ந்ததோ அதை என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளும். (18) விருஷபரூபமான தர்மமானது ஒரேகாலினுல் நடந்துகொண்டு, காந்தியற்றதும், கன்றையிழந்த தாய்போலக் கண்ணீரை வழியவிடுகின்றதுமான கோரூபத்தையெடுத்த பூமியைக்கண்டு அதைக்கேட்கத் தொடங்கிற்று. (19)

தர்மம் சொல்லலுற்றது—ஹே பத்ரே! ஹே அம்ப! உனது சரீரத்துக்கு வியாதியில்லாதிருக்கின்றதா? (வெளிப்படையான வியாதியொன்றும் காணப்படவில்லைதான் ஆயினும்) சோபையற்றவளாக இருக்கின்றனே. ஸ்வல்பம் வாடின உனது முகத்தைக்கொண்டு உள்ளில் மனோவியாதியுள்ளவளாக உன்னை நான் ஊஹிக்கிறேன். வெகுதூரத்திலுள்ள பந்துவான எவரைக் குறித்து சோகிக்கின்றனை?. (20) மூன்றுபாதங்களற்றவனும் ஆனதுபற்றியே ஒரே பாதத்துடன் கூடினவனுமான என்னைக் குறித்து சோகப்படுகின்றனையா? அல்லது சூத்திரர்கள் உன்னையனுபவிக்கப்போவதை நினைத்து சோகிக்கின்றனையா? அல்லது அபஹரிக்கப்பட்ட யக்ஞபாகங்களையுடைய தேவர்களைக் குறித்து சோகிக்கின்றனையா? யாகமில்லாதுபோகவே இந்திரன் மழையைப்பெய்யாதபொழுது ப்ரஜைகளைக்குறித்து சோகிக்கின்றனையா?(21) ஹே பூமி! இனி பார்த்தாக்களால் ஸ்திரீகள் ரக்ஷிக்கப்படப்போவதில்லையென்பதை யுத்தேசித்து சோகிக்கின்றனையா? அல்லது இனி பிதா முதலியோரால் குழந்தைகள் ரக்ஷிக்கப்படப்போவதில்லையென்பதையுத்தேசித்துச்

पानवासः स्नानव्यवायोन्मुखजीवलोकम् ॥२३॥ यद्वाम्ब ते भूरिभरावतार-कृतावतारस्य हरेर्धरित्रि। अन्तर्हितस्य स्मरती विसृष्टा कर्माणि निर्वाण-विडम्बितानि ॥ २४ ॥ इदं ममाचक्ष्व तवाधिमूलं वसुन्धरे येन विकर्शितासि। कालेन वा ते बलिनां बलीयसा सुरार्चितं किं हृतमम्ब सौभगम् ॥

धरण्युवाच—भवान्हि वेद तत्सर्वं यन्मां धर्मानुपृच्छसि। चतुर्भिर्वर्तसे येन पादैर्लोकसुखावहैः ॥ २६ ॥ सत्यं शौचं दया क्षान्तिस्त्यागः सन्तोष आर्जवम्। शमो दमस्तपः साम्यं तितिक्षोपरतिः श्रुतम् ॥ २७ ॥

சோகிக்கின்றனையா? அல்லது அஸுரர்களினற் போல அதே பிதா முதலியோரால் பீடிக்கப்படும் குழந்தைகளை யுத்தேசித்துச் சோகிக்கின்றனையா? துராசாரமுள்ள ப்ராம்ஹணகுலத்தில் ஸரஸ்வதிதேவி (வேதவாக்கு) இருக்கப்போவதை நினைத்துச் சோகிக்கின்றனையா? அல்லது உத்தமகுலத்தவர்களான ப்ராம்ஹணர், ராஜகுலத்தில் ஸேவகர்களாக இருக்கப் போவதை நினைத்துச் சோகிக்கின்றனையா?. (22) கலிவியாப்த்தர்களான க்ஷத்திரியாபசதர்களை நினைத்துச் சோகிக்கின்றனையா? அல்லது அந்த க்ஷத்திரியாபசதர்களால் அழிக்கப்பட்ட தேசங்களைக் குறித்துச் சோகிக்கின்றனையா? அல்லது இங்குமங்குமாக நிஷேதசாஸ்திரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆஹாரவிஷயத்திலும், பானவிஷயத்திலும், வஸ்திரவிஷயத்திலும், ஸ்னானவிஷயத்திலும், சிற்றின்பவிஷயத்திலும் ப்ரவிருத்திக்கப் போகின்ற ஜீவஸமூஹத்தை நினைத்துச் சோகிக்கின்றனையா?. (23) அல்லது தாயான ஹே பூமியே! உனக்கேற்பட்ட அதிகமான சுமையை இரக்கவேண்டி அவதரித்தவரும், பிறகு மறைந்தவருமான ஸ்ரீ ஹரியினது மோக்ஷசுகத்தையும் பரிஹஸிக்கத்தக்க கர்மங்களை நினைத்துக் கொண்டு அவரால் விடப்பட்டவளாய் சோகிக்கின்றனையா? (24) ஹே வசுந்தரே! எதனுல் நீ இளைத்தவளாக இருக்கின்றனையோ இந்த உனது மனோவியாதியின் காரணத்தை எனக்குச் சொல்லுவாயாக. ஹே அம்ப! தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட உன்னுடைய ஸௌபாக்கியமானது பலசாலிகளுக்குள் மிக்கவலுப்பொருந்திய காலத்தினுல் அபஹரிக்கப்பட்டதா என்னை? என்றார். (25)

ज्ञानं विरक्तिरैश्वर्यं शौर्यं तेजो बलं स्मृतिः। स्वातन्त्र्यं कौशलं कान्तिर्धैर्यं मार्दवमेव च ॥ २८ ॥ प्रागल्भ्यं प्रश्रयः शीलं सह ओजो बलं भगः। गाम्भीर्यं स्थैर्यमास्तिक्यं कीर्तिर्मानोऽनहङ्कृतिः ॥ २९ ॥ एते चान्ये च

பூமி சொல்லலுற்றாள்—ஹே தர்ம! என்னிடம் எதைக் கேட்கின்றனையோ அவையாவையும் நீயே அறிவாயன்றோ. எவர் நிமித்தமாக நீ உலகுக்குச் சுகத்தைத்தருகின்ற நான்கு பாதங்களுடன் கூட இருக்கின்றாயோ, எவரிடத்தில் ஸத்யமும்=உண்மைபேசலும், சௌசமும்=சுத்தத்தன்மையும், தயையும்=பிறர் துக்கத்தைப்பொறுமையும், க்ஷாந்தியும்=கோபம் ப்ராப்த்தமானபோது சித்தத்தையடக்குதலும், த்யாகமும்=யாசகர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்தலும், ஸந்தோஷமும்=எதிலும் போதுமென்ற எண்ணமும், ஆர்ஜவமும்=கபடமில்லாதிருத்தலும், சமமும்=மனத்தில் சாஞ்சல்யமின்மையும், தமமும்=வெளி இந்திரியங்களில் சாஞ்சல்யமின்மையும், தபஸ்ஸும்=ஸ்வதர்மானுஷ்டானமும், ஸாம்யமும்=சத்துருவோ, மித்திரனோ இல்லாதிருத்தலும், திதிக்ஷையும்=பிறரது அபராதத்தைப் பொறுத்தலும், உபரதியும்=லாபம் கிடைத்தபோதிலும் அதில் பற்றின்மையும், ஶ்ருதமும்=சாஸ்திர விசாரமும், ஞானமும்=ஆத்ம விஷயமான ஞானமும், விரக்தியும்=வைராக்கியமும், ஐஶ்வர்யமும்=அடக்கியாளும் திறமையும், சௌர்யமும்=யுத்தத்தில் உத்ஸாஹமும், தேஜஸ்ஸும்=ப்ரபாவமும், பலமும்=ஸமர்த்தத்தன்மையும், ஸ்மிருதியும்=செய்யத்தக்கதும், செய்யத்தகாததுமான காரியத்தை ஆலோசித்தறியும் தன்மையும், ஸ்வாதந்திரியமும்=பிறர்க்குட்படாதிருத்தலும், கௌசலமும்=காரியத்தில் நிபுணனாகவிருத்தலும், காந்தியும்=ஸௌந்தரியமும், தைரியமும்=கலங்காததன்மையும், மார்த்தவமும்=சித்தத்தில் காடின்யமற்றிருத்தலும், ப்ராகல்ப்யமும்=ஸமயோசிதமான புத்தித்தோற்றமுள்ள தன்மையும், ப்ரஶ்ரயமும்=வினயமும், சீலமும்=நல்ல ஸ்வபாவமும், ஸஹஸ்ஸும்=மனஸ்ஸின் திறமையும், ஓஜஸ்ஸும்=ஞானேந்திரியங்களின் திறமையும், பலமும்=கர்மேந்திரியங்களின் பாடவமும், பகமும் = போகத்துக்கு இருப்பிடமாக இருத்தலும், காம்பீர்யமும்=கலங்காத தன்மையும், ஸ்தைரியமும்=சாஞ்சல்யமற்றிருத்தலும், ஆஸ்திக்யமும்=ஶ்ரத்தை

भगवन्नित्या यत्र महागुणाः । प्रार्थ्या महत्त्वमिच्छद्भिर्न वियन्ति स्म कर्हि-
चित् ॥ ३० ॥ तेनाहं गुणपात्रेण श्रीनिवासेन सांप्रतम् । शोचामि रहितं
लोकं पाप्मना कलिनेक्षितम् ॥ ३१ ॥ आत्मानं चानुशोचामि भवन्तं चाम-
रोत्तमम् । देवान्पितॄनृषीन्साधून्सर्वान्वर्णांस्तथाश्रमान् ॥ ३२ ॥ ब्रह्मादयो
बहुतिथं यदपाङ्गमोक्षकामास्तपः समचरन्भगवत्प्रपन्नाः । सा श्रीः स्ववा-
समरविन्दवनं विहाय यत्पादसौभगमलं भजतेऽनुरक्ता ॥ ३३ ॥ तस्याह-
मब्जकुलिशाङ्कुशकेतुकेतैः श्रीमत्पदैर्भगवतः समलङ्कृताङ्गी । त्रीनत्यरोच

யும், கீர்த்தியும்=யசஸ்ஸும், மானமும்=பூஜ்யனுகவிருத்தலும், அனஹம்கிருதியும்=கர்வமற்றிருத்தலும் ஆகிய இவையும், ப்ரம் ஹண்யத்துவம், சரண்யத்துவம் இவற்றை ஆதியாகக் கொண்ட மற்றுமுள்ள மஹாகுணங்களும் ஒருபொழுதுமழியாது எந்தப் பகவானிடத்தில் நித்யங்களாகவும், மஹத்துவத்தை இச்சிக்கின்ற வர்களால் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கனவாகவும் இருக்கின்றனவோ ஸத் குணங்களுக்கு இருப்பிடமான அந்த ஸ்ரீநிவாஸனால் இதுபோழ்து விடப்பட்டதும், பாபஹேதுவான கலியினுல் பார்க்கப்பட்டதுமான உலகைக்குறித்து சோகத்தை யடைகிறேன். (26–31) மேலும், என்னையும், தேவஸ்ரேஷ்டனுன உன்னையும், தேவர்களையும், பிதிருக்களையும், ருஷிகளையும், ஸாதுக்களையும், எல்லா வர்ணங்களை யும், அவ்விதமே ஆஸ்ரமங்களையும் குறித்தும் சோகத்தையடைகி றேன்.(32) பெரியோர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப் பட்டவர்களாயினுங்கூட ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோர் எந்த லக்ஷ்மியினுடைய கடைக்கண் பார்வையில் விருப்பமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டு வெகுகாலம் தவஞ் செய்தனரோ, அந்த லக்ஷ்மியானவள் தனக்கு இருப்பிடமான தாமரை வனத்தைக்கூட் விட்டுவிட்டு எவருடைய சரணலாவண் யத்தை மிக்க ஆவலுள்ளவளாய் ஸேவிக்கின்றாளோ, அப்ஜரேகை, குலிசரேகை, அங்குசரேகை, துவஜரேகை இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயங் களான அந்தப் பகவானுடைய சோபைவாய்ந்த பாதந்யாஸங்களி னுல் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கத்தையுடையவளான நான் அந்தப் பகவானிடமிருந்து ஸம்பத்தையடைந்து மூன்று உலகங் களையும்விட மேலாக விளங்கினேன். பிறகு அந்த விபூதிக்கு நாச

उपलभ्य ततो विभूतिं लोकान्स मां व्यसृजदुत्स्मयतीं तदन्ते ॥ ३४ ॥ यो वै ममातिभरमासुरवंशराज्ञामक्षौहिणीशतमपानुददात्मतन्त्रः । त्वां दुःस्थमूनपदमात्मनि पौरुषेण संपादयन्यदुषु रम्यमबिभ्रदङ्गम् ॥ ३५ ॥ का वा सहेत विरहं पुरुषोत्तमस्य प्रेमावलोकरुचिरस्मितवल्गुजल्पैः । स्थैर्यं समानमहरन्मधुमानिनीनां रोमोत्सवो मम यदङ्घ्रिविटङ्किताया: ॥ ३६ ॥ तयोरेवं कथयतो: पृथिवीधर्मयोस्तदा । परीक्षिन्नाम राजर्षि: प्राप्त: प्राचीं सरस्वतीम् ॥ ३७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे पृथ्वीधर्मसंवाद
निरूपणं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

காலமானது ப்ராப்த்தமானபொழுது அதிகம் கர்வங்கொண்டவளான என்னை அவர் விட்டுவிட்டார். (33–34) மேலும், எவர் ஆஸுரமான வம்சத்திலுதித்த அரசர்களின் நூற்றுக்கணக்கான அக்ஷௌஹிணீரூபமான என்னுடைய அதிகச்சுமையை போக்கினுரோ, ஸ்வதந்திரனுன எவர் கால்களில் குறைவுள்ளவனும், ஆனது பற்றியே கெட்ட நிலையிலுள்ளவனுமான உன்னை ப்ரயத்தினத்தினுல் உனது ஸ்வரூபத்தில்பூர்ணமான பாதமுள்ளவனுகச்செய்யவேண்டியாதவர்களிடத்தில் அழகிய அங்கத்தைத் தரித்தாரோ, எவர் ப்ரேமையுடன் கூடின பார்வை, அழகிய புன்சிரிப்பு, இனிமையான வார்த்தை இவற்ருல் ஸத்யபாமை முதலிய ஸ்திரீகளின் கர்வத்துடன் கூடின வணக்கமற்ற தன்மையைப்போக்கினுரோ, எவருடைய சரணத்தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டவளான எனக்கு ஸஸ்யாதிகளென்ற வியாஜமாக மயிர்க்குச்சலானது உண்டாயிற்ருே, புருஷோத்தமரான அவருடைய பிரிவை எவள்தான் பொருப்பாள். (35–36) கிழக்குநோக்கி யோடுகின்ற ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையிலுள்ள குருக்ஷேத்திரத்தில் அந்தப் பூதேவியும், தர்மதேவதையும் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பரீக்ஷித்தென்ற ராஜருஷியானவர் அங்குவந்து சேர்ந்தார். (37) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் பருதிவீதர்மஸம்வாத நிருபணமென்ற பதினுருவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—तत्र गोमिथुनं राजा हन्यमानमनाथवत् । दण्डहस्तं च वृषलं ददृशे नृपलाञ्छनम् ॥ १ ॥ वृषं मृणालधवलं मेहन्तमिव बिभ्यतम् । वेपमानं पदैकेन सीदन्तं शूद्रताडितम् ॥ २ ॥ गां च धर्मदुघां दीनां भृशं शूद्रपदाहताम् । विवत्सां साश्रुवदनां क्षामां यवसमिच्छतीम् ॥ ३ ॥ पप्रच्छ रथमारूढः कार्तस्वरपरिच्छदम् । मेघगम्भीरया वाचा समारोपितकार्मुकः ॥ ४ ॥ कस्त्वं मच्छरणे लोके बलाद्धंस्यबलान्बली । नरदे-

---

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततस्सप्तदशे राज्ञः कलेर्निग्रह उच्यते ।
तस्यैवं वीर्यभाजोपि वैराग्यं वक्तुमद्भुतम् ॥ १ ॥

(க—ரை) இத்தகைய வீர்யத்தை யடைந்திருந்தபோதிலுங்கூட அந்தப் பரீக்ஷித்ராஜனுக்கு நேர்ந்த அத்புதமான வைராக்கியத்தைச் சொல்லவேண்டி அவர் செய்த கலியின் நிக்ரஹமானது இந்தப் பதினேழாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தில் ரக்ஷகனில்லாததைப் போல ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்ற பசுவையும், விருஷபத்தையும், ராஜவேஷமுள்ளவனும் தடியைக் கையிலுடையவனுமான சூத்திரனையும் பரீக்ஷித்ராஜன் பார்த்தார். (1) தாமரைத் தண்டுபோல வெளுத்ததும், பயத்தினால் மூத்திரம் விடுவதுபோலிருப்பதும், உடல் நடுக்கமுள்ளதும், ஒரே காலினால் கஷ்டத்தை யடைகின்றதும், சூத்திரனால் அடிக்கப்பட்டதுமான விருஷபத்தையும், (2) தர்மத்துக்கு ஸாதனமான ஹவிஸ்ஸைத் தரக்கூடியதும், மிக்க துக்கத்தை யடைந்ததும், சூத்திரனுடைய காலினாலுதைக்கப்பட்டதும், கன்றற்றதும், கண்ணீர் வடிப்பதும், இளைத்ததும், புல்லை விரும்புகின்றதுமான பசுவையும், (3) பார்த்துப் பொன்னாலான ஸாமக்ரீகளை யுடைய தேரிலேறின அரசன் நாணேற்றின வில்லைக் கையிலுடையவனாய் மேகம்போலக் கம்பீரமான வார்த்தையினால் கேட்கலானான். (4) என்னால் ரக்ஷிக்கப்படும் உலகில் பல மற்றவர்களைப் பலாத்காரமாக ஹிம்ஸிக்கின்றனையே? அத்தகைய

वोऽसि वेषेण नटवत्कर्मणाऽद्विजः ॥ ५ ॥ कस्त्वं कृष्णे गते दूरं सह गाण्डीवधन्वना। शोच्योऽस्यशोच्यान्रहसि प्रहरन्वधमर्हसि ॥ ६ ॥ त्वं वा मृणालधवलः पादैर्न्यूनः पदा चरन्। वृषरूपेण किं कश्चिद्देवो नः परिखेदयन् ॥ ७ ॥ न जातु पौरवेन्द्राणां दोर्दण्डपरिरम्भिते। भूतलेऽनुपतन्त्यस्मिन्विना ते प्राणिनां शुचः ॥ ८ ॥ मा सौरभेयानुशुचो व्येतु ते वृषलाद्भयम्। मा रोदीरम्ब भद्रं ते खलानां मयि शास्तरि ॥ ९ ॥ यस्य राष्ट्रे प्रजाः सर्वास्त्रस्यन्ते साध्व्यसाधुभिः। तस्य मत्तस्य नश्यन्ति कीर्तिरायुर्भगो गतिः ॥ १० ॥ एष राज्ञां परो धर्मो ह्यार्तानामार्तिनिग्रहः। अत एनं वधि-

---

வலுவுள்ள நீ யார்? நடன்போல வேஷத்தால் மட்டும் அரசனுக வும், செய்கையினுலோ சூத்திரனுகவும் இருக்கின்றனேயே?. (5) காண்டீவத்தை வில்லாகவுடைய அர்ஜுனனுடன்கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மறைந்ததும் நிரபராதிகளை ரஹஸ்யத்தில் எந்த நீ ஹிம்ஸிக்கின்றனேயோ அந்த நீ குற்றவாளியாகின்றனே? ஆனதுபற்றிக் கொல்லத்தக்கவனுகின்றனே. ஆகவே நீ யார்?. (6) தாமரைத்தண்டு போல வெளுத்தும், மூன்றுகால்களற்றும், ஒருகாலினுல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டுமிருக்கும் நீதான் யார்? எங்களைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டி விருஷபரூபமெடுத்த யாதோவொருதேவனு?. (7) கௌரவேந்திரர்களுடைய பாகுதண்டத்தினுல் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்தப் பூதலத்தில் உன்னுடைய கண்ணீரைத்தவிர்த்து வேறு ப்ராணிகளின் கண்ணீர் ஒருபொழுதும் விழுந்ததில்லை. (8) ஹே காமதேனுவின் புத்திரனே! சோகப்படாதே! சூத்திரனிடமிருந்து உனக்குண்டான பயமானது விலகட்டும். ஹே அம்ப! துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிக்கின்றவனுன நான் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது உனக்கு நன்மைதான் உண்டாகும். ஆகையால் அழாதே. (9) ஹே நல்லவளே! எவனது ராஜ்யத்தில் எல்லாப்ரஜைகளும் அஸாதுக்களினுல் பயமுறுத்தப் படுகின்றனரோ, மதங்கொண்ட அந்த அரசனுடைய கீர்த்தியும், ஆயுளும், ஐஸ்வரியமும், நற்கதியு(பரலோகமு)ம் நசித்து விடுகின்றன.(10) கஷ்டப்படுகின்ற ஜனங்களின் கஷ்டத்தைப் போக்குதல் என்பது யாதுண்டோ இதுவன்றோ அரசர்களின் மேலான தர்மமாகும். ஆகவே ப்ராணிகளுக்குத் துரோஹஞ்செய்பவனும்,

ष्यामि भूतद्रुहमसत्तमम् ॥११॥ कोऽवृश्चत्तव पादांस्त्रीन्सौरभेय चतुष्पद।
मा भूवंस्त्वादृशा राष्ट्रे राज्ञां कृष्णानुवर्तिनाम् ॥ १२ ॥ आख्याहि वृष
भद्रं वः साधूनामकृतागसाम्। आत्मवैरूप्यकर्तारं पार्थानां कीर्तिदूष-
णम् ॥ १३ ॥ जनेऽनागस्यघं युञ्जन्सर्वतोऽस्य च मद्भयम्। साधूनां
भद्रमेव स्यादसाधुदमने कृते ॥ १४ ॥ अनागस्स्विह भूतेषु य आगस्कृ-
न्निरङ्कुशः। आहर्तास्मि भुजं साक्षादमर्त्यस्यापि साङ्गदम् ॥ १५ ॥ राज्ञो
हि परमो धर्मः स्वधर्मस्थानुपालनम्। शासतोऽन्यान्यथाशास्त्रमनाप-
द्युत्पथानिह ॥ १६ ॥

धर्म उवाच—एतद्वः पाण्डवेयानां युक्तमार्तभयं वचः। येषां गुण-
गणैः कृष्णो दौत्यादौ भगवान्कृतः॥ १७ ॥ न वयं क्लेशबीजानि यतः

மிக்க அஸாதுவுமான இவனைக் கொல்லப்போகிறேன். (11) நான்கு கால்களுடனிருந்த ஹே காமதேனுவின் புத்திரனே! உன்னுடைய மூன்று கால்களையும் வெட்டினவன் யார்? கிருஷ்ணனது வழியைப் பின்பற்றுபவர்களான அரசர்களின் ராஜ்யத்தில் உன் போன்ற துக்கிதர்கள் இருக்கலாகாது. (12) ஹே விருஷபமே! நிரபராதிகளும், ஸாதுக்களுமான உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். உனது கால்களை வெட்டி உருவமாறுபாட்டை யுண்டாக்கினவனும், பார்த்தர்களின் கீர்த்தியைத் தூஷித்தவனுமான மனிதனைச் சொல்லு. (13) எவன் நிரபராதியான ஜனத்துக்குத் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றானோ இவனுக்கு என்னிடமிருந்து எல்லாவிஷயத்திலும் பயமானது உண்டாகட்டும். அஸாதுவானவன் அடக்கப்பட்டதும் ஸாதுக்களுக்கு க்ஷேமமானது தானாகவே உண்டாகும். (14) இந்தப் பூதலத்தில் குற்றமற்ற ப்ராணிகளிடத்தில் எவன் நிரங்குசனாய்க் குற்றத்தைச்செய்கின்றானோ, அவன் ஸாக்ஷாத் தேவனாயினுங்கூட தோள்வளையுடன்கூடின அவனது கையை நான் துண்டித்து விடப்போகின்றேன். (15) ஆபத்தில்லாத காலத்தில் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு நடக்கின்ற அதர்மிஷ்டர்களைச் சாஸ்திரப்படி சிக்ஷிப்பதும், ஸ்வதர்மத்திலிருக்கின்ற ப்ரஜைகளைப் பரிபாலஞ் செய்வதும் அரசனுக்கு மேலான தர்மமாகவன்றோ வாகிறது என்றார். (16)

स्युः पुरुषर्षभ। पुरुषं तं विजानीमो वाक्यभेदविमोहिताः॥ १८ ॥ केचिद्विकल्पवसना आहुरात्मानमात्मनः। दैवमन्ये परे कर्म स्वभावमपरे प्रभुम्॥ १९ ॥ अप्रतर्क्यादनिर्देश्यादिति केष्वपि निश्चयः। अत्रानुरूपं राजर्षे विमृश स्वमनीषया॥ २० ॥ सूत उवाच—एवं धर्मे प्रवदति स

தர்மம் சொல்லலுற்றது—எவர்களுடைய குணக் கூட்டங்களினுல் பகவானுன ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தூதுசெல்லுதல் முதலிய காரியத்தில் ஏவப்பட்டானே அத்தகைய பாண்டுவின் வம்சத்திலுதித்தவர்களான உங்களுக்கு துக்கிதர்களுக்கு அபயந்தரும் இந்த வார்த்தையானது பொருத்தமானதே. (17) நாங்களோ ப்ராணிகளுக்கு எந்தப் புருஷனிடமிருந்து கிலேசமுண்டாகக் கூடிய காரணங்கள் ஏற்பட்டனவோ அந்தப் புருஷனை யறியோம். வாதிகளின் வாக்கிய பேதங்களினுல் மோஹிதர்களாகவன்றோ இருக்கின்றோம். (18) (அந்த வாக்கிய பேதங்களான) *சிலநாஸ்திகர்கள் தனக்குத்தானே ப்ரபுவே தவிற பிறரில்லை என்கின்றனர். வேறுதைவக்ஞர்கள் நவக்கிரஹாதிரூபமான தேவதையை ப்ரபுவாகச் சொல்லுகின்றனர். வேறுசில மீமாம்ஸகர்கள் கர்மத்தைப் பிரபுவாகச் சொல்லுகின்றனர். (*)வேறுசில லௌகாயதிகர்கள் ஸ்வபாவத்தை ப்ரபுவாகச் சொல்லுகின்றனர். (19) ஈஸ்வரனை யங்கீகரிக்கும் சிலரிடத்தில், மனத்துக்கு விஷயமாக வாகாதவரும், வாக்குக்கெட்டாதவருமான ஈஸ்வரனிடமிருந்தே எல்லாமுண்டாகிறது என்ற நிஸ்சய (ஸித்தாந்த) மானது இருக்கிறது. ஹே ராஜர்ஷே! இதுவரை கூறிய மதங்களுள் பொருத்தமான ஸித்தாந்தத்தைச் சொந்தமான புத்தியினுல் நீரே ஆலோசித்தறிந்துகொள்ளும். (20) ஹே த்விஜஸத்தம! இவ்விதம் தர்மமானது சொல்லும் பொழுது சக்கிரவர்த்தி

---

* विकल्पवसना:=கெட்டயுக்திகளினுல் சூழப்பட்டவர்களான நாஸ்திகர்கள் என்று பொருள். அவர்கள் சொல்லுவதாவது—மனிதர் விஷயத்தில் தேவதைகளுக்கு ப்ரபுத்துவம் கிடையாது. ஏன்? தேவதைகள் கர்மாதீனர்களாக இருப்பதாலென்க. கர்மாக்களும் ப்ரபுக்களன்று. அவை தனக்கு அதீனங்களாகவும், அசேதனங்களாகவு மிருப்பதாலென்க. ஆகவே தானேதான் தனக்கு ப்ரபு என்பதாம்.

(*) லௌகாயதிகர் என்பவர் புத்தசிஷ்யரில் ஒருவர்.

सम्राड् द्विजसत्तम। समाहितेन मनसा विखेदः पर्यचष्ट तम् ॥ २१ ॥ राजोवाच—धर्मं ब्रवीषि धर्मज्ञ धर्मोऽसि वृषरूपधृक्। यदधर्मकृतः स्थानं सूचकस्यापि तद्भवेत् ॥२२॥ अथवा देवमायाया नूनं गतिरगोचरा। चेतसो वचसश्चापि भूतानामिति निश्चयः॥ २३ ॥ तपः शौचं दया सत्य मिति पादाः प्रकीर्तिताः। अधर्मांशैस्त्रयो भग्नाः स्मयसङ्गमदैस्तव ॥२४॥ इदानीं धर्म पादस्ते सत्यं निर्वर्तयेद्यतः। तं जिघृक्षत्यधर्मोऽयमनृतेनैधितः कलिः॥ २५ ॥ इयं च भूर्भगवता न्यासितोरुभरा सती। श्रीमद्भिस्तत्पद-

---

யான அந்தப் பரீக்ஷித்ராஜன் நிலைத்தமனஸ்ஸினல் மோஹத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அதைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (21)

அரசர் சொல்லலுற்றார்—ஹே தர்மக்ஞ! அதர்மம் செய்தவனுக்கு எந்த நரகாதிஸ்தானமுண்டோ அதுவேதான் அவனை நேரில் சொன்னவனுக்கும் வரும். ஆகவே "கெடுதல் செய்தவனை யறிந்திருந்த போதிலுங்கூட அவனை நேரில் குறிப்பிடலாகாது" என்ற தர்மத்தையொட்டி நீ பேசுகின்றனை. ஆனதுபற்றி விருஷப ரூபமெடுத்த தர்மமாகவே நீ ஆகின்றனை. (22) அல்லது தேவனான பகவானுடைய மாயையின் கதியானது ப்ராணிகளின் சித்தத்துக்கும், வார்த்தைக்கும் நிஸ்சயமாக எட்டாதது என்பது திண்ணம். (23) [*]தவம், சௌசம், தயை, ஸத்யம் என்ற நான்கும் தர்மத்தின் பாதங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்மயம்= கர்வம், ஸ்திரீகளின் ஸங்கம், மத்யபானுதிகளினல் மதம் இவையாகிற அதர்மாம்சங்களினல் உனது பாதங்களின் மூன்று பாகங்கள் நாசமாக்கப்பட்டன. (24) ஹே தர்ம! இந்தக் கலியில் எதனல் புருஷன் உன்னை ஸம்பாதிப்பானே அந்த உனது பாதங்களின் நான்காவது அம்சமே அந்த நான்காவது அம்சத்திலும் ஸத்யமொன்றேதான் எஞ்ஜியிருக்கிறது. அதையும் (ஸத்தியத்தையும்) பொய்யினல் விருத்திசெய்யப்பட்ட இந்த அதர்மரூபமான கலியானது

---

[*] இது தர்மம் எனத்தெரிந்துகொண்டபிறகு அதற்கு இயற்கையிலமைந்துள்ள பாதங்களைத் தானும் சொல்லித் தர்மபாதவியவஸ்தையை இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினலுபதேசிக்கிருர்.

न्यासैः सर्वतः कृतकौतुका ॥ २६ ॥ शोचत्यश्रुकला साध्वी दुर्भगेवोज्झिताधुना । अब्रह्मण्या नृपव्याजाः शूद्रा भोक्ष्यन्ति मामिति ॥ २७ ॥

அழிக்க இச்சிக்கிறது†.(25) பகவானுன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் ஒருவருக்கொருவர் மூலம் போக்கப்பட்ட அதிகமான பாரத்தை (சுமையை) யுடையதும், சோபைவாய்ந்த அவருடைய அடிவைப்புகளினுல் நாலாபக்கங்களிலும் செய்யப்பட்ட ஸந்தோஷம் மங்களம் இவற்றையுடையதும், ஸாத்வியுமான இந்தப் பூமியும் அவரால் விடப்பட்டதாய்க் கொண்டு "ப்ராம்ஹண பக்தியற்றவர்களும், க்ஷத்திரியர்கள்போல வேஷம் பூண்டவர்களுமான சூத்திரர்கள் என்னை யனுபவிக்கப்போகின்றனர்" என்பதாய் கண்ணீரைவடியவிட்டுக்கொண்டு சோபையற்றவள் போலத் துக்கத்தை யடைகிறுள். (26–27)

---

† 'கிருதயுகத்தில் தர்மமானது ப்ரத்யேகம் நான்கு அம்சங்களுள்ள தவம், செளசம், தயை, ஸத்யம் என்ற நான்கு பாதங்களுடன் கூடினதாகவே இருந்தது. திரேதாயுகத்தில் நான்கு பாதங்களுக்குள்ளும் ஸ்மய (கர்வ)த்தினுல் தபஸ்ஸின் நான்கிலொருபாகமும், ஸங்கத்தினுல் செளசத்தின் நான்கிலொருபாகமும், மதத்தினுல் தயையின் நான்கிலொருபாகமும், பொய்யினுல் ஸத்யத்தின் நான்கிலொருபாகமும், நாசமாக்கப்பட்டது. துவாபரயுகத்திலோ ஸ்மய (கர்வ) த்தினுல் தபஸ்ஸின் எஞ்ஜிய மூன்றுபாதங்களுள் இரண்டு பாதங்களும், ஸங்கத்தினுல் செளசத்தின் எஞ்ஜிய மூன்றுபாதங்களுள் இரண்டுபாதங்களும், மதத்தினுல் தயையின் எஞ்ஜிய மூன்று பாதங்களுள் இரண்டு பாதங்களும், பொய்யினுல் ஸத்தியத்தின் எஞ்ஜிய மூன்றுபாதங்களுள் இரண்டு பாதங்களும் நாசமாக்கப்பட்டன. இந்தக் கலியுகத்திலோ தவம், செளசம், தயை, ஸத்தியம் இவற்றின் நான்காவது அம்சமே எஞ்ஜியிருக்கிறது. தவம் முதலியவற்றின் அந்த நான்காவது அம்சத்திலும் ஸத்தியத்தின் நான்காவது அம்சமே எஞ்ஜியிருக்கிறது. அதையும் கலியானது முடிவில் அடியோடு அழித்து விடப்போகிறது. எனப் பிரித்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டும்' என ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஆதாரமாக வேறிடத்தில் "त्रेतायां धर्मपादानां तुर्यांशो हीयते शनैः। अधर्मपादैरनृतहिंसाऽसन्तोष विग्रहैः॥ என்றவசனமும் ப்ரமாணமாகக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சுலோகத்திலுள்ள असन्तोष என்ற பதத்துக்கு அஸந்தோஷ ஹேதுவான கர்வமும், विग्रह என்ற பதத்துக்கு சண்டைக்கு ஹேதுவான ஸ்திரீ ஸங்கமும் பொருள் எனக் கண்டு கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

इति धर्मं महीं चैव सान्त्वयित्वा महारथः। निशातमाददे खड्गं कलयेऽधर्महेतवे ॥ २८ ॥ तं जिघांसुमभिप्रेत्य विहाय नृपलाञ्छनम्। तत्पादमूलं शिरसा समागाद्भयविह्वलः॥ २९ ॥ पतितं पादयोर्वीक्ष्य कृपया दीनवत्सलः। शरण्यो नावधीच्छ्लोक्य आह चेदं हसन्निव ॥ ३० ॥ राजोवाच—न ते गुडाकेशयशोधराणां बद्धाञ्जलेर्वै भयमस्ति किञ्चित्। न वर्तितव्यं भवता कथंचन क्षेत्रे मदीये त्वमधर्मबन्धुः॥ ३१ ॥ त्वां वर्तमानं नरदेवदेहेष्वनुप्रवृत्तोऽयमधर्मपूगः। लोभोऽनृतं चौर्यमनार्यमंहो ज्येष्ठा च माया कलहश्च दम्भः॥ ३२ ॥ न वर्तितव्यं तदधर्मबन्धो धर्मेण सत्येन च

இவ்விதம் மஹாரதனுன பரீக்ஷித்ராஜன் தர்மத்தையும், பூமியையும் ஸமாதானப்படுத்திவிட்டு அதர்மத்துச்குக் காரணமான கலியைக் கொல்லவேண்டி கூர்மைவாய்ந்த கத்தியைக் கையிலெடுத்தான்.(28) அவர் தன்னைக் கொல்லவிரும்புவதை யறிந்து கலியானவன் பயத்தினுல் நடுங்கினவனுய் ராஜவேஷத்தை விட்டு அவரது பாதமூலத்தில் தலையினுல் வணங்கினுன். (29) நல்லகீர்த்திக்குத் தகுதியானவனும், சரண்யனும், தீனவத்ஸலனும், வீரனுமான பரீக்ஷித் மஹாராஜன் கால்களில் விழுந்தவனைக் கொல்லாது விடுத்துச் சிரிப்பவன் போல இதைச் சொல்லத்தொடங்கினுன். (30)

அரசன் சொல்லலுற்றுன்—அர்ஜுனனுடைய யசஸ்ஸைத் தரிக்கின்ற எங்களிடத்தில் அஞ்ஜலிபந்தம் செய்த உனக்குக் கொஞ்சமும் பயமுண்டாகவே வேண்டாம். நீயோ அதர்மத்தைப் பந்துவாகவுடையவன். ஆனதுபற்றி என்னுடைய க்ஷேத்திர(ராஜ்ய)த்தில் ஸ்வல்ப அம்சத்தாலுங்கூட நீ வஸிக்கலாகாது (31) அரசர்களின் தேஹத்திலிருக்கின்ற உன்னை அனுஸரித்து, லோபமும், பொய்யும், திருட்டும், கெட்டஸ்வபாவமும், ஸ்வதர்மபரித்யாகமும், அலக்ஷ்மியும், கபடமும், சண்டையும், வெளிவேஷம் போடுதலுமாகிய இந்த அதர்மக் கூட்டமானது பின்தொடர்ந்து வருகிறது. (32) அதர்மத்தைப் பந்துவாகவுடைய ஹே கலியே! தர்மத்துடனும், ஸத்தியத்துடனும் இருக்கவேண்டிய எந்த ப்ரம்ஹாவர்த்த (ஆர்யாவர்த்த) தேசத்தில் யாகவிஸ்தாரவிஷயத்தில் நிபுணர்களான பெரியோர்கள் யாகங்களினுல் யக்ஞேஸ்வரனை ஆராதிக்கின்

वर्तितव्ये। ब्रह्मावर्ते यत्र यजन्ति यज्ञैर्यज्ञेश्वरं यज्ञवितानविज्ञाः॥ ३३ ॥ यस्मिन्हरिर्भगवानिज्यमान इज्यामूर्तिर्यजतां शं तनोति। कामानमोघान्स्थिरजङ्गमानामन्तर्बहिर्वायुरिवैष आत्मा ॥ ३४ ॥ सूत उवाच—परीक्षितैवमादिष्टः स कलिर्जातवेपथुः। तमुद्यतासिमाहेदं दण्डपाणिमिवोद्यतम् ॥

कलिरुवाच—यत्र क्वचन वत्स्यामि सार्वभौम तवाज्ञया। लक्षये तत्र तत्रापि त्वामात्तेषुशरासनम् ॥ ३६ ॥ तन्मे धर्मभृतां श्रेष्ठ स्थानं निर्देष्टु-

---

றனரோ, அந்த ப்ரம்ஹாவர்த்ததேசத்தில் யாகத்தினல் ஆராதிக்கப் படுகின்றவரும், யாகத்தையே மூர்த்தியாகவுடையவரும், உள்ளில் ப்ராணரூபத்துடனிருந்த போதிலும் வெளியிலுமிருக்கும் வாயு போல ஸ்தாவரஜங்கமங்களான ப்ராணிகளுக்கு ஆத்மாவும், ஸர்வேஸ்வரனுமான ஹரியானவர் யாகஞ்செய்பவர்களுக்குச் சுகத்தையும், வீண்போகாதகாமங்களையும் தருகிறார். ஆதலால் நீ அங்கிருக்கக் கூடாது என்றார். (33-34) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்— பரீக்ஷித்தினல் இவ்விதம் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தக் கலிபுருஷன் உடம்பிலுண்டான நடுக்கமுடையவனுய்க் கொண்டு கொல்லுவதற்குத் தயாராக இருக்கும் யமனைப் போல உயரத்தூக்கப்பட்ட கத்தியையுடையவரான அந்தப் பரீக்ஷித்தைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன். (35)

கலிபுருஷன் சொல்லலுற்றான்—ஹே ஸார்வபௌம! இங்கு வஸிக்கக்கூடாது என்ற உமது ஆக்ஞையை யொட்டி எதாவது ஓரிடத்தில் வஸிக்கப்போனுலும் அந்த அந்த விடத்திலும் கையிலெடுக்கப்பட்ட வில்லையுடைய உம்மையே காண்கிறேன். (36) ஆனதுபற்றி, தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவர்களுள் சிறந்த ஹே அரசனே! உமது உத்திரவை அனுஷ்டிக்கின்றவனுய் எந்த இடத்திலேயே நிஸ்சலனுக வஸிப்பேனே ‡அந்த ஸ்தானத்தை எனக்குக் காண்பிப்பீராக என்றான். (37) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—ப்ரார்த்திக்கப்

---

‡ ஸ்தாவரஜங்கமங்கள்யாவும் உமது ப்ரஜைகளாதலாலும், எல்லாப் பூமியிலுமே உமது அதிகாரம் நடப்பதாலும் எங்கும் எனக்கு இடமில்லாமல் போகிறது. ஆகவே நிர்ப்பயனுய் நான் வஸிக்கக்கூடிய இடத்தை எனக்கு நீர் காட்டவேண்டும் என்பது கருத்து.

महंसि। यत्रैव नियतो वत्स्य आतिष्ठंस्तेऽनुशासनम्॥ ३७॥ सूत उवाच—अभ्यर्थितस्तदा तस्मै स्थानानि कलये ददौ। द्यूतं पानं स्त्रियः सूना यत्राधर्मश्चतुर्विधः॥ ३८॥ पुनश्च याचमानाय जातरूपमदात्प्रभुः। ततोऽनृतं मदं कामं रजो वैरं च पञ्चमम्॥ ३९॥ अमूनि पञ्च स्थानानि ह्यधर्मप्रभवः कलिः। औत्तरेयेण दत्तानि न्यवसत्तन्निदेशकृत्॥ ४०॥ अथैतानि न सेवेत बुभूषुः पुरुषः क्वचित्। विशेषतो धर्मशीलो राजा लोकपतिर्गुरुः॥ ४१॥ वृषस्य नष्टांस्त्रीन्पादांस्तपः शौचं दयामिति। प्रतिसंदध आश्वास्य महीं च समवर्धयत्॥ ४२॥ स एष एतर्ह्यध्यास्त

பட்ட அரசன், எந்த விடத்தில் சூதாட்டம், மத்யபானம், ஸ்திரீஸே வை, ப்ராணிகளின் வதம் என்ற நான்குவிதமான அதர்மம் நடக்கிற தோ அந்த ஸ்தானங்களை அப்பொழுது அந்தக் கலிக்குக் கொடுத் தான்.(38) ப்ரபுவான அரசன், "முற்கூறிய நான்குவிதமான அதர்ம மும் எந்த ஒன்றிலேயே அடங்குமோ அந்த ஸ்தானத்தைத்தாரும்" எனத்திரும்பவும் யாசிக்கின்ற கலிக்கு ஸுவர்ணத்தை ஸ்தானமாகக் கொடுத்தார். அந்த ஸுவர்ணத்தை ஸ்தானமாகக்கொடுத்ததன்மூலம் பொய்யையும், மதத்தையும், காமத்தையும் (ஸ்தரீஸங்கத்தையும்) ரஜஸ்ஸையும் (ரஜோகுணத்தை மூலமாகவுடைய ஹிம்ஸையையும்) ஐந்தாவதான வைரத்தையும் கலிக்குக்கொடுத்தார். (39) அதர்மத் தைத் தனது உத்பத்திக்குக் காரணமாகவுடைய கலியானவன் உத்தரையின் குமாரனுன பரீக்ஷித்தினுல் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ஐந்துஸ்தானங்களிலும் அவருடைய உத்திரவுப்படி வஸித்துவந் தான். (40) ஆனதுபற்றி விருத்தியில் விருப்பமுள்ள புருஷனே, தர்மசிலனுன அரசனே, உலகங்களுக்கு பதியான குருவோ இவ் வைந்தையும் விசேஷமாக ஸேவிக்கலாகாது*. (41) நஷ்டங் களான தவம், சௌசம், தயை என்ற தர்மத்தின் மூன்றுபாதங்களை யும் திரும்பவுமுண்டுபண்ணி, பூமியையும் ஸமாதானப் படுத்தி நன்கு விருத்தியை யடையச்செய்தார். (42) அந்த இந்தப் பரீ க்ஷித்து அரண்யத்தில் ப்ரவேசிக்க விருப்பங்கொண்ட பாட்டனை

---

* இங்கு ஸ்திரீ, ஸுவர்ணம் இவற்றில் விசேஷமாகப் பற்றுக் கொள்ளலாகாது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

आसनं पार्थिवोचितम् । पितामहेनोपन्यस्तं राज्ञारण्यं विविक्षता ॥ ४३ ॥
आस्तेऽधुना स राजर्षिः कौरवेन्द्रश्रियोल्लसन् । गजाह्वये महाभागश्चक्र-
वर्ती बृहच्छ्रवाः॥ ४४ ॥ इत्थं भूतानुभावोऽयमभिमन्युसुतो नृपः। यस्य
पालयतः क्षोणीं यूयं सत्राय दीक्षिताः॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे कलिनिग्रहवर्णनं नाम
सप्तदशोऽध्यायः॥ १७ ॥

தர்மபுத்திர அரசனுல் ஒப்படைக்கப்பட்டதும், அரசர்களுக்கு உசிதமுமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் இப்பொழுது வீற்றிருக்கிறுர். (43) ராஜ்யலக்ஷ்மியினுல் ப்ரகாசிக்கின்றவரும், மஹாபாகரும், சக்கிரவர்த்தியும், பெரிய கீர்த்தியை யுடையவரும், கௌரவேந்திரருமான அந்த ராஜருஷியானவர் ஹஸ்திஞபட்டினத்தில் இதற்கு ஸமீபகாலத்தில் வஸித்துவந்தார். (44) எவர் பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்யுங்கால் நீங்கள் ஸத்திரயாகத்தை யனுஷ்டிக்க முயர்ச்சித்தீர்களோ அபிமன்யுவின் புத்திரஞன இந்த அரசன் இத்தகைய மஹிமையுள்ளவராவார் என்றுர். (45) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
கலி நிக்ரஹவர்ணனமென்ற பதினேழாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) राज्ञस्त्वष्टादशे तस्य ब्रह्मशापो निरूप्यते ।
स चानुग्रह एवास्य जातो वैराग्यमावहन् ॥ १ ॥

(க—ரை) இந்தப் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் அந்தப் பரீக்ஷித்ராஜனுக்கு நேர்ந்த ப்ராம்ஹணசாபமானது சொல்லப்படுகிறது. வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணின அந்தச் சாபமும் இவருக்கு அனுக்கிரஹமாகவே ஆயிற்று. (1) (எ—று)

अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—यो वै द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टो न मातुरुदरे मृतः। अनुग्रहाद्भगवतः कृष्णस्याद्भुतकर्मणः॥ १ ॥ ब्रह्मकोपोत्थिताद्यस्तु तक्षकात्प्राणविप्लवात्। न संमुमोहोरुभयाद्भगवत्यर्पिताशयः॥ २ ॥ उत्सृज्य सर्वतः सङ्गं विज्ञाताजितसंस्थितिः। वैयासकेर्जहौ शिष्यो गङ्गायां स्वं कलेवरम् ॥३॥ नोत्तमश्लोकवार्तानां जुषतां तत्कथामृतम्। स्यात्संभ्रमोऽन्तकालेऽपि स्मरतां तत्पदाम्बुजम्॥ ४ ॥ तावत्कलिर्न प्रभवेत्प्रविष्टोऽपीह सर्वतः।

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—*எவர் தாயின் வயற்றிலிருக்குங்கால் அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்திரத்தினுல் பொசுக்கப்பட்ட போதிலுங்கூட அத்புதமான கர்மாவையுடையவரும், பகவானுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுக்கிரஹத்தினுல் சாகவில்லையோ, (1) பகவானிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட சித்தமுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி எவர் ப்ராம்ஹண கோபத்தினுல் தூண்டப்பட்ட தக்ஷகனிடமிருந்து நேர்ந்த ப்ராண நாசமூலமுண்டான அதிகம் பயத்தினுல் மயங்கவில்லையோ, (2) அவர் எல்லா விஷயங்களிலுமுள்ள பற்றையொழித்து சுகாசாரியரின் சிஷ்யராகவாகி ஹரியினுடைய தத்துவத்தையறிந்து கொண்டு தனது சரீரத்தைக் கங்கைக்கறையில் பரித்யாகஞ் செய்தார். (3) உத்தமஸ்லோகனை பகவானுடைய வார்த்தையையே வார்த்தையாக (ஜீவனஹேதுவாக) உடையவர்களும், அவருடைய கதாமிருதத்தை யனுபவிக்கின்றவர்களும், அவருடைய சரணாரவிந்தத்தை நினைப்பவர்களுமான பக்தர்களுக்கு மரணகாலத்திலுங்கூட மயக்கமுண்டாகமாட்டாதன்றோ. (4) மஹானும் அபிமன்யுவின் குமாரனுமான (*)சக்கிரவர்த்தியானவர் எதுவரை பூமியில் பதியாக

---

* பரீக்ஷித்தின் அத்யாச்சரியமான முக்தியைச் சொல்லுவான் கருதி அவ்விதமேற்படலாம் என்ற எண்ணமுண்டாவதற்கு வேண்டி அவருடைய ஆச்சரியமான பிறவியை நினைவூட்டுகிறார்.

(*) चतुर्योजनपर्यन्तं शासिता नृप ईरितः। तस्माच्छतगुणो यो हि स ज्ञेयो मण्डलेश्वरः॥ तस्माद्दशगुणो यश्च राजेन्द्रः स प्रकीर्तितः। राजेन्द्राणां पञ्चलक्षं चक्रवर्ती प्रशास्ति यः॥ நான்கு யோஜனை தூரமுள்ள பூமியை எவன் ஆளுகிறானே அவன் ந்ருபன் எனப்படுவான். நானூறு யோஜனைதூரமுள்ள பூமியை

यावदीशो महानुर्व्यामाभिमन्यव एकराट् ॥ ५ ॥ यस्मिन्नहनि यर्ह्येव भगवानुत्ससर्ज गाम् । तदैवेहानुवृत्तोऽसावधर्मप्रभवः कलिः ॥६॥ नानुद्वेष्टि कलिं सम्राट् सारङ्ग इव सारभुक् । कुशलान्याशु सिद्ध्यन्ति नेतराणि कृतानि यत् ॥ ७ ॥ किं नु बालेषु शूरेण कलिना धीरभीरुणा । अप्रमत्तः प्रमत्तेषु यो वृको नृषु वर्तते ॥८॥ उपवर्णितमेतद्वः पुण्यं पारीक्षितं मया । वासुदेवकथोपेतमाख्यानं यदपृच्छत ॥ ९ ॥ या याः कथा भगवतः कथ-

---

விருக்கின்றாரோ அதுவரை நாலாபக்கத்திலும் பிரவேசித்தபோதிலுங்கூட கலியானவன் உலகைத் தன்வசப்படுத்தச் சக்தனாகவாகவில்லை. (5) எந்தத் தினத்தில் எந்த க்ஷணத்தில் பகவான் பூமியை விட்டாரோ அந்த க்ஷணத்திலேயே அதர்மத்துக்குக் காரணமான இந்தக் கலியும்கூட ப்ரவேசித்து விட்டான். (6) தேனை எடுக்கும் வண்டுபோல ஸாரத்தைக் கிரஹிப்பவரான சக்கிரவர்த்தியானவர் கலியைத் துவேஷிக்கவில்லை. இந்தக் கலியுகத்திலோ புண்ணிய காரியங்கள் ஸங்கல்பமாத்திரத்தினாலேயே பலனைத் தருகின்றன. பாபகாரியங்களோ ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் தமது பலனைத் தருவதில்லை. பாபகாரியங்கள் செய்யப்பட்டால்தான் தமது பலனைத் தருகின்றன. (7) எந்தக்கலி ஜாக்கிரதையற்ற மனிதர்களிடத்தில் செந்நாய்போல வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவனாய் ப்ரவிருத்திக்கின்றானோ தீரர்க(விவேகிக)ளிடத்தில் பயந்தவனும் அவிவேகிகளிடத்தில் சூரனுமான அந்தக்கலியினால் என்ன செய்துவிட முடியும். (8) வாஸுதேவனுடைய கதையுடன் கூடின எந்தப் பரீக்ஷித்கதையை நீங்கள் கேட்டீர்களோ புண்ணியமான இந்தக் கதையானது உங்களுக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. (9) சொல்லத்தகுந்த பெரிய கர்மங்களையுடையவரான பகவானுடைய குணம் கர்மம் இவற்றை விஷயமாகக் கொண்ட கதைகள் எவை எவையுண்டோ அவைகளே க்ஷே

ஆளுபவன் மண்டலேசுவரனாவான். நான்காயிரம் யோஜனை தூரமுள்ள பூமியை ஆளுபவன் ராஜேந்திரனாவான். ஐந்து லக்ஷம் ராஜேந்திரர்களை ஆளுபவன் சக்கிரவர்த்தி எனப்படுவான். (இங்கு கூறிய யோஜனம் என்பது 10 மையில்தூரம் என்று சிலரும், 8 மையிலென்று சிலரும் சொல்லுகின்றனர்,) என ப்ரம்ஹவைவர்த்தபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

नीयोरुकर्मण:। गुणकर्माश्रया: पुम्भि: संसेव्यास्ता बुभूषुभि:॥ १० ॥
ऋषय ऊचु:—सूत जीव समा: सौम्य शाश्वतीर्विशदं यश:। यस्त्वं शंससि
कृष्णस्य मर्त्यानाममृतं हि न:॥११॥ कर्मण्यस्मिन्ननाश्वासे धूमधूम्रात्मनां
भवान्। आपाययति गोविन्दपादपद्मासवं मधु ॥ १२ ॥ तुलयाम लवेनापि
न स्वर्गं न नापुनर्भवम्। भगवत्सङ्गिसङ्गस्य मर्त्यानां किमुताशिष:॥१३॥
को नाम तृप्येद्रसवित्कथायां महत्तमैकान्तपरायणस्य। नान्तं गुणानाम-
गुणस्य जग्मुर्योगेश्वरा ये भवपाद्ममुख्या: ॥ १४ ॥ तन्नो भवान्वै भगवत्प्र-

---

மத்தையடைய விரும்புகின்ற புருஷர்களால் ஸேவிக்கத் தக்கன என்றார். (10)

ருஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—ஹே ஸௌம்ய! ஸூத! எந்த நீர் மனிதர்களுக்கு மரணத்தை நிவிருத்திசெய்கின்றதான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய விசுத்தமான யசஸ்ஸை எங்களுக்குச் சொல்லுகின்றீரோ அந்த நீர் நீண்டவருஷங்கள் முழுதும் ஜீவித்திருப்பீராக. (11) எவ்வித அங்கக்குறைவும் நேராதபடி அனுஷ்டித்து விட்டோமென நம்புவதற்கு இடமில்லாத இந்த ஸத்திரயாகத்திலேற்பட்ட புகையினால் அழுக்கடைந்த சரீரத்தை யுடையவர்களான எங்களை ஸ்ரீகோவிந்த சரணாரவிந்தத்திலுள்ள இனிப்பான தேனைப் பானஞ்செய்யும்படி நீர் செய்கின்றீர். (12) விஷ்ணு பக்தர்களின் ஸங்கத்தின் அற்பகாலத்துடன், ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸமமாக எண்ணமாட்டோம். மோக்ஷத்தையும் ஸமமாக எண்ணமாட்டோம். இவ்விதமிருக்க மனிதர்களின் பயனற்ற ராஜ்யாதிகளை ஸமமாக எங்ஙனம் எண்ணுவோம். (13) சிறந்த மஹான்களுக்கு மேலான ஆஶ்ரயமாக இருப்பவரும், ப்ராகிருதங்களான குணங்களற்றவருமான பகவானிடமுள்ள கல்யாணகுணங்களின் முடிவை, சிவன் ப்ரஹ்மா இவர்களை ஆதியாகக்கொண்ட யாதொரு யோகேஶ்வரர்களுண்டோ அவர்களே நிஶ்சயிக்க முடியாதவர்களாக விருக்கின்றனரோ அவருடைய கதையிலுள்ள ரஸத்தை யறிந்த எவன் தான் அதுபோதும் என எண்ணுவான். (14) ஆகவே ஹே வித்வன்! எங்கள் நடுவில் பகவானை ப்ரதானனாக (ஸேவ்யராக) வுடைய நீரே, சிறந்த மஹனீயர்களுக்கு நிஶ்சிதமான ஆஶ்ரயமாகவுள்ள

धानो महत्तमैकान्तपरायणस्य। हरेरुदारं चरितं विशुद्धं शुश्रूषतां नो वितनोतु विद्वन्॥ १५॥ स वै महाभागवतः परीक्षिद्येनापवर्गाख्यमदभ्रबुद्धिः। ज्ञानेन वैयासकिशब्दितेन भेजे खगेन्द्रध्वजपादमूलम्॥ १६॥ तन्नः परं पुण्यमसंवृतार्थमाख्यानमत्यद्भुतयोगनिष्ठम्। आख्याह्यनन्ताचरितोपपन्नं पारीक्षितं भागवताभिरामम्॥ १७॥

सूत उवाच—अहो वयं जन्मभृतोऽद्य हास्म वृद्धानुवृत्त्यापि विलोमजाताः। दौष्कुल्यमाधिं विधुनोति शीघ्रं महत्तमानामभिधानयोगः॥ १८॥

ஹரியினுடைய உதாரமும் விசுத்தமுமான சரிதத்தைகேட்க ஆவல் கொண்ட எங்களுக்கு விரித்துரைப்பீராக. (15) மஹாபாகவதரும், விசாலமான புத்தியை யுடையவருமான அந்தப் பரீக்ஷித்ராஜன் வியாஸகுமாரரான சுகாசாரியராலுபதேசிக்கப்பட்ட எந்த க்ஞான ஸாதனமான ஆக்கியானத்தினுல் மோக்ஷமென்ற பெயரை யுடைய தான கருடத்துவஜனுன பகவானுடைய பாதமூலத்தை யடைந்தாரோ மேலான புண்ணியமானதும் (சித்த சுத்தியைத் தரக்கூடியதும்) அத்யத்புதமான க்ஞானயோகத்தில் முடிவை யடையக்கூடியதும் (சிறந்த ஞானயோகத்துக்கு ஸாதனமானதும்) அனந்தனுடைய சரித்திரங்களுடன் கூடினதும், பாகவதர்களுக்கு மிக்கப் பிடித்ததும், பரீக்ஷித்துக்குச் சுகராலுபதேசிக்கப் பட்டதுமான அந்த ஆக்கியானத்தை (ஸ்ரீமத்பாகவதத்தைத்) தெளிவாக எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக என்றனர். (16–17)

ஸூதர் சொல்லலுற்ருர்—சிறந்த மஹான்களுடன் நேர்ந்த உலகவியவஹாரரூபமான ஸம்பந்தமானது கெட்டகுலத்தில் பிறந்த தன்மூலம் நேர்ந்தமனப்பீடையைச் சீக்கிரம் போக்கிவிடும். ஆனது பற்றி நாம் [*]ப்ரதிலோமஜாதியிற் பிறந்தவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட பெரியோர்களான தங்களுடைய ஆதரவினுல் (அல்லது

---

[*] विलोमजाताः=என்பதுமூலம். இதற்கு ப்ரதி லோமஜாதியிற் பிறந்தவர் என ஸ்ரீதராசாரியர் பொருள் கூறியிருக்கிருர். மேலும், मन्ये त्वां विषये वाचां स्नातमन्यत्र छान्दसात् (பா—ஸ்க—1. அத்—4—சு—13) உம்மை வேதவாக்கியங்களைத் தவிர்த்து மீதமுள்ளவாக்கில் நிபுணராக எண்ணுகிறேன் என்றும், कस्मादसाविमान्विप्रानध्यास्ते प्रतिलोमजः

कुतः पुनर्गृणतो नाम तस्य महत्तमैकान्तपरायणस्य। योऽनन्तशक्तिर्भगवाननन्तो महद्गुणत्वाद्यमनन्तमाहुः॥ १९ ॥ एतावतालं ननु सूचितेन गुणैरसाम्यानतिशायनस्य। हित्वेतरान्प्रार्थयतो विभूतिर्यस्याङ्घ्रिरेणुं जुषतेऽनभीप्सोः॥ २० ॥ अथापि यत्पादनखावसृष्टं जगद्विरिञ्चोपहृतार्हणाम्भः। सेशं पुनात्यन्यतमो मुकुन्दात्को नाम लोके भगवत्पदार्थः॥ २१ ॥ यत्रानु-

---

ஞானவருத்தரான ஸ்ரீசுகாசாரியருடைய ஸேவையினால்) இப்பொழுது ஸபலமான பிறவியை யுடையவர்களாகவே ஆகிவிட்டோம். இதுவெகு ஆஶ்சரியமும் ஸந்தோஷகரமுமாகும். (18) எந்தப் பகவான் அனந்தமான=எல்லையற்ற, சக்திகளையுடையவரோ, ஸ்வரூபத்தினாலும் அனந்தரோ, மஹான்களால் கானஞ்செய்யப்படுகின்ற குணங்களை யுடையவராக இருத்தல்பற்றி எவரைக் குணத்தினாலும் அனந்தராகச் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவோ, மஹத்தமர்களுக்கு நிலைத்த ஆஶ்ரயபூதரான அவருடைய நாமத்தை அடிக்கடி சொல்லுகின்றவர்க்குச் சிறந்த மஹான்களுடன் நேர்ந்த உலகவியவஹாரரூபமான ஸம்பந்தமானது கெட்டகுலத்தில் பிறந்ததன்மூலமேற்படும் மனப்பீடையைப் போக்குகிறது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?. (19) லக்ஷ்மியானவள் தன்னை ப்ரார்த்திக்கின்ற ப்ராம்ஹாதிகளை விட்டுத் தன்னை வேண்டாதவராயினுங்கூட எவருடைய சரணதூளியை ப்ரீதியுடன் ஸேவிக்கின்றாளோ அவருடைய குணங்களுடன் மற்றவர்க்கு ஸாம்யமுமில்லை, உயர்வுமில்லை என்ற க்ஞானம் யாதுண்டோ இவ்வளவு ஸூசனமே போதுமானதன்றோ.(20) மேலும், எவருடைய பாதங்களிலுள்ள நகங்களினின்றும் வெளிவந்ததும் ப்ரம்ஹதேவனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதுமான அர்க்யோதகமானது மஹாதேவனுடன்கூடின ஜகத்தைப் பரிசுத்தப் படுத்துகிறதோ, எவரிடத்தில் பக்திசெய்கின்றவர்கள் தீரர்களாக

(பா. ஸ்க. 10. அத். 78. சுலோ. 24) ப்ரதிலோமஜாதியிற்பிறந்த இவர் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு மேலான ஆஸனத்திலிருப்பது தகுமோ? என்றும் சொன்னதிருந்து நைமிசாரண்யவாஸிகளான சௌனகாதிகளுக்குப் புராணங்களை யுபதேசித்த ரோமஹர்ஷணரும், அவருடைய புத்திரரான உக்ரஶ்ரவஸ்ஸும் ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्सूतः என்றபடி ப்ரதிலோமஜாதியிற் பிறந்தவரேயாவர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

रक्ताः सहसैव धीरा व्यपोह्य देहादिषु सङ्गमूढम्। व्रजन्ति तत्पारमहं स्यमन्त्यं यस्मिन्नहिंसोपशमः स्वधर्मः ॥ २२ ॥ अहं हि पृष्टोऽर्यमणो भवद्भिराचक्ष आत्मावगमोऽत्र यावान्। नभः पतन्त्यात्मसमं पतत्रिणस्तथासमं विष्णुगतिं विपश्चितः ॥ २३ ॥

एकदा धनुरुद्यम्य विचरन्मृगयां वने। मृगाननुगतः श्रान्तः क्षुधितस्तृषितो भृशम् ॥ २४ ॥ जलाशयमचक्षाणः प्रविवेश तमाश्रमम्। ददर्श मुनिमासीनं शान्तं मीलितलोचनम् ॥ २५ ॥ प्रतिरुद्धेन्द्रियप्राणमनोबुद्धिमुपारतम्। स्थानत्रयात्परं प्राप्तं ब्रह्मभूतमविक्रियम् ॥ २६ ॥ विप्र-

---

ஆகி தேஹாதிகளில் நிலைத்தஸங்கத்தை அப்பொழுதே போக்கிக் கொண்டு, எந்தப் பரமஹம்ஸத்தன்மையில் அஹிம்ஸையும், உபசமமும் (வைராக்யமும்) ஸ்வாபாவிக தர்மமோ ஸர்வோத்தமமான அந்தப் பரமஹம்ஸத்தன்மையை யடைகின்றனரோ, அந்த முகுந்தனைக் காட்டிலும் உலகில் பகவான் என்ற பதத்தின் பொருளாக வேறு எவர்தானிருக்க முடியும். (21-22) ஹே அர்யமர்களே != மூன்று வேதஸ்வரூபமான ஸூரியர்களே! உங்களால் கேட்கப்பட்ட நான் இவ்விஷயத்தில் எனது புத்திக்கு எவ்வளவு எட்டுமோ அவ்வளவு சொல்லுகிறேன். பக்ஷிகள் தனது சக்திக்குத் தக்கபடி ஆகாசத்தில் எவ்விதம் பறக்கின்றனவோ அவ்விதமே தான் வித்வான்களும் தனது சக்திக்கேற்றபடி விஷ்ணுவின் லீலையைச் சொல்லுகின்றனர். (23)

ஒருஸமயம் பரீக்ஷித்ராஜன் வேட்டையாடுவதற்குவேண்டி வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மிருகங்களைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிக் களைத்தவனும் மிகவும் பசியும் தாஹமுமுள்ளவனும் ஆகி ஜலமிருக்குமிடத்தைக் காணாதவனாய் ப்ரஸித்தமான ஆஸ்ரமத்தில் ப்ரவேசித்தான். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் இருகண்களையும் மூடிக்கொண்டு சாந்தராக உட்கார்ந்திருப்பவரும், ஒடுக்கப்பட்ட இந்திரியம், ப்ராணன் மனஸ், புத்தி இவற்றை யுடையவரும், ஆனதுபற்றியே எவ்வித வியாபாரமுமற்றவரும், ஜாக்கிரம் ஸ்வப்பினம் சுஷுப்தி என்ற மூன்று ஸ்தானங்களைக் கடந்து நான்காவதான பதத்தையடைந்தவரும், ப்ரம்ஹபூதரும், ஆனதுபற்றியே அவிக்ரியரும், நாலாபக்கங்

कीर्णजटाच्छन्नं रौरवेणाजिनेन च। विशुष्यत्तालुरुदकं तथाभूतमयाचत ॥ २७ ॥ अलब्धतृणभूम्यादिरसंप्राप्तार्घसूनृतः। अवज्ञातमिवात्मानं मन्यमानश्चुकोप ह ॥ २८ ॥ अभूतपूर्वः सहसा क्षुत्तृड्भ्यामर्दितात्मनः। ब्राह्मणं प्रत्यभूद्ब्रह्मन्मत्सरो मन्युरेव च ॥ २९ ॥ स तु ब्रह्मऋषेरंसे गतासुमुरगं रुषा। विनिर्गच्छन्धनुष्कोट्या निधाय पुरमागमत् ॥ ३० ॥ एष किं निभृताशेषकरणो मीलितेक्षणः। मृषासमाधिराहोस्वित्किं नु स्यात्क्षत्रबन्धुभिः ॥ ३१ ॥ तस्य पुत्रोऽतितेजस्वी विहरन्बालकोऽर्भकैः। राज्ञाऽघं प्रापितं तातं श्रुत्वा तत्रेदमब्रवीत् ॥ ३२ ॥ अहो अधर्मः पालानां

களிலும் பரவியுள்ள ஜடைகளினாலும், மான்தோலினாலும் மறைக்கப்பட்டவருமான சமீகரென்ற முனியைக் கண்டான். மிக்க வறண்ட கடைவாயை யுடையவனாய் அங்கிலையிலுள்ள அவரிடம் ஜலத்தை யாசித்தான். (24–27) அங்கு தர்ப்பாஸனத்தையோ உட்காருவதற்குறிய பூமி முதலியவற்றையோ அடையாதவனாயும், பூஜை ப்ரியவசனம் இவற்றையோ அடையாதவனாயுமாகித் தன்னை அலக்ஷியஞ் செய்துவிட்டதாக வெண்ணிக் கொண்டு கோபத்தை யடைந்தான். (2-) ஹே ப்ரம்ஹன்! பசிதாஹம் இவற்றால் பீடிக்கப்பட்ட தேஹமுள்ள அரசனுக்கு இதுவரை நேரிடாதகோபமும், பொறாமையும் உடனே ப்ராம்ஹணரிட முண்டாயிற்று. (29) அங்கிருந்து திரும்பின அவனே கோபத்தினால் உயிரற்ற பாம்பை வில்லின் நுனியாலெடுத்து ப்ரம்ஹருஷியின் தோளில் போட்டுவிட்டுப் பட்டினத்துக்குக் கிளம்பினான். (30) இவர் நிஃசலமான ஸர்வேந்திரியங்களையு முடையவராய் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருக்கின்றாரா? அல்லது க்ஷத்திரியர் வந்தாலும் நமக்கென்ன, போனாலும் நமக்கென்ன என்ற அலக்ஷியத்தினால் பொய்யான ஸமாதியிலிருக்கின்றாரா? என அரசன் அறியவேண்டியே அவ்விதம் செய்தான். (31) அதிகம் தபஸ்சக்தியுள்ளவனும், குழந்தைகளுடன் விளையாடுகின்றவனும், பாலகனுமான சிருங்கி என்ற பெயருள்ள அவருடைய புத்திரன் அரசனால் பிதா தீங்கிழைக்கப்பட்டதைக் கேட்டு அந்தக் குழந்தைகளின் நடுவில் இதைச் சொல்லலுற்றான்.(32) காப்பவர்களான அரசர்கள் தர்மத்தை மீறி நடப்

पीनां बलिभुजामिव। स्वामिन्यघं यद्दासानां द्वारपानां शुनामिव ॥ ३३ ॥
ब्राह्मणैः क्षत्रबन्धुर्हि द्वारपालो निरूपितः। स कथं तद्गृहे द्वाःस्थः स
भाण्डं भोक्तुमर्हति ॥ ३४ ॥ कृष्णे गते भगवति शास्तर्युत्पथगामिनाम्।
तद्भिन्नसेतूनद्याहं शास्मि पश्यत मे बलम् ॥ ३५ ॥ इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो
वयस्यानृषिबालकान्। कौशिक्याप उपस्पृश्य वाग्वज्रं विससर्ज ह ॥ ३६ ॥
इति लङ्घितमर्यादं तक्षकः सप्तमेऽहनि। दङ्क्ष्यति स्म कुलाङ्गारं चोदितो
मे ततद्रुहम् ॥ ३७ ॥

ततोऽभ्येत्याश्रमं बालो गले सर्पकलेवरम्। पितरं वीक्ष्य दुःखार्तो
मुक्तकण्ठो रुरोद ह ॥ ३८ ॥ स वा आङ्गिरसो ब्रह्मन् श्रुत्वा सुतविलाप-

---

பது அந்யாயமாகவாகும். தனது யஜமானனிடத்தில் அடிமைகளின் பாபாசரணமானது யாதுண்டோ அது கொழுத்த காக்கைகளுடையவும், வாயிலைக் காக்கும் நாய்களுடையவும் கெட்டசெய்கையைப் போலவேயாகும். (33) பராம்ஹணர்களால் க்ஷத்திரியன் வாயிற்காப்பவனுகவன்றோ நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். வாயிலிலிருக்கும் அவன் அந்த யஜமானனுடைய கிருஹத்தில் சட்டியிலிருக்கும் அன்னத்தைச் சாப்பிடுவதற்கு எவ்விதம் அர்ஹனுவான். (34) கெட்டவழி செல்லுகின்றவர்களைச் சிக்ஷிப்பவரும் பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மறைந்ததும் அதன் பிறகு வரையறையை மீறினவர்களான அரசர்களை நான் இப்பொழுது சிக்ஷிக்கிறேன். எனது தபோபலத்தைப் பாருங்கள். (35) என்று தோழர்களான ருஷிகுமாரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு கோபத்தினுல் சிவந்த கண்ணுள்ளவனுய் கௌசிகியின் ஜலத்தில் ஆசமனஞ் செய்து வாக்வஜ்ரத்தை=(வஜ்ராயுதம்போல நாசஞ்செய்யக்கூடிய சாபத்தைச்) செய்தான். (36)

இவ்விதம் எனது பிதாவுக்குத் தீங்கிழைத்தவனும், தனது முறையை விட்டுவிலகினவனும் குலத்துக்கு நெருப்புப்போன்றவனுமான மனிதனை என்னுல் ஏவப்பட்ட தக்ஷகன் ஏழாவது நாளில் கடிக்கப்போகின்றுன் என்றுன். (37) அந்த ருஷி குமாரன் அங்கிருந்து ஆஸ்ரமத்துக்குவந்து கழுத்தில் ஸர்ப்பத்தின் உடலையுடைய பிதாவைக்கண்டு துக்கத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டவனுய் வாய்விட்டு அழத்

नम्। उन्मील्य शनकैर्नेत्रे दृष्ट्वा स्वांसे मृतोरगम् ॥ ३९ ॥ विसृज्य पुत्रं पप्रच्छ वत्स कस्माद्धि रोदिषि। केन वा ते प्रतिकृतमित्युक्तः स न्यवेदयत् ॥ ४० ॥ निशम्य शप्तमतदर्हं नरेन्द्रं स ब्राह्मणो नात्मजमभ्यनन्दत्। अहो बतांहो महदद्य ते कृतमल्पीयसि द्रोह उरुर्दमो धृतः॥ ४१ ॥ न वै नृभिर्नरदेवं पराख्यं संमातुमर्हस्यविपक्वबुद्धे। यत्तेजसा दुर्विषहेण गुप्ता विन्दन्ति भद्राण्यकुतोभयाः प्रजाः ॥ ४२ ॥ अलक्ष्यमाणे नरदेवनाम्नि रथाङ्गपाणावयमङ्ग लोकः। तदा हि चोरप्रचुरो विनङ्क्ष्यत्यरक्ष्यमाणोऽविवरूथवत्क्षणात् ॥४३॥ तदद्य नः पापमुपैत्यनन्वयं यन्नष्टनाथस्य वसोर्विलु-

---

தொடங்கிவிட்டான்.(38) ஹே ப்ராம்ஹண! அந்த ஆங்கிரஸரோ புத்திரனுடைய அழுகையைக்கேட்டு மெதுவாய்க் கண்களைத் திறந்துகொண்டு தனது தோளில் இறந்த பாம்பைக்கண்டு அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டுப் புத்திரனைப்பார்த்து ஹே வத்ஸ! எதற்காக அழுகின்றனை? எவனால் உனக்கு அபகாரம் செய்யப்பட்டது என்று கேட்டார். இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட அவன் நடந்ததைச் சொன்னான். (39–40) சாபஞ்செய்யத் தகாதவரான நரேந்திரன் சபிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு அந்த ப்ராம்ஹணன் புத்திரனை வெறுக்கலானார். ஹே மூட! அந்தோ உன்னால் மஹத்தான பாபமானது செய்யப்பட்டுவிட்டது. அல்பம் அபராதம் செய்தவனிடத்தில் அதிகமான சிக்ஷையானது விதிக்கப்பட்டுவிட்டதே. (41) ஹே பக்குவப்படாத புத்தியை யுடையவனே! பிறரால் பொறுக்கவியலாத எவனுடைய தேஜஸ்ஸினால் காப்பாற்றப்பட்ட ப்ரஜைகள், எங்கிருந்தும் பயமற்றவர்களாய் க்ஷேமத்தை யடைகின்றனரோ அத்தகைய விஷ்ணுவென்ற பெயரையுடைய நரதேவனை ஸாமான்ய மனிதர்களுடன் ஸமமாக நீ எண்ணுவது பொருந்தாது. (42) ஹே அங்க! நரதேவன் என்ற பெயரையுடைய மஹாவிஷ்ணுவானவர் உலகில் எப்பொழுது காணப்படவில்லையோ அப்பொழுது இந்த உலகமானது ரக்ஷிப்பவனற்ற ஆட்டுமந்தையானது போலத் திருடன் அதிகமாகவாகி அதேக்ஷணத்தில் நாசத்தை யடைந்துவிடும். (43) நஷ்டனான நாதனையுடைய உலகினுடைய தனத்தைத் திருடுகின்ற திருடர் முதலியோர் மூலமாக இப்பொழுது எந்தப்

स्यकात्। परस्परं घ्नन्ति शपन्ति वृञ्जते पशून्स्त्रियोऽर्थान्पुरुदस्यवो जनाः ॥ ४४ ॥ तदार्यधर्मश्च विलीयते नृणां वर्णाश्रमाचारयुतस्त्रयीमयः। ततोऽर्थकामाभिनिवेशितात्मनां शुनां कपीनामिव वर्णसङ्करः॥ ४५ ॥ धर्मपालो नरपतिः स तु सम्राड् बृहच्छ्रवाः। साक्षान्महाभागवतो राजर्षिर्हयमेधयाट्। क्षुत्तृट्श्रमयुतो दीनो नैवास्मच्छापमर्हति ॥ ४६ ॥ अपापेषु स्वभृत्येषु बालेनापक्वबुद्धिना। पापं कृतं तद्भगवान्सर्वात्मा क्षन्तुमर्हति ॥ ४७ ॥ तिरस्कृता विप्रलब्धाः शप्ताः क्षिप्ता हतापि वा। नास्य तत्प्रतिकुर्वन्ति तद्भक्ताः प्रभवोऽपि हि ॥ ४८ ॥ इति पुत्रकृताघेन सोऽनुतप्तो महामुनिः।

பாபமானது ஏற்படப்போகிறதோ அந்தப்பாபம் நம் நிமித்தமாக ஏற்படுவதால் நம்மையே வந்தடையப்போகிறது. அதிகம் திருடர்களை யுடையவர்களான ஜனங்கள் ஒருவரையொருவர் கொல்லுவர். ஒருவரையொருவர் கொடூரமாகப் பேசுவர். பசுக்களையும், ஸ்திரீகளையும், பொருள்களையும் திருடுவர். (44) அப்பொழுது வர்ணம் ஆஶ்ரமம் இவற்றுக்குறிய ஆசாரத்துடன் கூடினதும், மூன்று வேதஸ்வரூபமுமான ஸதாசாரமானது நசித்துவிடும். அதனால் அர்த்தம் காமம் இவற்றில் அதிகப் பற்றையடைந்த மனமுள்ள ஜனங்களுக்கு, நாய்களுக்கும் குரங்குகளுக்கும் போல வர்ண ஸாங்கர்யமானது உண்டாகிவிடப்போகிறது. (45) தர்மத்தைக் காப்பவனும், சக்கிரவர்த்தியும், பெருத்த கீர்த்தியையுடையவனும், ஸாக்ஷாத்மஹாபாகவதனும், ராஜர்ஷியும், அஶ்வமேத யாகஞ்செய்தவனுமான அந்த ராஜனே பசி தாஹம் இவற்றாலேற்பட்ட ஶ்ரமமுள்ளவனாகவும் தீனனாகவு மிருந்ததால் நமது சாபத்துக்குத் தகுதியுடையவனேயன்று. (46)

பாபமற்றவர்களானத் தனது பக்தர்களிடத்தில் அபக்வபுத்தியுள்ளபாலனால் யாதொரு பாபமானது செய்யப்பட்டதோ அதை ஸர்வாத்மாவான பகவான் பொறுத்துக் கொள்ளுவாராக. (47) அந்த விஷ்ணுபக்தர்கள் நிந்திக்கப்படினும், வஞ்சிக்கப்படினும், அவமதிக்கப்படினும், அடிக்கப்படினுங்கூட பதில் செய்யதிறமையுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலும் தன்னை ஹிம்ஸித்தவனுக்கு அந்த ஹிம்ஸாரூபமான பதிலைச் செய்யமாட்டார்கள் என்றார். (48)

स्वयं विप्रकृतो राज्ञा नैवाघं तदचिन्तयत् ॥ ४९ ॥ प्रायशः साधवो लोके परैर्द्वन्द्वेषु योजिताः। न व्यथन्ति न हृष्यन्ति यत आत्माऽगुणाश्रयः॥५०॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे विप्रशापोपलम्भन वर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

अथैकोनविंशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच—महीपतिस्त्वथ तत्कर्म गर्ह्यं विचिन्तयन्नात्मकृतं सुदुर्मनाः। अहो मया नीचमनार्यवत्कृतं निरागसि ब्रह्मणि गूढतेजसि ॥ १ ॥

புத்திரனுற்செய்யப்பட்ட அபராத நிமித்தமாக இவ்விதம் பஶ்சாத் தாபத்தையடைந்த அந்த மஹாமுனியானவர் தான் அரசனால் தீங்கிழைக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட அந்தக் குற்றத்தைச் சிந்திக்கவேயில்லை. (49) உலகில் ஸாதுக்கள் பிறரால் சுகதுக்காதிகளையடையும்படி செய்விக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட ஆத்மாவானவன் சுகதுக்காதிகளுக்கு ஆஶ்ரயனாகவாவதில்லை என்ற அனுபவமிருப்பதால் கஷ்டத்தையும் அடைவதில்லை. ஸந்தோஷத்தையும் அடைவதில்லை.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் ப்ராம்ஹண சாபப்ராப்திவர்ணனம் என்ற பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) प्रायोपविष्टे गङ्गायां राज्ञि योगिजनावृते। शुकस्यागमनं तत्र प्रोक्तमेकोनविंशके ॥ १ ॥

(க—ரை) கங்கைக் கரையில் அரசன் ப்ராயோபவேசத்தையடைந்தபொழுது யோகிகளான ஜனங்களால் சூழப்பட்ட அந்தக் கங்கைக் கரையில் சுகரின் வருகையானது பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (1) (எ—று)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—பிறகு அரசனே தன்னால் செய்யப்பட்ட நிந்திக்கத்தக்க அந்தக் காரியத்தை நினைத்துக் கொண்டு

ध्रुवं ततो मे कृतदेवहेलनाद्दुरत्ययं व्यसनं नातिदीर्घात्। तदस्तु कामं त्वघनिष्कृताय मे यथा न कुर्यां पुनरेवमद्धा ॥ २ ॥ अद्यैव राज्यं बलमृद्धकोशं प्रकोपितब्रह्मकुलानलो मे। दहत्वभद्रस्य पुनर्न मे भूत्पापीयसी धीर्द्विजदेवगोभ्यः॥३॥ स चिन्तयन्नित्थमथाऽशृणोद्यथा मुनेः सुतोक्तो निर्ऋतिस्तक्षकाख्यः। स साधु मेने नचिरेण तक्षकानलं प्रसक्तस्य विरक्तिकारणम् ॥ ४ ॥ अथो विहायेममम़ुं च लोकं विमर्शितो हेयतया पुरस्तात्। कृष्णा-

---

கலங்கின மனதுள்ளவனுகவானுன். அந்தோ! மறைந்த தேஜஸ்ஸையுடையவரும், நிரபராதியுமான ப்ராம்ஹணன் விஷயத்தில் அயோக்கியன் போல என்னுல் பாபமானது செய்யப்பட்டு விட்டதே? (1) செய்யப்பட்ட ப்ராம்ஹணவமான ரூபமான அந்தப் பாபத்திலிருந்து போக்கவியாத துக்கமானது வருவது நிஸ்சயம். அந்தத் துக்கமானது நான் செய்தபாபத்தின் ப்ராயஸ்சித்தத்துக்கு வேண்டி வெகுஸமீபகாலத்துக்குள் எனக்கே நேரில் பூர்ணமாகவும், எவ்விதமாளுல் திரும்பவும் நான் இவ்விதம் செய்யேனே அவ்விதமும் வரட்டும். (2) * கெட்டவனுன என்னுடைய நிறைந்த கோசத்தையுடைய ராஜ்யத்தையும், ஸேனையையும் கோபமூட்டப்பட்ட ப்ராம்ஹணகுலமாகிற நெருப்பானது இப்பொழுதே போசுக்கிவிடட்டும். எனக்குத் திரும்பவும் ப்ராம்ஹணர், தேவர், பசு இவர்களையும் பொருட்டு பாபமானபுத்தியானது உண்டாகாதிருக்கட்டும். (3) இவ்விதம் சிந்திக்கின்ற அந்த அரசன் பிறகு முனியின் புத்திரனுல் ஏழாவது தினத்தில் வரும்படி தூண்டப்பட்டவனும் தக்ஷகன் எனப்பெயர் கொண்டவனுமான மிருத்யுவை சமீகராலனுப்பப்பட்ட சிஷ்யன் மூலம் கேட்டான். அவ்விதம் கேட்ட அவன் விஷயத்தில் மிகப்பற்றுள்ள தனக்கு விரைவில் விரக்தியேற்படுவதற்குக் காரணமான தக்ஷகனுடைய விஷாக்னியை நல்லதென்றே எண்ணினுன்.(4) பிறகு ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுதே ஹேயமாக (பரித்யாகஞ் செய்யத்தக்கதாக) நிஸ்சயிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தையும் அந்த வுலகத்தையும் இப்பொழுது பரித்யாகஞ் செய்து

---

* இவ்விதம் நேரில் தனக்கே வியஸனத்தை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு அதற்கு முந்தி வேறு சிலவற்றையும் ப்ரார்த்திக்கிருர்.

ङ्घ्रिसेवामधिमन्यमान उपाविशत्प्रायममर्त्यनद्याम् ॥ ५ ॥ या वै लसच्छ्री-
तुलसीविमिश्रकृष्णाङ्घ्रिरेण्वभ्यधिकाम्बुनेत्री । पुनाति लोकानुभयत्र सेशा-
न्कस्तां न सेवेत मरिष्यमाणः ॥ ६ ॥ इति व्यवच्छिद्य स पाण्डवेयः
प्रायोपवेशं प्रति विष्णुपद्याम् । दध्यौ मुकुन्दाङ्घ्रिमनन्यभावो मुनिव्रतो
मुक्तसमस्तसङ्गः ॥ ७ ॥ तत्रोपजग्मुर्भुवनं पुनाना महानुभावा मुनयः
सशिष्याः । प्रायेण तीर्थाभिगमापदेशैः स्वयं हि तीर्थानि पुनन्ति सन्तः
॥ ८ ॥ अत्रिर्वसिष्ठश्च्यवनः शरद्वानरिष्टनेमिर्भृगुरङ्गिराश्च । पराशरो

விட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணஸேவையையே ஸர்வபுருஷார்த்தங்களையும் காட்டிலும் அதிகமானதாக எண்ணிக்கொண்டு ப்ராயத்தை=ஆஹாரமின்மையைக் கைக்கொண்டு (ஆஹாரஞ்செய்வதில்லை என்ற திருட நிஸ்சயத்துடன்) கங்கைக்கறையில் (*)படுத்துக்கொண்டான். (5) எந்தக் கங்கையானது விளங்குகின்ற காந்தியையுடைய துளஸியுடன் கலந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண சரணதூளிகளினல் மிக்க மேன்மைபெற்ற ஜலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு லோகபாலர்களுடன் கூடின உலகங்களை உள்ளிலும் வெளியிலும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ அந்தக் கங்கையை சமீபத்தில் மரிக்கப்போகின்ற எவன்தான் ஸேவிக்காதிருப்பான். (6) பாண்டுவின் வம்சத்திற் பிறந்த அந்தப் பரீக்ஷித் ராஜன் கங்கைக் கறையில் ப்ராயோபவேசத்தைப் பற்றி இவ்விதம் நிஸ்சயித்துக் கொண்டு வேறிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தாதவனுகவும், முனிகளின் விரதத்தை யடைந்தவனுகவும், எல்லாவிதமான ஸங்கத்தையும் விட்டவனுகவுங் கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணத்தைத் தியானித்தான். (7)

அப்பொழுது மஹானுபாவர்களும், உலகைப் பரிசுத்தஞ் செய்கின்றவர்களுமான முனிகள் சிஷ்யர்களுடன் கூட அவரைப் பார்க்கவேண்டி வந்தனர். ஸாதுக்கள், தாங்கள் தீர்த்தயாத்திரை செய்தல் என்ற வியாஜங்களினல் பெரும்பாலும் தீர்த்தங்களையே யன்றோ பரிசுத்தப்படுத்துகின்றனர். (8) அத்ரி, வஸிஷ்டர், ச்யவனர், சரத்வான், (கிருபாசாரியரின் பிதா) அரிஷ்டநேமி, பிருகு, அங்கிரஸ், பராசரர், காதியின் புத்திரரான விஸ்வாமித்திரர், பிறகு

(*) உட்கார்ந்துகொண்டான் என்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

गाधिसुतोऽथ राम उतथ्य इन्द्रप्रमदेध्मवाहौ ॥ ९ ॥ मेधातिथिर्देवल आ-
र्ष्टिषेणो भारद्वाजो गौतमः पिप्पलादः । मैत्रेय और्वः कवषः कुम्भयोनि-
र्द्वैपायनो भगवान्नारदश्च ॥ १० ॥ अन्ये च देवर्षिब्रह्मर्षिवर्या राजर्षिवर्या
अरुणादयश्च । नानार्षेयप्रवरान्समेतानभ्यर्च्य राजा शिरसा ववन्दे ॥ ११ ॥
सुखोपविष्टेष्वथ तेषु भूयः कृतप्रणामः स्वचिकीर्षितं यत् । विज्ञापयामास
विविक्तचेता उपस्थितोऽग्रेऽभिगृहीतपाणिः ॥ १२ ॥

राजोवाच—अहो वयं धन्यतमा नृपाणां महत्तमानुग्रहणीयशीलाः ।
राज्ञां कुलं ब्राह्मणपादशौचाद्दूराद्विसृष्टं बत गर्ह्यकर्म ॥ १३ ॥ तस्यैवमेऽ-

---

பரசுராமர், உதத்தியர், இந்த்ரப்ரமதர், இத்மவாஹர், மேதாதிதி, தேவலர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், பிப்பலாதர், மைத்ரேயர், ஔர்வர், கவஷர், கும்பயோனியான அகஸ்த்யர், பகவானான வியாஸர், நாரதர், மற்றுமுள்ள சிறந்த தேவர்ஷி ப்ரம்ஹர்ஷிகள், சிறந்த ராஜர்ஷிகள், அருணரை ஆதியாகக்கொண்ட ருஷிகள், ஆகிய பலர் வந்தனர். ராஜாவான பரீக்ஷித்து வந்தவர்களான ருஷி ப்ரவரத்தில் சேர்ந்த பெரியோர்களைத் தலையினால் வணங்கினார். (9–11) பிறகு அவர்கள் ஸுகமாகவுட்கார்ந்தபொழுது திரும்பவும் நமஸ்கரித்து சுத்தமான சித்தமுள்ளவனாகவும் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டும் அவர்களுக்கு எதிரில் நின்றுகொண்டு தன்னால் செய்யும்படி தீர்மானிக்கப்பட்ட ப்ராயோபவேசனாதிகாரியம் யுக்தமா? அல்லது அயுக்தமா? என விக்ஞாபனஞ் செய்துகொண்டார். (12)

ராஜன் சொல்லலுற்றார்— சிறந்த மஹான்களால் அனுக்கிரஹிக்கத்தக்க ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நாங்கள் அரசர்களுக்குள் மிக்கமிக்க பாக்கியம் பெற்றவர்களாகவே ஆகிவிட்டோம். இது வெகு ஆஸ்சரியம். (அரசர்களுக்கோ மஹான்களாலனுக்கிரஹிக்கத்தக்க ஸ்வபாவம் வாய்ப்பது மிக அரிது. ஏன்?) அரசர்களின் குலமானது ப்ராம்ஹணர்களின் *கால் அலம்பும் ஜலத்தைக்காட்டி

---

* "दूरादुच्छिष्टविण्मूत्रपादांभांसि समुत्सृजेत्" வீட்டுக்கு வெகு தூரத்தில் மலம் மூத்திரம், கால் அலம்பும் ஜலம் இவற்றை விடவேண்டும் என்று ஸ்மிருதியிருப்பதால், மஹான்கள் அந்த ஸ்மிருதிவசனத்தை

घस्य परावरेशो व्यासक्तचित्तस्य गृहेष्वभीक्ष्णम्। निर्वेदमूलो द्विजशाप-रूपो यत्र प्रसक्तो भयमाशु धत्ते ॥ १४ ॥ तं मोपयातं प्रतियन्तु विप्रा गङ्गा च देवी धृतचित्तमीशे। द्विजोपसृष्टः कुहकस्तक्षो वा दशत्वलं गायत

லும்கூட வெகு தூரம் விலக்கப்பட்டதாகவும், நிந்தியமான கர்மத்தையுடையதாகவும் அன்றோ இருக்கிறது. (13) (முற்கூறியபடி) நிந்தியமான கர்மத்தை யுடையவனும், பாபாத்மாவும், இடையருது கிரஹங்களில் ஈடுபட்ட சித்தமுள்ளவனுமான எனக்கு (பகவத் ப்ராப்த்தி யேற்படவேண்டி) வைராக்கியத்தை மூலமாக (ப்ராப்த்தி ஸாதனமாக) வுடையவரான பராவரேசனே (*)எந்தச் சாபம் ஏற்பட்டதும் கிருஹங்களின் பற்றையடைந்தவன் சீக்கிரமாகப் பயத்தையடைந்துவிடுவானே? அந்த ப்ராம்ஹணசாப ரூபமாகவும், ஆகிவிட்டார்.(14) ஹே ப்ராம்ஹணர்காள்! உத்தமர்களால் அனுக்கிரஹிக்கத்தக்க சீலமுள்ளவனும், சரணாகதனுமான என்னை ஈசனிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட சித்தத்தையுடையவனாக அறியுங்கள். தேவதாரூபமுள்ள கங்கையும் அறியட்டும். ப்ராம்ஹணனை சிருங்கியினால் அனுப்பப்பட்ட தக்ஷகன் வேறுவேஷத்தினால் தன்னை

யொட்டி மலம் மூத்திரம் காலலம்பும் ஜலம் இவைகளைத்தங்களது ஆச்ரமத்தில் வெகுதூரத்திலேயே தான்விடுவர். இந்த ராஜகிருஹமோ ஆச்ரமத்துக்கு வெகுதூரத்திலுள்ள பாதசௌச ஜலஸ்தலத்தைக் காட்டிலும் கூட வெகுதூரத்திலேயே விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—ஆச்ரமத்திலுள்ள பாதசௌச ஜலஸ்தலத்தைவிட ராஜகிருஹமானது வெகுநிக்ருஷ்டமாகவே எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. பாதசௌச ஜலஸ்தலத்திலும் ராஜகிருஹமானது இருக்கமுடியாதன்றோ என்பது பொருள். ஆகவே எல்லா விதத்திலும் ராஜகிருஹம் அபரிசுத்தமே யாகிறது என்பது பெறப்பட்டது. மேலும், என்போன்றவன் விஷயத்தில் நிந்தியமான கர்மமுள்ளதாகவே இருக்கிறது. இதிலிருந்தும் ராஜகிருஹம் அபரிசுத்தமானது என்பதில் தடையில்லை. இவ்விதமிருந்தபோதிலும் உங்களுடைய அனுக்கிரஹம் எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதால் நான் மிக்கத் தன்னியனாகவே ஆகிவிட்டேன் என்பதில் தடையுண்டோ என்பது கருத்து.

(*) பகவானையடைவதற்கு விஷயவைராக்கியம் வேண்டும். வைராக்கியத்துக்கோ பயம் காரணமாகிறது. ஆகவே அதற்கு வேண்டி ஆண்டவன் ப்ராம்ஹணசாபத்தை ஏற்படுத்தினார் என்பது பொருள்.

विष्णुगाथा: ॥ १५ ॥ पुनश्च भूयाद्भगवत्यनन्ते रतिः प्रसङ्गश्च तदाश्रयेषु।
महत्सु यां यामुपयामि सृष्टिं मैत्र्यस्तु सर्वत्र नमो द्विजेभ्यः ॥ १६ ॥ इति
स्म राजाध्यवसाययुक्तः प्राचीनमूलेषु कुशेषु धीरः। उदङ्मुखो दक्षिण-
कूल आस्ते समुद्रपत्न्याः स्वसुतन्यस्तभारः ॥ १७ । एवं च तस्मिन्नर-
देवदेवे प्रायोपविष्टे दिवि देवसङ्घाः। प्रशस्य भूमौ व्यकिरन्प्रसूनैर्मुदा मुहु-
र्दुन्दुभयश्च नेदुः ॥ १८ ॥ महर्षयो वै समुपागता ये प्रशस्य साध्वित्यनु-
मोदमानाः। ऊचुः प्रजानुग्रहशीलसारा यदुत्तमश्लोकगुणाभिरूपम् ॥१९॥
न वा इदं राजर्षिवर्य चित्रं भवत्सु कृष्णं समनुव्रतेषु। येऽध्यासनं राजकि-

---

மறைத்துக் கொண்டு கடிக்கட்டும் (இதற்குப் பதிலொன்றும் செய்யப்போவதில்லை.) (நீங்கள் மட்டும்) எனது தேஹவியோக மேற்படும்வரை விஷ்ணுவின் கதைகளைக் கானஞ்செய்யுங்கள். (15) நான் எந்த எந்தப் பிறவியை யடைவேனோ அந்த அந்தப் பிறவியிலும் அனந்தனான பகவானிடத்தில் பக்தியும், அவனை யாஶ்ரயமாகவுடைய மஹான்களிடத்தில் சிறந்த ஸங்கமும் ஸர்வஜீவர்களிடத்திலும் மைத்ரியும் திரும்பவும் எனக்கு உண்டாகட்டும். அதற்கு வேண்டி ப்ராம்ஹணர்களுக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும் என்றான்.

இவ்விதமான நிஶ்சயத்துடன் கூடினவனும், தனது புத்திரனான ஜனமேஜயனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ராஜ்யபாரத்தை யுடையவனும், தீரனுமான அரசன் கங்காநதியின் தெற்குக் கரையில் கிழக்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட குசங்களில் வடக்கு நோக்கின முகமுள்ளவனாய் உட்கார்ந்தான். (17) இவ்விதம் அந்த ராஜாதிராஜனான பரீக்ஷித்து ப்ராயோபவேசத்தைச் செய்தபொழுது ஆகாசத்திலுள்ளத் தேவக் கூட்டங்கள் ஸந்தோஷத்துடன் அவரைப் புகழ்ந்து பூமியில் புஷ்பங்களினால் வர்ஷித்தனர். அவர்களால் வாசிக்கப்பட்ட தேவதுந்துபிகளும் அடிக்கடி முழங்கின. (18) ப்ரஜைகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்வதில் உறுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களும், அங்கு வந்தவர்களுமான யாதொரு மஹருஷிகளுண்டோ அவர்களும் நல்லது நல்லது எனக் கொண்டாடி உத்தமஶ்லோகனான பகவானுடைய குணங்களினால் சுந்தரமான யாதொரு வார்த்தையுண்டோ அதைச் சொல்லினர். (19) ஹே ராஜர்ஷிவர்ய! எந்த உனது பாட்டன்மார்கள் பகவானுடைய

रीटजुष्टं सद्यो जहुर्भगवत्पार्श्वकामाः ॥ २० ॥ सर्वे वयं तावदिहास्महेऽद्य कलेवरं यावदसौ विहाय । लोकं परं विरजस्कं विशोकं यास्यत्ययं भागवत प्रधानः॥ २१ ॥ आश्रुत्य तदृषिगणवचः परीक्षित्समं मधुच्युद्गुरु चाव्यलीकम् । आभाषतैनानभिनन्द्य युक्तं शुश्रूषमाणश्चरितानि विष्णोः॥ २२ ॥ समागताः सर्वत एव सर्वे वेदा यथा मूर्तिधरास्त्रिपृष्ठे । नेहाथवामुत्र च कश्चनार्थ ऋते परानुग्रहमात्मशीलम् ॥ २३ ॥ ततश्च वः पृच्छ्यमिमं विपृच्छे विश्रभ्य विप्रा इतिकृत्यतायाम् । सर्वात्मना म्रियमाणैश्च कृत्यं शुद्धं च तत्रामृशताभियुक्ताः ॥ २४ ॥

ஸாமீப்யத்தையடைய விருப்பங்கொண்டவர்களாய் அரசர்களின் கிரீடங்களினால் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை உடனேயே விட்டனரோ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நன்கு ஆஸ்ரயித்தவர்களான அத்தகைய உங்களிடத்தில் இது ஆஸ்சரியமேயன்று. (20) பாகவதப்ரதானனான இந்தப் பரீக்ஷித்து சரீரத்தைவிட்டு மாயாஸம்பந்தமற்றதும், சோகமற்றதுமான பரலோகத்தை எப்பொழுது அடையப்போகின்றாரோ அதுவரை நாமெல்லோரும் இங்கு இருப்போமாக என்றனர். (21) பரீக்ஷித்ராஜன் ஸமம்=பக்ஷபாதமற்றதும், அமுதத்தை யொழுகவிடுகின்றதும், ஆழ்ந்த கருத்துள்ளதும், ஸத்யமுமான ருஷிக்கூட்டங்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணுவின் சரித்திரங்களைக் கேட்கவெண்ணங்கொண்டவராய் இவர்களைக் கொண்டாடிப் பொருத்தமான வார்த்தையைச் சொன்னார். (22) நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் இங்குவந்தவர்களான நீங்கள் யாவருமே மூன்று வுலகங்களுக்கும் மேலேயுள்ள ஸத்தியலோகத்தில் மூர்த்திதரங்களாக விருக்கின்ற வேதங்களுக்கு ஒப்பானவர்களே யாவீர். சொந்த ஸ்வபாவமாகவமைந்த பராநுக்கிரஹத்தைத் தவிர்த்து உங்களுக்கு இம்மையிலோ, மறுமையிலோ வேறுப்ரயோஜனமொன்றுமில்லை. (23) பராநுக்கிரஹ சீலர்களாக நீங்களிருப்பதுபற்றி ஹே விப்ரர்காள்! இனிச்செய்யவேண்டிய இதை விஸ்வாஸத்துடன் உங்களிடம் கேட்கிறேன் அதாவது:—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் எது செய்யத்தகுந்ததோ? அதிலும் விசேஷமாக மரிக்கும் தருணத்திலுள்ளவர்களால் எது செய்யத்தகுந்ததோ சுத்தமான=பாபஸம்பந்தமற்ற

तत्राभवद्भगवान्व्यासपुत्रो यदृच्छया गामटमानोऽनपेक्षः। अलक्ष्यलिङ्गो निजलाभतुष्टो वृतस्त्रिबालैरवधूतवेषः॥२५॥ तं द्व्यष्टवर्षं सुकुमारपादकरोरुबाह्वंसकपोलगात्रम्। चार्वायताक्षोन्नसतुल्यकर्णसुभ्र्वाननं कम्बुसुजातकण्ठम्॥ २६ ॥ निगूढजत्रुं पृथुतुङ्गवक्षसमावर्तनाभिं वलिवल्गूदरं च। दिगम्बरं वक्रविकीर்णकेशं प्रलम्बबाहुं स्वमरोत्तमाभम्॥ २७॥ श्यामं

தான, அதை மஹான்களான நீங்கள் ஆலோசித்தறிவீர்களாக என்ருர். (24) அவ்விதம் அவர் கேட்டதும் அந்த மஹருஷிகளுள் சிலர் யாகத்தையும், சிலர் யோகத்தையும், சிலர் தபஸ்ஸையும், சிலர் தானத்தையும் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருக்குங்கால் பூமியில் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கின்றவரும், எதிலும் விருப்பமற்றவரும், ஆஸ்ரமாதிலிங்கம் (அடையாளம்) எதவுமற்றவரும், ஆத்மானந்தானுபவத்தினுல் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவரும், ஸ்திரீகளினுலும் பாலர்களினுலும் சூழப்பட்டவரும், ஜனங்களினுல் வெறுக்கப் பட்டவருடைய வேஷத்தையுடையவரும் பகவானுமான வியாஸ குமாரர் (ஸ்ரீசுகாசாரியர்) பவத்ஸங்கல்பத்தை யொட்டி ப்ராப்தராஞர். (25) பதினுறு வயதுள்ளவரும், மிக்க அழகுபொருந்திய இரண்டு பாதங்கள் இரண்டுகைகள் இரண்டு துடைகள் இரண்டு புஜங்கள் இரண்டு தோள்கள் இரண்டு கன்னங்கள் சரீரம் இவற்றை யுடையவரும், அழகுவாய்ந்தனவும் நீண்டனவுமான இரண்டு கண் களேயும், உயர்ந்த மூக்கையும், ஒரேமாதிரியாகவுள்ள இரண்டு காது களேயும் அழகிய புருவங்களேயும் உடைய முகத்தையுடையவரும், சங்கம்போல மூன்று கோடுகளமைந்ததும் நல்ல அமைப்புள்ளது மான கழுத்தை யுடையவரும், மாம்ஸத்தினுல் நன்கு மறைக்கப் பட்ட ஜத்ருக்களே (கழுத்தின் கீழ்பாகத்திலிருக்கின்ற இரண்டு எலும்புகளே) யுடையவரும், விரிந்ததும் உயர்ந்ததுமான மார்பை யுடையவரும், சுழல்போன்ற நாபியை (உந்தியை) யுடையவரும், குறுக்கில் அமைந்துள்ள மூன்று மடிப்புகளினுல் அழகுவாய்ந்த வயிற்றையுடையவரும், திக்குகளேயே வஸ்திரமாகவுடையவரும், சுருண்டும் காலாபக்கங்களிலும் பரந்துமிருக்கின்ற கேசங்களேயுடையவரும், முழங்கால்வரை தொங்குகின்ற கைகளேயுடையவரும், சிறந்ததேவர்களுக்குள் உத்தமரான ஹரிக்குத் துல்யமான காந்தி

सदापीच्यवयोऽङ्गलक्ष्म्या स्त्रीणां मनोज्ञं रुचिरस्मितेन। प्रत्युत्थितास्ते मुनयः स्वासनेभ्यस्तल्लक्षणज्ञा अपि गूढवर्चसम् ॥ २८ ॥ स विष्णुरातोऽतिथय आगताय तस्मै सपर्यां शिरसाजहार। ततो निवृत्ता ह्यबुधाः स्त्रियोऽर्भका महासने सोपविवेश पूजितः॥२९॥ स संवृतस्तत्र महान्महीयसां ब्रह्मर्षिराजर्षिदेवर्षिसङ्घैः। व्यरोचतालं भगवान्यथेन्दुर्ग्रहर्क्षतारानिकरैः परीतः ॥ ३० ॥ प्रशान्तमासीनमकुण्ठमेधसं मुनिं नृपो भागवतोऽभ्युपेत्य। प्रणम्य मूर्ध्नावहितः कृताञ्जलिर्नत्वा गिरा सूनृतयान्वपृच्छत ॥ ३१ ॥

யையுடையவரும், யௌவனமத்தியிலிருப்பவரும், எப்பொழுதுமே மிக்கவுத்தமமான வயஸ்ஸினால் (யௌவனத்தினால்) அமைந்த சரீர காந்தியினாலும், அழகிய புன்சிரிப்பினாலும் ஸ்திரீகளின் மனத்துக்குப் பிடித்தவருமான அவரைக்கண்டு மறைக்கப்பட்ட தேஜஸ்ஸையுடையவராயினும்கூட அவரது லக்ஷணங்களை யறிந்தவர்களான அந்த முனிகள் தத்தமது ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்தனர். (26–28) அந்த விஷ்ணுராதரானவர் (பரீக்ஷித்தானவர்) வந்த அந்த அதிதிக்குச் சிரஸ்ஸினால் பூஜையைச் செய்தார். பிறகு மூடர்களான ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் திரும்பிச் சென்றனர். பூஜிக்கப்பட்ட அவரும் சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்தார். (29) அவ்விடத்தில் ப்ரம்ஹர்ஷிகளுடையவும் ராஜர்ஷிகளுடையவும் தேவர்களுடையவும் கூட்டங்களினால் நன்கு சூழப்பட்டவரும், மஹான்களுக்கெல்லாம் மஹானும், பகவானுமான அந்தச் சுகாசாரியர், சுக்கிரன் முதலிய கிரஹங்களாலும், அஸ்வினீ முதலிய நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்ட சந்திரன்போல அதிகம் பிரகாசித்தார். (30) பாகவதரான அரசன், ப்ரசாந்தரும், ஆஸனத்திலுட்கார்ந்தவரும், எல்லாவிஷயங்களிலும் தடையற்ற மேதையை (சமயோசிதத்தோற்றத்தை) யுடையவரும், முனியுமான சுகாசாரியரை நோக்கித் தலையினால் முதலில் வணங்கி ஸாவதான சித்தனாகி இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு மறுபடியும் (கேள்விகேட்பதற்கு வேண்டி) நமஸ்கரித்து இனிமையான வார்த்தையினால் கேட்கத்தொடங்கினார்.(31)

ஹே ப்ரம்ஹன்! உங்களால் கிருபையுடன் அதிதிரூபத்தினால் யோக்கியர்களாக்கப்பட்டமை பற்றி க்ஷத்திரியாபசதர்களான நாங்

अहो अद्य वयं ब्रह्मन्सत्सेव्याः क्षत्रबन्धवः। कृपयातिथिरूपेण भवद्भिस्तीर्थकाः कृताः ॥ ३२ ॥ येषां संस्मरणात्पुंसां सद्यः शुद्ध्यन्ति वै गृहाः। किं पुनर्दर्शनस्पर्शपादशौचासनादिभिः ॥ ३३ ॥ सान्निध्यात्ते महायोगिन्पातकानि महान्त्यपि। सद्यो नश्यन्ति वै पुंसां विष्णोरिव सुरेतराः॥ ३४ ॥ अपि मे भगवान्प्रीतः कृष्णः पाण्डुसुतप्रियः। पैतृष्वस्रेयप्रीत्यर्थं तद्गोत्रस्यात्तबान्धवः॥ ३५ ॥* अन्यथा तेऽव्यक्तगतेर्दर्शनं नः कथं नृणाम्। नितरां म्रियमाणानां संसिद्धस्य वनीयसः॥ ३६ ॥ अतः

---

* अभिप्रस्थापितो नूनं कारुण्याविष्टचेतसा। कृष्णेनैवेत्यहं मन्ये भक्तानां शमभीप्सता ॥ ३६ ॥ इति क्वचित्पुस्तके अधिक पाठो दृश्यते ॥

கள் இப்பொழுது ஸாதுக்களால் ஸேவிக்கத் தக்கவர்களாகவே ஆகிவிட்டோம். இது வெகு ஆஶ்சரியம். (32) எவர்களின் ஸ்மரணத்தினுல் புருஷர்களின் கிருஹங்கள் அப்பொழுதே பரிசுத்தியையடைகின்றனவோ அத்தகைய உங்களுடைய தர்சனம் ஸ்பர்சம் பாதசௌசம் ஆஸனம் முதலியவற்றினுல் பரிசுத்தியேற்படுவதில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (33) ஹே மஹாயோகின்! விஷ்ணுவின் ஸான்னித்யத்தினுல் அஸுரர்கள் போல தங்களுடைய ஸான்னித்யத்தினுல் மஹாபாதகங்களும் கூட அப்பொழுதே நசித்து விடுவதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? (34) அத்தையின் பிள்ளையினிடமுள்ள ப்ரீதிக்குவேண்டி அக்குலத்தில் பிறந்த என்விஷயத்தில் பந்துக்கள் செய்யவேண்டிய காரியத்தை செய்தவரும், பாண்டுவின் புத்திரர்களிடம் ப்ரீதியுள்ளவரும், பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்னிடமும் ப்ரீதியுள்ளவராகவே இருக்கிறுர். (அவரால் அனுப்பப்பட்டே தாங்கள் இங்கு வந்தீர்கள் என்று ஊஹிக்கிறேன் என்பது கருத்து.) (35) அவ்விதமில்லாவிடில் (ஸ்ரீகிருஷ்ண ப்ரஸாதமில்லாவிடில்) அறியவியலாத கதியையுடையவரும், நன்கு ஸ்வரூபஸித்தியை யடைந்தவரும், பரந்த நோக்கத்துடன் வேண்டுவனவற்றைக் கேட்டுக்கொள் என என்னைத் தூண்டுகின்றவருமான தங்களுடைய தரிசனமானது மரிக்கும் ஸமயத்திலுள்ள மனிதர்களான எங்களுக்கு அதிகமாக எப்படிக் கிடைக்கும். (ஒருபொழுதும் கிடைக்கமாட்டாது.) (36) ஆகவே மரிக்கின்றவனுன புருஷனுக்கு

पृच्छामि संसिद्धिं योगिनां परमं गुरुम् । पुरुषस्येह यत्कार्यं म्रियमाणस्य सर्वथा ॥ ३७ ॥ यच्छ्रोतव्यमथो जप्यं यत्कर्तव्यं नृभिः प्रभो । स्मर्तव्यं भजनीयं वा ब्रूहि यद्वा विपर्ययम् ॥ ३८ ॥ नूनं भगवतो ब्रह्मन्गृहेषु गृहमेधिनाम् । न लक्ष्यते ह्यवस्थानमपि गोदोहनं क्वचित् ॥३९॥ सूत उवाच— एवमाभाषितः पृष्टः स राज्ञा श्लक्ष्णया गिरा । प्रत्यभाषत धर्मज्ञो भगवान्बादरायणिः॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां प्रथमस्कन्धे शुकागमन निरूपणं नाम एकोनविंशोऽध्यायः॥ १९ ॥

इति प्रथमस्कन्धः समाप्तः ॥

எல்லாவிதத்தாலும் எது அவஶ்யமாய் செய்யத்தக்கதோ அதை யோகிகளுக்கெல்லாம் மேலான குருவும் சிஷ்யர்களுக்கு நன்கு ஸித்தியைத் தரக்கூடியவருமான உம்மைக் கேட்கிறேன். (37) மேலும், ஹே ப்ரபோ! மனிதர்களினல் எது கேட்கத்தக்கதோ, அல்லது எது ஜபிக்கத்தக்கதோ, எது செய்யத்தக்கதோ, எது ஸ்மரிக்கத்தக்கதோ, எது பஜிக்கத்தக்கதோ, எது கேட்கவோ, ஜபிக்கவோ, செய்யவோ, ஸ்மரிக்கவோ, பஜிக்கவோ தகாததோ அதையும் சொல்லுவீராக. (38) [*]ஹே ப்ரம்ஹன்! கிருஹஸ்தர்களின் வீட்டில் தங்களுடைய இருப்பானது காணப்படமாட்டாது. ஒரு ஸமயம் காணப்படினும்கூட மாடுகறப்பதற்கு ஏற்படும் காலம் எவ்வளவோ அவ்வளவுமட்டுமேதான் காணப்படும் என்ருர். (39) இவ்விதம் அரசரான பரீக்ஷித்தினல் இனிமையான வார்த்தையினுல் அபிமுகமாக்கப்பட்டு கேள்வி கேட்கப்பட்டவரும் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பகவானுமான சுகாசாரியரானவர் பதில் சொல்லத் தொடங்கினர். (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண ப்ரதமஸ்கந்தத்தில்
ஸ்ரீசுகாகமன நிருபணமென்ற பத்தொன்பதாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முதலாவது ஸ்கந்தமும் முற்றிற்று.

---

[*] தங்களுடைய தரிசனம் மறுபடியும் கிடைப்பது அரிதாகையால் இப்பொழுதே சொல்லவேண்டுமென இதனுல் சொல்லுகிருர்.

நாராயணீயம்.

முதலாவது தசகம்.

(அ—கை) ஸகலஸஹிருதயர்களாலும் கொண்டாடத்தக்க கீர்த்தியையுடையவரும், பரமபாகவதோத்தமருமான நாராயணகவியானவர், பாகவதார்த்தத்தை யனுஸரித்ததும் நாராயணீயம் என்ற பெயரையுடையதுமான ஸ்தோத்திர ரத்தினத்லதச் செய்யத் தொடங்குவான் கருதி இந்த முதவாவது சுலோகத்தினல் ஸ்துதிக்கப்படுபவரான பரதேவதையின் அனுஸ்மரணரூபமான மங்களத்தைச் செய்கிறார்—

सान्द्रानन्दावबोधात्मकमनुपमितं कालदेशावधिभ्यां
निर्मुक्तं नित्यमुक्तं निगमशतसहस्रेण निर्भास्यमानम् ।
अस्पष्टं दृष्टमात्रे पुनरुरुपुरुषार्थात्मकं ब्रह्मतत्त्वं
तत्तावद्भाति साक्षाद्गुरुपवनपुरे हन्त भाग्यं जनानाम् ॥

(ப—ரை) **सान्द्रानन्दावबोधात्मकम्—सान्द्र**=கனீபூதங்களான **आनन्द**=ஆனந்தம் **अवबोध**=ஞானம் இவற்றை **आत्मकम्**=ஸ்வரூபமாகவுடையதும், **अनुपमितम्**=தனக்கு ஒப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய இரண்டாவது பொருளற்றதும், அதாவது:—அத்விதீயமும், **कालदेशावधिभ्याम्**=காலத்தினுலும் தேசத்தினுலும் ஏற்பட்ட அவதிகளி (பரிச்சேதங்களி) னல் **निर्मुक्तम्**=விடுபட்டதும், அதாவது:—காலதேச பரிச்சேதமற்றதும், **नित्यमुक्तम्—नित्य**=முக்காலத்திலுமழிவுள்ள பொருளைவிட வேறுபட்டதும், தான்முக்காலத்திலுமழிவற்றதும் **मुक्तम्**=அவித்யை அதன்காரியம் இவற்றின் ஸம்பந்தமற்றதும், **निगमशतसहस्रेण—निगम**=உபநிஷத்துக்களின் **शतसहस्रेण**=நூறுகளினுலும் ஆயிரங்களினுலும் அதாவது:—அநேகம் உபநிடதங்களினல், **अस्पष्टम्** (यथा तथा)=தெளிவாக இல்லாதபடி **निर्भास्यमानम्**=விளக்கப்படுகின்றதும், அதாவது:—உபக்ரமோபஸம்ஹாராதிகளான தாத்பரிய லிங்கங்களைக் கொண்டு லக்ஷணைமுறையாலுபதேசிக்கப் படுகின்றதும், **दृष्टमात्रे पुनः**=ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்பட்டமாத்திரத்திலோ வெனில் **उरुपुरुषार्थात्मकम्**=பெரிய புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாகவுள்ளதும் அதாவது:—பரமபுருஷார்த்த

மான மோக்ஷஸ்வரூபமாகவுள்ளதுமான ब्रह्मतत्त्वम्=ப்ரம்ஹதத்துவமானது यत्=யாதொன்றுண்டோ तत् तावत्=அதுவே गुरुपवनपुरे=குருவாயூரில் साक्षाद्भाति=ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கிறது. जनानाम्=ஜனக்களுக்கு நேர்ந்த भाग्यम्=பாக்யமானது हन्त=ஆச்சரியப்படக் கூடியதாகவேயாகிறது. (1) (எ—று)

(அ—கை) மங்களாசரணரூபமான முதலாவது சுலோகத்தினல் விஷயம் ப்ரயோஜனம் இரண்டும் ஒருவாறு கிடைக்குமாயினும் இந்தச் சுலோகத்தினல் அவற்றைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

एवं दुर्लभ्यवस्तुन्यपि सुलभतया हस्तलब्धे यदन्यत्
तन्वा वाचा धिया वा भजति बत जनः क्षुद्रतैव स्फुटेयम् ।
एते तावद्वयन्तु स्थिरतरमनसा विश्वपीडापहत्यै
निश्शेषात्मानमेनं गुरुपवनपुराधीशमेवाश्रयामः ॥ २ ॥

(ப—ரை) दुर्लभ्यवस्तुन्यपि=கஷ்டப்பட்டு அடைவதற்கோ அறிவதற்கோ யோக்யமான வஸ்துகூட एवम्=முற்கூறிய முறைப்படி सुलभतया=அனுயாஸமாக हस्तलब्धे=கைக்குக்கிட்டியதாக விருக்கும் பொழுது जनः=ஜனமானது तन्वा=சரீரத்தினலோ, वाचा=வாக்கினலோ, धिया वा=புத்தியினலோ अन्यत्=வேறு தைவத்தையோ, விஷயாதியையோ भजति=ஸேவிக்கிறது என்பது यत्=யாதுண்டோ तत्=அது बत=வருந்தத்தக்கதேயாகும். ஜனங்களின் इयम्=இந்த क्षुद्रता=பயனற்ற ப்ரவிருத்தியானது स्फुटैव=வெகு தெளிவானதேயாகும். एते=இந்த वयन्तावत्तु=நாங்களோவெனில் [तथा क्षुद्रतां न कुर्मः=அத்தகைய அற்பத்தன்மையைச் செய்யோம்] பின்னேயோவெனில் स्थिरतरमनसा=இவருடைய பஜனந்தான் மேலானது என மிக்கநிலைத்த நிஶ்சயத்தையடைந்த மனத்தினல் विश्वपीडापहत्यै=ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகரூபமான ஸமஸ்த துக்கங்களுடையவும் நிவிருத்திக்கு வேண்டி निश्शेषात्मानम्=சராசரரூபமான ஸகலப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஆத்மபூதனுன एनम्=இந்த गुरुपवनपुराधीशमेव=குருவாயூருக்குப் பதியான ஸ்ரீகோபாலனேயே आश्रयामः=பஜிக்கின்றோம். (2) (எ—று)

குறிப்பு—**विश्वपीडापहत्यै** என்றதால் ப்ரயோஜனமும் **गुरुपवनपुराधीशम्**=என்றதால் விஷயமும் சொல்லப்பட்டது. (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் விஷயம் ப்ரயோஜனம் இவைகளைச் சொல்லி ஶ்ரோதாக்களுக்கு ருசியையுண்டாக்கிப் பின்னர் பகவது பாஸனையில் அவர்களுக்கு ஸித்தியேற்பட வேண்டி பகவத்ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கின்றவராய் ஆண்டவனை ஸ்துதிக்கிறார்—

सत्वं यत्तत्पराभ्यामपरिकलनतो निर्मलं तेन तावत्
भूतैर्भूतेन्द्रियैस्ते वपुरिति बहुशः श्रूयते व्यासवाक्यम् ।
तत्स्वच्छत्वात् यदच्छादितपरसुखचिद्गर्भनिर्भासरूपं
तस्मिन् धन्या रमन्ते श्रुतिमतिमधुरे सुग्रहे विग्रहे ते ॥

(ப—ரை) **तत्**=ப்ரஸித்தமானதும், **पराभ्याम्**=தனக்கு மேலுள்ள ரஜஸ்தமோகுணங்களுடன் **अपरिकलनतः**=கலப்பில்லாமை பற்றி **निर्मलम्**=சுத்தமுமான **सत्वम्**=ஸத்வகுணமானது **यत्**=யாதுண்டோ **तेन तावत्**=அந்த ஸத்வகுணத்தினாலேயே **भूतैः**=மஹதாதிக்கிரமமாக உண்டானவைகளான **भूतेन्द्रियैः**=ஐந்து மஹாபூதங்கள் இந்திரியங்கள் (ப்ராணன்) இவற்றால் **ते**=உம்முடைய **वपुः**=ஸ்ரீமூர்த்தியானது [**स्वेच्छया**=ஸ்வஸங்கல்பத்தினால் **विरचितम्**=செய்யப்பட்டது] **इति** = என **व्यासवाक्यम्**=உமது அம்சபூதரான வியாஸருடைய வாக்கியமானது. **बहुशः** = *பலவிடங்களில் **श्रूयते**=அறியப்படுகிறது. **तत्**=அவ்விதம் பலவிடங்களில் கூறப்பட்டதும், **स्वच्छत्वात्**=ஸ்படிகம் போல நிர்மலமாக இருப்பதுபற்றி **अच्छादितपरसुखचिद्गर्भनिर्भासरूपम्**—(*)**अच्छादित** = பிறவற்றினால்

---

* அவையாவன—"जगृहे पौरुषं रूपम्" என்றும், "विशुद्धं सत्वमूर्जितम्" என்றும், "सत्वं विशुद्धं क्षेमाय" என்றும், "नारायणकलात्मकम्" என்றும், "श्रेयांसि तत्र खलु सत्वतनोर्नृणां स्युः" என்றுமாம்.

(*) சுத்த ஸத்வமயமான சரீரமானது அதிஸ்வச்சமாக—மிகத்தெளிவாக, இருப்பதுபற்றி அதில் ப்ரவேசித்த பரமானந்த சைதன்னியத்தினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்படவேண்டிய ஜடாம்சமானது திரஸ்கரிக்க(நீக்க)ப்பட்டபடியால் பரமானந்த சைதன்யரூபமாகவே அந்தச் சரீரமாகிவிட்டது என்பது கருத்து. இவ்விதமே அமிருததரங்கிணீ என்றக் கிரந்தத்

மறைக்கப்படாத **परसुखचित्**=பரமானந்த சைதன்னியரூபமான ப்ரம்ஹத்தை **गर्भ**=உள்ளிலுடையதும், ஆனதுபற்றியே **निर्भासरूपम्**=மிக்க ப்ரகாசிக்கின்றதுமான ரூபத்தையுடைய **वपुः**=ஸ்ரீமூர்த்தியானது **यत्**=யாதுண்டோ, **श्रुतिमतिमधुरे—श्रुति**=ஶ்ரவணத்திலும் **मति**=மனனத்திலும் **मधुरे**=இனிப்பானதும் அதாவது:— எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் ஆனந்தத்தைத் தரக்கூடியதும், ஆனதுபற்றியே **सुग्रहे**=அனுயாஸமாக மனத்தில் வாங்கக்கூடியதுமான [*]**तस्मिन्**= அந்த **ते**=உம்முடைய **विग्रहे**=ஸ்ரீமூர்த்தியில் **धन्याः**=பக்திமார்க்கத்திலீடுபட்ட மஹான்கள் **रमन्ते**=ரமிக்கின்றனர். (3) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் பகவானுடைய சுத்த ஸத்வமயமான ஸ்ரீமூர்த்தியை யுபதேசித்து அந்த மூர்த்திக்கு நிஷ்கள ப்ரம்ஹாபேதத்தை இந்த ஶ்லோகத்தினுலுபதேசிக்கிறார். மேலும், நான்கு விசேஷணங்களினுல் ப்ரம்ஹத்தை ஸமுத்திரத்துக்கு ஸமமாகவும் சொல்லுகிறார்—

निष्कंपे नित्यपूर्णे निरवधिपरमानन्दपीयूषरूपे
निर्लीनानेकमुक्तावलिसुभगतमे निर्मलब्रह्मसिंधौ ।
कल्लोलोल्लासतुल्यं खलु विमलतरं सत्वमाहुस्तदात्मा
कस्मान्नो निष्कलस्त्वं सकल इति वचस्त्वत्कलास्वेव भूमन् ॥

(ப—ரை) **भूमन्**=எங்கும் நிறைந்த ஹே கிருஷ்ண !, **निष्कंपे**= நிர்விகாரமும், (ஸமுத்திரபக்ஷத்தில் கலக்கமுடியாததும் = அதாவது:— கம்பீரமும்) **नित्यपूर्णे**=அகண்டமும், (மழைக்காலத்தில் பல நதீ ஜலம் வந்தகாலத்திலும், கோடைக்காலத்தில் ஜலம்வராத காலத்திலும் ஒரேவிதமாக இருப்பதும்) **निरवधिपरमानन्दपीयूषरूपे—निरवधि**=தேசகாலவஸ்துபரிச்சேதமற்ற, **परमानन्द** = பரமானந்தமாகிற

திலும், "स्वद्रूपरतिस्वच्छतया स्वस्मिन् प्रतिफलता चिदानन्दैकरसेन ब्रह्मणा तिरस्कृतजाड्यं चिदानन्दैकरसमेव भवति" என்றதாலுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[*] "सवा अयं ब्रह्ममहद्भिमृग्यम्" என்றும், "कृष्णस्तु भगवान् स्वयम्" என்றும், "यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णं ब्रह्म सनातनम्" என்றுமான வசனங்களினுல் பரசிதபின்னமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமூர்த்தியில் என்பது பொருள்.

पीयूष=முக்தர்களினால் அனுபவிக்கத்தகுந்த அமுதத்தின் **रूपे**=ஸ்வரூபமானதும், (**निरवधि** = எல்லையற்றதும் **परम**=மாலை சந்தனம் ஸ்திரீ இவர்கள் மூலமுண்டாகும் சுகத்துக்கு மேல்பட்டதுமான **आनन्द**=ஆனந்தத்தையுடைய **पीयूष**=அமிருதத்தின் **रूपे**=உத்பத்தியை யுடையதும்) **निर्लीनानेकमुक्तावलिसुभगतमे—निर्लीन**=இரண்டறக் கலந்தவர்களான **अनेकमुक्त**=பலமுக்தர்களின் **आवलि**=கூட்டத்தினால் **सुभगतमे**=மிக்க மனோஹரமானதுமான அதாவது:—மற்றவர்க்கும் மோக்ஷச்சையை யுண்டுபண்ணக்கூடியதுமான (தன்னுளொடுங்கின முத்துக்கூட்டங்களினால் சோபிக்கின்றதுமான) **निर्मल ब्रह्मसिंधौ—निर्मल**=மாயை அதன் காரியம் இவற்றின் ஸம்பந்தமற்ற, **ब्रह्म**=ப்ரம்ஹமாகிற **सिंधौ**=ஸமுத்திரத்தில் (நிர்மல=கலங்காத ப்ரம்ஹம் போன்ற ஸமுத்திரத்தில்) உள்ள **कल्लोलोल्लासतुल्यम्** = அலைகளின் தோற்றத்துக்குத் துல்யமாகவும், **विमलतरं खलु**=மிகச் சுத்தமாகவுமன்றோ **सत्वम्**=ஸத்வத்தை **आहु:**=ஆசிரியர் சொல்லுகின்றனர். ஆகவே **तदात्मा**=அந்த ஸத்வத்தை ஸ்ரீமூர்த்தியாகவுடைய, **त्वम्**=நீர் **निष्कल:**=நிஷ்கலராக **कस्मात्**=யாதுகாரணத்தினால் **नो**=இல்லாதிருப்பீர். **सकल:** = அவயவத்துடன் கூடினவர் **इति** = என்ற **वच:**=வசனமானது **त्वत्कलास्वेव**=உமது அம்சாவதாரங்களிலேயே தான் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நீர் நிஷ்களப்ரம்ஹமே யாவீர் என்பது பொருள். (4) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் பகவன் மூர்த்தியானது சுத்தஸத்வமயம் என்பதைச்சொல்லி இந்தச் சுலோகத்தினால் அது வெளியில் தோற்றமடையும் கிரமத்தை உபதேசிக்கிறார்—

निर्व्यापारोऽपि निष्कारणमज भजसे यत्क्रियामीक्षणाख्यां
तेनैवोदेति लीना प्रकृतिरसतिकल्पापि कल्पादिकाले ।
तस्याः संशुद्धमंशं कमपि तमतिरोधायकं सत्वरूपं
सत्वं धृत्वा दधासि स्वमहिमविभवाकुण्ठ वैकुण्ठ रूपम् ॥

(ப—ரை) **अज !**=ஹே விஷ்ணோ! **त्वम्**=நீர் **निर्व्यापारोपि**=க்ரியையற்றவராக இருந்தபோதிலுங்கூட **निष्कारणम्**=எவ்வித ப்ரயோஜனமுமில்லாமல் **ईक्षणाख्याम्**=மாயாப்ரேரண ரூபமான **क्रियाम्**=க்ரியையை **भजसे**=அங்கீகரிக்கிறீர் என்பது **यत्**=யாதுண்டோ (அதா

வது:—அயஸ்காந்த மணியானது தான் எவ்வித க்ரியையுமற்றதாயி னுங்கூட தனது ஸன்னிதி மாத்திரத்தினுலேயே உலோகத்தை எவ்விதம் இழுக்கிறதோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க.) तेनैव=அந் தக் காரணத்தினுலேயே लीना=ப்ரம்ஹதேவனின் நூறுவயதின் முடிவில் உம்மிடமொடுங்கின असतिकल्पापि=பெரும்பாலும் அஸத் தாக இருந்தபோதிலுங்கூட=ஸத்துமின்றி அஸத்துமின்றி ஸத் அஸத் இவ்விரண்டுக்கும் வேறுபட்ட ஸ்வரூபமுள்ளதாக அதாவது:— அநிர்வசனீயமாக இருந்தபோதிலுங்கூட प्रकृतिः=மாயையானது कल्पादिकाले—कल्प=கல்பங்களுடைய=ப்ரம்ஹதேவனின் தினங்களு டைய आदिकाले=முதலாவது தினாப்பகாலத்தில் அதாவது:—ப்ரம் ஹதேவனது ப்ரளயத்தின் அவஸானத்தில் उदेति=ப்ரகாசத்தையடை கிறது. हे वैकुण्ठ!=ஹே விகுண்ட நிலய! सः=அந்த மாயா ப்ரேர கரான त्वम्=நீர் अतिरोधायकम्=உமது ஸ்வரூபத்துக்கு மறைவைத் தராததும் संशुद्धम्=மிக்க சுத்தமானதும், सत्त्वरूपम्=ஸத்வகுணரூப மானதுமான तस्याः=அந்த மாயையினுடைய कमपि=யாதோவொரு तम्=அந்த अंशम्=அம்சத்தை धृत्वा=பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு स्वमहिमविभवाकुण्ठ!—स्वमहिम = சொந்தமான யோகைஸ்வரியமாகிற विभव=சக்தியினுல் अकुण्ठ=குறைவற்ற ஹே ப்ரபோ! रूपम्=லீலா விக்ரஹத்தை दधासि=தரிக்கின்றீர்=எடுத்துக்கொள்ளுகின்றீர். (5)

(தா—ம்) பகவான் சரீரமுள்ளவராக இருப்பின் அவருக்கும் ஸம்ஸார ப்ராப்திவருமே? என்ற ஆசங்கையேற்பட அதைவிலக்க வேண்டி மூலத்தில் अतिरोधायकम् என்றும், संशुद्धम् என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அதாவது:—சுத்த ஸத்துவரூபமான மாயையின் அம்சமானது அதிக ஸ்வச்சமானதால் அது சைதன்யத்தை மறைப்பதாகவாவதில்லே. ஆகவே சுத்த ஸத் துவமயமான லீலாவிக்கிரஹத்தில் நான் என்றும் என்னுடையது என்றுமான அபிமானமானது ஸம்பவிப்பதில்லையாதலால் அஹம் மமாபிமானத்தை நிமித்தமாகக்கொண்ட ஸம்ஸாரமானது பகவானி டத்தில் ஸம்பவிக்கவேமாட்டாது என்பது கருத்து. மேலும், சரீர ஸம்பந்தமானது ஸமானமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஜீவன் ஸம் ஸாரத்தையடைவதும், ஈஸ்வரன் ஸம்ஸாரத்தையடையாதிருப்பதும் எங்ஙனம்? என்ற ஆசங்கை ப்ராப்தமாகவே அதை விலக்கவேண்டி

மூலத்தில் स्वमहिमविभवाकुण्ठ! என்று சொல்லப்பட்டது. இதிலி ருந்து ஜீவன் மாயைக்கு ஆதீனனாக இருப்பதுபற்றி ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறான் என்றும், ஈஶ்வரனோ ஸ்வாதீனையான மாயையினால் லீலா விக்ரஹத்தையங்கீகரித்தவனாய்க்கொண்டு ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி யாதி லீலைகளைச் செய்வதால் அவருக்கு ஸம்ஸாரமானது கிடை யாது என்றும் சொன்னதாக ஏற்பட்டது. (5) (எ-று)

(அ-கை) இப்பொழுது பகவன்மூர்த்தியின் ஸௌந்தரியத்தை இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் வர்ணிக்கிறார்—

तत्ते प्रत्यग्रधाराधरललितकलायावलीकेलिकारं
लावण्यस्यैकसारं सुकृतिजनदृशां पूर्णपुण्यावतारम्।
लक्ष्मीनिश्शङ्कलीलानिलयनममृतस्यन्दसन्दोहमन्तः
सिञ्चत्सञ्चिन्तकानां वपुरनुकलये मारुतागारनाथ ॥६॥

(ப-ரை) मारुतागारनाथ! = குருவாயூரில் வஸிக்கும் நாத னான ஹே கிருஷ்ண! प्रत्यग्रधाराधरललितकलायावलीकेलिकारम्— प्रत्यग्रधाराधर=புதிதான நீருண்டமேகத்தினுடையவும் ललितकला- यावली=அழகிய காசாம்பூவின் கூட்டத்தினுடையவும் केलिकारम्= லீலையைச் செய்கின்றதும் (அதாவது:—புதிதான நீருண்டமேகம் போலும் புதிதான காசம்பூவின் கூட்டம் போலும் நீலநிறமானதும் என்றும்.) लावण्यस्यैकसारम्=லாவண்யமென்ற பொருளின் கேவல ஸாராம்சத்தினால் மட்டும் செய்யப்பட்டதும், सुकृतिजनदृशाम्— सुकृतिजन=பலாபிஸந்தியின்றி அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகலவிஹித கர்மங்களையுமுடைய ஜனங்களின் दृशाम्=கண்களுக்கு விஷயமான पूर्णपुण्यावतारम्=பூர்ண புண்ணியத்தின் அவதார பூதமும் (அதா வது:—ஸுக்ருதி ஜனங்களின் கண்களினால் அனுபவிக்கத் தகுந்த படி புண்ய ப்ரவாஹமே பகவன்மூர்த்தியின் உருவமுள்ளதாகப் பரி ணமத்தை யடைந்திருக்கிறது என்பதுகருத்து.) लक्ष्मीनिश्शङ्कली- लानिलयनम्=லக்ஷ்மீதேவியினது எவ்வித சங்கையுமற்ற லீலைக்கு இருப்பிடமானதும், सञ्चिन्तकानाम्=உபாஸகர்களின் अन्तः=ஹ்ருத யத்தில் अमृतस्यन्दसन्दोहम् = அமிருதப் பெருக்கின் கூட்டத்தை सिञ्चत्=உண்டு பண்ணுகின்றதும், (அதாவது:—உபாஸகர்களின்

ஹிருதயத்தை ப்ரம்ஹானந்தாமிருதத்ரவத்தினல் நனைத்து ஸகல ஸந்தாபத்தையும் போக்குகின்றதும் என்றும்.) ஆன ते=உம்முடைய तत्=அந்த சுத்தஸத்துவாத்மகமான, वपु:=ஸ்ரீமூர்த்தியை अनुकलये=இடையருது நினைக்கின்றேன். (6) (எ—று)

(அ—கை) மேலும்—

कष्टा ते सृष्टिचेष्टा बहुतरभवखेदावहा जीवभाजा-
मित्येवं पूर्वमालोचितमजित मया नैवमद्याभिजाने ।
नो चेज्जीवाः कथं वा मधुरतरमिदं त्वद्वपुश्चिद्रसार्द्रं
नेत्रैः श्रोत्रैश्च पीत्वा परमरससुधांभोधिपूरे रमेरन् ॥ ७ ॥

(ப—ரை) हे अजित!=எவராலும் எதனாலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! जीवभाजाम्—जीव=லிங்கசரீத்தை भाजाम्=அடைந்தவர்களுக்கு அதாவது:—லிங்கசரீரத்தில் தாதாத்மிய ஸம்பந்தத்தையடைந்தவர்களுக்கு बहुतरभवखेदावहा=அதிகங்களான பவகேதங்களை=ஜனனமரண துக்கங்களை, தருவதுபற்றி ते=உம்முடைய सृष्टि-चेष्टा=ஸிருஷ்டி லீலையானது कष्टा=கஷ்டமானது इत्येवम्=என்றிவ்விதமாக मया=மூடபுத்தியுள்ள என்னல் पूर्वम्=முன்னர், आ-लोचितम् = சிந்திக்கப்பட்டது. अद्य = இப்பொழுது एवम्=இவ்விதம் न जाने = நினைக்கின்றேனில்லை. இப்பொழுது மனதானது உமது ரூபானுபவத்திலீடுபட்டிருக்குங்கால் நீர் பரமோபகாரம் செய்ததாகவே நிஸ்சயிக்கிறேன் என்பது கருத்து. नोचेत्=உம்மிடத்தில் லயித்த ஜீவர்களையும், அவர்களுக்குப் போக்கியமான ப்ரபஞ்சத்தையும் ஸிருஷ்டிக்காவிடில் जीवा:=ஜீவர்கள் चिद्रसार्द्रम्=சிதாநந்தாமிருதத்ரவத்தினல் உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாப்தமானதும், मधुरतरम्=மிக்க இனிப்பானதுமான इदम्=இந்த त्वद्वपु:=உமது ஸ்ரீமூர்த்தியை नेत्रैः=நேத்திரங்களினலும், श्रोत्रैश्च=ஸ்ரோத்திரங்களினலும் पीत्वा=பானஞ்செய்து=உமது தரிசனம் ஸ்ரவணம் உபாஸனம் கதாஸ்ரவணம் இவை வாயிலாக ஹிருதயத்தில் வாங்கி, परमरससुखांभोधिपूरे=பரமானந்தாமிருத ஸமுத்திரத்தில் कथम्=எப்படி रमेरन्=ரமிப்பர். அதாவது:—முழுகுதல் வெளிக்கிளம்புதல் புரோக்ஷித்துக் கொள்ளுதல் ருசிபார்த்தல் முதலியகாரியத்தைச் செய்வர் என்றும். (7) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் லோகோத்தரமான பகவானிடமுள்ள ஸௌந்தரிய குணத்தைச் சொல்லி லோகோத்தரமான பலந்தரும் தன்மையை இதனுலுபதேசிக்கிருர்—

नम्राणां सन्निधत्ते सततमपि पुरस्तैरनभ्यर्थितान-
प्यार्थान् कामानजस्रं वितरति परमानन्दसान्द्रां गतिञ्च।
इत्थं निश्शेषलभ्यो निरवधिकफलः पारिजातो हरे त्वं
क्षुद्रं तं शक्रवाटीद्रुममभिलषति व्यर्थमर्थिव्रजोऽयम् ॥ ४ ॥

(ப—ரை) हे हरे !=ஹே கிருஷ்ண ! त्वम्=நீராகிற पारिजातः= கல்பகவிருக்ஷமானது नम्राणाम्=நமஸ்காரமாத்திரத்திஞல் பஜிக்கின்றவர்களுக்கு पुरः=எதிரில் सततमपि=எப்பொழுதுமே सन्निधत्ते= வரணேக்கொடுக்க ஆவல் கொண்டு எதிரில் வந்து நிற்கிறது. வேறு கல்பகவிருக்ஷமோ வெனில் தாஞக முன்வருவதில்லே, நமஸ்கார மாத்திரத்திஞலுமில்லே, எப்பொழுதுமில்லே, பின்ணேயோவெனில் சொந்தக் கர்மங்களிஞல் தேவர்களேத் திருப்த்திப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே எதிரில் தோன்றுகிறது. மேலும், अजस्रम्=இம்மையிலும் மருமையிலும் तैः=அந்தப் பக்தர்களிஞல் अनभ्यर्थितान्=வேண்டப்படாத कामान्=அபீஷ்டங்களேயும், अर्थान्=புருஷார்த்தங்களேயும் ददाति=கொடுக்கிறது. வேறு கல்பக விருக்ஷமோவெனில் யாசிக்கப்படாததைக் கொடுப்பதில்லே. எல்லாக் காமங்களேயும் தருவதில்லே. எப்பொழுதும் தருவதுமில்லே. பின்ணேயோவெனில் மறுமையில் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவற்றுள் சில பொருள்களேயே தருகிறது. மேலும், [अकामनया=காமணேயையொழித்து ये=எவர்கள் सेवन्ते=ஸேவிக்கின்றனரோ तेभ्यः=அவர்களுக்கு] परमानन्दसान्द्राम्=பரமானந்தம் நிரம்பின गतिञ्च=மோக்ஷத்தையும் [ददाति=தருகிறது] வேறு கல்பகவிருக்ஷமோவெனில் அகாமர்களுக்கோ ஸகாமர்களுக்கோ மோக்ஷத்தைத் தருவதில்லே. इत्थम्=இவ்விதம் निश्शेषलभ्यः=ஸகல ஜீவஸமூஹங்களிஞலும் அடையக்கூடியதாகவும் निरवधिकफलः=எல்லே அற்றதான மோக்ஷரூபமான பலணேயுடையதாகவுமிருக்கிறது. மற்ருென்ருே பரிச்சின்னமான பலணேத் தரக்கூடியதாக இருக்கிறது. இவ்விதம் நீராகிற பாரிஜாத விருக்ஷமான திருக்கும்பொழுது अयम्=இந்த अर्थिव्रजः=காமிஸமூஹ

மானது व्यर्थम्=வீணுகவே क्षुद्रम्=அஸாரமான तम्=அந்த பாரிஜாத சப்தத்தினுல் சொல்லத்தகுந்த शक्रवाटीद्रुमम्=இந்திரனுடைய உத்யானத்திலுள்ள மரத்தை अभिलषति = வெகுக் கிலேசத்துடன் அடையவிரும்புகிறது. (8) (எ—று)

(அ—கை) ப்ரம்ஹ ருத்திராதிகளுங்கூட ஈஶ்வரத்வஸாம்யமிருப்பதால் பக்தர்களுக்கு வேண்டிய பலனைக் கொடுப்பரானதுபற்றி அவர்களும் ஸேவிக்கத்தக்கவர்களே என வாசங்கித்து அவர்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீகோபாலனுக்குவிசேஷத்தை இதனுலுபதேசிக்கிருர்.

कारुण्यात्काममन्यं ददति खलु परे स्वात्मदस्त्वं विशेषा-
दैश्वर्यादीशतेऽन्ये जगति परजने स्वात्मनोऽपीश्वरस्त्वम् ।
त्वय्युच्चैरारमन्ति प्रतिपदमधुरे चेतनाः स्फीतभाग्या-
स्त्वञ्चात्माराम एवेत्यतुलगुणगणाधार शौरे नमस्ते ॥९॥

(ப—ரை) परे=ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோர் कारुण्यात्=பக்தவாத்ஸல்யத்தினுல் अन्यम्=மோக்ஷத்தைவிட வேருன कामम् = வரனை ददति=கொடுக்கின்றனர். त्वं खलु=நீரோ विशेषात्=ப்ரம்ஹாதிகளைக் காட்டிலும் அதிசயிதமான कारुण्यात्=காருண்யத்தினுல் (பக்தவாத்ஸல்யத்தினுல்) स्वात्मदः=சொந்தஸ்வரூபமான மோக்ஷத்தையுங்கூட கொடுக்கிறீர். மேலும், अन्ये=ப்ரம்ஹாதி தேவர்கள் ऐश्वर्यात्=அணிமாதி சக்திவிசேஷத்தினுல் जगति=இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் परजने=தன்னைவிட வேறுபட்ட ஸ்தாவரஜங்கம சரீரிகளிடத்தில் ईशते=நிக்ரஹிப்பதற்கோ, அனுக்ரஹிப்பதற்கோ சக்தர்களாகவாகின்றனர். त्वन्तु=நீரோ स्वात्मनोऽपि=ஸ்வரூபபூதமான ப்ரம்ஹத்துக்கும் ईश्वरः= ஈஶ்வரனுக=நியந்தாவாக, வாகிறீர். அதாவது:—தனது ஆத்மாவையே ஜீவரூபத்துடன் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் தள்ளி நிக்ரஹிப்பதற்கோ, அதற்கு ஸமமான காலத்திலேயே சொந்தமான ஆனந்தாபவரூபமான ஸ்தானத்தில் வைத்து அனுக்கிரஹிப்பதற்கோ சக்தராகவாகிறீர் என்பது பொருள். प्रतिपदमधुरे=நிலைத்த ஆனந்தரூபியான त्वयि=உம்மிடத்தில் स्फीतभाग्याः=விருத்தியையடைந்த பாக்கியத்தையுடையவர்களான அதாவது:—ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியக்கூட்டத்தினுல் அடையப்பட்ட பக்தி

க்ஞானமார்க்கத்தையுடையவர்களான என்றும். चेतना:=ஜீவர்கள் उच्चैः=அதிகமாக आरमन्ति=ஸந்தோஷத்தையடைகின்றனர். त्वञ्च= நீரோ आत्माराम एव=உம்மிடத்திலேயே ரமிக்கின்றீர். அதாவது:— உமக்கும் பிறர்க்கும் நீரே நிரதிசயமான சுகஸ்வரூபராக இருக்கின் றீர் என்பது பொருள். इत्यतः=என்ற இக்காரணத்தினால் अतुल-गुणगणाधार=லோகோத்தரங்களான குணக்கூட்டங்களுக்கு ஆச்ரய மாயான हे शौरे!=ஹே கிருஷ்ண! ते=உம்மையும்பொருட்டு नमः= நமஸ்காரம் செய்கிறேன். (೨) (எ—று)

(அ—கை) ஐஸ்வரியம் முதலிய ஆறு குணங்களுக்கு ஆச்ரய மாக இருப்பதென்பதும் வேறிடத்தில் பொருந்தாது உம்மிடத்தி லேயேதான் பொருந்துமென இதனுலுபதேசிக்கிறுர்—

ऐश्वर्यं शङ्करादीश्वरविनियमनं विश्वतेजोहराणां
तेजस्संहारि वीर्यं विमलमपि यशो निस्पृहैश्चोपगीतम् ।
अङ्गासङ्गा सदा श्रीरखिलविदसि न क्वापि ते सङ्गवार्ता
तद्वातागारवासिन् मुरहर भगवच्छब्दमुख्याश्रयोऽसि ॥

(ப—ரை) वातागारवासिन्!=குருவாயூரில் வஸிக்கின்ற मुरहर!= ஹே கிருஷ்ண! ते=உம்முடைய ऐश्वर्यम्=ஐஸ்வரியமோ शङ्करादी-श्वरविनियमनम्=சங்கரன் முதலிய ஈஸ்வரர்களுக்கு அந்தந்த அதிகா ரத்தைத் தருவதாகவிருக்கிறது. वीर्यम्=உமது வீரியமோ विश्वतेजो-हराणाम्—विश्व=எல்லாருடையவும் तेजः=பராக்கிரமத்தை हराणाम्= அபஹரிக்கின்ற சங்கராதிகளுடைய तेजस्संहारि=ப்ரபாவத்தையப ஹரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகவிருக்கிறது. यशोऽपि=உமது யசஸ் ஸும் विमलम्=பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதாகவும், निःस्पृहैः=முக் தர்களினலும் கூட उपगीतम्=வர்ணிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. श्रीश्च=ஸ்ரீயும் सदा=எப்பொழுதும் अङ्गासङ्गा=உமது மார்புப்பிரதே சத்தில் வஸிப்பவளாகவிருக்கிறுள். (त्वम्=நீர்) अखिलवित्=சொந்த ஆத்மாவையும், மாயையையும், அதன் காரியத்தையும் அறிந்தவராக வும், असि=இருக்கிறீர். (உம்மை நீர் அறிவீரேயன்றி பிறர் உம்மை உள்ளபடி அறியார் என்பது கருத்து.) யாதுகாரணத்தினல் ஐஸ் வரியம், யசஸ், ஸ்ரீ, வீரியம், ஞானம், அஸங்கதை என்ற பகவத்

சப்தப்பொருள்களுக்கு உம்மிடத்தில் முக்கியமான விருத்தியானது ஏற்படுகிறதோ तत्=அக்காரணம்பற்றி भगवच्छब्दमुख्याश्रयः=பகவத் சப்த முக்யப்பொருளாக असि = ஆகிறீர். மற்றவர்களிடத்தில் பகவத்ஶப்தத்துக்கு லக்ஷணைமுறையால் தான் விருத்தி ஏற்படும் என்பது பொருள். (10) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீநாராயணீயமென்ற பகவத்ஸ்துதியில் பகவன் மஹிமானு வர்ணனமென்ற முதலாவது தசகம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

இரண்டாவது தசகம்.

(அ-கை) இதுவரை செய்த பகவத்குண கீர்த்தனத்தினால் ஹிருதயதேசத்தில் பிரகாசத்தை யடைந்ததும், பரமானந்த ரஸத்தினால் நனைந்ததுமான பகவத்ரூபத்தினால் நனைந்த ஹிருதயமுள்ளவராக இருப்பதால் மயிர்க்குச்சலையடைந்த சரீரத்தையுடையவரும், தலையில் இருகைகளையும் கூப்பி அஞ்ஜலிபந்தம் செய்கின்றவரும், கண்ணீரினால் தடுக்கப்பட்ட வாக்ப்ரஸரத்தை யுடையவருமான கவியினுடைய முகத்திலிருந்து தழதழத்த குரலுடன்கூடின சில ஶ்லோகங்கள் வெளிவருகின்றன—

सूर्यस्पर्धिकिरीटमूर्ध्वतिलकप्रोद्भासिफालान्तरं
कारुण्याकुलनेत्रमार्द्रहसितोल्लासं सुनासापुटम् ।
गण्डोद्यन्मकराभकुण्डलयुगं कण्ठोज्ज्वलत्कौस्तुभं
त्वद्रूपं वनमाल्यहारपटलश्रीवत्सदीप्रं भजे ॥ ११ ॥

(ப-ரை) सूर्यस्पर्धिकिरीटम् = ஸூரியனைப்பழிக்கின்ற கிரீடத்தையுடையதும், ऊर्ध्वतिलकप्रोद्भासिफालान्तरम् = உயர்முகமாக அமைக்கப்பட்ட கஸ்தூரீ திலகத்தினால் மிக ப்ரகாசிக்கின்ற நெத்தியின் நடு ப்ரதேசத்தையுடையதும், कारुण्याकुलनेत्रम्—कारुण्य=பக்த ஜனங்களிடமேற்பட்ட கருணாரஸத்தினால் நனைந்திருப்பதால் आकुल=கலங்கின (அடிக்கடி திறப்பதும் மூடுவதுமான வியாபாரமுள்ளவைகளான) नेत्रम्=கண்களையுடையதும் आर्द्रहसितोल्लासम्-आर्द्रहसित=ப்ரேமையினால் நனைந்திருப்பதுபற்றி மிக்கப்ராகாசிக்கின்ற மந்த

ஹாஸத்தினுடைய उल्लासम्=லீலையையுடையதும், सुनासापुटम् = பொன்மயமான எள்ளின் புஷ்பம்போல அதிகம் அழகுவாய்ந்த மூக்கையுடையதும், गण्डोद्यन्मकराभकुण्डलयुगम् = கன்னப்ரதேசத்தில் தொங்குகின்றனவும், மகரரேகையின் சோபையையுடையனவுமான மணிமயங்களான இரண்டு குண்டலங்களை (கர்ணாபரணங்களை) யுடையதும், कण्ठोज्ज्वलत्कौस्तुभम्=கழுத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபரத்தினத்தையுடையதும், वनमाल्यहारपटलश्रीवत्सप्रदीप्रम्=வனமாலை, முக்தாஹாரம், ஸ்ரீவத்ஸம் என்றமரு இவற்றினால் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான त्वद्रूपम्=உமது ஸ்வரூபத்தை भजे=ஸேவிக்கிறேன்= இப்பொழுது நினைக்கிறேன். (11) (எ—று)

केयूरांगदकङ्कणोत्तममहारत्नांगुलीयाङ्कित-
श्रीमद्बाहुचतुष्कसङ्गतगदाशङ्खारिपङ्केरुहाम् ।
काञ्चित्काञ्चनकाञ्चिलाञ्छितलसत्पीतांबरालम्बिनी-
मालम्बे विमलाम्बुजद्युतिपदां मूर्तिं तवार्तिच्छिदम्॥१२॥

(ப—ரை) केयूरांगदकङ्कणोत्तममहारत्नांगुलीयाङ्कितश्रीमद्बाहुचतुष्कसङ्गतगदाशङ्खारिपङ्केरुहाम्—केयूर = தோள்வளைகளினாலும், अङ्गद = புஜங்களிலுள்ள ஆபரணங்களினாலும், कङ्कणोत्तम=கைகளிலுள்ள சிறந்த வளைகளினாலும், महारत्नांगुलीय=உயர்ந்த ரத்தினங்களிழைத்த மோதிரங்களினாலும் अङ्कित=அலங்கரிக்கப்பட்ட श्रीमद्बाहुचतुष्क= சோபைவாய்ந்தனவும் முழங்கால்வரை தொங்குகின்றனவுமான நான்கு கைகளினாலும் सङ्गत=கிரஹிக்கப்பட்ட गदाशङ्खारिपङ्केरुहाम्= கதை, சங்கம், சக்கிரம், தாமரஸபுஷ்பம் இவற்றையுடையதும், काञ्चनकाञ्चिलाञ्छितलसत्पीतांबरालम्बिनीम्—काञ्चन=பொன்மயமான काञ्चि=ஒட்யாணத்தி (பெல்ட்டி) னால் लाञ्छित=அதிகம் சோபையுள்ளதாக்கப்பட்டதும், लसत्=இயற்கையில் பிரகாசிக்கின்றதுமான पीतांबर=பீதாம்பரத்தை आलम्बिनीम्=தரிக்கும் சீலமுடையதும், विमलांबुजद्युतिपदाम् — विमलांबुज = புதிதான தாமரஸபுஷ்பத்தின் காந்தியையுடைய (புதிதான தாமரஸபுஷ்பம் போல ப்ரகாசிக்கின்ற) पदाम्=இரண்டு சரணங்களையுடையதும் आर्तिच्छिदम्=பக்தர்களின் ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்தைப் போக்குகின்றதும், काञ्चित्=ப்ரம்ஹாதிகளாலும் வர்ணிக்கவியலாத ஸௌபாக்கியத்தை யுடையதுமான

तव=உம்முடைய मूर्तिम्=ஸ்ரீமூர்த்தியை आलम्बे=ஆச்ரயிக்கிறேன்= ஊர்த்துவமுகமாகச் செய்யப்பட்ட மலர்ந்த ஹிருதய கமலத்தின் கர்ணிகையில் வைத்து உபாஸிக்கிறேன் என்று கருத்து. (12)

(அ-கை) இப்பொழுது பகவன்மூர்த்தியின் ஸௌபாக்கியத்தை வர்ணிக்கிறார்—

यत् त्रैलोक्यमहीयसोऽपि महितं सम्मोहनं मोहनात्
कान्तं कान्तिनिधानतोऽपि मधुरं माधुर्यधुर्यादपि ।
सौन्दर्योत्तरतोऽपि सुन्दरतरं त्वद्रूपमाश्चर्यतो-
प्याश्चर्यं भुवने न कस्य कुतुकं पुष्णाति विष्णो विभो ॥

(ப-ரை) विभो !=ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றி விடுவதற்கு ஸமர்த்தரான! हे विष्णो !=ஹே விஷ்ணுவே! यत्=எந்த त्वद्रूपम्=உமது ஸ்வரூபமானது, त्रैलोक्यमहीयसोऽपि=மூவ்வுலகிலுமுள்ள பூஜ்ய வஸ்துவைக்காட்டிலும், महितम्=மிக்க உத்கிருஷ்டமானதோ, मोहनात् = மோஹத்தைத்தரும் பொருளைக்காட்டிலும், सम्मोहनम्=அதிகம் மோஹத்தை (ஸந்தோஷத்தை) த்தரக்கூடியதோ, कान्तिनिधानतोऽपि=சோபைக்கு இருப்பிடமான பொருளைக் காட்டிலுங்கூட कान्तम्=அதிகம் சோபனமானதோ, அதாவது:—ஸர்வேந்திரியங்களையும் ஆகர்ஷணம் செய்வதில் ஸித்தௌஷதமோ என்றும். माधुर्यधुर्यादपि=அதிகம் மாதுர்யம் வாய்ந்த பொருளைக்காட்டிலுங்கூட मधुरम्=அதிக மதுரம் வாய்ந்ததோ, सौन्दर्योत्तरतोऽपि=அதிகம் ஸௌந்தரமான பொருளைக் காட்டிலுங்கூட सुन्दरतरम्=மிக்க அழகுவாய்ந்ததோ, आश्चर्यतोऽपि=அத்புதரஸத்துக்குக் காரணமான பொருளைக்காட்டிலுங்கூட आश्चर्यम्=அத்புதரஸம் வாய்ந்ததோ तत्=அந்த உமது ரூபமானது भुवने=உலகில் कस्य=எவனுக்குத் தான் कुतुकम्=ஆவலை न पुष्णाति=விருத்தி செய்யாது. அதாவது:—பக்தர், முக்தர், விஷயிகள் ஆகிய எல்லா ஜனங்களுக்கும் அதிகமாக ச்ரவணாதிகளில் ஆவலைக்கொடுக்கவே செய்கிறது என்பது கருத்து.

तत्तादृङ्मधुरात्मकं तव वपुः संप्राप्य संपन्मयी
सा देवी परमोत्सुका चिरतरं नास्ते स्वभक्तेष्वपि ।

तेनास्या बत कष्टमच्युत विभो त्वद्रूपमानोज्ञक
प्रेमस्थैर्यमयादचापलबलाच्चापल्यवार्तोदभूत् ॥ १४ ॥

(ப—ரை) हे अच्युत!=ஹே அச்யுத! विभो!=ஹே விபோ! तत्तादृक्=அதையே அதற்கு ஸதிருசமாகவுடையதும், அதாவது:—தனக்கு ஒப்பற்றதும், मधुरात्मकम्=அத்தகைய மாதுர்யத்தை(இனிப்பை) ஸ்வபாவமாயுடையதுமான तव=உம்முடைய वपु:=சரீரத்தை संप्राप्य=அடைந்து सा=அந்த देवी=லக்ஷ்மியானவள், परमोत्सुका=உமது ஸ்ரீமூர்த்தியின் ஸௌபாக்கியாதிகளிலீடுபட்டிருப்பதால் स्वभक्तेष्वपि=தனது பக்தர்களிடத்திலும்கூட संपन्मयी (भूत्वा)=தனதான்னியாதி ரூபிணியாகவாகி चिरतरम्=வெகுகாலம் नास्ते=இருப்பதில்லை. அதாவது:—சஞ்சலையாகவே இருக்கிறுள். तेन=அக்காரணத்திஞல் अस्या:=இந்த உமது தேவியாருக்கு त्वद्रूपमानोज्ञकप्रेम-स्थैर्यमयात्—त्वद्रूप=உமது ரூபத்தின் मानोज्ञक = ஸௌபாக்கியத்திலேற்பட்ட प्रेम=ப்ரேமையின் स्थैर्यमयात्=ஸ்தைரியரூபமான अचापल-बलात्=சாபல்யமற்றிருத்தலின் பலத்திஞலேயே चापल्यवार्ता=இவள் சபலை=சஞ்சல ஸ்வபாவமுடையவள் என்ற கெட்ட கீர்த்தியானது उदभूत=உண்டாயிற்று. कष्टं बत=இது வெகு கஷ்டம். குணமே தோஷ ஹேதுவாகவாகிவிட்டதால் கஷ்டப்படவேண்டிவருகிறது என்பது கருத்து. மேலும் உமது ப்ரியதமையான தேவியாருக்கு உமது ஸௌபாக்கியாதிசயத்திஞல் உண்டான அபகீர்த்தியானது உம்மிடமும் ஸம்பந்தித்திருப்பதைக் காணும்பொழுது எனக்குப் பின்னும் கஷ்டமுண்டாகிறது என்பது கருத்து. (14) (எ—று)

(அ—கை) இந்த எனது தேவியாருக்குத்தனது ஸேவக ஜனங்களைச் சிலஸமயம் ஸேவித்ததிலிருந்துதான் சாபல்யம் உண்டாயிற்று. இவ்விஷயத்தில் நான் செய்யவேண்டுவது யாது? என பகவான் கேட்பதாய் நினைத்து இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறுர்—

लक्ष्मीस्तावकरामणीयकहृतैवेयं परेष्वस्थिरे-
त्यस्मिन्नन्यदपि प्रमाणमधुना वक्ष्यामि लक्ष्मीपते ।
ये त्वद्ध्यानगुणानुकीर्तनरसासक्ता हि भक्ता जना
स्तेष्वेषा वसति स्थिरैव दयितप्रस्तावदत्तादरा ॥ १५ ॥

(ப—ரை) लक्ष्मीपते !=ஹே லக்ஷ்மீபதியே! इयम्=இந்த लक्ष्मीः= லக்ஷ்மீ தேவியானவள் तावकरामणीयकहृतैव = உமது ஸௌபாக்கியத்தினுல் அபஹரிக்கப்பட்ட ஹிருதயமுள்ளவளாக இருப்பதால்தான் परेषु=உம்மைக் காட்டிலும் வேறுன சொந்தபக்தர்களிடத்தில் अस्थिरा=நிலைத்திருக்காதவளாக (அதாவது:—சபலையாக) இருக்கிறுள் इत्यस्मिन्=என்ற இவ்விஷயத்தில் अन्यदपि=வேறுன प्रमाणम् = ப்ரமாணத்தையும் अधुना=இப்பொழுது वक्ष्यामि=சொல்லப் போகிறேன். முன்னர், லக்ஷ்மிக்குண்டான சாபல்யவார்த்தையைக் கொண்டு உமது ஸௌபாக்கியத்தினுல் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளாக இருப்பதால்தான் உம்மைவிட வேறுன தனதுபக்தர்களிடம் அவள் ஸ்திரமாக வஸிப்பதில்லை என்ற அனுமானம் காட்டப்பட்டது. இந்த அனுமானத்தில் சொன்ன "तावकरामणीयकहृतचित्तत्वात्=உமது ஸௌபாக்யத்தினுல் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளாக இருப்பதால்" என்ற ஹேதுவானது வ்யாப்யத்வாஸித்தமாகவாகிறது. அந்த ஹேதுவுக்கு "सेवकजनसेवाकादाचित्कत्वम्=தன்னை ஸேவிக்கும் ஜனங்களைச் சிலஸமயம் ஸேவித்தல் என்பது உபாதியாகவாகிறது. அதாவது:—தனது ஸேவகர்களிடம் சிலகாலம் வஸித்துப் பிறகு பகவானிடமுள்ள அழகினுலிழுக்கப் பட்டசித்தமுள்ளவளாய் அவர்களை விட்டதாற்றுன் "சஞ்சலை" என்ற பெயர் வந்ததேயொழிய பகவானுடைய லாவண்யத்தால் மட்டுமன்று. ஆகவே இவ்விதம் तावकरामणीयकहृतचित्तत्वात्=என்ற ஹேதுவானது सेवकजनसेवाकादाचित्कत्वम्=என்ற உபாதியுடன் கூடினதாகவாகிவிட்டபடியால் முன்னர் செய்த அனுமானமானது தோஷமுள்ளதாகவாகிவிட்டது என்றும். இவ்விதம் இந்த அனுமானத்தில் சொன்ன ஹேதுவானது व्याप्यत्वासिद्धम् = என்ற துஷ்டஹேதுவாக வாகுமாயின் தோஷமற்றதான வேறு ஹேதுவைக் கொண்டு லக்ஷ்மிக்கு நேர்ந்த சாபல்யத்தை ஸ்தாபிக்கிறுர். அதாவது:—

त्वद्ध्यानगुणानुकीर्तनरसासक्ताः=உமது த்யானம்; உமது குணனுகீர்த்தனம் இவற்றுலுண்டாகும் ரஸத்தில்=ஆனந்தத்தில், பற்றுள்ளவர்களும் भक्ताः=பக்தர்களுமான जनाः=ஜனங்கள் ये=எவர்களோ तेषु=அவர்களிடத்தில் एषा = இவள் दयितप्रस्तावदत्तादरा—दयित=

தனது கணவனான உம்முடைய प्रस्ताव=சரித்திரத்தில் दत्त=செய்யப்பட்ட आदरा=ப்ரீதியையுடையவளாய் स्थिरैव=நிலைத்தவளாகவே वसति=வஸிக்கிறாள். அதாவது:—लक्ष्मी:, भगवत्सौभाग्यहृतचित्ततया स्वभक्तेष्वस्थिरा, भगवद्ध्यानगुणानुकीर्तनरसासक्तभगवद्भक्तेषु प्रस्तुतभगवच्चरितदत्तादरतया स्थिरवासवत्वात्=या एवम्, ता एवं यथा गोप्य: லக்ஷ்மியானவள் பகவானுடைய ஸௌபாக்கியத்தினால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளாக இருப்பதன் மூலம் தன்னை யுபாஸிக்கும் ஜனங்களிடத்தில் நிலைத்திருப்பதில்லை. ஏன்? பகவத்தியானம் அவரது குணானுகீர்த்தனம் இவை மூலமுண்டாகும் ஆனந்தத்தி லீடுபட்ட பகவத்பக்தர்களிடத்தில் நடக்கும் பகவத்சரித்திரத்திலேற்பட்ட ஆதரவுள்ளவளாக இருப்பதன்மூலம் அவர்களிடம் நிலைத்துவஸிப்பதால். இவ்விதமுள்ளவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் இவ்விதமே தானவர். கோபிகைகள் போலவாம். அதாவது:—கோபிகைகள் பகவத்ஸௌபாக்கியத்தினால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களாக இருப்பதால் தங்களிடம் ப்ரீதியுள்ளவர்களும், பகவத்பக்தர்களைவிட வேறுபட்டவர்களுமான தங்களது பர்த்தாக்களிடத்திலும் கூட அஸ்திரர்களாக இருந்தனர் என்பது போலவே என்றும். இவ்விதம் சொன்னதிலிருந்து தன்னை ஸேவிக்கும் பக்தர்களையுமுபேக்ஷித்து பகவானிடமுள்ள ஸௌபாக்கியத்திலீடுபட்டு அவரிடம் வந்து வஸிப்பதால் மட்டும் சபலை=சஞ்சலஸ்வபாவமுள்ளவள், என்ற பெயர் ஏற்படவில்லை என்றும், பகவானிடத்தில் வந்து வஸிக்கும் பொழுது பகவத்தியான குணானுகீர்த்தனாதிகளி லீடுபட்ட பகவத்பக்தர்களிடம் நடக்கும் பகவத்சரித்திராதிகளினால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளாய் பகவானையும் விட்டு பகவத்பக்தர்களிடம் ஸ்திரவாஸம் செய்வதன்மூலமும் சபலை=அடிக்கடி மாறும் ஸ்வபாவமுடையவள், என்ற பெயர் நிலைக்கிறது என்றும் பெறப்பட்டது. லக்ஷ்மியானவள் முதலில் தன்னை யுபாஸிப்பவர்களைவிட்டு ஸௌபாக்யத்திலீடுபட்டு பகவானிடத்திலும் பிறகு பகவத் சரித்திரஸ்ரவணத்திலீடுபட்டு பகவானையும் விட்டு பகவத் பக்தர்களிடத்திலும் ஸ்திரவாஸம் செய்யத் தொடங்கினதால் தான் சஞ்சலை என்ற பெயர் அவளுக்கு நிலைக்கிறது என்பதுகருத்து. (15) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் முதல் தசகத்திலுள்ள மூன்ருவது சுலோகந்தொடங்கி இந்தத் தசகத்திலுள்ள சென்றசுலோகம் முடியவுள்ள பதிமூன்று சுலோகங்களினுல் பாகவத ப்ரதமஸ்கந்தத்திலுள்ள மூன்று அத்தியாயங்களின் பொருளை வர்ணித்து இப்பொழுது பகவத்ஸேவைக்கு ஸாதனமான பக்தியினுத்பத்தியைச் சொல்லத் தொடங்குகிருர்—

एवंभूतमनोज्ञतानवसुधानिष्यन्दसन्दोहनं
त्वद्रूपं परचिद्रसायनमयं चेतोहरं शृण्वताम् ।
सद्यः प्रेरयते मतिं मदयते रोमाञ्चयत्यङ्गकं
व्यासिञ्चत्यपि शीतबाष्पविसरैरानन्दमूर्छोद्भवैः ॥ १६ ॥

(ப—ரை) एवंभूतमनोज्ञतानवसुधानिष्यन्दसन्दोहनम् — एवंभूत=முன்னர் சொன்னபடிக்குள்ள मनोज्ञता=ஸௌபாக்கியமாகிற नवसुधानिष्यन्द=புதிதான அமிருதப்பெருக்கை सन्दोहनम्=வர்ஷிக்கின்றதும், परचिद्रसायनमयम्=பரப்ரம்ஹமயமானதும், शृण्वताम्=கேட்பவர்களின் चेतोहरम्=†சித்தத்தைக் கவரக்கூடியதுமான त्वद्रूपम्=உமது ஸ்வரூபமானது सद्यः=அப்பொழுதே मतिम्=புத்தியை प्रेरयते=இழுக்கிறது. அதாவது:—வேறுவிஷயங்களினின்றும் புத்தியைப் பலாதகாரமாக இழுத்து தன்னுள்ளடக்கிக்கொள்ளுகிறது என்றும். मदयते=ஆனந்த பாரவஶ்யத்தை யுண்டாக்குகிறது. अङ्गकम्=சரீரத்தை रोमाञ्चयति=மயிர்குச்சலை யடையும்படி செய்கிறது. अपि च=மேலும் आनन्दमूर्छोद्भवैः=ஆனந்தத்தின் மூர்ச்சையில்=பெருக்கில், இருந்துண்டான शीतबाष्पविसरैरपि=குளுமையான கண்ணீர் பெருக்கினுலும் व्यासिञ्चति=நனைக்கிறது. இதிலிருந்து ஈஶ்வர

---

† எதிருச்சையாகப் பகவத்கதையில் சிரத்தையையடைந்த புருஷன் கதையைக் கேட்குங்கால் பகவத்ஸ்வரூபமானது காதுவழியாக ஹிருதய தேசத்தையடைந்து அவனுடைய ஸகல ஸந்தாபங்களையும் போக்கிவிடுகிறது என்பது கருத்து. இவ்விதமே ருக்மிணியம்மாள் பகவானுக்கெழுதின பத்திரிகையின் முதலாவது ஶ்லோகத்தில்—श्रुत्वा गुणान् भुवनसुन्दर ……… त्वय्यच्युताविशति चित्तमपत्रपं मे ॥ என்றதாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

னிடத்திலுண்டான அஹைதுகமான ப்ரேமாதிக்யத்தினுல் எல்லா இந்திரியங்களுக்கு முண்டாகும் விருத்தியே ப்ரேமை லக்ஷணமான பக்தி என்றும், அந்த ப்ரேமைலக்ஷணமான பக்தியானது பகவத் கதாஸ்ரவண நாமகீர்த்தனுதிரூபமான ஸாதனபக்தியினுலுண்டாகிறது என்றும் சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. (16) (எ–று)

(அ–கை) இதற்கு மேலுள்ள நான்கு சுலோகங்களினுல் பக்தியினுத்கர்ஷத்தை வர்ணிக்கிறுர்—

एवंभूततया हि भक्त्यभिहितो योगः स योगद्वयात्
कर्मज्ञानमयाद्भृशोत्तरतरो योगीश्वरैर्गीयते ।
सौन्दर्यैकरसात्मके त्वयि खलु प्रेमप्रकर्षात्मिका
भक्तिर्निःश्रममेव विश्वपुरुषैर्लभ्या रमावल्लभ ॥ १७ ॥

(ப–ரை) स:=ப்ரஹ்லாதாதிகளினுலுங்கூட அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், भक्त्यभिहित:=பக்தியென்று சொல்லப்பட்டதுமான योग:= மோக்ஷோபாயமானது एवंभूततयाहि=இவ்விதமிருப்பதனுலன்றோ. அதாவது:—கதாஸ்ரவண நாமகீர்த்தனுதிகளா லுண்டவதாகவும், உண்டானதும் ஹிருதயத்தை ஆனந்தப்படுத்துவதாகவும் இருப்பதாலன்றோ कर्मज्ञानमयात्=கர்மமயமாயும், க்ஞானமயமாயு மிருக்கின்ற योगद्वयात्=இரண்டுயோகத்தைக் காட்டிலும் भृशोत्तरतर:= மிகச் சிறந்ததாகவாகிறது. என योगीश्वरै:=வியாஸர் நாரதர் முதலிய பெரியோர்களால் गीयते=புராணங்களில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. மேலும், हे रमावल्लभ!=ஹே லக்ஷ்மீபதே! सौन्दर्यैकरसात्मके=ஸௌந்தர்யமொன்றையே ரஸமாக=ஆத்மாவாக, வுடையவரான त्वयि=உம்மிடத்தில் प्रेमप्रकर्षात्मिका=ப்ரேமாதிசயஸ்வரூபமான भक्ति:=பக்தியானது नि:श्रममेव=அனுயாஸமாகவே विश्वपुरुषै:=எல்லா ஜனங்களாலும் लभ्या खलु=அடையத்தகுந்ததன்ரோ. (இதில் ஸந்தேஹம் அற்பமுமில்லை யென்பது பொருள்.) (17)

निष्कामं नियतस्वधर्मचरणं यत्कर्मयोगाभिधं
तद्दूरेत्यफलं यदौपनिषदज्ञानोपलभ्यं पुनः ।
तत्त्वव्यक्ततया सुदुर्गमतरं चित्तस्य तस्माद्विभो
त्वत्प्रेमात्मकभक्तिरेव सततं स्वादीयसी श्रेयसी ॥ १८ ॥

(ப—ரை) कर्मयोगाभिधम्=கர்மயோகம் என்ற பெயரையுடையதும், निष्कामम्=பலாபேக்ஷையற்றதுமான नियतस्वधर्मचरणम्=நித்யநைமித்திகாதி ரூபமானதும் சாஸ்திர விஹிதமானதுமான சொந்ததர்மத்தினுடைய அனுஷ்டானமானது यत्=யாதுண்டோ तत्=அது दूरेत्यफलम्=வெகுகாலத்துக்குப் பிறகு உண்டாகக்கூடிய பலனையுடையது. औपनिषदज्ञानोपलभ्यम्—औपनिषद=உபநிஷத் ப்ரதிபாத்யமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய ज्ञान=ஞானத்தினால் उपलभ्यम्=அடையத்தகுந்ததான மோக்ஷரூபபலன் यत्=யாதுண்டோ तत् पुन:=அதுவோவெனில் अव्यक्ततया=இந்திரியங்களினா லறியக்கூடாததாக இருப்பதுபற்றி चित्तस्य=மனதுக்கு सुदुर्गमतमम्=எப்பாடுபட்டு மெட்டாததாக விருக்கிறது. அத்துடன் ஸமஸ்தமான ஏஷணைகளையும் விட்டவர்களும் ஸகலகர்மங்களையும் பரித்யாகஞ் செய்தவர்களுமான ஸன்யாஸிகளுக்குமட்டுமே அதில் அதிகாரம் ஏற்படக்கூடியதாகவுமிருக்கிறது. हे विभो!=கர்ம, ஞான பக்தி மார்க்க நிஷ்டர்களுக்குங்கூட அபீஷ்டபலனைக் கொடுக்கும் ஸாமர்த்யம் வாய்ந்தவரே! तस्मात्=ஆனதுபற்றி त्वत्प्रेमात्मकभक्तिरेव=உம்மிடத்திலுண்டாகும் ப்ரேமைரூபமான பக்தியேதான் सततम्=உத்பத்தி காலத்திலும், உண்டானபின்னர் பல ப்ராப்தி காலத்திலும் स्वादीयसी=அதிகம் ருசியுடன் அனுபவிக்கக்கூடியதாகவும், श्रेयसी=ப்ரம்ஹாதிகளாலுங்கூட மிக்க கொண்டாடக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. (18) (எ—று)

अत्यायासकराणि कर्मपटलान्याचर्य निर्यन्मला
बोधे भक्तिपथेऽथवाप्युचिततामायान्ति किं तावता ।
क्लिष्ट्वा तर्कपथे परं तव वपुर्ब्रह्माख्यमन्ये पुन-
श्चित्तार्द्रत्वमृते विचिन्त्य बहुभिः सिद्ध्यन्ति जन्मान्तरैः ॥

(ப—ரை) [केचित्=சிலர்] अत्यायासकराणि=வெகுஸாதன பரிஶ்ரமத்தை முன்னிட்டு அனுஷ்டிக்கத்தக்கவைகளான कर्मपटलानि=கர்மஸமூஹங்களை=நித்யநைமித்திக ப்ராயஶ்சித்த, உபாஸனரூப வெகுவிதகர்மஸமூஹங்களை आचर्य=அனுஷ்டித்து निर्यन्मला:=விலகின ராகம் த்வேஷம் மதம் மாத்ஸர்யம் இவைரூபமான சித்த தோஷத்தை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு बोधे=க்ஞானமார்க்கத்

திலோ, अथ=அல்லது भक्तिपथे वा=பக்திமார்க்கத்திலோ उचितताम्=அதிகாரத்தை आयान्ति=அடைகின்றனர். அதாவது:—நன்கு விரக்தர்களானல் ஞானயோகத்தில் அதிகாரிகளாகவும், அற்பம் விரக்தர்களானல் பக்திமார்க்கத்தில் அதிகாரிகளாகவும் ஆகின்றனர். तावता=அவ்வளவுமாத்திர முபயோகமுள்ளதான கர்மத்தினல் பக்திமார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்தித்த நமக்கு किम्=என்ன ப்ரயோஜனம். ஒன்றுமில்லை. अन्ये पुनः=மற்றவர்களோவெனில் चित्तार्द्रत्वम् ऋते=சித்தத்தில் உருக்கமில்லாமலோ அல்லது சித்தத்திலுள்ள ராகாதி தோஷத்தின் நிவிருத்தியில்லாமலோ தங்களை விரக்தர்களாகவெண்ணிக்கொண்டு तर्कपथे=வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் परम् = அதிகமாக क्लिष्ट्वा=கிலேசத்தை யடைந்து உமது ब्रह्माख्यम्=ப்ரம்ஹமெனப் பெயரிய वपुः=ஸ்வரூபத்தை विचार्य=வேதாந்தார்த்த விசாரத்துக்கு உபாயபூதங்களான பற்பல நியாயங்களினல் விசாரித்தறிந்தும் பலவித உபாஸனுவிதிகளை யொட்டி உபாஸித்தும் बहुभिः=அனேகங்களான जन्मान्तरैः=பிறவிகளினல் सिद्ध्यन्ति = பலனை யடைகின்றனர். (19) (எ—று)

(அ—கை) அங்ஙனமாயின் பக்தியோகத்திலும் முற்கூறிய தோஷங்களுண்டோ எனின்? இல்லை என இதனனுபதேசிக்கிறார்—

त्वद्भक्तिस्तु कथारसामृतझरीनिर्मज्जनेन स्वयं
सिद्ध्यन्ती विमलप्रबोधपदवीमक्लेशतस्तन्वती ।
सद्यः सिद्धिकरी जयत्ययि विभो सैवास्तु मे त्वत्पद-
प्रेमप्रौढिरसार्द्रता द्रुततरं वातालयाधीश्वर ॥ २० ॥

(ப—ரை) त्वद्भक्तिस्तु=உமது பக்தியோவெனில் कथारसामृतझरीनिर्मज्जनेन—कथारस=உமது கதையில் ஶ்ரத்தையாகிற अमृतझरी=அமிருதப்ரவாஹத்தில் निर्मज्जनेन=அடிக்கடி முழுகுதலினல் स्वयम्=தானகவே सिद्ध्यन्ती=ஏற்படுகின்றதாகவும்,अक्लेशतः=எவ்விதக்கஷ்டமுமின்றியே विमलप्रबोधपदवीम्—विमल=நஷ்டமான மலத்தை=(சரீராதிகளிலுள்ள அஹம்மமாபிமானரூபமான அக்ஞானத்தை) யுடைய प्रबोध=ப்ரம்ஹக்ஞானமாகிற पदवीम्=மார்க்கத்தை तन्वती=செய்கின்றதாகவும், सद्यः=இப்பிறவியிலேயே सिद्धिकरी=பலனை

தருகின்றதாகவுமிருந்து கொண்டு **जयति**=கர்மக்ஞானரூபமான இரண்டுயோகங்களைதக் காட்டிலும் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது. ஆகவே **अयि! विभो! वातालयाधीश्वर!**=விபுவும் குருவாயூருக்குப் பதியுமான ஹே கிருஷ்ண! **मे**=உம்மையே சரண்புகுந்த எனக்கு **त्वत्पदप्रेमप्रौढिरसार्द्रता**=உமது சரணாரவிந்தங்களிலுள்ள ப்ரேமையின் அதிசயமாகிற ரஸத்தினால் உருகின (நனைந்த) சித்தமுள்ளதாக இருத்தலாகிற **सैव**=அந்தப் பக்தியே **द्रुततरम्**=வெகு சீக்கிரமாக **अस्तु**=உண்டாகட்டும். எனக்கு அதற்குப்போதிய ஸேவைசெய்யத் தெரியாவிட்டாலும் "இவன் நம்மையே நம்பினவன்" என்ற புத்தியினால் எனக்கு அத்தகைய பக்தியையே அனுக்கிரஹிப்பீராக. என்பது பொருள். (20) (எ–று)

குறிப்பு—பகவத்கதையைக் கேட்பவர்க்கு அடிக்கடி அதை கேட்கவேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாகிறது. அதன்மூலம் பலதறப்பட்ட விஷயப்பற்றானது விலகுகிறது. அதிலிருந்து சித்தசுத்தி வாயிலாகப் பக்தியானது தானாகவே உண்டாகிவிடுகிறது என்பது **स्वयं सिद्धयन्ती** என்றதாலுபதேசிக்கப்பட்டது. (எ–று)

இவ்விதம் பகவத்ரூப வர்ணனமும், பக்தியின் உத்பத்தியாதி வர்ணனமும் என்ற இரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

மூன்றாவது தசகம்.

(அ–கை) பிறகு பக்தர்களின் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கிறார்—

पठन्तो नामानि प्रमदभरसिन्धौ निपतिताः
स्मरन्तो रूपं ते वरद कथयन्तो गुणकथाः ।
चरन्तो ये भक्तास्त्वयि खलु रमन्ते परममू-
नहं धन्यान्मन्ये समधिगतसर्वाभिलषितान् ॥ २१ ॥

(ப–ரை) **वरद!**=ஹே வரத! **ये**=எந்த **भक्ताः**=பக்தர்கள் **ते**=உம்முடைய **नामानि**=நாமங்களை, **पठन्तः**=உறத்துச் சொல்லிக்கொண்டும், **रूपम्**=கீர்த்தனம் வாயிலாக ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்த உமது

ரூபத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டும், ஆனதுபற்றியே प्रमदभरसिंधौ=ஆனந்தாதிசயரூபமான ஸமுத்திரத்தில் निपतिताः=முழுகினவர்களாய்க் கொண்டும், அத்தகைய ஆனந்தானுபவ ஸூசகங்களான ஆனந்தகண்ணீர் ரோமாஞ்சம் இவற்றுடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டும், गुणकथाः—गुण=பக்தவாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், कथाः=அத்புதங்களான சரித்திரங்களையும் ஒருவருக்கொருவர் कथयन्तः=சொல்லிக் கொண்டும், चरन्तः=கிருஹாதிகளில் பற்றின்றி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும், त्वयि खलु=உம்மிடத்திலேயே रमन्ते=ரமிக்கின்ற (ஈடுபடுகின்ற) னரோ, समधिगतसर्वाभिलषितान्—समधिगत=நன்கு அடையப்பட்ட सर्वाभिलषितान्=எல்லா அபீஷ்டங்களையுமுடையவர்களான, तान् परम्=அவர்களை மட்டுமே धन्यान्=பாக்கியவான்களாக अहम्=நான் मन्ये=எண்ணுகிறேன். உமது சரணாரவிந்தமானது ஸகலபுருஷார்த்த ரூபமாகவுமிருப்பதுபற்றி அதையடைந்தவர் வேறு ஒன்றையும் விரும்பார் என்பது கருத்து. (21)

(அ—கை) நானோ முற்கூறிய பக்தர்களைப் போல் நடப்பதற்கு அசக்தனாக இருக்கிறேன் என இதனால் சொல்லுகிறார்—

गदक्लिष्टं कष्टं तव चरणसेवारसभरे-
प्यनासक्तं चित्तं भवति बत विष्णो कुरु दयाम् ।
भवत्पादांभोजस्मरणरसिको नामनिवहा-
नहं गायं गायं कुहचन विवत्स्यामि विजने ॥ २२ ॥

(ப—ரை) हे विष्णो!=ஹே விஷ்ணோ! गदक्लिष्टम्=சரீரத்திலுள்ள வாதாதி ரோகத்தினாலும் மனத்திலுள்ள ராகம் முதலிய ரோகங்களினாலும் கஷ்டத்தையடைந்த चित्तम्=மனதானது तव=உம்முடைய चरणसेवारसभरेऽपि=சரணாரவிந்தோபாஸனரூபமான சிறந்த சுகத்திலுங்கூட अनासक्तम्=பற்றையடையாததாக भवति=ஆகிறது, कष्टं बत=இதனால் துக்கமுள்ளவனாக இருக்கின்றேன். ஆகவே अहन्तु=நான் भवत्पादांभोजस्मरणरसिकः=உமது சரணாரவிந்த ஸ்மரணத்தில் ஆவல்கொண்டவனாய் = அதாவது:—“ரோகமில்லாதவனாக இருப்பேனாயின் ஸ்மரித்திருப்பேன்” என ஆவல் கொண்டவனாய்க் கொண்டு नामनिवहान्=உமது நாமஸமூஹங்களை गायं गायम्=அடிக்கடி

சொல்லிக்கொண்டு कुहचन=ஏதோவொரு विजने=ஜனமற்றவிடத்தில் यथा=எவ்விதம் विवत्स्यामि=வாஸஞ்செய்வேனே तथा = அவ்விதம் வேறுகதியற்ற என்னிடத்தில் दयाम्=தயையை कुरु=செய்வீராக.

कृपा ते जाता चेत्किमिव न हि लभ्यं तनुभृतां
मदीयक्लेशौघप्रशानदशा नाम कियती ।
न के के लोकेऽस्मिन्ननिशमयि शोकाभिरहिता
भवद्भक्ता मुक्ताः सुखगतिमसक्ता विदधते ॥ २३ ॥

(ப-ரை) अयि !=ஹே விஷ்ணோ! ते=உம்முடைய कृपा=கிருபையானது जाता चेत्=உண்டாகுமானுல் तनुभृताम्=ஸ்திரீ சூத்திராதிகளுக்கோ, யானை கழுகு முதலிய சரீரத்தையடைந்தவற்றுக்கோ किमिव हि=எதுதான் न लभ्यम्=கிடைக்காது. வேறு புருஷார்த்தங்கள் இருக்கட்டும். உம்முடன் ஐக்கியமாகிற மோக்ஷமும் அவர்களுக்குச் சுலபமானதேயாகும். இவ்விதமிருக்க मदीयक्लेशौघप्रशनदशा—मदीय=என்னிடமுள்ள क्लेश=சரீரத்திலும் உள்ளிலுமுள்ள வியாதிகளின் ओघ=கூட்டத்தின் प्रशमनदशा=அடியுடன் அழித்தல் ரூபமான நிலையானது कियती नाम=எம்மட்டு. வெகு எளிது என்பது பொருள். के के=எத்துணேயோ ஜனங்கள் अनिशम्=எப்பொழுதும் शोकाभिरहिताः=சரீராதிகளில் அஹம்மமாபிமானமற்றவர்களாக இருப்பதுபற்றி சரீரவியாதிமூலமும் மனோவியாதிமூலமுமான கிலேசங்களற்றவர்களாகவும், भवद्भक्ताः=ஈஸ்வரனுன உம்மிடத்தில் ப்ரேமையுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி நாமஸங்கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டும், சரித்திரங்களைக் கானஞ்செய்து கொண்டும், मुक्ताः=ஜீவன் முக்தர்களாக ஆகி अस्मिन्=இந்த लोके=உலகில் असक्ताः=பற்றில்லாதவர்களாய்க் கொண்டும் सुखगतिम्=சுகமான ஸஞ்சாரத்தை न विदधते=செய்யவில்லை?. அல்லது सुखगतिम्=ப்ரம்ஹானந்த ப்ராப்தியை न विदधते=அடையவில்லை? இவ்வுலகில் உமது கிருபையினுலேயே உமது பக்தர்களாகவாகி ஸஞ்சரிக்கின்ற ஜனங்கள் பலரிருப்பதாய்க் கேட்கப்படுகின்றனர். ஆகவே என் விஷயத்திலும் அத்தகைய கிருபையைச் செய்வீராக என்பது பொருள். (23) (எ-று)

(அ-கை) ஸுகப்ராப்த்தியை யடைந்த ஜனங்கள் இன்னார் என இதனால் சொல்லுகிறார்—

मुनिप्रौढा रूढा जगति खलु गूढात्मगतयो
भवत्पादांभोजस्मरणविरुजो नारदमुखाः ।
चरन्तीश स्वैरं सततपरिनिर्भातपरचि-
त्सदानन्दाद्वैतप्रसरपरिमग्नाः किमपरम् ॥ २४ ॥

(ப-ரை) हे ईश !=ஹே ஈச !, जगति=உலகில் रूढा:=ப்ரஸித்தர்களான नारदमुखा:=நாரதரை ஆதியாகக் கொண்ட मुनिप्रौढा: खलु=முனிப்ரேஷ்டர்களோ வெனில் गूढात्मगतय:=எம்போன்றவர்களால் எளிதில் காணவியலாத சரீரத்தையும் கதியையுமுடையவர்களாகவும், भवत्पादांभोजस्मरणविरुज:=உமது சரணாரவிந்த ஸ்மரணத்தினால் விலகின ஸகலபீடைகளையு முடையவர்களாகவும், सततपरिनिर्भातपरचित्सदानन्दाद्वैतप्रसरपरिमग्नाः—सततपरिनिर्भात = எப்பொழுதுமே அனுபவபதவியையடைந்த परचित्सदानन्द=ஸச்சிதானந்த பரம்ஹமாகிற अद्वैतप्रसर=அத்வைதப் பெருக்கில் परिमग्ना:= கலந்தவர்களாகவும் स्वैरम्=ஸ்வச்சந்தமாக चरन्ति=ஸஞ்சரிக்கின்றனர். अपरम्=இதைவிட ப்ரார்த்திக்கத் தக்க வேறுலாபமானது किम्=அவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது. ஆகவே என்னையும் அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. (24) (எ-று)

(அ-கை) திருடமான பக்தியுண்டாகவேண்டுமென இதனால் ப்ரார்த்திக்கிறார்—

भवद्भक्तिः स्फीता भवतु मम सैव प्रशमये-
दशेषक्लेशौघं न खलु हृदि सन्देहकणिका ।
न चेद्व्यासस्योक्तिस्तव च वचनं नैगमवचो
भवेन्मिथ्या रथ्यापुरुषवचनप्रायमखिलम् ॥ २५ ॥

(ப-ரை) मम=எனக்கு स्फीता=விருத்தியையடைந்த भवद्भक्ति:=உம்முடைய பக்தியானது भवतु=உண்டாகட்டும். सैव=அந்தப் பக்தியே अशेषक्लेशौघम्=எல்லாவிதமான கஷ்டஸமூஹத்தையும் प्रशमयेत्=போக்கிவிடும். இவ்விஷயத்தில் हृदि=மனத்தில் सन्देह-

कणिका=ஸந்தேஹ லேசங்கூட न खलु=இல்லை. न चेत्=அவ்விதம் போக்காவிடில் व्यासस्य=வியாஸருடைய उक्तिः=வசனமும், அர்ஜுனனுக்கும் உத்தவருக்கும் உபதேசித்த तव=உம்முடைய वचनञ्च=வார்த்தையும், नैगमवचः=வேதவசனமும் ஆகிய अखिलम्=யாவும் रथ्यापुरुषवचनप्रायम्=கடைத்தெருவு பொம்மையின் வசனத்துக்கொப்பாக அல்லது தெருவில் சஞ்சரிக்கும் புருஷனின் வசனத்துக்கொப்பாக. मिथ्या=பொய்யாகவே भवेत्=ஆகிவிடும். (25) (எ-று)

(அ-கை) முன்னர் சொன்னவழிப்படி பக்தியோகமொன்றே தான் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கது என்பதைச் சொல்லவேண்டி க்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பக்திக்கு உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்—

भवद्भक्तिस्तावत् प्रमुखमधुरा त्वद्गुणरसा-
त्किमप्यारूढा चेदखिलपरितापप्रशमनी ।
पुनश्चान्ते स्वान्ते विमलपरिबोधोदयमिल-
न्महानन्दाद्वैतं दिशति किमतः प्रार्थ्यमपरम् ॥ २६ ॥

(ப-ரை) भवद्भक्तिः=உம்முடைய பக்தியானது तावत्=முறையே त्वद्गुणरसात्=உமது குணங்களிலுள்ள ஆவலினால் அதாவது:- ப்ரவணஸ்மரணாதிகளில் ப்ரத்தையேற்பட்டதன் மூலம் ஆனந்தமுண்டானதினால் என்றும். प्रमुखमधुरा—प्रमुख=துவக்கத்திலேயே मधुरा=சுகஸ்வரூபையாகவும், त्वद्गुणरसादेव=உமது கதாப்ரவணாதி ப்ரத்தையினாலேயே किमपि=கொஞ்சம், आरूढा चेत्=விருத்தியை யடையுமானால் பக்தியேற்படுவதற்கேற்ப தத்துக்ஞானமும் விஷய வைராக்கியமும் ஸம்பவிக்குமாதலால் अखिलपरितापप्रशमनी=ஆத்யாத்மிகாதியான எல்லாபரிதாபத்தையும் சாந்தமாக்குகிறது. पुनः=மேலும், अन्ते=முடிவில் स्वान्ते=மனத்தில் विमलपरिबोधोदयमिलन्महानन्दाद्वैतम्—विमलपरिबोध=वि=நஷ்டமான मल=சரீராதிகளிலுள்ள அஹம்மமாபிமானரூபமான அக்ஞானத்தை யுடைய परिबोध=ப்ரம்ஹாத்மைக்யக்ஞானத்தின் उदय=உத்பத்தியுடன் मिलत्=கூடின महानन्द=மஹத்தும் ஆனந்தரூபமுமான अद्वैतम्=அத்விதீய நிலையை दिशति=கொடுக்கிறது. அதாவது:—பக்தியே அனுபவம் வரையுள்ள ப்ரம்ஹக்ஞானத்தைக் கொடுத்து ஸச்சிதானந்தாத்

வைதரூபமான முக்தியையும் தருகிறது என்றும். अतः=இந்த மோக்ஷத்துக்கு மேல் ஜீவர்களால் प्रार्थ्यम्=ப்ரார்த்திக்கக்கூடிய अपरम्=வேறொன்று किम्=எது ?. அல்லது ஆதியிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் சுகரூபமான अतः=இந்தப் பக்தியைக் காட்டிலும் अपरम्=வேறான க்ஞானமானது किम् प्रार्थ्यम्?=ப்ரார்த்திக்கததக்கதாகுமோ ஒருபொழுதுமாகாது என்றும். (26) (எ-று)

(அ-கை) ப்ரேமைரூபமான பக்தியை ஸ்துதித்துத் தனக்கு அதில் அதிகாரமில்லை என்ற எண்ணமுள்ளவராய் அதற்கு ஸாதனமான க்ரியாரூபபக்தியை ப்ரார்த்திக்கிறார்—

विधूय क्लेशान्मे कुरु चरणयुग्मं धृतरसं
भवत्क्षेत्रप्राप्तौ करमपि च ते पूजनविधौ ।
भवन्मूर्त्यालोके नयनमथ ते पादतुलसी-
परिघ्राणे घ्राणं श्रवणमपि ते चारुचरिते ॥ २७ ॥

(ப-ரை) क्लेशान्=ஆந்தரமாயும், பாஹ்யமாயுமுள்ள ரோகங்களை विधूय=போக்கி मे=என்னுடைய, चरणयुग्मम्=இரண்டு கால்களையும் भवत्क्षेत्रप्राप्तौ=உமது க்ஷேத்திரப்ராப்த்திவிஷயத்தில் धृतरसम्=ருசியுள்ளதாகவும், करमपि=கையையும் ते=உம்முடைய पूजनविधौ=பூஜாவிதியில் ருசியுள்ளதாகவும், नयनम्, अथ=கண்ணையும் भवन्मूर्त्यालोके=உமது மூர்த்தியைப்பார்க்கும் விஷயத்தில் ருசியுள்ளதாகவும் घ्राणम्=மூக்கை ते=உம்முடைய पादतुलसीपरिघ्राणे=சரணங்களிலுள்ள துளஸியை முகருவதில் ருசியுள்ளதாகவும், श्रवणमपि=காதையும், ते=உம்முடைய चारुचरिते=அழகிய சரித்திரத்திலும் ஸ்துதியிலும் பற்றுள்ளதாகவும் कुरु=செய்வீராக. (27) (எ-று)

(அ-கை) பிறகு ஸ்மரணத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்—

प्रभूताधिव्याधिप्रसभचलिते मामकहृदि
त्वदीयं तद्रूपं परमरसचिद्रूपमुदियात् ।
उदञ्चद्रोमाञ्चो गलितबहुहर्षाश्रुनिवहो
यथा विस्मर्यासं दुरुपशमपीडापरिभवान् ॥ २८ ॥

(ப-ரை) प्रभूताधिव्याधिप्रसभचलिते-प्रभूत=அதிகமான आधि=மனோவியாதியினாலும் व्याधि=தேஹவியாதியினாலும் प्रसभ=வலு

வாக चलिते=சலித்த=சரீராதியோகக்ஷேமத்திலீடுபட்ட, मामकहृदि= என்னுடைய மனத்தில் परमरसचिद्रूपम्=பரமானந்த சைதன்னிய ரூபமானதும், त्वदीयम्=உம்முடையதுமான तत्=அந்த रूपम्=ரூப மானது उदियात्=ஆவிர்ப்பாவத்தை யடையட்டும், ஸூரியமண்டல மானது விருத்தியை யடைகின்ற நெருக்கமான இருளைப் போக்கிக் கொண்டே உதயமாவதுபோல, உமது ரூபமானது எனது அக்ஞா னத்தினுல் விருத்தியை யடைகின்ற ஆதிவியாதிஸமூஹத்தைக் கார ணத்துடன் கூட நாசமாக்கிக்கொண்டே என்னுடைய ஹிருதயத் தில் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடையட்டும் என்பது கருத்து. இவ்விதம் உமது ரூபமுதயமானதும் நான் उदश्रद्रोमाञ्च:=அதிகமுண்டான மயிர்க்குச்சலை யுடையவனுகவும், गलितबहुहर्षाश्रुनिवह:=பெருகின அதிக ஆனந்தக் கண்ணீரின் கூட்டத்தையுடையவனுகவும் ஆகி दुरुपशमपीडापरिभवान्—दुरुपशम=போக்கவியலாத पीडा=ஆத்யாத் மிகங்களான பீடைகளாலுண்டான परिभवान्=உபத்திரவங்களை यथा=உள்ளபடி (நன்கு) विस्मर्यासम्=விடுவேனுக. அல்லது यथा विस्मर्यासम्=முற்கூறிய உபத்திரவங்களை எவ்விதம் மறப்பேனே அவ்விதம் உமது ரூபமானது எனது ஹிருதயத்தில் தோற்றத்தை யடையட்டும் என்றும் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளலாம். ஆனுல் முதலில் சொன்னபொருளே பொருத்தமானது. (28) (எ-று)

(அ-கை) மேலும்—

मरुद्गेहाधीश त्वयि खलु पराञ्चोऽपि सुखिनो
भवत्स्नेही सोऽहं सुबहु परितप्ये च किमिदम् ।
अकीर्तिस्ते माभूद्वरद गदभारं प्रशमयन्
भवद्भक्तोत्तंसं झटिति कुरु मां कंसदमन ॥ २९ ॥

(ப-ரை) मरुद्गेहाधीश!=குருவாயூருக்கு நாதனுன ஹே கிருஷ்ண! त्वयि=ஈப்வரனுன உம்மிடத்தில் पराञ्चोऽपि=பராங்முகர் களும் (அதாவது:—நாஸ்திகர்களும்) கூட सुखिन:=சுகமுள்ளவர் களாக दृश्यन्ते खलु=காணப்படுகின்றனரே? இவ்விதமிருக்க பக்தி செய்பவர் சுகிகளாக இருக்கின்றனர் என்ற விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? भवत्स्नेही=உம்மிடம் ஸ்னேஹமுள்ள (பக்தியுள்ள)

सोऽहम्=அந்த நான் அதாவது:—எவன் ஸ்னேஹமிருந்தபோதிலுங் கூட கிலேசத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி ஸ்மரணகீர்த்தனாதிகளில் அஸமர்த்தனாக விருக்கின்றேனோ அந்த நான் என்றும், सुबहु=மிக்கவதிகமாக परितप्ये=பரிதாபத்தை யனுபவிக்கின்றேன். किमिदम्?=இது என்னை? ஈஸ்வரனான உம்மிடத்திலுங்கூட வைஷம்யமிருப்பது போலத்தெரிகிறதே? ஆனால் "அவர்களும் வேறுபிறவியில் என்னை ஸேவித்தனர். ஆனதுபற்றியேதான் சுகிகளாக இருக்கின்றனர். எக்காரணம்பற்றியோ இப்பிறவியில் நாஸ்திகர்களாகவாகிவிட்டனர்" என்பீரேல்? அதுபொருந்தாது. "नमे भक्तः प्रणश्यति எனது பக்தனுக்கு அழிவுகிடையாது" என்றும் "पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः=முற்பிறவியிலுள்ள வாஸனை இப்பிறவியிலும் தொடர்ந்துவரும்" என்றுமான உமது வசனங்களால் உமது பக்தனுக்கு ப்ரச்யுதிகிடையாது என்ற ப்ரஸித்திக்கு நாசமானது வந்துவிடும். மேலும், நான் துக்கிகளுக்குள் ஒருவனாக இருக்கின்றேன், இதில் எனக்குக் கஷ்டமில்லை. वरद!=பக்தன் வேண்டும் வரனைக் கொடுப்பவரே! कंसदमन!=துஷ்டனான கம்ஸனைக் கொன்றவரே! ते=உமக்கு அதாவது:—துஷ்ட நிக்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலனமும் செய்கின்ற உமக்கு என்றும். अकीर्तिः=அபகீர்த்தியானது = ஈஸ்வரனுக்குங்கூட ஜீவர்களிடத்தில் வைஷம்யமிருக்கிறது என்ற கெட்ட கீர்த்தியானது, मा भूत्=உண்டாகவேண்டாம். அவ்விதமபகீர்த்தியுண்டானால் உம்மைப் பஜிக்கின்ற ஜனங்களே இல்லாமல் போகிவிடுவர். அதுதான் எனக்குக் கஷ்டத்தையுண்டாக்குகிறது. ஆகவே அத்தகைய அபகீர்த்தி நேராதிருக்க வேண்டி गदभारम्=எனக்கேற்பட்டுள்ள ரோகச்சுமையை प्रशमयन्=போக்கிக்கொண்டு झटिति=அத்தகைய அபகீர்த்தியுண்டாவதற்கு முந்தியே माम्=என்னை भवद्भक्तोत्तमम्=உமது பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவனாக कुरु=செய்வீராக. இவ்விதம் செய்வதனால் நீரும் நானும் கிருதார்த்தர்களாக ஆகிவிடுவோம் என்பது பொருள். (29)

(அ—கை) இவ்விதம் ஸ்துதிவாயிலாகவும், ப்ரார்த்தனை வாயிலாகவும் பக்தியினுடையவும், பக்தர்களுடையவும் ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்து இந்த ப்ரகரணத்தை முடிக்கிறார்—

किमुक्तैर्भूयोभिस्तव हि करुणा यावदुदिया-
दहं तावद्देव प्रहितविविधार्तप्रलपितः ।
पुरः क्लृप्ते पादे वरद तव नेष्यामि दिवसान्
यथाशक्ति व्यक्तं नतिनुतिनिषेवा विरचयन् ॥ ३० ॥

(ப—ரை) **देव**=பக்தர்களின் ஹிருதயத்தில் ப்ரகாசிப்பவரே! **भूयोभिः**=பலவிதங்களான **उक्तैः**=புலம்பல் வார்த்தைகளினால் **किम्?**= என்ன பயன்? உமது கருணையில்லாவிடில் யாதும் பயன்படாது என்பது பொருள். **यावत्**=எந்தக்காலத்தில் **तव हि**=ஈச்வரனான உமக்கே, **करुणा**=கிருபையானது **उदियात्**=உண்டாகிறதோ, **तावत्**= அக்காலம்வரை, **अहम्**=நான், **प्रहितविविधार्तप्रलपितः**—**प्रहित**=விடப் பட்ட **विविध**=பலவிதமான **आर्तप्रलपितः**=துக்கிதர் செய்யும் புலம் பலை யுடையவனாய் **पुरः**=எதிரில் **क्लृप्ते**=ஸ்தாபிக்கப்பட்ட, **तव**=உம் முடைய **पादे**=சரணத்தில், **यथा शक्ति**=சக்திக்கேற்றபடி, **व्यक्तम्**= தெளிவாக **नति नुति निषेवाः**=நமஸ்காரம் ஸ்தோத்திரம் பூஜை இவைகளை, **विरचयन्**=செய்துகொண்டு, **दिवसान्**=நாட்களை, **नेष्यामि**= போக்கப்போகிறேன். கேவலம் என்னுடைய அழுகையினால் மட்டும் உம்முடைய கிருபையுண்டாவதாகத் தெரியவில்லை. மேலும், வீண்காலப் போக்காகவுமேயாகிறது. ஆகவே சக்திக்கேற்றபடி உமது ஸேவையைச் செய்துகொண்டும், உமது கிருபையை எதிர் பார்த்துக்கொண்டும், நாட்களைப் போக்கப்போகிறேன் என்பது பொருள். இந்த மூன்று தசகத்தினாலும் பரீக்ஷித்தின் கதையில் சொல்லப்பட்ட பக்தியினுடையவும், பக்தர்களுடையவும் ஸ்வரூப மானது வர்ணிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளவும். (30) (எ—று)

இவ்விதம் பக்தஸ்வரூப வர்ணனமும், பக்திப்ரார்த்தனு வர்ணனமும் என்ற மூன்ருவது தசகம் முற்றிற்று.
இத்துடன் ஸ்ரீமத்பாகவத ப்ரதமஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹமும் முற்றிற்று.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

द्वितीयस्कन्धः प्रारभ्यते ॥

श्रीधरीयव्याख्यानावतरणिकास्थाः श्लोकाः ॥

द्वितीये तु दशाध्यायैः श्रीभागवतमादितः ।
उद्देशलक्षणोक्तिभ्यां संक्षेपेणोपवर्ण्यते ॥ १ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

இரண்டாவது ஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

(க—ரை) இந்த இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் பத்து அத்தியாயங்களினால் *உத்தேசத்தினாலும், (*)லக்ஷணத்தைக் கூறுவதாலும் அடி

---

* 'नाम्ना पदार्थसंकीर्तनमुद्देशः=பெயரினால் பதார்த்தத்தைக் குறிப்பிடுதல் உத்தேசமெனப்படும்' என்றபடி "இது பாகவதம்" என்று குறிப்பிடுதல் உத்தேசம் என்றேற்பட்டது. (*)'असाधारणधर्मो लक्षणम्=அதற்கு மட்டுமுரிய தர்மம் லக்ஷணமெனப்படும்' என்றபடி இந்தப் பாகவதபுராணத்துக்கு மட்டுமுரிய ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், ஸ்தானம், போஷணம், ஊதி, மன்வந்தரம், ஈசானுகதை, நிரோதம், முக்தி, ஆச்ரயம் என்ற இவை பத்தும் லக்ஷணமெனப்படும்.

तत्र तु प्रथमेऽध्याये कीर्तनश्रवणादिभिः ।
स्थविष्ठे भगवद्रूपे मनसो धारणोच्यते ॥ २ ॥

यन्नामकीर्तनं दानतपोयोगादिसत्फलम् ।
तं नित्यं परमानन्दं हरिं नर नम स्मर ॥ ३ ॥

उक्तः पूर्वमुपोद्धातः सप्रसङ्गश्शुकागमः ।
राज्ञा पृष्टं नृणां कृत्यमथाह शुकसन्मुनिः ॥ ४ ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—वरीयानेष ते प्रश्नः कृतो लोकहितं नृप । आत्मवित्संमतः पुंसां श्रोतव्यादिषु यः परः ॥ १ ॥ श्रोतव्यादीनि राजेन्द्र

முதல் ஸ்ரீமத்பாகவதமானது சுருக்கமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) அவற்றுள் முதலாவது அத்தியாயத்தில் கீர்த்தனம் ஶ்ரவணம் முதலியவற்றினால் ஸ்தூலமான பகவத்ரூபத்தில் மனத்தின் தாரணையானது சொல்லப்படுகிறது. (2) எவருடைய நாமகீர்த்தனமானது தவம் யோகம் முதலியவற்றைக் காட்டிலுங்கூட சிறந்த பலனைத் தரக்கூடியதோ பரமானந்தரூபியும் நித்யருமான அந்த ஹரியை ஓ மனிதனே! நமஸ்கரி, ஸ்மரணஞ்செய். (3) முன்னர் தக்ககாரணத்துடன் கூடின சுகருடைய ஆகமனரூபமான [*]உபோத்காதமானது சொல்லப்பட்டது. பிறகு சுகரூபரான மஹாமுனியானவர் அரசரால் கேட்கப்பட்ட மனிதர்களின் கிருத்யத்தைச் சொல்லுகிறார். (4) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ந்ருப! புருஷர்களால் கேட்கத்தக்கவைகளுள் சிறந்ததை விஷயமாகக் கொண்ட எந்த ப்ரஶ்னமானது உன்னால் செய்யப்பட்டதோ இது மிகச்சிறந்ததாகவாகும். இது லோகஹிதமாகவும்=முக்தி ஹேதுவாகவும், ஆத்மவித்துக்களுக்கு = முக்தர்களுக்கு, ஸம்மதமாகவுமன்றோ இருக்கிறது. (1) ஹே ராஜேந்திர! கிரஹஙகளில் பற்றுள்ளவர்களும், ஆனதுபற்

---

[*] சொல்லவேண்டிய வேறு பொருளை மனத்தில் நிச்சயித்துக் கொண்டு அதற்குவேண்டி வேறு பொருளைக் கூறுதல் உபோத்காதமெனப்படும்,

नृणां सन्ति सहस्रशः। अपश्यतामात्मतत्त्वं गृहेषु गृहमेधिनाम् ॥ २ ॥ निद्रया ह्रियते नक्तं व्यवायेन च वा वयः। दिवा चार्थेहया राजन्कुटुम्बभरणेन वा ॥ ३ ॥ देहापत्यकलत्रादिष्वात्मसैन्येष्वसत्स्वपि। तेषां प्रमत्तो निधनं पश्यन्नपि न पश्यति ॥ ४ ॥ तस्माद्भारत सर्वात्मा भगवान्हरिरी-

---

றியே அதில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய †ப்ராணி ஹிம்ஸாரூபமான தோஷத்தையுடையவர்களும், ஆத்மதத்துவத்தை யறியாதவர்களுமான மனிதர்களுக்கு ஶ்ரோதவ்யாதிகள் (கேட்கத்தக்கன, ஸ்பரிக்கத்தக்கன ஆகியவை) ஆயிரக்கணக்காகவன்றோ இருக்கின்றன. (2) ‡ஹே ராஜன்! ராத்திரியிலுள்ள யாதொரு ஆயுளுண்டோ அது தூக்கத்தினாலும், ஸ்திரீபோகத்தினாலும் அபஹரிக்க (வீணாக்க)ப் பட்டு விடுகிறது. பகலிலுள்ள ஆயுளோ பொருள் தேடுவதிலுள்ள முயற்சியினாலும், குடும்ப ஸம்ரக்ஷணத்தினாலும் பிறவற்றாலும் வீணாக்கப்படுகிறது. (3) மித்யாபூதங்களும், தேஹம், புத்திரன் களத்திரம் முதலியனவுமான ஜீவாத்மாவின் போக்யவஸ்துக்களில் பற்றுதலையடைந்த மனிதன் அவற்றுக்குவரும் நாசத்தைப் பிதா முதலியோரின் நாசத்தினால் அறிந்திருந்த போதிலும் அதை மனத்தில் வாங்கி ஆலோசிப்பதில்லை. (4) *பரதவம்சத்திற் பிறந்த ஹே ராஜன்! ஆனதுபற்றிப் மோக்ஷத்தை விரும்பும் மனிதனால் ஸர்வாத்மாவும்=பரமப்ரேமாஸ்பதரும், பகவானும்=அதிகம் ஸௌந்தரியமுள்ளவரும், ஹரியும்=பந்தத்தைப் போக்குகின்றவருமான

---

† कण्डनी, पेषणी चुल्ली चौदकुंभी च मार्जनी। पञ्च सूनागृहस्थस्य ताभिः स्वर्गं न गच्छति ॥ என்ற வசனப்படி கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருப்பவனுக்குக் கத்திகொண்டு வெட்டுதலாலும், கையினால் பிசைவதனாலும், அடுப்பினாலும், ஜலங்கொண்டு வருதலாலும், பெருக்குதலினாலும் ஐந்து விதமான ப்ராணிஹிம்ஸை ஸம்பவிக்குமிடமானது அவசியம் நேர்ந்தே தீரும். இந்தத் தோஷத்தைப் போக்கவேண்டியேதான் கிருஹஸ்தர்களுக்கு வைச்வதேவம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

‡ அவற்றினால் வீணாகவே ஆயுளின் செலவேற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்.

* சென்ற நான்குசுலோகங்களினால் விபர்யயப்ரச்னத்துக்குப் பதில் சொல்லி இனி சுரோதவ்யாதி ப்ரச்னத்துக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

श्वरः। श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च स्मर्तव्यश्चेच्छताऽभयम् ॥ ५ ॥ एतावान्सांख्ययोगाभ्यां स्वधर्मपरिनिष्ठया। जन्मलाभः परः पुंसामन्ते नारायणस्मृतिः॥ ६ ॥ प्रायेण मुनयो राजन्निवृत्ता विधिषेधतः। नैर्गुण्यस्था रमन्ते स्म गुणानुकथने हरेः॥ ७ ॥ इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम्। अधीतवान्द्वापरादौ पितुर्द्वैपायनादहम् ॥ ८ ॥ परिनिष्ठितोऽपि नैर्गुण्ये उत्तमश्लोकलीलया। गृहीतचेता राजर्षे आख्यानं यदधीतवान्॥९॥

ஈஶ்வரன் ஶ்ரவணஞ் செய்யத்தக்கவரும், கீர்த்தனஞ் செய்யத்தக்கவரும், ஸ்மரிக்கத்தக்கவருமாவார். (5) ஸ்வதர்மானுஷ்டானத்தினுலும், ஸாங்கிய(ஆத்மானுத்மவிவேக)த்தினுலும், அஷ்டாங்க யோகத்தினுலும் மரணஸமயத்தில் நாராயணஸ்மரணமென்பது யாதுண்டோ இவ்வளவே புருஷர்களின் மேலான ஜன்மலாபமாகவாகிறது. (*)ஹே ராஜன்! விதிநிஷேதங்களினின்றும் நிவிருத்தர்களான முனிகள், நிர்க்குண ப்ரம்ஹானுபவமுள்ளவர்களாயினுங்கூட ஹரியினுடைய குணுநுகதனத்திலேயே பெரும்பாலும் ரமிக்கின்றனர் என்பதோ உலகப்ரஸித்தமானது. (7) பகவானுலுபதேசிக்கப்பட்டதுபற்றி அவருடைய பெயரையே முக்கியமாகவுடையதும், ஸர்வவேதங்களுக்கும் துல்யமானதும் (அல்லது ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறிவிப்பதும்) ஆன இந்தப் பாகவதபுராணத்தைத் துவாபரத்தை முந்தினதாகவுடைய காலத்தில் அதாவது:—[*]துவாபர யுகத்தின் முடிவில், பிதாவான வியாஸரிடமிருந்து நான் அத்யயன முறையால் அடைந்தேன். (8) †ஹே ராஜர்ஷே! நிர்க்குண ப்ரம்ஹவிஷயமான அனுபவமுள்ளவனுயினுங் கூட உத்தமஶ்லோகனை பகவானுடைய லீலையினுல் இழுக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவனுய்

(*) இவ்விஷயத்தில் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறுர்.

[*] சந்தனுமஹாராஜனுக்கு ஸமானமான காலத்தில் வியாஸாவதாரமாகையால் இவ்விதம் பொருள் கொள்ளுவதுதான் பொருத்தமானது.

† வித்தரான உமக்கு அத்யயனத்தில் எதற்காக ப்ரவிருத்தியேற்பட்டது எனின்? அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறுர்.

तदहं तेऽभिधास्यामि महापौरुषिको भवान्। यस्य श्रद्दधतामाशु स्यान्मुकुन्दे मतिः सती ॥१०॥ एतन्निर्विद्यमानानामिच्छतामकुतोभयम्। योगिनां नृप निर्णीतं हरेर्नामानुकीर्तनम् ॥ ११ ॥ किं प्रमत्तस्य बहुभिः परोक्षैर्हायनैरिह। वरं मुहूर्तं विदितं घटेत श्रेयसे यतः॥ १२ ॥ खट्वाङ्गो नाम राजर्षिर्ज्ञात्वेयत्ताभिहायुषः। मुहूर्तात्सर्वमुत्सृज्य गतवानभयं हरिम् ॥ १३ ॥

எந்த சரித்திரத்தை அத்யயனஞ்செய்தேனே, எந்த சரித்திர விஷயமான ஶ்ரத்தையுள்ளவர்களுக்கு முகுந்தனிடத்தில் அஹைதுகமான (பலாபிஸந்தி சூன்யமான) புத்தி=(பக்தி) யானது உண்டாகுமோ, அதை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ பரமபாகவதனுக வன்றே இருக்கின்றனே. (9–10) ஹே ந்ருப! காமிகளுக்குப் பலஸாதனமாகவுள்ளது இந்த ஹரிநாமகீர்த்தனமே தானென்பதும், மோக்ஷத்தையடைய விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷஸாதனமாகவுள்ளது இந்த ஹரிநாமகீர்த்தனமே தானென்பதும், ஞானிகளுக்கு ஞானபலனுகவுள்ளது இந்த ஹரிநாமகீர்த்தனமே தானென்பதும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இவ்விஷயத்தில் வேறு ப்ரமாணம் சொல்லவேண்டுவதில்லை.) (11) ‡ஆத்மலாபவிஷயத்தில் முயற்சிசெய்யாத மனிதனுக்கு ஆலோசித்தறியப்படாத பலவருஷங்களிருந்தும் என்ன பயன்? "காலம் வீணுகப் போகிறது" என்ற எந்த க்ஞானத்தினுல் நாமகீர்த்தனுதிரூபமான ஶ்ரேயஸ்ஸையும் பொருட்டு முயற்சி செய்யக்கூடுமோ அவ்வித மெண்ணப்பட்ட முகூர்த்தமொன்றே போதுமானது. (12)

*கட்வாங்கன் என்ற ராஜருஷியானவர் இவ்வுலகில் தன்னுடைய ஆயுள் இவ்வளவு என்பதை யறிந்து கொண்டு ஸர்வத்தையும் பரித்யாகஞ்செய்து ஒரு முஹூர்த்தத்துக்குள் ஹரியைச்சரண்

---

‡ அற்பம் ஆயுள்தானே இருக்கிறது. இதற்குள் நான் எதை ஸாதிக்கமுடியும் என வருத்தப்படாதே என மூன்று சுலோகங்களினுல் தைரியமூட்டுகிறுர்.

* கட்வாங்கன் என்ற அரசன் தேவர்களின் கக்ஷியில் நின்று அஸுரர்களை ஜயித்தான். அதனுல் ஸந்தோஷித்த தேவர்களினுல் வேண்டிய வரனைக் கேட்டுக்கொள் என்று சொல்லப்பட்டான். தேவர்களைப் பார்த்து முதலில் ஆயுளைச் சொல்லுங்கள் என்றுன். ஒரு முகூர்த்தகாலம்

तवाप्येतर्हि कौरव्य सप्ताहं जीवितावधिः। उपकल्पय तत्सर्वं तावद्यत्सां-
परायिकम् ॥ १४ ॥ अन्तकाले तु पुरुष आगते गतसाध्वसः। छिन्द्याद-
सङ्गशस्त्रेण स्पृहां देहेऽनु ये च तम् ॥ १५ ॥ गृहात्प्रव्रजितो धीरः पुण्य-
तीर्थजलाप्लुतः। शुचौ विविक्त आसीनो विधिवत्कल्पितासने ॥ १६ ॥

புகுந்து முக்தியையடைந்தார். (13) ஹே கௌரவ்ய! உமக்கோ (*)ஏழுநாள் ஜீவிதத்துக்கு எல்லையேற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே எது பரலோகப்ராப்த்திக்கு ஸாதனமோ அவையாவையும் இப்பொழுதே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும்.(14) [*]புருஷனே மரணகாலம்வந்தபொழுது மரண பயமற்றவனுய் வைராக்கியமென்ற கத்தியினுல் தேஹத்திலுள்ள சுகேச்சையையும், அந்தத் தேஹத்தையொட்டி யேற்பட்ட புத்திர மித்திரகளத்திராகளிலுள்ள ப்ரீதியையும் வெட்டியெறியவேண்டும். (15) வீட்டினின்றும வெளியேறித் தீரனுகி (அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம், ப்ரம்ஹசர்யம், அபரிக்கிரஹம் என்ற யமத்தை யனுஷ்டிப்பவனுகி) புண்ணிய தீர்த்தஜலத்தில் ஸ்னுனஞ்செய்து (சௌசம், ஸந்தோஷம், தபஸ், ஸ்வாத்யாயம், ஈஶ்வரப்ராணிதானம் என்ற நியமங்களை யனுஷ்டித்து) சுத்தமானதும், யோகாப்யாஸத்துக்கு இடையூறுன ஜனங்களற்றதுமான

தான் எஞ்ஜியிருக்கின்றது என அவர்கள் சொல்லினர். அதுகேட்டு வெகு வேகமாக விமானத்துடன் கர்மபூமியான பூமிக்குவந்து ஹரியைச் சரண்புகுந்து முகூர்த்தத்துக்குள் முக்தியையடைந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(*) உமக்கு ஏற்பட்டது போன்ற அதிருஷ்டம் எவர்க்கும் இது வரை உலகில் ஏற்பட்டதில்லை. ஒரு ஜீவன் அடுத்தக்ஷணம்வரை ஜீவித்திருப்பது நிச்சயமில்லாதிருக்கிறது. உமக்கோ ஏழுநாள் முடிய மரணம் கிடையாது என்ற நிச்சயமேற்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் பகவத்ப்ராப்த்திக்கோ ஒரே முஹூர்த்தம் போதுமானதாக இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் கட்வாங்கன் ஸாக்ஷியாகிறுன். இதற்குமேல் ஆறுநாட்களும் 29 முகூர்த்தங்களும் அதிகமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆகவே இத்துணை லாபத்தை யடைந்தும் கூட நீர் அதிருப்தியையடைவது பொருந்துமோ என்பது கருத்து.

[*] இதனுல் வைராக்கியத்தை யுபதேசிக்கிறுர்.

अभ्यसेन्मनसा शुद्धं त्रिवृद्ब्रह्माक्षरं परम्। मनो यच्छेज्जितश्वासो ब्रह्मबीजमविस्मरन् ॥ १७ ॥ नियच्छेद्विषयेभ्योऽक्षान्मनसा बुद्धिसारथिः। मनः कर्मभिराक्षिप्तं शुभार्थे धारयेद्धिया ॥ १८ ॥ तत्रैकावयवं ध्यायेदव्युच्छिन्नेन चेतसा। मनो निर्विषयं युक्त्वा ततः किञ्चन न स्मरेत्। पदं तत्परमं विष्णोर्मनो यत्र प्रसीदति ॥१९॥ रजस्तमोभ्यामाक्षिप्तं विमूढं मन आत्मनः।

தேசத்தில் முறைப்படி கல்பிக்கப்பட்ட ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு அகர உகர மகரங்களுள்ளதும், சுத்தமானதும், பரமானதுமான ப்ரப்ஹாக்ஷரத்தை=பரணவத்தை, மனத்தினுல் ஆவிருத்தி செய்யவேண்டும். ப்ரணவத்தை மறக்காமலே ரேசகபூரக கும்பகங்களினுல் ப்ராணுயாமத்தைச்செய்துகொண்டு மனதைவசப் படுத்தவேண்டும். (16–17) நிஶ்சயரூபமான புத்தியை ஸாரதியாகக்கொண்டு மனத்தினுல் இந்திரியங்களை அதனதன் விஷயங்களினின்றும் இழுத்து அதனதன் ஸ்வரூபத்துடன் நிறுத்தவேண்டும். திரும்பவும் கர்மவாஸனைகளினுலிழுக்கப்பட்ட மனதைப் புத்தியினுல் பகவத்ரூபத்தில் †செலுத்தவேண்டும். (18)

ஸர்வாவயவங்களையும் விட்டு விலகாத சித்தத்தினுல் அந்தச் சுபாஶ்ரய (பகவத்ரூப) த்திலுள்ள ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் தியானிக்கவேண்டும். தியேயமான விஷயத்தோற்ற மெதுவுமில்லாது மனதை யொடுக்கி அதன் பிறகு ஒன்றையும் ஸ்மரிக்காதிருத்தல் வேண்டும். அதாவது:—ஸ்புரிக்கின்ற பரமானந்த மாத்திரமான ஆகாரமுள்ளதாக மனதைச் செய்யவேண்டுமென்றும். எந்தப் பரமானந்தத்தில் மனதானது தனது சாஞ்சல்யத்தைவிட்டு நிலைத்ததாகவாகுமோ அதுவேதான் விஷ்ணுவின்=வியாபக பரமாத்மாவின், மேலான பதமாக=ஸ்வரூபமாகவாகும். (19) ‡ரஜோ

---

† தாரணை சொல்லப்பட்டது. யாதேனுமொரு ஆச்ரயவிசேஷத்துடன் ஸாமான்யமாக மனதை ஸ்திரப்படுத்தல் தாரணை எனப்படும். ஆச்ரயத்திலுள்ள அவயவங்களின் அனுபவபூர்வகமாய் அதில் சித்தத்தைத் திருடப்படுத்தல் தியானமெனப்படும்.

‡ मानसे पूजने सक्तास्ते यान्ति परमं पदम्=மானஸ பூஜையிலீடுபட்டஅவர்களே மேலானபதத்தையடைகின்றனர் என சில புஸ்தகத்தில் அதிக பாடம் காணப்படுகிறது.

यच्छेद्धारणया धीरो हन्ति या तत्कृतं मलम् ॥ २० ॥ यतः संधार्यमाणायां योगिनो भक्तिलक्षणः। आशु संपद्यते योग आश्रयं भद्रमीक्षतः॥ २१ ॥

राजोवाच—यथा संधार्यते ब्रह्मन्धारणा यत्र संमता। यादृशी वा हरेदाशु पुरुषस्य मनोमलम् ॥ २२ ॥ श्रीशुक उवाच—जितासनो जितश्वासो जितसङ्गो जितेन्द्रियः। स्थूले भगवतो रूपे मनः संधारयेद्धिया ॥ २३ ॥ विशेषस्तस्य देहोऽयं स्थविष्ठश्च स्थवीयसाम्। यत्रेदं दृश्यते विश्वं भूतं भव्यं भवच्च सत् ॥ २४ ॥ आण्डकोशे शरीरेऽस्मिन्सप्तावरण-

---

குணத்தினல் இழுக்கப்பட்டும், தமோகுணத்தினல் மோஹமடைவிக்கப்பட்டுமுள்ள தன்னுடைய மனதைத் தீரனுகவுள்ளவன் எந்தத் தாரணையானது ரஜோகுண தமோகுணங்களினுல் செய்யப்பட்ட அழுக்கைப் போக்குமோ, எந்தத் தாரணையானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படுங்கால் சுபமான ஆஶ்ரயத்தைப் (பகவன் மூர்த்தியை) ப் பார்க்கும் யோகிக்குப் பக்திரூபமான யோகமானது சீக்கிரமாக வுண்டாகுமோ அந்தத் தாரணையினுல் ஸ்திரப்படுத்தவேண்டும் என்ருர். (20–21) அரசன் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ப்ராம்ஹன்! புருஷனுடைய மனத்திலுள்ள மலத்தை விரைவில் போக்கக்கூடிய தாரணையைச் செய்வது எப்படி? எந்தவிஷயத்தில் செய்யவேண்டும். அதை யொட்டின விசேஷங்கள் என்னே? இதைச் சொல்ல வேண்டும் என்ருர். (22)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—*ஆஸனஜபத்தை யடைந்தவனுகவும், ஶ்வாஸஜயத்தை யடைந்தவனுகவும், ஸங்கத்தை விலக்கினவனுகவும், இந்திரியங்களே ஜயித்தவனுகவுமிருந்துகொண்டு ஸ்தூலமான பகவத்ரூபத்தில் புத்தியினுல் மனதைத் தாரணே செய்ய=(நிறுத்த) வேண்டும். சென்ற காலத்திலுள்ளதும், நிகழ்காலத்திலுள்ளதும், வரும் காலத்திலுள்ளதும், எல்லாக் காரியரூபமானதுமான இந்த ப்ரபஞ்சமானது எதில் காணப்படுகிறதோ அந்தப் பகவானுடைய இந்த விராட் தேஹமானது ஸ்தூலமாகவுள்ளவற்

---

* யதா=செய்வது எப்படி? என்ற கேள்விக்கு जितासन:=என்ற பூர்வார்த்தத்தினுலும், "यत्र=எந்த விஷயத்தில்" என்ற கேள்விக்கு स्थूले=என்றதாதி $1\frac{1}{2}$ ஶ்லோகத்தினுலும் பதில் சொல்லுகிருர்.

संयुते। वैराजः पुरुषो योऽसौ भगवान् धारणाश्रयः॥ २५ ॥ पातालमेतस्य हि पादमूलं पठन्ति पार्ष्णिप्रपदे रसातलम्। महातलं विश्वसृजोऽथ गुल्फौ तलातलं वै पुरुषस्य जङ्घे॥ २६ ॥ द्वे जानुनी सुतलं विश्वमूर्तेरूरुद्वयं वितलं चातलं च। महीतलं तज्जघनं महीपते नभस्तलं नाभिसरो गृणन्ति ॥२७॥ उरस्स्थलं ज्योतिरनीकमस्य ग्रीवा महर्वदनं वै जनोऽस्य।

றுக்கெல்லாம் மிக்க ஸ்தூலமானது. (23–24) (*)முறையே ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் அஹந்தத்துவம், மஹத்தத்துவம் என்ற ஏழுவிதமான ஆவரணத்துடன் கூடினதும், அண்டகோசத்தினுள்ளிலிருக்கின்றதுமான இந்தச் சரீரத்தில் இருக்கின்ற யாதொரு வைராஜபுருஷனை (ஹிரண்யகர்ப்பாந்தர்யாமியான) பகவானுண்டோ இவரே (ஹிரண்யகர்ப்பாந்தர்யாமியான பகவானே) தாரணைக்கு முக்கியமான விஷயமாகவாகிறார். (25) [*]ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாவான இந்த வைராஜபுருஷனுக்குப் பாதாளலோகத்தைப் பாதமூலமாக (உள்ளங்காலாக)வும், ரஸாதலத்தை பார்ஷ்ணியாகவும்=பாதத்தின பின்பாகமாகவும்,ப்ரபதமாகவும்=பாதத்தின் முன்பாகமாகவும், மஹாதலத்தைக் குதிகால்களாகவும், தலாதலத்தைக் கணுக்கால்களாகவும் வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. (26) ஹே மஹீபதே! விஶ்வத்தைச் சரீரமாகக்கொண்ட அவருக்கு சுதலத்தை இரண்டு ஜானுக்களாகவும்(முழங்கால்களாகவும்)விதலம் அதலம் என்ற இரண்டு உலகங்களையும் இரண்டு துடைகளாகவும், (அதாவது:—துடையின கீழ்பாகத்தை விதலமாகவும், மேல்பாகத்தை அதலமாகவுமாம்) பூதலத்தை அவருடைய பின்தட்டாகவும், ஆகாசப்ரதேசத்தை உந்தியாகிற ஸரஸ்ஸாகவும், வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. (27)

(*) உபலக்ஷணமுறையால் விராட்தேஹம் தாரணைக்கு விஷயமாக முன்னர் சொல்லப்பட்டது. விராட் ஜீவநியந்தாவான பகவானிடத்திலேயே தாரணை செய்யவேண்டுமென இதனுலுபதேசிக்கிறார்.

[*] விராட்தேஹம், அதில் அபிமானமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பராகிற ஜீவன், அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியான பகவான் இம்மூன்றையும் ஒன்றாக்கி உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என இந்தச் சுலோகத்தினுலுபதேசிக்கிறார்.

तपो रराटीं विदुरादिपुंसः सत्यं तु शीर्षाणि सहस्रशीर्ष्णः॥ २८ ॥ इन्द्रादयो बाहव आहुरुस्राः कर्णौ दिशः श्रोत्रममुष्य शब्दः। नासत्यदस्रौ परमस्य नासे घ्राणोऽस्य गन्धो मुखमग्निरिद्धः॥ २९ ॥ द्यौरक्षिणी चक्षुरभूत्पतङ्गः पक्ष्माणि विष्णोरहनी उभे च। तद्भ्रूविजृम्भः परमेष्ठिधिष्ण्यमापोऽस्य तालू रस एव जिह्वा॥ ३० ॥ छन्दांस्यनन्तस्य शिरो गृणन्ति दंष्ट्रा यमः स्नेहकला द्विजानि। हासो जनोन्मादकरी च माया दुरन्तसर्गो यदपाङ्गमोक्षः॥ ३१ ॥ व्रीडोत्तरोष्ठोऽधर एव लोभो धर्मः स्तनोऽधर्म-

---

— ஜ்யோதிஸ்ஸுகளின் ஸமூஹமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை மார்புப் பிரதேசமாகவும், மஹர்லோகத்தை இவருக்குக் கழுத்தாகவும் ஜனலோகத்தை இவருக்கு முகமாகவும் சொல்லுகின்றன. தபோலோகத்தை ஆதிபுருஷனுக்கு நெத்தியாகவும், ஸத்யலோகத்தையோ ஆயிரக்கணக்கான தலையையுடைய இவருக்குத் தலைகளாகவும் எண்ணுகின்றன. (28) இந்திரனை ஆதியாகக்கொண்ட தேவர்கள் இவருடைய கைகளாகவும், திக்குகள்=நம்போன்வர்களின் ஸ்ரோத்திரத்துக்கு அபிமானி தேவதைகள், காதுகளாகவும், நம்போன்றவர்களின் காதுக்கு விஷயமான சப்தம் ஸ்ரோத்திரேந்திரியமாகவும், அஸ்வினீதேவர்கள் ஆண்டவனுக்கு மூக்குகளாகவும்,நம்போன்றவர்களால் அநுபவிக்கப்படும் மணமானது இவருக்கு க்ராணேந்திரியமாகவும், பிரகாசிக்கின்ற அக்னியானது முகமா(வாயா)கவும், (29) அந்தரிக்ஷலோகமானது நேத்திரகோளகமாகவும், சூரியன், கண் என்ற இந்திரியமாகவும், இரவு பகல் என்ற இரண்டும் விஷ்ணுவுக்கு இமைமயிர்களாகவும், ப்ரம்ஹலோகமானது அவருடைய புருவ நெரிச்சலாகவும், நம்போன்றவர்களா லநுபவிக்கப்படும் ஜலமானது தாலுவாகவும், (ஜிஹ்வேந்திரியமிருக்குமிடம்) ரஸமானது ஜிஹ்வையாகவும், ஜிஹ்வேந்திரியமாகவும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (30) வேதங்களை அனந்தனான பகவானுக்குத் தலையாகவும்=ப்ரம்ஹரந்திரமாகவும், யமனைத் தத்திப்பற்களாகவும், நம்போன்றவர்களுக்குப் புத்திராதிகளிடமேற்படும் ஸ்னேஹலேசங்களைப் பற்களாகவும், ஜனங்களுக்கு மயக்கத்தைத் தருகின்றமாயையை(அவருடைய)மந்தஹாஸமாகவும், முடிவற்ற ஸிருஷ்டியென்பது யாதுண்டோ அதை

पथोऽस्य पृष्ठः। कस्तस्य मेढ्रं वृषणौ च मित्रौ कुक्षिः समुद्रा गिरयोऽस्थिसङ्घाः॥ ३२॥

नद्योऽस्य नाड्योऽथ तनूरुहाणि महीरुहा विश्वतनोर्नृपेन्द्र। अनन्तवीर्यः श्वसितं मातरिश्वा गतिर्वयः कर्म गुणप्रवाहः॥३३॥ ईशस्य केशान्विदुरम्बुवाहान्वासस्तु संध्यां कुरुवर्य भूम्नः। अव्यक्तमाहुर्हृदयं मनश्च स चन्द्रमाः सर्वविकारकोशः॥ ३४॥ विज्ञानशक्तिं महिमामनन्ति सर्वात्मनोऽन्तःकरणं गिरित्रम्। अश्वाश्वतर्युष्ट्रगजा नखानि सर्वे मृगाः पशवः श्रोणिदेशे॥३५॥ वयांसि तद्व्याकरणं विचित्रं मनुर्मनीषा मनुजो निवासः।

அவருடைய கடைக்கண் பார்வையாகவும், சொல்லுகின்றன. (31) வெட்கமானது மேல் உதடாகவும், லோபமே கீழுதடாகவும், தர்மமானது ஸ்தனமாகவும், அதர்மமார்க்கமானது இவருடைய பிருஷ்டபாகமாகவும், ப்ரஜாபதியானவர் அவருடைய ஆண்குறியாகவும், மித்திராவருணர் என்ற தேவர்கள் †விருஷணங்களாகவும், ஸமுத்திரங்கள் வயிராகவும், மலைகள் எலும்புக் கூட்டங்களாகவும், சொல்லப்படுகின்றன. (32)

ஹே நரேந்திர! நதிகள் விஸ்வத்தைச்சரீரமாயுடைய இவருடைய நரம்புகளாகவும், பிறகு மரங்கள் உரோமங்களாகவும், அனந்தமான வீரியத்தையுடைய வயஸ்ஸானது=காலமானது=கமனாகவும்=நடையாகவும், காற்றானது மூச்சாகவும்,குணப்ரவாஹரூபமான ஸம்ஸாரமானது க்ரீடையாகவும், (33) ஹே குருவர்ய! மேகங்களை வியாபகரான ஈஸ்வரனுடைய கேசங்களாகவும், ஸந்தியாகாலத்தை வஸ்திரமாகவும், அறிவிக்கின்றன. அவ்யக்தமென்றப்ரதானத்தை ஹிருதயமாகவும், ஸர்வவிகாரங்களுக்கும் ஆஸ்ரயபூதனும் ப்ரஸித்தனுமான சந்திரனை மனஸ்ஸாகவும் சொல்லுகின்றன. (34) மஹத்தத்துவத்தை ஸர்வாத்மாவான இவருடைய விக்ஞானசக்தியாக (சித்தமாக) வும், ஸ்ரீருத்திரனை அஹங்காரமாகவும், குதிரை, கோவேறுகழுதை, ஒட்டகம், யானை இவற்றை நகங்களாகவும், எல்லாப்பசுக்களையும் மிருகங்களையும் இவருடைய இடைப்ரதேசமாகவும் சொல்லுகின்றன. (35) பக்ஷிகள் அவருடைய விசித்திரமான

---

† ஆண்குறிக்குக் கீழிலுள்ள இரண்டு விரைகள் விருஷணங்களெனப்படும்.

गन्धर्वविद्याधरचारणाप्सरः स्वरस्मृतीरसुरानीकवीर्यः॥ ३६ ॥ ब्रह्माननं क्षत्रभुजो महात्मा विड्रूरुरङ्घ्रिश्रितकृष्णवर्णः। नानाभिधाभीज्यगणोपपन्नो द्रव्यात्मकः कर्मवितानयोगः॥ ३७ ॥ इयानसावीश्वरविग्रहस्य यः सन्निवेशः कथितो मया ते। संधार्यतेऽस्मिन्वपुषि स्थविष्ठे मनः स्वबुद्ध्या न यतोऽस्ति किञ्चित्॥ ३८ ॥ स सर्वधीवृत्त्यनुभूतसर्व आत्मा यथा स्वप्नजनेक्षितैकः। तं सत्यमानन्दनिधिं भजेत नान्यत्र सज्जेद्यत आत्मपातः॥३९॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे महापुरुषसंस्थानानुवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः॥ १ ॥

சில்ப நைபுண்யமாகவும், ஸ்வாயம்புவரான மனுவானவர் புத்தியாகவும், புருஷன் இருக்குமிடமாகவும், கந்தர்வர் வித்யாதரர் சாரணர் அப்ஸரஸ் இவர்கள் ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரங்களின் ஸ்மிருதிகளாகவும், அஸுரசேனை வீரியமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. (36) மஹாத்மாவான அவருக்கு ப்ராம்ஹணன் முகமாகவும், க்ஷத்திரியன் புஜங்களாகவும், வைஶ்யன் துடையாகவும், சூத்திரன் கால்களாகவும் ஆவர். பலதறப்பட்ட பெயரையுடைய வஸுருத்ர ஆதித்யரென்ற தேவக்கூட்டங்களுடன் கூடினதும் திரவியஸாத்யமுமான யக்ஞப்ரயோகமானது இவருடைய கர்மமாகவாகும். (37) ஈஶ்வர சரீரத்தினுடைய யாதொரு அவயவ அமைப்பானது என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டதோ அவர் இவ்வளவு அவயவ அமைப்பு உள்ளவரே ஆகிறார். இதற்குப்புறம்பாக அணுவுமில்லை. இந்த ஸ்தூலமான ஈஶ்வரசரீரத்தில் முமுக்ஷுக்களினால் தமது புத்திகொண்டு மனஸ்ஸானது ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. (38) ‡ஒருவனே *ஸ்வப்பினஜனங்களைப் பார்ப்பதுபோல ஸமஸ்தமான புத்தி

---

‡ இவ்விதம் சித்தத்தின் ஸ்தைரியத்துக்குவேண்டி விராட்தேஹம், ஜீவன், அந்தர்யாமி இவர்களையொன்றாக்கி உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென வுபதேசிக்கப்பட்டது. அவ்வுபாஸனத்தில் தேஹம் ஜீவன் இரண்டையும் அந்தர்யாமியான ஈச்வரனிடத்தில் ஐக்யப்படுத்தி அவரே உபாஸிக்கத்தக்கவர் என இந்தச்சுலோகத்தினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது. *ஒரு ஜீவனே ஸ்வப்பினத்தில் வெகு தேஹங்களைக் கல்பித்துக்கொண்டு அந்

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं पुरा धारणयात्मयोनिर्नष्टां स्मृतिं प्रत्यवरुध्य तुष्टात्। तथा स सर्जेदममोघदृष्टिर्यथाप्ययात्प்राग्व्यवसायबुद्धिः ॥ १ ॥

விருத்திகளினாலும் அனுபவிக்கப்பட்ட ஸர்வபதார்த்தங்களையு முடையவரான அவரே ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாகவாகிறார். ஆகவே முக்காலத்திலு மழிவற்றவரும் ஆனந்த நிதியுமான அவரையே பஜிப்பாயாக. வேறிடத்தில் பற்றை யடையாதே. அதனால் ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரமே தானேற்படும் என்றார். (39) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் மஹாபுருஷ ஸம்ஸ்தான வர்ணனம் என்ற முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) द्वितीये तु ततस्स्थूलधारणातो जितं मनः।
सर्वसाक्षिणि सर्वेशे विष्णौ धार्यमितीर्यते ॥ १ ॥
दृश्यालम्बनरूपैवमुक्ता वैराजधारणा ।
इहोच्यते तु तत्साध्या सर्वान्तर्यामिधारणा ॥ २ ॥

(க—ரை) முற்கூறிய ஸ்தூலஸ்வரூபதாரணைமூலம் ஜயிக்க= (தன்வசப்படுத்த) ப்பட்ட மனதை ஸர்வஸாக்ஷியும் ஸர்வேசனுமான விஷ்ணுவினிடத்தில் செலுத்தவேண்டுமென இந்த இரண்டாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது (1) இவ்விதம் முன்னர் சொல்லப்பட்ட வைராஜதாரணையானது திருஶ்யாலம்பன ரூபமானது. இந்த அத்தியாயத்திலோ அதன் பலனாகவான ஸர்வாந்தர்யாமிதாரணையானது சொல்லப்படுகிறது. (2) (எ—று)

மேலும், முதல் சுலோகத்தினால் முன்னர் சொல்லப்பட்ட வைராஜதாரணையினாலுண்டாகும் வேறுபலனும் சொல்லப்படுகிறது.

தந்த இந்திரியங்களினால் ஸர்வத்தையும் பார்ப்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க.

शाब्दस्य हि ब्रह्मण एष पन्था यन्नामभिर्ध्यायति धीरपार्थैः। परिभ्रमंस्तत्र न विन्दतेऽर्थान्मायामये वासनया शयानः॥ २ ॥ अतः कविर्नामसु यावदर्थः स्यादप्रमत्तो व्यवसायबुद्धिः। सिद्धेऽन्यथाऽर्थे न यतेत तत्र परिश्रमं

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ப்ரம்ஹதேவன் இம்மாதிரியான தாரணையினுல் ஸந்தோஷத்தையடைந்த ஹரியினிடமிருந்து ப்ரளய ஸமயத்தில் நஷ்டமான நினைவையடைந்து வீண்போகாத திருஷ்டியை யுடையவராயும், நிஸ்சிதமான புத்தியை யுடையவராயுங் கொண்டு ப்ரளயத்துக்கு முந்தி இந்த ப்ரபஞ்சமானது எவ்விதமிருந்ததோ அவ்விதம் ஸிருஷ்டித்தார்*. (1) (*)பயனற்றவைகளான ஸ்வர்க்கம் முதலிய பெயர்களினுல் கர்மாதிகாரியினுடைய புத்தியானது அந்தந்த வஸ்துவிஷயகமான இச்சையைச் செய்கிறது என்பது யாதுண்டோ இதுவேயன்ரூ கர்மகாண்டரூபமான வேதத்தினது வழியாக விருக்கிறது. (கர்மாதிகாரியோ) மாயாமயமான அந்த வழியில் ஸ்வப்பினங்காண்பவன் போல சுழலுகின்றவனுய் புருஷார்த்தங்களை அடைவதில்லை. அதாவது:—அந்தந்த உலகையடைந்தபோதிலுங்கூட நிர்துஷ்டமான ஸுகத்தைபடைவதில்லை என்ரூம். (2) [*]ஆனதுபற்றி (முக்காலமும் கண்ட) கவியானவன் பெயரளவிலுள்ள போக்கியவஸ்துக்களில் எவ்வளவு பொருளினுல் தேஹதாரணமானது ஏற்படுமோ அவ்வளவு பொருளைமட்டும் அனுபவிப்பவனுகவும், அப்பொருளிலும் பற்றில்லாதவனுகவும், இது சுகமன்று என்ற நிஸ்சித புத்தியுள்ளவனுகவும் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுங்கூட தேஹதாரணத்துக்கு மட்டும் வேண்டிய அந்தப் பொருளானது இவனது முயற்சியின்றியே கிடைத்துவிடும் பொழுது அவ்விஷயத்தில் யத்தினம் செய்வதில்

---

* ஆகவே இந்தத் தாரணையினுல் ப்ரபஞ்சவிருஷ்டி ஸாமர்த்தியமானது உண்டாகிறது என்பது பெறப்பட்டது. (*) இத்தகைய உபாஸனுபலனிலிருந்துங்கூட விரக்தியையடைந்தவனுக்கே சுத்தாத்மதாரணையில் அதிகாரமேற்படும் ஆதலால் வைராக்கியமேற்படவேண்டி ஸமஸ்தமான கர்மபலனையும் நிந்திக்கிரூர். [*] அங்ஙனமாயின் கர்மபலனையே முற்றிலும் பரித்யாகஞ்செய்வதால் அப்பொழுதே தேஹமானது நசித்துவிடுமே எனின்? அதற்குப்பதில் சொல்லுகிரூர்.

तत्र समीक्षमाणः॥ ३ ॥ सत्यां क्षितौ किं कशिपोः प्रयासैर्बाहौ स्वसिद्धे ह्युपबर्हणैः किम्। सत्यञ्जलौ किं पुरुधान्नपात्र्या दिग्वल्कलादौ सति किं दुकूलैः॥ ४ ॥ चीराणि किं पथि न सन्ति दिशन्ति भिक्षां नैवाङ्घ्रिपाः परभृतः सरितोऽप्यशुष्यन्। रुद्धा गुहाः किमजितोऽवति नोपसन्नान्कस्माद्भजन्ति कवयो धनदुर्मदान्धान्॥ ५ ॥ एवं स्वचित्ते स्वत एव सिद्ध आत्मा प्रियोऽर्थो भगवाननन्तः। तं निर्वृतो नियतार्थो भजेत संसारहेतू-

---

பரிஶ்ரமத்தை யாலோசித்துக் கொண்டு முயற்சி செய்யாதிருக்க வேண்டும். (3) அதைச்சொல்லுகிறேன் கேள்—ஆண்டவனாலேற்படுத்தப்பட்ட பூமியானது இருக்கும்பொழுது மெத்தைவிஷயமான ப்ரயாஸங்கள் எதற்கு?. இயற்கையிலமைந்த தோளானது இருக்கும்பொழுது தலையணைகளினால் என்ன பயன்?. இரண்டு கைகளுமிருக்கும்பொழுது பலவிதமான போஜனபாத்திரத்தினால் யாது பயன்?. திக்கும் மரவுரி முதலியதும் இருக்கும்பொழுது வெண்பட்டுகளினால் யாதுபயன்?. (4) †கிழிந்ததுணிகள் வழியில் இல்லையா? பழங்கள் முதலியவற்றினால் பிறரைப்போஷிக்கும் மரங்கள் பழம் முதலியவற்றின் ரூபமான பிக்ஷையைக்கொடுக்கவேயில்லையா? ஜீவநதிகளுங்கூட வறண்டுவிட்டனவா? மலையிலுள்ள குஹைகள் அடைக்கப்பட்டு விட்டனவா? எவராலும் எதனாலும் ஜயிக்கப்படாத ஹரியானவர் சரணாகதர்களை ரக்ஷிப்பதில்லையா என்ன? இவ்விதமிருக்க கவிகள் (மஹான்கள்) தனத்தினாலேற்பட்ட கெட்ட மதத்தினால் விவேகமற்றவர்களை ஏன் ஸேவிக்கின்றனர். (5)

இவ்விதம் வைராக்கியத்தை யடைந்தவனாய் தனது சித்தத்தில் ஸ்வயமாகவே இருப்பவரும் ஆத்மாவாக இருப்பதுபற்றி ப்ரியரும், முக்காலத்திலு மழிவற்றவரும், பகவானும்=பஜிக்கத்தக்க கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவரும், அனந்தரும்=நித்யரும் எவரோ அவரை, ஸ்வரூப நிஸ்சயமுள்ளவனாகவும் அவருடைய ஆனந்தானுபவத்தி

---

† திக்கு இருக்கு என்றால் இடையில் துணியில்லாதிருக்கவேண்டிவரும். மரவுறியோ, அன்னமோ, வாஸஸ்தானமோ யாசனையென்ற முயற்சியின்றி எவ்விதம் கிடைக்குமெனின்? அவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்.

परमश्च यत्र ॥ ६ ॥ कस्तां त्वनादृत्य परानुचिन्तामृते पशूनसतीं नाम युञ्ज्यात्। पश्यन्जनं पतितं वैतरण्यां स्वकर्मजान्परितापाञ्जुषाणम् ॥ ७ ॥ केचित्स्वदेहान्तर्हृदयावकाशे प्रादेशमात्रं पुरुषं वसन्तम्। चतुर्भुजं कञ्ज-रथाङ्गशङ्खगदाधरं धारणया स्मरन्ति ॥ ८ ॥ प्रसन्नवक्त्रं नलिनायतेक्षणं कदम्बकिञ्जल्कपिशङ्गवाससम्। लसन्महारत्नहिरण्मयाङ्गदं स्फुरन्महारत्न-किरीटकुण्डलम् ॥ ९ ॥ उन्निद्रहृत्पङ्कजकर्णिकालये योगेश्वरास्थापितपाद-

---

ஞல் சுகிதனுகவும் இருந்துகொண்டு பஜிக்கவேண்டும். இத்தகைய பகவத்பஜனத்தினுல் ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யை யின் நாசமானது ஏற்பட்டுவிடும். (6) விஷயசிந்தை மூலம் வை தரணியென்ற யமதர்மராஜனுடைய துவாரத்திலிருக்கின்ற நதிக்குத் துல்லியமான ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்ததும், அவ்விடத்தில் சொந்த கர்மத்தாலுண்டான ஆத்யாத்மிகங்கள் முதலிய கிலேசங்களை யனுப விக்கின்றதுமான ஜனத்தைப் பார்க்கின்ற எவன்தான் பசுக்களை= கர்மஜடர்களை, தவிர்த்து சிறந்த ஹரியின் தாரணையை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டு, அஸத்தான விஷய சிந்தையைச் செய்வான். (7) ‡முற்கூறியவைராஜதாரணை செய்பவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் களும் அந்தர்யாமியான பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் தாரணை செய்கின்றவர்களுமான சிலர், தமது தேஹத்தின் நடுவிலிருக்கின்ற ஹிருதயத்திலுள்ள ஆகாசத்தில் அந்தர்யாமி ரூபத்துடன் வஸிப்ப வரும், ஒட்டையளவுள்ள ஹிருதயத்தில் ப்ரகாசிப்பதுபற்றி ஒட் டையளவுள்ளவரும், நான்கு கைகளுள்ளவரும், தாமரஸபுஷ்பம், சக்கிரம், சங்கம், கதை இவற்றைக் கைகளிலுடையவருமான புரு ஷனைத் தாரணையினுல் ஸ்மரிக்கின்றனர். (8) தெளிந்த முகமுள்ள வரும், தாமரை இதழ்போல நீண்டகண்களை யுடையவரும், கதம்ப புஷ்பத்திலுள்ள தாதுபோலப் பொன்னிறங்களான வஸ்திரங்களை யுடையவரும், பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த ரத்தினங்களையுடையனவும் பொன்மயங்களுமான தோள்வளைகளை யுடையவரும், ஜ்வலிக்கின்ற சிறந்த ரத்தினமயங்களான கிரீடம் குண்டலம் இவற்றையுடைய வரும். (9) மலர்ந்த ஹிருதயமாகிற தாமரஸபுஷ்பத்தின் கர்ணி

---

‡ அதே தாரணையை விசேஷணங்களுடன் கூட ஆறு சுலோகங் களினுலுபதேசிக்கிறுர்.

पल्लवम्। श्रीलक्ष्मणं कौस्तुभरत्नकंधरमम्लानलक्ष्म्या वनमालयाचितम् ॥१०॥ विभूषितं मेखलयाङ्गुलीयकैर्महाधनैर्नूपुरकङ्कणादिभिः। स्निग्धामलाकुञ्चितनीलकुन्तलैर्विरोचमाननहासपेशलम् ॥ ११ ॥ अदीनलीलाहसितेक्षणोल्लसद्भ्रूभङ्गसंसूचितभूर्यनुग्रहम्। ईक्षेत चिन्तामयमेनमीश्वरं यावन्मनो धारणयाऽवतिष्ठते ॥ १२ ॥

एकैकशोऽङ्गानि धियानुभावयेत्पादादि यावद्धसितं गदाभृतः। जितं जितं स्थानमपोह्य धारयेत्परं परं शुद्ध्यति धीर्यथा यथा ॥ १३ ॥ यावन्न

கையாகிற (தாதாகிற) ஆலயத்தில் யோகேஸ்வரர்களினால் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சரணபல்லவங்களை யுடையவரும், ஸ்ரீதேவியாரையே யடையாளமாகவுடையவரும், வாடாத வனமாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், கழுத்தில் கௌஸ்துப ரத்தினத்தை யுடையவரும், (10) ஒட்டியாணத்தினாலும், மிக்கவிலையுள்ள மோதிரங்களினாலும் பாதஸரம் கங்கணம் முதலியவற்றினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பளபளப்புள்ளனவும் அழுக்கற்றனவும் சுருண்டனவுமான தலையிலுள்ள உரோமங்கள்மூலம் ப்ரகாசிக்கின்ற முகத்திலுள்ள மந்தஹாஸத்தினால் அழகுவாய்ந்தவரும், (11) கம்பீரமாயுள்ள லீலாஹஸிதத்துடன் பார்க்குங்கால் ப்ரகாசிக்கின்ற புருவங்களின் அசைத்தலினால் நன்கு சூசிப்பிக்கப்பட்ட அதிகமான அனுக்கிரஹத்தை யுடையவரும், சிந்தைக்குத் தக்கபடி ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகின்றவருமான இந்த ஈஸ்வரனை, எதுவரை மனதானது ஸமமாக (ஸ்திரமாக) நிற்குமோ அதுவரை தாரணையினால் பார்க்கவேண்டும். (12)

* கதாதரனுன பகவானுடைய பாதந் தொடங்கி மந்தஹாஸம் முடியவுள்ள ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் புத்தியினால் அடிக்கடி தியானிக்கவேண்டும் புத்தியானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சுத்தியை (சலனமற்றிருத்தலை) யடைகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு யத்தினமின்றியே தோற்றத்தையடைந்த பாதம் முதலிய ஸ்தானத்தை

* 8-வது சுலோகம் முதல் 12-வதுசுலோகம் முடியவுள்ள 6சுலோகங்களினால் தாரணையைச்சொல்லி இந்த 13-வது சுலோகத்தினால் அவருடைய தியானத்தை யுபதேசிக்கிறுர்.

जायेत परावरेऽस्मिन्विश्वेश्वरे द्रष्टरि भक्तियोगः। तावत्स्थवीयः पुरुषस्य रूपं क्रियावसाने प्रयतः स्मरेत ॥ १४ ॥ स्थिरं सुखं चासनमाश्रितो यतिर्यदा जिहासुरिममङ्ग लोकम्। काले च देशे च मनो न सज्जयेत्प्राणं नियच्छेन्मनसा जितासुः॥ १५ ॥ मनः स्वबुद्ध्याऽमलया नियम्य क्षेत्रज्ञ

(அவயவத்தை) விட்டு (அவ்விஷயமான தியானத்தைவிட்டு) மேன் மேலுள்ள ஜங்கை ஜானுமுதலிய அவயவத்தைத் தியானித்தல் வேண்டும். (13) பராவரரும்=ப்ரம்ஹாதிகளுக்கும் மேல்பட்ட வரும், விஸ்வேஸ்வரரும், ஸர்வஸாக்ஷியுமான இந்தப் பகவானிடத் தில் ப்ரேமாத்மகமான பக்தியோகமானது எதுவரை யுண்டாக வில்லையோ அதுவரை புருஷனுன பகவானுடைய ஸ்தூலமான ரூபத்தை, நியமத்தில் பற்றுள்ளவனுய் (*)ஆவஸ்யகமான கர்மா னுஷ்டானத்தைச் செய்தபிறகு நினைத்துவரவேண்டும்.[*] (14)

† ஹே ராஜன்! இம்மாதிரியுள்ள யதியானவர் எப்பொழுது இந்தத் தேஹத்தை விடுவதற்கு விரும்புகின்றாரோ அப்பொழுது தேச(புண்ணியக்ஷேத்திர)த்திலும், காலத்தி (உத்தராயணம் முதலி யவற்றி) லும், மனப்பற்றையடையலாகாது. (யோகிக்கு யோக மானது ஸித்திக்குக் காரணமேயொழிய தேசமும் காலமுமன்று எனத்திருட நிஸ்சயமுள்ளவனுய்க் கொண்டு) ஸ்திரமும் சுகமு மான ஆஸனத்திலிருந்து கொண்டும், இந்திரியஜயத்தை யடைந்து கொண்டும் ப்ராணனை (வாயுவை ப்ராணுயாமத்தினுல்) அடக்க வேண்டும். (15) தீரனுகவுள்ளவன் தோஷமற்ற புத்தியினுல் மனதை அடக்கி (ஸங்கல்பரூபமான மனதை நிஸ்சயாத்மகமான புத்தியிலொடுக்கி) இந்த நிஸ்சயரூபமான புத்தியை க்ஷேத்திரக்ஞ (புத்தியாதி ஸாக்ஷியி) னிடத்தில் லயப்படுத்தவேண்டும். அந்த

(*) இதனுல் கர்மானுஷ்டானமானது பக்தியோகத்துக்கு ஸாத னம் என்பது பெறப்பட்டது. [*] இந்தச் சுலோகத்தினுல் முன்னர் சொன்ன வைராஜதாரணையானது இந்தத் தியானத்துக்கு அங்கம் என் பது பெறப்பட்டது. † இதுவரை மரணம் ஸமீபித்துள்ள மனிதன் செய்யவேண்டிய காரியத்தை யுபதேசித்து, இப்பொழுது ஸ்வயமே தேஹத்தைவிட விரும்புகின்ற மனிதன் செய்யவேண்டிய காரியத்தை இதுமுதல் 4½ சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிறுர்.

एतां निनयेत्तमात्मनि। आत्मानमात्मन्यवरुध्य धीरो लब्धोपशान्तिर्विरमेत कृत्यात् ॥ १६ ॥ न यत्र कालोऽनिमिषां परः प्रभुः कुतो नु देवा जगतां य ईशिरे। न यत्र सत्त्वं न रजस्तमश्च न वै विकारो न महान्प्रधानम् ॥१७॥ परं पदं वैष्णवमामनन्ति तद्यन्नेति नेतीत्यतदुत्सिसृक्षवः। विसृज्य दौरा-

---

க்ஷேத்திரக்ஞனை ஆத்மாவினிடத்தில் (த்வம்பதலக்ஷ்யத்தில்) லயப்படுத்தவேண்டும். அந்தச் சுத்த ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடத்தில்=தத்பதலக்ஷ்யமான சுத்த ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் "ப்ரம்ஹமேநான்" என்ற பாவனையால் இரண்டறக்கலக்கச்செய்து நிர்விருதியை (ப்ரம்ஹாத்மைக்யானுபவத்தாலுண்டான சுகத்தை) யடைந்தவனுய்க் கொண்டு செய்யவேண்டிய காரியத்திலிருந்து ஒய்வை யடைய வேண்டும். (இதற்குப் பிறகு அடையவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை யாதலால் ஒன்றை மற்றென்றில் ஒடுக்க வேண்டியகாரியமெதுவும் ஸம்பவிக்க இடமில்லை என்பது கருத்து.) (16) எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் மேலான ப்ரபுவான காலங்கூட எதையும் செய்யத்திறமை யுள்ளதாகவாவதில்லையோ அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் (ஏதாவதொருகாரியத்தைச் செய்வதற்கு) தேவர்கள் எவ்விதம் சக்தர்களாவர். எந்தத் தேவர்கள் ப்ராகிருத ஜகத்விஷயத்தில் ஐஶ்வரியமுடையவர்களோ அந்தத் தேவநியம்யர்களான ப்ராணிகளுக்கு (ஆத்மஸ்வரூபத்தில்) சக்திகிடையாது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?. (தேவர்கள் ஏன் சக்தரல்லர் எனின்?) எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஸத்துவகுணமில்லையோ? ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் இல்லையோ, அஹங்தத்துவமில்லையோ, மஹத்தத்துவமும், ப்ரகிருதியென்ற ப்ரதானமுமில்லையோ (அதாவது:—ஸத்துவாதிகளான எவ்வித உபாதிகளுமில்லையோ) அந்த ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தில் தேவாதிகளுக்கு நியமனசக்தியேற்பட இடமேது?(17) (உபாதியற்றிருத்தல் எவ்விதமெனில்) யாதுகாரணத்தினல் ஆத்மாவைவிட வேறுபட்ட பொருளை "இதில்லை" "இதில்லை" எனப் பரித்யாகஞ் செய்யவிரும்புகின்றவர்கள் தேஹாதிகளிலுள்ள ஆத்மபுத்தியைவிட்டு பூஜ்யரான விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபத்தை (சுத்த வியாபகபரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை) இடையறாது மனத்தினல் ஆலிங்கனம் (அனுஸந்தானம்) செய்து கொண்டு பிறவற்றில் பற்றை

स्यमनन्यसौहृदा हृदोपगुह्यार्हपदं पदे पदे ॥ १८ ॥ इत्थं मुनिस्तूपरमेद्व्यव स्थितो विज्ञानदृग्वीर्यसुरन्धिताशयः। स्वपार्ष्णिनापीड्य गुदं ततोऽनिलं स्थानेषु षट्सून्नमयेज्जितक्लमः॥ १९ ॥ नाभ्यां स्थितं हृद्यधिरोप्य तस्मादु-दानगत्योरसि तं नयेन्मुनिः। ततोऽनुसंधाय धिया मनस्वी स्वतालुमूलं

யொழித்தவர்களாய் எந்த ஸ்வரூபத்திலேயே இருக்கின்றனரோ, அதுவியாபகபரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், ஆனதுபற்றியே எல்லா வற்றுக்கும்பரமும்=ஶ்ரேஷ்டமுமாகுமெனச் சுருதிகளுபதேசிக்கின் றனவோ அக்காரணம்பற்றியேயாம். (18)

விக்ஞான (சாஸ்திர) த்தினல் உண்டான ப்ரம்ஹாத்மைக்ய க்ஞானத்தின் வீரியத்தினல் முற்றிலும் போக்கப்பட்ட விஷயவாஸ னேயையுடையவரும், இவ்விதம் ப்ரம்ஹபாவத்தினல் மட்டும் நிலேத் திருப்பவருமான ‡முனியோவெனில் ஸ்வரூபத்திலொடுங்க வேண் டும். அதாவது:—தனது குதிகாலினல் குதத்தை (மூலாதாரத்தை) நிரோதம் செய்து பிறகு சிரமமற்றவராய் வாயுவை நாபி, ஹிருத யம், மார்பு, தாலுமூலம், புருவத்தின்நடு, ப்ரம்ஹரந்திரம் என்ற ஆறுஸ்தானங்களில் மேன்மேல் கொண்டுபோக வேண்டும். (19) அதாவது:—நாபியில்= மணிபூரகஸ்தானத்தில், இருக்கும் வாயுவை ஹிருதயத்தில்=அனுஹதசக்கிரத்தில், ஏற்றி அங்கிருந்து உரஸ்ஸில் =கழுத்துக்குக் கீழுள்ள தேசத்திலிருக்கும் விசுத்தி சக்கிரத்தில் அந்த வாயுவை ப்ரம்ஹநாடீ வழியாக கொண்டு போக வேண்டும். மனேஜயத்தை யடைந்த முனியானவர் (ப்ரம்ஹக்ஞானியானவர்) அந்தவாயுவைப் புத்தியினல் அனுஸந்தானஞ்செய்து அந்த விசுத்தி சக்கிரத்திலிருந்து தனது தாலுமூலத்தை=அதே விசுத்திசக்கிரத்தின்

---

‡ மூலத்தில் मुनिस्तु=(முனியோவெனில்) என तु என்ற சப் தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பதிலிருந்து "यदि प्रयास्यन्नृप पारमेष्ठ्यम्" என்ற 22-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் காமனேயுள்ளவரைவிட இவ ருக்கு வேறு விசேஷமானது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:— இவர் தத்துவமஸ்யாதி மஹாவாக்கியமூலமேற்பட்ட ப்ரம்ஹாத்மைக்கிய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்து மனத்திலுள்ள வாஸனேயை யொழித்தவர். அங்கு சொல்லப்படுபவரோ லோகவிசேஷ ப்ராப்த்தியில் ஆசைகொண்டு பகவதுபாஸனம் மட்டும் செய்தவர் என்பது கருத்து.

शनकैर्नयेत ॥ २० ॥ तस्माद्भ्रुवोरन्तरमुन्नयेत निरुद्धसप्तायतनोऽनपेक्षः । स्थित्वा मुहूर्तार्धमकुण्ठदृष्टिर्निर्भिद्य मूर्धन्विसृजेत्परं गतः ॥ २१ ॥

यदि प्रयास्यन्नृप पारमेष्ठ्यं वैहायसानामुत यद्विहारम् । अष्टाधिपत्यं गुणसन्निवाये सहैव गच्छेन्मनसेन्द्रियैश्च ॥ २२ ॥ योगेश्वराणां गतिमाहुरन्तर्बहिस्त्रिलोक्याः पवनान्तरात्मनाम् । न कर्मभिस्तां गतिमाप्नुवन्ति

நுனிப்பிரதேசத்தை, மெதுவாக அடையும்படி செய்ய வேண்டும். (20) அந்த நுனிப்ரதேசத்திலிருந்து வாயுவை புருவங்களின் நடுப்ரதேசத்தை=ஆக்ஞாசக்கிரத்தை, அடையும்படி செய்ய வேண்டும். பிறகு பிராணனுடைய வழிகளான இரண்டு ஸ்ரோத்திரங்கள், இரண்டு நேத்திரங்கள், இரண்டு மூக்குகள், வாய் என்ற இந்த ஏழுகளையும் அடைத்துக் கொண்டு (அவ்வழியாக ப்ராணன் வெளிச் செல்லாதபடி செய்துகொண்டு) எதிலும் அபேக்ஷையில்லாதவனுயின் குறையாத ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுடையவனுய் அந்த ஆக்ஞாசக்கிரத்திலேயே அரைமுஹூர்த்தம் இருந்து பிறகு பரம்ப்ரம்ஹத்தில் இரண்டறக் கலந்து ப்ரம்ஹரந்திரஸ்தானத்தைப் பிளந்துகொண்டு தேஹம் இந்திரியம் இவற்றை விட வேண்டும். (இதுவே ஸத்யோமுக்தியெனப்படும்.) (21)

*ஹே ந்ருப! ப்ரம்ஹதேவனுடைய பதத்தை=ஸ்தானமான ஸத்தியலோகத்தை, அடையப்போகின்றவனுயிருந்தாலும், அல்லது குணத்ரய ஸமுதாயாத்மகமான ப்ரம்ஹாண்டம் முழுதிலுமுள்ள அணிமாமுதலிய எட்டுவித சக்திகளையுடைய ஸித்தபுருஷர்களின் க்ரீடாஸ்தானம் யாதுண்டோ அதை அடையப்போகின்றவனுக இருந்தாலும் மனத்துடனும் இந்திரியங்களுடனும் கூடவேதான் செல்லவேண்டும். (22) வாயுவுக்குள் நுழையக்கூடிய லிங்கசரீரத்தை யுடையவர்களான் யோகேஶ்வரர்களுக்குப் பூலோகம், புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் என்ற இம்மூன்று வுலகங்களுக்கும் உள்ளிலும் அவற்றுக்கு வெளியிலுள்ள மஹர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம் ஸத்யலோகம் இவற்றிலும் கதியானது=செல்லுத

---

* இதுமுதல் க்ரமமுக்தியேற்படும் முறையை 10 சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிருர்.

विद्यातपोयोगसमाधिभाजाम् ॥ २३ ॥ वैश्वानरं याति विहायसा गतः सुषुम्नया ब्रह्मपथेन शोचिषा । विधूतकल्कोऽथ हरेरुदस्तात्प्रयाति चक्रं नृप शैशुमारम् ॥ २४ ॥ तद्विश्वनाभिं त्वतिवर्त्य विष्णोरणीयसा विरजेनात्मनैकः । नमस्कृतं ब्रह्मविदामुपैति कल्पायुषो यद्विबुधा रमन्ते ॥ २५ ॥ अथो अनन्तस्य मुखानलेन दंदह्यमानं स निरीक्ष्य विश्वम् । निर्याति

லானது, உண்டு எனப் பெரியார் சொல்லுகின்றனர். வித்யை=உபாஸனம், தபஸ்=பாகவததர்மம், அஷ்டாங்கயோகம், ஸமாதி=க்ஞானம், இவற்றை யடைந்தவர்களுடைய கதியானது யாதுண்டோ அதைக் கர்மங்களினால் அடையமுடியாது. (23)

(*)ஹே ந்ருப! ஆகாசத்தினால் அதிலும் ப்ரம்ஹலோகஞ் செல்லும் வழியினால் செல்லுகின்றவனுய்க் கொண்டு ஜ்யோதிர்மயமான ஸுஷும்ன நாடியினுதவியினால் முதலில் அக்னியபிமானி தேவதையை யடைகிறான். பிறகு போக்கப்பட்டமலங்களையுடையவனாய் (அதாவது:—ஒருவிடத்திலும் பற்றற்றவனாய்) அதற்கு மேலிருக்கின்றதும், ஹரியின் ஸம்பந்தமுள்ளதும் (நாராயணாதிஷ்டிதமானதும்) [*]சிசுமாரனை யாஸ்ரயித்ததுமான ஜ்யோதிஸ்சக்கிரத்தையடைகிறான். (அதாவது:—சிசுமாரசக்கிரத்திலுள்ள ஆதித்யன் முதல் த்ருவன் முடியவுள்ள பதங்களையடைகிறான்.) (24) சூரியாதிகளான ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆஸ்ரயமாகவுள்ள அந்த விஷ்ணுவின் சக்கிரத்தைக் கடந்து (இதற்குமேல் ஸ்வர்க்கலோகவாஸிகளுக்குக் கதிகிடையாதாகையால்) ஒருவனாகவே, சூக்ஷ்மமானதும், எவ்விததோஷமுமற்றதுமான லிங்கசரீரத்துடன் பிறரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும் மஹாகல்பம் முடிய ஆயுளுள்ளவர்களான பிருகு முதலிய மஹருஷிகளால் ரமிக்கப்படுவதமான ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்குறிய ஸ்தானத்தை (மஹர்லோகத்தை) அடைகிறான். (25) அதற்குப் பிறகு கல்பத்தின் முடிவில் அவன் ஆதிசேஷனுடைய வாயிலிருந்துண்டான நெருப்பினால் ஸமஸ்தமும்=பூலோகம், புவர்

(*) அந்தக் கதியை "वैश्वानरं याति" என்ற எட்டு சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார். [*] இந்தச் சிசுமாரனைப் பற்றி ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்போகிறார்.

सिद्धेश्वरजुष्टधिष्ण्यं यद्वैपरार्ध्यं तदु पारमेष्ठ्यम् ॥ २६ ॥ न यत्र शोको न जरा न मृत्युर्नार्तिर्न चोद्वेग ऋते कुतश्चित् । यच्चित्ततोऽदः कृपयाऽनिदंविदां दुरन्तदुःखप्रभवानुदर्शनात् ॥ २७ ॥ ततो विशेषं प्रतिपद्य

லோகம், ஸுவர்லோகம் என்ற மூவ்வுலகமும், நன்கு பொசுக்கப் படுவதையும் தான்வஸிக்கும் மஹர்லோகத்திலும் அந்தச் சூடுவருவதையும் கண்டு ஸித்தேஶ்வரர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட திஷ்ண்யங்களை=விமானங்களை, யுடையதும், இரண்டு பரார்த்தகாலம் வரை நிலைத்திருப்பதுமான ப்ரம்ஹதேவனுடைய ஸ்தானம் யாதுண்டோ அந்தச் சிறந்தஸ்தானத்தை யடைகிறான். (26) பகவதுபாஸனம் செய்யாதவர்களுக்கு, முடிவற்றதுக்கத்தைத்தருகின்ற பிறவியானது அடிக்கடி காணப்படுவதிலிருந்து பகவதுபாஸனமார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்திக்காதவர்கள் விஷயத்திலுண்டான கிருபை காரணமாக ஏற்பட்ட மானஸிகமான துக்கம் யாதுண்டோ இந்த ஒன்றைத்தவிர்த்து இந்த ப்ரம்ஹலோகத்தில் வஸிப்பவற்குச் சோகமுமில்லை, மூப்புமில்லை, மரணமுமில்லை, வேறு துக்கமுமில்லை, பயமுமில்லையன்றோ†. (27) ‡அந்த ப்ரம்ஹலோகத்திலிருந்து விஶேஷத்தை

---

† ப்ரம்ஹலோகம் சென்றவர்கள் மூன்றுவிதர்களாவர். (1) அச்வமேதம் முதலிய சிறந்த புண்ணிய கர்மங்களைச்செய்து அங்குசெல்லுபவர். இவர்கள் கல்பத்தின் முடிவில் புண்ணிய கர்மத்தின் தாரதம்மியத்தையொட்டி ஆதிகாரிகஸ்தானத்தை யடைகின்றனர். (2) ஹிரண்யகர்ப்பாதிகளினுபாஸனத்தினால் சென்றவர். இவர்கள் ப்ரம்ஹதேவனுடன் கூட மஹாகல்பத்தின் முடிவில் முக்தியை யடைகின்றனர். (3) பகவதுபாஸனபலத்தினால் சென்றவர். இவர்கள் தமது இச்சைப்படி ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வைஷ்ணவமான பதத்தை (ஸ்ரீவைகுண்டத்தை) யடைகின்றனர்.

‡ அவர்களுள் 3-வதான பகவதுபாஸகர்கள் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு செல்லும் முறையைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார். அங்கு பின்வரும் முறைகாணத்தக்கது. அதாவது:—ஈசுவராதிஷ்டிதமான ப்ரகிருதியினுடைய ஒரு அம்சத்தினால் மஹத்தத்துவமானது உண்டாகிறது. அதனுடைய அம்சத்தினால் அஹந்தத்துவமுண்டாகிறது. அதனுடைய அம்சத்தினால் சப்ததன்மாத்திரை வாயிலாக ஆகாசமுண்டா

निर्भयस्तेनात्मनाऽऽपोऽनलमूर्तिरत्वरन्। ज्योतिर्मयो वायुमुपेत्य काले वाय्वात्मना खं बृहदात्मलिङ्गम्॥ २८॥ घ्राणेन गन्धं रसनेन वै रसं रूपं

யடைந்து = லிங்கதேஹத்தினால் *பிருதிவ்யாத்மகனாக விருத்தலே யடைந்து, நிர்ப்பயனாய் = எவ்விதம் சொல்லப்போகிறோம் என்ற சங்கையற்றவனாய், அந்தப் பிருதிவீ ரூபத்துடன், அத்துடன் இடை யறாது கலந்து நிற்கின்ற (*)ஜலாத்மகனாக விருத்தலேயும், அதன் பிறகு தேஜஸ் சரீரமுள்ளவனாக விருத்தலேயும் அடைந்து வேகமற்ற வனாய் = ஜலத்தினால் நனேவோ, தேஜஸ்ஸினால் தாஹமோவரும் என்ற சங்கையில்லாதபடியால் அந்த ரூபததில் தனக்கு இஷ்டமான

கிறது. அதன் அம்சத்தினால் ஸ்பர்சதன்மாத்திரை வாயிலாக வாயு வுண்டாகிறது. அதன் அம்சத்தினால் ரூபதன்மாத்திரை வாயிலாகத் தேஜஸ்ஸுண்டாகிறது. அதன் அம்சத்தினால் ரஸதன்மாத்திரை வாயி லாக ஜலமுண்டாகிறது. அதன் அம்சத்தினால் கந்த தன்மாத்திரை வாயிலாகப் பூமியுண்டாகிறது. இவையாவும் ஒன்றுசேர்ந்து பதினான்கு உலகரூபமான விராட் சரீரமுண்டாகிறது. ஐம்பது கோடியோஜனை விசாலமுள்ள அந்த விராட் சரீரத்துக்கு அண்டகடாஹம் என்ற சப்தத் தால் சொல்லப்படுகின்ற பிருதிவியே கோடியோஜனை விசாலமுள்ள முதலாவது ஆவரணமாகவாகிறது. ஐம்பது கோடியோஜனை விசால முள்ள தென்றும் சிலர் இதைச் சொல்லுவர். இவ்விதமாயின் முன் சொன்ன விராட் சரீரமானது இதற்குத் தக்கபடி யோஜனை அதிகமுள் ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். அதன் பிறகு ஜலாதிகளின் பரிணாமங் களாக எந்த அம்சங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அவை ஒன்றைவிட மற் றொன்று பத்துப் பத்துமடங்கு அதிகமான யோஜனை விசாலமுள்ளன வாகவாகும். எட்டாவதான ப்ருகிருதி ரூபமான ஆவரணமோ வியாபக மாக—எங்கும் நிறைந்திருப்பதாக, வாகும் என்றோம். ஆகவே இவ்விதமுள்ள பிருதிவியாதி ஆவரணங்களைப் பிளந்துகொண்டு அவற்றைக் கடந்து, இந் தப் பகவதுபாஸகன் வைகுண்டம் செல்லும் முறையானது சொல்லப் படுகிறது என்று கொள்ளவும்.

* பிருதிவியோடு கூடத்தானும் இரண்டறக் கலந்து நின்று என்று பொருள். (*) ஜலத்துடன் கூடத்தானும் இரண்டறக் கலந்து நின்று என்று பொருள். இவ்விதமே மேலுள்ள தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், அஹங் காரதத்துவம், மஹத்தத்துவம் முதலியவற்றிலும் காண்க.

तु दृष्ट्वा श्वसनं त्वचैव । श्रोत्रेण चोपेत्य नभोगुणत्वं प्राणेन चाकूति-मुपैति योगी ॥ २९ ॥ स भूतसूक्ष्मेन्द्रियसन्निकर्षं मनोमयं देवमयं विकार्यम् । संसाद्य गत्या सह तेन याति विज्ञानतत्त्वं गुणसन्निरोधम् ॥ ३० ॥

போகத்தை யனுபவிக்கின்றவனுய், ஜ்யோதிர் மயனுக இருந்து கொண்டு போகத்தின் முடிவுகாலத்தில் வாய்வாத்மகனுக விருத்தலே யடைந்து அந்த வாயுரூபத்தினுல் பரமாத்மாவின் மூர்த்தியாக உபாஸனு சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஆகாசாத்மகனுக விருத்தலே யடைந்து (28) பிறகு கிராணேந்திரியத்தினுல் கந்தமென்ற விஷயாத்மகனுகவிருத்தலேயும், பிறகு ரஸனேந்திரியத்தினுல் ரஸமென்ற விஷயாத்மகனுகவிருத்தலேயும், பிறகு சக்ஷுரிந்திரியத்தினுல் ரூபாத்மகனுகவிருத்தலேயும், பிறகு த்வகிந்திரியத்தினுல் ஸ்பர்சமென்ற விஷயாத்மகனுகவிருத்தலேயும், பிறகு ஶ்ரோத்திரேந்திரியத்தினுல் ஆகாசத்தின் குணமான சப்தாத்மகனுகவிருத்தலேயும், பிறகு ப்ராணனுல்=அந்தந்தக் கர்மேந்திரியத்தினுல், ஆகூதியையும்=அவ்வவற்றின் கிரியாரூபமாக விருத்தலேயும், யோகியானவன் அடைகிறுன். (29) [*]அந்த யோகியானவன் †பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் லயஸ்தானமான (பூதஸூக்ஷ்மங்களும் இந்திரியங்களும் ஒடுங்குமிடமான) தாமஸராஜஸஸாத்விகரூபமான விகார்யத்தை=அஹந்தத்வமாகவிருத்தலே, யடைந்து இத்தகைய கமனத்தினுல் அந்த அஹந்தத்துவத்துடன் கூடவே மஹத்தத்துவத்துவமாகவிருத்தலே யடைகிறுன். பிறகு எல்லாகுணங்களு மொடுங்குமிடமானதும் (ஈஶ்வராதிஷ்டிதமுமான) ப்ரதானமாகவிருத்தலே யடைகிறுன். (30) அந்த ப்ரதானரூபத்தினுல் ஆனந்தமயனுக = அதிகமான ஆனந்த

---

[*] ஆகவே இவ்விதம் இரண்டு சுலோகங்களினுல் ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷ்மமாயுமுள்ள பூதங்களேக் கடக்கும் முறை சொல்லப்பட்டது: இனி அவற்றுக்கு ஆவரணமாகவுள்ள அஹந்தத்துவத்தை யடைந்து மஹத்தத்துவத்தை யடையும் முறையானது சொல்லப்படுகிறது. † தாமஸம், ராஜஸம், ஸாத்விகம் என அஹந்தத்துவம் மூன்றுவிதமாகவாகும். அவற்றுள் தாமஸத்திலிருந்து பூதசூக்ஷ்மங்களும், ராஜஸத்திலிருந்து பஹிர்முகங்களான பத்து இந்திரியங்களும், ஸாத்விகத்திலிருந்து மனதும் இந்திரியாபிமானி தேவதைகளும் உண்டாகின்றன. அவையாவும் தத்தமது காரணங்களில் ஒடுங்குகின்றன என்பது முறை.

तेनात्मनात्मानमुपैति शान्तमानन्दमानन्दमयोऽवसाने। एतां गतिं भागवतीं गतो यः स वै पुनर्नेह विषज्जतेऽङ्ग ॥ ३१ ॥ एते सृती ते नृप वेदगीते त्वयाभिपृष्टे ह सनातने च। ये वै पुरा ब्रह्मण आह पृष्ट आराधितो भगवान्वासुदेवः॥ ३२ ॥ न ह्यतोऽन्यः शिवः पन्था विशतः संसृताविह।

முள்ளவனாக, ஆகி ப்ரகிருதி முதலிய உபாதிகளின் முடிவில் சாந்தமான=எவ்வித விகாரமுமற்றவரான, ஆனந்தஸ்வரூப பரமாத்மாவை அடைகிறான். ஹே அங்க! இந்தப் பகவத்ஸம்பந்தமான கதியை யடைந்தவன் எவனோ அவன் மறுபடியும் இங்கு திரும்புவதில்லை. (31)

ஹே ந்ருப! ஆராதிக்கப்பட்டு ப்ரஶ்னம் செய்யப்பட்டவரும் பகவானுமான வாஸுதேவன் முன்னர் ப்ரம்ஹதேவனுக்கு வேதங்களாலுபதேசிக்கப்பட்டனவும் ஆனதுபற்றியே பழைமையானவுமான எந்த முறைகளையுபதேசித்தாரோ அந்த இவைகளே உன்னாலும் கேட்கப்பட்டன.‡ (32) பகவத் ப்ரீதிஜனகமான எந்தக்

---

‡ "अनपेक्षो निर्भिद्य मूर्धन्विसृजेत्परं गतः" என்றதால் யாதொரு ஸத்யோமுக்தியானது சொல்லப்பட்டதோ அது ஒரு முறையாகும், "यदि प्रयास्यन्" என்றதாதியால் சொல்லப்பட்ட க்ரமமுக்தியானது இரண்டாவது முறையாகும். ஆகவே ஸத்யோமுக்தி, கிரமமுக்தி என்ற இவ்விருமுறைகளும் வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டனவேயொழிய என்னால் ஊஹித்துச்சொல்லப்பட்டனவன்று. அதாவது:—"यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामायेऽस्य हृदि श्रिताः। अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते" என்றதால் ஸத்யோமுக்தியும், "तेऽर्चिषमभिसंभवन्ति" என்றதாதியால் கிரமமுக்தியும் வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவற்றையே நானும் உனக்கு உபதேசித்தேன் என்றாம். அல்லது இந்தச் சுலோகத்துக்கு வேறுவிதமாயும் பொருள்கொள்ளலாம். அதாவது:—"ब्रूहि यद्वा विपर्ययम्" என ஆதியில் ராஜனால் தக்ஷிணாயனமார்க்கமும், "यच्छ्रोतव्यम्" என்றதாதியால் க்ரமமுக்திவிஷயமான மார்க்கமும் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கேற்ப "न कर्मभिस्तां गतिमाप्नुवन्ति" என்றதால் தக்ஷிணாயனமார்க்கமும் ஒருவாறு சூசிப்பிக்கப்பட்டதாகவாகும். "यदि प्रयास्यन्" என்றதால் உத்தராயண மார்க்கமோ நேரில் சொல்லவும்பட்டது. ஆகவே 'உன்னால் கேட்கப்பட்ட தக்ஷிணாயன உத்தராயண ரூபங்களான இவ்விரண்டுமார்க்கங்களே வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையே பக

वासुदेवे भगवति भक्तियोगो यतो भवेत् ॥ ३३ ॥ भगवान्ब्रह्म कार्त्स्न्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया । तदध्यवस्यत्कूटस्थो रतिरात्मन्यतो भवेत् ॥ ३४ ॥ भगवान्सर्वभूतेषु लक्षितः स्वात्मना हरिः । दृश्यैर्बुद्ध्यादिभिर्द्रष्टा लक्षणैरनुमापकैः ॥ ३५ ॥ तस्मात्सर्वात्मना राजन्हरिः सर्वत्र सर्वदा । श्रोतव्यः

கர்மத்திலிருந்து பகவானுன வாஸுதேவனிடத்தில் ப்ரேமாத்மகமான பக்தியோகமானது உண்டாகுமோ அந்தக் கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறுவழியானது இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நுழைந்தவனுக்குக் கிடையாதன்றே? (33) பகவானுன ப்ரம்ஹதேவன் ஏகாக்ரசித்தராக இருந்துகொண்டு மூன்றுதடவை வேதத்தைப்பூராவாக விசாரித்தறிந்து எதனுல் பரமாத்மாவான பாகவானிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகுமோ அதைத் தனது புத்தியினுல் நிஸ்சயித்தார். (பகவானிடத்தில் பக்தியையுண்டாக்கக் கூடிய கர்மயோகமே ஸர்வவேதங்களுக்குள்ளும் ஸாரமானது என நிஸ்சயித்தார் என்றும்.) (34) *திருஸ்யங்கள் மூலமேற்படும் லக்ஷணங்களினுலும் = (அதாவது :—திருஸ்யங்களான ஜடப்பொருள்களின் ப்ரகாசமானது ஸ்வப்ரகாசனுன த்ரஷ்டாவில்லாவிடில் பொருந்தாது என்ற அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணமூலமாக ஏற்படுகின்ற ஸ்வப்ரகாச அந்தர்யாமி லக்ஷணங்களினுலும் என்றும்) அன்வய வியாப்தி மூலம் அனுமிதி ஜனகங்களான புத்தியாதிகளினுலும் (அதாவது:—"புத்தி முதலியன தன்னைவிட வேறுன கார்த்தாவினுல் தூண்டப்படுவன, கரணங்களாக இருப்பதால், வாச்சி முதலியனபோலவாம்" என்ற அன்வய வியாப்த்திமூலமாக அனுமிதியைத் தருகின்ற புத்தியாதிகளினுலும்) ஸர்வஸ்வதந்திரனும் ஸர்வக்ஷேத்ரக்ஞனும் அந்தர்யாமியுமான பகவான் ஸர்வபூதங்களிலும் காணப்பட்டிருக்கிறுர். அவர் ஸர்வஸ்வதந்திரரான ஹரியேயாவர். (35) ஹேராஜன்! ஆனதுபற்றிப் பகவானுன ஹரியானவர் எல்லாவிதத்தினு

வான் ப்ரம்ஹதேவனுக்கு முன்னர் உபதேசித்துமிருக்கிறுர்' என்று ஸ்ரீ ஷகாசாரியார் பதிலளித்ததாய்க் கொள்ளவும்.

* முன்னர் அனுபூதமான பொருளில் ஆசையுண்டாவதை நாம் கண்டிருக்கிறேம். அனுபவிக்கப்படாத பகவானிடத்தில் பற்றுண்டாவது எங்ஙனம் எனின்? அதற்கு இதனுல் பதில் சொல்லுகிறுர்.

कीर्तितव्यश्च स्मर्तव्यो भगवान्नृणाम् ॥ ३६ ॥ पिबन्ति ये भगवत आत्मनः सतां कथामृतं श्रवणपुटेषु संभृतम्। पुनन्ति ते विषयविदूषिताशयं व्रजन्ति तच्चरणसरोरुहान्तिकम् ॥ ३७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे पुरुषसंस्थानानुवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २ ॥

லும் மனிதர்களால் எல்லாவிடத்திலும் எப்பொழுதும் ஶ்ரவணஞ் செய்யத்தக்கவராகவும், கீர்த்தனஞ்செய்யத்தக்கவராகவும், ஸ்மரிக்கத் தக்கவராகவும் ஆகிறார். (36) ஸாதுக்களுக்கு ஆத்மாவாக ப்ரகாசிக்கின்ற பகவானுடைய கதாம்ருதத்தை எவர்கள் தொன்னைபோன்ற காதுகளில் நிறப்பிக்கொண்டு பானஞ்செய்கின்றனரோ அவர்கள் சப்தாதி விஷயங்களினால் அழுக்குள்ளதாக்கப்பட்ட சித்தத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிக்கொண்டு அவருடைய சரணாரவிந்தத்தின் ஸமீபத்தை அதாவது:—ஸ்ரீவிஷ்ணுபதத்தையடைகின்றனர் என்றார். (37)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில்
புருஷஸம்ஸ்தானானுவர்ணனமென்ற இரண்டாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

இரண்டாவது ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹம்

(அ—கை) இப்பொழுது இரண்டாவது ஸ்கந்தத்திற் சொல்லிய அர்த்தத்தை யாஶ்ரயித்து பகவன்மூர்த்தி பேதம், அவற்றினுபாஸனம், அவற்றினால் வரும்பலன் முதலியவற்றைச் சொல்ல வெண்ணங்கொண்டு முதலில் அதில் தனக்கு அதிகாரம் ஸித்திக்க வேண்டி ஆரோக்கியத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்—

कल्यतां मम कुरुष्व तावतीं कल्यते भवदुपासनं यया ।
स्पष्टमष्टविधयोगचर्यया पुष्टयाऽऽशु तव तुष्टिमाप्नुयाम् ॥ २१ ॥

(ப—ரை) यया=எத்தகைய ஸாமர்த்தியத்தினால் भवदुपासनम्= உம்முடைய உபாஸனமானது कल्यते=அனுஷ்டிக்கப்படுமோ ताव-

तीम्=அத்தகைய कल्पताम्=ஸாமர்த்தியத்தை मम=எனக்கு कुरुष्व=செய்வீராக. (அவ்விதம் தாங்கள் அருள்புரிந்தால்) पुष्टया=பூர்ணமான அங்கங்களுடன் கூடின अष्टविधयोगचर्यया = எட்டுவிதமான யோகானுஷ்டானத்தினுல் तव=உம்முடைய तुष्टिम्=ப்ரீதியை आप्नुयाम्=அடைந்துவிடுவேன். स्पष्टम्=இது நிஸ்ஸிதம். (31) (எ—று)

(அ—கை) ஆயினும் இப்பொழுது எனது சக்திக்கேற்றபடி யோகத்தை அனுஷ்டிக்கிறேன் எனச் சொல்லுகிருர்—

ब्रह्मचर्यदृढतादिभिर्यमैराप्लवादिनियमैश्च पाविताः ।
कुर्महे दृढममी सुखासनं पङ्कजाद्यमपि वा भवत्पराः ॥ ३२ ॥

(ப—ரை) भवत्पराः=உம்மையே ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்களான अमी=இந்த நாங்கள் ब्रह्मचर्यदृढतादिभिः=ப்ரம்ஹசரியத்தின் நிலைத்தலை ஆதியாகக்கொண்ட அஹிம்ஸை, ஸத்தியம், அஸ்தேயம், அபரிக்ரஹம் முதலிய यमैः = யமமென்ற யோகாங்கங்களினுலும், आप्लवादिनियमैश्च—आप्लव=சௌசத்தை ஆதியாகக்கொண்ட ஸந்தோஷம், தபஸ், ஸ்வாத்யாயம், ஈஸ்வரப்ரணிதானம் ஆகிய நியமமென்ற யோகாங்கங்களினுலும் पाविताः सन्तः=பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு पङ्कजाद्यम् = பத்மாஸனத்தை ஆதியாகக்கொண்ட ஸ்வஸ்திகம் முதலிய ஆஸனத்தையோ अपि वा=அல்லது सुखासनम्=ஸ்திரமாயும் சுகமாயுமுள்ள வேறு ஆஸனத்தையோ दृढम्=நிஸ்ஸிதமாக कुर्महे=செய்து கொள்ளுவோமாக. (32) (எ—று)

(அ—கை) ஆஸனம் நிலைத்த பிறகு ப்ராணுயாமத்தைச் செய்வதாகச் சொல்லுகிருர்—

तारमन्तरनुचिन्त्य सन्ततं प्राणवायुमभियम्य निर्मलाः ।
इन्द्रियाणि विषयादथापहृत्यास्महे भवदुपासनोन्मुखाः ॥३३॥

(ப—ரை) तारम्=ப்ரணவத்தை अन्तः=உள்ளில் अनुचिन्त्य=தைலதாரைபோலும், மணியின் நாதம்போலும் இடையறுது சிந்தித்து அதாவது:—இடையில் வேறு தோற்றமெதுவும் கலக்காமல் தொடர்ந்த ப்ரணவத்யான ப்ரவாஹத்தையே செய்துகொண்டு प्राणवायुम्=ப்ராணவாயுவை अभियम्य=பூரகம் ரேசகம் கும்பகம் என்ற இவற்றினுல் ஜயித்து निर्मलाः=விலகின ராகாதிகளான அழுக்குகளை

யுடையவர்களாகவாகி इन्द्रियाणि=இந்திரியங்களை विषयात्=அதததற்குறிய விஷபத்திலிருந்து अपहृत्य=இழுத்து, அதாவது:—ப்ரத்யாஹாரம் என்ற யோகாங்கத்தை யனுஷ்டித்துக்கொண்டு अथ=பிறகு भवदुपासनोन्मुखाः=தாரணை முதலிய உமது உபாஸனையில் நோக்கமுள்ளவர்களாய், தாரணை தியானம் ஸமாதி இவற்றை முறையேயடைய விருப்பங்கொண்டவர்களாய் आस्महे=இருப்போமாக. (33)

(அ—கை) க்ரமப்ராப்தமான தாரணையையுபதேசிக்கிறார்—

अस्फुटे वपुषि ते प्रयत्नतो धारयेम धिषणां मुहुर्मुहुः ।
तेन भक्तिरसमन्तरार्द्रतामुद्वहेम भवदङ्घ्रिचिन्तकाः ॥ ३४ ॥

(ப—ரை) अस्फुटे=தெளிவாகத்தோன்றாத ते=உம்முடைய वपुषि=ஸ்ரீமூர்த்தியில் प्रयत्नतः=முபற்சியுடன் मुहुर्मुहुः=அடிக்கடி धिषणाम्=புத்தியை धारयेम=நிலைக்கச் செய்வோமாக. तेन=அத்தகைய தாரணுநுஷ்டானத்தினுல் भक्तिरसम्=பக்தியாகிற ரஸத்தையும், अन्तरार्द्रताम्=அதன் அனுபவரூபமான சித்தத்தினுருக்கத்தையும் उद्वहेम=அடைவோமாக. அதிலிருந்து भवदङ्घ्रिचिन्तकाः=உமது சரணத்தைச் சிந்திக்கின்ற பரமபாகவதர்களாக [भवेम=ஆவோமாக.] (34)

(அ—கை) தியானயோகத்தைச் சொல்லுகிறார்—

विस्फुटावयवभेदसुन्दरं त्वद्वपुः सुचिरशीलनावशात् ।
अश्रमं मनसि चिन्तयामहे ध्यानयोगनिरतास्त्वदाश्रयाः॥३५॥

(ப—ரை) विस्फुटावयवभेदसुन्दरम्=மிகத் தெளிவான அவயவபேதத்தையுடையதும் ஆனதுபற்றியே அழகு வாய்ந்ததுமான त्वद्वपुः=உமது ஸ்ரீமூர்த்தியை सुचिरशीलनावशात्=வெகுகாலம் தாரணை தியானம் இவற்றின் அப்யாஸங்களைச் செய்யும் வாயிலாக अश्रमं यथा तथा=சிரமமின்றியே मनसि=மனத்தில் चिन्तयामहे=சிந்திப்போமாக. அதனுல் ध्यानयोगनिरताः=உமது ப்ராப்த்திக்கு உபாயமான தியான யோகத்தில் மிக்கப் பற்றுள்ளவர்களாகவாகி त्वदाश्रयाः=உமது பக்தர்களாக [भवेम=ஆகிவிடுவோமாக.] (35) (எ—று)

(அ—கை) இதனுல் ஸவிகல்ப ஸமாதியை ப்ரார்த்திக்கிறார்—

ध्यायतां सकलमूर्तिमीदृशीमुन्मिषन्मधुरताहृतात्मनाम् ।
सान्द्रमोदरसरूपमान्तरं ब्रह्म रूपमयि तेऽवभासते ॥ ३६ ॥

(ப—ரை) अयि !=ஹே பகவன் ! ते=உம்முடைய ईदशीम्=இம்மாதிரியான सकलमूर्तिम्=ஸகுணஸ்வரூபத்தை ध्यायताम्=தியானிக்கின்றவர்களும் उन्मिषन्मधुरताहृतात्मनाम्—उन्मिषत्=அபிவ்யக்தியையடைந்த मधुरता=ஸ்ரீமூர்த்தியின் ஸௌபாக்கியத்தினால் हृत=அபஹரிக்கப்பட்ட आत्मनाम्=மனதையுடையவர்களுமான எங்களுக்கு सान्द्रमोदरसरूपम्=ஸாந்த்ரானந்தரஸ ரூபமானதும் ते=உம்முடைய रूपम्=ஸ்வரூபபூதமுமான ब्रह्म=ப்ரம்ஹமானது आन्तरम्=மனத்தினாலறியக்கூடியதாக अवभासते = ப்ரகாசத்தையடைகிறது. க்ஞாதா க்ஞானம் க்ஞேயம் என்ற த்ரிபுடீரூபத்துடன் பின்னமாயும் அபின்னமாயும் தோற்றத்தையடைகிறது. இதனால் ஸவிகல்பஸமாதியானது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. மண்ணினால் செய்யப்பட்ட யானையில் "இது யானை" யென்ற தோற்றமேற்பட்டபோதிலுங்கூட மண்ணின் தோற்றமும் ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ப்ரம்ஹமானது த்வைதப்ரபஞ்சரூபமாகத் தோற்றத்தையடைந்தபோதிலுங்கூட அத்வைதமாகவும் இங்கிலையில் தோற்றத்தையடைகிறது என்பது பெறப்பட்டது. (36) (எ—று)

(அ—கை) இப்பொழுது நிர்விகல்ப ஸமாதியின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறார்—

तत्समास्वदनरूपिणीं स्थितिं त्वत्समाधिमयि विश्वनायक।
आश्रिताः पुनरतः परिच्युतावारभेमहि च धारणादिकम् ॥

(ப—ரை) अयि विश्वनायक !=ஹே ஜகன்னாத! तत्समास्वदनरूपिणीम्—तत्=அந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய समास्वदन=நன்கு அனுபவத்தின் रूपिणीम्=ஸ்வரூபமானதும் स्थितिम्=க்ஞாதா, க்ஞேயம் இரண்டுக்கும் (*)க்ஞானரூபத்துடன் அவஸ்தான ரூபமானதுமான त्वत्समाधिम्=உம்மை விஷயமாகக் கொண்ட நிர்விகல்ப ஸமாதியை

(*) உப்புக்கட்டியை ஜலத்தில் கரைத்ததும் அது ஜலமாத்திரமாகவே ஆனபொழுது உப்பின் தனியான தோற்றமானது இல்லாது ஜலமாத்திரமாகவே கண்ணுக்கு எவ்விதம் தோற்றுகிறதோ, இவ்விதமே நிர்விகல்பஸமாதிகாலத்தில் க்ஞாதா, க்ஞேயம், என்ற இரண்டும் க்ஞானஸ்வரூபமான ப்ரம்ஹத்துடன் கலந்து ப்ரம்ஹமாத்திரமாகவே தோற்றுகிறது என்பது கருத்து.

आश्रिता:=அடைந்தவர்களான நாங்கள் अत:=இந்நிலையிலிருந்து [*]परिच्युतौ सत्याम्=நழுவுதலேற்பட்டதும் पुन:=மறுபடியும் धारणादिकम्=தாரணை தியானம் ஸவிகல்பஸமாதி இவற்றை आरभे महि=ஆரம்பம் செய்யக்கடவோமாக. (37) (எ—று)

(அ—கை) ஸமாதி ஜயமேற்பட்டதும் ப்ராப்தமாகும் ஜீவன் முக்திநிலையை இதனாலுபதேசிக்கிறார்—

इत्थमभ्यसननिर्भरोल्लसत्त्वत्परात्मसुखकल्पितोत्सवा: ।
मुक्तभक्तकुलमौलितां गता: सञ्चरेम शुकनारदादिवत् ॥

(ப—ரை) [वयम्=நாங்கள்] इत्थमभ्यसननिर्भरोल्लसत्त्वत्परात्मसुखकल्पितोत्सवास्सन्त:—इत्थम्=இதுவரை சொன்னபடி अभ्यसन=தாரணை தியானம் ஸமாதி இவற்றின் அப்பியாஸத்தினால் निर्भर=அதிகமாக उल्लसत्=ஆவிர்பாவத்தையடைந்த त्वत्परात्मसुख=உமது ஸ்வரூபபூதமான பரப்ரம்ஹானுபவ மூலமேற்பட்ட ஸுகத்தினால் कल्पित=அமைந்த उत्सवा:=ஸந்தோஷத்தை யுடையவர்களாய்க் கொண்டும், मुक्तभक्तकुलमौलिताम्=முக்தர், பக்தர் இவர்களின் ஸமூஹத்துக்கு ப்ரதானனாக விருத்தலை गतास्सन्त:=அடைந்தவர்களாய்க் கொண்டும். शुकनारदादिवत्=சுகர் நாரதர் முதலியவர்போல सञ्चरेम=ஸஞ்சரிப்போமாக. (38) (எ—று)

குறிப்பு—ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரமேற்பட்டதும் அக்ஞானம், அதன் காரியமான ஸஞ்சிதகர்மங்கள், ஸம்சயவிபர்யயங்கள் ஆகிய இவையாவும் பாதிக்கப்பட்டு விடுவதால் ப்ரம்ஹநிஷ்டர்கள் ஸமஸ்தமான பந்தங்களுமற்றவர்களாகவாகிவிடுகின்றனர் தானாயினும் ப்ரா

---

[*] நிர்விகல்பஸமாதிக்கு லயம், விக்ஷேபம் கஷாயம், ரஸாஸ்வதம் இவை ரூபங்களான நான்கு விக்கினங்களுண்டு. அவற்றுள் லயமாவது—நித்திரை, விக்ஷேபமாவது பிறவற்றைப் பற்றுதல், கஷாயமாவது விஷய வாஸனையினால் ஸ்தம்பித்துவிடல், ரஸாஸ்வாதமாவது ஸவிகல்ப ஸமாதியிலுண்டான ஆனந்தானுபவம் இவையாம். ஆகவே இந்தத் தோஷங்களினால் நிர்விகல்ப ஸமாதியிலிருந்து நழுவுதலேற்படுமோயின் திரும்பவும் தாரணை தியானம் ஸமாதி இவற்றையே ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது. எப்பொழுது சித்தமானது இந்தத் தோஷமற்றதாய் அந்நிலையிலிருந்து அசையாது ப்ரம்ஹமாத்திரமாக ஆகிறதோ அப்பொழுது அந்நிலை நிர்விகல்பஸமாதி எனப்படுகிறது என்றும்.

ரப்தகர்மங்கள் எதுவரை முடியாதிருக்கின்றனவோ அதுவரை முந்தின வாஸனையினால் கர்மங்களின் அனுஷ்டானமும், அவற்றின் பலானுபவமும் இருக்கவேதான் செய்யும். ஆனால் "இது இந்திர ஜாலம்" எனவறிந்தவன் அந்த இந்திர ஜாலத்தைப் பார்ப்பினும் கூட உண்மையென்ற எண்ணத்துடன் அதைப் பார்க்கமாட்டான் அதுபோலவே இந்த முக்தர்களும், உலக வியவஹாரம் ப்ரம்ஹக்ஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதை உண்மையானதன்று எனப் பார்க்கின்றவர்களாய் ப்ராரப்த்தகர்ம நாசமேற்படும்வரை கொஞ்சகாலம் உலகில் ஸஞ்சரித்தே வருவர். இதுவேதான் ஜீவன் முக்தாவஸ்தையெனப்படுகிறது. சுகர், நாரதர் முதலியோர் அந்த ஜீவன் முக்தாவஸ்தையை அடைந்தவர்களாவர். ஆகவே ஹே பகவன்! நாங்களும் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரர்களாகவாவோமாயின் அத்தகைய ஜீவன்முக்த நிலையையடைந்து உலகில் ஸஞ்சரித்து வருவோம். (எ—று)

(அ—கை) நாரதாதிகளுக்கு ப்ராரப்த்தகர்ம நாசமேற்பட்டதும் தேஹபாதமிருப்பினுங்கூட வேறு தேஹப்ராப்த்தியானது பாகவதாதிகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ரம்ஹ க்ஞானத்துக்குப் பிறகு ப்ராரப்த்த கர்மத்தின் முடிவில் முக்தியேற்படுகிறது என்று சொன்னது எவ்விதம் பொருந்தும் எனவாசங்கித்து ஸமாதி ஜயத்தையடைந்த அத்தகைய மஹான்களுக்குத் தமது இஷ்டப்படிக்கான கதியுண்டு என்பதை இது முதல் ஏழு சுலோகங்களினுபதேசிக்கிறார்—

त्वत्समाधिविजये तु यः पुनर्मङ्क्षु मोक्षरसिकः क्रमेण वा ।
योगवश्यमनिलं षडाश्रयैरुन्नयत्यज सुषुम्नया शनैः ॥ ३९ ॥

(ப—ரை) **अज**!=ஹே அஜ! **त्वत्समाधिविजये**—**त्वत्**=உம்மிடத்தில் செய்யப்பட்ட **समाधि**=ஸமாதியின்=(சித்தை காக்கிரியத்தின்) **विजये**=விஜயமானது=காற்றில்லாத விடத்திலுள்ள விளக்குப்போல அஞயாஸமாக நீண்டகால மிருத்தலானது, ஏற்பட்டதும் **यः पुनः**= எவர் **मङ्क्षु**=சீக்கிரமாகவே **मोक्षरसिकः**=மோக்ஷத்தில் பற்றுள்ளவரோ, அதாவது:—ஸத்யோமுக்தியில் ஆக்ரஹ (வேக) முடையவரோ, **वा**=அல்லது, **यः**=எவர் **क्रमेण**=க்ரமமுக்தியில் ஆக்ரஹ(வேக)

முடையவரோ அவ்விருவரும் योगवश्यम्—योग=ப்ராணாயாமததினால் वश्यम्=வசப்பட்ட अनिलम्=வாயுவை षडाश्रयैः=*மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம் அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்ற ஷடாதாரங்கள் மூலம் सुषुम्नया=சுஷும்னா நாடிவழியாக शनैः=க்ரமமாய் उन्नयति=மூர்த்தஸ்தானத்தையடையும்படி செய்கிறார். (39)

(அ—கை) சுஷும்னா நாடி வழியாக ப்ராணவாயுவை மூர்த்தஸ்தானத்துக்குக் கொண்டுவருதல் க்ரமமுக்தியை யடைகின்றவர்க்கும், ஸத்யோமுக்தியை யடைகின்றவர்க்கும பொதுவாகவுள்ளது. இதற்குப் பிறகு வித்தியாஸமுண்டு என்பதை இதனால் சொல்லுகிறார்—

लिङ्गदेहमपि सन्त्यजन्नथो लीयते त्वयि परे निराग्रहः ।
ऊर्ध्वलोककुतुकी तु मूर्धतः साधमेव करणैर्निरीयते ॥ ४० ॥

(ப—ரை) निराग्रहः=ஸத்யோமுக்தியில் ஆக்ரஹம்(ஆவல்)உள்ளவர் अथो=பிறகு அதாவது:—வாயுவை மூர்த்தஸ்தானத்துக்குக் கொண்டுவந்து அரை முஹூர்த்தம் அங்கு தங்கும்படி செய்தபிறகு लिङ्गदेहमपि=ஸ்தூலசரீரம், லிங்கசரீரம் இரண்டையும், सन्त्यजन्=திரும்பவும் வராதிருப்பதற்குவேண்டி நன்கு பரித்யாகஞ்செய்து परे=பரப்ரம்ஹரூபமான त्वयि=உம்மிடத்தில், लीयते=இரண்டறக் கலக்கிறார். அதாவது:—ஜ்யோதிஸ்ஸானது ஜ்யோதிஸ்ஸில் கலப்பதுபோல உம்முடன் கலக்கிறார் என்றும். ऊर्ध्वलोककुतुकी तु=ப்ரம்ஹாதிலோகானுபவத்தில் ஆவல் கொண்டவரோவெனில் करणैस्साधम्=இந்திரியங்களுடன் கூடவே அதாவது:—பஞ்சப்ராணன் மனஸ் புத்தி பத்து இந்திரியங்கள் இவற்றின் ஸமுதாயரூபமான லிங்கசரீரத்துடன் கூடவே என்றும். मूर्धतः=ப்ரம்ஹரந்திரத்தைப் பிளந்துகொண்டு निरीयते=செல்லுகிறார். அதாவது:—ப்ரம்ஹரந்திரத்தின் உள்ளிலிருக்கின்ற ஸுஷும்னாநாடிக்கும் சூரியனுடைய கிரணங்களுக்கும் ஸம்பந்தமானது நித்யமாக இருப்பதால் ஜீவன் அவ்வழியாக ப்ரம்ஹரந்திரத்தை யடைந்து அங்கிருந்து வெளிக்

* மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞை முடியவுள்ள 6 ஸ்தானங்கள் இன்னின்ன வென்பதை பாகவதம் 11வது ஸ்கந்தமொழி பெயர்ப்பில் 176-வது பக்கத்திற் காண்க.

கிளம்புகின்ற சூரிய கிரணங்களுடன் கூட வெளியிற் செல்லுகின்றான் என்றும். (40) (எ—று)

(அ—கை) இதன் பிறகு அக்னியாதிகளான ஆதிவாஹிகதேவதைகளைக் கடந்து செல்லும் முறையை யுபதேசிக்கிறார்—

अग्निवासरवळक्षपक्षगैरुत्तरायणजुषा च दैवतैः ।
प्रापितो रविपदं भवत्परो मोदवान् ध्रुवपदान्तमीयते ॥ ४१ ॥

(ப—ரை) अग्निवासरवळक्षपक्षगैः=அக்னி, பகல், சுக்கிலபக்ஷம் இவற்றை யடைந்த दैवतैः=தேவதைகளினாலும், उत्तरायणजुषा=உத்தராயணமாகிற ஆறுமாஸங்களை யடைந்த தேவதையினாலும் रविपदम्=ஜ்யோதிஸ் சக்கிரரூபமான சூரியமண்டலத்தை प्रापितः=அடைவிக்கப்பட்ட ஜீவன் भवत्परः=உம்மையே ப்ரதானமாகக் கொண்டும் मोदवान्=அந்தந்த தேவதைக்குத் துல்லியமான போகானுபவத்தினால் ஸந்தோஷாதிசயமுள்ளவனாய்க் கொண்டும் ध्रुवपदान्तम्=த்ருவலோகத்தின் முடிவு எல்லைவரை ईयते=செல்லுகிறான். (41) (எ—று)

குறிப்பு:—அக்னி முதலிய தேவர்கள், இந்த ஜீவனைக் கையிலுள்ள பொம்மையைப் போலத்தூக்கிச் சென்று ப்ரம்ஹலோகத்தில் சேர்க்கின்றனர். அதாவது:-முதலில் அக்னியபிமானி தேவதையானது ஸ்வேச்சையாகச் சரீரத்தை விட்டு சூரியனுடைய கிரணம் வழியாக வெளியேறின ஜீவனை அக்னிலோகம் வழியாக அழைத்துச் சென்று பகலுக்கு அபிமானியான தேவதையின் கையில் சேர்க்கிறது. அந்தப் பகலபிமானி தேவதையானது உத்தராயணரூபமான ஆறுமாஸங்களுக்கு அபிமானியான தேவதையின் கையில் சேர்க்கிறது. அந்தத் தேவதையானது ஸம்வத்ஸராபிமானி தேவதையின் கையில் சேர்க்கிறது. அந்தத் தேவதையோ தேவலோகம் வழியாகக் கொண்டுபோய் வாயுதேவதையின்கையில் சேர்க்கிறது. அந்தவாயுதேவதையோ தனது லோகம் வழியாக அழைத்துச் சென்று ஆதித்யன் என்ற தேவதையின் கையில் சேர்க்கிறது. அந்த ஆதித்ய தேவதையோ தனது மண்டலம் வழியாகச்செல்லும் ஜீவனைத் தனது லோகம் வழியாகக்கொண்டுபோய் சந்திர தேவதையின் கையில் சேர்க்கிறது. அந்தச் சந்திரதேவதையோ தனது லோகம் வழியாக அழைத்துச் சென்று வித்யுத் என்ற லோகத்தையடையச்

செய்கிறது. அங்கிருந்து துருவலோகம் முடியச்செல்லுகிறான் என்று சொன்னதாகக் கொள்ளவும். (எ—று)

आस्थितोऽथ महरालये यदा शेषवक्त्रदहनोष्मणार्द्यते ।
ईयते भवदुपाश्रयस्तदा वेधसः पदमतः पुरैव वा ॥ ४२ ॥

(ப—ரை) **अथ**=த்ருவனுடைய பதத்தை யடைந்தபிறகு **महरालये**=கல்பம் முடிய ஆயுளுள்ளவர்களான ப்ருக்வாதி மஹருஷிகளின் நிவாஸஸ்தானமான மஹர்லோகத்தில் **आस्थितः**=சுகமாக வஸிக்கின்றவனுய் **यदा**=எந்தக்காலத்தில் **शेषवक्त्रदहनोष्मणा—शेषवक्त्र**=ஆதிசேஷனுடைய வாயிலிருந்து மூவ்வுலகங்களையும் பொசுக்கவேண்டி வெளிவந்த மேல் நோக்கின ஜ்வாலையுள்ள **दहन**=அக்னியின் **ऊष्मणा**=சூட்டினுல் **अर्द्यते**=பீடிக்கப்படுகின்றுனே= அக்னியினுல் மூவ்வுலகமும் பொசுக்கப்படுவதைக் கண்டு அந்தத் தீயின் வெப்பத்தினுல் எப்பொழுது பீடிக்கப்படுகின்றுனே, **तदा**=அப்பொழுது **भवदाश्रयः**=உம்மையே சரண்புகுந்தவன், **वेधसः**=ப்ரம்ஹதேவனின் **पदम्**=ஸ்தானத்தை **ईयते** = அடைகிறுன். ப்ருக்வாதி மஹருஷிகளுடன் கூட ஜனலோகத்தையும் தபோலோகத்தையும் தாண்டி ப்ரம்ஹதேவனின் ஸபையை யடைகிறுன். **वा**=அல்லது **अतः पुरैव**=ஆதிசேஷனுடைய முகத்தினின்றும் வெளிவந்த அக்னியினுல் பீடையேற்படுவதற்கு முந்தியே தனது இஷ்டப்படியாவது ப்ரம்ஹ ஸபையை யடைகிறுன். (42) (எ—று)

குறிப்பு—இந்த உபாஸக ஜீவன் சீக்கிரமாக அந்த ப்ரம்ஹ ஸபையை யடைய விரும்புவானுயின் அப்பொழுது வித்யுத்லோகம் வரைவந்த இவனை, ப்ரம்ஹதேவனின் ஆக்ஞையை யொட்டிவந்த அமானவபுருஷனுெருவன் வித்யுத்லோகமார்க்கத்தினுலும் இந்திரன் ப்ரஜாபதி இவர்களினுலக வழியினுலும் அழைத்துப்போய் விரஜா நதியைத் தாண்டுவித்து ப்ரம்ஹலோகத்தை யடையச்செய்விக்கிறுன். அங்கு இவன் திவ்வியசரீரமுள்ளவனுகவாகிறுன். (எ—று)

(அ—கை) பின்னர் ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைந்தவர்களுக்கு வரும் இரண்டுவிதமான கதியைச் சொல்லுகிறார்—

तत्र वा तव पदेऽथवा वसन् प्राकृतप्रळय एति मुक्तताम् ।
स्वेच्छया खलु पुरापि मुच्यते संविभिद्य जगदण्डमोजसा ॥

(ப—ரை) இவ்விதம் ஸத்தியலோகத்தை யடைந்தவன் तत्रवा=அந்த ப்ரம்ஹலோகத்திலாவது, अथवा=அல்லது तव=உம்முடைய (*)पदे=விஷ்ணுலோகத்திலாவது वसन्=வஸிக்கின்றவனாய் प्राकृतप्रळये सति=ப்ரகிருதிகாரியங்களான மஹத் அஹங்காரம் பஞ்சதன்மாத்திரை முதலியவற்றுக்குத் தத்தமது காரணங்களில் லயமேற்பட்டபொழுது मुक्ताम्=முக்தனாக விருத்தலை, एति=அடைகிறான். அதாவது:—ப்ரம்ஹதேவனுடன் கூட முக்தனாக வாகி ப்ரம்ஹமாத்திரமாக வாகிறான். அல்லது जगदण्डम्=ப்ரம்ஹாண்டத்தை ओजसा=தனது யோகபலத்தினால் संविभिद्य=நன்கு பிளந்துகொண்டு स्वेच्छया=தனதிஷ்டப்படி மனது இந்திரியம் இவற்றை அங்கு பரித்யாகம் செய்துவிட்டு पुरापि=ப்ராகிருத ப்ரளயத்துக்கு முந்தியே मुच्यते=முக்தியை யடைந்துவிடுகிறான். (43) (எ—று)

(அ—கை) இனி ப்ரம்ஹாண்டபேதனம் செய்யும் முறையை யுபதேசிக்கிறார்—

तस्य च क्षितिपयोमहोनिलद्योमहत्प्रकृतिसप्तकावृतीः ।
तत्तदात्मकतया विशन् सुखी याति ते पदमनावृतं विभो ॥

(ப—ரை) विभो !=ஹே விபோ! तस्य=அந்த ப்ரம்ஹாண்டத்தினுடைய क्षितिपयोमहोनिलद्योमहत्प्रकृतिसप्तकावृतीश्च=பூமி, ஜலம், தேஜஸ், காற்று, ஆகாசம், [*]மஹத்தத்துவம், ப்ரகிருதி=மாயா, என்ற ஏழு ஆவரணங்களையும் तत्तदात्मकतया=அதனதன் ஸ்வரூபமாகவிருத்தல் மூலம் विशन्=ப்ரவேசித்தவனாயும் (அந்தந்த ஆவரண சரீரகனாகத் தானிருந்துகொண்டும்) सुखी=அந்தந்தவிடத்தில் ஒப்

(*) இவ்விதம் சொன்ன இந்தக் கவியின் கருத்து பின்வருமாறு—ஸத்தியலோகத்துக்குள்ளிலேயே ப்ரம்ஹா விஷ்ணு, மஹாதேவன் இவர்களின் லோகங்களிருக்கின்றன. ப்ரம்ஹவிஷ்ணு சிவோபாஸகர்கள் அந்தந்த லோகங்களையடைந்து அவரவர்க்கு ஸமானங்களான போகங்களை யனுபவிக்கின்றனர் என்றும்.

[*] महत्=என்றதால் உபலக்ஷணமுறையால் அஹந்தத்துவத்தையும் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இதனால் ஐந்துபூதங்கள் அஹந்தத்துவம் மஹத்தத்துவம் என்ற இவை ஏழும் ஏழு ஆவரணங்களாகவும் ப்ரகிருதியானது எட்டாவது ஆவரணமாகவும் ஏற்பட்டது.

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवमेतन्निगदितं पृष्टवान्यद्भवान्मम । नृणां यन्म्रियमाणानां मनुष्येषु मनीषिणाम् ॥ १ ॥ ब्रह्मवर्चसकामस्तु यजेत ब्रह्मणस्प-

---

பற்ற சுகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டும் முடிவில் ப்ராணன் இந்திரியங்கள் இவற்றை அதனதன் காரணங்களில் ஒடுக்கிப் பிறகு அந்த ஆவரணங்களும் அற்றுவிடவே अनावृतम्=எவ்வித ஆவரணமுமற்ற ते=உம்முடைய पदम्=ஸ்வரூபத்தை=ப்ரம்ஹமாத்திரமாக இருத்தலை याति=அடைகிருன். (44) (எ-று)

(அ-கை) இவ்விதம் முக்தியை யடைந்தவன் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தையடைவதில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிருர்—

अर्चिरादिगतिमीदृशीं व्रजन् विच्युतिं न भजते जगत्पते ।
सच्चिदात्मक भवद्गुणोदयानुच्चरन्तमनिलेश पाहि माम् ॥४५॥

(ப-ரை) सच्चिदात्मक !=ஸத்சித்ரூபியான! अनिलेश !=குருவாயூருக்கு ஈசனே! ईदृशीम्=இம்மாதிரியான अर्चिरादिगतिम्=அர்ச்சிஸ்ஸை முதலில்கொண்ட கதியை व्रजन्=அடைந்த ஜீவன் विच्युतिम्=திரும்பி வருதலை न भजते=அடைவதில்லை. जगत्पते !=ஜகத்பதியான ஹே கிருஷ்ண! भवद्गुणोदयान्=உமது குணேதயங்களை उच्चरन्तम्=சொல்லுகின்ற माम्=என்னை पाहि=ஆதிவியாதி ஸங்கடங்களிலிருந்து காப்பீராக. (45) (எ-று)

இவ்விதம் அஷ்டாங்கயோக வர்ணனமும், யோகஸித்தி வர்ணனமும் என்ற ஐந்து ஸ்லோகங்கள் அதிகமுள்ள
நான்காவது தசகம் முற்றிற்று.

மூன்ருவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) तृतीये विष्णुभक्तेस्तु वैशिष्ट्यं शृण्वतो मुनेः ।
भक्त्युद्रेकेण तत्कर्मश्रवणादर ईर्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) இந்த மூன்ருவது அத்தியாயத்தில் முனியான சுகாசாரியரிடமிருந்து விஷ்ணுபக்தியின் மேன்மையைக்கேட்கின்ற பரீ

तिम्। इन्द्रमिन्द्रियकामस्तु प्रजाकामः प्रजापतीन्॥ २॥ देवीं मायां तु श्रीकामस्तेजस्कामो विभावसुम्। वसुकामो वसून्रुद्रान्वीर्यकामोऽथ वीर्यवान्॥ ३॥ अन्नाद्यकामस्त्वदितिं स्वर्गकामोऽदितेः सुतान्। विश्वान्देवान्राज्यकामः साध्यान्संसाधको विशाम्॥ ४॥ आयुष्कामोऽश्विनौ देवौ पुष्टिकाम इलां यजेत्। प्रतिष्ठाकामः पुरुषो रोदसी लोकमातरौ॥ ५॥

க்ஷித் ராஜனுக்குப் பக்திப்பெருக்குடன் விஷ்ணுவின் சரித்திரத்தை ஶ்ரவணஞ் செய்வதிலுள்ள ஆதரவின் ஆவஶ்ய கதையானது சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஏதோ வொரு புண்ணியகர்ம விசேஷத்தினால் மனுஷ்யப் பிறவியையடைந்த ஜீவர்களுக்குள் புத்திமான்களுடையவும், அதிலும் மரிக்கும் தருணத்திலுள்ள மனிதர்களுடையவுமான எந்தக் கிருத்யத்தைப் பற்றி நீ என்னைக் கேட்டனையோ அந்த இது இவ்விதமென அதாவது:—ஹரிகதாஶ்ரவண ரூபமென, உனக்கு என்னால் சொல்ல (விதிக்க) ப்பட்டது. (1) ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸில் காமனையுள்ளவன் வேதத்துக்குப் பதியான ப்ரம்ஹதேவனையும், இந்திரியங்களின் சக்தியாதிக்கியத்தில் காமனையுள்ளவன் இந்திரனையும், ப்ரஜையில் காமனையுள்ளவன் தக்ஷர் முதலிய ப்ரஜாபதிகளையும் ஆராதிக்கவேண்டும். (2) ஸ்ரீயில் காமனையுள்ளவன் துர்க்காதேவியையும், தேஜஸ்ஸில் காமனையுள்ளவன் அக்னியையும், தனத்தில் காமனையுள்ளவன் வஸுக்களையும், வீர்ய(ப்ரபாவ)த்தில் காமனையுள்ளவன் வீரியமுள்ளவனாக (இந்திரிய ஜயமுள்ளவனாக) இருந்துகொண்டு ஏகாதச ருத்திரர்களையும் ஆராதிக்கவேண்டும். (3) அன்னத்திலும், பக்ஷ்யத்திலும் காமனையுள்ளவன் அதிதியையும், ஸ்வர்க்கத்தில் காமனையுள்ளவன் அதிதியின் புத்திரர்களான துவாதசாதித்யர்களையும், ராஜ்யத்தில் காமனையுள்ளவன் விஶ்வதேவர்களையும், ப்ரஜைகளை ஸ்வாதீனமாக்க விருப்பமுள்ளவன் ஸாத்தியர்களையும். (4) ஆயுர்விருத்தியில் காமனையுள்ளவன் அஶ்வினீதேவர்களையும், தேஹபுஷ்டியில் காமனையுள்ளவன் பூமிக்கு அபிமானிதேவதையையும், ஒரு ஸ்தானத்தில் நிலைத்திருக்க விரும்புகின்ற புருஷன் லோகமாதாக்களான த்யாவாபூமீ என்ற தேவதைகளையும், ஆராதிக்கவேண்டும். (5) நல்ல ரூபத்தில் காமனையுள்ள

रूपाभिकामो गन्धर्वान्स्त्रीकामोऽप्सर उर्वशीम् । आधिपत्यकामः सर्वेषां
यजेत परमेष्ठिनम् ॥ ६ ॥ यज्ञं यजेद्यशस्कामः कोशकामः प्रचेतसम् ।
विद्याकामस्तु गिरिशं दाम्पत्यार्थ उमां सतीम् ॥ ७ ॥ धर्मार्थ उत्तमश्लोकं
तन्तुं तन्वन्पितॄन्यजेत् । रक्षाकामः पुण्यजनानोजस्कामो मरुद्गणान् ॥ ८ ॥
राज्यकामो मनून्देवान्निर्ऋतिं त्वभिचरन्यजेत् । कामकामो यजेत्सोम-
मकामः पुरुषं परम् ॥ ९ ॥ अकामः सर्वकामो वा मोक्षकाम उदारधीः ।
तीव्रेण भक्तियोगेन यजेत पुरुषं परम् ॥ १० ॥ एतावानेव यजतामिह

வன் கந்தர்வர்களையும், சிறந்த ஸ்திரீயில் விருப்பமுள்ளவன் அப்ஸரஸ்ஸான ஊர்வசியையும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதிபத்யத்தில் காமனையுள்ளவன் ப்ரம்ஹதேவனையும், (6) யசஸ்ஸில் காமனையுள்ளவன் யக்ஞாபிமானியான விஷ்ணுவையும், கோசத்தில் (பணக் குவியலில்) காமனையுள்ளவன் வருணனையும், வித்யையில் காமனையுள்ளவன் மஹாதேவனையும், தம்பதிகளுக்குள் பரஸ்பரப்ரீதியை விரும்புகின்றவன் ஸதியான உமையவளையும், ஆராதிக்கவேண்டும். (7) தர்மத்தில் காமனையுள்ளவன் உத்தமச்லோகனை விஷ்ணுவையும், ஸந்ததிவிருத்தியில் விருப்பமுள்ளவன் பிதிருக்களையும், எந்தத் தீங்கும் வராதிருக்க விரும்புகின்றவன் யக்ஷர்களையும், வலுவில் விருப்பமுள்ளவன் தேவக்கூட்டங்களையும் ஆராதிக்கவேண்டும்.(8) ராஜனாக விருக்கவிரும்புகின்றவன் மன்வந்தரபாலகர்களான தேவர்களையும், சத்துருமரணத்தில் விருப்பமுள்ளவன் நிருருதி என்ற ராக்ஷஸனையும், போகத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ஸோமன் என்ற தேவனையும், வைராக்கியத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரகிருதி ஸம்பந்தமற்ற புருஷனையும் ஆராதிக்கவேண்டும். (9)

ஏகாந்த பக்தனாகவோ, இதுவரை சொல்லப்பட்டதும் சொல்லப்படாததுமான ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் காமனையுள்ளவனாகவோ, மோக்ஷத்தில் காமனையுள்ளவனாகவோ உள்ள உதாரபுத்திபடைத்தவன் தீவ்ரமான பக்தியோகத்தினால் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த பரமாத்மாவை ஆராதிக்கவேண்டும். (10) தனிப்பட்ட அந்தந்தத் தேவதைகளை யஜிப்பவர்க்கு அதன்மூலம் பாகவதர்களின் ஸங்கமேற்பட்டு பகவானிடத்தில் நிலைத்த பக்தியானது உண்டாகிறது

निःश्रेयसोदयः। भगवत्यचलो भावो यद्भागवतसङ्गतः॥ ११ ॥ ज्ञानं यदा प्रतिनिवृत्तगुणोर्मिचक्रमात्मप्रसाद उत यत्र गुणेष्वसङ्गः। कैवल्यसंमतपथस्त्वथ भक्तियोगः को निर्वृतो हरिकथासु रतिं न कुर्यात् ॥ १२ ॥

शौनक उवाच—इत्यभिव्याहृतं राजा निशम्य भरतर्षभः। किमन्यत्पृष्टवान्भूयो वैयासकिमृषिं कविम् ॥ १३ ॥ एतच्छुश्रूषतां विद्वन्सूत नोऽर्हसि भाषितुम्। कथा हरिकथोदर्काः सतां स्युः सदसि ध्रुवम् ॥१४॥ स वै भागवतो राजा पाण्डवेयो महारथः। बालक्रीडनकैः क्रीडन्कृष्णक्रीडां य आददे ॥ १५ ॥ वैयासकिश्च भगवान्वासुदेवपरायणः। उरुगाय-

---

என்பது யாதுண்டோ இதுவேதான் பரமபுருஷார்த்தத்தின் லாபமாகவாகும். மற்ற ஸ்வர்க்காதிபலன் உபயோகமற்றதாகவாகும்.(11) எந்த ஹரிகதைகள் மூலம் குணோர்மிகளாகிற ராகத்வேஷாதி ஸமுதாயத்துக்கு எல்லாவிஷயங்களினின்றும் நிவிருத்தியும், அதன்மூலம் க்ஞானமுமுண்டாகிப் பிறகு மனத்தில் தெளிவும், அந்த மனத் தெளிவு காரணமாய் விஷயங்களில் வைராக்கியமும், பிறகு கைவல்யமென்றே யாவராலு மொப்பப்பட்ட வழியான பக்தியோகமும் உண்டாகிறதோ அந்த ஹரிகதைகளில் ப்ரவணாதிகளினால் சுகத்தையடைந்த எவன்தான் ஆசையையடையாதிருப்பான் என்றார். (12)

சௌனகர் சொல்லலுற்றார்—பரதஸ்ரேஷ்டனான அரசன் இவ்விதம் சுகாசாரியரால் சொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு வியாஸகுமாரரும் கவியும், சப்தப்ரம்ஹ நிஷ்ணாதருமான ருஷியை (ப்ரம்ஹக்ஞானியான சுகரை) திரும்பவும் வேறு எதைக் கேட்டார். (13) ஹே வித்வன்! ஸூத! கேட்க ஆவல் கொண்ட எங்களுக்கு இதைச் சொல்ல நீரே தகுந்தவராகவாகிறீர். ஸாதுக்களான பாகவதர்களின் ஸபையில் பகவத்கதையை உத்தரபலனாகவுடைய கதைகள் (ஸம்பாஷணைகள்) ஏற்படுவது நிஸ்சயமன்றோ? (14) குழந்தைகளுக்குரிய விளையாட்டுக் கருவிகளுடன் விளையாடின எவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பூஜாதிரூபமானவிளையாட்டையே பின்பற்றினரோ பாண்டுவின் வம்சத்திற் பிறந்தவரும், மஹாரதருமான அந்த அரசரோ பரமபாகவதராவார். (15) பகவானான வியாஸகுமாரரோ வாஸுதேவனிடத்திலேயே ஈடுபட்டவர். ஆகவே இத்தகைய ஸாதுக்

गुणोदाराः सतां स्युर्हि समागमे ॥ १६ ॥ आयुर्हरति वै पुंसामुद्यन्नस्तं च यन्नसौ। तस्यर्ते यत्क्षणो नीत उत्तमश्लोकवार्तया ॥ १७ ॥ तरवः किं न जीवन्ति भस्त्राः किं न श्वसन्त्युत। न खादन्ति न मेहन्ति किं ग्रामपशवोऽपरे ॥ १८ ॥ श्वविड्वराहोष्ट्रखरैः संस्तुतः पुरुषः पशुः। न यत्कर्णपथोपेतो जातु नाम गदाग्रजः ॥१९॥ बिले बतोरुक्रमविक्रमान्ये न शृण्वतः कर्णपुटे नरस्य। जिह्वाऽसती दार्दुरिकेव सूत न चोपगायत्युरुगायगा-

---

களின் ஸமாகமத்தில் (சேர்க்கையில்) உருகாயனை பகவானுடைய குணங்களினுல் சிறந்தவைகளான கதைகள் நடந்திருக்குமன்றோ. (16) *எவன் ஒருக்ஷணகாலத்தையாவது உத்தமஶ்லோகனை பகவானுடைய லீலாஶ்ரவணமூலம் போக்குகின்ருனே அவனது ஆயுளைத்தவிர்த்து மற்றவர்களின் ஆயுளை உதயமாகின்றவனும் அஸ்தமனமடைகின்றவனுமான இந்தச் சூரியன் (வீணுகவே) அபஹரித்துவிடுகிருன். (17) (*)மரங்கள் ஜீவிக்கவில்லையா? (அவற்றுக்கு ஶ்வாஸமில்லையே எனின்?) துருத்திகள் மூச்சுவிடவில்லையோ? (அவற்றுக்கு ஆஹாராதிகள் இல்லையே எனின்?) கிராமத்திலுள்ள பசுக்களும், பசு துல்லியர்களான பிறரும் ஆஹாராதிகளையுட்கொள்ளவில்லையா? வீரியத்தை வெளிவிடவில்லையா? (18) எவனுடைய கர்ண மார்க்கத்தைக் கதாக்ரஜனை பகவான் ஒருபொழுதேனும் அடையவில்லையோ, அவன் நாய்க்கும், மலம் தின்னும் பன்றிக்கும், ஒட்டகைக்கும் கழுதைக்கும் ஒப்பான புருஷரூபமான பசுவேயாவான். (19)

[*]மனிதனுடைய எந்தக்கர்ணபுடங்கள் உருக்ரமனை பகவானுடைய லீலைகளைக் கேட்கவில்லையோ அவை பயனற்ற ஓட்டைகளே யாகும். ஹே சூத! உருகாயனை பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லாத கெட்ட நாக்கானது வீணுகக் கூச்சலிடும் தவக்

---

* மேலும் வீணுகவே செல்லுகின்ற ஆயுளை ஹரியின் கதையினுல் ஸபலமாகச் செய்வீராக என மூன்று சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிருர். (*) ஜீவித்திருத்தலே அவர்களது ஆயுளின் பலனுகவாகாதோ எனின்? ஆகாது என்கிருர். [*] பக்தியற்றவனுடைய அங்கங்களும் வீணே என இது முதல் ஐந்து சுலோகங்களினு லுபதேசிக்கிருர்.

था:॥ २० ॥ भार: परं पट्टकिरीटजुष्टमप्युत्तमाङ्गं न नमेन्मुकुन्दम्। शावौ करौ नो कुरुत: सपर्यां हरेर्लसत्काञ्चनकङ्कणौ वा ॥ २१ ॥ बर्हायिते ते नयने नराणां लिङ्गानि विष्णोर्न निरीक्षतो ये। पादौ नृणां तौ द्रुमजन्मभाजौ क्षेत्राणि नानुव्रजतो हरेर्यौ ॥ २२ ॥ जीवञ्शवो भागवताङ्घ्रिरेणुं न जातु मर्त्योऽभिलषेत यस्तु। श्रीविष्णुपद्या मनुजस्तुलस्या: श्वसन् शवो यस्तु न वेद गन्धम् ॥ २३ ॥ तदश्मसारं हृदयं बतेदं यद्गृह्यमाणैर्हरिनामधेयै:। न विक्रियेताथ यदा विकारो नेत्रे जलं गात्ररुहेषु हर्ष:॥ २४ ॥

களையின் நாக்குப்போலவேயாகும். (20) தலையானது பட்டுவஸ்திரத்தினுற் செய்யப்பட்ட மூண்டாசுடனும், கிரீடத்துடனும் கூடினதாக இருந்தபோதிலுங்கூட முகுந்தனை வணங்காவிடில் கேவலம் சுமையேயாகும். கைகள் விளங்குகின்ற பொன்மயமான கங்கணங்களை யுடையனவாயினுங்கூட ஹரியினது பூஜையைச் செய்யாவிடில் அவை பிணத்தின் கைகளே யாகும். (21) மனிதர்களின் எந்தக் கண்கள் விஷ்ணுவின் மூர்த்திகளைப் பார்க்கவில்லையோ அவை மயில்தோகையிலுள்ள கண்களேயாகும். மனிதர்களின் எந்தப் பாதங்கள் ஹரியினது க்ஷேத்திரங்களை யடையவில்லையோ அவை மரத்தின் வேருக்குத் துல்லியங்களேயாகும். (22) எந்த மனிதன் பாகவதர்களின் சரணதூளியில் ஒருபொழுதேனும் ஆவல்கொள்ளாதிருக்கின்றுனே அவன் உயிருடனிருக்கும் பிணமேயாவான். எந்த மனிதன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சரணத்தில் ஸம்பந்தத்தையடைந்த துளவியினுடைய மணத்தை முகராதிருக்கின்றுனே அவன் மூச்சுவிடுகின்ற பிணமேயாவான். (23) எந்த ஹிருதயமானது, கேட்கப்படுகின்ற ஹரியின் நாமதேயங்களினுல் நேத்திரத்தில் ஜலம், சரீரத்திலுள்ள உரோமங்களில் சிலிர்ப்பு என்ற விகாரமானது (மாறுபாடானது) எப்பொழுது காணப்படுகிறதோ அப்பொழுதுகூட. உருக்கத்தையடையாதிருக்குமோ அந்த இந்தச் சித்தமானது கல்லுப்போலக் கடினமானதேயாகும். கஷ்டம். (24) ஹேஅங்க! நீர் மனத்துக்கு ப்ரியமானவார்த்தையைப் பேசுகின்றீர். ஆதலால் பாகவதப்ரதானரும் ஆத்மவித்யாநிபுணரும் வியாஸகுமாரருமான சுகாசாரியர் அரசனுல் நன்கு கேட்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு

अथाभिधेह्यङ्ग मनोनुकूलं प्रभाषसे भागवतप्रधानः। यदाह वैयासकिरात्मविद्याविशारदो नृपतिं साधुपृष्टः॥ २५॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे श्रोतृश्रद्धानिरूपणं नाम तृतीयोऽध्यायः॥ ३॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः॥

सूत उवाच—वैयासकेरिति वचस्तत्त्वनिश्चयमात्मनः। उपधार्य मतिं कृष्ण औत्तरेयः सतीं व्यधात्॥१॥ आत्मजायासुतागारपशुद्रविणबन्धुषु। राज्ये चाविकले नित्यं विरूढां ममतां जहौ॥ २॥ पप्रच्छ चेम-

---

அரசனைப்பார்த்து எதைச் சொன்னரோ அதை எங்களுக்குச்சொல்லும் என்றார். (25) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரோத்ருஸ்ரத்தா நிரூபணம் என்ற மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) तुर्ये परीक्षिता पृष्टं सृष्ट्यादि हरिचेष्टितम्। शुकेन ब्रह्मतत्पुत्रसंवादेनोपवर्ण्यते॥ १॥

(க—ரை) இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் பரீக்ஷித்தினல் கேட்கப்பட்ட ஸிருஷ்டியை ஆதியாகக்கொண்ட ஹரியின் சேஷ்டிதமானது, ப்ரம்ஹதேவனுக்கும் அவருடைய புத்திரருக்கும் நடந்த ஸம்வாத வர்ணனத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீசுகாசாரியரால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

சூதர் சொல்லலுற்றார்—உத்தரையின் குமாரனை பரீக்ஷித்ராஜன் வியாஸ குமாரரான சுகாசாரியரின் ஆத்மதத்துவ நிஸ்சாயகமான இம்மாதிரியான வார்த்தையை மனத்தில் வாங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் மாறாத புத்தியைச்செலுத்தினர்.(1) சரீரம், பத்நீ, புத்திரன், வீடு, யானைமுதலிய பசு, பணம், பந்து, பரிபூர்ணமான ராஜ்யம் இவற்றில் எப்பொழுதும் வேரூன்றின மமதாபிமானத்தை விட்டு

मेवार्थं यन्मां पृच्छत सत्तमाः। कृष्णानुभावश्रवणे श्रद्दधानो महामनाः॥३॥ संस्थां विज्ञाय संन्यस्य कर्म त्रैवर्गिकं च यत्। वासुदेवे भगवति आत्मभावं दृढं गतः॥ ४ ॥ राजोवाच—समीचीनं वचो ब्रह्मन्सर्वज्ञस्य तवानघ। तमो विशीर्यते मह्यं हरेः कथयतः कथाम् ॥ ५ ॥ भूय एव विवित्सामि भगवानात्ममायया। यथेदं सृजते विश्वं दुर्विभाव्यमधीश्वरैः॥६॥ यथा गोपायति विभुर्यथा संयच्छते पुनः। यां यां शक्तिमुपाश्रित्य पुरुशक्तिः परः पुमान्। आत्मानं क्रीडयन्क्रीडन्करोति विकरोति च ॥ ७ ॥ नूनं भगवतो ब्रह्मन्हरेरद्भुतकर्मणः। दुर्विभाव्यमिवाभाति कविभिश्चापि

விட்டார். (2) ஹே ஸத்தமர்காள்! சிறந்த மனதுள்ளவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணலீலாப்ரவணத்தில் ப்ரத்தையுள்ளவருமான அரசன் மரணத்தை யறிந்துகொண்டும், தர்மார்த்தகாமரூபமான கர்மம் யாதுண்டோ அதைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டும், வாஸுதேவனை பகவானிடத்தில் நிலைத்த ஆத்மபாவத்தை யடைந்தவராய்க் கொண்டும் என்னிடம் எதை நீங்கள் கேட்டீர்களோ இந்த ஹரி லீலாரூபமான அர்த்தத்தையே சுகரிடம் கேட்டார். (3–4) அரசன் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ப்ரம்ஹன்! அனக! ஸர்வக்ஞரான நீர் ஹரியினுடைய கதையைச் சொல்லும்பொழுது என்னுடைய அக்ஞானமானது நாசமடைகிறது. ஆகவே உமது வார்த்தையானது வெகு வெகு சிலாக்கியமானதேயாகும். (5) ப்ரம்ஹாதிதேவர்களாலும் கூட ஊஹித்தறியவியலாத இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் பகவான் தனதுமாயையினுல் எவ்விதம் ஸிருஷ்டிக்கிருர் என்பதையும், அதிகம் சக்தியுள்ளவரும் புருஷோத்தமருமான விபுவான ஈஸ்வரன் எந்த எந்தச் சக்தியையவலம்பித்துக்கொண்டு எவ்விதம் காக்கிருர் என்பதையும், திரும்பவும் எவ்விதம் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்ளுகிருர் என்பதையும், க்ரீடைசெய்கின்றவராய் என்ன செய்கிருர் என்பதையும், தனது ஆத்மாவை ப்ரம்ஹாதிரூபத்துடன் கிரீடிக்கச் செய்கின்றவராய் எவ்விதம் பற்பலகாரியத்தைச் செய்கிருர் என்பதையும் மறுபடியுமே அறிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவனுக இருக்கின்றேன். (6–7) ஹே ப்ராம்ஹன்! அத்புதமான கர்மத்தையுடையவரான ஹரியினுடைய லீலையானது கவிகளாலுங்கூட

चेष्टितम् ॥ ८ ॥ यथा गुणांस्तु प्रकृतेर्युगपत्क्रमशोऽपि वा । बिभर्ति भूरिशस्त्वेकः कुर्वन्कर्माणि जन्मभिः ॥ ९ ॥ विचिकित्सितमेतन्मे ब्रवीतु भगवान्यथा । शाब्दे ब्रह्मणि निष्णातः परस्मिंश्च भवान्खलु ॥ १० ॥ सूत उवाच—इत्युपामन्त्रितो राज्ञा गुणानुकथने हरेः । हृषीकेशमनुस्मृत्य प्रतिवक्तुं प्रचक्रमे ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच—नमः परस्मै पुरुषाय भूयसे सदुद्भवस्थाननिरोधलीलया । गृहीतशक्तित्रितयाय देहिनामन्तर्भवायानुपलक्ष्यवर्त्मने ॥ १२ ॥

ஊஹித்தறியவியலாதது போல விளங்குகின்றது என்பது நிஸ்சிதம். (8) பகவான் புருஷரூபத்தினல் ஒருவராகவிருந்துகொண்டு ஸிருஷ்டியாதி கர்மங்களைச் செய்வதற்காக ஒரேஸமயத்தில் ப்ரகிருதியின் குணங்கள் யாவையும் கிரஹிப்பதும், ப்ரம்ஹாத்யவதாரங்களினுல் பலராகவாகி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டி கிரமமாகவே பிரகிருதியினுடைய குணங்களைக் கிரஹிப்பதும் எப்படி? (9) பகவானுன நீரோ சப்தப்ரம்ஹ (வேத) த்தில் விசாரத்தினுல் தேற்சிபெற்றவராகவும், பரப்ரம்ஹத்தினிடம் முதிர்ந்த அனுபவமுள்ளவராகவுமிருப்பதால் இந்த எனது ஸந்தேஹத்துக்கு உள்ளபடி பதில் சொல்லவேண்டும் என்ருர். (10)

சூதர் சொல்லலுற்ருர்—ஹரியினுடைய குணங்களைச் சொல்லும் விஷயமாய் இவ்விதம் அரசனுல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட சுகாசாரியர் ஹிருஷீகேசனைத் தியானித்துக்கொண்டு பதில் சொல்லவாரம்பம் செய்தார். (அதாவது:—தேவதை குரு இவர்களின் நமஸ்காரத்தைச் செய்துகொண்டு ஆரம்பிக்கத் தொடங்கினுர் என்பது பொருள்.) (11) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அபரிமிதமான மஹிமையுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி பரனும்=ஸர்வோத்தமரும், அதாவது:—ப்ரபஞ்சத்தின் ஸிருஷ்டிஸ்திதிலயங்களில் நிமித்தமான லீலையினுல் கிரஹிக்கப்பட்டமூன்று †சக்திகளையுடையவரும், ஜீவர்களுக்கு அந்தர்யாமியும், ஆனதுபற்றி காணமுடியாத மார்க்கத்தை

---

† ப்ரம்ஹதேவனின் ரூபத்தினுல் ரஜோகுணத்தையும், ஸ்ரீருத்திரருடைய ரூபத்தினுல் தமோகுணத்தையும், விஷ்ணுவின் ரூபத்தினுல் ஸத்துவகுணத்தையும் கிரஹித்தவர் என்பது கருத்து.

भूयोनमः सद्वृजिनच्छिदेऽसतामसंभवायाखिलसत्त्वमूर्तये। पुंसां पुनः पारमहंस्य आश्रमे व्यवस्थितानामनुमृग्यदाशुषे ॥ १३ ॥ नमो नमस्तेऽस्त्वृषभाय सात्वतां विदूरकाष्ठाय मुहुः कुयोगिनाम्। निरस्तसाम्यातिशयेन राधसा स्वधामनि ब्रह्मणि रंस्यते नमः॥ १४ ॥ यत्कीर्तनं यत्स्मरणं यदीक्षणं यद्वन्दनं यच्छ्रवणं यदर्हणम्। लोकस्य सद्यो विधुनोति कल्मषं तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः॥ १५ ॥ विचक्षणा यच्चरणोपसादनात्सङ्गं व्युदस्योभयतोऽन्तरात्मनः। विदन्ति हि ब्रह्मगतिं गतक्लमास्तस्मै सुभद्रश्रवसे

யுடையவருமான புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். (12) தர்மமார்க்கத்தி லுள்ள ஸாதுக்களின் பாபத்தை (துக்கத்தை) ப்போக்குகின்றவரும், அதர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களான அஸாதுக்களின் நாசத்துக்குக் காரணபூதரும், பரிபூர்ணமான ஸத்துவகுணமயமான மூர்த்தியை யுடையவரும், ‡பாரமஹம்ஸ்யரூபமான ஆஸ்ரமத்தில் நிலைபெற்றவர் களான புருஷர்களுக்கு அநாத்மபரித்யாக பூர்வகமாய் அடிக்கடி தேடத்தகுந்த ஆத்மதத்துவத்தைத் தருபவருமான பகவானுக்குத் திரும்பவும் நமஸ்காரம். (13) ஸத்வகுணஸம்பன்னர்களான பக் தர்களை அடிக்கடி காப்பவரும், பக்தியற்றவர்களான கெட்டயோகி களுக்கு வெகுதூரத்திலிருப்பவரும், ஒப்புயர்வற்ற ஐஸ்வரியத்தி னுல் ஸ்வஸ்வரூபமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ரமிப்பவருமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (14) *எவருடைய கீர்த்தனமும், எவருடைய ஸ்மரணமும், எவருடைய தரிசனமும், எவருடைய நமஸ்காரமும், எவருடைய பூஜனமும் உலகின் பாபத்தை அப்பொ ழுதே போக்குமோ மிக்கமங்களமான கீர்த்தியையுடைய அவருக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (15) விவேகிகள் எவருடைய சரணபஜ னத்தினுல், மனத்திலிருந்து இம்மை மறுமை இரண்டிலுமுள்ள பற் றைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ரயாஸையற்றவர்களாய் ப்ரம்ஹகதியை (ஸ்வரூபத்தை) யடைகின்றனரோ மிக்கமங்களமான யசஸ்ஸுள்ள அந்த பகவானுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (16)

---

‡ ப்ரத்யகாத்ம நிஷ்டாரூபமான * எல்லா ஸாதனங்களையும் விட பக்திக்கு இருக்கும் மேன்மையை நினைத்துக்கொண்டு இரண்டு சுலோகங் களினுல் நமஸ்கரிக்கிறுர்.

नमो नमः॥ १६ ॥ तपस्विनो दानपरा यशस्विनो मनस्विनो मन्त्रविदः सुमङ्गलाः। क्षेमं न विन्दन्ति विना यदर्पणं तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः॥१७॥ किरातहूणान्ध्रपुलिन्दपुल्कसा आभीरकङ्का यवनाः खसादयः। येऽन्ये च

தபஸ்விகளும், தானம் செய்பவர்களும், யசஸ்விகளும், யோகிகளும், மந்திரமறிந்தவர்களும், ஸதாசாரபரர்களும் எவரிடம் அவற்றை அர்ப்பணஞ் செய்யாவிடில் க்ஷேமத்தை யடையமாட்டார்களோ மிக்கமங்களமான கீர்த்தியுள்ள அவருக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (17) (*)கிராதர், ஹூணர், ஆந்த்ரர், புளிந்தர், புல்கஸர், ஆபீரர், கங்கர், யவனர், கஸர் முதலியோரும், மற்றும் கர்மத்

(*) இங்கு சொல்லிய கிராதர் முதலிய ஒன்பது பேர்களும் இன்னின்னர் என்பது விஜயத்வஜ டீகையிலிருப்பதாக வம்சீதரீய டீகையில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—(1) சபரனுக்குப் பாரசவியினிடம் பிறந்தவன் கிராதன் எனப்படுவான். வைச்யனுக்கு ப்ராம்ஹணஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் வைதேஹன். இந்த வைதேஹனுக்குப் புலையஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் ஹூணன் எனப்படுவான். வைதேஹனுக்கே வைதேஹஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் ஆந்த்ரன் எனப்படுவான். இன்னுரென வறியப்படாத ப்ராம்ஹணுதிகளுக்குண்டாகி மத்யபானஞ்செய்து திரியும் புருஷனுக்கு முற்கூறிய கிராதியினிடம் பிறந்தவன் புளிந்தன் எனப்படுவான். நிஷாதனுக்கு சூத்திரஜாதிஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் புல்கஸன் எனப்படுவான். ப்ராம்ஹணனுக்கு வைச்யஜாதிஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் அம்பஷ்டன் எனப்படுவான். ப்ராம்ஹணனுக்கு அந்த அம்பஷ்ட ஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன் ஆபீரன் எனப்படுவான். கங்கர்களும் நீசஜாதியிற் பிறந்தவர்களேயாவர். கங்கஜாதிபுருஷனுக்கு வேசியினிடத்திற் பிறந்தவன் யவனன் எனப்படுவான். இவர்கள் தாடி மீசையுள்ளவர்கள். கஸர் என்பவரும் நீசஜாதியிற் சேர்ந்தவரேயாவர். இவ்விதமே துருவிந்தர், தோம்பன் முதலிய நீசஜாதிகளும் மூலத்திலுள்ள ஆதி என்ற பதத்தினுல் சொல்லப்படுவர் என்றும். மூலத்தில் ஶுத்யந்தி=என்றதால் பாபநிவிருத்தி மட்டும் சொல்லப்படுமேயொழிய அந்தந்த ஜாதிநிவிருத்தி சொல்லப்படமாட்டாது. ஏன்? விதுரர், சூதபௌராணிகர், தர்மவியாதர் முதலியோருக்கு எத்துணை பாகவத ஸம்பந்தமிருந்தும்,ஸ்வயம்பக்தர்களாக இருந்தும் அந்தந்த ஜாதிநிவிருத்தி ஏற்பட்டதாகச் சொல்லப்படாததே அதன் காரணமாகும்.

पापा यदुपाश्रयाश्रयाः शुध्यन्ति तस्मै प्रभविष्णवे नमः॥ १८ ॥ स एष आत्मात्मवतामधीश्वरस्त्रयीमयो धर्ममयस्तपोमयः। गतव्यलीकैरजशङ्करादिभिर्वितर्क्यलिङ्गो भगवान्प्रसीदताम् ॥ १९ ॥ श्रियः पतिर्यज्ञपतिः प्रजापतिर्धियां पतिर्लोकपतिर्धरापतिः। पतिर्गतिश्चान्धकवृष्णिसात्वतां प्रसीदतां मे भगवान्सतां पतिः॥२०॥ यदङ्घ्र्यनुध्यानसमाधिधौतया धियानुपश्यन्ति हि तत्त्वमात्मनः। वदन्ति चैतत्कवयो यथारुचं स मे मुकुन्दो भगवान्प्रसीदताम् ॥२१॥ प्रचोदिता येन पुरा सरस्वती वितन्वताऽजस्य सतीं स्मृतिं

தால் பாபிகளுமான எவர்களுண்டோ அவர்களும், எவரை யாஶ்ரயித்த பக்தர்களை யாஶ்ரயித்தவர்களாய் சுத்தியை (பாப நிவிருத்தியை)யடைகின்றனரோ ஸர்வசக்தரான அந்தப்பகவானுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (18) ஆத்மவான்களுக்கு=தீரர்களுக்கு, ஆத்மாவும்=ஆத்மாவாக உபாஸிக்கத் தகுந்தவரும், ஸர்வ நியந்தாவும், மூன்று வேதஸ்வரூபியும், தர்மமயரும், தபோமயரும், (வேதம், தர்மம், தபஸ் என்ற மார்க்கங்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரும்) கபடமற்றவர்களும் பக்தர்களுமான ப்ரம்ஹதேவன் சங்கரன் முதலியோர்களினால் அத்யாஶ்சரியத்துடன் பார்க்கத்தக்க ஸ்ரீமூர்த்தியையுடையவருமான அந்தப்பகவான் ப்ரஸாதத்தை=அனுக்கிரஹத்தைச் செய்யட்டும். (19) லக்ஷ்மீபதியும், யக்ஞபதியும், ப்ரஜைகளுக்குப் பதியும், புத்திவிருத்திகளுக்குப் பதியும்=ப்ரேரகரும், லோகபதியும், பூமிக்குப்பதியும், அந்தகர், விருஷ்ணிகள், யாதவர் இவர்களுக்குப் பதியும், ஆபத்காலத்தில் ரக்ஷகரும், ஸாதுக்களுக்குப் பதியுமான பகவான் எனக்கு அனுக்கிரஹம் செய்யட்டும். (20) கவிகள் எவருடைய சரணத்யானமாகிற ஸமாதியினால் சுத்தஞ்செய்யப்பட்ட புத்தியினால் அவரவருடைய ருசிக்குத்தக்கபடியே இந்தப்பரமாத்மதத்துவத்தைத் தியானிக்கவும் பிறர்க்குபதேசிக்கவும் செய்கின்றனரோ அந்த முகுந்தனென பகவான் என் விஷயத்தில் ப்ரஸாதமுள்ளவராக இருக்கட்டும்.(21) கல்பத்தின் ஆதியில் ப்ரம்ஹதேவனுடைய ஹிருதயத்தில் ஸிருஷ்டிவிஷயமான நினைவைச்செய்கின்றவரான எவரால் ஏவப்பட்டதும் சொந்தமான=தனக்குமட்டுமுள்ள, லக்ஷணங்களையுடையதுமான வேதரூபமான வாக்கானது ப்ரம்ஹதேவனுடைய

हृदि। स्वलक्षणा प्रादुरभूत्किलास्यतः स मे ऋषीणामृषभः प्रसीदताम् ॥ २२ ॥ भूतैर्महद्भिर्य इमाः पुरो विभुर्निर्माय शेते यदमूषु पूरुषः। भुङ्क्ते गुणान्षोडश षोडशात्मकः सोऽलंकृषीष्ट भगवान्वचांसि मे ॥ २३ ॥ नमस्तस्मै भगवते व्यासायामिततेजसे। पपुर्ज्ञानमयं सौम्या यन्मुखाम्बुरुहासवम् ॥ २४ ॥ एतदेवात्मभू राजन्नारदाय विपृच्छते। वेदगर्भोऽभ्यधात्साक्षाद्यदाह हरिरात्मनः॥ २५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे वक्तृश्रद्धानिरूपणं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

வாயிலிருந்து வெளிவந்ததோ, ருஷிகளுக்குள் = க்ஞானதானஞ் செய்பவர்களுக்குள், சிறந்த அந்தப் பகவான் என் விஷயத்தில் ப்ரஸாதமுள்ளவராக இருக்கட்டும். (22) விபுவான எவர் ஆகாசாதி மஹாபூதங்களினுல் இந்தச் சரீரங்களை ஸிருஷ்டித்து இந்தச் சரீரங்களில் யாதுகாரணத்தினுல் புருஷனுக=அந்தர்யாமியாக வஸிக்கின்ருரோ, எவர் பதினொரு இந்திரியங்கள் ஐந்து மஹாபூதங்கள் இவைகளாகிற பதினறுபதார்த்தங்களுக்கு ஆத்மாவாக இருந்து கொண்டு முற்கூறிய 16 பதார்த்தங்களைப் பாலனமுஞ்செய்கின்ருரோ அந்தப் பகவான் என்னுடைய வாக்குகளை அலங்கரிக்கட்டும். (23) ஸௌம்யர்களான வைசம்பாயனர் முதலிய சிஷ்யர்கள் எவருடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்து வெளிவந்த க்ஞானமயமான தேனைப்பானஞ் செய்தனரோ அளவிடவியலாத தேஜஸ்ஸையுடையவரும் பகவானுமான அந்த வியாஸருக்கு நமஸ்காரம். (24) ஹே ராஜன்! ஹரியானவர் நேரில் எதைத் தனக்கு உபதேசித்தாரோ இதையே [*]வேதகர்ப்பரான ப்ரம்ஹதேவன் (நீ கேட்கின்ற விஷயத்தைப்பற்றியே) ப்ரஶ்னஞ் செய்கின்ற நாரதருக்கு உபதேசித்தார் என்ருர்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் வக்த்ருஶ்ரத்தா நிரூபணமென்ற நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

[*] உத்பத்தி ஸமயத்திலேயே வேதத்துடன் பிறந்தவர் என்பது கருத்து.

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

नारद उवाच—देव देव नमस्तेऽस्तु भूतभावन पूर्वज । तद्विजानीहि यज्ज्ञानमात्मतत्त्वनिदर्शनम् ॥ १ ॥ यद्रूपं यदधिष्ठानं यतः सृष्टमिदं प्रभो। यत्संस्थं यत्परं यच्च तत्तत्त्वं वद तत्त्वतः॥ २ ॥ सर्वं ह्येतद्भवान्वेद भूतभव्यभवत्प्रभुः। करामलकवद्विश्वं विज्ञानावसितं तव ॥ ३ ॥ यद्विज्ञानो यदाधा ो यत्परस्त्वं यदात्मकः। एकः सृजसि भूतानि भूतैरेवात्ममा-

---

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) पञ्चमे नारदेनाथ पृष्टः सृष्ट्यादि वक्त्यजः ।
हरेर्लीलां विराट्सृष्टिं कालकर्मादिशक्तिभिः ॥ १ ॥

(க—ரை) நாரதரால் கேட்கப்பட்ட ப்ரம்ஹதேவன் ஸிருஷ்டியாதிரூபமான ஹரியின் லீலையையும், காலம் கர்மம் முதலிய சக்திகளினுல் விராட்ஸிருஷ்டியையும் உபதேசிக்கிறுர் என இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ—று)

நாரதர் சொல்லலுற்றுர்—பூதங்களை யுண்டு பண்ணினவரும் ஆனதுபற்றியே யாவர்க்கும் முந்தியுண்டானவருமான ஹே தேவ தேவ! உமக்கு நமஸ்காரம். ஆத்மதத்துவத்தை நிஸ்சயமாகத் தெரிவிக்கக்கூடிய க்ஞானமானது (ஞானஸாதனமானது) யாதுண்டோ அதை விளக்கமாக உபதேசிப்பீராக. (1) ஹே ப்ரபோ! இந்த ப்ரபஞ்சமானது எதனுல் ப்ரகாசப்படுத்தப் படுகிறதோ, எதை யாஸ்ரயித்திருக்கிறதோ, எதனுல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எதில் லயத்தையடைகிறதோ, எதர்க்கு அதீனமாக இருக்கிறதோ, எதை ஆத்மாவாகவுடையதோ அதனுடைய உண்மையை உள்ளபடி உபதேசிப்பீராக. (2) நீரோ, ஜனித்தது, ஜனிக்கப்போகிறது. ஜனித்துக்கொண்டிருக்கிறது ஆகிய யாவற்றுக்கும் ப்ரபுவாகவிருப்பதால் இவையாவையும் அறிவீர். லோகமானது அங்கை நெல்லிக்கனி போல உமது தனித்தக்ஞானத்தினுல் நிஸ்சயிக்கப்பட்டே இருக்கிறது. (3) நீர் எவரிடமிருந்து விக்ஞானத்தை யடைந்தீர், எவரை ஆதாரமாகவுடையவர்? எவருக்கு அதீனராக இருக்கிறீர். எவரை ஆத்மாவாகவுடையவர். நீரோ ஒருவராகவே இருந்து

यया ॥ ४ ॥ आत्मन्भावयसे तानि न पराभावयन्स्वयम्। आत्मशक्तिमव-ष्टभ्य ऊर्णनाभिरिवाक्लमः॥ ५ ॥ नाहं वेद परं ह्यस्मिन्नापरं न समं विभो। नामरूपगुणैर्भाव्यं सदसत्किञ्चिदन्यतः॥ ६ ॥ स भवानचरद्घोरं यत्तपः सुसमाहितः। तेन खेदयसे नस्त्वं परां शङ्कां प्रयच्छसि ॥ ७ ॥ एतन्मे पृच्छतः सर्वं सर्वज्ञ सकलेश्वर। विजानीहि यथैवेदमहं बुद्ध्येऽनुशासितः॥ ८ ॥ ब्रह्मोवाच—सम्यक्कारुणिकस्येदं वत्स ते विचिकित्सितम्।

உமது மாயையினால் பூதங்களைக் கொண்டு பிராணிகளை ஸிருஷ்டிக்கிறீர். (4) †நீர் பராபவத்தை யடையாதவராய்க் கொண்டும், ப்ரமமற்றவராய்க் கொண்டும், எட்டுக்கால் பூச்சியானது தனது சக்தியைக் கொண்டு மட்டுமே ஸிருஷ்டிப்பதுபோல அந்த ப்ராணிகளை (ஸிருஷ்டித்து) த்தன்னிடத்திலேயே காப்பாற்றுகிறீர். (5) ஆகவே ஹே விபோ! இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் உம்மைக்காட்டிலும் உத்தமமானதுமில்லை. அதமமானதுமில்லை, ஸமமானதுமில்லை. மனுஷ்யன் முதலிய பெயருடனும், இரண்டு காலுள்ளதாயிருத்தல் முதலிய ரூபத்துடனும், வெண்மை முதலிய குணங்களுடனும் உண்டாக்கப்படுவதும், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமானதுமான பொருள் யாவும் உம்மைகாட்டிலும் வேறிடமிருந்துண்டாவதாகவு மெண்ணவில்லை. பின்னையோவெனில் உம்மிடமிருந்து உண்டாவதாகவே நான் எண்ணுகிறேன். (6) அந்த நீரோ மனம் முதலியவற்றை நன்கு அடக்கிக்கொண்டு கொடூரமான தவத்தைச் செய்கின்றீர் என்பது யாதுண்டோ அதனால் உமக்கும் மேலானவர் இருக்கிறார் என்ற ஸந்தேஹத்தை யுண்டாக்குகிறீர். ஆனதுபற்றி நீர் எங்களை மயங்கும்படி செய்தவராக ஆகிறீர். (7) ஸர்வக்ஞரும், ஸகலத்துக்கும் ஈச்வரருமான ஹே ப்ரம்ஹன்! நான் உம்மாலுபதேசிக்கப்பட்டவனைக் கொண்டு இதை எவ்விதம் தெரிந்துகொள்ளுவேனோ அவ்விதம் கேட்கின்ற எனக்கு இவை யாவையும் தெளிவாகவுபதேசிப்பீராக என்றார். (8)

---

† எனக்கோ நீரே ஸர்வஸ்வதந்திரரான பரமேச்வரன் என்ற எண்ணமுண்டாகிறது. ஆனால் நீரும் தவஞ்செய்வதிலிருந்து உமக்கும் மேலாக ஒருவர் இருப்பதாச சங்கை யேற்படுவதால் இவ்விதம் கேட்க வேண்டிவருகிறது என 4½ சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார்.

यदहं चोदितः सौम्य परधर्मप्रदर्शने ॥ ९ ॥ नानृतं तव तच्चापि यथा मां प्रब्रवीषि भोः। अविज्ञाय परं मत्त एतावत्त्वं यतो हि मे ॥ १० ॥ येन स्वरोचिषा विश्वं रोचितं रोचयाम्यहम्। यथार्कोऽग्निर्यथा सोमो यथर्क्षग्रह-

---

ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லலுற்றூர்—ஹே வத்ஸ! பகவானுடைய சக்தியை ப்ரகாசப்படுத்தல் ரூபமான தர்மத்தில் உன்னால் ப்ரவிருத்திக்கும்படி செய்யப்பட்டவனுக நான் ஆவதால் ஸந்தேஹ பூர்வகமான இந்த உனது ப்ரஶ்னமானது என்னிடம் கருணையுடனேயே கேட்கப்பட்டதாகவாகிறது. ஆகவே இது வெகுஶ்லாக்கியமானதே யாகும்‡. (9) *ஹே புத்ர! உண்மையான ஈஶ்வரனுக என்னை நீ சொல்லுகின்றூய். இவ்விதம் சொல்லத்தக்க ப்ரபாவமானது எக்காரணம்பற்றி எனக்கிருக்கின்றதோ அக்காரணம் பற்றி அந்த உனது வார்த்தையானது முற்றிலும் பொய்யானதன்று. ஆனால் என்னைக்காட்டிலும் பரனுன ஈஶ்வரனை அறியாமல் பேசுகின்றனை. ஆகவே அவருக்கும் எனக்குமுள்ள ஸாம்யத்தையொட்டி உனக்கு இந்த ப்ரமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இது தெரிந்துசொன்னபொய்யாக ஒருபொழுது மாகமாட்டாது. (10) (*)சைதன்யத்தினுல் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுவதையே ஸூரியன் ப்ரகாசப்படுத்துவதுபோலும், சைதன்யத்தினுல் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுவதையே அக்னி ப்ரகாசப்படுத்துவதுபோலும், சந்திரன் ப்ரகாசப்படுத்துவதுபோலும், நக்ஷத்திரங்கள், கிரஹங்கள், வேறு தாரைகள்

---

‡ நீ உண்மையையறிய ஆவல் கொண்டவனுயினும் என்விஷயத்தில் மேலான கருணையைச் செய்தவனுகவே ஆகிவிட்டாய் என்பதுபொருள்.
* "एकः सृजसि भूतानि" என்ற தாதியால் என்னையே ஈஶ்வரனுக நீ சொன்னது யாதுண்டோ இது பொய்யல்ல. அவ்விதம் உன்னை மயங்கும்படி செய்யக்கூடிய ப்ரபாவம் என்னிடமிருக்கவேதான் செய்கிறது. ஆனுல் இது எனக்கும் மேலாக ஈசுவரனிருப்பதை அறியாமையால் சொன்ன வார்த்தையாதலால் அதைப் பொய்யென்று சொல்லமுடியாது என இதனுல் சொல்லுகிறூர்.

(*) அங்ஙனமாயின் அந்த ஈச்வரன் யார் எனின்? பக்தியுடன் அவரை நமஸ்கரித்துக் கொண்டே மூன்று சுலோகங்களினுல் பதில் சொல்லுகிறூர்.

तारका:॥ ११ ॥ तस्मै नमो भगवते वासुदेवाय धीमहि। यन्मायया दुर्जयया मां ब्रुवन्ति जगद्गुरुम्॥ १२ ॥ विलज्जमानया यस्य स्थातुमीक्षापथेऽमुया। विमोहिता विकत्थन्ते ममाहमिति दुर्धियः॥ १३ ॥

द्रव्यं कर्म च कालश्च स्वभावो जीव एव च। वासुदेवात्परो ब्रह्मन्न चान्योऽर्थोऽस्ति तत्त्वतः॥ १४ ॥ नारायणपरा वेदा देवा नारायणाङ्गजाः।

இவைகள் ப்ரகாசப்படுத்துவதுபோலும், எவரது ஸ்வரூபசைதன்னியத்தினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதையே நான் ஸிருஷ்டியினால் அபிவ்யக்தமாகச் செய்கின்றேனோ, எவருடைய ஜயிக்கவியலாத மாயையினால் ஜனங்கள் மோஹத்தை யடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு என்னை ஜகத்குருவாகச் சொல்லுகின்றனரோ அந்த வாஸுதேவனான பகவானுக்கு மனத்தினால் நமஸ்காரத்தைச் செய்கின்றோம். (11–12) "தனது கபடத்தை இவர் அறிவார்" என்பதாய் எவருடைய திருஷ்டி வழியில் இருப்பதற்கு விசேஷித்து லஜ்ஜையையடைந்திருக்கின்றதோ (அதாவது:—எந்தப் பகவானிடத்தில் தனது காரியத்தைச் செய்யாதிருக்கின்றதோ) அந்தப்பகவானுடைய இந்த மாயையினால் மிக்க மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட நம் போன்ற கெட்டபுத்தியுள்ளவர்கள் எவர்களோ (அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்ட க்ஞானமுள்ளவர்கள் எவர்களோ) அவர்களே நான் என்றும், என்னுடையது என்றுமான எண்ணங்கொண்டு தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகின்றனர் [*] (13) ஹே ப்ரம்ஹன் நாரத! †உபாதான காரணங்களான மஹாபூதங்களாகிற திரவியமும், உத்பத்திக்கு நிமித்தமான கர்மமும், குணங்களுக்குச் சலனத்தைத்தரும் காலமும், ஜகத்ரூபமான பரிணாமத்துக்குக் காரணமான ஸ்வபாவமும், கர்மபல போக்தாவான ஜீவனும், வாசு

---

[*] இதனால் "यद्रूपम्=எவ்விதஸ்வரூபமுள்ளவர்" என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. † இவ்விதம் சொன்னதிலிருந்து தன்னைவிடவேறான ஈசுவரனை நிருபணஞ்செய்து இப்பொழுது "यदधिष्ठानम्=என்றதாதி" ஒன்பது ப்ரச்னங்களுக்கு அவரேதான் அதிஷ்டானாதியான யாவுமாகிறார் எனப் பதில் சொல்லவேண்டி அவரைவிட அன்னியமாக ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்தச் சுலோகத்தினாலுபதேசிக்கிறார்.

नारायणपरा लोका नारायणपरा मखाः॥ १५ ॥ नारायणपरो योगो नारायणपरं तपः। नारायणपरं ज्ञानं नारायणपरा गतिः॥ १६ ॥ तस्यापि द्रष्टुरीशस्य कूटस्थस्याखिलात्मनः। सृज्यं सृजामि सृष्टोऽहमीक्षयैवाभिचोदितः॥ १७ ॥ सत्त्वं रजस्तम इति निर्गुणस्य गुणास्त्रयः। स्थितिसर्ग-

தேவனைக் காட்டிலும் அதிகமும் அன்னியமுமான பொருளாக இல்லை. (வாசுதேவனே எல்லாமாகவும் தோற்றத்தையடைகிறார் என்பது கருத்து) (14)

வேதங்கள் நாராயணனையே ‡காரணமாகவுடையன. அல்லது வேதங்கள் நாராயணனைப் பரமாக (தனது கருத்துக்கிசைந்த பொருளாக) வுடையன. தேவர்களும் நாராயணனுடைய அங்கத்திலிருந்து உண்டானவர்கள். ஸ்வர்க்காதி உலகங்களும் நாராயண பரங்கள். அதாவது:—அவருடைய ஸ்வரூபானந்தத்தின் அம்சமாகவானவைகள். யாகங்களும் நாராயணபரங்கள். அதாவது:—அவரையடைவதற்கு ஸாதனமாகவுள்ளவைகள் (15) ப்ராணயாமாதி யோகமானது நாராயண பரமானது. ப்ராணயாமத்தாலேற்படக் கூடியதும், சித்தத்தை ஒருமுகப்படுத்தல் ரூபமானதுமான தவமும், நாராயணபரமானது. தவத்தினுலுண்டாகின்ற க்ஞானமும் நாராயணபரமானது. அந்த ஞானத்தின் பலனும் நாராயணபரமானது. (அதாவது:—முற்கூறியவை யாவும் நாராயணுதீனமானது.)* (16) (*)அவரால் விருஷ்டிக்கப்பட்ட நான் அவராலேயே ஏவப்பட்டவனுய் அவரது கடாக்ஷத்தினுலேயே, ஸர்வஸாக்ஷியும், ஸர்வ நியந்தாவும், கூடஸ்தனும், அகிலத்துக்கும் ஆத்மபூதருமான அவருடைய விருஜ்யமான பொருளையே விருஷ்டிக்கிறேன். (17) [*]உண்மையில் விபுவான ஈஸ்வரன் எவ்வித குணஸம்பந்தமும்

‡ ஈச்வரன் ருக்வேதாதி சாஸ்திரங்களுக்குக் காரணமாகவுள்ளவர் என்றதனுல் ஈசுவரவிஷயத்தில் ப்ரமாணமும், ஸர்வக்ஞத்வமும் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. * இதனுல் "यदधीनम् என்பதற்குப் பதில் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. (*) அங்ஙனமாயின் உமது காரியம் என்னை எனின்? அதற்கு இதனுல் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

[*] ஜீவன் என்றும் ஈச்வரன் என்றுமான பேதம் எதனுலேற்படுகிறது? எதன்மூலம் நீர் நியம்யராகவும், அவர் நியந்தாவாகவும் ஆகிறுர்

निरोधेषु गृहीता मायया विभो:॥ १८ ॥ कार्यकारणकर्तृत्वे द्रव्यज्ञानक्रियाश्रया:। बध्नन्ति नित्यदा मुक्तं मायिनं पुरुषं गुणा:॥ १९ ॥ स एष भगवाँल्लिङ्गैस्त्रिभिरेभिरधोक्षज:। स्वलक्षितगतिर्ब्रह्मन्सर्वेषां मम चेश्वर:॥ २० ॥ कालं कर्म स्वभावं च मायेशो मायया स्वया। आत्मन्यदृच्छया प्राप्तं

அற்றவராயினுங்கூட ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களையும் ஸ்திதி, ஸிருஷ்டி, ப்ரளயம் இவற்றுக்குவேண்டி அவரே ஸ்வாதந்திரியத்தை முன்னிட்டு மாயாமூலம் கிரஹிக்கிறார். (18) அந்தக்குணங்கள் த்ரவியங்களான மஹாபூதங்களுக்கும், ச்ஞானங்களான தேவதைகளுக்கும், க்ரியைகளான இந்திரியங்களுக்கும் ஆஸ்ரயங்களாக=காரணங்களாக, இருந்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் முக்தனாக = குண ஸம்பந்தமற்றவனாக, இருந்தபோதிலுங்கூட மாயைக்கு விஷயனான ஜீவனைக் காரியமான அதிபூதத்தன்மையிலும், காரணமான அத்யாத்மத்தன்மையிலும், கர்த்தாவான அதிதைவத்தன்மையிலும்† பந்தப்படுத்துகின்றன. (19) ஆனதுபற்றி ஹேப்ரம்ஹன் !=நாரத ! ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு ஆவாரகங்களான இந்தக் குணங்களாகிற உபாதிகளினால் நன்கு காணப்படாத தனது தத்துவத்தை யுடையவரும், அதோக்ஷஜனும்=மாயையைத் தன்வசமாக்கினவரும், ஆன அந்த இந்த பகவான் யாவர்க்கும் எனக்கும் ஈஸ்வரனாக=நியந்தாவாக, ஆகிறார். (20) ‡விவிதமாக=பலதறப்பட்ட ப்ரபஞ்சமாக, ஆவதற்கு எண்ணங்கொண்ட மாயேசனான=(வசீகிருதமாயனான) பகவான், தன்னிடத்தில் யதிருச்சையினால்= (தனது ஸங்கல்பத்தினால்) ப்ராப்தமானதும், ஸிருஷ்டிகாலம் என்ற வியவஹாரத்துக்கு ஹேதுவானதும், குணங்களின் ஸ்வரூபத்தில் சலனத்தைத் தருவதுமான காலத்தையும், ஜீவர்களின் அதிருஷ்ட

என்ற ஆசங்கை ப்ராப்தமாகவே ஜீவேச்வரவிபாகத்துக்குறிய காரணத்தை இதுமுதல் மூன்று சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார். † அதாவது:— மாயை மூலம் அந்தந்த விஷயங்களில் அபிமானத்தையடைந்த ஜீவனுக்கு பந்தமானதுண்டாகிறது. ஈசுவராச்ரிதமாக மாயையிருந்தபோதிலுங்கூட அவருக்கு எவ்வித அபிமானமுமில்லாமைபற்றி அவருக்குப் பந்தமேற்பட இடமில்லை என்பது கருத்து. ‡ இதனால் அவர் ப்ரபஞ்ச ஸிருஷ்டி செய்யும் முறையுபதேசிக்கப்படுகிறது.

विबुभूषुरुपाददे ॥ २१ ॥ कालाद्गुणव्यतिकरः परिणामः स्वभावतः। कर्मणो जन्म महतः पुरुषाधिष्ठितादभूत् ॥ २२ ॥ महतस्तु विकुर्वाणाद्रजःसत्त्वोपबृंहितात्। तमःप्रधानस्त्वभवद्द्रव्यज्ञानक्रियात्मकः॥ २३ ॥ सोऽहंकार इति प्रोक्तो विकुर्वन्समभूत्त्रिधा। वैकारिकस्तैजसश्च तामसश्चेति

மான கர்மத்தையும், அவற்றின் பரிணுமத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்வபாவத்தையும் ஏற்கிறுர். (அவற்றை யுதவிகாரணமாக அங்கீகரிக்கிறுர்.) (21) புருஷனுன ஈப்வரனுல் *அதிஷ்டிதமான காலத்தினுல் குணங்களுக்கிருந்த ஸாம்யாவஸ்தையின் விலகுதலும், புருஷாதிஷ்டிதமான ஸ்வபாவத்தினுல் பரிணுமமும்=(வேறு ரூபப்ராப்தியும்) புருஷாதிஷ்டிதமான கர்மத்தினுல் மஹத்தத்துவத்தின் உத்பத்தியும் உண்டாயிற்று. (22) (*)ரஜோகுண ஸத்வகுணங்களின் ஆதிக்யத்தையுடையதும், மாறுபாட்டையடைகின்றதுமான மஹத் தத்துவத்திலிருந்து மஹாபூதங்கள், இந்திரியாபிமானி தேவதைகள், இந்திரியங்கள் இவைரூபமானதும், தமோகுணத்தை ப்ரதானமாகவுடையதுமான பொருள் உண்டாயிற்று. (23) அறியும் திறமையையுடைய ஹே நாரத! அஹங்தத்துவமென்று சொல்லப்பட்ட அந்தப்பொருளானது வேறு ரூபத்தை படையத்தொடங்கினதாய்க் கொண்டு வைகாரிக=(ஸாத்விக) மென்றும், தைஜஸ=(ராஜஸ) மென்றும், தாமஸமென்றுமாக மூன்றுவிதமாகவாயிற்று. இந்த அஹங்காரத்தின் பேதமானது [*]த்ரவ்யசக்தியென்றும், க்ரி

---

* ஈச்வரனுடைய இச்சையையொட்டி ப்ரவிருத்திக்கின்ற காலத்திலிருந்து என்பது பொருள். இவ்விதமே மேலுள்ள விடங்களிலும் பொருள் கொள்க. (*) மஹத்தத்துவமானது க்ரியாசக்தி க்ஞானசக்தி இரண்டுமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி குணத்ரயங்களுமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் அவற்றுள் ரஜஸ்ஸத்துவ குணங்களுக்கு ஆதிக்யமிருப்பதாக கொள்ளவேண்டும். அஹந்தத்துவமோ மறைவைக்கொடுப்பதாக இருப்பதுபற்றி தமோகுணத்தின் ஆதிக்யமுள்ளதென்றும் கொள்ளவேண்டும். [*] மஹாபூதரூபமான த்ரவியத்தில் சக்தியையுடையது திரவியசக்தியெனப்படும். க்ரியாரூபங்களான இந்திரியங்களில் சக்தியையுடையது க்ரியாசக்தி எனப்படும். ஞானரூபங்களான தேவதைகளில் சக்தியையுடையது ஞானசக்தியெனப்படும்.

यद्विदा। द्रव्यशक्तिः क्रियाशक्तिर्ज्ञानशक्तिरिति प्रभो ॥२४॥ तामसादपि भूतादेर्विकुर्वाणादभून्नभः। तस्य मात्रा गुणः शब्दो लिङ्गं यद्द्रष्टृदृश्ययोः॥ २५॥ नभसोऽथ विकुर्वाणादभूत्स्पर्शगुणोऽनिलः। परान्वयाच्छब्द

யாசக்தியென்றும், ஞானசக்தியென்றும் சொல்லப்படுகிறது. (தாமஸாஹங்காரம் த்ரவ்ய சக்தி என்றும், வைகாரிகாஹங்காரம் ஞான சக்தியென்றும், தைஜஸாங்காரம் க்ரியாசக்தி என்றும் சொல்லப்படும்.) (24) வேறு ரூபமாக மாறத்தொடங்கினதும், பூதாதியானதும் தமோகுண ப்ரதானமானதுமான அஹங்தத்துவத்திலிருந்து ஆகாசமானது உண்டாயிற்று. †த்ரஷ்டாவான புருஷன், திருஶ்யமானபொருள் இரண்டையும் எது தெரிவிக்கின்றதோ அந்தச் சப்த ரூபமான குணமானது ஆகாசத்தினுடைய சூக்ஷ்மமான ரூபமாகவாகிறது‡ (25) பிறகு மாறுதலேயடையத்தொடங்கின ஆகாசத்திருந்து ஸ்பர்சம் என்ற அஸாதாரண குணத்தையுடைய காற்றானது உண்டாயிற்று. காரணமான ஆகாசத்தின் அன்வயம்=தொடர்பு, இருப்பதால் அந்தக் காற்றானது காரணத்தின் குணமான சப்தமுள்ளதாகவும், ப்ராணன் என்ற தேஹதாரணத்துக்கும், ஓஜஸ்ஸென்ற இந்திரிய பலத்துக்கும், ஸஹஸ் என்ற மனோபலத்துக்கும், பலமென்ற சரீரவலுவுக்கும் ஹேதுவாகவுமாகிறது. இவை

---

† சுவற்றினல் மறைக்கப்பட்ட புருஷனொருவன் உறத்து "யானை யானை" எனக் கத்தினதும் எவன் யானையைப் பார்க்கின்றானோ, எந்த யானை அவனால் பார்க்கப்படுகின்றதோ அவ்விரண்டையும் சப்தமானது தெரிவிப்பதாக வாவதால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

‡ தாமஸாஹந்தத்துவத்திலிருந்து முதலில் சப்ததன்மாத்திரையும், பிறகு ஆகாசமும் உண்டாவதாக ஆங்காங்கு சொல்லப்படுகிறது. இங்கு முதலில் ஆகாசமும் பிறகு குணமான சப்ததன்மாத்திரையு முண்டாவதாகச் சொன்னது எங்ஙனமெனின்? அந்த சப்தமோ அந்த ஆகாசத்தினுடைய சூக்ஷ்மரூபமாகவாகும். அது குணமும், அதற்குமட்டுமுள்ள இதரவியாவர்த்தக தர்மமுமாகும். ஆகவே வியாவர்த்தகதர்மமான சப்தம் வாயிலாக ஆகாசமானது உண்டாயிற்று என்று சொன்னதாக ஏற்பட்டது. இவ்விதமே மேலுள்ள விடங்களிலும் ஸ்பர்சாதிரூபமான சூக்ஷ்ம குணத்துடன் ஸ்தூலமான வாயுமுதலியன உண்டாயினவென்று பொருள் கொள்ளவும்.

वांश्च प्राण ओजः सहो बलम् ॥ २६ ॥ वायोरपि विकुर्वाणात्कालकर्मस्वभावतः। उदपद्यत तेजो वै रूपवत्स्पर्शशब्दवत् ॥ २७ ॥ तेजसस्तु विकुर्वाणादासीदम्भो रसात्मकम्। रूपवत्स्पर्शवच्चाम्भो घोषवच्च परान्वयात् ॥ २८ ॥ विशेषस्तु विकुर्वाणादम्भसो गन्धवानभूत्। परान्वयाद्रसस्पर्शशब्दरूपगुणान्वितः॥ २९ ॥ वैकारिकान्मनो जज्ञे देवा वैकारिका दश। दिग्वातार्कप्रचेतोऽश्विवह्नीन्द्रोपेन्द्रमित्रकाः॥ ३० ॥ तैजसात्तु विकु-

---

அந்த வாயுவுக்கே லிங்கமாகவுமாகும். (26) காலம் கர்மம் ஸ்வபாவம் இவைமூலம் மாறுதலேயடையத் தொடங்கின வாயுவிலிருந்து தனது அஸாதாரண குணமான ரூபமுள்ளதும், காரணங்களான வாயு ஆகாசம் இவற்றின் அன்வயம்=தொடர்ப்பு, இருப்பதன்மூலம் அவற்றின் குணங்களான ஸ்பர்சமும் சப்தமும் உள்ளதுமான தேஜஸ்ஸானது உண்டாயிற்று. (27) வேறு ரூபத்தையடையத் தொடங்கின தேஜஸ்ஸிலிருந்து தனது அஸாதாரண குணமான ரஸமுள்ள ஜலமானது உண்டாயிற்று. காரணங்களான தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் இவற்றின் அன்வயமிருப்பதன் மூலம் அந்த ஜலமானது காரணங்களின் குணங்களான ரூபமுள்ளதாகவும், ஸ்பர்சமுள்ளதாகவும், சப்தமுள்ளதாகவும் ஆகும். (28) மாறுதலேயடைகின்ற ஜலத்திலிருந்து தனது அஸாதாரண குணமான கந்தமுள்ள விசேஷமென்ற பூமியானது உண்டாயிற்று. அந்த விசேஷமென்ற பூமியானது காரணங்களான ஜலம் தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் இவற்றின் அன்வயமிருப்பதன் மூலம் ரஸமென்ற குணமுள்ளதாகவும், ரூபமென்ற குணமுள்ளதாகவும், ஸ்பர்சமென்ற குணமுள்ளதாகவும், சப்தமென்ற குணமுள்ளதாகவும் ஆகும். (29)

ஸாத்விகாஹங் தத்துவத்திலிருந்து மனதும் (அதற்கு அதிஷ்டாதாவான சந்திரனும்) உண்டாயின. (சுரோத்திரம், த்வக், சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, க்ராணம் என்ற க்ஞானேந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டாதாக்களான) திக், வாதர், அர்க்கர், ப்ரசேதஸ், அஶ்வினீ தேவர் என்ற தேவர்களும், (வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டாதாக்களான) வன்ஹி, இந்திரன், உபேந்திரன், மித்திரன், ப்ரஜாபதி என்ற தேவர்களும் ஆக இப்பதின்மரும் ஸாத்விகாஹங் தத்துவத்திலிருந்து உண்டானவர்

र्णादिन्द्रियाणि दशाभवन्। ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिर्बुद्धिः प्राणस्तु तैजसौ। श्रोत्रं त्वग्घ्राणदृग्जिह्वावाग्दोर्मेढ्राङ्घ्रिपायवः॥ ३१॥

यदैतेऽसङ्गता भावा भूतेन्द्रियमनोगुणाः। यदायतननिर्माणे न शेकुर्ब्रह्मवित्तम॥ ३२॥ तदा संहत्य चान्योन्यं भगवच्छक्तिचोदिताः। सदसत्त्वमुपादाय चोभयं ससृजुर्ह्यदः॥ ३३॥ वर्षपूगसहस्रान्ते तदण्डमुदकेशयम्। कालकर्मस्वभावस्थो जीवो जीवमजीवयत्॥ ३४॥ स एव

களே யாவர். (30) வேறு ரூபத்தையடையத்தொடங்கின ராஜஸாஹங்தத்துவத்திலிருந்து ஃப்ரோத்ரம், த்வக், க்ராணம், சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வா என்ற க்ஞானேந்திரியங்களும், வாக், பாணி, உபஸ்தம், பாதம், பாயு என்ற கர்மேந்திரியங்களுமான பத்து இந்திரியங்கள் உண்டாயின க்ஞானசக்தியான புத்தியும், க்ரியாசக்தியான ப்ராணனும் ராஜஸாஹங்காரத்தின் காரியங்களாக இருப்பனபற்றி க்ஞானம், க்ரியை இவற்றின் விசேஷ ரூபங்களான இந்திரியங்களும் ராஜஸாஹந்தத்துவத்தின் காரியங்களேயாகும். (31) ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்குள் சிறந்தவரான ஹே நாரத! பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனஸ் அவற்றின் குணங்கள் ஆகிய இந்தப்பொருள்கள் எப்பொழுது ஒன்றுடன் மற்றொன்று கலக்காதனவாக இருந்தனவோ ஆனதுபற்றியே எப்பொழுது தங்களுக்கு ஆயதனமான சரீரத்தின் நிர்மானவிஷயத்தில் அசக்தங்களாக=திறமையற்றனவாக, வாயினவோ அப்பொழுது பகவானுடைய சக்தியினால் தூண்டப்பட்டனவாய்க்கொண்டு ஒன்றுடன் மற்றொன்று கலந்து ப்ரதானமாகவும் (அங்கியாகவும்) குணமாகவும் (அங்கமாகவும்) இருக்கும் தன்மையை யாஃப்ரயித்துக் கொண்டு ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபமான இந்தச் சரீரத்தை (அண்டத்தை) ப்படைத்தன. (32–33) அனேகம் வருஷங்களைத் தன்னுள் கொண்ட ஆயிரத்தின் முடிவில் (அதாவது:– ஆயிரம் வருஷங்களின் முடிவில்) ப்ரளய ஜலத்தில் மிதக்கின்றதும் அசேதனமுமான அந்த அண்டத்தை, காலம் கர்மம், ஸ்வபாவம் இவற்றுக்கு அதிஷ்டாதாவானவரும், ஸர்வத்தையும் ஜீவனுள்ளதாகச் செய்கின்றவருமான பரமாத்மா, (தனது ப்ரவேசத்தினால்) ஜீவனுள்ளதாகச் செய்தார். (34) அந்த இந்தப் புருஷன் அண்டத்தைப் பிளந்து

पुरुषस्तस्मादण्डं निर्भिद्य निर्गतः। सहस्रोर्वङ्घ्रिबाह्वक्षः सहस्राननशीर्षवान्॥ ३५॥ यस्येहावयवैर्लोकान्कल्पयन्ति मनीषिणः। कट्यादिभिरधः सप्त सप्तोर्ध्वं जघनादिभिः॥ ३६॥ पुरुषस्य मुखं ब्रह्म क्षत्रमेतस्य बाहवः। ऊर्वोर्वैश्यो भगवतः पद्भ्यां शूद्रोऽभ्यजायत॥ ३७॥ भूर्लोकः कल्पितः पद्भ्यां भुवर्लोकोऽस्य नाभितः। हृदा स्वर्लोक उरसा महर्लोको महात्मनः॥ ३८॥ ग्रीवायां जनलोकश्च तपोलोकः स्तनद्वयात्। मूर्धभिः सत्यलोकस्तु ब्रह्मलोकः सनातनः॥ ३९॥ तत्कट्यां चातलं क्लृप्तमूरुभ्यां

கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான துடை, பாதம், கை, கண் இவற்றை யுடையவராகவும் ஆயிரக்கணக்கான முகம் தலை இவற்றையுடையவ ராகவும் அந்த அண்டத்திலிருந்து வெளிவந்தார். (35)

வித்வான்கள் ப்ரம்ஹாண்டத்தின் நடுவில் குணமயமான ரூபத்தையுடையவரான எவருடைய *கடி முதலிய அவயவங்களி னால் கீழுள்ள அதலம் முதலிய ஏழு உலகங்களையும், ஜகனம் முத லிய ஏழு அவயவங்களினால் மேலுள்ள பூராதி ஏழு உலகங்களையும் கல்பிக்கின்றனரோ, (36) புருஷசப்தவாச்யனும் பகவானுமான எந்த இவருடைய முகமானது ப்ராம்ஹண ஜாதியோ, (முகத்திலி ருந்து ப்ராம்ஹணஜாதியுண்டாயிற்று) தோள்கள் க்ஷத்ரியஜாதி யோ, (தோட்களிலிருந்து க்ஷத்ரிய ஜாதியானது உண்டாயிற்று) துடைகள் வைஶ்யஜாதியோ, துடைகளிலிருந்து வைஶ்ய ஜாதியா னது உண்டாயிற்று) பாதங்களிலிருந்து சூத்திர ஜாதியுண்டா யிற்று (37) மஹாத்மாவான எவருடைய பாதங்களினால் (பாதம் முதல் கடிவரையுள்ள அங்கங்களினால்) பூர்லோகமும், (பாதாளம் முதல் பூர்லோகம் முடியவுள்ளலோகமும்) எந்த இவருடைய நாபி (உந்தி) யினால் புவர்லோகமும், மனஸ்ஸினால் ஸ்வர்க்கலோகமும், மார்பினால் மஹர் லோகமும், கழுத்தினால் ஜனலோகமும், சப்தம் செய்கின்ற இரு உதடுகளினால் தபோலோகமும், தலைகளினால் ஸத்ய லோகமும் (நித்யமான வைகுண்ட லோகமும்) கல்பிக்கப்பட்ட தோ. (38-39) விபுவான எவருடைய கடிப்பிரதேசத்தினால் அந்த

---

* அடித்துடைக்குப் பின்பக்கத்திலுள்ளது கடி என்றும், முன்பக் கத்திலுள்ளது ஜகனம் என்றும் சொல்லப்படும்.

वितलं विभोः। जानुभ्यां सुतलं शुद्धं जङ्घाभ्यां तु तलातलम् ॥ ४० ॥
महातलं तु गुल्फाभ्यां प्रपदाभ्यां रसातलम्। पातालं पादतलत इति
लोकमयः पुमान् ॥४१॥ भूर्लोकः कल्पितः पद्भ्यां भुवर्लोकोऽस्य नाभितः।
स्वर्लोकः कल्पितो मूर्ध्ना इति वा लोककल्पना ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे जननिरूपणं नाम
पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

அதலலோகமும், துடைகளினால் விதல லோகமும், முழங்கால்களினால் சுத்தமான சுதலலோகமும், ஜங்கைகளினால் தலாதல லோகமும், குதிகால்களினால் மஹாதலலோகமும், பாதநுனிகளினால் ரஸாதலலோகமும், புறங்கால்களினால் பாதாளலோகமும் கல்பிக்கப் படுகின்றனவோ அவர் இவ்விதம் லோகமயனான புருஷனாவார். (40–41) இவருடைய பாதங்களினால் பூர்லோகமும், நாபியினால் புவர்லோகமும் கல்பிக்கப்பட்டதாகவாகும். தலையினால் ஸ்வர்லோகமும் கல்பிக்கப்பட்டதாகவாகும் என இவ்விதமாவது லோககல்பனை செய்துகொள்ளலாம்.(*) (42) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில்
ஜனனநிரூபணமென்ற ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) षष्ठे विराड्विभूतिश्च प्रोक्ताऽध्यात्मादिभेदतः।
दृढीकृतश्च पूर्वोक्तं सर्वं पुरुषसूक्ततः ॥ १ ॥

(க–ரை) இந்த ஆறாவது அத்தியாயத்தில் அத்யாத்மாதிபேத மூலம் விராட்விபூதியை யுபதேசித்து முந்தின அத்தியாயத்தில்

(*) பொதுவாய் இந்த அத்தியாயத்தில் லோககல்பனையானது உபாஸனைக்கு வேண்டியே சொல்லப்பட்டது அந்தந்த உலகங்களை விராட்ரூபியான பகவதங்கமாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. பொதுவாய் உலகங்கள் 14என்றும், 7 என்றும், மூன்று என்றும் மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு. அம்மூன்று விதத்தை யொட்டியும் இந்த அத்தியாயத்தில் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

ब्रह्मोवाच—वाचां वह्नेर्मुखं क्षेत्रं छन्दसां सप्त धातवः। हव्यकव्यामृतान्नानां जिह्वा सर्वरसस्य च ॥ १ ॥ सर्वासूनां च वायोश्च तन्नासे परमायने। अश्विनोरोषधीनां च घ्राणो मोदप्रमोदयोः॥ २ ॥ रूपाणां तेजसां चक्षुर्दिवः सूर्यस्य चाक्षिणी। कर्णौ दिशां च तीर्थानां श्रोत्रमाकाश

சொல்லப்பட்டயாவும் புருஷசூக்தத்தைக் கொண்டு திருடப்படுத்தவும் பட்டிருக்கிறது. (1) (எ—று)

ப்ரம்ஹா சொல்லலுற்றார்—நம்போன்றவர்களின் வாகிந்திரியங்களுக்கும், அவற்றுக்கு அதிஷ்டாதாவான அக்னிதேவனுக்கும் அவருடைய முகமானது க்ஷேத்திரமாக (உத்பத்திஸ்தானமாக) ஆகும். காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ என்ற ஏழுச் சந்தஸ்ஸுகளுக்கும் அவருடைய த்வக், அஸிருக், மாம்ஸம், மேதஸ், அஸ்தி, மஜ்ஜா, சுக்ரம் என்ற ஏழு தாதுக்களும் க்ஷேத்திரமாக (உத்பத்திஸ்தானங்களாக) ஆகும். தேவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்னத்துக்கும், பிதிருக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்னத்துக்கும், இவ்விருவருக்கும் கொடுத்து எஞ்ஜின மனிதர்களின் அன்னத்துக்கும், அவ்விதமே திதிப்பு, உப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கசப்பு, புளிப்பு என்ற ஆறுரஸங்களுக்கும் (நம்போன்றவர்களின் ரஸனேந்திரியத்துக்கும், அதற்கு அதிஷ்டாதாவான வருணனுக்கும்) இவருடைய நாக்கானது உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். (1) நம்போன்றவர்களிடமுள்ள எல்லா வாயுக்களுக்கும், வெளியிலுள்ள வாயுவுக்கும் அவருடைய நாஸிகைகள் முக்கியமான உத்பத்திஸ்தானங்களாகவாகும். அஸ்வினீதேவர்களுக்கும், ஓஷதிகளுக்கும், பொதுவாகவும் தனிப்பட்டுமுள்ள மணங்களுக்கும் அவருடைய க்ராணேந்திரியமானது உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். (2) ரூபங்களுக்கும், அவற்றை ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற தேஜஸ்ஸுகளுக்கும் அவருடைய சக்ஷுரிந்திரியமும், ஸ்வர்க்கத்துக்கும் சூரியனுக்கும் அவருடைய †நேத்திரகோளகங்

---

† இந்திரியங்கள் எந்த இடத்திலிருந்து தமது காரியங்களைச் செய்கின்றனவோ அவ்விடம் கோளகமெனப்படும்.

शब्दयोः॥ ३ ॥ तद्गात्रं वस्तुसाराणां सौभगस्य च भाजनम्। त्वगस्य स्पर्शवायोश्च सर्वमेधस्य चैव हि ॥४॥ रोमाण्युद्भिज्जजातीनां यैर्वा यज्ञस्तु संभृतः। केशश्मश्रुनखान्यस्य शिलालोहाभ्रविद्युताम् ॥ ५ ॥ बाहवो लोकपालानां प्रायशः क्षेमकर्मणाम्। विक्रमो भूर्भुवः स्वश्च क्षेमस्य शरणस्य च ॥ ६ ॥ सर्वकामवरस्यापि हरेश्चरण आस्पदम्। अपां वीर्यस्य सर्गस्य पर्जन्यस्य प्रजापतेः॥ ७ ॥ पुंसः शिश्न उपस्थस्तु प्रजात्यानन्द-

---

களும், திக்குகளுக்கும் தீர்த்தங்களுக்கும அவருடைய ஸ்ரோத்திர கோளங்களும், ஆகாசம் சப்தம் இவற்றுக்கு அவருடைய ஸ்ரோத்திரேந்திரியமும் உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். வஸ்துக்களிலுள்ள ஸாரமான அம்சங்களுக்கு அவருடையசரீரமானது உத்பத்திஸ்தான மாகவாகும். (3) ஸ்பர்சத்துக்கும், வாயுவுக்கும் எல்லா யாகத்துக்கும் இவருடைய த்வக்கானது உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். எந்த விருக்ஷங்களினுல் யாகமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ அந்த விருக்ஷஜாதிகளுக்கு அவருடைய உரோமங்கள் உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். (4) மேகங்களுக்கு இவருடைய தலைமயிரும், மின்னல்களுக்கு இவருடைய மீசைகளும், கற்பாறை உலோகம் இவற்றுக்கு முறையே பாதம், கை இவற்றிலுள்ள நகங்களும் உத்பத்தி ஸ்தானமாகவாகும். பெரும்பாலும் பாலனரூபமான காரியத்தை யுடையவர்களான லோக பாலர்களுக்கு இவருடைய கைகள் உத்பத்திஸ்தானங்களாகின்றன. (5)

பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் இவற்றுக்கு இவருடைய பாதந்யாஸமானது=அடிவைப்பானது, உத்பத்திஸ்தானமாகவும், க்ஷேமத்துக்கும் (கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுதலுக்கும்) சரணத்துக்கும் (பயத்திலிருந்து காப்பாற்றலுக்கும்) ஸமஸ்தமான காம வரணத்துக்கும் ஹரியினுடைய சரணமானது ஆஸ்பதமாகவாகும். (6) ஜலத்துக்கும், சுக்கிரத்துக்கும், விருஷ்டிக்கும், மேகத்துக்கும் விராட்புருஷனுடைய ஆண்குறியும், ஸந்ததிக்குவேண்டி செய்யப்படும் ஸம்போகத்தினுலுண்டாகும் தாப நிவிருத்திக்கு அவருடைய உபஸ்தமென்ற இந்திரியமும் உத்பத்தி ஸ்தானமாக வாகின்றது. (7) ஹே நாரத! யமனுக்கும், மித்திரனுக்கும், மலத்தை வெளிவிடுவதற்கும் அவருடைய பாயு என்ற

निर्वृते:॥ ७ ॥ पायुर्यमस्य मित्रस्य परिमोक्षस्य नारद। हिंसाया निर्ऋतेर्मृत्योर्निरयस्य गुदः स्मृतः॥ ८ ॥ पराभूतेरधर्मस्य तमसश्चापि पश्चिमः। नाड्यो नदनदीनां तु गोत्राणामस्थिसंहतिः॥ ९ ॥ अव्यक्तरससिन्धूनां भूतानां निधनस्य च। उदरं विदितं पुंसो हृदयं मनसः पदम्॥१०॥ धर्मस्य मम तुभ्यं च कुमाराणां भवस्य च। विज्ञानस्य च सत्त्वस्य परस्यात्मा

இந்திரியமும், ஹிம்ஸைக்கும் அலக்ஷ்மிக்கும் மிருத்யுவுக்கும் நரகத்துக்கும் அவருடைய குதமென்ற ஸ்தானமும் உத்பத்திஸ்தானங்களாக வாகின்றன. (8) அவமானத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் அக்ஞானத்துக்கும் அவருடைய பிருஷ்டபாகமும், மேற்கு நோக்கிச்செல்லுகின்ற ஆறுகளுக்கும் கிழக்குநோக்கிச் செல்லுகின்ற நதிகளுக்கும் அவருடைய நரம்புகளும், மலைகளுக்கு அவருடைய எலும்புகளின் கூட்டமும் உத்பத்திஸ்தானங்களாக வாகின்றன.(9) ப்ரதானம், அன்னாதிகளின் ஸாரம், ஸமுத்திரம், ப்ராணிகள் இவற்றின் லயத்துக்கு விராட்புருஷனுடைய வயிறானது ஸ்தானமாகவாகிறது. நம்போன்றவர்களின் லிங்க (சூக்ஷ்ம) சரீரத்துக்கு அவருடைய ஹிருதயமானது ஸ்தானமாகவாகிறது. (10) தர்மத்துக்கும் எனக்கும் உனக்கும் ஸனகாதிகளான குமாரர்களுக்கும் ருத்திரனுக்கும் விக்ஞானத்துக்கும் ஸத்துவத்துக்கும் பரனான விராட்புருஷனுடைய சித்தமானது ஸ்தானமாகவாகிறது. (11)

‡நானும், நீயும், ஸ்ரீருத்திரனும், உனக்கு முன்னுண்டான இந்த ஸனகாதி முனிகளும், தேவர், அஸுரர், மனிதர், யானைகள்,

---

‡ பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குண்டலமானது பொன்னைவிட எவ்விதம் வேறுபட்டதாகவாவதில்லையோ இவ்விதமே ஸர்வகாரணரான பரமேசுவரனிடமிருந்துண்டான ப்ரபஞ்சமானது அவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அவரோ ஸர்வநியந்தாவும், ஸர்வ ப்ரகாசகரும் நித்ய முக்தரும் ஆவார் என வுபதேசிக்கப்பட்டதாக ஏற்பட்டது. இதையே புருஷஸூக்தத்தினாலும் திருடப்படுத்தவேண்டி सहस्रशीर्षा என்ற பாதிருக்கினுடையவும், ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् என்றதாதி மூன்று ருக்குகளுடையவும் அர்த்தமானது முந்தின அத்தியாயத்திலேயே வுபதேசிக்கப்பட்டது. पुरुषएवेदं सर्वम् என்ற ருக்கினுடைய அர்த்தமானது $3\frac{1}{2}$ சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

परायणम् ॥ ११ ॥ अहं भवान्भवश्चैव त इमे मुनयोऽग्रजाः। सुरासुरनरा
नागाः खगा मृगसरीसृपाः॥ १२ ॥ गन्धर्वाप्सरसो यक्षा रक्षोभूतगणो-
रगाः। पशवः पितरः सिद्धा विद्याध्राश्चारणा द्रुमाः॥ १३ ॥ अन्ये च
विविधा जीवा जलस्थलनभौकसः। ग्रहर्क्षकेतवस्तारास्तडितस्स्तनयि-
त्नवः॥ १४ ॥ सर्वं पुरुष एवेदं भूतं भव्यं भवच्च यत्। तेनेदमावृतं विश्वं
वितस्तिमधि तिष्ठति ॥ १५ ॥ स्वधिष्ण्यं प्रतपन्प्राणो बहिश्च प्रतपत्यसौ।

பறவைகள், மிருகங்கள், பாம்புகள், கந்தர்வர், அப்ஸரஸ், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், பூதகணங்கள், மார்பினுல் ஊர்ந்துசெல்லும் பிராணிகள், பசுக்கள், பிதிருக்கள், ஸித்தர், வித்தியாதரர், சாரணர், மரங்கள், ஜலம் தறை ஆகாசம் இவ்விடங்களில் வஸிக்கின்ற மற்றுமுள்ள பலதறப்பட்ட ஜீவன்கள், செவ்வாய் முதலிய கிரஹங்கள், அஸ்வினீ முதலிய நக்ஷத்திரங்கள், தூமகேது முதலிய வால்நீண்ட நக்ஷத்தி ரங்களாகிற கேதுக்கள், மற்றுமுள்ள நக்ஷத்திரங்கள், மின்னல்கள், மேகங்கள், சென்றது நிகழ்வது வரப்போவதுமாகியவை எவை யுண்டோ இது, ஆகிய இவையாவும் புருஷனே = புருஷசப்த வாச்யனுன பகவானே, யாகும். அந்தப் புருஷனுல் இந்த ஜகத் தானது மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் *அதிகமாக (எந்தப் பரிமாணத்தையும் கடந்தவராக) எல்லாவற்றிலும் பரவி நிற்கி ருர். (15) ப்ராணசப்தத்தினுல் சொல்லப்படும் இந்தச் சூரியன் தனது மண்டலத்தைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு வெளியிலும் எவ்விதம் ப்ரகாசத்தைத்தருகின்ருரோ இவ்விதமே இந்தப் புருஷ சப்தவாச்யனுன பகவானும், விராட்தேஹத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டு ப்ரம்ஹாண்டத்துக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும் ப்ரகாசத் தைத் தருகிருர். (16) ஹே ப்ரம்ஹன்!=நாரத! மரணத்தைத் தரக்கூடிய கர்மபலனைக் கடந்தவராக இருப்பதுபற்றி அபயமான

---

* वितस्तिमधितिष्ठति என்பது மூலம். वितस्ति, अधि तिष्ठति எனப் பிரித்துக்கொண்டு वितस्तिम्=விதஸ்தியை अधि=கடந்து. அதாவது:— விதஸ்தி முதலிய பரிமாணத்தைக் கடந்து तिष्ठति=பரவிநிற்கிருர். என்று ஸ்ரீதரீயத்தில் உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதையே அடுத்த சுலோகத்தினுல் திருஷ்டாந்தமூலம் விளக்குகிருர்.

एवं विराजं प्रतपंस्तपत्यन्तर्बहिः पुमान् ॥ १६ ॥ सोऽमृतस्याभयस्येशो मर्त्यमन्नं यदत्यगात्। महिमैष ततो ब्रह्मन्पुरुषस्य दुरत्ययः॥ १७ ॥ पादेषु

அமிருதத்வத்துக்கும்=ஸ்வரூபானந்தத்துக்கும், அவர் ஈச்வரராக வாகிறார். ஆனதுபற்றி ப்ரபஞ்சாத்மகராக இருந்தபோதிலுங்கூட அமிருதத்துக்கும் ஈசனுகுதல் என்ற அவருடைய மஹிமையானது அபாரமானதேயாகும். (17)

பூராதிலோகங்களிலுள்ள எல்லாப் பூதங்களேயும்=ஜீவர்களேயும் (*)ஸ்திதிகளே=பூராதிலோகங்களே, பத்=பாதமாக=அம்சமாக, வுடைய அந்தப் புருஷனுடைய [*]அம்சபூதங்களாக அறிகின்றனர். பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்ற மூன்று வுலகங்களுக்கும் மூர்த்தாவான=தலையான, மஹர் லோகத்துக்குத் தலைகளாகவான ஜனலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் இவற்றில் முறையே அமிருதமும், க்ஷேமமும், அபயமும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது:—மஹர்லோகத்துக்குத் தலைஸ்தானத்திலுள்ள ஜனலோகத்தில் வஸிப்பவர் தனது உயிருள்ளவரை அந்தஸ்தானத்தை விடவேண்டிவராதாகையால் அந்த ஜனலோகத்தில் அவர்களுக்கேற்படும் சுகமானது அமிருதமாக=விநாசமற்றதாகவாகிறது. ஆயினும் பூராதிவுலகங்களுக்கேற்படும் ப்ரளயாக்னியின் சூட்டினுல் பீடிக்கப்பட்ட மஹர்லோகவாஸிகள் அந்தச் சூடு பொறுக்க முடியாமல் மஹர்லோகத்தை விட்டு ஜனலோகம் வருவதைக் காண்பதால் ஜனலோகவாஸிகளுக்கு க்ஷேமமின்மையானது காணப்பட்டதாக வாகிறது. தபோலோகத்தில் அதில்லை யாதலால் அங்கு

(*) स्थितिपदः=என்பது மூலம். இதற்கு तिष्ठन्त्यत्रेति स्थितयः—भूरादिलोकाः இதிலிருப்பனபற்றி ஸ்திதிகளெனப்படும் என்ற வ்யுத்தியினுல் பூலோகம் முதலியன ஸ்திதி என்றதாற்சொல்லப்பட்டன. அவற்றை पत्=பாதமாக=அம்சமாக, வுடையவர் स्थितिपत् = எனப்படுவர். ஆகவே பூராதிலோகங்களே அம்சமாகவுடையவரும் புருஷசப்தவாச்யருமான ஆண்டவனுடைய என்பது பெறப்பட்டது.

[*] பூராதிகளான எல்லாவுலகங்களும் ஆண்டவனுடைய அம்சங்களாகவாவதால் அவற்றிலிருக்கின்ற ஜீவர்களும் ஆண்டவனுடைய அம்சங்களேயாவர் என்பது பெறப்பட்டது.

सर्वभूतानि पुंसः स्थितिपदो विदुः। अमृतं क्षेममभयं त्रिमूर्ध्नोऽधायि मूर्धसु ॥१८॥ पादास्त्रयो बहिश्चासन्नप्रजानां य आश्रमाः। अन्तस्त्रिलोक्यास्त्वपरो गृहमेधोऽबृहद्व्रतः॥१९॥ सृती विचक्रमे विष्वङ् साशनाऽनशने

எப்பொழுதும் க்ஷேமமே அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஸத்யலோகத்திலோ அபயமே=மோக்ஷமே ஏற்படுகிறது. அதாவது:—இந்தவுலகம் வந்தவர்க்கு அடுத்தபடியாக மோக்ஷமே கிடைக்கக்கூடியதாகவாவதால் இந்த ஸத்யவுலகம் மோக்ஷமென்றே சொல்லப்படுகிறது என்றும். (18) மேலும், புத்திராதிரூபத்துடன் பிறவியையடையாதவர்களான (அதாவது:—புத்திராதிகளை யுண்டுபண்ணுதவர்களான †நைஷ்டிக ப்ரம்ஹசாரி, வானப்ரஸ்தன், ஸன்யாஸி இவர்களின்) யாதொரு ஆஸ்ரமங்களுண்டோ இவைகள் மூன்றும், பூலோக புவர்லோக ஸுவர்லோகங்களுக்கு வெளியிலுள்ள இவருடைய பாதங்களாகும். ‡ப்ரம்ஹசர்யவ்ரத மற்றவரான கிருஹஸ்தரின் ஆஸ்ரமமானது முற்கூறிய மூவ்வுலகங்களினுடையவும் உள்ளிலிருக்கின்ற மற்றொரு இவருடைய பாதமாகவாகும். (19) பலதறப்பட்டபலனை யடைபவனும் க்ஷேத்ரக்ஞனுமான ஜீவன், அவித்யாரூப=(கர்மரூப) மாகவும், வித்யாரூப (கர்மத்தை ஸாதனமாகக் கொண்ட உபாஸனரூப) மாகவும் இருப்பதுபற்றி போக ப்ராப்திக்கும், மோக்ஷப்ராப்திக்கும் ஸாதனங்களாகவுள்ளனவும், தக்ஷிணாயனமென்றும், உத்தராயண மென்றும் இரண்டுவிதமாகவானவு

---

† நைஷ்டிகர் என்றும், உபகுர்வாணகர் என்றும் ப்ரம்ஹசாரி இரண்டுவிதமாவர். அவர்களுள் தனது உயிருள்ளவரை குருகுலத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டு ஆசாரிய கைங்கரியஞ்செய்து எஞ்ஜிய காலத்தில் பரமாத்மானுஸந்தானஞ்செய்து காலங்கழிப்பவர் நைஷ்டிகர் எனப்படுவர். வேதாத்யயனஞ்செய்து முடிந்தபின்னர் குருவின் அனுமதிபெற்று ஸ்னாதகவிரதானுஷ்டானஞ்செய்து ஸதிருசமான பெண்ணை மணந்து கிருஹஸ்தாச்ரமஞ்செல்ல விரும்புபவர் உபகுர்வாணகர் எனப்படுவர்.

‡ ஸ்திரீயின் ருதுகாலத்தில் (ஸ்னானதினந் தொடங்கி பதினாறு தினங்களுக்குள்) வர்ஜ்யங்களான தினங்களை நீக்கி மற்றதினங்களில் ஸ்வபார்யாகமனஞ் செய்பவர் கிருஹஸ்தப்ரம்ஹசாரியாவர். இம்முறையை மீறிநடப்பவர் ப்ரம்ஹசர்ய விரதமற்றவராவர்.

उभे। यदविद्या च विद्या च पुरुषस्तूभयाश्रयः॥ २० ॥ यस्मादण्डं विराड् जज्ञे भूतेन्द्रियगुणात्मकः। तद्द्रव्यमत्यगाद्विश्वं गोभिः सूर्य इवातपन्॥ २१ ॥ यदास्य नाभ्यान्नलिनादहमासं महात्मनः। नाविदं यज्ञसंभारान्पुरुषावयवादृते ॥ २२ ॥ तेषु यज्ञस्य पशवः सवनस्पतयः कुशाः।

மான மார்க்கங்களையடைகிறான். (அதாவது:—அவித்யாரூபமான கர்மத்திலீடுபடுபவன் ஸ்வர்க்கபோகாநுபவத்துக்கு ஸாதனமான தக்ஷிணாயனமார்க்கத்தையும், அவனே நிஷ்காமகர்மமூலம் சித்தசுத்தியையடைந்து பகவதுபாஸனாரூபமான வித்யையிலீடுபடுவானாயின் முறையே மோக்ஷப்ராப்த்திக்கு ஸாதனமான உத்தராயணமார்க்கத்தையும் அடைகிறான் என்றும்) புருஷசப்தவாச்யனான பகவானே அவ்விரு மார்க்கங்களுக்கும் ஆஶ்ரயராக = ஸ்வாமியாக, ஆகிறார். (20) *எந்த ஈஶ்வரனிடமிருந்து ப்ரம்ஹாண்டமும், அதில் பூதேந்திரியகுணாத்மகான விராட்டும் உண்டாயிற்றோ அந்த ஈஶ்வரன் அந்த விராட்தேஹமான விஶ்வத்தையும், அண்டரூபமான த்ரவியத்தையும், கிரணங்களினால் பிரகாசிக்கும்படி செய்கின்ற சூரியன் போல அதிக்கிரமித்தவராக (கடந்தவராக) இருக்கிறார். (21)

(*)விராடந்தர்யாமியான இந்த மஹாத்மாவினுடைய நாபியிலுண்டான தாமரைப் பூவிலிருந்து உண்டான நான் புருஷசப்தவாச்யனான பகவானுடைய அவயவங்களைத்தவிர்த்துத் தனியாக யாக ஸாதனங்களான பசு யூபம் முதலியவற்றை எப்பொழுது கண்டேனில்லையோ, அப்பொழுது ஹே ஸத்தம! யாகத்துக்குவேண்டிய ஸாதனங்களை ஸம்பாதிக்கவேண்டி புருஷசப்தவாச்யனான பகவானுடைய அவயவங்களைக் கொண்டே பசுக்களும், யூபங்களும்,

---

* இவ்விதம் விராட்தேஹத்துக் குள்ளிருப்பவர்களுக்குவரும் பலனின் வைசித்ரியத்தைச் சொல்லி, இனி விராட்டுக்குக் காரணபூதரான ஈசுவரனுக்கு விராட்டைக்காட்டிலுமுள்ள வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத்தொடங்குகிறார்.

(*) புருஷனே ஸர்வமாகவுமானால், யக்ஞமோ, அதன் ஸாதனங்களோ புருஷனை விடவேறாக இல்லாதிருப்பதால் யக்ஞங்களினால் புருஷனுடைய ஆராதனம் ஸித்திக்காமல் அன்றோபோகும் எனவாசங்கித்து அதற்கு பதில் சொல்லவேண்டித் தொடங்குகிறார்.

इदं च देवयजनं कालश्चोरुगुणान्वितः॥ २३ ॥ वस्तून्योषधयः स्नेहा रस-
लोहमृदो जलम्। ऋचो यजूंषि सामानि चातुर्होत्रं च सत्तम॥ २४ ॥
नामधेयानि मन्त्राश्च दक्षिणाश्च व्रतानि च। देवतानुक्रमः कल्पः सङ्कल्प-
स्तन्त्रमेव च ॥२५॥ गतयो मतयश्चैव प्रायश्चित्तं समर्पणम्। पुरुषावयवैरेते
संभारास्संभृता मया॥ २६ ॥ इति संभृतसंभारः पुरुषावयवैरहम्। तमेव
पुरुषं यज्ञं तेनैवायजमीश्वरम्॥ २७ ॥ ततस्ते भ्रातर इमे प्रजानां पतयो

தர்ப்பங்களும், [*]இந்த யக்ஞபூமியும், பலவிதங்களான குணங்களு டன் கூடின வஸந்தாதிகாலமும், வஸ்துக்க (யாகபாத்திரங்க) ளும், வ்ரீஹி முதலிய ஓஷதிகளும், நெய் முதலியனவும், மதுரம் முதலிய ரஸங்களும், ஸுவர்ணம் முதலிய உலோகங்களும், மண்களும், ஜலமும், ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் இவைகளும், †சாதுர்ஹோத்ரம் என்றகர்மமும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய நாமதேயங்களும், ஸ்வாஹாகாரம் முதலிய மந்த்ரங்களும், தக்ஷிணைகளும், வ்ரதங்களும், தேவதைகளின் பெயரால் அந்தத்தேவதைகளைக்குறித்தலும், கர்மானுஷ்டானஞ்செய்யும் முறையை விளக்கும் கிரந்தமும், கர்மானுஷ்டானவிஷயமான ஸங்கல்பமும், கர்மானுஷ்டானஞ் செய்யும் முறையும், ‡விஷ்ணுக்ரமம் முதலிய கதிகளும், தேவதாதியானங்களும், தோஷத்தைப்போக்கும் கர்மமான ப்ராயஸ்சித்தமும், பூர்புவ: ஸுவ: என்றதாதியாற்செய்யப்பட்ட ஹோமாதிகளைப் பகவதர்ப்பணஞ்செய்தலும், ஆகிய ஸாமக்கிரீகள் என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன. (22–26) இவ்விதம் புருஷனுடைய அவயவங்களைக் கொண்டே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட யாக ஸாமக்ரிகளையுடைய நான் அந்த யாகத்தினாலேயே யக்ஞரூபியும், ஈஸ்வரனும், புருஷனுமான அவரையே ஆராதித்தேன். (27) பிறகு உனது ப்ராதாக்களான,

---

[*] இந்தப் பூமி என்று சொன்னதிலிருந்து யாகார்ஹமான ஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு உபதேசிக்கிறார் என்பது வெளியாகிறது. † அத்வர்யு, ஹோதா, ப்ரம்ஹா, உத்காதா என்ற நான்கு ருத்விக்குகளின் உதவியால் செய்யப்படும் கர்மம் சாதுர்ஹோத்திரம் எனப்படும்.

‡ தர்சபூர்ணமாஸத்தில் विष्णोः क्रमोऽसि என்ற மந்திரத்தை சொல்லிக்கொண்டு சில அடிகள் நடக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு விஷ்ணுக்ரமணம் என்று பெயர்.

नव। अयजन्व्यक्तमव्यक्तं पुरुषं सुसमाहिताः॥ २८॥ ततश्च मनवः काले ईजिरे ऋषयोऽपरे। पितरो विबुधा दैत्या मनुष्याः क्रतुभिर्विभुम्॥ २९॥ नारायणे भगवति तदिदं विश्वमाहितम्। गृहीतमायोरुगुणः सर्गादावगुणः स्वतः॥३०॥ सृजामि तन्नियुक्तोऽहं हरो हरति तद्वशः। विश्वं पुरुषरूपेण परिपाति त्रिशक्तिधृक्॥ ३१॥ इति तेऽभिहितं तात यथेदमनुपृच्छसि। नान्यद्भगवतः किञ्चिद्भाव्यं सदसदात्मकम्॥ ३२॥

न भारती मेऽङ्ग मृषोपलक्ष्यते नैव क्वचिन्मे मनसो मृषा गतिः। न मे हृषीकाणि पतन्त्यसत्पथे यन्मे हृदौत्कण्ठ्यवता धृतो हरिः॥ ३३॥ सोऽहं

இந்த *நவப்ரஜாபதிகளும் ஏகாக்ரமான சித்தமுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு இந்திராதிரூபத்தினல் வ்யக்தமாக இருப்பவரும், ஸ்வயம் அவ்யக்தருமான புருஷனை ஆராதித்தனர். (28) பிறகு மனுக்களும், மற்றுமுள்ள ருஷிகளும், பிதிருக்களும், தேவர்களும், அசுரர்களும், மனுஷ்யர்களும் யாகங்களினல் விபுவான பகவானைத் தத்தமக்குறிய காலத்தில் ஆராதித்தனர். (29) எவர் ஸ்வயம் குண ஸம்பந்தமற்றவராயினுங்கூட ஸிருஷ்டியின் ஆதியில் மாயையினல் கிரஹிக்கப்பட்ட அதிகமான குணங்களை யுடையவரோ அந்தப் பகவானிடத்தில் அந்த இந்த உலகமானது அதிஷ்டிதமாக இருக்கிறது. (30) நான் அவராலேவப்பட்டவனகவே படைத்தல் என்ற காரியத்தைச் செய்கிறேன். ருத்திரன் அவருக்கு வசப்பட்டே அழித்தல் என்ற காரியதத்தைச் செய்கிறார். த்ரிகுணமாயாசக்தியைத் தரிக்கின்ற அவரே விஷ்ணுரூபத்தினல் ப்ரபஞ்சத்தைப் பாலனஞ் செய்கின்றார். (31) ஹே தாத! இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப்பற்றி எவ்விதம் கேட்டனையோ அவ்விதமே உனக்கு என்னல் பதில் சொல்லப்பட்டது. காரிய காரணரூபமானதும் ஸிருஷ்டிக்கப்படுவதுமான இந்த ப்ரபஞ்சமானது பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. (32) ஹே அங்க! என்னல் பக்தியின் ஆதிக்கியமுள்ள மனத்தினல் ஹரியானவர் தியானிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி எனது வாக்கானது பொய்யான வழியில் ப்ரவேசித்ததில்லை. என்னுடைய

*மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, ப்ருகு, வஸிஷ்டர், தக்ஷர் ஆகிய 9 பெயர்களும் நாரதரின் ஸஹோதரர்களாவர்.

समाम्नायमयस्तपोमयः प्रजापतीनामभिवन्दितः पतिः । आस्थाय योगं निपुणं समाहितस्तं नाध्यगच्छं यत आत्मसंभवः॥ ३४ ॥ नतोऽस्म्यहं तच्चरणं समीयुषां भवच्छिदं स्वस्त्ययनं सुमङ्गलम्। यो ह्यात्ममायाविभवं स्म पर्यगाद्यथा नभः स्वान्तमथापरे कुतः॥ ३५ ॥ नाहं न यूयं यदृतां गतिं विदुर्न वामदेवः किमुतापरे सुराः। तन्मायया मोहितबुद्धयस्त्विदं विनिर्मितं चात्मसमं विचक्ष्महे ॥ ३६ ॥ यस्यावतारकर्माणि गायन्ति

மனேகதியும் பொய்யான விஷயத்தில் ஒருபொழுதும் சென்ற தில்லை. எனது இந்திரியங்களும் பொய்யான விஷயங்களில் ப்ர வேசித்ததில்லை. (என்னுடைய வாக்கு மனது இந்திரியம் இவற் றின் விருத்திகள் ஸத்தியமான பொருளுள்ளனவாக இருப்பது பகவத்தியான ப்ரபாவத்திலேயே யன்றி எனது ப்ரபாவத்தினல் அன்று. எனவறிந்துகொள்ளு) (33) ஸர்வவேதங்களையுடையவ னும், தக்ஷர் முதலிய ப்ராஜாபதிகளினல் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனும் அவர்களுக்குப்பதியும் தபோமயனும் ஆன அந்த நான் சிறந்த யோ கத்தையாஶ்ரயித்தவனுய் மனதை அசையாது நிறுத்தினபோதிலுங் கூட எங்கிருந்து நான் உண்டானேனே அவரையே அறிந்துகொள் ளாதவனுகவிருந்தேன். (34)

ஆகாசமானது தனது முடிவைத் தானே எவ்விதம் அறிந்து கொள்ளவியலாததோ அவ்விதம் எவர் தனது மாயா வைபவத்தைத் தானே அறிந்து கொள்ளாதவராக இருக்கின்ருரோ, சரணுகதர்களின் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகின்றதும், க்ஷேமத்தைத் தரக்கூடியதும், சுலுவில் ஸேவிக்கக்கூடியதுமான அவருடைய சரணத்தை நான் நமஸ்கரித்தவனுக இருக்கின்றேன். இவ்விதமிருக்க அவரைப் பிறர் எவ்விதமறிவர். (35) எவருடைய உண்மையான ஸ்வரூபத் தை நானுமறியேனே, நீங்களுமறியீர்களோ, வாமதேவனன ஸ்ரீ ருத்திரனுமறியாரோ இவ்விதமிருக்க மற்றதேவர்கள் எங்ஙனமறி யப்போகின்றனர். ஆகவே அவருடைய மாயையினல் மோஹிக் கும்படி செய்யப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய் அவரால் மாயா மூலம் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சத்தைச் சொந்தசக்திக் கேற்றவாறு பார்க்கின்ருேமேயொழிய முழுவதையும் நாம் பார்க் கின்ருேமில்லை. (36) நம்போன்றவர்கள் எவருடைய அவதார

ह्यस्मदादय:। न यं विदन्ति तत्त्वेन तस्मै भगवते नम:॥ ३७ ॥ स एष आद्य: पुरुष: कल्पे कल्पे सृजत्यज:। आत्मात्मन्यात्मनात्मानं संयच्छति च पाति च ॥ ३८ ॥ विशुद्धं केवलं ज्ञानं प्रत्यक्सम्यगवस्थितम्। सत्यं पूर्णमनाद्यन्तं निर्गुणं नित्यमद्वयम् ॥ ३९ ॥ ऋषे विदन्ति मुनय: प्रशान्तात्मेन्द्रियाशया:। यदा तदेवासत्तर्कैस्तिरोधीयेत विप्लुतम् ॥ ४० ॥ आद्यो

லீலைகளைக் கானஞ்செய்கின்றேமே யொழிய எவரை உண்மை யாகப் பார்க்கின்றே மில்லையோ அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்கா ரம். (37) ஆத்யனும், அஜனுமான அந்த இந்தப் புருஷனே ஒவ் வொரு கல்பத்திலும் தானே தன்னிடத்தில் தன்னால் தன்னையே ஸிருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறார். ஸம்ஹரித்தும் கொள்ளுகிறார். பாலனம் செய்தும் கொள்ளுகிறார். (ஸிருஷ்டிப்பவரும், ஸிருஷ் டிக்கப்படும் பொருளும், ஸிருஷ்டிக்கும் இடமும், ஸிருஷ்டிக்கு நிமித்தமும், ஆகிய யாவும் அவரே என்பது கருத்து.) (38) (அவ ருடைய உண்மையான ஸ்வரூபமோ) எப்பொழுதும் நித்யமும், த்வைதப்ரபஞ்சத் தோற்றமிருக்கும் ஸமயத்திலுங்கூட அத்விதீயமு மாக இருப்பதுபற்றி விஷயாகாரமற்றதும், ப்ரத்யக்காக=ஸர்வாந்தர மாக, இருப்பதுபற்றி ஸம்யக்கும்=ஸம்சயவிபர்யயங்களற்றதும், நிர்குணமாயிருப்பதுபற்றி நிலைத்ததும் = முக்காலத்திலுமழிவற்ற தும், பூர்ணமும்=எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளதும், ஆதியும்=உத் பத்தி என்ற விகாரமும், அந்தமும்=விநாசமென்ற விகாரமும் அற்ற தும், ஆன தனித்தக்ஞான ஸ்வரூபமேயாகும். (39) ஹே ரிஷே! நாரத! முனிகள் எப்பொழுது ப்ரஸன்னங்களான தேஹம் இந்தி ரியம் மனது இவையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனரோ, அப்பொழுது அந்த ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர். ப்ரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்ற அந்த ஸ்வரூபமே எப்பொழுது அஸாதுக்களின் தர்க் கங்களினால் மாற்றி யுபதேசிக்கப்படுமோ அப்பொழுது மறைந்து போய்விடும். (அவ்விதமுபதேசிப்பவரால் அது காணமுடியாததாக வாகும் என்பது கருத்து.) (40)

(*)புருஷன் என்ற அவதாரமானது வியாபகரான பரமாத்மா வுக்கு ஆதியிலேற்பட்டதாகவாகும். (இதுவே ப்ரகிருதி ப்ரவர்த்

(*) ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் ஸிருஷ்டிக்கிறார் என்று சொல்லப் பட்டது. அவ்விதம் அவரால் ஸிருஷ்டிக்கப்படும் அவதாரங்கள் என்

ऽवतारः पुरुषः परस्य कालः स्वभावः सदसन्मनश्च । द्रव्यं विकारो गुण इन्द्रियाणि विराट् स्वराट् स्थास्नु चरिष्णु भूम्नः ॥ ४१ ॥ अहं भवो यज्ञ इमे प्रजेशा दक्षादयो ये भवदादयश्च । स्वर्लोकपालाः खगलोकपाला नृलोकपालास्तललोकपालाः ॥ ४२ ॥ गन्धर्वविद्याधरचारणेशा ये यक्ष-रक्षोरगनागनाथाः । ये वा ऋषीणामृषभाः पितॄणां दैत्येन्द्रसिद्धेश्वरदान-वेन्द्राः । अन्ये च ये प्रेतपिशाचभूतकूष्माण्डयादोमृगपक्ष्यधीशाः ॥ ४३ ॥

தசமும், ஸஹஸ்ரசீர்ஷா என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்ட லீலாவிக்ரஹமுள்ளதுமாகும்) [*]குணங்களுக்குச் சலனத்தைத்தரும் காலமும், பரிணமத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்வபாவமும், ஸதஸத்தான=காரியகாரணரூபமான ப்ரகிருதியும்,மனஸ்ஸும்=மஹத்தத்துவமும், த்ரவ்ய(மஹாபூத)ங்களும், விகார (அஹந்தத்துவ) மும், ஸத்துவாதி குணங்களும், இந்திரியங்களும், விராட்டுப்(ஸமஷ்டிஸ்தூலசரீரமும்) ஸ்வராட்டும் (ஸமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரமும்) ஸ்தாவரமும், ஜங்கமமும், (அதாவது:—வியஷ்டிசரீரமும்) (41) ப்ரம்ஹதேவனும், ருத்திரனும், யக்ஞன விஷ்ணுவும், தக்ஷர் முதலிய இந்தப் பிரஜாபதிகளும், உம்மை (நாரதரை) யாதியாகக்கொண்டருஷிகளும், ஸ்வர்லோகபாலர்களும், மஹராதிலோகபாலர்களும், மனிதலோகபாலர்களும், பாதாளலோகபாலர்களும், (42) கந்தர்வவித்தியாதரசாரணர்களுக்கு ஈசர்களும், எவர்கள் யக்ஷர் ராக்ஷஸர் உரகர் நாகர் இவர்களுக்குப்பதிகளோ அவர்களும், ருஷிகளுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் ஸ்ரேஷ்டர்கள் எவர்களோ அவர்களும், தைத்தியேஸ்வரர், ஸித்தேஸ்வரர், தானவேஸ்வரர் இவர்களும், மற்றுமுள்ள ப்ரேத, பிசாச, பூத, கூச்பாண்ட, ஜலசரர்கள், மிருகம், பக்ஷி இவற்றின் அதிபதிகளும் எவர்களோ அவர்களும், (43) சுருங்கச்சொல்லின் உலகில் ஐஸ்வரியமுள்ளதும், தேஜஸ்ஸுள்ளதும், இந்திரிய சக்தி

னென்னே எனின்? அதை இதுமுதல் 5சுலோகங்களினலுபதேசிக்கிருர்.

[*] இந்த விடத்தில் சொல்லியகாலம் ஸ்வபாவம் ப்ரகிருதி இவைகள் பகவத்சக்திகளென்றும், மனஸ் முதலியன பகவத்காரியங்களென்றும், ப்ரம்ஹா முதலியோர் குணமூலமேற்பட்ட பகவதவதாரங்களென்றும், தக்ஷர் முதலியோர் பகவத்விபூதிகளென்றும், பிரித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

यत्किञ्च लोके भगवन्महस्वदोजःसहस्वद्बलवत्क्षमावत्। श्रीह्रीविभूत्यात्मवदद्भुतार्णं तत्त्वं परं रूपवदस्वरूपम् ॥ ४४ ॥ प्राधान्यतो यानृष आमनन्ति लीलावतारान्पुरुषस्य भूम्नः। आपीयतां कर्णकषायशोषाननुक्रमिष्ये त इमान्सुपेशान् ॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे विराट्स्वरूपपुरुषसूक्तार्थवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

மனஸ்சக்தி இவையுள்ளதும், ஸமயோசிதமான திறமையையுடையதும், பொறுமையுள்ளதும், சோபையுள்ளதும், அகாரியத்தில் வெட்கமுள்ளதும், ஸமிருத்தி (எதிலும் நிறைவு) யுள்ளதும், நல்லபுத்தியுள்ளதும், ஆஶ்சரியமான நிறமுள்ளதும், சிறந்த ரூபமுள்ளதும், எவ்வித ஸ்வரூபமுமற்றதுமான யாவும் பரமாத்மாவினது தத்துவமே=விபூதியே, ஆகும். (44) ஆகவே ஹே ரிஷே! எங்கும் நிறைந்த புருஷனுடைய எந்த லீலாவதாரங்களை முக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனரோ, எவை அஸத்கதையைக் கேட்பதன்மூலம் கேட்பவர்களின் காதுகளுக்கேற்பட்ட தோஷங்களைப் போக்குகின்றனவோ, எவை மிக்க அழகுவாய்ந்தனவோ அந்த இந்தக் கதைகளை உனக்கு நான் சொல்லப்போகிறேன் என்றார். (45) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில்
விராட்ஸ்வரூப புருஷஸூக்தார்த்தவர்ணனமென்ற
ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) सप्तमे भगवल्लीलावतारा ब्रह्मणोदिताः।
नारदाय तु तत्कर्मप्रयोजनगुणैस्सह ॥ १ ॥

(க–ரை) இந்த ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பகவானுடைய லீலாவதாரங்கள் அவற்றின் கார்யம், அவற்றின் குணம், அவற்றின் ப்ரயோஜனம் இவற்றுடன் கூட நாரதருக்கு ப்ரம்ஹதேவனால் உபதேசிக்கப்பட்டன என்பது சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ–று)

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

ब्रह्मोवाच— यत्रोद्यतः क्षितितलोद्धरणाय बिभ्रत्क्रौडीं तनुं सकलयज्ञमयीमनन्तः । अन्तर्महार्णव उपागतमादिदैत्यं तं दंष्ट्रयाद्रिमिव वज्रधरो ददार ॥ १ ॥ जातो रुचेरजनयत्सुयमान्सुयज्ञ आकूतिसूनुरमरानथ दक्षिणायाम् । लोकत्रयस्य महतीमहरद्यदार्तिं स्वायंभुवेन मनुना हरिरित्यनूक्तः ॥ २ ॥ जज्ञे च कर्दमगृहे द्विज देवहूत्यां स्त्रीभिः समं नवभिरात्मगतिं स्वमात्रे । ऊचे ययाऽऽत्मशमलं गुणसङ्गपङ्कमस्मिन्विधूय कपिलस्य गतिं

ப்ரம்ஹா சொல்லலுற்றார்— †எப்பொழுது, அனந்தனுன பகவான், எல்லா யக்ஞஸ்வரூபமுமுள்ள வாராஹசரீரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு பூதலத்தை உயரக்கொண்டுவரவேண்டி முயற்சித்தாரோ, அப்பொழுது பெரிய ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் தன்னை எதிர்த்தவனும், உலகப்ரஸித்தனுமான ஹிரண்யாக்ஷனை வஜ்ராயுதந்தரித்த இந்திரன் மலையைப்போலத் தத்திப்பல்லினுல் பிளந்தார். (1) ‡ருசி என்ற ப்ராஜாபதிக்கு அவரது பாரியையான ஆகூதியினிடம் ஸு யக்ஞன் என்ற பெயருடன் புத்திரனுய் ஜனித்துப் பிறகு தனது பாரியையான தக்ஷிணையென்பவளிடம் ஸுயமர் என்ற பெயருள்ள தேவர்களை யுண்டுபண்ணினர். அவரே இந்திரனுக இருந்து கொண்டு மூவ்வுலகங்களுக்கு மேற்பட்ட பெரிதான பீடையை எப்பொழுது போக்கினரோ அப்பொழுது அவர் முன்னர் ஸுயக்ஞர் எனச் சொல்லப்பட்டபோதிலும் பிறகு ஸ்வாயம்புவமனுவினுல் ஹரி எனச் சொல்லப்பட்டார். (2) *ஹே த்விஜ! கர்த்தமப்ரஜாபதியின் பத்நியான தேவஹூதியினிடத்தில் ஒன்பது ஸஹோதரிகளுடன் கூடக் கபிலராக அவதரித்தார். தனது மாதாவான தேவஹூதிக்கு ப்ரம்ஹவித்யையையு முபதேசித்தார். அந்த ப்ரம்ஹவித்யையினுல் தேவஹூதியானவள் ஆத்மாவுக்கு மாலின்யத்தைத்

---

† வராஹாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. ‡ யக்ஞாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த அவதாரத்தில் தேவர்களின் உத்பாதனமும், மூவ்வுலகங்களுக்கு மேற்பட்ட பீடாஹரணமும் என்ற அவருடைய கர்மமானது சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவும். இவ்விதமே மேலுள்ள அவதாரங்களிலும் காண்க. * கபிலாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

प्रपेदे ॥ ३ ॥ अत्रेरपत्यमभिकाङ्क्षत आह तुष्टो दत्तो मयाहमिति यद्भगवान्स दत्तः। यत्पादपङ्कजपरागपवित्रदेहा योगर्द्धिमापुरुभयीं यदुहैहयाद्याः॥ ४ ॥ तप्तं तपो विविधलोकसिसृक्षया मे आदौ सनात्स्वतपसः स चतुःसनोऽभूत्। प्राक्कल्पसंप्लवविनष्टमिहात्मतत्त्वं सम्यग्जगाद मुनयो यदचक्षतात्मन् ॥ ५ ॥ धर्मस्य दक्षदुहितर्यजनिष्ट मूर्त्यां नारायणो नर इति

தருகின்றகுணங்களுடன் ஸங்கமாகிற சேற்றைப் போக்கிக்கொண்டு இப்பிறவியிலேயே கபிலருடைய கதியை (முக்தியை) அடைந்தாள். (3) (*)புத்திரனையடையவிரும்புகின்ற அத்ரியின் விஷயத்தில் ஸந்துஷ்டரான பகவான் "என்னால் நானே உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன்" என யாதுகாரணத்தினால் சொன்னாரோ அக்காரணம் பற்றி அவர் பெயரினால் தத்தராகப் பிறந்தார். யது, கார்த்தவீர்யன் முதலியோர் இவருடைய சரணாரவிந்ததூளியினால் பரிசுத்தமான தேஹமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டு இரண்டுவிதமான போகஸமிருத்தியை அதாவது:—புக்தி முக்தி இரண்டையும் அடைந்தனர். (4)

[*]ஆதியில் பலவிதங்களான உலகங்களை ஸிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் என்னால் எந்தத் தவமானது செய்யப்பட்டதோ பரிபூர்ணமான அந்த எனது தவத்துக்குவேண்டி அந்த ஹரியானவர் பெயரில் நான்கு ஸன என்ற சப்தங்களையுடையவராக அதாவது:— ஸனத்குமாரர், ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனாதனர் என்ற பெயருள்ளவராக, அவதரித்தார். அவர் முந்தின கல்பத்தின் ப்ரளயத்தில் வினஷ்டமான=குருசிஷ்யஸம்ப்ரதாயமற்றுப்போன, ஆத்மதத்துவத்தை இந்தக் கல்பத்தில் தெளிவாகவுபதேசித்தார். இந்த ஆத்மதத்துவத்தைச் சொன்னமாத்திரத்தினாலேயே முனிகள் மனவில் தெளிவாய்க் கண்டும் கொண்டனர். (5) †தக்ஷப்ரஜாபதியின் பெண்ணான மூர்த்தி என்பவளிடம் தர்மன் என்பவருக்கு அஸாதாரணமான தவமஹிமையுள்ள நரனாகவும், நாராயணராகவும் அவ

(*) தத்தாத்ரேயாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. [*] குமாராவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனத்குமாரர், ஸனத்ஸுஜாதர் என நால்வராவர். † நரநாராயணாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

स्वतपःप्रभावः। दृष्ट्वाऽऽत्मनो भगवतो नियमावलोपं देव्यस्त्वनङ्गपृतना घटितुं न शेकुः॥ ६ ॥ कामं दहन्ति कृतिनो ननु रोषदृष्ट्या रोषं दहन्तमपि ते नदहन्त्यसह्यम्। सोऽयं यदन्तरमलं निविशन्बिभेति कामः कथं नु पुनरस्य मनः श्रयेत ॥७॥ विद्धः सपत्न्युदितपत्त्रिभिरन्ति राज्ञो बालोऽपि सन्नुपगतस्तपसे वनानि। तस्मा अदाद्ध्रुवगतिं गृणते प्रसन्नो दिव्याः स्तुवन्ति मुनयो यदुपर्यधस्तात्॥ ८ ॥ यद्वेनमुत्पथगतं द्विजवाक्यवज्र-विप्लुष्टपौरुषभगं निरये पतन्तम्। त्रात्वार्थितो जगति पुत्रपदं च लेभे दुग्धा

தரித்தார். மன்மதனுடைய சேனைகளான தேவிகள்=அப்ஸரஸ்திரீகள், பகவானுன அவரிடமிருந்துண்டான தங்களுக்கொப்பான ரூபமுள்ள ஊர்வசீ முதலியோரைக் கண்டு அவருடைய நியமத்துக்கு=தபஸ்ஸுக்கு, பங்கத்தைச் செய்வதற்குத் திறமையற்றவர்களாகவாயினர். (6) ‡ஸ்ரீருத்திரன் முதலிய பெரியோர் கோபத்துடன் கூடின பார்வையினுல் காமனை ஜயிக்கின்றனர் தானுயினும், அவர்கள் மனதைப் பொசுக்குகின்றதும், பொறுக்க வியலாததுமான கோபத்தையுங்கூட ஜயித்தனரில்லை. அந்த இந்தக் கோபமானது சுத்தஸத்துவாத்மகமான எவருடைய மனஸ்ஸில் ப்ரவேசிக்கவே மிக்கபயப்படுகிறதோ, அந்த இவருடைய (நரநாராயணருடைய) சித்தத்தைக் காமமானது எவ்விதம் ஆஸ்ரயித்திருக்கும்.(7) *எவர், பிதாவான உத்தானபாத மஹாராஜனுடைய அருகில் மாற்றாந்தாயினது வார்த்தைகளாகிற அம்புகளினுல் துளைக்கப்பட்டவராய் பாலனுகவிருந்தபோதிலுங்கூட தவஞ்செய்யவேண்டிக் காட்டை யடைந்தாரோ, ஸ்துதிக்கின்ற அவரையும் பொருட்டு, ப்ரஸன்னரான பகவான், மேலில் பிருகு முதலிய மஹருஷிகளும், கீழில் ஸப்தருஷிகளும் எந்தக்கதியை ஸ்துதிக்கின்றனரோ அந்தத் துருவகதியை (துருவஸ்தானத்தை) க் கொடுத்தார். (8) (*)எப்பொழுது அவதாரஞ் செய்யும்படி ருஷிகளினுல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டாரோ, அப்

---

‡ எங்கு காமத்தை ஜயிக்கும் கோபங்கூட பயத்தையடைகிறதோ அங்கு காமத்துக்கு அவகாசமேது? என இதனுல் சொல்லுகிருர். *துருவாவதாரத்தைச் சொல்லுகிருர். (*) ப்ருதுசக்கிரவர்த்தியின் அவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

वसूनि वसुधा सकलानि येन ॥ ९ ॥ नाभेरसावृषभ आस सुदेविसूनुर्यो वै चचार समदृग्जडयोगचर्याम्। यत्पारमहंस्यमृषयः पदमामनन्ति स्वस्थः प्रशान्तकरणः परिमुक्तसङ्गः ॥ १० ॥

सत्रे ममास भगवान्हयशीरषाथो साक्षात्स यज्ञपुरुषस्तपनीयवर्णः। छन्दोमयो*ऽमृतमयोऽखिलदेवतात्मा वाचो बभूवुरुशतीः श्वसतोऽस्य

* मखमयः என்றும் சிலர் பாடம் கொள்ளுகின்றனர். அதன்படி யக்ஞஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

பொழுது வேனனுடைய தேஹத்திலிருந்து அவதரித்தவராய் கெட்டவழியில் சென்றவரும், மஹருஷிகளின் சாபவாக்கியமாகிற வஜ்ஜிராயுதத்தினுல் பொசுக்கப்பட்ட பௌருஷம் ஐஸ்வரியம் இவற்றை யுடையவரும், நரகத்தில் விழுகின்றவருமான வேனனைக் காப்பாற்றி (நரகபாதம் வராதபடி காப்பாற்றி) [*] புத்ரன் என்ற அந்வர்த்தமான பெயரையுமடைந்தார். மேலும், உலகுக்குவேண்டி பூமியினிடமிருந்து அன்னத்தை ஆதியாகக்கொண்ட எல்லாப்பொருள்களும் இவரால் கறக்கவும்பட்டன. (9)

†எவர் ஆக்னீத்ர குமாரரான நாபி என்பவருக்கு (மேருதேவி என மாற்றுப்பெயருள்ள) ஸுதேவி என்ற பார்யையின் புத்திரரான ருஷபராக அவதரித்தாரோ, இவர் சுற்றிலுமுள்ள ஸங்கத்தை விலக்கினமைபற்றி விஷயப்பற்றற்ற இந்திரியங்களை யுடையவராகவும், ஆனதுபற்றியே ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்தவராகவும், ஆனது பற்றியே ஸமதிருஷ்டியுள்ளவராக இருந்தமையின், பரமஹம்ஸர்களினுல் அடையத்தகுந்ததாக எந்த நிலையை முனிகள் சொல்லுகின்றனரோ அந்த யோக=(ஸமாதி)சரியையை ஜடன்போல அனுஷ்டித்து வந்தார். (10) ‡மேலும், யக்ஞபுருஷனுன அந்தப் பகவானே ப்ரம்ஹதேவனுன என்னுடைய யாகத்தில், பொன்

[*] पुंनाम्नो नरकाद्यस्मात्पितरं त्रायते सुतः। तस्मात्पुत्र इति प्रोक्तः स्वयमेव स्वयंभुवा ॥ பும் என்ற நரகத்திலிருந்து பிதாவைப் புத்திரன் காக்கிறுன். ஆனதுபற்றி புத்த்ரன் என ஸ்வயம்புவான ப்ரம்ஹதேவனுல் சொல்லப்பட்டான் என்ற வசனமிருக்கிறது. † ருஷபயோகியின் அவதாரமானது சொல்லப்படுகிறது. ‡ஹயக்ரீவாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

नस्त:॥ ११ ॥ मत्स्यो युगान्तसमये मनुनोपलब्धः क्षोणीमयो निखिल-जीवनिकायकेत:। विस्रंसितानुरुभये सलिले मुखान्मे आदाय तत्र विजहार ह वेदमार्गान्॥ १२ ॥ क्षीरोदधावमरदानवयूथपानामुन्मथ्नताममृतलब्धय आदिदेव:। पृष्ठेन कच्छपवपुर्विदधार गोत्रं निद्राक्षणोऽद्रिपरिवर्तकषाणकण्डू:॥ १३ ॥ त्रैविष्टपोरुभयहासनृसिंहरूपं कृत्वा भ्रमद्भ्रुकुटिदंष्ट्रकरालवक्त्रम्। दैत्येन्द्रमाशु गदयाऽभिपतन्तमारादूरौ निपात्य विददार

போன்ற நிறமுள்ளவரும், வேதமயரும், அமிருதமயரும், ஸகல தேவதாஸ்வரூபியுமான ஹயக்ரீவராக அவதரித்தார். இவருடைய ப்ஶ்வாஸம் விடும் மூக்கிலிருந்து அழகுவாய்ந்த (வேதரூபங்களான) வாக்குகள் வெளிவந்தன. (11) *யுகத்தின் முடிவில் பின்னர் வரப்போகும் வைவஸ்வதமனுவினால் காணப்பட்டவரும், பூமிக்கு ஆஶ்ரயபூதரும், ஆனதுபற்றியே எல்லா ஜீவஸமூஹங்களுக்கும் ஆஶ்ரயபூதருமான மத்ஸ்யமாகவாகி, ப்ரம்ஹதேவனுடைய என்னு டைய வாயிலிருந்து (*)நழுவினவேதரூபங்களான மார்க்கங்களை (அதாவது:—வேதங்களை) த்தனது வாயினால் எடுத்துக் கொண்டு அதிகம் பயத்தைத் தரக்கூடிய அந்த ப்ரளய ஜலத்தில் ஸந்தோஷமாக விளையாடினார். (12) அமிருதத்தை யடையவேண்டி தேவயூதபர்களும், அசுரயூதபர்களும் பாற்கடலில் கடையும்பொழுது, ஆதிதேவரான ஹரியானவர் ஆமையின் சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மலையின் உறைதலாகிற சொரிந்துகொடுத்தலால் போக்கப்பட்ட தினவையுடையவராகவும், ஆனதுபற்றியே நித்திரைக்குவேண்டிய அவகாசமுள்ளவராகவும் கொண்டு முதுகில் மந்தரமலையைச் சுமந்தார். (13) [*]பகவான், சுழலுகின்ற புருவங்களையும், தத்திப்பற்களையுமுடைய பயங்கரமான முகத்தை யுடையதும், தேவர்களுக்கும் கூட அதிகம் பயத்தைத் தரக்கூடிய சிரிப்பையுடையதுமான நிருஸிம்ஹரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு கதையுடன் கூடத் தன

---

* மத்ஸ்யாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. (*) वेदमार्गान् என்பது மூலம். मृग्यन्ते अन्तर्जले वराहरूपिणा हरिणेति मार्गा:, वेदाश्चते मार्गाश्च वेदमार्गा: तान् वेदमार्गान्=हरिणा मृग्यमाणवेदा नित्यर्थ: ॥ [*] நிருஸிம்ஹாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

नखैः स्फुरन्तम् ॥ १४ ॥ अन्तःसरस्युरुबलेन पदे गृहीतो ग्राहेण यूथपतिरम्बुजहस्त आर्तः। आहेदमादिपुरुषाखिललोकनाथ तीर्थश्रवः श्रवण मङ्गलनामधेय ॥ १५ ॥ श्रुत्वा हरिस्तमरणार्थिनमप्रमेयश्चक्रायुधः पतगराजभुजाधिरूढः। चक्रेण नक्रवदनं विनिपाट्य तस्माद्धस्ते प्रगृह्य भगवान्कृपयोज्जहार ॥ १६ ॥ ज्यायान्गुणैरवरजोऽप्यदितेः सुतानां लोकान्विचक्रम इमान्यदथाधियज्ञः। क्ष्मां वामनेन जगृहे त्रिपदच्छलेन याच्ञामृते

தருகில் ஓடிவருகின்றவனும், கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றவனுமான அசுரராஜனான ஹிரண்யகசிபுவைத் துடையில் போட்டுக் கொண்டு நகங்களினால் பிளந்தார். (14)

†மடுவினுள்ளில் அதிகம் வலுவுள்ள முதலையினால் காலில் பிடிக்கப்பட்டதும் அதனால் பீடிக்கப்பட்டதுமான கஜேந்திரன் தாமரைப் பூவைத் துதிக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஹே ஆதிபுருஷ! அகில லோகநாத! பரிசுத்தமான கீர்த்தியையுடையவரே! ஶ்ரவணத்தினாலேயே மங்களகரமான பெயரையுடையவரே! என அழைத்தது. (15) அப்ரமேயரும், பகவானுமான ஹரியானவர் இதைக்கேட்டு சக்கிரமென்ற ஆயுதத்தையுடையவராய் பக்ஷிராஜனான கருடனுடைய தோளில்ஏறிக்கொண்டுவந்து முதலையின் வாயைச்சக்கிராயுதத்தினால் பிளந்து ரக்ஷணத்தைவிரும்புகின்ற அந்தக்கஜேந்திரனைத் துதிக்கையில் பிடித்து முதலையின் வாயிலிருந்து கருணையினால் வெளியேற்றினார். (16) ‡யக்ஞாதிஷ்டாதாவான விஷ்ணுவானவர் "தர்மமான வழியில் ஸஞ்சரிப்பவன் யாசனையைத் தவிர்த்து வேறு வழியினால் ப்ரபுக்களினாலும்கூட அசைக்கமுடியாதவன் (ஐஶ்வரியத்திலிருந்து தள்ளமுடியாதவன்)எனவெண்ணியாதுகாரணத்தினால் வாமனரூபத்துடன் பலி சக்கிரவர்த்தியினிடமிருந்து மூன்றடி என்ற வியாஜமாகப் பூமியைப்பெற்று அப்பொழுதே இவ்வுலகங்களைத் தனது அடிவைப்புகளினால் அளந்தும் விட்டாரோ, அக்காரணத்தினால் அதிதியின் புத்திரர்களான துவாதசாதித்யர்களுக்குள் கடைசியில் பிறந்தவராயினுங்கூட குணங்களினால் முதன்மை பெற்றவரே

---

† ஹரி என்ற பெயருள்ள அவதாரத்தை இரண்டு சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார். ‡ வாமனவதாரம் சொல்லப்படுகிறது.

पथि चरन् प्रभुभिर्न चाल्य:॥ १७॥ नार्थो बलेरयमुरुक्रमपादशौचमाप: शिखाधृतवतो विबुधाधिपत्यम्। यो वै प्रतिश्रुतमृते न चिकीर्षदन्यदात्मानमङ्ग शिरसा हरयेऽभिमेने ॥१८॥ तुभ्यं च नारद भृशं भगवान्विवृद्धभावेन साधुपरितुष्ट उवाच योगम्। ज्ञानं च भागवतमात्मसतत्त्वदीपं यद्वासुदेवशरणा विदुरञ्जसैव ॥ १९ ॥ चक्रं च दिक्ष्वविहतं दशसु स्वतेजो

யாவார். (17) *ஹே அங்க! எவர், சுக்கிராசாரியர் தடுத்ததையும் சபித்ததையும் கூடப் பொருட்படுத்தாது "தருகிறேன்" என்று ப்ரதிக்ஞை செய்தபொருளைத் தவிர்த்துப் பிறவொன்றையும் செய்ய விரும்பவில்லையோ, எவர் தருவதாகச் சொன்ன மூன்றாவது அடியைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டி ஹரிக்குத் தனது தேஹத்தையும் கூட கொடுக்க ஸம்மதித்துத் தலையினால் அதைப் பூர்த்திசெய்யவெண்ணினாரோ, எவர் உருக்ரமனுடைய சரணங்களை அலம்பின ஜலத்தைத் தலையில் தரித்தாரோ அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்திக்கு, இப்பொழுது அவரே தனது பலத்தினால் அடைந்ததும், பின்னர் கன்னால் கொடுக்கப்படுவதுமான இந்தத் தேவலோகாதிபத்தியமானது போதிய பொருளாகவாகமாட்டாது எனவெண்ணினார். (18) (*) ஹே நாரத! ஹம்ஸரூபியான பகவான், அதிகம் பெருக்கையடைந்த உமது பக்தியினால் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராய்க்கொண்டு, வாசுதேவனைத் தஞ்சமென்றடைந்தவர்களால் அனுயாஸமாகவே அறிந்து கொள்ளக்கூடியதும், ஆத்மதத்துவத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதும், க்ஞானத்துக்கு ஸாதனமானதும், பகவானை விஷயமாகக்கொண்டதுமான பக்தியோகத்தை உமக்குத் தெளிவாகவுபதேசித்தார். (19)

[*]பகவான், அந்தந்த மன்வந்தரங்களில் மனுவம்சபாலகனாக இருந்துகொண்டு பத்துத்திக்குகளிலும் சக்கிராயுதம்போலத் தடை

---

* யாசனைசெய்துங்கூட பரமபக்தனான பலியை ஐச்வரியத்தினின்றும் நீக்குதல் பொருந்தாது என வாசங்கித்து அவனுக்கு இதைவிட மேலான தனது ஸாலோக்யாதி ஐச்வரியத்தைத் தரவேண்டியே இவ்விதம் செய்தார் எனச் சொல்லுகிறார். (*) ஹம்ஸாவதாரமானது சொல்லப்படுகிறது. [*] அந்தந்த மன்வந்தரங்களிலுள்ள அவதாரங்களைச் சொல்லுகிறார்.

मन्वन्तरेषु मनुवंशधरो बिभर्ति। दुष्टेषु राजसु दमं व्यदधात्स्वकीर्तिं सत्ये त्रिपृष्ठ उशतीं प्रथयंश्चरित्रैः॥ २०॥

धन्वन्तरिश्च भगवान्स्वयमेव कीर्तिर्नाम्ना नृणां पुरुरुजां रुज आशु हन्ति। यज्ञे च भागममृतायुरवावरुन्ध आयुश्च वेदमनुशास्त्यवतीर्य लोके॥ २१॥ क्षत्रं क्षयाय विधिनोपभृतं महात्मा ब्रह्मध्रुगुज्झितपथं नरकार्तिलिप्सु। उद्धन्त्यसाववनिकण्टकमुग्रवीर्यस्त्रिःसप्तकृत्व उरुधारपरश्वधेन॥ २२॥ अस्मत्प्रसादसुमुखः कलया कलेश इक्ष्वाकुवंश अवतीर्य

யற்ற தனது தேஜஸ்ஸை=ப்ரபாவத்தை, தரிக்கின்றவராய் தனது சரித்திரங்களினல் மூவ்வுலகங்களுக்கும் மேலிருக்கின்ற ஸத்தியலோகத்திலுங்கூட அழியாதகீர்த்தியைப்பரப்பவெண்ணங்கொண்டு துஷ்டர்களான அரசர்கள் விஷயத்தில் சிக்ஷையைச் செய்கிறுர். (20) †பகவான், உலகில் அவதரித்து தன்வந்தரியாக விருந்துகொண்டு தானே கீர்த்திரூபமாகவும் (ஆகிகம் கீர்த்தியுள்ளவராகவும்) மரணமற்ற ஆயுளைத் தருகின்றவராகவுமாகி மஹாரோகமுள்ளவர்களின் ரோகங்களைத் தனது பெயரினலேயே (தனது பெயரைச் சொல்லுவதைக்கொண்டு மட்டுமே) விரைவில் போக்கி அசுரர்களால் தடுக்கப்பட்ட யக்ஞபாகத்தையுமடைந்து ஆயுர்வேதத்தையும் உலகில் ப்ரவிருத்திக்கச் செய்திருக்கிறுர். (21) ‡ஜகத்தின் நாசத்துக்கு வேண்டி தைவத்தினல் நன்கு வளர்க்கப்பட்டதும், ப்ராம்ஹணர்களுக்கு த்ரோஹத்தைச் செய்கின்றதும், வேதமார்க்கத்தை விட்டு விலகினதும், ஆனதுபற்றியே நரகத்தில் வரும் துக்கத்தை யடையவிருப்பமுள்ளது போன்றதும், பூமிக்குக் கண்டகமாக (முள்ளாக) உள்ளதுமான க்ஷத்திரியஜாதியை, உக்ரமான பராக்கிரமத்தையுடையவரும், மஹாத்மாவுமான இந்த ஹரியானவர் நீண்டதும் கூர்மைவாய்ந்ததுமான கோடறியினல் இருபத்தோருதடவை அழிக்கப்போகிறுர். (22) *நமக்கு (ப்ரம்ஹாதிகளுக்கு) அருள்புரிவதில் நோக்குள்ளவரும், மாயாநியந்தாவுமான பகவான், பாதாதிரூபமான

† தன்வந்தரியின் அவதாரஞ் சொல்லப்படுகிறது. ‡ பரசுராமாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. * ஸ்ரீராமாவதாரம் இதுமுதல் மூன்று சுலோகங்களினல் சொல்லப்படுகிறது.

गुरोर्निदेशे। तिष्ठन्वनं सदयितानुज आविवेश यस्मिन्विरुध्य दशकन्धर आर्तिमार्च्छत् ॥ २३ ॥ यस्मा आदादुदधिरूढभयाङ्गवेपो मार्गं सपद्यरिपुरं हरवद्दिधक्षोः। दूरे सुहृन्मथितरोषसुशोणदृष्ट्या तातप्यमानमकरोरगनक्रचक्रः॥ २४ ॥ वक्षःस्थलस्पर्शरुग्णमहेन्द्रवाहदन्तैर्विडम्बितककुब्जुष ऊढहासम्। सद्योऽसुभिः सह विनेष्यति दारहर्तुर्विस्फूर्जितैर्धनुष उच्चरतोऽधिसैन्ये ॥ २५ ॥

அம்சத்துடன்கூட இக்ஷ்வாகுவின் வம்சத்தில் அவதரித்து குருவான தசரதரின் ஆஜ்ஞைக்குக் கட்டுபட்டு ஸீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன்கூடக் காட்டில் ப்ரவேசித்தார். எவரிடம் விரோதித்து ராவணனும் நாசத்தையடைந்தானே, (23) த்ரிபுரத்தைப் பொசுக்கவெண்ணங்கொண்ட மஹாதேவன் போல சத்துருவான ராவணனுடைய பட்டினமான லங்கையைப் பொசுக்கவெண்ணங் கொண்ட ஸ்ரீராமனிடமிருந்து ஏற்பட்ட பயத்தினால் தேஹகம்பத்தையுடைய ஸமுத்திரமானது, வெகு தொலையிலிருக்கின்ற சுஹிருத்தான ஸீதை நிமித்தம் கிளறப்பபட்ட கோபத்தினால் நன்கு சிவந்த திருஷ்டியினால் மிகத் தாபத்தையடைகின்ற மகரமென்ற மீன், பாம்பு, முதலை இவற்றின் கூட்டத்தையுடையதாகவாகி எவருக்கு வழியைவிட்டதோ, (24) அவர், போரில் ராவணனுடைய மார்புப்ரதேசத்தில் பட்டதன்மூலம் ஒடிந்த இந்திரனது வாஹனமான ஐராவதத்தின் தந்த காந்திகளினால் வெளுப்பாக்கப்பட்ட திக்குகளைக் காப்பவனும், பத்னியை யபஹரித்தவனும் தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான ஸைன்னியத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவனுமான ராவணனுடைய "எனக்கு ஸமமாக வேறு எவன் இருக்கிறான்" என்ற கர்வத்தினால் உண்டான மந்தஹாஸத்தை, அவனுடைய உயிர்களுடன் கூடவே, வில்லின் நாணொலிகளினாலேயே அப்பொழுதே போக்கப்போகிறார். (25)

(*)அசுராம்சமானவர்களான அரசர்களுடைய ஸைன்னியங்களின் சுமையினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்ட பூமியினுடைய கஷ்டத்

(*) இந்த 26-வது சுலோகம் முதல் 35-வது சுலோகம் முடியவுள்ள 10சுலோகங்களினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமும், அவரது சரித்திரமும் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

भूमेः सुरेतरवरूथविमर्दितायाः क्लेशव्ययाय कलया सितकृष्णकेशः। जातः करिष्यति जनानुपलक्ष्यमार्गः कर्माणि चात्ममहिमोपनिबन्धनानि ॥ २६ ॥ तोकेन जीवहरणं यदुलूकिकायास्त्रैमासिकस्य च पदा शकटोऽप-

---

தைப் போக்கவேண்டி, [*]வெளுத்தும் கருத்துமிருக்கின்ற கேசங் களையுடையவரான பகவான் தனது அம்சமான பலராமனுடன்கூட

---

[*] இங்கு சொல்லிய கேசங்களின் வெளுப்பும், கருப்பும் அவற் றின் சோபை மட்டுமே யொழிய வயதின் முதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட தன்று. என்? ஈச்வரன் எவ்வித விகாரமுமற்றவரென சாஸ்திரஞ் சொல்லுவதா லென்க. "उज्जहारात्मनः केशौ सितकृष्णौ महामुने" வெளுத்தும் கருத்து முள்ள தனதுகேசங்களை எடுத்தார்" என விஷ்ணுபுராணத்திலும், "स चापि केशौ हरिरुच्चजह्रे शुक्लमेकमपरं चापि कृष्णम्। तौचापि केशावाविशेतां यदूनां कुले स्त्रियौ रोहिणीं देवकीञ्च ॥ तयोरेको बलभद्रो बभूव योऽसौ श्वेतस्तस्य देवस्य केशः। कृष्णो द्वितीयः केशवः संवभूव केशो योऽसौ वर्णतः कृष्ण उक्तः॥ அந்த ஹரியானவர் வெளுத்தும் கருத்துமுள்ள இருகேசங்களை எடுத்தார். அவை யதுகுலத் திலுள்ள ரோஹிணியையும், தேவகியையுமடைந்தன. வெண்ணிறமான கேசம் பலராமனாகவும், கருநிறமான கேசம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவுமாயிற்று" என மஹாபாரதத்திலும் எது சொல்லப்பட்டதோ 'அது பூபாரத்தை இரக்குதலென்ற இந்தக் காரியம் எம்மட்டு. இதை எனது கேசங்களே செய்துவிடுமே' எனக் காட்டவேண்டியே யன்றி பலராமகிருஷ்ணர்கள் கேவலம் கேசமாத்திரத்தின் அவதாரம் என்பதைச் சொல்லவேண்டியன் று. அவ்விதமில்லாவிடில் அதே விஷ்ணுபுராண பாரதங்களில் முன்னும் பின்னுமுள்ள விடங்களில் ராமகிருஷ்ணர்களை ஸாக்ஷாத் ஈச்வராவதாரமா கச்சொல்லியிருப்பதற்கு விரோதம் வந்துவிடும். இதே பாகவதத்தில் "कृष्णस्तु भगवान् स्वयम्=இந்தக் கிருஷ்ணனே ஸாக்ஷாத்பகவானே" என்று சொன்னதற்கும் விரோதம் வந்துவிடும். என ஸ்ரீதராசாரியா வர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றனர். மேலும், सितकृष्णकेशः—सितः=रुद्रः, कृष्णः=विष्णुः, कः=ब्रह्मा तेषाम=सितकृष्णकानां ईशः=सितकृष्णकेशः= அதாவது:— ஸிதர்–ருத்திரன், கிருஷ்ணன்–விஷ்ணு, க:–ப்ரம்ஹா இவர்களுக்கு ஈச் வரன் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விதமே "स यावदुर्व्याभर-मीश्वरेश्वरः स्वकालशक्त्या क्षपयंश्चरेदभुवि" என்றவிடத்தில் ईश्वरेश्वरः=என்றதால் ப்ரம்ஹ ருத்ரவிஷ்ணுக்களுக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன ஈச்வரன் எனச் சொல் லப்பட்டுமிருக்கிறது.

वृत्तः। यद्रिङ्गतान्तरगतेन दिविस्पृशोर्वा उन्मूलनं त्वितरथाऽर्जुनयोर्न
भाव्यम् ॥ २७ ॥ यद्वै व्रजे व्रजपशून्विषतोयपीथान्पालांस्त्वजीवयदनुग्रह-
दृष्टिवृष्ट्या। तच्छुद्धयेऽतिविषवीर्यविलोलजिह्वमुच्चाटयिष्यदुरगं विहरन्
ह्रदिन्याम् ॥ २८ ॥ तत्कर्म दिव्यमिव यन्निशि निःशयानं दावाग्निना शुचि-
वने परिदह्यमाने। उन्नेष्यति व्रजमतोऽवसितान्तकालं नेत्रे पिधाय्य सबलो
ऽनधिगम्यवीर्यः ॥ २९ ॥ गृह्णीत यद्यदुपबन्धममुष्य माता शुल्बं सुतस्य

அவதரித்து, பரமேஸ்வரன் என ஜனங்களால் காணமுடியாதவழி யைப் பின்பற்றித் தனது மஹிமையைப் பிரகாசப்படுத்தக் கூடிய கர்மங்களைச் செய்யப்போகிறார். (26) குழந்தையினால் பூதனையின் உயிரைப் போக்குதல் என்பதும், மூன்றுமாதங்களுள்ள குழந்தை யினுடைய சரணத்தினால் வண்டியானது நொறுக்கப்பட்டது என் பதும், தவிழ்ந்து செல்லுகின்றவனும், நடுவில் மாட்டிக்கொண்ட இடையிலுள்ள உரல் கயிற்றையுடையவனுமான குழந்தையினால் ஆகாசத்தையளாவி நின்ற அர்ஜுனமரங்கள் வேருடன் பிடுங்கித்தள் ளப்பட்டன என்பதும், விஷமயமான ஜலத்தைப்பானஞ்செய்த கோ குலத்திலுள்ள பசுக்களையும், கோபாலர்களையும் அனுக்கிரஹதிருஷ்டி யாகிற அமிருதவர்ஷத்தினால் பிழைக்கச்செய்தல் என்பதும், விஷத் தைப் போக்கி அந்த மடுவுக்குச் சுத்தியையுண்டுபண்ணவேண்டி அதிகமான விஷவீரியத்தினால் மிகச் சஞ்சலமான நாக்கையுடைய காளியன் என்ற பாம்பை விரட்டப் போகின்றவராய் மடுவில் விளை யாடுதல் என்பதும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஈஸ்வரனாக இல்லாவிடில் பொருந்தாது. (27–28)

கோடைக்காலத்தில் நன்கு வறண்டுபோன காடானது காட் டுத்தீயினால் சுற்றிலும் பொசுக்கப்படும்பொழுது இரவில் கவலை யற்றுத் தூங்குகின்றதும், இந்தக் காட்டுத்தீகாரணமாய் நிஸ்சயிக் கப்பட்ட மரணகாலத்தை யுடையதுமான கோகுலத்தைக் கண்களை மூடிக்கொள்ளச்செய்து அறியவியலாத வீரியத்தை யுடையவரான பகவான் பலராமனுடன் கூட வேறிடம் கொண்டுபோகப்போகிறார் என்பதுயாதுண்டோ அத்தகைய அவருடைய கர்மமானது அலௌ கிகம் போன்றதேயாகும். (29) இவருடைய தாயான யசோதையம் மாள் கட்டுதற்குறிய எந்த எந்தக்கயிற்றை எடுத்தாளோ அது அது

न तु तत्तदमुष्य माति। यज्जृंभतोऽस्य वदने भुवनानि गोपी संवीक्ष्य शङ्कितमनाः प्रतिबोधितासीत् ॥ ३० ॥ नन्दं च मोक्ष्यति भयाद्वरुणस्य पाशाद्गोपान्बिलेषु पिहितान्मयसूनुना च। अह्न्यापृतं निशि शयानमतिश्रमेण लोकं विकुण्ठमुपनेष्यति गोकुलं स्म ॥ ३१ ॥ गोपैर्मखे प्रतिहते व्रजविप्लवाय देवेऽभिवर्षति पशून्कृपया रिरक्षुः। धर्तोच्छिलीन्ध्रमिव सप्त दिनानि सप्तवर्षो महीध्रमनघैककरे सलीलम् ॥ ३२ ॥ क्रीडन्वने निशि निशाकररश्मिगौर्यां रासोन्मुखः कलपदायतमूर्च्छितेन। उद्दीपितस्मररुजां

இந்தப் புத்திரனைக் கட்டுவதற்குப் போதாததாக விருந்தது என்பதும், கொட்டாவி விடுகின்ற இவருடைய வாயில் உலகங்களைக் கண்ணுற்று சங்கையையடைந்த மனதுள்ள யசோதையம்மாள் சொந்தமான ஐஸ்வரியக்ஞானத்தையடையும்படி செய்யப்பட்டாள் என்பதுமான கர்மம் யாதுண்டோ இதுவும் அலௌகிகம் போன்றதேயாகும். (30) வருணனுடைய பாசத்தாலேற்பட்ட பயத்திலிருந்து நந்தகோபரையும், மயபுத்திரனன வ்யோமாசுரனால் குஹைகளில் அடைக்கப்பட்ட கோபாலர்களைக் குஹைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்போகிறார். †பகலில் வேலைசெய்கின்றதும், அதிகம் களைப்பினால் இரவில் தூங்குகின்றதுமான கோகுலவாஸி ஜனத்தை வைகுண்டலோகத்தில் சேர்ப்பிக்கப் போகிறார். இதுவும் வெகு ஆஶ்சரியமாகும். (31) கோபாலர்களால் செய்யப்படும் யாகமானது தடுக்கப்பட்டதும் கோகுலத்தை யழிக்கவேண்டி இந்திரன் மழையைப் பொழியுங்கால் கிருபையினால் பசுக்களை ரக்ஷிக்கவெண்ணங்கொண்டு ஏழுவயதுள்ள இவர் கோவர்த்தனமலையை ஏழு தினங்கள் முழுதும் சிரமமற்ற ஒரேகையில் நாய்க்கொடையைப் போல விளையாட்டாகவே தரிக்கப்போகிறார். (32) ராஸலீலையில் ஆவல்கொண்டு சந்திரனுடைய கிரணங்களினால் வெளுத்த இரவில் காட்டில் விளையாடுகின்றவராய் அழகிய பதங்களையுடையதும் நீண்டதுமான ‡ராகமூர்ச்சையினால் விருத்தியடையும்படி செய்யப்

† வைகுண்டலோகத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனமெதுவுமில்லாத கோபஜனங்களைக்கூட வைகுண்டலோகத்தை யடையச்செய்தலானது பகவானுக இல்லாவிடில் பொருந்தாது என்பது கருத்து.

‡ நீண்டகாலம் கார்வைகொடுத்து ராகம் பாடுதல் மூர்ச்சிதம் எனப்படும்.

वज्रभृद्वधूनां हर्तुर्हरिष्यति शिरो धनदानुगस्य ॥ ३३ ॥ ये च प्रलम्बखर-दर्दुरकेश्यरिष्टमल्लेभकंसयवनाः कुजपौण्ड्रकाद्याः। अन्ये च शाल्वकपि-बल्वलदन्तवक्त्रसप्तोक्षशम्बरविदूरथरुक्मिमुख्याः॥ ३४ ॥ ये वा मृधे समितिशालिन आत्तचापाः काम्बोजमत्स्यकुरुकेकयसृञ्जयाद्याः। यास्य-न्त्यदर्शनमलं बलभीमपार्थव्याजाह्वयेन हरिणा निलयं तदीयम्॥ ३५ ॥ कालेन मीलितधियामवमृश्य नृणां स्तोकायुषां स्वनिगमो बत दूरपारः। आविर्हितस्त्वनुयुगं स हि सत्यवत्यां वेदद्रुमं विटपशो विभजिष्यति स्म ॥

பட்ட மன்மதனுகிற ரோகத்தை யுடையவர்களான கோபிகைகளைத் திருடினவனும் குபேரனுடைய வேலைக்காரனுமான சங்கசூடனுடைய தலையை யபஹரிக்கப் போகிறுர் (33) மேலும், ப்ரலம்பன், கழுதையுருவமுள்ள தேனுகாஸுரன், தவக்களைபோல இரு கண்களையும் மூடிக்கொண்டிருந்த பகாஸுரன், கேசி என்ற அஸுரன், அரிஷ்டன் என்ற அஸுரன், சாணூராதிகளான மல்லர்கள், குவலயாபீடமென்ற யானை, கம்ஸன், காலயவனன், பூமியின் புத்திரனுன நரகாசுரன், பௌண்ட்ரகன முதலியோர், மற்றுமுள்ள சால்வன், த்விவிதன் என்ற குரங்கு, பல்வலன் என்ற அசுரன், தந்தவக்த்ரன், ஏழுகாளை மாடுகள், சம்பரன் என்ற அசுரன், விதூரதன், ருக்மிணியின் தமையனுன ருக்மி முதலியோர், (34) வில்லைக் கையில் தரித்தவர்களும் போரில் கொண்டாடத் தகுந்தவர்களுமான காம்போஜதேசத்தரசர், மத்ஸ்யதேசத்தரசர், குருக்களான துரியோதனுதியர், கேகயதேசத்தரசர், ஸ்ருஞ்ஜயன் முதலியோர் எவர்களுண்டோ இவர்கள் யாவரும், பலராமன் பீமஸேனன் அர்ஜுனன் என்ற மாற்றுப்பெயருள்ள ஹரியினுல் (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுல்) போரில் அதர்சனத்தை (நாசத்தை) யடைந்து அவருடைய ஸ்தானமான வைகுண்டத்தை யடையப்போகின்றனர். (35)

*காலத்தினுல் ஸங்குசிதமான புத்தியையுடையவர்களும், அற்பமான ஆயுளையுடையவர்களுமான மனிதர்களுக்குத் தன்னுல் வெளியிடப்பட்ட வேதமானது அறிதற்கியலாதது எனவாலோசித்து அந்த ஹரியே ஸத்தியவதியினிடத்தில் வியாஸராக ஆவிர்ப்பவித்தவராய்க்

---

* வியாஸாவதாரஞ் சொல்லப்படுகிறது.

देवद्विषां निगमवर्त्मनि निष्ठितानां पूर्भिर्मयेन विहिताभिरदृश्यतूर्भिः। लोकान्घ्नतां मतिविमोहमतिप्रलोभं वेषं विधाय बहुभाष्यत औपधर्म्यम् ॥ ३७ ॥ यर्ह्यालयेष्वपि सतां न हरेः कथाः स्युः पाखण्डिनो द्विजजना वृषला नृदेवाः। स्वाहा स्वधा वषडिति स्म गिरो न यत्र शास्ता भविष्यति कलेर्भगवान्युगान्ते ॥ ३८ ॥ सर्गे तपोऽहमृषयो नव ये प्रजेशाः स्थानेच

கொண்டு வேதமாகிற கல்பகவிருக்ஷத்தை யுகத்துக்குத்தக்கபடி கிளைகிளையாக (ப்பற்பல சாகைகளாக) ப் பிரிக்கப்போகிறார். (36) (*)வேதமார்க்கத்தில் மிக்க ஈடுபட்டவர்களும், அதன் மூலம் கிடைத்த பலத்தினால் மயனால் செய்யப்பட்டு காணமுடியாத வேகத்தையுடைய பட்டினங்களுடன் உலகுக்கு அழிவைச் செய்கின்றவர்களுமான தேவ சத்துருக்களான அசுரர்களின் புத்திக்கு மயக்கத்தைத் (தகுதியற்ற தன்மையை) தருவதும், புத்திக்கு ப்ரலோபத்தைத் (பொருத்தமற்ற பொருளை ஸ்வீகரிக்குந் தன்மையை) தருவதுமான வேஷத்தை (புத்தவேஷத்தை) எடுத்துக் கொண்டு பலதறப்பட்ட பாஷண்ட தர்மத்தை உபதேசிக்கப்போகிறார். (37) [*] எப்பொழுது ஸாதுக்களுடைய கிருஹங்களில் கூட ஹரியின் கதைகள் இருக்கமாட்டாவோ, த்ரைவர்ணிகர்கள் (ப்ராம்ஹண க்ஷத்ரிய வைஸ்யர்கள்) பாஷண்டிகளாக (வைதிக ஸம்ஸ்காரமற்றவர்களாக) ஆவரோ, சூத்திரர்கள் ராஜாக்களாக ஆவரோ, எப்பொழுது ஸ்வாஹா என்றும், ஸ்வதா என்றும், வஷட் என்றுமான வார்த்தைகள் இருக்கமாட்டாவோ, அப்பொழுது யுகத்தின் முடிவில் பகவான் கற்கியாக அவதரித்து கலியைச் சிக்ஷிக்கப்போகிறார்†. (38) ஸிருஷ்டிகாலத்திலுள்ள தவம், ப்ரம்ஹதேவன், ருஷிகள், ஒன்பது ப்ரஜாபதிகள் இவர்களும்,

---

(*) புத்தாவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. [*] கற்கியின் அவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. † இந்த 7-வது அத்தியாயத்திற் சொன்ன அவதாரங்களுள் வராஹவதாரம் முதலிய சில அவதாரங்கள் ப்ரம்ஹ நாரத ஸம்வாதத்துக்கு முந்தியே ஏற்பட்டனவாகவும், மன்வந்தராவதாரங்களுள் சில முந்தியேற்பட்டனவாகவும், சில பின்னர் வரப்போகின்றனவாகவும், தன்வந்தரி, பரசுராமர் இவர்களின் அவதாரங்கள் அப்பொழுது ஏற்பட்டனவாகவும், ராமாத்யவதாரங்கள் பின்னர் வரப்போகின்றனவாகவும் ஆகும்.

धर्मं मखमन्वमरावनीशाः। अन्ते त्वधर्महरमन्युवशासुराद्या मायाविभूतय इमाः पुरुशक्तिभाजः॥ ३९॥ विष्णोर्नु वीर्यगणनां कतमोऽर्हतीह यः पार्थिवान्यपि कविर्विममे रजांसि। चस्कम्भ यः स्वरहसाऽस्खलता त्रिपृष्ठं यस्मात्त्रिसाम्यसदनादुरुकम्पयानम्॥ ४०॥ नान्तं विदाम्यहममी मुनयोऽग्रजास्ते मायाबलस्य पुरुषस्य कुतोऽपरे ये। गायन्गुणान्दशशतानन आदिदेवः शेषोऽधुनापि समवस्यति नास्य पारम्॥ ४१॥ येषां स एव

ஸ்திதி காலத்திலுள்ள தர்மம், மகம் (விஷ்ணு) மனு, தேவர், அரசர் இவர்களும், ஸம்ஹாரகாலத்திலுள்ள அதர்மம், ருத்ரன், கோபவசப்பட்ட ஸர்ப்பங்கள், அசுரர் முதலியோர் ஆகிய இவைகளும் அதிக சக்தியையுடைய பகவானது மாயாவிபூதிகளாகும். (39) எவர் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் தடையற்ற தனது பாத வேகத்தால் குணத்ரய ஸாம்யரூபமும், ஸதனமும்=ஸர்வத்துக்கு மதிஷ்டானமுமான, ப்ரதானந்தொடங்கி அதிகமான கம்பத்தை (அசைதலை) யடைந்த மூவ்வுலகுக்கும் மேலுள்ள ஸத்தியலோகத்தை அசைவற்றதாகச்செய்தாரோ அந்த விஷ்ணுவின் வீர்யம் இத்தகையது என்பதைப் பூமியிலுள்ள மண்பொடிகளைக் கவியான எவனொருவன் எண்ணுவானே அவன் கூட எண்ணமுடியுமோ? ஒருபொழுதும் முடியாது.‡ (40) புருஷசப்தவாச்யரான பகவானுடைய மாயாபலத்தின் முடிவை நானும் அறியேன். உனக்கு முன்னுண்டானவர்களான இந்த முனிகளுமறியார். ஆயிரம் தலைகளை யுடையவரும் குணகணங்களைக் கானஞ்செய்கின்றவரும், ஆதிதேவருமான ஆதிசேஷன் இப்பொழுதுங்கூட இந்தப் பகவானுடைய குணங்களின் எல்லையைக் காணாதவராகவே இருக்கிறார். இவ்விதமிருக்க, எவர்கள் முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலுமன்யர்களோ அவர்கள் எங்ஙனம் அறியப் போகின்றனர். (41) கபடமின்றி ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட சரணத்தையுடையவரும்

ஆயினும் இவற்றைச் சொல்லுமிடத்தில் ஆர்ஷமான ப்ரயோகத்தையொட்டி பூதாதிகாலங்களை மாற்றிக்காட்டும் சப்தப்பிரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று கொள்ளவும். ‡அதாவது:—ப்ரதானந்தொடங்கி ஸத்யலோகம் முடியவுள்ளதும் தனது சரணவேகத்தினால் அசைகின்றதுமான ப்ரம்ஹாண்டத்தை எவர் அசையாது நெருத்தினாரோ என்பது கருத்து.

भगवान्दययेदनन्तः सर्वात्मनाश्रितपदो यदि निर्व्यलीकम्। ते दुस्तराम-
तितरन्ति च देवमायां नैषां ममाहमिति धीः श्वसृगालभक्ष्ये ॥ ४२ ॥

वेदाहमङ्ग परमस्य हि योगमायां यूयं भवश्च भगवानथ दैत्यवर्यः।
पत्नी मनोः स च मनुश्च तदात्मजाश्च प्राचीनबर्हिऋभुरङ्ग उत ध्रुवश्च ॥४३॥
इक्ष्वाकुरैलमुचुकुन्दविदेहगाधिरघ्वम्बरीषसगरा गयनाहुषाद्याः। मांधात्र-
लर्कशतधन्वनुरन्तिदेवा देवव्रतो बलिरमूर्तरयो दिलीपः॥ ४४ ॥ सौभर्यु-
तङ्कशिबिदेवलपिप्पलादसारस्वतोद्धवपराशरभूरिषेणाः। येऽन्ये विभीषण-
हनूमदुपेन्द्रदत्तपार्थार्ष्टिषेणविदुरश्रुतदेववर्याः॥ ४५ ॥ ते वै विदन्त्यति-

---

அனந்தருமான அதேபகவான், எவர்கள் விஷயத்திலேனும் தயை யைச் செய்வாராயின் அவர்களே தாண்டுதற்கரிதான தேவமாயை யையறிந்தும் கொள்ளுகின்றனர், அதைத் தாண்டியும் விடுகின்ற னர். இவ்விதம் மாயையைத் தாண்டின இவர்களுக்கு, நாய் நரி களினால் பக்ஷிக்கத்தக்க சரீரத்தில் நான் என்றும், என்னுடையது என்றுமான புத்தியானது உண்டாவதில்லை. (42)

ஹே அங்க! பரமனான பகவானுடைய மாயையை நானறி வேன். ஸனகாதிகளான நீங்களும், பகவானான மஹாதேவனும், அசுரஸ்ரேஷ்டனான ப்ரஹ்லாதனும், ப்ரஸித்தரான ஸ்வாயம் புவமனுவும், மனுவின் பத்னியான சதரூபையும், அவர்களின் புத்திரர்களான ப்ரியவ்ரதர் உத்தானபாதர் இருவரும், மற்றுமுள்ள மூன்றுபுத்திரிகளும், ப்ராசீன பர்ஹிஸ்ஸுக்களும், ரிபுவும், வேன பிதாவான அங்கனும், த்ருவரும், அறிவர். (43) இக்ஷ்வாகுவும், ஐளர் (புரூரவஸ்) முசுகுந்தர், விதேஹர் (ஜனகர்) காதி, ரகு, அம் பரீஷர், ஸகரர் இவர்களும், கயன், நாகுஷன் முதலியோர்களும், மாந்தாதா, அலர்க்கன், சததனு, அனு, ரந்திதேவர் இவர்களும், பீஷ்மர், பலி, அமூர்த்தரயர், திலீபர் (44) ஸௌபரி, உதங்கர், சிபி, தேவலர், பிப்பலாதர், ஸாரஸ்வதர், உத்தவர், பராசரர், பூரி ஷேணர் இவர்களும், மற்றுமுள்ள விபீஷணர், ஹனுமான், உபேந் திரதத்தர் (சுகர்) பார்த்தர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், விதுரர், ஶ்ருததேவர் இவர்களாகிற சிறந்தவர்கள் எவர்களோ அவர்களும் தேவமாயை யை யறிகின்றனர். (45) பாபமான ஜீவனம் செய்கின்ற ஸ்திரீ,

तरन्ति च देवमायां स्त्रीशूद्रहूणशबरा अपि पापजीवाः। यद्यद्भुतक्रमपरायणशीलशिक्षास्तिर्यग्जना अपि किमु श्रुतधारणा ये॥ ४६॥ शश्वत्प्रशान्तमभयं प्रतिबोधमात्रं शुद्धं समं सदसतः परमात्मतत्त्वम्। शब्दो न यत्र पुरुकारकवान्क्रियार्थो माया परैत्यभिमुखे च विलज्जमाना॥ ४७॥ तद्वै पदं भगवतः परमस्य पुंसो ब्रह्मेति यद्विदुरजस्रसुखं विशोकम्। सध्र्यङ्

ஶூத்திரர், ஹூணர், வேடுவர் இவர்களும், பசுப்பிறவியையடைந்த ஜீவர்களும் கூட அத்புதமான பாதன்யாஸத்தையுடைய ஹரியை முக்ய ஆஶ்ரயமாகக்கொண்ட பக்தர்களின் சீலத்தில் சிக்ஷை (பழக்கம்) உள்ளவர்களாக இருந்தார்களானால் அவர்களும் பகவன் மாயையை அறிகின்றனர். அதைக்கடந்தும் விடுகின்றனர். இவ்விதமிருக்க பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்கப்பட்ட பகவத்ரூபத்தில் தாரணையை (மனோ நியமனத்தை) உடையவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (46) *எப்பொழுதும் ப்ரசாந்தமாக இருப்பதுபற்றி அஜஸ்ர (நித்ய) சுகரூபமும், ப்ரதிபோதமாத்ரமாக (க்ஞானமாத்ரஸ்வரூமாக) இருப்பதுபற்றி ஸமமும் (பேதசூன்யமும்) ஆகவே அபயமும் (பயஜனகமான இரண்டாவது பொருளற்றதும்) ஆனதுபற்றி விசோகமும், சுத்தமும் (நிர்மலமும்) ஸத்தான விஷயங்களுடையவும் அஸத்தான இந்திரியங்களுடையவும் ஸம்பந்தமற்றதும், க்ஞாதாவான ஜீவனுடைய ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமாகவுள்ளதுமான எதை ப்ரம்ஹமென முனிகள் அறிகின்றனரோ, எதன்விஷயத்தில் ஶ்ருத்யாதிசப்தமானது நேரில் ப்ரவிருத்திக்காது ஆரோபிதமான மாயை, அதன் காரியம் இவற்றின் நிவிருத்தியை மட்டும் செய்கிறதோ, பலதறப்பட்ட காரகங்களினால் செய்துமுடிக்கக்கூடியதும் உத்பாத்யம், ஆப்யம், விகார்யம், ஸம்ஸ்கார்யம் இவைரூபமுமான கர்மங்களின் பலனும் எதனிடமில்லையோ, மாயையானது எதிரில் நிற்க வெட்கமடைந்ததுபோல எதனிடமிருந்து வெகுதூரத்திலோடுகிறதோ, ப்ரயத்தினம் செய்யும் ஸ்வபாவம் வாய்ந்தமஹான்

* எந்தப் பகவத்ஸ்வரூபத்தில் மனோதாரணையைச் செய்து மாயையைத் தாண்டுகின்றனரோ அந்தப்பகவத்ஸ்வரூபத்தை இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார்.

नियम्य यतयो यमकर्त हेतिं जह्युः स्वराडिव निपानखनित्रमिन्द्रः ॥ ४८ ॥ स श्रेयसामपि विभुर्भगवान्यतोऽस्य भावस्वभावविहितस्य सतः प्रसिद्धिः। देहे स्वधातुविगमेऽनुविशीर्यमाणे व्योमेव तत्र पुरुषो न विशीर्यतेऽजः॥४९॥ सोऽयं तेऽभिहितस्तात भगवान्विश्वभावनः। समासेन हरेर्नान्यदन्यस्मात्सदसच्च यत् ॥ ५० ॥ इदं भागवतं नाम यन्मे भगवतोदितम्। संग्रहोऽयं विभूतीनां त्वमेतद्विपुलीकुरु ॥ ५१ ॥ यथा हरौ भगवति नृणां भक्तिर्भ-

---

கள் தன்னுடன் கூட ஸஞ்சரிக்கின்ற மனதை எவரைக் குறித்து (எவரிடத்தில்) ஸ்திரப்படுத்தி, பேதத்தைப் போக்குவதற்குறிய ஸாதனத்தை, ஏழையான மனிதன் வேலைசெய்து பிழைக்குங்கால் கிணறுதோண்டுவதற்குவேண்டி வைத்துக் கொண்டிருந்த மண் வெட்டியைப் பணக்காரனுகவான பிறகு பரித்யாகம் செய்வது போல விலக்கிவிடுகின்றனரோ, அதுவே பரமனுன பகவானுடைய ஸ்வரூபமாகும். (அதாவது:—பேதத்தை நிரஸனம் செய்வதற்குறிய ஸாதனமானது அபேதப்ராப்த்தி யேற்பட்டபிறகு பயன் படாததுபற்றி அதில் ஆதரவு கொள்ளுவதில்லை என்றும்.)(47–48)

எவரிடமிருந்து பாவங்களான மஹத்தத்துவம் முதலியவற்றின் ஸ்வபாவத்தினுல் (பரிணுமத்தினுல்) விஹிதமான (செய்யப்பட்ட) ஸத்தான கார்யத்தின் ஸித்தியானது ஏற்படுகிறதோ, தனது காரணங்களான பூதங்களின் வியோகமானது ஏற்பட்டபொழுது தேஹமானது அடிக்கடி(ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும்)நாசமடைந்துகொண்டு வந்தபோதிலுங்கூட அதிலிருக்கும் ஆகாசமானது போல அஜனுன (ஜனனமற்ற) எந்தப் புருஷன், நாசத்தை யடைவதில்லையோ, அந்தப் பகவானே எல்லாப் பலன்களையும் தருகிறுர். (49) ஹே தாத! ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாவான அந்த இந்தப் பகவான் சுருக்கமாக உனக்குச் சொல்லப்பட்டார். காரியமும் காரணமுமான பொருள் யாதுண்டோ அது அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஹரியைக் காட்டிலும் அன்னியமானதன்று. (50) எந்தப் பாகவதமானது எனக்குப் பகவானுலுபதேசிக்கப்பட்டதோ அது இதுவேயாகும். இது பகவத்விபூதிகளின் ஸங்கிரஹமுமாகும், நீ இதை விரிவுபடுத்து. (51) எவ்வித வர்ணனத்தினுல் ஸர்வத்துக்கும்

विष्यति। सर्वात्मन्यखिलाधारे इति सङ्कल्प्य वर्णय ॥ ५२ ॥ मायां वर्णयतोऽमुष्य ईश्वरस्यानुमोदतः। शृण्वतः श्रद्धया नित्यं माययात्मा न मुह्यति ॥ ५३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे ब्रह्मनारद संवादवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

ஆத்மபூதரும், ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரபூதரும் பகவானுமான ஹரியினிடத்தில் மனிதர்களுக்குப் (*)பக்தியுண்டாகலாம் என்பதை நன்கு ஆலோசித்தறிந்து கொண்டு (அதற்கேற்றபடி) வர்ணிப்பீராக. (52) [*]ஈஸ்வரனுடைய மாயையை வர்ணிப்பவனும் அனுமோதனம் செய்பவனும் எப்பொழுதும் ஸ்ரத்தையுடன் ஸ்ரவணம் செய்பவனுமான இந்த ஜீவனுடைய மனதானது மாயையினுல் மோஹத்தையடைவதில்லை. (53) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில்
ப்ரம்ஹநாரத ஸம்வாத வர்ணனமென்ற
ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अष्टमे देहसंबंधमाक्षिपन्नीशजीवयोः।
बहून् परीक्षिदापृच्छत्पुराणार्थान् बुभुत्सितान् ॥ १ ॥

(க—ரை) பரீக்ஷித்ராஜன், ஈஸ்வரன் ஜீவன் இவர்களுக்கு ஒரே மாதிரியான தேஹஸம்பந்தத்தை ஆக்ஷேபிக்கின்றவராய் அறியவிரும்பப்பட்ட வெகு புராணுர்த்தங்களைச் சுகாசாரியரிடம் கேட்டார் என இந்த எட்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1)

(*) ஹரியின் லீலைக்கு ப்ராதான்யம் கொடுத்து பாகவதத்தை வர்ணிக்கவேண்டுமேயல்லாது பக்திரஸத்தைத் தடைசெய்து கேவலம் தத்துவத்தை மட்டும் வர்ணிக்கலாகாது என்பது பொருள். [*] லீலையானது மாயையை ஆச்ரயித்ததாகையால் அதன் வர்ணனத்தினுல் ஜீவனுக்கு யாது பயன் எனின்? அதற்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—ब्रह्मणा चोदितो ब्रह्मन्गुणाख्यानेऽगुणस्य च। यस्मै यस्मै यथा प्राह नारदो देवदर्शनः॥१॥ एतद्वेदितुमिच्छामि तत्त्वं तत्त्वविदां वर। हरेरद्भुतवीर्यस्य कथा लोकसुमङ्गलाः॥२॥ कथयस्व महाभाग यथाहमखिलात्मनि। कृष्णे निवेश्य निःसङ्गं मनस्त्यक्ष्ये कलेबरम्॥३॥ शृण्वतः श्रद्धया नित्यं गृणतश्च स्वचेष्टितम्। कालेन नातिदीर्घेण भगवान्विशते हृदि॥४॥ प्रविष्टः कर्णरन्ध्रेण स्वानां भावसरोरुहम्। धुनोति शमलं कृष्णः सलिलस्य यथा शरत्॥५॥ धौतात्मा पुरुषः कृष्णपाद-

---

அரசன் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ப்ரப்ஹன்! குணுதீதரான பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லும் விஷயத்தில் ப்ரம்ஹதேவ ஞலேவப்பட்டவரும், வாசுதேவனுக்கொப்பான ச்ஞானமுள்ளவருமான நாரதர் யார்யாருக்கு எவ்வெவ்விதம் உபதேசித்தார்.(1) தத்துவமறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! அத்புதமான வீர்யத்தையுடையவரான ஹரியினுடைய கதைகளோ உலகுக்குச் சிறந்த மங்களங்களைத் தரக்கூடியன. ஆகவே இந்த தத்துவத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். (2) ஹே மஹாபாக! நான் வேறு எதிலும் பற்றற்றமனதை ஸர்வாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் †செலுத்திச் சரீரத்தை எவ்விதம் விடுவேனே அதற்குத்தக்கபடி உபதேசிப்பீராக.(3) ‡தனதுசரித்திரத்தை ஶ்ரத்தையுடன் ஶ்ரவணஞ்செய்பவருடையவும், சொல்லுபவருடையவும் ஹிருதயத்தில் வெகு சீக்கிரமான காலத்தில் பகவான் ப்ரவேசித்துவிடுகிருர்.(4) சொந்தமான பக்தர்களின் ஹிருதயகமலத்தில் காதுகளின் ஒட்டைவழியாகப் பிரவேசித்தவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஜலத்தின் அழுக்கைச் சரத்காலம் போக்குவதுபோல ஹிருதயத்திலுள்ள எல்லாப் பாபத்தையும் போக்கிவிடுகிருர்*. (5) பாபஸம்பந்தமற்ற மனதையுடையவனும்,

---

†பகவானிடத்தில் மனஸ்ஸைச்செலுத்துவதற்கு நான் செய்யவேண்டிய முயற்சி என்னே? என்பது கருத்து. ‡ சிரத்தையுடன் பகவத்கதா ச்ரவணஞ்செய்பவர்க்கு அம்முயர்ச்சி கூட வேண்டுவதில்லை என இதனுல் சொல்லுகிருர். *குடத்திலுள்ள வண்டல் ஜலத்தில் தேத்தாங்கொட்டையை அரைத்துக் கலந்தால் அந்த ஜலம் மட்டும் தெளிந்துவிடும். ஆனுல்

मूलं न मुञ्चति । मुक्तसर्वपरिक्लेशः पान्थः स्वशरणं यथा ॥ ६ ॥ यद-धातुमतो ब्रह्मन्देहारम्भोऽस्य धातुभिः । यदृच्छया हेतुना वा भवन्तो जानते यथा ॥ ७ ॥ आसीद्यदुदरात्पद्मं लोकसंस्थानलक्षणम् । यावानयं

ராகத்வேஷாதிகளாகிற கிலேசங்களினின்றும் விடுபட்டவனுமான புருஷன், வெகுகாலம் வெளியிலலேந்து திரும்பிவந்தவன் தனது வீட்டை எவ்விதம் விடமாட்டானே அவ்விதமே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பாதமூலத்தை விடமாட்டான். (6) (*)ஹே ப்ரமஹன்! மஹாபூத ஸம்பந்தமற்றவனான இந்த ஜீவனுக்கு ஆகாசாதி மஹாபூதங்களினுல் தேஹமேற்படுகிறது என்பது யாதுண்டோ இது நிமித்தமின்றியே ஏற்படுகிறதா? அல்லது யாதேனும் காரணமூலமேற்படுகிறதா? இதைத் தாங்கள் உள்ளபடி அறிவீர்களாதலால் எனக்கு அதைச்சொல்லவேண்டும். (7) [*]உலகின் அமைப்பையே ஸ்வரூபமாகவுடைய பத்மமானது (தாமரைப்பூவானது) எவருடைய வயிற்றி(நாபியி)லிருந்து உண்டாயிற்றோ அந்த ஈஸ்வரன், தன்னுள்ளடங்கின அவயவங்களினுல் இந்த ஜீவன் எத்துணை எண்ணுள்ள

வண்டல் குடத்தின் அடியில் அடங்கிக்கிடக்குமேயொழிய வேறிடம் போகாது. எப்பொழுதேனும் ஜலத்தைக் கலக்கினுல் அதே வண்டல் மறுபடியும் அந்த ஜலத்துடன் கலக்கும். மழைக்காலத்தில் கலங்கின நதியின் ஜலமோ முற்கூறிய முறையினுல் தெளிய இடமில்லே. ஆயினும் சரத்காலம் வந்தால் ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா ஜலமும் தெளிந்துவிடுகிறது. அதுபோலவே தவம் தானம் முதலியவற்றினுல் சிலருடைய சித்தம் ஒருவாறு தெளிந்தபோதிலும், எல்லாருடைய சித்தமும் தெளிவதில்லே. மேலும் யாதேனுமொரு காரணத்தை முன்னிட்டு அது அசுத்தப்படவுங்கூடும். கதாச்ரவண கீர்த்தன மூலம் பகவான் சித்தத்தில் ப்ரவேசித்தாலோ ஒரே ஸமயத்தில் எல்லாருடைய சித்தமும் தெளிந்து அதிலிருந்து எல்லாவிதமான பாபமும் விலகிவிடுகிறது என்பது सलिलस्य यथा शरत् என்ற திருஷ்டாந்தத்தினுல் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவும். (*) இவ்விதம் ச்ரவணஞ்செய்வதில் தனக்குள்ள ஆவலே வெளியிட்டு ஸந்தேஹித்த விஷயங்களேப்பற்றிக் கேட்கிருர். [*] யாதொரு ஈச்வரனுண்டோ அவரும் ஜீவனுக்கொப்பான தேஹமுள்ளவராகவே சொல்லப்பட்டார். ஆகவே அவருக்குள்ள விசேஷம் யாது? எனக் கேட்கிருர்.

वै पुरुष इयत्तावयवैः पृथक्। तावानसाविति प्रोक्तः संस्थावयववानिव ॥ ८ ॥ अजः सृजति भूतानि भूतात्मा यदनुग्रहात्। ददृशे येन तद्रूपं नाभिपद्मसमुद्भवः॥ ९ ॥ स चापि यत्र पुरुषो विश्वस्थित्युद्भवाप्ययः। मुक्त्वात्ममायां मायेशः शेते सर्वगुहाशयः॥ १० ॥ पुरुषावयवैर्लोकाः सपालाः पूर्वकल्पिताः। लोकैरमुष्यावयवाः सपालैरिति शुश्रुम ॥ ११ ॥ यावान्कल्पो विकल्पो वा यथा कालोऽनुमीयते। भूतभव्यभवच्छब्द आयु-

---

அவயவங்களுடன் கூடினவனே, அத்துணை எண்ணுள்ள அவயவங்களுடன் கூடினவரென்றும், அவயவங்களின் அமைப்புள்ளவர்போலும் அவயவமுள்ளவர் போலும் இருக்கிறார் என்றும் சொல்லப்பட்டார். (ஆகவே ஜீவனைவிட இவருக்குள்ள விசேஷம் யாது?) (8) பகவானுடைய நாபி கமலத்திலிருந்து உண்டானவரும், பூதங்களுக்கு=வியஷ்ட்யுபாதிகளான ப்ராணிகளுக்கு, ஆத்மாவும், (நியந்தாவும்) ஆன, ப்ரம்ஹதேவன் எவரது அனுக்கிரஹத்தினால் அந்த பகவத்ரூபத்தைக் கண்டாரோ, எவருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் பூதங்களை=வ்யஷ்ட்யுபாதிகளான ப்ராணிகளை, விருஷ்டிக்கின்றாரோ (அந்த ப்ரம்ஹதேவனுக்கும், அவருக்கு அனுக்கிரஹித்த ஈச்வரனுக்கும் விசேஷமிருந்தே தீரவேண்டும். அது யாது?) (9)

†ப்ரபஞ்சத்தின் ரக்ஷணம் உத்பத்தி ப்ரளயம் இவற்றுக்குக் காரணமானவரும், எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் ஹிருதயகுஹையில் வஸிப்பவரும், மாயைக்கு நியந்தாவுமான அந்தப் புருஷனும், தனது மாயையை விடுத்து எங்கு சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்? அதாவது:—எந்த ரூபத்துடனிருக்கிறார்? (10) புருஷனுடைய அவயவங்களினால் லோகபாலர்களுடன் கூடின உலகங்கள் கல்பிக்கப்பட்டன என்று முன்னரும் லோகபாலர்களுடன் கூடின உலகங்களினால் இந்தப்புருஷனுடைய அவயவங்கள் ஏற்படுவதாக இப்பொழுதும் உமது வாயிலிருந்தே நாங்கள் கேட்டோம்‡. (11) மஹா கல்பம்

---

† இதனால் வேறு கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. ‡ புருஷனுடைய அவயவங்களில் உலககல்பனை செய்யவேண்டுவதாகச் சொன்னதும், உலகங்களில் புருஷனுடைய அவயவகல்பனை செய்யவேண்டுவதாகச் சொன்னதும் எப்படிப் பொருந்தும் என்பது அரசனுடைய ஸந்தேஹம்.

र्मानं च यत्सत:॥ १२ ॥ कालस्यानुगतिर्या तु लक्ष्यतेऽण्वी बृहत्यपि। यावत्य: कर्मगतयो यादृशीर्द्विजसत्तम ॥ १३ ॥

यस्मिन्कर्मसमावायो यथा येनोपगृह्यते। गुणानां गुणिनां चैव परिणाममभीप्सताम् ॥ १४ ॥ भूपातालककुब्व्योमग्रहनक्षत्रभूभृताम् । सरित्समुद्रद्वीपानां संभवश्चैतदोकसाम् ॥१५॥ प्रमाणमण्डकोशस्य बाह्याभ्यन्तरभेदत:। महतां चानुचरितं वर्णाश्रमविनिश्चय:॥ १६ ॥ अवतारानुचरितं यदाश्चर्यतमं हरे:। युगानि युगमानं च धर्मो यश्च युगेयुगे॥ १७ ॥

எத்துணை காலமுள்ளது. அவாந்தரகல்பம் எத்துணை காலமுள்ளது. சென்றது என்றும், நிகழ்வது என்றும், வருவது என்றுமான சப்தத்தையுடைய (சப்தத்தாற் சொல்லப்படுகின்ற) காலத்தை ஊஹித்தறிந்து கொள்ளுவது எப்படி? ஸத்துக்கு=ஸ்தூலமான தேஹத்தையுடைய மனிதன் பிதிருக்கள் தேவர்கள் முதலியவற்றுக்கு, ஆயுளின் ப்ரமாணம் எவ்வளவு? (12) ஹே த்விஜஸத்தம! அணுவாயும், பெரிதாயுமுள்ள காலத்தின் ப்ரவிருத்தியையறிந்து கொள்ளுவது எப்படி? கர்மங்களினல் அடையக்கூடிய ஸ்தானங்கள் எத்துணை? அவை எம்மாதிரியுள்ளன? (13) ஸத்துவாதி குணங்களின் பரிணமமான தேவாதி சரீரத்தையடைய விருப்பங்கொண்ட குணிகளான ஜீவர்களுக்குள் எந்தப் பரிணமத்தில் (சரீரத்தில்) புண்ணியபாபகர்மங்களின் ஸமுதாயமேற்படுகிறது? அது ஏற்படும் முறையாது? எவ்விதம் அனுஷ்டித்த எந்தக் கர்மத்தினல் எந்த அதிகாரியானவன் தேவாதிப் பிறவியையடைகிறுன்? (14) பூமி, பாதாளம், திக்கு, ஆகாசம், கிரஹம், நக்ஷத்திரம், மலை, நதி, ஸமுத்திரம், த்வீபம் (தீவு) இவற்றினுத்பத்தி எப்படி? இவற்றைச் சரீரமாகவுடைய ப்ராணிகளினுத்பத்தி எப்படி? (15) உள்ளும் வெளியுமான பேதத்தையொட்டி அண்டகோசத்தின் ப்ரமாணம் எப்படி? மஹான்களின் சரித்திரம் என்னை? ப்ராம்ஹணுதிவர்ணங்களுடையவும் ப்ரம்ஹசர்யாதி ஆஶ்ரமங்களுடையவும் நிஶ்சயம் எப்படி? (16) ஒவ்வொரு யுகந்தோறும் மிக்க ஆஶ்சரியம் வாய்ந்த ஹரியினுடைய அவதாரசரித்திரம் என்னை? யுகமென்பது என்னை? யுகங்களின் அளவும் தர்மமும் யாது? (17) மனிதர்களின் பொது

नृणां साधारणो धर्मः सविशेषश्च यादृशः। श्रेणीनां राजर्षीणां च धर्मः कृच्छ्रेषु जीवताम् ॥ १८ ॥ तत्त्वानां परिसंख्यानं लक्षणं हेतुलक्षणम्। पुरुषाराधनविधिर्योगस्याऽऽध्यात्मिकस्य च ॥१९॥ योगेश्वरैश्वर्यगतिलिङ्गभङ्गस्तु योगिनाम्। वेदोपवेदधर्माणामितिहासपुराणयोः॥ २० ॥ संप्लवः सर्वभूतानां विक्रमः प्रतिसंक्रमः। इष्टापूर्तस्य काम्यानां त्रिवर्गस्य च यो विधिः॥ २१ ॥ यश्चानुशायिनां सर्गः पाषण्डस्य च संभवः। आत्मनो बन्धमोक्षौ च व्यवस्थानं स्वरूपतः॥२२॥ यथाऽऽत्मतन्त्रो भगवान्विक्रीड-

---

வான தர்மமும் வர்ணாஶ்ரமவிஶேஷத்தைமுன்னிட்ட தர்மமும் எம்மாதிரியானது? அவரவர்களுக்குறிய தொழில்கொண்டு ஜீவிக்கும் ஜனங்களுக்கு வியவஹாரத்தை வரையறுக்கும் தர்மமும், ப்ரஜைகளின் பாலனவிஷயத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்களான ராஜர்ஷிகளின் தர்மமும், ஆபத்காலத்தில் ஜீவிக்கும் ப்ராணிகளின் தர்மமும் என்னே? (18) ப்ரகிருதி முதலிய தத்துவங்களின் எண் எவ்வளவு? அவை அந்தந்த காரியத்துக்கு ஹேதுவாகவாவதற்குறிய லக்ஷணம் என்னே? பகவதாராதன முறை என்னே? ஆத்மதர்சனத்துக்கு ஸாதனமான அஷ்டாங்க யோகத்தின் விதி என்னே?(19) யோகேஶ்வரர்களுக்கு அணிமா முதலிய ஐஶ்வரியத்தினல் வரும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் யாது? யோகிகளுக்கு லிங்கசரீரத்தின் பங்கம் (நாசம்) ஏற்படுவது எப்படி? ருக்வேதம் முதலிய வேதங்களுடையவும், ஆயுர்வேதம் முதலிய உபவேதங்களுடையவும், தர்மசாஸ்திரங்களுடையவும், இதிஹாஸம், புராணம் இவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் என்னே? (20) எல்லாப்ராணிகளுடையவும் உத்பத்தியும், ஸ்திதியும், ப்ரளயமும் எப்படி? இஷ்டமென்ற வைதிகமான யாகாதிகர்மங்களுடையவும், பூர்த்தமென்ற ஸ்மார்த்த கர்மங்களுடையவும், அவற்றுள் காம்யமான அக்னிஹோத்ராதிகளுடையவும் விதி என்னே? தர்மார்த்த காமங்களுக்குள் விரோதமில்லாதிருத்தல் எப்படி? (21) உபாதி லயத்தைபடைந்த ஜீவர்களுடையவும், பாஷண்ட (வைதிக ஸம்ஸ்காரம் பெறாதவ) னுடையவும் உத்பத்தி எப்படி? ஜீவனுக்கு வரும் பந்த மோக்ஷங்களும், அவற்றைக் கடந்து அவன் ஸ்வரூபத்துடன் நிற்ற

स्यात्ममायया। विसृज्य वा यथा मायामुदास्ते साक्षिवद्विभुः॥ २३॥ सर्वमेतच्च भगवन्पृच्छते मेऽनुपूर्वशः। तत्त्वतोऽर्हस्युदाहर्तुं प्रपन्नाय महामुने॥ २४॥ अत्र प्रमाणं हि भवान्परमेष्ठी यथात्मभूः। परे चेहानुतिष्ठन्ति पूर्वेषां पूर्वजैः कृतम्॥ २५॥ न मेऽसवः परायन्ति ब्रह्मन्ननशनादमी। पिबतोऽच्युतपीयूषमन्यत्र कुपिताद्द्विजात्॥ २६॥ सूत उवाच—स उपामन्त्रितो राज्ञा कथायामिति सत्पतेः। ब्रह्मरातो भृशं प्रीतो विष्णुरातेन संसदि॥ २७॥ प्राह भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम्। ब्रह्मणे भगव-

---

லும் எப்படி? (22) பகவான் ஸ்வதந்திரனுகத் தனது மாயையுடன் விளையாடுவது எப்படி? ப்ரளயத்தில் விபுவான பகவான் மாயையை விலக்கிவிட்டு ஸாக்ஷிபோல விலகியிருப்பது எப்படி? (23) மஹாமுனே! ஹே பகவன்! ப்ரச்னஞ்செய்கின்றவனும், ப்ரபன்னனுமான எனக்கு இவையாவையும் உள்ளபடிக் கிரமமாக உபதேசிப்பீராக. (24) இவ்விஷயத்தில் ஆத்மபூவான=பரமாத்மாவினிடமிருந்துண்டான, ப்ரம்ஹதேவன்போல நீர் ப்ரமாணமாகவாகிறீர். உம்மைத்தவிர்த்து மற்றவர்களோ (தத்துவத்தையறியாதவர்களாய்) முன்னுள்ளவர்களுக்கு முன்னுள்ளவர்களாற் செய்யப்பட்டதையே அனுஷ்டித்துவருகின்றனர். (ஆனதுபற்றி அவர்கள் வார்த்தை ப்ரமாணமாகவாகமாட்டாது.) (25) ஹே ப்ரம்ஹன்! கோபத்தையடைந்த ப்ராம்ஹணனைத் தவிர்த்து ஆஹாரமின்மை முதலிய எதனுலும் அச்யுதனுடைய கதாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்கின்ற என்னுடைய இந்த ப்ராணன்கள் கலக்கத்தையடையா என்றுர். (26) ஸூதர் சொல்லலுற்றுர்—அந்தச் சபையில் விஷ்ணுராதரான அரசனுல் ஸத்ரூபியும் பதியுமான பகவானுடைய கதை விஷயத்தில் இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட அந்த ப்ரம்ஹராதரான சுகர் மிக்க ப்ரீதியையடைந்தவராய் *ப்ரம்ஹ கல்பமானது வந்தபொழுது ப்ரம்ஹதேவனுக்குப் பகவானுல் சொல்லப்பட்டதும், வேத துல்யமானதும் பாகவதம் என்ற பெயருள்ளதுமான புராணத்தைச் (*)சொல்லத்

---

* ஸிருஷ்டியினுதியிலுள்ள கல்பம் ப்ரம்ஹகல்பமெனப்படும்.

(*) பாகவதத்தைச்சொல்லும் வாயிலாகவே அரசன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத்தொடங்கினுர் என்று பொருள்.

प्रोक्तं ब्रह्मकल्प उपागते ॥ २८ ॥ यद्यत्परीक्षिदृषभः पाण्डूनामनुपृच्छति। आनुपूर्व्येण तत्सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ २९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे प्रश्नविधिर्नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—आत्ममायामृते राजन्परस्यानुभवात्मनः। न घटेतार्थसंबन्धः स्वप्नद्रष्टुरिवाञ्जसा ॥ १ ॥ बहुरूप इवाभाति मायया बहु-

---

தொடங்கினர். (27–28) பாண்டவ ஶ்ரேஷ்டனை பரீக்ஷித்து எதை எதைக்கேட்டாரோ அவையாவையும் முறையே சொல்லத் தொடங்கினர். (29) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் ப்ரஶ்னவிதி என்ற எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) राजप्रश्नोत्तरं वक्ष्यन् ब्रह्मणे हरिणोदितम्। कथयामास नवमे शुको भागवतं पुनः ॥ १ ॥

(க–ரை) ஸ்ரீசுகாசாரியர் அரசனுடைய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லப் போகின்றவராய்க் கொண்டு ப்ரம்ஹதேவனுக்கு ஹரியினல் சொல்லப்பட்ட பாகவதத்தைச் சொன்னர் என ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்–†ஹே ராஜன்! ஸ்வப்பினம் காண்பவனுக்கு நித்ராரூபமான மாயை இல்லாவிடில் ஸ்வப்பினதேஹஸம்பந்தமானது எவ்விதம் ருஜுவாகப் பொருந்தாதோ, அவ்விதமே ப்ரகிருத்யாதிகளைவிட வேறுபட்டவனும் அனுபவ (க்ஞான) ஸ்வரூபனு

---

† முந்தின 8-வது அத்தியாயத்திலுள்ள यदधातुमतः என்ற 7-வது சுலோகத்தால் ஜீவனுக்கு எப்படி தேஹஸம்பந்தம் வருகிறது என்று கேட்டதற்கு இதனல் பதில் சொல்லுகிறார்.

रूपया। रममाणो गुणेष्वस्या ममाहमिति मन्यते ॥२॥ यर्हि वाव महिम्नि स्वे परस्मिन्कालमाययोः। रमेत गतसंमोहस्त्यक्त्वोदास्ते तदोभयम् ॥३॥ आत्मतत्त्वविशुद्ध्यर्थं यदाह भगवानृतम्। ब्रह्मणे दर्शयन्रूपमव्यलीकव्रतादृतः॥ ४ ॥ स आदिदेवो जगतां परो गुरुः स्वधिष्ण्यमास्थाय सिसृक्षयै

மான ஆத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவான ஹரியினுடைய மாயை இல்லாவிடில் தேஹாதிபதார்த்தங்களுடன் ஸம்பந்தமானது ஸம்பவிக்க மாட்டாது. (1) ‡பலதறப்பட்ட ரூபமுள்ள மாயையினல் வெகு ரூபனுகவும்=பாலன் யுவா முதலிய ரூபமுள்ளவனுகவும் தேவன் மனிதன் முதலிய ரூபமுள்ளவனுகவும், தோற்றத்தையடைகிருன். ஆனதுபற்றியே இந்த மாயையின் குணங்களான தேஹாதிகளில் ரமிக்கின்றவனுய் அவற்றில் நான் என்றும் என்னுடையது என்றுமான அபிமானத்தை யடைகிருன். (2) *எப்பொழுது காலம் மாயை இவ்விரண்டுக்கும் வேறுபட்டதும், சொந்தமாகவேயுள்ளதுமான மஹிமையில் (ஸ்வரூபத்தில்) ரமிக்கின்ருனே அப்பொழுது மோஹம் நீங்கி நான் என்றும் என்னுடையது என்றுமான இரண்டையும் விட்டுப் பரிபூர்ண ரூபத்துடனிருக்கிருன். (3) பகவான் கபடமற்ற தவத்தினல் ஸேவிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு தன்னைப் பஜிக்கின்ற ப்ரம்ஹதேவனுக்கு சைதன்யகனமான ரூபத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டு எதையுபதேசித்தாரோ அது ஜீவனுடைய ஸ்வரூப சுத்தியைத் தருவதற்குப் போதுமானதே யாகும்.(*) (4) [*]ஆதிதேவனும், ஜகத்துக்குப் பக்திரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்த

---

‡ ஸம்ஸாரமும் மாயையினல் தான் எனச்சொல்லுகிருர். *ஆகவே பக்தியோகத்தினல் நான், என்னுடையது என்ற அபிமானத்தை நீக்கினதும் மோக்ஷமும்கிடைத்துவிடுகிறது என இதனுலுபதேசிக்கிருர். (*)ஜீவனுக்கு அவித்யையினல் பொய்யான தேஹாதி ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஈச்வரனுக்கோ யோகமாயையினல் சைதன்னியகனமான லீலா விக்ரஹத்தின் ஆவிர்ப்பாவம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே ஈச்வரவிக்ரஹத்தில் செய்யப்படும் பக்தியினல் ஜீவனுக்கு மோக்ஷமேற்படுகிறது என்பது கருத்து. [*]பகவத் பஜனத்தினுலேயே தத்துவக்ஞானமுண்டாகிறது என்பதை விரித்துரைக்கப்போகின்றவராய் ப்ரம்ஹதேவனுக்கும் அவருடைய பஜனத்தினல் தான் தத்வக்ஞானமுண்டாயிற்று என்பதைக் காட்டுவதற்காகக் கதையைச் சொல்லுகிருர்.

क्षत। तां नाध्यगच्छद्दृशमत्र संमतां प्रपञ्चनिर्माणविधिर्यया भवेत् ॥ ५ ॥ स चिन्तयन्द्व्यक्षरमेकदाम्भस्युपाशृणोद्विर्गदितं वचो विभुः। स्पर्शेषु यत्षोडशमेकविंशं निष्किञ्चनानां नृप यद्धनं विदुः॥ ६ ॥ निशम्य तद्वक्तृदिदृक्षया दिशो विलोक्य तत्रान्यदपश्यमानः। स्वधिष्ण्यमास्थाय विमृश्य तद्धितं तपस्युपादिष्ट इवादधे मनः॥ ७ ॥ दिव्यं सहस्राब्दममोघदर्शनो

பரமகுருவுமான அந்த ப்ரம்ஹதேவன் தனது ஸ்தானமான பத்மத்தையடைந்து (அதாவது:—அந்தப் பத்மம் எங்கிருந்து முளைத்தது என்பதைக் காணவேண்டி முதலில் ஜலத்தில் முழுகித்தேடியும் அதைக் காணுதவராய் அங்கிருந்து திரும்பித் தனதிருப்பிடமான பத்மத்தையடைந்து என்றும்) ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் ஆலோசனைசெய்தார். ஆயினும் எந்த க்ஞானத்தினல் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸிருஷ்டிமுறையானது அறியப்பட்டதாகவாகுமோ இந்த ப்ரபஞ்ச ஸிருஷ்டிவிஷயத்தில் எவ்வித மாறுதலுமற்றதான அந்த க்ஞானத்தை அடையாதவராகவே ஆனர். (5) ஹே ந்ருப! ஸிருஷ்டியைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற விபுவான அந்த ப்ரம்ஹதேவன் ஒருஸமயம் 'க' முதல் 'ம' முடியவுள்ள எழுத்துக்களுள் பதினாறுவதான த என்ற எழுத்தும் இருபத்தொன்றுவதான ப என்ற எழுத்தும் உள்ளது எதுவோ, எதை நிஷ்கிஞ்சனர்களுக்கு=(எதிலுமபிமான மற்றவர்களுக்கு) த்தனமாக வறிகின்றனரோ அத்தகையதும் இரண்டெழுத்துள்ளதும், இரண்டுதடவை சொல்லப்பட்டதுமான (தப தப என்ற) வார்த்தையை ஜலத்தில் தனதருகில் கேட்டார்.†

அதைக்கேட்டு அவ்வார்த்தை சொன்னவரைப் பார்க்கவெண்ணங்கொண்டவராய் (அங்கிருந்து கிளம்பி) திக்குகளில் தேடி அங்கு வேறொன்றையும் காணுது திரும்பவும் தனதிருப்பிடம் வந்து எவராலோ நேரிலுபதேசிக்கப்பட்டவர்போல அதை (தபஸ்

---

† ப்ரம்ஹதேவன் பகவன் நாபிகமலத்திலிருந்து கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டிப்பது எப்படி? என வாலோசிக்குங்கால் तप, तप, தவஞ்செய் தவஞ்செய் என இரண்டு எழுத்துள்ளவார்த்தையை இரண்டுதடவை சொல்லக்கேட்டார். அது நிஷ்கிஞ்சனர்களுக்குத் தனமாகவுமாகும். அதாவது:—அதைச் செய்பவர் தபோதனர் என அழைக்கப்படுகின்றனர் என்றும்.

जितानिलात्मा विजितोभयेन्द्रियः। अतप्यत स्माखिललोकतापनं तपस्तपीयांस्तपतां समाहितः। तस्मै स्वलोकं भगवान्सभाजितः संदर्शयामास परं न यत्परम् ॥ ८ ॥ व्यपेतसंक्लेशविमोहसाध्वसं स्वदृष्टवद्भिर्विबुधैरभिष्टुतम्। प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रमः ॥ ९ ॥ न यत्र माया किमुतापरे हरेरनुव्रता यत्र सुरासुरार्चिताः। श्यामा-

---

ஸை) தனக்கு ஹிதமானதாக நிஶ்சயித்துக் கொண்டு தவத்தில் மனதைச் செலுத்தினார். (7) தவஞ்செய் தவஞ்செய் என்ற வார்த்தையில் பழுதுபடாத அறிவையுடையவரும், ப்ராணன் மனது இரண்டையும் ஜயித்தவரும், க்ஞானேந்திரியங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் இரண்டையும் ஜயித்தவரும், தவஞ்செய்பவர்களுக்குள் சிறந்த தபஸ்வியுமான ப்ரம்ஹதேவன் மனதடக்கமுள்ளவராய் தேவவருஷத்தில் ஆயிரம் வருஷங்கள் எல்லாவுலகுக்கும் ப்ரகாசத்தைத் தருகின்ற தவத்தைச் செய்தார். அவ்விதமுபாஸிக்கப்பட்ட பகவான் எதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக மற்றொன்று கிடையாதோ அத்தகைய சிறந்த தனது உலகை (வைகுண்டத்தை) அவருக்குக் காண்பித்தார். (8)

‡எந்த வைகுண்டமானது அவித்யாதிகளான கிலேசங்களும் தேஹாதிகளில் மோஹமும், மரணம் முதலியவற்றினின்றும் பயமும் அற்றதோ, எது நல்ல புண்ணியஞ் செய்தவர்களான தேவர்களினால் நாலாபக்கங்களிலு மிருந்து கொண்டு ஸ்துதிக்கப்பட்டதோ, எந்தவுலகில் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும், இவ்விரண்டுங் கலந்த ஸத்வகுணமும், காலததினாலேற்படும நாசமும் கிடையாதோ, (9) எந்தவுலகில் மாயைகிடையாதோ அங்கு (மாயைகாரணமாக வுண்டாகின்ற) ராகத்வேஷாதிகள் கிடையாதெனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ, எந்த வுலகில் ஹரியின் பார்ஷதர்கள், தேவர் அஸுரர் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும், *இந்திர நீலமணிக் கொப்பானவர்களும் ஆனதுபற்றியே ப்ரகாசிக்கின்றவர்

---

‡ அதே வைகுண்டலோகத்தை ஐந்து சுலோகங்களினால் வர்ணிக்கிறார். *दशदोषविनिर्मुक्तः श्याम इन्द्रमणिः स्मृतः॥ என்றகோசத்தையொட்டி श्याम=என்ற பதத்துக்கு இவ்விதம் உரையெழுதப்பட்டது.

वदाताः शतपत्रलोचनाः पिशङ्गवस्त्राः सुरुचः सुपेशसः॥ १० ॥ सर्वे चतुर्बाहव उन्मिषन्मणिप्रवेकनिष्काभरणाः सुवर्चसः। प्रवालवैदूर्यमृणालवर्चसः परिस्फुरत्कुण्डलमौलिमालिनः॥ ११ ॥ भ्राजिष्णुभिर्यः परितो विराजते लसद्विमानावलिभिर्महात्मनाम्। विद्योतमानः प्रमदोत्तमाद्युभिः सविद्युदभ्रावलिभिर्यथा नभः॥ १२ ॥ श्रीर्यत्र रूपिण्युरुगायपादयोः करोति मानं बहुधा विभूतिभिः। प्रेङ्खं श्रिता या कुसुमाकरानुगैर्विगीयमाना प्रियकर्म गायती॥ १३ ॥

களும், தாமரஸபுஷ்பம் போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவர்களும், பொன்னிறமான வஸ்திரமுள்ளவர்களும், மிக்க வழகுவாய்ந்தவர்களும், மிக்க ஸுகுமாரமானவர்களும், (10) யாவரும் நான்கு கைகளுள்ளவர்களும், மிக்கவொளிநிறைந்த சிறந்த மணிகளையுடைய பதக்கங்களையும், வேறு ஆபரணங்களையுமுடையவர்களும், மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களும், பவழம் போலும் வைடூர்யம் போலும் தாமரைத் தண்டுபோலும் நிறமுள்ளவர்களும், சுற்றிலும் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களையும், கிரீடங்களையும், மாலைகளையுமுடையவர்களும் ஆக இருக்கின்றனரோ (11) எந்தவுலகமானது மஹாத்மாக்களான பார்ஷதர் முதலியோரின் சிறந்த காந்தியுள்ள அழகிய விமானக்கூட்டங்களினாலும், சிறந்த ஸ்திரீகளின் காந்திகளினாலும், (*)மின்னல்களுடன் கூடின மேகக்கூட்டங்களினால் ஆகாசமானது போல சுற்றிலும் மிக்க ப்ரகாசிக்கிறதோ, (12) எந்த வுலகில், சிறந்த மூர்த்தியுடன் கூடினவளும், ஊஞ்ஜிலிலேறிக்கொண்டபொழுது (பூவின் மணத்தில் ஆசைகொண்ட) வஸந்தகாலத்திய வண்டுகளினால் அதிகம் கானஞ்செய்யப்படுகின்றவளும், (அதன் மூலம்) ப்ரியனான ஹரியினுடைய கர்மத்தை (லீலையை) க் கானஞ்செய்கின்றவள் போலிருக்கின்றவளுமான லக்ஷ்மியானவள் பலதறப்பட்ட சிறந்த ஸாமக்ரிகளைக்கொண்டு உருகாயனான பகவானுடைய சரணங்களில் பலவிதமான பூஜையைச் செய்கின்றாளோ, (13) அந்த வைகுண்டத்தில், எல்லாப் பக்தர்

(*) இங்கு மின்னல்கள்போல ஸ்தரீகளும், மேகக்கூட்டங்கள்போல விமானக்கூட்டங்களும், ஆகாசம்போல வைகுண்ட லோகமுமிருப்பதாய்க் காண்க.

ददर्श तत्राखिलसात्वतां पतिं श्रियः पतिं यज्ञपतिं जगत्पतिम्।
सुनन्दनन्दप्रबलार्हणादिभिः स्वपार्षदमुख्यैः परिसेवितं विभुम् ॥ १४ ॥
भृत्यप्रसादाभिमुखं दृगासवं प्रसन्नहासारुणलोचनाननम्। किरीटिनं कुण्ड
लिनं चतुर्भुजं पीताम्बरं वक्षसि लक्षितं श्रिया ॥१५॥ अध्यर्हणीयासनमास्थितं
परं वृतं चतुःषोडशपञ्चशक्तिभिः। युक्तं भगैः स्वैरितरत्र चाध्रुवैः स्व
एव धामन्रममाणमीश्वरम् ॥ १६ ॥ तद्दर्शनाह्लादपरिप्लुतान्तरो हृष्यत्तनुः
प्रेमभराश्रुलोचनः। ननाम पादाम्बुजमस्य विश्वसृग्यत्पारमहंस्येन पथा-

---

களுக்கும் பதியும், ஸ்ரிய:பதியும், யக்ஞபதியும், ஜகத்பதியும், ஸுநந்தர் நந்தர், ப்ரபலர், அர்ஹணர் முதலிய தமது பார்ஷத ஸ்ரேஷ்டர்களினால் சுற்றிலும் நின்று ஸேவிக்கப்பட்டவரும், விபுவும், (14) பக்தர்களுக்கு ப்ரஸாதஞ்செய்வதில் நோக்குள்ளவரும், அமுதம் போலப் பார்ப்பவருக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தரும் கண்களையுடையவரும், தெளிந்த மந்தஹாஸம் சிவந்த கண் இவற்றை முகத்திலுடையவரும், கிரீடமுள்ளவரும், குண்டலமணிந்தவரும், நான்கு கைகளையுடையவரும், பொன்னிறமான வஸ்திரந் தரித்தவரும், மார்பிலிருக்கின்ற லக்ஷ்மியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், (15) சிறந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், பரனும், ப்ரகிருதி புருஷன் மஹத்தத்துவம், அஹந்தத்துவம் ஆகிய நான்கு சக்திகளினாலும், பதினொரு இந்திரியங்கள் ஐந்து மஹா பூதங்கள் ஆகிய பதினாறு சக்திகளினாலும், ஐந்துபூத தன்மாத்திரைகளாகிற சக்திகளினாலும் சூழப்பட்டவரும், தன்னைவிட வேறான யோகிகளிடத்தில் நிலைத்திராதனவும் தன்னிடத்திலேயே எப்பொழுதுமிருப்பனவுமான ஐஸ்வரியம், க்ஞானம், சக்தி, பலம், வீர்யம், தேஜஸ் இவற்றுடன் கூடினவரும், இவ்விதமிருந்த போதிலுங்கூட சொந்தமான ஸ்வரூபத்திலேயே ரமிப்பவரும், ஆனந்தபற்றியே ஈஸ்வரனுமான அந்தப் பகவானைக்கண்டார். (16) ப்ரம்ஹதேவன், அவருடைய தரிசனத்தினாலுண்டான ஆனந்தம் நிறைந்த மனதுள்ளவராயும், மயிர்க்குச்சலையடைந்த சரீரத்தையுடையவராயும், ப்ரேமாதிக்கியத்தினால் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்யத்தை யுடையவராயுமாகி எந்தச் சரணாரவிந்தமானது பரமஹம்ஸர்களுக்குறிய க்ஞானமார்க்கத்தினால் அடையக்கூடியதோ

धिगम्यते ॥ १७ ॥ तं प्रीयमाणं समुपस्थितं तदा प्रजाविसर्गे निजशासनार्हणम् । बभाष ईषत्स्मितरोचिषा गिरा प्रियः प्रियं प्रीतमनाः करे स्पृशन् ॥ १८ ॥ श्रीभगवानुवाच—त्वयाहं तोषितः सम्यग्वेदगर्भ सिसृक्षया । चिरं भृतेन तपसा दुस्तोषः कूटयोगिनाम् ॥ १९ ॥ वरं वरय भद्रं ते वरेशं माभिवाञ्छितम् । ब्रह्मञ्श्रेयःपरिश्रामः पुंसो मद्दर्शनावधिः ॥ २० ॥ मनीषितानुभावोऽयं मम लोकावलोकनम् । यदुपश्रुत्य रहसि चकर्थ परमं तपः ॥ २१ ॥ प्रत्यादिष्टं मया तत्र त्वयि कर्मविमोहिते । तपो मे हृदयं

அந்த இவருடைய சரணாரவிந்தத்தை வணங்கினர். (17) அப்பொழுது ப்ரியனான பகவான் ப்ரீதியையடைந்தவரும், தனது அருகில் வந்தவரும், ப்ரஜைகளின் ஸிருஷ்டி விஷயத்தில் தனது உத்திரவுக்குத் தகுந்தவரும், ப்ரியருமான அந்த ப்ரம்ஹதேவனைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மந்தஹாஸத்தினலேற்பட்ட சோபையையுடைய வார்த்தையினல் சொல்லவாரம்பித்தார். (18) ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே வேதகர்ப்ப ! கெட்ட யோகிகளினல் ஸந்தோஷப்படுத்தவியலாத நான் ஸிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற இச்சையேற்பட்டதன் நிமித்தம் வெகுகாலம் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தபோமூலம் உம்மால் நன்கு ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டேன். (19) ஹே ப்ரம்ஹன் ! உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். வரனைக் கொடுக்கும் என்னிடம் வேண்டியவரனைக் கேட்டுக்கொள்ளும். பலனையடைவதற்கேற்ற ஸாதன பரிஶ்ரமமானது என்னுடைய தர்சனத்தை எல்லையாகவுடையது. (அதாவது:—என்னுடைய தரிசனத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பலனேகிடையாது என்றும்.) (20) ரஹஸ்யத்தில் "தவஞ்செய் தவஞ்செய்" என்ற எந்தவார்த்தையைக் கேட்டு மேலான தவத்தைச் செய்தீரோ இதுவும், என்னுடைய உலகிலுள்ளதைப் பார்த்தீர் என்பது யாதுண்டோ இதுவும் உமக்கு இதைத் தரவேண்டுமென்ற என்னுடைய இச்சையினது மஹிமையேயாகும். (21) ஹே அனக ! எந்தத் தபஸ்ஸானது என்னுடைய ஹிருதயமோ (அந்தரங்கமான சக்தியோ) நான் எந்தத் தபஸ்வின் ஸ்வரூபமோ அந்தத் தபஸ்ஸானது, நீர் ஸிருஷ்டியினாரம்பத்தில் அதைச்செய்யும் விஷயத்தில் மோஹத்தை யடைந்

साक्षादात्माहं तपसोऽनघ ॥ २२ ॥ सृजामि तपसैवेदं ग्रसामि तपसा पुनः । बिभर्मि तपसा विश्वं वीर्यं मे दुश्चरं तपः ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच—भगवन्सर्वभूतानामध्यक्षोऽवस्थितो गुहाम् । वेद ह्यप्रतिरुद्धेन प्रज्ञानेन चिकीर्षितम् ॥ २४ ॥ तथापि नाथमानस्य नाथ नाथय नाथितम् । परावरे यथा रूपे जानीयां ते त्वरूपिणः ॥ २५ ॥ यथात्ममायायोगेन नानाशक्त्युपबृंहितम् । विलुम्पन्विसृजन्गृह्णन्बिभ्रदात्मानमात्मना ॥ २६ ॥ क्रीडस्यमोघसङ्कल्प ऊर्णनाभिर्यथोर्णुते । तथा तद्विषयां धेहि मनीषां मयि माधव ॥ २७ ॥ भगवच्छिक्षितमहं करवाणि ह्यतन्द्रितः ।

தவராக இருந்தபொழுது என்னுலுபதேசிக்கப்பட்டது. (22) இவ்வுலகைத் தபஸ்ஸினுலேயே நான் ஸிருஷ்டிக்கிறேன். தபஸ்ஸினுலேயே திரும்பவும் ஸம்ஹரிக்கிறேன். தபஸ்ஸினுலேயே உலகைப் பரிபாலனமும் செய்கிறேன். செய்தற்கரிதான தவமானது என்னுடைய சக்தியாகவாகும் என்ருர். (23)

ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லலுற்ருர்—ஹே பகவன்! ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் அதிஷ்டாதாவான நீர் ஹிருதயகுஹை (புத்தி) யில் இருந்துகொண்டு எவ்விதத் தடையுமற்ற க்ஞானத்தினுல் என்னுல் செய்யவிரும்பப்பட்டதை அறிவீர் தானுயினும், ஹே நாத! அரூபியான உம்முடைய ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமுமான ரூபங்களை எவ்விதம் அறிந்து கொள்ளுவேனே அவ்விதம் யாசிக்கின்ற என்னுடைய யாசனையை நிறைவேற்றித்தருவீராக. (24–25) ஹே மாதவ! வீண்போகாத ஸங்கல்பமுடையவரான நீர் பலதறப்பட்ட சக்திகளினுல் விருத்திசெய்யப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தைச் சொந்தமான மாயையின் ஸம்பந்தத்தினுல் ஸம்ஹரித்துக் கொண்டும், பின்னர் பலவிதமாக ஸிருஷ்டித்துக் கொண்டும், பாலனஞ் செய்துக்கொண்டும் ஸ்வயமாகவே தன்னை ப்ரம்ஹாதிரூபமாக ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டும் எட்டுக்கால் பூச்சியானது தன்னைத்தானே மறைத்துக் கொள்ளுவதுபோல எவ்விதம் விளையாடுகின்றீரோ அவ்விதம் அவ்விஷயமான புத்தியை எனக்குக் கொடுப்பீராக. (26–27) இம்மாதிரியான உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தையடைந்த பிறகு நான் ப்ரஜா ஸிருஷ்டியைச் செய்தபோதிலுங்கூட அஹங்காராதிகளினுல்

नेहमानः प्रजासर्गं बध्येयं यदनुग्रहात् ॥ २८ ॥ यावत्सखा सख्युरिवेश ते कृतः प्रजाविसर्गे विभजामि भो जनम् । अविक्लवस्ते परिकर्मणि स्थितो मा मे समुन्नद्धमदोऽजमानिनः ॥ २९ ॥ श्रीभगवानुवाच—ज्ञानं परमगुह्यं मे यद्विज्ञानसमन्वितम् । सरहस्यं तदङ्गं च गृहाण गदितं मया ॥ ३० ॥ यावानहं यथाभावो यद्रूपगुणकर्मकः । तथैव तत्त्वविज्ञानमस्तु ते मदनुग्रहात् ॥ ३१ ॥ अहमेवासमेवाग्रे नान्यद्यत्सदसत्परम् । पश्चादहं यदेतच्च

பந்தத்தையடையமாட்டேனாதலால் பகவானான உம்மால் கட்டளையிடப்பட்ட இந்தக் காரியத்தைச் சோம்பலின்றி செய்யப்போகின்றேன். (28) ஹே ஈஶ! உம்மால் நான், உலகிலுள்ள தோழனால் மற்றொரு தோழன் போலக் கைகுலுக்கல் முதலிய காரியத்தினால் ஸம்மானிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டும் ப்ரஜா ஸ்ருஷ்டிரூபமான உமது ஸேவையிலிருந்துகொண்டும் தளர்ச்சியையடையாதவனாகவே எவ்வளவுகாலம் ஜனத்தை உத்தம மத்யமாதிபேதத்தினால் ஸ்ருஷ்டிப்பேனோ அவ்வளவுகாலம் நீர் காட்டின ப்ரேமை காரணமாக "நானும் ஜனனமற்றவன், ஸ்வதந்திரன்" என்ற எண்ணம் எனக்கேற்பட்டு அதன் மூலம் மதமானது விருத்தியையடையாதிருக்கட்டும் என்றார். (29)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—மிக்க ரஹஸ்யமானதும், அனுபவத்துடன் கூடினதும், பக்தியுடன் கூடினதும் என்றுசொல்லப்பட்டதுமான சாஸ்திரீயமான க்ஞானத்தையும், அதனுடைய அங்கத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளும். (30) [*]நான் எம்மாதிரியான ஸ்வரூபமுள்ளவனோ, எம்மாதிரியான லக்ஷணமுள்ளவனோ, எம்மாதிரியான ரூபம் குணம் கர்மம் இவையுள்ளவனோ அம்மாதிரியாகவே உள்ள தத்துவஸாக்ஷாத்காரமானது என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் உமக்குண்டாகட்டும். (31) †ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி இருந்தவன் நானேயொழிய ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமும் அவற்றுக்குக்

[*] உமது தர்சனத்தில் கூட அசக்தனான நான் ஞானத்தில் அதிகாரியாக ஆவது எங்ஙனம் எனின்? அவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்.

† இதையே தெளிவாயுபதேசிக்கின்றவராய் "यावान्" என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்டதின் பொருளை விளக்குகிறார்.

योऽवशिष्येत सोऽस्म्यहम् ॥ ३२ ॥ ऋतेऽर्थं यत्प्रतीयेत न प्रतीयेत चात्मनि । तद्विद्यादात्मनो मायां यथा भासो यथा तमः ॥ ३३ ॥ यथा महान्ति भूतानि भूतेषूच्चावचेष्वनु । प्रविष्टान्यप्रविष्टानि तथा तेषु न तेष्वहम् ॥ ३४ ॥ एतावदेव जिज्ञास्यं तत्त्वजिज्ञासुनात्मनः । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां यत्स्या-

---

காரணமான ப்ரதானமுமான பொருள் யாதுண்டோ அது ஒன்று மிருந்ததில்லை. அப்பொழுது ஸ்தூலஸூக்ஷ்மகாரணாதியான பொருள் யாவும் என்னிடத்திலேயே லயத்தையடைந்திருப்பதால் நான் மட்டு மிருந்தேனேயொழிய வேறு எதையும் செய்தேனில்லை. விருஷ்டிக்குப் பிறகும் யாதொரு இந்த ப்ரபஞ்சமுண்டோ அதாகவும் நானே இருக்கிறேன். ப்ரளயத்தில் எஞ்ஜியிருக்கும் பொருள் எதுவோ அதாகவும் நானே இருக்கிறேன். (32) ‡எதுகாரணமாய் உண்மையிலில்லாத பொருள் *(இன்னதெனச்சொல்லவியலாத பொருள்) அதிஷ்டானமான ஆத்மாவினிடத்தில், இரண்டு சந்திரன்போலத் தோற்றுகிறதோ, எதன்மூலம் ஸத்ரூபமான (முக்காலத்திலுமழிவற்ற) பொருளுங்கூட கிரஹங்களின் மத்தியிலிருக்கின்ற ராஹு வானதுபோலத் தோற்றத்தையடைவதில்லையோ அப்பொருளை ஆத்மாதிஷ்டிதமான மாயையென வறிந்துகொள்ளும். (33) (*) ஆகாசாதியான மஹாபூதங்கள் உயர்வுதாழ்வுள்ள (பலதறப்பட்ட) பெளதிக பதார்த்தங்களில் விருஷ்டிக்குப் பிறகு காணப்படுவனபற்றி அவற்றில் ப்ரவேசமுள்ளனவாகத் தோன்றினபோதிலும் உபாதான காரணமாக இருப்பதன்மூலம் அவற்றில் முன்னரே இருப்பனபற்றி உண்மையில் ப்ரவேசத்தையடைவதில்லை என்பது எவ்விதமோ, இவ்விதமே நான் பூதபெளதிக பதார்த்தங்களில் ப்ரவேசித்தவனாகக் காணப்படினும் உண்மையில் அவற்றில் ப்ரவேசித்தவனன்று (34)

---

‡ " यथात्ममायायोगेन " என்றதால் மாயையும் கேட்கப்பட்டிருப்பதாலும், பின்னர் சொல்லப்படுமிடத்தில் உபயோகப்படுவதாலும் மாயை இன்னதென்பதை இதனாலுபதேசிக்கிறார். * ஸத் என்றோ அஸத் என்றோ சொல்லவியலாததும் ஆனதுபற்றியே ஸதஸத்விலக்ஷணமுமான அதாவது:—அநிர்வசனீயமான பொருள் என்பது கருத்து.

(*) " यथाभावः = எம்மாதிரியான ஸத்தை=லக்ஷணமுள்ளவன்" என்று சொன்னதை இதனால் விளக்குகிறார்.

त्सर्वत्र सर्वदा ॥ ३५ ॥ एतन्मतं समातिष्ठ परमेण समाधिना। भवान्कल्पविकल्पेषु न विमुह्यति कर्हिचित् ॥ ३६ ॥

श्रीशुक उवाच—संप्रदिश्यैवमजनो जनानां परमेष्ठिनम्। पश्यस्तस्य तद्रूपमात्मनो न्यरुणद्धरिः॥३७॥ अन्तर्हितेन्द्रियार्थाय हरये विहिताञ्जलिः। सर्वभूतमयो विश्वं ससर्जेदं स पूर्ववत् ॥ ३८ ॥ प्रजापतिर्धर्मपति

---

[*]அன்வயவ்யதிரேகங்களினல் எது எல்லாவிடங்களிலும் எப்பொழுதுமிருக்குமோ இவ்வளவேதான் ஆத்மதத்துவத்தையறிய விருப்பமுள்ளவனுல் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவாகும். (35) இந்த என்னுடைய மதத்தை மேலான சித்தைகாக்ரியத்துடன் ஆலோசித்துப் பாரும். அவ்விதம் பார்க்கும் நீர் கல்பங்களிலுள்ள பலதறப்பட்ட ஸிருஷ்டிவிஷயத்தில் ஒருபொழுதும் மோஹத்தை (நான் கர்த்தா என்ற எண்ணத்தை) யடையமாட்டீர் என்ருர். (36)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அஜனரான (நித்யரான) ஹரியானவர் ஜனங்களுக்கு மேலான ஆதிபத்யத்திலிருக்கும் ப்ரம்ஹதேவனுக்கு இவ்விதமுபதேசித்து அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே தன்னுடைய அந்த ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டார். (37) ஸர்வபூதமயரான அந்த ப்ரம்ஹதேவன் ப்ரத்யக்ஷமான ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டவரான பகவானையும் பொருட்டு அஞ்சலிபந்தம் செய்துவிட்டு இந்த ப்ரபஞ்சத்தை முன்போலவே ஸிருஷ்டித்தார். (38) தர்மபதியான ப்ரஜாபதியானவர் ஒரு ஸமயம் ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்

---

[*] காரியங்களில் காரணப் பொருளுக்குத் தொடர்பு யாதுண்டோ அது அன்வயமெனப்படும். காரியங்களை விட்டுக் காரணப் பொருளின் விலகிநிற்றல் யாதுண்டோ அது வ்யதிரேகமெனப்படும். அவ்விதமே ஜாக்கிரம் முதலிய அவஸ்தைகளில் அவ்வவற்றின் ஸாக்ஷியாக ஆத்மாவினது தொடர்பு யாதுண்டோ அதுவும் அன்வயமெனப்படும். ஸமாதி முதலிய விடங்களில் அவஸ்தாத்ரய ஸம்பந்தமில்லாமல் ஆத்மாவின் தனித்து நிற்றல் என்பது யாதுண்டோ அது ஆத்மாவுக்கு வ்யதிரேகமாகும். ஆகவே இத்தகைய அன்வயவ்யதிரேக ரூபகாரணத்தினல் எது எல்லாவிடத்திலும் எப்பொழுதுமிருப்பதாக அறியப்படுமோ அதுவே ஆத்மாவின் தத்துவம்—உண்மை என்பது பெறப்பட்டது.

रेकदा नियमान्यमान्। भद्रं प्रजानामन्विच्छन्नातिष्ठत्स्वार्थकाम्यया ॥ ३९ ॥
तं नारद: प्रियतमो रिक्थादानामनुव्रत:। शुश्रूषमाणः शीलेन प्रश्रयेण
दमेन च ॥४०॥ मायां विविदिषन्विष्णोर्मायेशस्य महामुनि:। महाभागवतो
राजन्पितरं पर्यतोषयत् ॥ ४१ ॥ तुष्टं निशाम्य पितरं लोकानां प्रपितामहम्।
देवर्षिः परिपप्रच्छ भवान्यन्मानुपृच्छति ॥४२॥ तस्मा इदं भागवतं पुराणं
दशलक्षणम्। प्रोक्तं भगवता प्राह प्रीत: पुत्राय भूतकृत् ॥ ४३ ॥ नारद:
प्राह मुनये सरस्वत्यास्तटे नृप। ध्यायते ब्रह्म परमं व्यासायामिततेजसे
॥ ४४ ॥ यदुताहं त्वया पृष्टो वैराजात्पुरुषादिदम्। यथासीत्तदुपाख्यास्ये
प्रश्नानन्यांश्च कृत्स्नश:॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे नवमोऽध्याय: ॥ ९ ॥

பங்கொண்டவராய் அத்தகைய ஸ்வப்ரயோஜனேச்சையினுல் யமங்களையும், நியமங்களையும் அனுஷ்டித்தார். (39) †ஹே ராஜன்! புத்திரர்களுக்குள் மிக்கப்ரியமானவரும், பக்தரும், மஹாபாகவதரும், மஹாமுனியுமான நாரதர், மாயேசனுன பகவானுடைய மாயையையறிய ஆவல்கொண்டு பிதாவான ஹிரண்யகர்ப்பரை ஸேவிக்கின்றவராய்ச்சீலத்தினுலும், வணக்கத்தினுலும், தர்மத்தினுலும் சந்தோஷப்படுத்தினுர்.(40–41) தேவர்ஷியானவர் உலகங்களுக்கு ப்ரபிதாமஹனும், தனது பிதாவுமான ப்ரம்ஹதேவன் ஸந்துஷ்டராக விருப்பதையறிந்துகொண்டு, நீர் எதை என்னிடம் கேட்டீரோ. இதையே அவரிடம் கேட்டார். (42) பூதங்களைப் படைத்தவரான ப்ரம்ஹதேவன் ப்ரீதராக இருந்துகொண்டு பகவானு லுபதேசிக்கப்பட்டதும், பத்துலக்ஷணமுள்ளதுமான இந்தப் பாகவதபுராணத்தை அந்தப் புத்திரனுக்கு உபதேசித்தார். (43) ஹே நிருப! ஸரஸ்வதியின் கறையிலுட்கார்ந்துகொண்டு பரம்ப்ரம்ஹத்தைத் தியானஞ் செய்கின்றவரும், அளவிடமுடியாத தேஜஸ்ஸுள்ளவரும் முனியுமான வியாஸருக்கு நாரதருபதேசித்தார். (44) "வைராஜ புருஷனிடமிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சமானது எவ்விதமுண்டாயிற்று"

---

† இதற்குப் பிறகே முற்கூறிய ப்ரம்ஹதேவ நாரத ஸம்வாதமேற்பட்டது எனவுபதேசிக்கிறுர்.

अथ दशमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अत्र सर्गो विसर्गश्च स्थानं पोषणमूतयः। मन्वन्तरेशानुकथा निरोधो मुक्तिराश्रयः॥ १ ॥ दशमस्य विशुद्ध्यर्थं नवानामिह लक्षणम्। वर्णयन्ति महात्मानः श्रुतेनार्थेन चाञ्जसा॥ २ ॥ भूतमात्रेन्द्रिय

என நான் எதை உன்னால் கேட்கப்பட்டேனோ அதற்கும் மற்ற ப்ரஶ்னங்களுக்கும் தெளிவாகப் பதில் சொல்லுகிறேன் கேளும் என்றார். (45) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततो भागवतव्याख्याद्वारैव दशमे स्फुटम्।
राजप्रश्नोत्तरं वक्तुमारेभे बादरायणिः॥ १ ॥

(க—ரை) பிறகு பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சதுஶ்ஶ்லோகீ பாகவதத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யும் வாயிலாகவே ராஜனுடைய ப்ரஶ்னத்துக்குத் தெளிவான பதில்சொல்லவேண்டி ஸ்ரீசுகாசாரியர் தொடங்குகிறார். (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இந்தப் பாகவதபுராணத்தில் ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், ஸ்தானம், போஷணம், ஊதிகள், மன்வந்தரம், ஈசானுகதைகள், நிரோதம், முக்தி ஆஶ்ரயம் எனப் பத்துவிஷயங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. (1) பத்தாவதான ஆஶ்ரயத்தினுடைய விசுத்திக்கு (தத்வக்ஞானத்துக்கு) வேண்டியே இங்கு மைத்ரேயர் முதலிய மஹாத்மாக்கள், ஸர்க்காதி ஒன்பதுகளுடையவும் ஸ்வரூபத்தைச் சுருதியினாலும் (ஸ்துதிசெய்யுமிடங்களில்) ஸாக்ஷாத்தாகவும், அந்தந்தக்கதைகளை வர்ணிக்குமிடங்களில் தாத்பர்ய விருத்தியினாலும் வர்ணிக்கின்றனர். (2) அவற்றுள் ஆகாசாதி மஹாபூதங்களுக்கும், சப்தாதிரூபமான தந்மாத்திரைகளுக்கும், இந்திரியங்களுக்கும் மஹத் அஹங்காரம் இவைகளாகிற புத்திக்கும், குணங்

धियां जन्म सर्ग उदाहृतः। ब्रह्मणो गुणवैषम्याद्विसर्गः पौरुषः स्मृतः॥३॥ स्थितिर्वैकुण्ठविजयः पोषणं तदनुग्रहः। मन्वन्तराणि सद्धर्म ऊतयः कर्मवासनाः॥ ४ ॥ अवतारानुचरितं हरेश्चास्यानुवर्तिनाम्। पुंसामीशकथाः प्रोक्ता नानाख्यानोपबृंहिताः॥ ५ ॥ निरोधोऽस्यानुशयनमात्मनः सह शक्तिभिः। मुक्तिर्हित्वान्यथा रूपं स्वरूपेण व्यवस्थितिः॥ ६ ॥ आभासश्च निरोधश्च यतश्चाध्यवसीयते। स आश्रयः परं ब्रह्म परमात्मेति शब्द्यते ॥ ७ ॥ योऽध्यात्मिकोऽयं पुरुषः सोऽसावेवाधिदैविकः। यस्तत्रोभय-

---

களின் பரிணாமத்தையொட்டிப் பரமேஸ்வரரான ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து விராட்ரூபமாகவும் நேரிலும் யாதொரு ஜன்மமுண்டோ அதுவே ஸர்க்கமெனப்படும். வைராஜ புருஷனால் (ஹிரண்யகர்ப்பரால்) செய்யப்படும் சராசர ஸர்க்கமானது **விஸர்க்க** மெனப்படும். (3) வைகுண்டனென பகவானுடைய விஜயமானது=தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ராணிகளுக்கு அந்தந்த மரியாதாபாலன மூலமேற்படும் உத்கர்ஷமானது, ஸ்திதி=(ஸ்தானம்) எனப்படும். தனது பக்தர்கள் விஷயத்தில் அவர் செய்யும் அனுக்கிரஹமானது போஷணம் எனப்படும். அவரால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட மன்வந்தராதிபதிகளின் தர்மமானது **மன்வந்தரம்** எனப்படும். கர்மவாஸனைகள் **ஊதிகள்** எனப்படும். (4) ஹரியினுடையவும், இவரை அனுஸரிக்கின்ற புருஷர்களுடையவும அவதாரத்தையொட்டின ஸத்கதை ஈசகதை எனப்படும். இவை பலதறப்பட்ட சரித்திரங்களினால் விருத்தி செய்யப்பட்டன வாகவுமாகும். (5) ஹரியினுடைய யோக நித்திரைக்குப் பிறகு இந்த ஜீவனுக்குச் சக்திகளுடன்= உபாதிகளுடன், கூட ஏற்படும் லயமானது **நிரோதம்** எனப்படும். அவித்யையினால் அத்யஸ்தமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வாதிகளைப் பரித்யாகம் செய்து ப்ரம்ஹஸ்வரூபமாக நிற்றலானது **முக்தி** எனப்படும். (6) ஆபாஸமும்=ஸிருஷ்டியும், நிரோதமும் = லயமும் எதனிடமிருந்து ஏற்படுவதாக ப்ரமாணங்களினால் நிஸ்சயிக்கப்படுகிறதோ, பரம்ப்ரம்ஹமென்றும் பரமாத்மாவென்றும் பிரஸித்தமான அந்தப்பொருளே ஆஸ்ரயமெனச் சொல்லப்படுகிறது. (7)

विच्छेदः स स्मृतो ह्याधिभौतिकः॥८॥ एकमेकतराभावे यदा नोपलभामहे। त्रितयं तत्र यो वेद स आत्मा स्वाश्रयाश्रयः॥९॥ पुरुषोऽण्डं विनि

---

‡சக்ஷுராதி கரணாபிமானியும் த்ரஷ்டாவுமான யாதொரு ஜீவனுண்டோ இவனே ஆத்யாத்மிக புருஷனாவான். சக்ஷுராதிகளுக்கு அதிஷ்டாதாவான யாதொரு ஸூரியாதியுண்டோ இவனே ஆதிதைவிக புருஷனாவான். ஓரே சரீரத்தில் சக்ஷுராதிகோளகமென்றும், சப்தஸ்பர்சாதியான விஷயமென்றுமான இரண்டுவிதமான பேதத்தையுடைய புருஷன் (அன்னரஸமயமான சரீரம்) யாதுண்டோ இவனன்றோ (சரீரமன்றோ) ஆதிபௌதிக புருஷனாவான். (8) எப்பொழுது ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆகிய இவற்றுள் *யாதேனுமொன்று இல்லையோ அப்பொழுது நாம் மற்றொன்றைக் காண்கின்றோமில்லை. ஆகவே இம்மூன்றையும் எவர் அறிவாரோ அவர்தான் ஆத்மாவும், தனக்குத்தானே ஆஶ்ரயமாக விருந்துகொண்டு பிறவற்றுக்கும் ஆஶ்ரயமாகவுமாகிறார். (9) (*)இந்த வைராஜபுருஷன் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு எப்பொழுது வெளிவந்தாரோ அப்பொழுது ஸ்வயம்

---

‡ ஆச்ரயஸ்வரூபத்தை அபரோக்ஷானுபவத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டவேண்டி அத்யாத்மாதிபேதத்தை யுபதேசிக்கிறார்.

* அதாவது:— திருச்யமான பொருள் இல்லாவிடில் அவற்றின் தோற்றமேற்படுவதைக் கொண்டு ஊஹிக்கப்படும் சக்ஷுராதி கரணங்களுடையவும், த்ரஷ்டாவினுடையவும் ஸித்தியேற்படமாட்டாது. இவ்விரண்டுமில்லாவிடில் கரணங்களின் ப்ரவிருத்தியைக் கொண்டு ஊஹிக்கப்படும் கரணங்களுக்கு அதிஷ்டாதாக்களான ஸூரியாதிகள் ஸித்திக்கமாட்டா. ஸூரியாதிகள் இல்லாவிடிலோ கரணங்கள் ப்ரவிருத்திக்கமாட்டா. கரணப்ரவிருத்தி யில்லாவிடிலோ திருச்யஸித்தி யேற்படமாட்டாது. ஆகவே இம்மூன்றையும் ஆலோசனரூபமான ப்ரத்யயத்தினால் ஸாக்ஷியாக விருந்துகொண்டு எவர் பார்க்கின்றாரோ அவர்தான் ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயபூதரான பரமாத்மாவாகவாகிறார் என்றும்.

(*) இதுவரை சொல்லப்பட்ட அத்யாத்மாதிபேதத்தை விரிவாகவுபதேசிக்கவெண்ணங் கொண்டு வைராஜபுருஷனிடமிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சமுண்டாகும் முறையை யுபதேசிக்கிறார்.

भिद्य यदादौ स विनिर्गतः। आत्मनोऽयनमन्विच्छन्नपोऽस्राक्षीच्छुचिः शुचीः॥१०॥ तास्ववात्सीत्स्वसृष्टासु सहस्रपरिवत्सरान्। तेन नारायणो नाम यदापः पुरुषोद्भवाः॥ ११ ॥ द्रव्यं कर्म च कालश्च स्वभावो जीव एव च। यदनुग्रहतः सन्ति न सन्ति यदुपेक्षया॥ १२ ॥ एको नानात्वमन्विच्छन्योगतल्पात्समुत्थितः। वीर्यं हिरण्मयं देवो मायया व्यसृजत्त्रिधा ॥ १३ ॥ अधिदैवमथाध्यात्ममधिभूतमिति प्रभुः। अथैकं पौरुषं वीर्यं

சுத்தரான அவர் தான்வஸிப்பதற்குற்ற ஸ்தானத்தில் விருப்பங்கொண்டு கர்ப்போதகமென்ற பெயருள்ள சுத்தமான ஜலத்தை ஸிருஷ்டித்தார். (10) தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்த ஜலத்தில் ஆயிரம் வருஷங்கள் முழுதும் வாஸஞ்செய்தார். யாதுகாரணத்தினால் ஜலங்கள் புருஷனான நரனிடமிருந்து உண்டாயினவோ அக்காரணத்தினால் அந்த ஜலத்தில் வாஸஞ்செய்ததன் மூலம் அவர் [*]நாராயணன் என்ற பெயருள்ளவராகவும் ஆகிறார். (11) †த்ரவ்யமும்=உபாதானகாரணமான ப்ருதிவீ முதலியனவும், நிமித்தங்களான கர்மங்களும், ஸமஷ்டி ஸூக்ஷ்மசரீராபிமானியும் போக்தாவுமான ஹிரண்யகர்ப்பஜீவனும், ஸ்வபாவமும் இவருடைய அனுப்பிரவேசத்தினால் தமது காரியத்தைச் செய்யத்திறமை யுடையவைகளாகவாகின்றனவே யொழிய இவர் ப்ரவேசிக்காவிடில் ஆகமாட்டா. (12) ஒருவராக இருந்த அவர் பலவாகவாகவிருப்பங்கொண்டவராய் ‡யோகமாகிற படுக்கையிலிருந்து எழுந்து தனது மாயையினால் (ஸங்கல்பத்தினால்) ஹிரண்மயமான வீரியத்தை (ஹிரண்யம் போல அதிகப் பிரகாசமுள்ள கர்ப்பரூபமான தேஹத்தை) மூன்றாகப் பிரித்தார். (13)

ப்ரபுவானவர் பௌருஷமான=புருஷாதிஷ்டிதமான, ஒரே வீரியத்தை=கர்ப்பரூபமான தேஹத்தை, அதிதைவமென்றும், பிறகு

---

[*] "आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः। अयनं तस्य ताः पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः॥ என்ற வசனப்படி நார=நரனிடமிருந்துண்டான ஜலங்களை அயனமாக இருப்பிடமாகவுடையவர் என்பது பொருள். † ஸமஷ்டிவிராடந்தர்யாமியின் மஹிமையைச் சொல்லுகிறார். ‡ யோகத்தினின்றும் கலைந்து என்று பொருள்.

त्रिधा भिद्यत तच्छृणु ॥ १४ ॥ अन्तःशरीर आकाशात्पुरुषस्य विचेष्टतः। ओजः सहो बलं जज्ञे ततः प्राणो महानसुः ॥१५॥ अनुप्राणन्ति यं प्राणाः प्राणन्तं सर्वजन्तुषु। अपानन्तमपानन्ति नरदेवमिवानुगाः॥ १६ ॥ प्राणेन क्षिपता क्षुत्तृडन्तरा जायते प्रभोः। पिपासतो जक्षतश्च प्राङ्मुखं निरभिद्यत ॥ १७ ॥

मुखतस्तालु निर्भिन्नं जिह्वा तत्रोपजायते। ततो नानारसो जज्ञे जिह्वया योऽधिगम्यते ॥१८॥ विवक्षोर्मुखतो भूम्नो वह्निर्वाग्व्याहृतं तयोः।

அத்யாத்மமென்றும், அதிபூதமென்றும் மூன்றுவிதமாக எவ்விதம் பிரித்தாரோ அதை என்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளு. (14) புருஷன் கிரியாசக்தியுடன் பலதறப்பட்டசேஷ்டையைச் செய்யுங்கால் சரீரத்துக்குள்ளிருக்கின்ற ஆகாசத்திலிருந்து ஓஜஸ்ஸென்ற இந்திரியசக்தியும், ஸஹஸ் என்ற மனஸ்சக்தியும், பலம் என்ற தேஹசக்தியும், சக்த்யாத்மகமான அந்தச் சூக்ஷ்மரூபத்திலிருந்து சூத்ராத்மா எனப்பெரிய ஸர்வப்ராணிகளுடைய முக்கிய ப்ராணனும் உண்டாயின. (15) அரசனை யண்டிப்பிழைக்கும் வேலைக்காரர்கள்போல ஸர்வஜந்துக்களிடத்திலும் உள்ள எல்லா இந்திரியங்களும் சேஷ்டையைச் செய்கின்ற ப்ராணனை அனுஸரித்தே தாங்களும் சேஷ்டையைச் செய்கின்றன. சேஷ்டையைச் செய்யாத இதை யனுஸரித்தே தாங்களும் சேஷ்டையைச் செய்யாதிருக்கின்றன. (16) சலனத்தைச் செய்கின்ற ப்ராணன் நிமித்தமாகவே ப்ரபுவுக்கு=விராட்ஜீவாபேதத்தை யடைந்தவர்க்கு, உள்ளில் பசி தாஹம் இவையுண்டாயின. பிறகு ஜலங்குடிக்க விரும்புகின்றவரும் ஆஹாரத்தையுட்கொள்ள விரும்புகின்றவருமான அவருக்கு முதலில் வாயானது பிளந்தது. (வாய் என்ற பாகம் அண்டத்திலிருந்து தனியாய் தோன்றிற்று.) (17) வாயிலிருந்து தாலுவும் (நாக்கென்ற ஜிஹ்வேந்திரியமிருக்குமிடமும்) அங்கு ஜிஹ்வையென்ற இந்திரியமும், பிறகு ஜிஹ்வேந்திரியத்தினால் அறியக்கூடிய பலவிதமான ரஸமும், (வருணன் என்றதேவதையும்) உண்டாயின. (18) பேசுவதற்கு இச்சையுள்ள பூமாவான அவருடைய முகத்திலிருந்து

जले वै तस्य सुचिरं निरोधः समजायत॥ १९॥ नासिके निरभिद्येतां दोधूयति नभस्वति। तत्र वायुर्गन्धवहो घ्राणो नसि जिघृक्षतः॥ २०॥ यदात्मनि निरालोकमात्मानं च दिदृक्षतः। निर्भिन्ने ह्यक्षिणी तस्य ज्योतिश्चक्षुर्गुणग्रहः॥ २१॥ बोध्यमानस्य ऋषिभिरात्मनस्तज्जिघृक्षतः। कर्णौ च निरभिद्येतां दिशः श्रोत्रं गुणग्रहः॥ २२॥ वस्तुनो मृदुकाठिन्यलघुगुर्वोष्ण-

---

வன்ஹி என்ற தேவதையும், வாக் என்ற இந்திரியமும், *வன்ஹி வாக் இவ்விரண்டின் மூலம் வியாஹிருதமும்=சப்தமும் உண்டாயிற்று. ப்ராணவாயுவானது அதிகமாகச் சரீரத்திலோடும்பொழுது ஜலத்தில் வெகுகாலம் வஸிக்கும் அந்த விராட்டுக்கு நிரோதமானது=உள்ளில் கிலேசமானது, உண்டாயிற்று (ஸ்வாஸசலன மில்லாவிடில் காரிய நிர்வாஹம் முடியாதாகையால் அதற்குவேண்டி) ஸ்வாஸமோடுவதற்கு மார்க்கங்களான நாஸிகைகள் தோன்றின. கந்தத்தைக் கிரஹிக்கவிரும்புகின்ற அவருடைய அந்த நாஸிகையில் கந்தத்தைச் சுமக்கின்ற வாயுதேவதையும், கிராணமென்ற இந்திரியமும் உண்டாயின. (19–20) எப்பொழுது தேஹத்தினிடத்தில் ப்ரகாசமின்மையானது உண்டாயிற்றோ அப்பொழுது அவர் தேஹத்தையும் விஷயத்தையும் பார்க்க விருப்பங்கொள்ளுங்கால் கண்கள் (என்ற கோளகங்கள்) தோன்றின. ஜ்யோதிஸ் என்ற சூரிய தேவதையும், ரூபத்தைக் கிரஹிக்கின்ற சக்ஷுரிந்திரியமும் தோன்றின. (21) அவர் வேதங்களினால் போதிக்கப்படும் பொழுது அந்தத் தனது போதனத்தைக்கிரஹிக்கவிரும்பின அவருக்குக் காதுகள் (என்ற கோளகங்களும்) திக்குகள் என்ற தேவதைகளும், சப்தமென்ற குணத்தைக் கிரஹிக்கின்ற ஶ்ரோத்திரமென்ற இந்திரியமும் வெளிவந்தன. (22) பொருளைப் பற்றின மெதுத்தன்மை கடினத்தன்மை, (*)லகுத்தன்மை, கனத்தன்மை, ஸ்வல்பம் சூடுள்ள

---

*மூலத்தில் तयोः என்றதிலிருந்து வாகிந்திரியத்தின் கர்மமான வியவஹாரமானது இந்திரியம் தேவதை இவ்விருவருக்கும் அதீனமானது என்பது பெறப்பட்டது. (*) கையினால் அசைக்கப்படுங்கால் லகுத்தன்மை குருத்தன்மை இவை அறியப்படுவதால் அவ்விரண்டும் த்வக் என்ற இந்திரியத்தின் விஷயங்கள் என்பது பௌராணிகர்களின் கொள்கை.

शीतताम् । जिघृक्षतस्त्वङ्क्षिभिन्ना तस्यां रोममहीरुहाः। तत्र चान्तर्बहिर्वा तस्त्वचा लब्धगुणो वृतः ॥२३॥ हस्तौ रुरुहतुस्तस्य नानाकर्मचिकीर्षया । तयोस्तु बलमिन्द्रश्च आदानमुभयाश्रयम् ॥ २४ ॥ गतिं जिगीषतः पादौ रुरुहातेऽभिकामिकाम् । पद्भ्यां यज्ञः स्वयं हव्यं कर्मभिः क्रियते नृभिः ॥२५॥ निरभिद्यत शिश्नो वै प्रजानन्दामृतार्थिनः। उपस्थ आसीत्कामानां

தன்மை, சீதத்தன்மை இவற்றைக் கிரஹிக்க அவர் விரும்பின பொழுது தோல் என்ற கோளகமும், அதிலுள்ள உரோமங்களென்ற இந்திரியமும், மஹீருஹர்கள் என்ற தேவதைகளும் தோன்றின. அந்தத்வக் என்ற இந்திரியத்தில், த்வகிந்திரியமூலமடையப்பட்ட ஸ்பர்சம் என்ற குணத்தையுடைய [*]வாயுவானது உள்ளிலும் வெளியிலும் சூழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறது. (23)

அவர் பலதறப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும் விருப்பத்துடன் கூடினவராக இருக்கும்பொழுது ஹஸ்தங்கள் (என்ற கோளகங்கள்) தோன்றின. அவ்விரண்டையு மொட்டியே பலம் என்ற இந்திரியமும், இந்திரன் என்ற தேவதையும் இந்திரியம் தேவதை இரண்டையும் ஆஶ்ரயித்து ஆதானம் என்ற காரியமும் ஏற்பட்டன. (24) அவர் இஷ்டமான கமனத்தைச் செய்யவிரும்புங்கால், பாதங்கள் (கோளகங்கள்) தோன்றின. அந்தப் பாதங்களுடன் கூடவே யக்ஞரான விஷ்ணுவானவர் அவற்றுக்கு அதிஷ்டாதிரு தேவதையாக அங்கிருந்தார். மனிதர்களால் செய்யப்படும் கதியினால் அடையக்கூடிய யக்ஞார்த்தமான ஹவ்யரூபமான த்ரவ்யமென்ற விஷயமானது கதியென்ற கர்மசக்தியான இந்திரியத்துடன் கூட உண்டாயிற்று. (25) ப்ரஜை, ஆனந்தம்=ரதி, அமிருதம்= ஸ்வர்க்காதிகள் இவற்றில் விருப்பங்கொள்ளுங்கால் சிஶ்னம் (என்ற கோளகமானது) உண்டாயிற்று. அதில் உபஸ்தமென்ற

---

[*] த்வக் என்ற இந்திரியமே வெளியில் திணவுடன் கூடின ஸ்பர்சத்தைக் கிரஹிக்குமாயின் லோம என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்படும். அப்பொழுது அதற்கு மரங்கள் தேவதைகளாகும். அதுவே உள்ளிலும் வெளியிலுமுள்ள ஸ்பர்சத்தைக் கிரஹிக்குமாயின் அப்பொழுது த்வக் என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்படும். அதற்கு வாயுவானது தேவதையாகவாகும் எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க.

प्रियं तदुभयाश्रयम् ॥ २६ ॥ उत्सिसृक्षोर्धातुमलं निरभिद्यत वै गुदम्।
ततः पायुस्ततो मित्र उत्सर्ग उभयाश्रयः ॥ २७ ॥ आसिसृप्सोः पुरः पुर्या
नाभिद्वारमपानतः। तत्रापानस्ततो मृत्युः पृथक्त्वमुभयाश्रयम् ॥ २८ ॥
आदित्सोरन्नपानानामासन्कुक्ष्यन्त्रनाडयः। नद्यः समुद्राश्च तयोस्तुष्टिः
पुष्टिस्तदाश्रये ॥ २९ ॥ निदिध्यासोरात्ममायां हृदयं निरभिद्यत। ततो

இந்திரியமும் (ப்ரஜாபதி என்றதேவதையும்) தோற்றத்தை யடைந்தன. காமங்களை (ஸ்திரீ போகத்தை) ஸம்பந்தித்துள்ள ப்ரியமானது=சுகமானது, அவ்விரண்டையும் ஆஶ்ரயித்து உண்டாயின. (26) உட்கொள்ளப்பட்ட அன்னாதிகளின் அஸாரமான மலத்தை வெளியில் கழிக்க அவர் விரும்புங்கால் குதம் (என்ற கோளகமும்) பாயு என்ற இந்திரியமும், பிறகு மித்திரன் என்ற தேவதையும், பாயுமித்திரன் இரண்டையும் ஆஶ்ரயித்த உத்ஸர்க்கம் (வெளியில் விடல்) என்ற விஷயமும் உண்டாயின. (27) தேஹத்திலிருந்து வேறு தேஹங்களைச் சுற்றிலும் செல்ல அவர் விரும்புங்கால் நாபித்வாரம் (என்ற கோளகமானது) உண்டாயிற்று. அபானத்திலிருந்து கீழ்ச்சொல்ல விருப்புங்கால் அங்கு அபானம் என்ற இந்திரியமும், அதிலிருந்து ப்ராணாபானங்களையாஶ்ரயித்த மரணமென்ற விஷயமும் உண்டாயிற்று.† (28) அவர் அன்னம் பானம் இவற்றைக் கிரஹிக்க விரும்புங்கால் குக்ஷி (வயிறு) என்ற அதிஷ்டானமும், அந்த்ரங்களும் (இந்திரியஸ்தானத்திலுள்ள அன்னத்தைக் கிரஹிக்கும் கரணமும்) நாடிகளும் (பானத்தைக் கிரஹிக்கும் கரணமும்) அந்த அந்த்ரம் நாடி இவற்றுக்குத் தேவதைகளான நதிகளும், ஸமுத்திரங்களும் உண்டாயின. அந்த்ரம் நாடி இரண்டையும் ஆஶ்ரயித்து துஷ்டியும்=உதரபூர்த்தியும், புஷ்டியும்=ஸ்தௌல்யமும் ஏற்படுகின்றன. (அதாவது:—அவர் அன்னத்தைக் கிரஹிக்கவிரும்புங்கால் குக்ஷி அந்த்ரம், ஸமுத்திரம் துஷ்டி இவைகளும், பானத்தைக் கிரஹிக்க விரும்புங்கால் குக்ஷி நாடி நதி புஷ்டி இவைகளும் உண்டாயின என்றும்.) (29) அவர் தனது மாயையைத் திருடமாகச் சிந்திக்க விரும்புங்கால்

---

† நாபியிலுள்ள ப்ராணாபானங்களின் ஸம்பந்தமானது விலகினால் மரணமேற்படுகிறதென்பது உலகப்பிரஸித்தமாக விருக்கிறது.

मनस्ततश्चन्द्रः सङ्कल्पः काम एव च ॥ ३० ॥ त्वक्चर्ममांसरुधिरमेदोमज्जास्थिधातवः । भूम्यप्तेजोमयाः सप्त प्राणो व्योमाम्बुवायुभिः ॥ ३१ ॥ गुणात्मकानीन्द्रियाणि भूतादिप्रभवा गुणाः । मनः सर्वविकारात्मा बुद्धि-

---

ஹிருதயம் (என்ற கோளகமானது) வெளிப்பட்டது. அதன் பிறகு மனதும், அதன் பிறகு சந்திரனும் அதன் பிறகு ஸங்கல்பமும், அதன் பிறகு காமமும், வெளிப்பட்டன. (30) ‡த்வக்(ஸ்தூலமான தோல்) சர்மம் (அதற்குமேலுள்ள ஸூக்ஷ்மமான தோல்) மாம்ஸம், ரக்தம், மேதஸ், மஜ்ஜை அஸ்தி (எலும்பு) என்ற ஏழுதாதுக்களும் *பூமி ஜலம் தேஜஸ் இவற்றின் காரியங்களாகும். ஆகாசம் ஜலம் வாயு இவற்றினுல் ப்ராணன் தோற்றத்தையடைந்தது. (31)

இந்திரியங்கள், சப்தாதிகளான குணங்களில் ஆத்மாவை= ஸ்வபாவத்தை உடையன. அதாவது:—விஷயத்தில் நோக்காகிற ஸ்வபாவமுடையனவென்றும். சப்தாதி குணங்களோ பூதாதியான அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. (அதாவது:—சப்தாதி விஷயங்கள் அஹங்கார கல்பிதமான சோபனஸ்வபாவமுள்ளனவேயன்றி இயற்கையிலில்லை என்றும்.) மனதோ எல்லாவிகாரங்களுடையவும் ஸ்வரூபமாக இருக்கிறது. (அதாவது:—மனதானது தாமஸங்களான விஷயங்களில் ஸங்கல்பத்தையோ விகல்பத்தையோ செய்கின்றதேயொழிய "இது விடத்தக்கது" "இது அங்கீகரிக்கத் தக்கது" என்ற பகுத்தறிவை தருவதில்லை என்றும்.) புத்தியோ விஜ்ஞான ஸ்வரூபமுள்ளதாக இருக்கிறது. (அதாவது:—புத்தியானது மனஸ்ஸினுல் கல்பிக்கப்பட்ட தாமஸங்களான விஷயங்களை நிஸ்சயிக்கிறதேயொழிய இயற்கையில் ஆத்ம நிஸ்சயம் செய்வதில்லை என்றும்) (32) பூமி முதலிய (பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு,

---

‡ இவ்விதம் அதிதைவாதிபேதத்தைப் பிரித்து உபதேசித்து அவற்றின் அம்சபூதங்களான தாது முதலியவற்றின் ஸ்வரூபத்தை இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிறுர். * த்வக் முதல் எலும்பு முடியவுள்ள எழு தாதுக்களும் பொதுவாய் பஞ்சபூதங்களின் காரியங்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட வாயு ஆகாசம் இரண்டும் ஆஹாராதிரூபமாகத் தாதுவிருத்திக்குக் காரணமாகவாகாமையால் பூமி ஜலம் தேஜஸ் இவற்றின் காரியங்களாகமட்டும் சொல்லப்பட்டன.

विज्ञानरूपिणी ॥ ३२ ॥ एतद्भगवतो रूपं स्थूलं ते व्याहृतं मया। मह्यादि-
भिश्चावरणैरष्टभिर्बहिरावृतम् ॥ ३३ ॥ अतः परं सूक्ष्मतममव्यक्तं निर्विशे-
षणम्। अनादिमध्यनिधनं नित्यं वाङ्मनसः परम् ॥ ३४ ॥ अमुनी भग-
वद्रूपे मया ते अनुवर्णिते। उभे अपि न गृह्णन्ति मायासृष्टे विपश्चितः॥३५॥
स वाच्यवाचकतया भगवान्ब्रह्मरूपधृक्। नामरूपक्रिया धत्ते सकर्मा-
कर्मकः परः॥३६॥ प्रजापतीन्मनून्देवानृषीन्पितृगणान्पृथक्। सिद्धचारण-

---

ஆகாசம், அஹங்தத்துவம், மஹத்தத்துவம் ப்ரகிருதி இவையாகிய) எட்டு ஆவரணங்களினல் வெளியில் மறைக்கப்பட்டதும், ஸ்தூலமுமான இந்த பகவத்ரூபமானது என்னல் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (33) இதற்குக் காரணமாயுள்ள ஸமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரமோவெனில் அவ்யக்தமும்=எந்த இந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாததும், நிர்விசேஷணமும்=வர்ணம் ஆகாரம் முதலியனவற்றதும், உத்பத்தி ஸ்திதிலயம் இவையற்றதும், நித்யமும்=எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுள்ளதும், வாக்கு மனஸ் இவற்றுக்குப் பரமானதும்=எட்டாததும், ஆகும். (34) என்னுலுனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இந்தப் பகவத்ரூபங்கள் இரண்டும் மாயையினல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டமைபற்றி வித்வான்கள்=ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவர்கள் இவற்றை உண்மையானதென அங்கீகரிப்பதில்லை. (35)

(*)அந்தப்பகவான் ப்ரம்ஹதேவனின் ரூபத்தைத்தரித்தவராய்க் கொண்டு தான்வாச்யமாகவும் வாசகமாகவுமிருப்பதால் (வாசகமாக இருப்பதன்மூலம்) நாமங்களை (பெயர்களை)யும், (வாச்யமாக இருப்பதன் மூலம்) ரூபங்களையும், கிரியைகளையும் தரிக்கிருர். மாயையினல் கர்மாவுடன்=வியாபாரத்துடன், கூடினவராக இருப்பினும் உண்மையில் அகர்மகருப்=எவ்வித வியாபாரமுமற்றவரும், பரனுமேயாவார். (36) அதாவது:—ப்ராஜாபதிகளையும், (ப்ராஜாபதிகள் என்ற பெயர்களையும், அப்பெயரினல் சொல்லப்படும் ரூபங்களையும்,

---

(*) "यद्रूपगुणकर्मकः" என ப்ரம்ஹதேவனுக்குப் பகவான் எதைச் சொன்னரோ அதை விரித்துரைக்க வேண்டி ப்ரம்ஹாதி ரூபங்களையும் அவற்றின் கர்மங்களையும் இந்த 36-வது சுலோகம் முதல் 43-வதுசுலோகம் முடியவுள்ள 8 சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிருர்.

गन्धर्वान्विद्याध्रासुरगुह्यकान् ॥३७॥ किन्नराप्सरसो नागान्सर्पान्किंपुरुषोरगान्। मातृ रक्षःपिशाचांश्च प्रेतभूतविनायकान् ॥ ३८ ॥ कूश्माण्डोन्मादवेतालान्यातुधानान्ग्रहानपि। खगान्मृगान्पशून्वृक्षान्गिरीन्नृप सरीसृपान् ॥ ३९ ॥ द्विविधाश्चतुर्विधा येऽन्ये जलस्थलनभौकसः। कुशलाकुशला मिश्राः कर्मणां गतयस्त्विमाः ॥ ४० ॥

सत्त्वं रजस्तम इति तिस्रः सुरनृनारकाः। तत्राप्येकैकशो राजन्भिद्यन्ते गतयस्त्रिधा। यदैकैकतरोऽन्याभ्यां स्वभाव उपहन्यते ॥ ४१ ॥ स

அதற்குறிய கர்மங்களையும்,) மனுக்களையும் (மனுக்கள் என்ற பெயர்களையும், அப்பெயரினுற் சொல்லப்படும் ரூபங்களையும், அதற்குறிய கர்மங்களையும்) தேவர்களையும் (தேவர்கள் என்ற பெயர்கள், அதனுல் வாச்யங்களான ரூபங்கள், அதற்கேற்ற கர்மங்கள் இவைகளையும்) ருஷிகள், பிதிருகணங்கள், ஸித்தர், சாரணர், கந்தர்வர், வித்யாதரர், அசுரர், குஹ்யகர். (37) கின்னரர், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், நாகர், ஸர்ப்பர், கிம்புருஷர், உரகர், மாதிருக்கள், ரக்ஷஸ்ஸுக்கள், பிசாசர், ப்ரேதர், பூதர், விஞயகர், (38) ஹே ந்ருப! கூஶ்மாண்டர், உன்மாதர், வேதாளர், யாதுதானர், க்ரஹங்கள், பக்ஷிகள், மிருகங்கள், பசுக்கள், விருக்ஷங்கள், மலைகள், மலைப்பாம்புகள், (39) மற்றும் ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் என இரண்டுவிதங்களாகவுள்ளனவும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் என நான்குவிதங்களாகவுள்ளனவும், ஜலம், தரை, ஆகாசம் இவற்றில் வஸிப்பனவும் எவைகளுண்டோ அவற்றின் பெயர்களையும், அப்பெயர்களுக்கேற்ற ரூபங்களையும், அவ்வவற்றுக்குறிய கர்மங்களையும், அவ்வவற்றிற்கேற்ற உட்பிரிவுடன் கூட தரிக்கிருர். உத்தமங்களென்றும், நீசங்களென்றும், மத்யமங்களென்றுமான இவைகள் புண்ணியம், பாபம், மிஶ்ரம் என்ற கர்மங்களின் பலன்களாகும். (40) ஹே ராஜன்! ஸத்வத்தினுல் தேவகதியும், ரஜஸ்ஸினுல் மனிதகதியும், தமஸ்ஸினுல் நாரககதியுமாக மூன்றுகதிகளுண்டு. எப்பொழுது ஒவ்வொரு ஸ்வபாவமும், (குணமும்) மற்ற இரண்டுகுணங்களினுலும் பின்தொடரப்படுகின்றதோ (அதாவது:—ஒருகுணம் ப்ராதானமாகவும் மற்ற குணங்கள் அதற்குட்பட்டனவாகவும் ஆகின்றனவோ என்ரும்)

एवेदं जगद्धाता भगवान्धर्मरूपधृक्। पुष्णाति स्थापयन्विश्वं तिर्यङ्नरसुरात्मभिः॥४२॥ ततः कालाग्निरुद्रात्मा यत्सृष्टमिदमात्मनः। सन्नियच्छति तत्काले घनानीकमिवानिलः॥ ४३ ॥ इत्थं भावेन कथितो भगवान्भगवत्तमः। नेत्थं भावेन हि परं द्रष्टुमर्हन्ति सूरयः॥ ४४ ॥ नास्य कर्मणि जन्मादौ परस्यानुविधीयते। कर्तृत्वप्रतिषेधार्थं माययाऽऽरोपितं हि तत् ॥ ४५ ॥ अयं तु ब्रह्मणः कल्पः सविकल्प उदाहृतः। विधिः साधारणो

அப்பொழுது கர்மபலன்கள் ஒவ்வொன்றும் மூன்றுவிதமாகப் பிரிவை யடைகின்றன. (41) ஜகத்தை ஸிருஷ்டித்தவரும், தர்மரூபத்தைத் தரித்தவருமான அந்தப்பகவானே, திர்யக்கான வராஹாத்யவதாரங்களினாலும், நரர்களான ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்களினாலும், ஸுரர்களான வாமனாத்யவதாரங்களினாலும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்து கொண்டு போகங்களைக் கொடுத்துப் போஷித்து வருகிறார். (42) பிறகு பகவான் காலாக்னி ருத்ரரூபமுள்ளவராய்த் தன்னிடமிருந்து ஆதியில் எது ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ அந்த இந்த ப்ரபஞ்சத்தை வாயுவானது மேகக் கூட்டத்தைப் போல கல்பத்தின் முடிவில் அழித்துவிடுகிறார். (43) பகவான் ப்ரம்ஹாதிகளைவிட மேலானவராயினும் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிரூபத்துடன் கூடினவராக சொல்லப்பட்டார். சூரிகளோவெனில் பரனை சுத்தரூபத்தை இவ்வித ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி ரூபத்துடன் கூடினதாகப் பார்க்கமாட்டார்கள். (44) பரனை இவருக்கு ஸிருஷ்டி முதலிய கர்மத்தில் கர்த்திருத்வமானது உண்மையில் கிடையாது. (ஶ்ருதிஸ்மிருத்யாதிகளில்) கர்த்திருத்வத்தை மறுப்பதற்கு வேண்டியே அது ஆரோபித்துக் கூறப்படுகிறது. அந்தக் கர்த்திருத்வமானது மாயையினால் ஆரோபிதமாக (ப்ரகாசிதமாக) வன்றோ இருக்கின்றது. (45) எந்த மஹாகல்பத்தில் ப்ராகிருதங்களான மஹதாதி ஸிருஷ்டிகளும், எந்த அவாந்தரகல்பத்தில் வைகிருதங்களான ஸ்தாவராதி ஸிருஷ்டிகளும் ஏற்படுகிறது என்ற விதியானது (முறையானது) மற்ற மஹாகல்பாதிகளுடன் ஸமானமாகவே இருக்கிறதோ அவாந்தரகல்பத்துடன் கூடின ப்ரம்ஹஸம்பந்தியான இந்த மஹாகல்பமோ உதாஹரணத்துக்கு வேண்டி உமக்குச் சுருக்க

यत्र सर्गः प्राकृतवैकृताः॥ ४६ ॥ परिमाणं च कालस्य कल्पलक्षणवि-
ग्रहम्। यथा पुरस्ताद्व्याख्यास्ये पाद्मं कल्पमथो शृणु॥ ४७॥ शौनक
उवाच—यदाह नो भवान्सूत क्षत्ता भागवतोत्तमः। चचार तीर्थानि भुव-
स्त्यक्त्वा बन्धून्सुदुस्त्यजान्॥ ४८॥ कुत्र कौषारवेस्तस्य संवादोऽध्यात्म-
संश्रितः। यद्वा स भगवांस्तस्मै पृष्टस्तत्त्वमुवाच ह॥ ४९॥ ब्रूहि नस्त-
दिदं सौम्य विदुरस्य विचेष्टितम्। बन्धुत्यागनिमित्तं च तथैवागतवान्पुनः
॥ ५०॥ सूत उवाच—राज्ञा परीक्षिता पृष्टो यदवोचन्महामुनिः। तद्वोऽ-
भिधास्ये शृणुत राज्ञः प्रश्नानुसारतः॥ ५१॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां द्वितीयस्कन्धे पुरुषसंस्थानानुवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः॥ १०॥

॥ द्वितीयस्कन्धश्च समाप्तः॥

மாகச் சொல்லப்பட்டது. (46) காலத்தின் பரிமாணத்தையும், கல்பத்தின் லக்ஷணத்தையும், (அதாவது:—கல்பம் இப்பேர்பட்டது இம்மாதிரியான ரூபமுள்ளது என்பதையும்) அதனுடைய விக்ரஹத்தையும் (அவாந்தரகல்பத்தையும்) உள்ளபடி அடுத்து வரும் மூன்றாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்போகிறேன். அங்கு பூராவாகச் சொல்லப்படும் பாத்மகல்பத்தையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் என்றார். (47) சௌனகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ஸூத! பாகவதோத்தமரான விதுரர் விடுவதற்கியலாத பந்துக்களை விட்டுவிட்டு பூமியிலுள்ள தீர்த்தங்களைக் குறித்து ஸஞ்சரித்தார் என எங்களுக்கு எதை நீர் சொன்னீரோ அந்த விதுரருக்கும் மைத்ரேயருக்கும் அத்யாத்மக்ஞானம் கலந்த ஸம்வாதமானது எவ்விடத்தில் ஏற்பட்டது. பகவானும் ப்ரஸித்தரும் கேட்கப்பட்டவருமான அந்த மைத்ரேயர் அந்த விதுரருக்கு எந்தத்தத்துவத்தையுபதேசித்தாரோ ஹே ஸௌம்ய! அந்த இந்தத் தத்துவத்தையும், விதுரருடைய காரியத்தையும், பந்துக்களைப் பரித்யாகஞ் செய்வதற்குறிய நிமித்தத்தையும், அவ்விதமே அவர் திரும்பிவந்தாரே அதன் காரணத்தையும் சொல்லுவீராக என்றார். (48-50) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—பரீக்ஷித்ராஜனால் கேட்கப்பட்ட மஹாமுனியான

சுகாசாரியர் அரசனின் ப்ரஶ்னத்தையனுஸரித்து எதைச் சொன்ஞரோ அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் (அதிலிருந்தே உங்கள் கேள்விக்குப் பதிலேற்பட்டுவிடும்) என்ருர். (51)

இந்த ஸ்கந்தமுடிவில் ஸ்ரீதராசாரியர் அவர்கள் இயற்றிய ஶ்லோகங்களாவன—

श्रीमद्भागवतं येन स्वब्रह्ममुखतो मितम् ।
ब्रह्मनारदयोः प्रोक्तं तं वन्दे गुरुमीश्वरम् ॥ १ ॥
यत्सूत्रयन्त्रितं विश्वं नरीनर्ति जगत्त्रयम् ।
सन्तस्तमेव पृच्छन्तु यदत्र स्खलितं मया ॥ २ ॥
द्वितीयस्कन्धसंबन्धिपदभावार्थदीपिका ।
उद्दीप्यतामियं सद्भिर्यथास्यात्तत्त्वदीपिका ॥ ३ ॥
ईक्षन्तामिच्छया सन्तः क्षमन्तां मम साहसम् ।
मया हि स्वीयबोधाय कृतमेतन्न सर्वतः ॥ ४ ॥

(க—ரை) ஸ்ரீமத்பாகவதமானது எவரால் தனது முகத்தினல் ப்ரம்ஹதேவனுக்கும் ப்ரம்ஹதேவன் முகத்தினல் நாரதருக்கும் சுருக்கமாக வுபதேசிக்கப்பட்டதோ குருரூபியான அந்த ஈஶ்வரனை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (1) இந்த ஜகத்ரயரூபமான விஶ்வமானது எந்த ஸூத்திரத்தினல் கட்டுண்டு கூத்தாடுகின்றதோ அவரையே, இந்தப் பாகவதவியாக்யான விஷயத்தில் என்னல் தவருக எழுதப்பட்டதைப்பற்றி ஸாதுக்கள் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளட்டும். (2) இரண்டாவது ஸ்கந்தத்திலுள்ள பதங்களின் கருத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற விளக்கானது எவ்விதம் தத்துவத்தை விளக்குவதாக வாகுமோ அவ்விதம் ஸாதுக்களால் ப்ரகாசப் படுத்தப்படட்டும். (3) ஸாதுக்கள் இச்சையுடன் இதைப் பார்க்கட்டும். என்னுடைய ஸாஹஸத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். என்னலோ இந்த வியாக்யானமானது சொந்தமான அறிவுக்குவேண்டிச் சுருக்கமாகச் செய்யப்பட்டதே யொழிய முழுவதும் செய்யப்படவில்லை. (4)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண த்விதீயஸ்கந்தத்தில் புருஷ ஸம்ஸ்தானுவர்ணனமென்ற பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸ்கந்தமும் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

ஐந்தாவது தசகம்.

(அ-கை) இவ்விதம் பலன் தாதக்க சுத்த ஸத்துவமயமான மூர்த்தியின் உபாஸனத்தை யுபதேசித்து, அதில் அதிகாரம் பெறு தவர்களுக்கு ஜகத்தை மூர்த்தியாகவுடைய ஈஶ்வரனுடைய உபாஸனத்தைக் காண்பிக்கப் போகின்றவராய் முதலில் பகவானுடைய ஸ்தூலசரீரத்தின் உத்பத்தியானது பொருந்துவதற்கு வேண்டி அதன் முந்தின நிலையையுபதேசிக்கிறார்—

व्यक्ताव्यक्तमिदं न किञ्चिदभवत् प्राक्प्राकृतप्रक्षये
मायायां गुणसाम्यरुद्धविकृतौ त्वय्यागतायां लयम् ।
नो मृत्युश्च तदामृतञ्च समभून्नाह्नो न रात्रेः स्थिति-
स्तत्रैकस्त्वमशिष्यथाः किल परानन्दप्रकाशात्मना ॥ ४६ ॥

(ப-ரை) **गुणसाम्यरुद्धविकृतौ**—**गुण** = ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுகளுடைய **साम्य**=ஸாம்யாவஸ்தையினால் **रुद्ध** = அழிந்தது போலவிருக்கின்ற **विकृतौ**=காரியங்களை யுடையதான **मायायाम्**=மாயையானது **त्वयि**=உம்மிடத்தில் **लयम्**=நாசத்தை=காரணஸ்வரூபமாக இருத்தலை, **आगतायाम्**=அடைந்தபொழுது **प्राक्**=முந்தின **प्राकृतप्रक्षये**=ப்ரம்ஹப்ரளயத்தில் **व्यक्ताव्यक्तम**=ஸ்தூலசூக்ஷ்மாத்மகமான, அல்லது காரியகாரணாத்மகமான **इदम्**=இந்தச் சரீரம் முதலிய பொருள் **किञ्चन**=ஒன்றும் **नाभवत्**=இருந்ததில்லை. **तदा**=அப்பொழுது **मृत्युश्च**=ஸம்ஸாரமும், **अमृतञ्च**=மோக்ஷமும் **न समभूत्**=இருந்ததில்லை. **अह्नः**=பகலினுடைய **स्थितिः**=எல்லையின் பிரிவும் **न**=இருந்ததில்லை **रात्रेः**=ராத்திரியினுடைய **स्थितिः**=எல்லையின் பிரிவும் **न**=இருந்ததில்லை. **तत्र**=அந்தக் காலத்தில் **त्वमेकः किल**=நீரொருவரேயன்றோ **परानन्द-प्रकाशात्मना**=ஸத்சிதாநந்த ரூபத்துடன் **अशिष्यथाः** =எஞ்ஜியிருந்தீர். (46) (எ-று)

(அ-கை) இதையே விரிவாகவுபதேசிக்கிறார்—

कालः कर्म गुणाश्च जीवनिवहा विश्वञ्च कार्यं विभो
चिल्लीलारतिमेयुषि त्वयि तदा निर्लीनतामाययुः ।

तेषां नैव वदन्त्यसत्त्वमयि भोः शक्त्यात्मना तिष्ठतां
नो चेत्किं गगनप्रसूनसदृशां भूयो भवेत्संभवः ॥ ४७ ॥

(ப—ரை) **विभो !**=ஹே விபோ ! **गुणाः**=ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களும், **कालः**=அவற்றுக்கு க்ஷோபத்தை (சலனத்தை) த்தரும் காலமும், **कर्म**=ஜீவனுடைய அதிருஷ்டமும், **जीवनिवहाश्च**=ஜீவஸமூஹங்களும், சுருங்கச் சொல்லின் **विश्वञ्च**=எல்லா ப்ரபஞ்சமும், **कार्यम्**=மாயையின் காரியமும் ஆகிய இவையாவும் **तदा** = அப்பொழுது **चिल्लीलारतिम्—चिल्लीला** = சைதன்னியஸ்வரூபானுஸந்தான ரூபமான லீலையில், **रतिम्** = இச்சையை **एयुषि**= அடைந்த=யோகநித்ரை செய்யவாரம்பித்த, **त्वयि** = உம்மிடத்தில் **निर्लीनताम्** = மறைந்தி (காணுதி) ருத்தலை, **आययुः** = அடைந்தன அதாவது:—காரணீபூதரான உமது ஸ்வரூபமாத்திரமாக விருத்தலை யடைந்தன. **अयि भोः !**=ஹே பகவன் ! **शक्त्यात्मना**=காரண ஸ்வரூபத்துடன் **तिष्ठताम्**=இருக்கின்ற **तेषाम्**=அந்தக்காலாதிபதார்த்தங்களுக்கு **असत्त्वम्**=முயற்கொம்புபோல முற்றிலு மில்லாமையை [**श्रुतयः**:=வேதங்கள்] **नैव वदन्ति**=சொல்லவேயில்லை. **नो चेत्**=அவ்விதம் காரணரூபத்துடன் இல்லாவிடில், **गगनप्रसूनसदृशाम्**=ஆகாச புஷ்பத்துக் கொப்பான அவற்றுக்கு **भूयः**=மறுபடியும் **संभवः**=உத்பத்தியானது **किम्**=எப்படி, **भवेत्**=ஏற்படும் (47) (எ—று)

(அ—கை) இப்பொழுது பகவானுடைப விராட் சரீரமுண்டாகும் முறையை இதுமுதல் எட்டு ஶ்லோகங்களிலுலுபதேசிக்கிறார்—

एवञ्च द्विपरार्धकालविगतावीक्षां सिसृक्षात्मिकां
बिभ्राणे त्वयि चुक्षुभे त्रिभुवनीभावाय माया स्वयम् ।
मायातः खलु कालशक्तिरखिलादृष्टं स्वभावोऽपि च
प्रादुर्भूय गुणान्विकास्य विदधुस्तस्यास्सहायक्रियाम् ॥४८॥

(ப—ரை) **एवञ्च**=இவ்விதம் கூறிய முறைப்படி **द्विपरार्धकालविगतौ**=ப்ரம்ஹமாத்திர சேஷமாகவான ப்ரம்ஹதேவனுடைய த்விபரார்த்தகாலத்தின் முடிவானது ஏற்பட்டதும், **त्वयि**=ப்ரம்ஹமான நீர், **सिसृक्षात्मिकाम्**=ஸிருஷ்டிச்சாரூபமான **ईक्षाम्**=ஸங்கல்பத்தை **बिभ्राणे सति**=தரித்தபொழுது அதாவது:—ஸிஸிருக்ஷையென்றும்

சிந்தனமென்றுமான சப்தத்தினல் சொல்லப்படும் மாயாப்ரேரண ரூபமான க்ரியையை நீர் அங்கீகரித்தபொழுது என்றும். माया= மாயையானது स्वयम्=தானுகவே त्रिभुवनीभावाय=முன்னரில்லாத மூவ்வுலகரூபமாக விவர்த்தத்தை யடையவேண்டி चुक्षुभे=சலனத்தை யடைந்தது· அதாவது:—ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்டு ப்ரகாசத்லதை யடைந்து நின்றது என்றும். मायातः=இவ்விதம் சலனத்தையடைந்த மாயையிலிருந்து कालशक्तिः=காலமெனப் பெயரிய ஈப்ஸ்வரனுடைய சக்தியும், अखिलादृष्टम्=எல்லா ஜீவர்களுடைய புண்ணிய பாபரூபமான அதிருஷ்டமும், स्वभावोऽपि च=ஸ்வபாவமும், प्रादुर्भूय=தோற்றத்தையடைந்து गुणान्=ஸத்துவாதிகுணங்களை विकास्य=ஸாம்யாவஸ்தையினின்றும் கலேத்து காரியோன்முகங்களாகச் செய்து तस्याः=அந்த மாயைக்கு सहायक्रियाम्=மூவ்வுலகமாகவாகும் விஷயத்தில் உதவியை विदधुः=செய்தன. (48) (எ-று)

(அ—கை) இவ்விதம் மாயையின் ஸிருஷ்டியைச் சொல்லி அதன் காரியமான மஹத்தத்துவத்தின் ஸிருஷ்டியைச் சொல்ல வேண்டி புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிருர்—

मायासन्निहितोऽप्रविष्टवपुषा साक्षीति गीतो भवान्
भेदैस्तां प्रतिबिंबतो विविशिवान् जीवोऽपि नैवापरः ।
कालादिप्रतिबोधिताऽथ भवता सञ्चोदिता च स्वयं
माया सा खलु बुद्धितत्त्वमसृजद्योसौ महानुच्यते ॥ ४९ ॥

(ப—ரை) मायासन्निहितः=மாயோபாதிகரும், अप्रविष्टवपुषा (उपलक्षितश्च)=மாயைக்கு ஆஶ்ரயமாக விருப்பதுபற்றி அதற்கு வெளியிலிருக்கின்றதும் ஆனதுபற்றியே மாயையில் ப்ரவேசிக்காததுமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடினவருமான (அதாவது:—ஒரு அம்சத்தினல் மாயையை யாஶ்ரயித்திருப்பவரும் என்றும். மேலும், இங்கு सन्निहित=என்றதனல் பரமார்த்தரூபரான பரமாத்மாவுக்குப் பரமார்த்தமாகவில்லாத உபாதியின் ஸம்பந்தமும் பரமார்த்தமற்றதேயாகும் என்பதும் பெறப்பட்டது) भवान्=நீர் ஸர்வப்ரகாசகராக விருப்பதுபற்றி साक्षीति=ஸாக்ஷி என, गीतः=வேதாந்தங்களினுலுபதேசிக்கப்பட்டீர். भेदैः=எத்துணே உபாதிபேதங்களுண்டோ அத்துணே பேதங்களினல் ஆத்மாவைப் பிரித்துக் கொண்டு ताम्=

அந்த மாயையை=மாயிகங்களான உபாதிகளை, प्रतिबिंबत:=ப்ரதி பிம்பரூபத்தினால் विविशिवान्=ப்ரவேசித்தவராய் जीवोऽपि=ஜீவனாக வும்=ஆகிறீர். சரீராதிகளில் நான் என அபிமானத்தை யடைந்த நீரே ஜீவனாகவாகிறீரே யொழிய अपर:=உம்மைவிட வேறாக ஜீவ னென வொருவன் नैव=இல்லவே இல்லை. (இவ்விதம் ஜீவேஸ்வர பேதமூலம் புருஷனுக்கேற்படும் பேதத்தையுபதேசித்து உபாதிக ளின் ஸம்பந்தமிருக்குங்காலேற்படும் மஹத்தத்துவத்தினுத்பத்தி யை யுபதேசிக்கிறார்) कालादिप्रतिबोधिता=காலம் கர்மம் ஸ்வபாவம் இவற்றால் ப்ரதிபோதிதமும்=நன்கு அசைக்கப்பட்ட ரஜஸ் முதலிய குணமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி காரியோன்முகமாகச் செய்யப் பட்டதும், भवता=உம்மால் सञ्चोदिता च=உள்ளில் வைக்கப்பட்ட வீரியத்தையுடையதுமான सा=அந்த माया खलु=மாயையோ बुद्धि- तत्त्वम्=மஹத்தத்துவத்தை असृजत् = ஸிருஷ்டித்தது. य: = எந்த असौ=இந்தப் பொருள் महान्=மஹான் என उच्यते=சொல்லப்படு கிறதோ, அதுவே புத்திதத்துவமெனப்படும். (49) (எ—று)

(அ—கை) மஹத்தத்துவசப்தத்தாற் சொல்லப்படும் பொருள் எது எனின்? அதுதான் புத்திதத்துவம் என்றால் அந்த புத்திதத் துவமென்பது என்னை? அதன் ஸ்வரூபம் என்னை எனின்? அதற்கு இதனால் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

तत्रासौ त्रिगुणात्मकोऽपि च महान् सत्त्वप्रधानः स्वयं
जीवेऽस्मिन् खलु निर्विकल्पमहमित्युद्बोधनिष्पादकः ।
चक्रेऽस्मिन् सविकल्पबोधकमहन्तत्त्वं महान् खल्वसौ
संपुष्टं त्रिगुणैस्तमोऽतिबहुलं विष्णो भवत्प्रेरणात् ॥ ५० ॥

(ப—ரை) तत्र=அந்த மாயாகாரியங்களுக்குள் असौ=இந்த महा- न्=மஹத்தத்துவமானது स्वयम्=தான் त्रिगुणात्मकोऽपि = குணத்ரய ஸ்வரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட सत्त्वप्रधान: =ஸத்துவகுண ப்ர தானமாக இருந்துகொண்டு अस्मिन्=இந்த जीवे खलु=ஸமஷ்டி ஜீவ னிடத்திலோ निर्विकल्पं यथा तथा=மனுஷ்யத்வம முதலிய விசே ஷணமெதுவுமில்லாதபடி अहमित्युद्बोधनिष्पादक:—अहमिति=நான் என்றதான उद्बोध = க்ஞானத்துக்கு निष्पादक:=காரணமாகவாகி றது. विष्णो !=ஹே விஷ்ணோ! असौ=இந்த महान्=மஹத்தத்துவ

மானது भवत्प्रेरणात्खलु=உமது ப்ரேரணையினுலேயேயன்ருே अहन्तत्वम्=அஹந்தத்துவத்தை चक्रे=ஸிருஷ்டித்தது. तत्=அந்த அஹந்தத்துவமானது अस्मिन्=வ்யஷ்டி ஜீவனிடத்தில் सविकल्पबोधकम्=நான் மனுஷ்யன் என்றதாதி விகல்பத்துடன் கூடின க்ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுவதாகவும், त्रिगुणैस्संपुष्टम् = ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களுடன் கூடினதாகவும், அதாவது:—த்ரிகுணாத்மகமாகவும், இருந்தபோதிலும் கூட तमोऽतिबहुलम्=அதிகம் தமோ குணம் நிறைந்ததாகவும்=தமோகுணப்ரதானமாகவும், ஆகிறது.

(அ—கை) இந்த ப்லோகத்தினுல் அஹந்தத்துவம் மூன்று விதமாகவாகும் முறையை யுபதேசிக்கிருர்—

सोऽहञ्च त्रिगुणक्रमात् त्रिविधतामासाद्य वैकारिको
भूयस्तैजसतामसाविति भवन्नाद्येन सत्वात्मना ।
देवानिन्द्रियमानिनोऽकृत दिशावातार्कपाश्यश्विनो
वह्नीन्द्राच्युतमित्रकान् विधुविधिश्रीरुद्रशारीरकान् ॥५१॥

(ப—ரை) सः=அந்த மஹத்தத்துவத்தின் காரியமான अहञ्च=அஹந்தத்துவமும் भवन्सन्=உண்டானதாய்க்கொண்டு भूयः=மறுபடியும் त्रिगुणक्रमात्=ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்றுகுணங்களின் முறையையொட்டி वैकारिकः=ஸாத்விகமென்றும், तैजसतामसाविति = ராஜஸதாமஸங்களென்றுமாக त्रिविधताम्=மூன்று விதமாக இருத்தலை आसाद्य=அடைந்து सत्वात्मना=ஸாத்விகமான आद्येन= முதலிலுள்ள வைகாரிகாஹங்காரத்தினுல் दिशावातार्कपाश्यश्विनः= திக், வாயு, அர்க்கன், வருணன், அப்வினீ தேவர்கள் என்ற इन्द्रियमानिनः=த்வக், சக்ஷுஸ், ப்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ராணம் ஆகிற ஞானேந்திரியாபிமானிகளான देवान्=தேவர்களையும், वह्नीन्द्राच्युतमित्रकान्=(வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்திரியங்களுக்கு அபிமானிதேவதைகளான) வன்ஹி, இந்திரன், உபேந்திரன், மித்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகிய இவர்களையும், विधुविधि श्रीरुद्रशारीरकान्=(மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம் என்ற இவற்றுக்கு அபிமானி தேவதைகளான) சந்திரன், நான்முகன், ஸ்ரீருத்ரன், க்ஷேத்ரக்ஞன் இவர்களையும் अकृत=உண்டுபண்ணிற்று. (51)

குறிப்பு—இந்த ஜீவன் காது முதலிய கோளகங்களிலிருக்கின்ற ஸ்ரோத்திரம் முதலிய க்ஞானேந்திரியங்களுக்கு அபிமானிதேவதைகளினால் ப்ரேரணை செய்யப்பட்டவனைக் கொண்டு ஸ்ரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்கள் வாயிலாக ஏற்படுகின்ற அந்தக் கரணவிருத்திகளினால் சப்தாதிகளான விஷயங்களை யனுபவிக்கின்றான். இவ்விதமே வாய் முதலிய கோளகங்களிலிருக்கின்ற வாகாதி இந்திரியங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளினால் ப்ரேரணை செய்யப்பட்டவனைக் கொண்டு வாகாதி இந்திரியங்கள் வாயிலாக ஏற்படுகின்ற அந்தக் கரணவிருத்திகளினால் முறையே வசனம், ஆதானம், கமனம், விஸர்க்கம், ஆனந்தம் என்ற கர்மங்களைச் செய்கிறான். இவ்விதமே மனோ, புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், இவற்றுக்கு அபிமானி தேவதைகளினால் ஏவப்பட்டவனைக் கொண்டு ஸங்கல்பம், நிஶ்சயம், சரீராபிமானம், தாரணை (அல்லது கர்வம், ஸ்மரணம்) இவற்றை யனுபவிக்கிறான் என்று கொள்ளவும். (எ—று)

(அ—கை) திரும்பவும் வைகாரிக ஸிருஷ்டியையே சொல்லுகிறார்—

भूमन् मानसबुद्ध्यहंकृतिमिळच्चित्ताख्यवृत्त्यन्वितं
तच्चान्तःकरणं विभो तव बलात् सत्वांश एवासृजत् ।
जातस्तैजसतो दशेन्द्रियगणस्तत्तामसांशात्पुन-
स्तन्मात्रं नभसो मरुत्पुरपते शब्दोऽजनि त्वद्बलात् ॥५२॥

(ப—ரை) भूमन्!=ஹே பூமன்! विभो!=ஹே விபோ! तव=உம்முடைய बलात्=ப்ரேரணையினால் सत्वांश एव=ஸாத்விகாஹங்காரமே मानसबुद्ध्यहंकृतिमिळच्चित्ताख्यवृत्त्यन्वितम्=மானஸம் புத்தி அஹங்காரம் இவற்றுடன் கூடின சித்த மெனப் பெயரிய விருத்தியுடன் கூடின तत्=ஸத்வகுணப்ரதானமான अन्त: करणञ्च=அந்தக் கரணத்தையும் असृजत्=ஸிருஷ்டித்தது. तैजसत:=ராஜஸமான அஹங்காரத்திலிருந்து दशेन्द्रियगण:=க்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆகிய பத்து இந்திரியக் கூட்டமானது जात:=உண்டாயிற்று. मरुत्पुरपते!=ஹே குருவாயூருக்குப் பதியே! पुन:=மறுபடியும், त्वद्बलात्=உமது ப்ரேரணை பலத்தினால் नभस:=பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத ஆகாசத்தினுடைய तन्मात्रम्=தன்

மாத்திரையான, शब्द:=ஸூக்ஷ்மாம்சமான சப்தமானது अजनि=உண்டாயிற்று. (52) (எ-று)

(அ-கை) திரும்பவும் தாமஸாஹங்காரஸிருஷ்டியையே சொல்லுகிறார்—

शब्दाद्व्योम ततः ससर्जिथ विभो स्पर्शं ततो मारुतं
तस्माद्रूपमतो महोऽथ च रसं तोयञ्च गन्धं महीम् ।
एवं माधव पूर्वपूर्वकलनादाद्याद्यधर्मान्वितं
भूतग्राममिमं त्वमेव भगवन् प्राकाशयस्तामसात् ॥ ५३ ॥

(ப-ரை) विभो!=ஹே விபோ! भगवन्!=ஹே பகவன்! माधव!=ஹேமாதவ! त्वमेव=நீரே, शब्दात्=ஸூக்ஷ்மமான சப்தத்திலிருந்து व्योम=ஆகாசத்தையும், ततः=அந்த ஆகாசத்திலிருந்து स्पर्शम्=ஸ்பர்சத்தையும், ततः=அந்த ஸ்பர்சத்திலிருந்து मारुतम्=வாயுவையும், तस्मात्=அந்த வாயுவிலிருந்து रूपम्=ரூபத்தையும், अतः=இந்த ரூபத்திலிருந்து महः=தேஜஸ்ஸையும், अथ च=பிறகு रसम्=தேஜஸ்ஸிலிருந்து ரஸத்தையும், அதிலிருந்து तोयम्=ஜலத்தையும், அதிலிருந்து गन्धम्=மணத்தையும், அதிலிருந்து महीम्=பூமியையும் ससर्जिथ=ஸிருஷ்டித்தீர். एवम्=இவ்விதம் पूर्वपूर्वकलनात्—पूर्वपूर्व=முன்முன்னுள்ளவற்றுடன் कलनात्=கலந்திருப்பதன் மூலம் आद्याद्यधर्मान्वितम्=முன்முன்னுள்ள தர்மங்களுடன் கூடின (அதாவது:— ஆகாசம் சப்தமென்ற குணமுள்ளது. வாயு சப்தஸ்பர்சங்கள் என்ற குணங்களுள்ளது. தேஜஸ் சப்தஸ்பர்ச ரூபங்கள் என்ற குணங்களுள்ளது. ஜலம் சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்கள் என்ற குணங்களுள்ளது. பூமி சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களென்ற குணங்களுள்ளது என்றும்.) इमम्=இந்த भूतग्रामम्=பஞ்சபூத ஸமுதாயத்தையும் तामसात्=தாமஸமான அஹங்காரத்திலிருந்து प्राकाशयः=வெளிப்படுத்தினீர். (53) (எ-று)

(அ-கை) இப்பொழுது இந்தத் தத்துவங்களினாலேற்படும் ப்ரம்ஹாண்ட நிர்மாணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

एते भूतगणास्तथेन्द्रियगणा देवाश्च जाताः पृथ-
ङ्नो शेकुर्भुवनांडनिर्मितिविधौ देवैरमीभिस्तदा ।

त्वं नानाविधसूक्तिभिर्नुतगुणस्तत्त्वान्यमून्याविशं-
श्चेष्टाशक्तिमुदीर्य तानि घटयन् हैरण्यमण्डं व्यधाः ॥५४॥

(ப–ரை) **एते**=முன்னர் சொல்லப்பட்ட **भूतगणाः**=சப்தம் முதலிய ஸூக்ஷ்மபூதங்களுடையவும், ஆகாசாதி மஹாபூதங்களுடையவுமான பத்தெண்ணுள்ள கூட்டங்களும், **तथा**=அவ்விதமே **इन्द्रियगणाः**=க்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணவிருத்திகள் நான்கு ஆகிய பதினான்கு எண்ணுள்ள இந்திரியக்கூட்டங்களும் **देवाश्च**=அவற்றின் பதினான்கு அதிஷ்டான தேவதைகளும் **जाताः**=உண்டானபோதிலும்கூட **पृथक्**=தனித்தனியாக இருப்பதனால் **भुवनांडनिर्मितिविधौ**=ப்ரம்ஹாண்ட நிர்மாணஞ்செய்யும் வேலையில் [**यदा**=எப்பொழுது] **नो शेकुः**=சக்தியுள்ளனவாகவாகவில்லையோ **तदा**=அப்பொழுது **त्वम्**=நீர் **अमीभिः**=இந்திரியாபிமானிகளான **देवैः**=தேவர்களினால் **नानाविधसूक्तिभिः**=பலதறப்பட்ட ஸ்தோத்திர வார்த்தைகளினால் **नुतगुणः**=*ஸ்துதிக்கப்பட்ட குணங்களையுடையவராய் **अमूनि**=இந்த **तत्त्वानि**=தத்துவங்களில் **आविशन्**=ப்ரவேசித்து **चेष्टाशक्तिम्**=அவற்றுக்கு க்ரியாசக்தியையுண்டுபண்ணி **तानि**=அவற்றை **घटयन्**=குணப்ரதான முறையையொட்டி ஒன்றுகூட்டி **हैरण्यम्**=அதிகம் ப்ரகாசமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி பொன்போல ப்ரகாசிக்கின்ற **अण्डम्**=ப்ரம்ஹாண்டமெனப்பெயரிய உமது சரீரத்தை **व्यधाः**=நிர்மாணஞ்செய்துகொண்டீர். (54) (எ–று)

अण्डं तत्खलु पूर्वसृष्टसलिलेऽतिष्ठत् सहस्रं समा
निर्भिन्दन्नकृथाश्चतुर्दशजगद्रूपं विराडाह्वयम् ।
साहस्रैः करपादमूर्धनिवहैर्निश्शेषजीवात्मको
निर्भातोऽसि मरुत्पुराधिप स मां त्रायस्व सर्वामयात् ॥

(ப–ரை) **तत्**=அந்த **अण्डं** **खलु**=அசேதனமான அண்டமோவெனில் **पूर्वसृष्टसलिले**=முன்னர் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆவரணோதகத்தில் **सहस्रम्**=ஆயிரம் **समाः**=வருஷங்கள் முழுதும் **अतिष्ठत्**=

---

* மாயாஸிருஷ்டிக்குப் பிறகு அதனிடமுள்ள ஸத்வாம்சத்தினால் லீலாவிக்ரஹத்தையங்கீகரித்த பகவானைத் தேவதைகள் ஸ்துதித்தனர் என்பது கருத்து.

வாஸஞ்செய்தது. ततश्च=அதன் பிறகு சொந்த அம்சத்தினுல் நீர் அதில் பிரவேசித்து निर्भिन्दन्=பலவிதமாகப் பிரித்து चतुर्दशजगद्रूपम्=பதினுன்கு உலகரூபமானதும் विराडाह्वयम्=விராட் என்ற பெயருள்ளதுமான சரீரத்தை अकृथाः=செய்துகொண்டீர். பிறகு साहस्रैः=ஆயிரக்கணக்கான करपादमूर्धनिवहैः=கை கால் தலை இவற்றின் கூட்டங்களினுல் निश्शेषजीवात्मकः—निश्शेष=ஸமஸ்தமான சராசரங்களுக்கும் जीव=ஸமஷ்டிஜீவனை आत्मा=ஸ்வரூபமாகவுடைய ஹிரண்யகர்ப்பராக निर्भातः=பிரகாசித்தவராக असि=ஆனீர். ஆகவே मरुत्पुराधिप !=ஹே குருவாயூருக்கதிபனுன கிருஷ்ண ! सः= அந்த நீர் माम्=என்னை सर्वामयात्=உள்ளிலும் வெளியிலுமுள்ள எல்லா ரோகத்திலிருந்தும் त्रायस्व=காப்பீராக. (55) (எ—று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் விராட்ஸ்வரூபோத்பத்தி வர்ணனமென்ற ஐந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

ஆருவது தசகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் விராட் என்ற பெயருள்ள பகவானுடைய ஸ்தூல சரீரத்தினுத்பத்தியையுபதேசித்து இப்பொழுது உபாஸனத்துக்குவேண்டி அவருடைய அவயவபேதங்களில் லோககல்பனை செய்யும் முறையை யுபதேசிக்கிருர்—

एवं चतुर्दशजगन्मयतां गतस्य
पाताळमीश तव पादतलं वदन्ति ।
पादोर्ध्वदेशमपि देव रसातलन्ते
गुल्फद्वयं खलु महातलमद्भुतात्मन् ॥ ५६ ॥

(ப—ரை) अद्भुतात्मन् !=அத்புதங்களான ஆத்மாக்களை=சரீரங்களையுடைய ! ईश !=ஹே ஈஶ ! एवम्=இவ்விதம் चतुर्दशजगन्मयताम्= பதினுன்கு உலகமயமாகவிருத்தலை गतस्य=அடைந்தவரான तव= உம்முடைய पादतलम्=காலின் அடிப்பாகமானது पाताळम्=பாதாள லோகமென்றும், देव !=ஹே தேவ ! ते=உம்முடைய पादोर्ध्वदेशम्=

காலுக்கு மேலுள்ளவிடமானது रसातलमपि=ரஸாதல லோகமென்றும், गुल्फद्वयम्=இரண்டு குதிகால்கள் महातलम्=மஹாதல லோகமென்றும், वदन्ति खलु=உபாஸனு முறையறிந்த முனிகள் சொல்லுகின்றனரன்றோ. (56) (எ-று)

जङ्घे तलातलमथो सुतलञ्च जानू
किञ्चोरुभागयुगळं वितलातले द्वे ।
क्षोणीतलं जघनमंबरमङ्ग नाभि-
र्वक्षश्च शक्रनिलयस्तव चक्रपाणे ॥ ५७ ॥

(ப-ரை) अङ्ग !=ஹே அங்க! चक्रपाणे !=ஹே சக்கிரபாணே! जङ्घे=உமது கணுக்கால்கள் तलातलम्=தலாதல லோகமென்றும், अथो=பிறகுள்ள जानू=முழங்கால்கள் सुतलम्=சுதலலோகமென்றும், किञ्च=மேலும் உமது ऊरुभागयुगलम्=தொடைப்பிரதேசத்தின் இரண்டும் அதாவது:—தொடையின் கீழ்பாகம் वितलम्=விதல லோகமென்றும், தொடையின் மேல்பாகம் अतलम्=அதலலோகமென்றும், जघनम्=உமது பின் தட்டானது क्षोणीतलम्=பூதலமென்றும், नाभि:=உந்தியானது अंबरम्=ஆகாசமென்றும், वक्ष:=மார்பு शक्रनिलयश्च=இந்திரலோகமென்றும் [वदन्ति=சொல்லுகின்றனர்.] (57) (எ-று)

ग्रीवा महस्तव मुखञ्च जनस्तपस्तु
फालं शिरस्तव समस्तमयस्य सत्यम् ।
एवं जगन्मयतनो जगदाश्रितैर-
प्यन्यैर्निबद्धवपुषे भगवन् नमस्ते ॥ ५८ ॥

(ப-ரை) तव=உம்முடைய ग्रीवा=கழுத்தானது मह:=மஹர் லோகமென்றும், मुखञ्च=உமது முகமானது जन:=ஜனலோகமென்றும், फालंतु=உம்முடைய நெத்தியோவெனில் तप:=தபோலோகமென்றும், समस्तमयस्य=எல்லாமயராகவுமிருக்கின்ற तव=உம்முடைய शिर:=தலையானது सत्यम्=ஸத்யலோகமென்றும், [वदन्ति=சொல்லுகின்றனர்.] एवम्=இவ்விதம் जगन्मयतनो !=ஜகன்மயமான சரீரமுள்ளவரே! भगवन्=ஹே பகவன்! जगदाश्रितै:=ஜகத்தையாஶ்ரயித்துள்ளனவும் अन्यै:=பின்னர் சொல்லப்படப்போகின்றனவுமான

வைகளினால் निबद्धवपुषे=ஸம்பூர்ண அவயவமுள்ளதாகச் செய்யப் பட்ட சரீரமுள்ளவரான ते=உமக்கு नमः=நமஸ்காரமானது [अस्तु= இருக்கட்டும்.] (58) (எ—று)

(அ—கை) பகவத்சரீரத்தின் அவயவங்கள் ஜகதாஶ்ரிதங்களான மற்றுள்ள பொருள்களாகவாகின்றன என யாதொன்று சொல்லப் பட்டதோ அதை விரிவாகக் கூறுகிறார்—

त्वद्ब्रह्मरन्ध्रपदमीश्वर विश्वकन्द
छन्दांसि केशव घनास्तव केशपाशाः ।
उल्लासिचिल्लियुगळं द्रुहिणस्य गेहं
पक्ष्माणि रात्रिदिवसौ सविता च नेत्रे ॥ ५९ ॥

(ப—ரை) ईश्वर !=ஹே ஈஶ்வர ! विश्वकन्द !=ஹே ஜகத்காரண ! त्वद्ब्रह्मरन्ध्रपदम्—त्वत्=உம்முடைய ब्रह्मरन्ध्र=த்வாசாந்தத்திலிருக்கிற पदम्=ஸ்தானமானது छन्दांसि=வேதங்களாகவாகும். केशव !=ஹே கேசவ ! तव=உம்முடைய केशपाशः=தலைமுடிச்சானது घनाः=மே கங்களாகவாகும். उल्लासिचिल्लियुगळम्=ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபாவம் வாய்ந்த இரண்டு புருவங்களும் द्रुहिणस्य=ப்ரம்ஹதேவனுடைய गेहम्=வீடாகவாகும். पक्ष्माणि=இமை மயிர்கள் रात्रिदिवसौ=இரவு பகல்களாகவாகும். नेत्रे=இரண்டு நேத்திரங்களும் सविता=சூரிய னாகவாகும். च=[मकरकुण्डलौ=மகரகுண்டலங்கள் साङ्ख्ययोगौ= ஸாங்கியமும், யோகமுமாகவாகும். आतपत्रम्=குடையானது विकुण्ठ-निलयः=வைகுண்டமென்ற ஸ்தானமாகவாகும்.] (59) (எ—று)

निश्शेषविश्वरचना च कटाक्षमोक्षः
कर्णौ दिशोऽश्वियुगळं तव नासिके द्वे ।
लोभत्रपे च भगवन्नधरोत्तरोष्ठौ
तारागणाश्च रदनाः शमनश्च दंष्ट्रा ॥ ६० ॥

(ப—ரை) भगवन् !=ஹே பகவன் ! कटाक्षमोक्षः=உமது கடாக்ஷ மோக்ஷமானது निश्शेषविश्वरचना=எல்லா ப்ரபஞ்சத்தினுடையவும் ஸிருஷ்டியாகவாகும். कर्णौ=காதுகள் दिशः=திக்குகளாகவாகும். तव=உம்முடைய द्वे=இரண்டு नासिके=நாஸிகைகளும் अश्वियुगळम्=

அஶ்விநீ தேவர்களாகவாகும். रदनाश्च=பற்கள் तारागणाः=நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களாகவாகும். दंष्ट्रा=தத்திப்பல் शमनश्च = யமனுகவாகும். (60) (எ-று)

माया विलासहसितं श्वसितं समीरो
जिह्वा जलं वचनमीश शकुन्तपङ्क्तिः ।
सिद्धादयः स्वरगणा मुखरन्ध्रमग्नि-
र्देवा भुजाः स्तनयुगं तव धर्मदेवः ॥ ६१ ॥

(ப-ரை) ईश !=ஹே ஈஶ! विलासहसितम्=விளையாட்டான சிரிப்பானது माया=மாயையாகவாகும். श्वसितम्=உமது ஶ்வாஸமானது समीरः=காற்றுகவாகும். जिह्वा=உமது நாக்கானது जलम्=ஜலமாகவாகும். वचनम्=உமது வார்த்தையானது शकुन्तपङ्क्तिः=பக்ஷி ஸமூஹமாகவாகும். स्वरगणाः=உமது ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரங்களின் கூட்டங்கள் सिद्धादयः=ஸித்தர் வித்யாதரர் சாரணர் இவர்களாகவாகும். अग्निः=அக்னியானது मुखरन्ध्रम्=உமது வாயாகவாகும். भुजाः=புஜங்கள் देवाः=தேவர்களாகவாவர். तव=உம்முடைய स्तनयुगम्=இரண்டு ஸ்தனங்களும் धर्मदेवः=தர்மதேவதாமூர்த்தியாகவாகும். (61) (எ-று)

पृष्ठन्त्वधर्म इह देव मनस्सुधांशु-
रव्यक्तमेव हृदयांबुजमंबुजाक्ष ।
कुक्षिस्समुद्रनिवहा वसनं तु संध्ये
शेफः प्रजापतिरसौ वृषणौ च मित्रः ॥ ६२ ॥

(ப-ரை) देव !=ஹே தேவ! पृष्ठम्=பின் தட்டானது अधर्मः=அதர்மமாகவாகும். मनः=மனதானது इह=இந்த விராட்ரூபத்தில் सुधांशुः=சந்திரனுகவாகும். अंबुजाक्ष !=ஹே புண்டரீகாக்ஷ! हृदयांबुजम्=ஹிருதயாரவிந்தமானது अव्यक्तमेव=ஸத்வாதிகுணத்ரய ஸாம்யரூபமான ப்ரதானமாகவாகும். कुक्षिः=உமது வயிறானது समुद्रनिवहाः=ஸமுத்திரக்கூட்டங்களாகவாகும். वसने=உமது வஸ்திரங்கள் सन्ध्ये तु=இரு ஸந்தியாகாலங்களாகவாகும். शेफः=ஆண்குறியானது प्रजापतिः=ப்ரம்ஹதேவனுகவாகும். वृषणौ=இரு கொட்டைகளும் असौ=இந்த मित्रः=சூரியனுகவாகும். (62) (எ-று)

श्रोणीस्थलं मृगगणाः पदयोर्नखास्ते
हस्त्युष्ट्रसैन्धवमुखा गमनं तु कालः ।
विप्रादिवर्णभवनं वदनाब्जबाहु-
चारूरुयुग्मचरणं करुणांबुधे ते ॥ ६३ ॥

(ப—ரை) करुणांबुधे !=ஹே கருணைக்கடலே! [ते=உம்முடைய] श्रोणीस्थलम्=ஆண்குறியிருக்குமிடமானது मृगगणाः=மிருகக்கூட்டங்களாகவாகும். ते=உம்முடைய पदयोः=கால்களிலிருக்கிற नखाः=நகங்கள் हस्त्युष्ट्रसैन्धवमुखाः=யானை ஒட்டகை குதிரை முதலியனவாகவாகும். गमनम्=உம்முடைய நடையோ कालस्तु=காலமாகவாகும். ते=உம்முடைய वदनाब्जबाहुचारूरुयुग्मचरणम्=முறையே முகாரவிந்தம், தோள், அழகிய இரண்டு துடைகள், பாதம் இவைகளோ विप्रादिवर्णभवनम् = ப்ராம்ஹணர் க்ஷத்திரியர் வைஶ்யர் சூத்திரர் இவர்களின் உத்பத்திஸ்தானமாகவாகும். (63) (எ—று)

संसारचक्रमयि चक्रधर क्रियास्ते
वीर्यं महासुरगणोऽस्थिकुलानि शैलाः ।
नाड्यः सरित्समुदयास्तरवश्च रोम
जीयादिदं वपुरनिर्वचनीयमीश ॥ ६४ ॥

(ப—ரை) चक्रधर !=சக்கிராயுதந்தரித்த अयि ईश !=ஹே ஈஶ! ते=உம்முடைய क्रियाः=க்ரியைகள் संसारचक्रम्=ஜனனமரண துக்கரூபமான சக்கிரமாகவாகும். ते=உம்முடைய वीर्यम्=பராக்கிரமமானது महासुरगणः=மஹான்களான அசுரர்களின் கூட்டமாகவாகும். अस्थिकुलानि = எலும்புக்கூட்டங்கள் शैलाः = மலைகளாகவாகும். नाड्यः=நரம்புகள் सरित्समुदयाः=நதிக்கூட்டங்களாகவாகும். रोमच=தேஹத்திலுள்ள உரோமமோ तरवः=மரங்களாகவாகும். ஆகவே अनिर्वचनीयम्=இவ்விதமென வாஹிக்கவியலாத इदम्=இந்த वपुः=சரீரமானது जीयात्=ஸர்வோத்கர்ஷத்துடன் கூட ஆவிர்ப்பாவத்தையடையட்டும். (64) (எ—று)

(அ—கை) விஶ்வமூர்த்தியினுபாஸனைவிஸித்திக்குவேண்டி இவ்விதம் பகவன்மூர்த்தியை அனுஸந்தானஞ்செய்து இந்தவுபாஸனையில் அதிகாரிகள் இன்னார் என்பதைச் சொல்லுகிறார்—

ईदृग्जगन्मयवपुस्तव कर्मभाजां
कर्मावसानसमये स्मरणीयमाहुः ।
तस्यान्तरात्मवपुषे विमलात्मने ते
वातालयाधिप नमोऽस्तु निरुन्धि रोगान् ॥६५॥

(ப—ரை) **ईदृक्**=இதுவரை சொல்லப்பட்டபடிக்குள்ள **तव**= உம்முடைய **जगन्मयवपुः**=ஜகன்மயமான விராட்ரூபமானது **कर्मभाजाम्**=கர்மானுஷ்டானஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு **कर्मावसानसमये**= கர்மஞ்செய்து முடிந்தஸமயத்தில் **स्मरणीयम्**=ஸ்மரிக்கத்தக்கதென **आहुः**=சொல்லுகின்றனர். அதாவது:— பக்தியோகத்துக்கு அங்கபூதங்களான ஶ்ரவணம் கீர்த்தனம் ஸ்மரணம் முதலிய கர்மங்களை ஸேவிக்கின்ற ஸாதன பக்தியோகாதிகாரிகள் ஷோடச (பதினாறு) உபசாரரூபமான பகவதாராதனத்தைச் செய்து அதன் முடிவு காலத்தில் இந்த விராட்ரூபத்தை ஸ்மரிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதற்கு அன்யமான நிஷ்களோபாஸனமானது சரீராபிமானிகளினால் செய்யமுடியாதது என்பது பொருள். இதையே பகவானும் கீதையில் "**मय्येव मन आधत्स्व** (அத். 12, ஶ்லோ. 8) என்னுடைய விராட்ரூபத்திலேயே மனதைச்செலுத்து" என்று ஸ்தூலரூபதாரணையைச்சொல்லி "**अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते**=தேஹாபிமானமுள்ளவர்களால் அவ்யக்தமான=நிஷ்களமான, ரூபமானது அடைவதற்கு கஷ்டமானதன்றோ (அடையமுடியாததன்றோ) என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் என்றும். ஆகவே **तस्य**= அந்த விராட்ரூபத்துக்கு **अन्तरात्मवपुषे**=அந்தர்யாமிஸ்வரூபரும் **विमलात्मने**=சுத்த ஸத்துவமூர்த்தியுமான **ते**=உமக்கு **नमः**=நமஸ்காரம். **वातालयाधिप !**=ஹே குருவாயூருக்கதிபனே! **रोगान्**=என்னுடைய ரோகங்களை **रुन्धि**=போக்குவீராக. (65) (எ—று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் விராட்தேஹத்துக்கு ஸர்வஜகதாத்மத்வ வர்ணனமென்ற ஆறுவது தசகம் முற்றிற்று

நாராயணீயம்.

ஏழாவது தசகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் த்ரிகுணாத்மகமான பகவத்ரூபத்தில் நிலைத்த மனதுள்ளவருக்கு த்விகுணாத்மகமான ஹிரண்யகர்ப்பரெனப்பெயரிய பகவத்ஸ்வரூபத்தை உபாஸனைக்குவேண்டி உபதேசிக்கிறார்—

एवं देव चतुर्दशात्मकजगद्रूपेण जातः पुन-
स्तस्योर्ध्वं खलु सत्यलोकनिलये जातोऽसि धाता स्वयम्।
यं शंसन्ति हिरण्यगर्भमखिलत्रैलोक्यजीवात्मकं
योऽभूत् स्फीतरजोविकारविकसन्नानासिसृक्षारसः ॥ ६६ ॥

(ப—ரை) देव!=ஹே தேவ! स्फीतरजोविकारविकसन्नानासिसृक्षारसः—स्फीत=விருத்தியையடைந்த रजोविकार=ரஜோகுணத்தின் காரியங்களினால் (அதாவது:—பேதபுக்தி உபகாரபுக்தி ராகாதிகள் இவைகளினால் என்றும்.) विकसत्= ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த (அதாவது:—அவற்றினாலேற்பட்ட என்றும்) नाना=பலதறப்பட்ட (தேவர் மனிதர் பசுபக்ஷியாதி) சரீரங்களையும், அவற்றுக்குரிய போக்கியங்களையும் सिसृक्षा=ஸிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தில் रसः=அதிகம் பற்றையுடையவராக यः=எவர் अभूत्=ஆனரோ, तम्=அந்த अखिलत्रैलोक्यजीवात्मकम्—अखिल=ஸமஸ்தமான त्रैलोक्य=மூவ்வுலகுக்கு = விராட்தேஹத்துக்கு, जीव=ஜீவனுடைய (அதாவது:—பஞ்சப்ராணன்கள், மனஸ், புத்தி, பத்து இந்திரியங்கள் இவைரூபமான லிங்கசரீரஸமஷ்டிக்கு அபிமானியினுடைய) आत्मकम्=ஸ்வரூபபூதரான हिरण्यगर्भम्=ஹிரண்யகர்ப்பராக यम्=எந்த உம்மை शंसन्ति=சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ चतुर्दशजगद्रूपेण=பதினான்கு ஜகத்ரூபமாக जातः=அவதரித்த सः=அந்த त्वं खलु=நீரே, पुनः=மறுபடியும் तस्य=அந்தப் பதினான்கு உலகுக்கும் ऊर्ध्वम्=மேலிருக்கின்ற सत्यलोकनिलये=ஸத்யலோகமென்ற வீட்டில் स्वयम्=தானாகவே धाता=நான்முகனாக जातः= ஆவிர்ப்பவித்தவராக असि=ஆகிறீர் (66) (எ—று)

குறிப்பு—பொதுவாய் புத்தியானது முதலில் ஸ்தூலத்தைக் கிரஹித்து அதில் நிலைத்தபிறகு சூக்ஷ்மத்தைக் கிரஹிக்கும். ஆத

லால் முதலில் த்ரிகுணாத்மகமான பகவத்ரூபத்தில் மனதைச் செலுத்தி தாரணைசெய்து அங்கு நிலைபெற்ற அதை த்விகுணாத்மக மான பகவத்ரூபத்தில் செலுத்தவேண்டும். அங்கு நிலைபெற்ற மனதை ஸத்வமென்ற ஒரே குணத்தையுடைய பகவத்ரூபத்தில் செலுத்தவேண்டும். அங்கும் நிலைத்தமனதை அதிலிருந்து நிரதி சய ஸூக்ஷ்மமும் நிர்க்குணமுமான ப்ரம்ஹத்தில் செலுத்திப் பிறகு மனோலயமூலம் நிரதிசய ப்ரம்ஹானந்த லாபத்தினால் கிருதகிருத் யனாகவாகிறான் என்பது சாஸ்திரமுறை. அதையொட்டிக் கவி யானவர் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற த்ரிகுணாத்மகரும் த்ரை லோக்யசரீரகருமான விராட்ரூபத்தில் செய்யவேண்டிய தாரணை யைச் சொல்லி பிறகு ரஜோகுணம் ஸத்வகுணம் இவ்விரண்டின் காரியமான ஸர்வஸமஷ்டிலிங்க சரீராபிமானி ஹிரண்யகர்ப்பராக வும், குணத்ரயரூபமான த்ரைலோக்யத்துக்கும் மேலுள்ளதும் ரஜஸ் ஸத்துவகுணமயமானதுமான ஸத்தியலோகத்தில் ஸிருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரம்ஹதேவராகவுமிருக்கும் குணத்வயோபாதிகரான பகவத்ஸ்வரூபத்தில் செய்யவேண்டியத் தியானத்தை இந்த ஸ்லோ கத்திலுபதேசித்தாரென்று கொள்ளவும். இதிலிருந்து குணத்ர யங்களையுமுபாதியாகக்கொண்ட பகவானே விராட் என்றும் குணத் வயங்களை உபாதியாகக்கொண்ட பகவானே ஹிரண்யகர்ப்பரென் றும் அவரேதான் ஸத்யலோகத்திலுள்ள ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரம்ஹ தேவன் என்றும், கேவலம் ஸத்வகுணத்தைமட்டுமே உபாதியாகக் கொண்ட பகவானே விஷ்ணுவென்றும். எவ்விதகுணஸம்பந்தமு மற்றவரே நிர்க்குண ப்ரம்ஹமென்றும் பெறப்படுகிறது. மேலும், இந்த ஸ்லோகத்தினால் குணத்வயோபாதிகரான எந்த ப்ரம்ஹதேவ னுடைய மூர்த்தியின் த்யானம் சொல்லப்பட்டதோ அம்மூர்த்தி யானது விஸ்வகர்மசாஸ்திரத்தில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அதாவது:—

“हंसारूढा चतुर्वक्त्रा तप्तकाञ्चनसन्निभा ।
शुक्लवस्त्रा लंबकर्णकूर्चसौम्या चतुर्भुजा ॥ १ ॥
तुन्दिला सोत्तरीयोपवीता योगपदासना ।
जटामकुटशोभाढ्या पिङ्गलाक्षी वरप्रदा ॥ २ ॥
कमण्डलाक्षसूत्रस्त्रुक्स्रुवपुस्तकधारिणी ।
प्रसन्ना ब्रह्मणो मूर्तिश्चिन्तनीया सुरैरपि ॥ ३ ॥

ஹம்ஸத்திலேறி யிருப்பதும், நான்கு முகங்களுள்ளதும், உருக்கப்பட்ட பொன்னுக்கொப்பானதும், வெண்ணிறமான ஆடை யணிந்ததும், தொங்குகின்ற காது தாடி இவற்றினல் அழகுவாய்ந்த தும், நான்கு கைகளுள்ளதும், வயிறுபெருத்ததும், உத்தரீயம், பூநூல் இவற்றுடன் கூடினதும், யோகாஸனமுள்ளதும், ஜடை மகுடம் இவைமூலமேற்பட்ட சோபை நிறைந்ததும், பிங்கள நிற முள்ள கண்களுற்றதும் வரமுத்திரையுடன்கூடினதும் கமண்டலம், ஜபமாலை, ஸ்ருக், ஸ்ருவம் புஸ்தகம் இவற்றைக் கைகளில் தரிக்கின் றதும் ப்ரஸன்னையுமாக ப்ரம்ஹ தேவனுடைய மூர்த்தியானது தேவர்களாலும் சிந்திக்கத்தக்கது என்றும். (எ—று)

सोऽयं विश्वविसर्गदत्तहृदयः संपश्यमानः स्वयं
बोधं खल्वनवाप्य विश्वविषयं चिन्ताकुलस्तस्थिवान् ।
तावत्त्वं जगतां पते तप तपेत्येवं हि वैहायसीं
वाणीमेनमशिश्रवः श्रुतिसुखां कुर्वंस्तपःप्रेरणाम् ॥ ६७ ॥

(ப—ரை) **सोऽयम्**=அந்த இந்த ப்ரம்ஹதேவன் **विश्वविसर्गदत्तहृदयः** = சராசரரூபமான ஸகல ப்ரபஞ்சத்தின் ஸிருஷ்டி விஷ யத்தில் உத்ஸாஹமுள்ளவராய்க் கொண்டு **स्वयम्**=தானே **संपश्यमानः**=அவ்விஷயத்தை யாலோசிக்கின்றவராய் **विश्वविषयम्**=ப்ரபஞ் சத்தை விஷயமாகக் கொண்ட **बोधम्**=அறிவை (இந்த ப்ரபஞ்சம் யாரை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறது. ஸ்வயம் அதன் ஸ்வரூபமென்ன. நான் யார் எவ்விதம் ஸிருஷ்டிப்பேன் என்றதாதி அறிவையடையாத வராய் என்பது கருத்து.) **चिन्ताकुलः**=கவலையினல் கலங்கினவராக **तस्थिवान्**=இருந்தார். **जगतां पते!**=உலகுக்கெல்லாம் பதே! **त्वम्**= நீர், **तावत्**=அப்பொழுது **तपःप्रेरणाम्**=தபஸ்ஸில் ப்ரேரணையை= விதியை, **कुर्वन्**=செய்கின்றவராய் **श्रुतिसुखाम्**=காதுக்கு ஆனந்தத் தைத் தரக்கூடியதும், **वैहायसीम्**=ஆகாசத்தில் தோன்றினதுமான **तपतपेत्येवम्**=தவஞ்செய் தவஞ்செய் என்ற இம்மாதிரியான **वाणीम्**= வார்த்தையை **एनम्**=இந்த ப்ரம்ஹதேவனை **अशिश्रवः**=கேட்கும்படி செய்தீர். (67) (எ—று)

(அ—கை) அந்த வார்த்தையைக் கேட்டபிறகு ப்ரம்ஹதேவ னின் ப்ரவிருத்தியைச் சொல்லுகிறார்—

कोऽसौ मामवदत् पुमानिति जलापूर्णे जगन्मण्डले
दिक्षूद्वीक्ष्य किमप्यनीक्षितवता वाक्यार्थमुत्पश्यता ।
दिव्यं वर्षसहस्रमात्ततपसा तेन त्वमाराधित-
स्तस्मै दर्शितवानसि स्वनिलयं वैकुण्ठमेकाद्भुतम् ॥ ६८ ॥

(ப–ரை) **जगन्मण्डले** = இந்த ஜகன்மண்டலமானது **जलापूर्णे**= ஜலம் நிறைந்ததாக இருக்கும்பொழுது **कोऽसौ**=எந்த **पुमान्**=புருஷன் **माम्**=என்னை **अवदत्**=சொன்னான் **इति**=என்பதாய் அவரைப் பார்க்கவெண்ணங்கொண்டு தனது ஸ்தானத்திலிருந்து எழுந்து **दिक्षु**=நான்கு திக்குகளிலும் **उद्वीक्ष्य**=தலையை உயரத்தூக்கிப்பார்த்து **किमपि**=ஜலத்தைத் தவிர்த்து பிறவொன்றையும் **अनीक्षितवता**=பார்க்காதவரும், பிறகு **वाक्यार्थम्**=அந்த வாக்கியத்தின் பொருளை **उत्पश्यता** = ஆலோசிப்பவரும் அதாவது:—"நீ தவஞ்செய், அதனால் உனக்கு ஸிருஷ்டிஸாமர்த்தியம் ஏற்படும் என்பதாய் என்னை ஈஶ்வரன் கட்டளையிடுகிறார்" என நிஶ்சயித்துக்கொண்டவரும், பிறகு தனது ஸ்தானத்தையடைந்து **दिव्यं वर्षसहस्रम्** = தேவவருஷத்தில் ஆயிரம் வருஷங்கள் முழுதும் **आत्ततपसा** = அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தபஸ்ஸை யுடையவருமான **तेन**=அந்தப்ரம்ஹதேவனால் **आराधितः**= ஆராதிக்கப்பட்ட **त्वम्**=நீர், **तस्मै**=அந்த ப்ரம்ஹதேவனுக்கு **एकाद्भुतम्**=ஒரே ஆஶ்சரியத்தையுடைய அதாவது:—மிக்கவாஶ்சரியம் நிறைந்த, **स्वनिलयम्**=தனது ஸ்தானமான **वैकुण्ठम्**=வைகுண்டத்தை **दर्शितवान् असि**=காண்பித்தீர். (68) (எ–று)

(அ–கை) அங்குள்ள முக்கியமான ஆஶ்சரியத்தை இதுமுதல் மூன்று சுலோகங்களினாற் சொல்லுகிறார்—

माया यत्र कदापि नो विकुरुते भाते जगद्भ्यो बहिः
शोकक्रोधविमोहसाध्वसमुखा भावास्तु दूरं गताः ।
सान्द्रानन्दझरी च यत्र परमज्योतिःप्रकाशात्मके
तत्ते धाम विभावितं विजयते वैकुण्ठरूपं विभो ॥ ६९ ॥

(ப–ரை) **विभो !**=ஹேவிபோ! **यत्र**=எந்த வைகுண்டம் என்ற ஸ்தானத்தில் **माया**=மாயையானது **कदापि**=ப்ரம்ஹதேவனுடைய ஸிருஷ்டியிலோ ப்ரளயத்திலோ **नो विकुरुते**=ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தைக்

காட்டிலும் வேறுகவொன்றைக்காட்டல் என்ற தனது காரியத்தைச் செய்யவில்லையோ, ஆகவே शोकक्रोधविमोहसाध्वसमुखा:—शोक=பீடை, क्रोध=பொருமை, विमोह=சரீராதிகளில் நான் என்ற அபிமானம், साध्वस=மரணபயம் இவற்றை मुखा:=ஆதியாகக்கொண்ட भावास्तु=பொருள்களோ, दूरंगता:=வெகுதூரம் சென்றன (அதாவது:—அங்கில்லை) என்பதாய்ச் சொல்லவும் வேண்டுமோ, மேலும் यत्र=எங்குள்ளவர்களுக்கு सान्द्रानन्दझरी च=தொடர்ந்த ப்ரம்ஹானந்தானுபவமே இருக்கிறதோ, जगद्भ्यो बहिर्भाति=பதினுன்கு உலகங்களுக்கும் வெளியில் ப்ரகாசிக்கின்றதும், ஆனதுபற்றியே परमज्योति:प्रकाशात्मके—परम=சூரியாதிஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்கும் மேல்பட்ட (அதாவது:—அவற்றுக்கும் ப்ரகாசத்தைத்தருகின்ற) ज्योति: प्रकाश=ஜ்யோதிஸ்ஸின் ப்ரகாசத்தை आत्मके=ஸ்வரூபமாகவுடைய, तत्र=அந்தவுலகில் विभावितम्=உம்மால் ப்ரம்ஹதேவனுக்குக் காண்பிக்கப்பட்ட ते=உம்முடைய वैकुण्ठरूपम्=வைகுண்டமென்ற பெயரையுடைய, तत्=அந்த धाम=ஸ்தானமானது विजयते=ஸர்வோத்கிருஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கிறது. (69) (எ—று)

यस्मिन्नाम चतुर्भुजा हरिमणिश्यामावदातत्विषो
नानाभूषणरत्नदीपितदिशो राजद्विमानालया: ।
भक्तिप्राप्ततथाविधोन्नतपदा दीव्यन्ति दिव्या जना-
स्तत् ते धाम निरस्तसर्वशमलं वैकुण्ठरूपं जयेत् ॥ ७० ॥

(ப-ரை) यस्मिन्नाम=எந்தவுலகில் दिव्या:=சுத்தஸத்வமயங்களான மூர்த்திகளையுடையவர்களான, जना:=உமது பக்தஜனங்கள், भक्तिप्राप्ततथाविधोन्नतपदा:—भक्ति=பலாபிஸந்தியற்றதும் ப்ரேமைரூபமுமான பக்தியோகத்தினுல் प्राप्त=அடையப்பட்ட तथाविधोन्नतपदा:=அத்தகைய மேன்மைபெற்ற ஸ்தானத்தையுடையவர்களாகவும் चतुर्भुजा:=பகவானைப்போல் நான்கு கைகளையுடையவர்களாகவும், हरिमणिश्यामावदातत्विष:—हरिमणि=இந்திர நீலமணிக்கொப்பாக श्याम=கருத்தும் अवदात=தெளிந்துமுள்ள त्विष:=காந்தியையுடையவர்களாகவும், नानाभूषणरत्नदीपितदिश:=ஆபரணங்களிலுள்ள பலதறப்பட்ட ரத்தினங்களினுல் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட திக்குகளை யுடையவர்களாகவும், राजद्विमानालया:=மணி

மயமான சதங்கைகளினால் ப்ரகாசிக்கின்ற விமானங்களை வீடாக வுடையவர்களாகவும் கொண்டு **दीव्यन्ति**=சோபிக்கின்றனரோ, **निरस्तसर्वशमलम्—निरस्त**=போக்கப்பட்ட **सर्व**=ஸமஸ்தமான **शमलम्**= அக்ஞானம், அதன் காரியம் இவற்றையுடையதும் **वैकुण्ठरूपम्**=வைகுண்டமென்ற பெயரையுடையதுமான **ते**=உம்முடைய **तत्**=அந்த **धाम**=ஸ்தானமானது **जयेत्**=ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கட்டும்.

नानादिव्यवधूजनैरभिवृता विद्युल्लतातुल्यया
विश्वोन्मादनहृद्यगात्रलतया विद्योतिताशान्तरा ।
त्वत्पादांबुजसौरभैककुतुकाल्लक्ष्मीः स्वयं लक्ष्यते
यस्मिन्विस्मयनीयदिव्यविभवा तत्ते पदं देहि मे ॥ ७१ ॥

(ப—ரை) **यत्र**=எந்தவுலகில் **त्वत्पादांबुजसौरभैककुतुकात्**=உமது சரணாரவிந்தத்திலுள்ள பணத்திலேற்பட்ட அதிகம் ஆவலினால் **लक्ष्मीः**=லக்ஷ்மீதேவியானவள், **नानादिव्यवधूजनैः**=பலதறப்பட்ட தேவ ஸ்திரீஜனங்களால் **अभिवृता**=சூழப்பட்டவளாகவும், **विद्युल्लतातुल्यया**= மின்னல் கொடிக்கொப்பான **विश्वोन्मादनहृद्यगात्रलतया**=பாவற்றுக்கும் கலக்கத்தைத் தருவதும் மனோஹரமுமான கொடிபோன்ற சரீரத்தினால் **विद्योतिताशान्तरा**=மிகப்பிரகாசிக்குப்படி செய்யப்பட்ட திக்கின் மத்ய பாகத்தையுடையவளாகவும் **विस्मयनीयदिव्यविभवा— विस्मयनीय**=வேறிடத்தில்கேட்டும் பார்த்துமிருதனபற்றி ஆஸ்சரியப் படத்தகுந்தனவும் **दिव्य**=ஸத்வகுணமயங்களுமான **विभवा**=போகோபகரணங்களை யுடையவளாகவும் இருந்துகொண்டு **स्वयम्**= சொந்தரூபத்துடனேயே **लक्ष्यते**=காணப்படுகின்றாளோ **तत्**=அந்த, **ते**=உம்முடைய **पदम्**=ஸ்தானத்தை **मे**=எனக்கு **देहि**=தாரும். (71)

तत्रैवं प्रतिदर्शिते निजपदे रत्नासनाध्यासितं
भास्वत्कोटिलसत्किरीटकटकाद्याकल्पदीप्राकृति ।
श्रीवत्साङ्कितमात्तकौस्तुभमणिच्छायारुणं कारणं
विश्वेषां तव रूपमैक्षत विधिस्तत्ते विभो भातु मे ॥ ७२ ॥

(ப—ரை) **निजपदे**=தனதுலோகத்தில் இருக்கின்ற **विधिः**=ப்ரம்ஹதேவன் **एवं प्रतिदर्शिते**=இவ்விதம் உம்மால் கருணையுடன் காட்டப்பட்ட **तत्र**=அந்தவுலகில் **रत्नासनाध्यासितम्**=மணிமயமான ஸிம்ஹா

ஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்றதும், भास्वत्कोटिलसत्किरीटकटकाद्याकल्पदीप्राकृति—भास्वत्कोटि=கோடி சூரியன்போல लसत्=ப்ரகாசிக்கின்ற किरीट=மகுடம் कटक=கைவளை आदि=முதலிய आकल्प=ஆபரணங்களினால் दीप्र=ப்ரகாசிக்கின்ற आकृति=ஸ்ரீமூர்த்தியையுடையதும், श्रीवत्साङ्कितम्=ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், आत्तकौस्तुभमणिच्छायारुणम्—आत्त=கழுத்திலணியப்பட்ட कौस्तुभमणि=கௌஸ்துபரத்தினத்தின் छाया=காந்தியினால் अरुणम्=தேஹம் முழுதும் சிவந்ததும், विश्वेषाम्=சராசரங்கள் யாவற்றுக்கும் कारणम्=காரணமுமான यत्=எந்த रूपम्=ரூபத்தை ऐक्षत=கண்டாரோ तत्=அந்த ते=உம்முடைய रूपम्=ரூபமானது मे=எனக்கு भातु=ப்ரகாசிக்கட்டும். நான் பார்க்கும்படி தோற்றத்தையடையட்டும். (72)

குறிப்பு—சொந்தஸ்தானத்திலிருக்கின்ற ப்ரம்ஹதேவன் விஷயத்தில் ப்ரஸாதமுள்ளவராய் அத்புதமான சொந்த வைகுண்டலோகத்தையும், அங்கு ரத்தினமயமான க்ருஹத்தில் மணிமயமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பதும், சிறந்ததும் சுத்த ஸத்வமயமானதுமான ஆபரணங்களின் காந்திஸமூஹத்தினால் பாடலமுமான ஸ்வரூபத்தையும் எந்த நீர் காண்பித்தீரோ, அந்த உமக்கு எனக்கு முன்னிலையிலும் இவ்விதம் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைவதில் அதிகம் ப்ரயாஸை ஏற்படவேமாட்டாது. ஆனதுபற்றியே நான் இவ்விதம் ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஆகவே அந்த ரூபமெனக்குத் தோன்றட்டும் என்பது கருத்து. (எ—று)

कालांभोदकलायकोमलरुचीचक्रेण चक्रं दिशा-
मावृण्वानमुदारमन्दहसितस्यन्दप्रसन्नाननम् ।
राजत्कम्बुगदारिपङ्कजधरश्रीमद्भुजामण्डलं
स्रष्टुस्तुष्टिकरं वपुस्तव विभो मद्रोगमुद्वासयेत् ॥ ७३ ॥

(ப—ரை) विभो !=ஹே விபோ! कालांभोदकलायकोमलरुचीचक्रेण—कालांभोद=கருண்ட மேகம்போலும், कलाय=காசாம்பூப்போலும், कोमल=அழகான *रुचीचक्रेण=காந்திஸமூஹத்தினால் दिशाम्=திக்குகளுடைய चक्रम्=ஸமூஹத்தை आवृण्वानम्=மறைக்கின்றதும்,

* रुचि என இகாராந்தமாயும், रुची என ஈகாராந்தமாயும் இந்த சப்தமுண்டு.

उदारमन्दहसितस्यन्दप्रसन्नाननम्—**उदार**=அதி மனோஹரமான **मन्द-हसित**=புன்சிரிப்பினுடைய **स्यन्द**=இடையறாப்பெருக்கினால் **प्रसन्न**=தெளிந்த **आननम्**=முகத்தையுடையதும், **राजत्कम्बुगदारिपङ्कजधर-श्रीमद्भुजामण्डलम्**—**राजत्**=மிக்க ப்ரகாசிக்கின்ற **कम्बु**=சங்கம், **गदा**=கதை, **अरि**=சக்கிரம் **पङ्कज**=தாமரஸபுஷ்பம் இவற்றைத் தரிக்கின்றதும், **श्रीमत्**=சோபையுள்ளதுமான **भुजामण्डलम्**=நான்கு புஜங்களையுடையதும், **स्रष्टुः**=ப்ரம்ஹதேவனுக்கு **तुष्टिकरम्**=ஸந்தோஷத்தைத் தருவதுமான **तव**=உம்முடைய **वपुः**=சரீரமானது **मद्रोगम्**=எனது ரோகத்தை **उद्वासयेत्**=நாசமாக்கியே விடும். அதாவது:—உமது ரூபமானது எனது மனதில் தோன்றுமானால் எனது ரோகங்களையும் அவற்றுக்குக் காரணமான பாபங்களையும் அவஶ்யம் போக்கியேவிடும் என்பதில் தடையில்லை. இவ்விதமே "**स्मृते मनसि गोविन्दे दूरतो यान्ति पातकाः। उदयाचलमारूढे दिननाथे तमो यथा॥** சூரியன் உதயாசலத்தையடைந்ததும் இருள் எவ்விதம் நாசத்தையடைகிறதோ இவ்விதமே கோவிந்தன் மனதில் நினைக்கப்பட்டதும் பாதகங்கள் யாவும் வெகுதூரத்திலோடிவிடுகின்றன" என்ற ஸ்மிருதி வசனமுமிருக்கிறது. (73)

दृष्ट्वा संभृतसंभ्रमः कमलभूस्त्वत्पादपाथोरुहे
हर्षावेशवशंवदो निपतितः प्रीत्या कृतार्थीभवन्।
जानास्येव मनीषितं मम विभो ज्ञानं तदापादय
द्वैताद्वैतभवत्स्वरूपपरमित्याचष्ट तं त्वां भजे ॥ ७४ ॥

(ப—ரை) **कमलभूः**=ப்ரம்ஹதேவன் **तद्वपुः**=அந்தச் சரீரத்தை **दृष्ट्वा**=பார்த்து **संभृतसंभ्रमः**=நன்கு அடையப்பட்ட மயக்கத்தையுடையவராய்க்கொண்டும், அதாவது:—உபசாரம், பூஜை, நமஸ்காரம், ஸ்தோத்திரம் இவற்றை அப்பொழுதே செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை மறைக்கும் மயக்கத்தையடைந்தவராய் என்றும். **हर्षावेशवशंवदः**—**हर्ष** = பகவத்ஸன்னிதானத்திலுண்டான ஸந்தோஷத்தின் **आवेश**=ஆதிக்யத்துக்கு **वशंवदः**=உட்பட்டவராய்க்கொண்டும், **त्वत्पादपाथोरुहे**=உமது சரணாரவிந்தத்தில் **निपतितः**=ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தவராய்க்கொண்டும், [பிறகு எழுந்து] **प्रीत्या**=ப்ரீதியினால் **कृतार्थीभवन्**=கிருதார்த்தராகவானவராய்க்கொண்டும், "**विभो!**=

ஹே விபோ! நீர் मम=என்னுடைய मनीषितम्=ஹிருதயத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தை, जानास्येव = அறிந்தே இருக்கிறீர். ஆயினும் द्वैताद्वैतभवत्स्वरूपपरम्–द्वैताद्वैत=த்வைதமாயும் அத்வைதமாயுமுள்ள भवत्स्वरूप=உமது ஸ்வரூபத்தை (அதாவது:—ஸகுணநிர்க்குணஸ்வரூபத்தை) परम्=விஷயமாகக்கொண்டதும், तत्=யதார்த்தமுமான ज्ञानम्=க்ஞானத்தை आपादय=உண்டுபண்ணும்" इति=என [यम्=எந்த உம்மை] आचष्ट=சொன்னரோ तम्=அந்த, त्वाम्=உம்மை भजे=நான் பஜிக்கிறேன். (74) (எ–று)

आताम्रे चरणे विनम्रमथ तं हस्तेन हस्ते स्पृशन्
बोधस्ते भविता न सर्गविधिभिर्बन्धोऽपि सञ्जायते ।
इत्याभाष्य गिरं प्रतोष्य नितरां तच्चित्तगूढः स्वयं
सृष्टौ तं समुदैरयः स भगवन्नुल्लासयोल्लाघताम् ॥ ७५ ॥

(ப–ரை) अथ=பிறகு அந்தப்பகவான் आताम्रे=செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல அற்பம் சிவந்த चरणे=சரணத்தில் विनम्रम्=வணங்கினவரான तम्=அந்த ப்ரம்ஹதேவனை हस्तेन=தனது கையினல் हस्ते=கையில் स्पृशन्=பிடித்துக்கொண்டு बोधः=ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட க்ஞானமானது ते=உமக்கு भविता=ஏற்படப்போகிறது. மேலும், सर्गविधिभिः=ஸிருஷ்டி வியாபாரங்களினுல் बन्धोऽपि=பந்தமும்(கர்த்ருத்வாபிமானமும்) न सञ्जायते=உண்டாகவேமாட்டாது इति=என்ற गिरम्=வார்த்தையை आभाष्य=சொல்லி नितराम्=மிகவும் प्रतोष्य=ஸந்தோஷப்படுத்தி स्वयम्=தான் तच्चित्तगूढस्सन्=அவருடைய சித்தத்தில் மறைந்தவராக இருந்துகொண்டு यः त्वम्=எந்த நீர் तम्=அவரை सृष्टौ=ஸிருஷ்டிவிஷயத்தில் समुदैरयः=ப்ரேரணை செய்தீரோ भगवन्!=ஹே பகவன்! सः=அந்த நீர் मम=எனக்கு उल्लाघताम्=ஆரோக்கியத்தை उल्लासय=நன்கு ஸம்பாதித்துத் தாரும். (75)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் ஹிரண்யகர்ப்போத்பத்தி வர்ணனம்,
தபஸ்சரியா வர்ணனம், வைகுண்டஸ்வரூப வர்ணனம்,
பகவத்ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்கார வர்ணனம்,
பகவதனுக்கிரஹ வர்ணனம் என்ற
ஏழாவது தசகம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹ வர்ணனமும் முற்றிற்று.
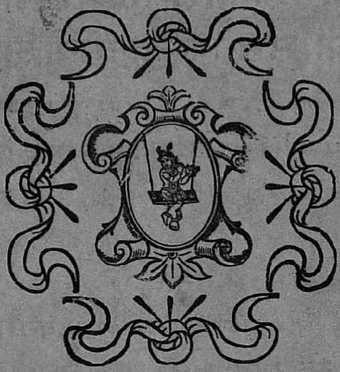
32974
Q 22:223
3106.1
MADURAI UNIVERSITY